nu există un loc sigur

TANA FRENCH

Autorul bestsellerului *Pădurea*

LINIȘTEA UMBRELOR

O POVESTE EMOȚIONANTĂ ȘI TULBURĂTOARE DESPRE DRAGOSTE, OBSESIE ȘI NEBUNIE

TANA FRENCH

LINIŞTEA UMBRELOR

Original: *Broken Harbour* (2012)

Traducerea:
GRAAL SOFT (BUCUREŞTI)

virtual-project.eu

Editura: RAO
2015

Pentru Darley, magician şi gentleman

1

Să lămurim o chestie: eram omul perfect pentru cazul ăsta.

Aţi fi uimiţi cât de mulţi dintre băieţi ar fi dat bir cu fugiţii dacă ar fi avut de ales – şi eu am avut de ales, cel puţin la început. Câţiva dintre ei mi-au zis-o în faţă: *Mai bine tu decât eu, omule.* Nu m-a deranjat deloc, nicio secundă. N-am simţit decât părere de rău pentru ei.

Unii dintre ei nu se dau în vânt după chestiile de nivel înalt, cele cu miză mare – prea multe rahaturi de presă, spun ei, şi prea multă împroşcare cu noroi dacă dai greş. Eu n-am treabă cu genul ăsta de negativitate. Dacă îţi consumi energia gândindu-te ce rău doare bătaia, eşti deja pe jumătate învins. Eu mă concentrez pe partea pozitivă, şi sunt o grămadă de chestii pozitive acolo: poţi să pretinzi că eşti mai presus de asta, dar toată lumea ştie cum cazurile mari aduc promovările mari. Daţi-mi mie subiectele de prima pagină, şi voi puteţi să vă păstraţi înjunghierile de vânzători de droguri. Dacă nu poţi să sari în foc, rămâi poliţist în uniformă.

Unii dintre băieţi nu pot să se ocupe de copii, ceea ce pot să înţeleg, însă, iartă-mă că întreb, dacă nu poţi să faci faţă la crimelor urâte, atunci ce dracu' cauţi în Brigada Criminalistică? Pun pariu că agenţiilor pentru drepturile de proprietate intelectuală le-ar plăcea să-ţi aibă dosul sensibil la bord. Am avut de-a face cu bebeluşi, înec, crimă cu viol şi o decapitare cu puşca, fapt ce a lăsat bucăţi de creier incrustate pe toţi pereţii, şi dorm bine, cât timp merge treaba.

Cineva trebuie s-o facă. Dacă sunt eu ăla, atunci cel puţin merge cum trebuie.

Deoarece, haide să mai lămurim o chestie dacă tot suntem aici: sunt al naibii de bun la slujba mea. Eu încă mai cred asta. Am fost zece ani în Brigada Criminalistică, iar în şapte dintre aceştia, după ce am început să mă obişnuiesc, am avut cea mai mare rată de rezolvare a cazurilor. Anul ăsta am trecut al doilea, dar tipul de pe primul loc a primit o serie de ponturi la sigur, din interior, şi suspectul, practic, şi-a băgat singur

încheieturile în cătuşe şi s-a predat ca pe farfurie, cu sos de mere. Eu am tras cu de-alea grele – nimeni-n-a-văzut-nimic, corvoada drogat-după-drogat, şi tot am reuşit. În cazul în care chestorul nostru ar fi avut vreo îndoială, una singură, ar fi putut să-mi ia cazul oricând. N-a făcut-o niciodată.

Asta încerc să vă spun: cazul ăsta ar fi trebuit să meargă ca uns. Detaliile investigaţiei ar fi trebuit să ajungă în manuale ca exemplu strălucit de cum să faci totul cum trebuie. După toate regulile, ăsta ar fi fost cazul de vis.

În secunda în care mi-am dat seama despre ce era vorba, am ştiut după cum suna că era ceva măreţ. Noi toţi ştiam. Infracţiunea obişnuită vine direct în camera echipei şi ajunge la cine urmează prin rotaţie sau, dacă cine urmează e plecat, la oricine se întâmplă să fie în jur. Numai cele mari, cele sensibile, care au nevoie de perechea potrivită de mâini, trec pe la superior, ca să poată să aleagă el omul. Aşa că atunci când inspectorul O'Kelly şi-a vârât capul pe uşă în camera echipei, a arătat spre mine, zicând scurt:

— Kennedy, în biroul meu, şi a dispărut, cum îl ştiam.

Mi-am smuls geaca de pe spătarul scaunului şi am tras-o pe mine. M-a apucat emoţia. Trecuse o lungă perioadă, prea mult, de când nu-mi mai ieşise în cale un caz ca ăsta.

— Stai pe-aproape, i-am zis eu lui Richie, partenerul meu.

— Oooo, a strigat Quigley de la biroul lui, pretinzând că e îngrozit şi agitând o mână durdulie. Iar e Extravagantul[1] în rahat? Nu credeam să apuc ziua.

— Desfată-ţi ochii, fiule.

M-am asigurat că aveam cravata dreaptă.

Quigley era un pic afurisit, fiindcă el trebuia să fie următorul în rotaţie. Dacă n-ar fi fost aşa un bou, O'Kelly ar fi putut să lase cazul să ajungă la el.

— Ce-ai făcut?

— I-am tras-o soră-tii. Şi am avut grijă să-mi iau pungi din hârtie, să-i acopăr faţa.

Băieţii au chicotit, ceea ce l-a determinat pe Quigley să strângă din buze ca o femeie bătrână.

— Nu e amuzant.

— Doare, ai?

Richie a rămas cu gura căscată şi, practic, a ţopăit cu scaunul de curiozitate. Mi-am smuls pieptenele din buzunar şi mi l-am trecut rapid prin păr.

— Sunt bun sau ce?

— Linge funduri, a replicat tăios Quigley în supărarea lui.

L-am ignorat.

— Da, a zis Richie. Eşti colosal. Ce…?

— Stai pe-aproape, am repetat eu şi am plecat după O'Kelly.

Al doilea indiciu pentru mine: stătea în picioare în spatele biroului său, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, legănându-se înainte şi-napoi pe călcâie. Cazul de faţă îi pompase suficientă adrenalină ca să n-aibă răbdare să stea pe scaun.

— Nu prea te-ai grăbit.

— Scuze, domnule.

A rămas unde era, şi-a supt dinţii şi a recitit programarea de pe birou.

— Cum merge dosarul Mullen?

Petrecusem ultimele câteva săptămâni întocmind un dosar pentru directorul Ministerului Public, axat pe una dintre mizeriile dificile cu vânzătorii de droguri, asigurându-mă că micul ticălos nu găsea în acesta nici cea mai mică fisură. Unii detectivi cred că treaba lor se sfârşeşte în secunda în care depun acuzaţiile, dar eu o iau personal când una dintre capturile mele se zvârcoleşte să scape din cârlig, ceea ce se întâmplă rar.

— Misiune îndeplinită. Mai mult sau mai puţin.

— N-ar putea să-l termine altcineva?

— Nicio problemă.

A dat din cap şi a continuat să citească. Lui O'Kelly îi place să întrebi tu – asta arată că ştii cine e şeful –, şi cum el chiar e şeful meu, n-am nicio problemă să mă gudur ca un căţeluş drăguţ dacă asta face ca treaba să meargă mai bine.

— A apărut ceva, domnule?

— Ai auzit de Brianstown[2]?

— Nu.

— Nici eu. E unul dintre locurile astea noi. Pe coastă în sus, pe lângă Balbriggan. I se spunea Golful Sfărâmat, ceva de genul ăsta.

— Portul Sfărâmat, am precizat eu. Da. Am auzit de Portul Sfărâmat.

— Îi zice Brianstown acum. Şi în seara asta toată ţara a auzit de el.

— Asta e de rău, am adăugat eu.

O'Kelly şi-a pus o palmă grea pe foaia de programare, de parcă voia s-o ţină să nu zboare. Apoi a zis:

— Soţul, soţia şi doi copii, înjunghiaţi în propria casă. Soţia a fost dusă la spital. Starea ei este instabilă. Ceilalţi sunt morţi.

Am tăcut pentru un moment, ascultând mica vibraţie generată de rezumat, pe urmă am întrebat:

— Cum s-a aflat?

— Sora soţiei. Vorbesc în fiecare dimineaţă, însă astăzi n-a mai putut să dea de ea. Asta a îngrijorat-o suficient ca să se urce în maşină şi să se ducă la Brianstown. Maşina era pe alee, luminile erau aprinse ziua în amiaza mare, n-a răspuns nimeni la uşă, aşa că a sunat poliţiştii în uniformă. Ei au spart uşa şi… surprize, surprize.

— Cine e acolo?

— Doar poliţiştii în uniformă. Au aruncat o privire şi şi-au dat seama că îi depăşea, deci au sunat aici.

— Frumos, am zis eu.

Erau acolo mai mulţi cretini care s-ar fi jucat ore întregi de-a detectivii şi ar fi băgat tot cazul în rahat, înainte să-şi recunoască înfrângerea şi să-i cheme pe cei care se pricep la asta.

Se părea că am avut noroc de o pereche cu creiere funcţionale.

— Vreau să te ocupi tu. Poţi să preiei cazul?

— Aş fi onorat.

— Dacă e ceva la care nu poţi să renunţi, spune-mi acum, şi

i-l dau lui Flaherty. Ăsta are prioritate.

Flaherty e tipul cu ponturile la sigur şi rata mare de rezolvare a cazurilor.

— Nu este necesar, domnule. Pot să-l preiau, am spus eu.

— Bine, a zis O'Kelly, dar n-a predat foaia de programare.

A înclinat-o spre lumină, inspectând-o şi frecându-şi maxilarul cu un deget.

— Curran e capabil pentru asta? a întrebat el.

Tânărul Richie era în echipă de două săptămâni. Multor băieţi nu le place să-i formeze pe nou-veniţi, aşa că o fac eu. Dacă-ţi ştii meseria, ai responsabilitatea să transmiţi mai departe cunoştinţele.

— Are să fie, l-am asigurat eu.

— Pot să-l detaşez în altă parte pentru un timp. Îţi dau pe cineva care ştie ce are de făcut.

— Am avea acum ocazia să aflăm dacă Richie se poate dovedi capabil.

Nu voiam pe cineva care ştia ce avea de făcut. Bonusul la bătaia de cap cu novicii e că te scutesc de o grămadă de griji: toţi care am fost pe-acolo o vreme avem propriile moduri de a acţiona, şi prea mulţi cu idei etc… Un pifan, dacă ştii cum să-l iei, te încetineşte mult mai puţin decât unul bătrân în meserie. Nu puteam să-mi permit să pierd timpul jucând după-dumneavoastră-nu-după-dumneavoastră, nu în cazul ăsta.

— Oricum, tu ai fi şeful.

— Crede-mă, domnule. Curran se descurcă.

— E un risc.

Pentru pifani, primul an e o perioadă de probă. Nu e oficial, însă asta nu înseamnă că nu e destul de serios. Dacă Richie făcea o greşeală chiar în poartă, sub un reflector aşa luminos, putea la fel de bine să înceapă să-şi facă ordine pe birou.

— O să se descurce. Am să mă asigur de asta, am adăugat eu.

— Nu doar pentru Curran, a zis O'Kelly. De când n-ai mai avut un caz mare?

Mă fixa cu ochii lui mici şi pătrunzători. Ultimul important mersese prost. Nu din vina mea – mă făcuse unul despre care

credeam că mi-era prieten, căzusem în rahat şi rămăsesem acolo –, totuşi, oamenii îşi amintesc.

— De aproape doi ani, am răspuns eu.

— Aşa e. Rezolvă-l pe ăsta, şi te întorci pe pistă.

A lăsat nerostită cealaltă jumătate, ceva dens şi greu pe biroul dintre noi.

— Am să-l rezolv, am spus eu.

O'Kelly a dat din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ţine-mă la curent.

S-a aplecat în faţă, peste birou, şi mi-a dat foaia de programare.

— Mulţumesc, domnule. N-am să te dezamăgesc.

— Cooper şi Biroul Tehnic sunt pe drum.

Cooper e medicul legist.

— O să aveţi nevoie de forţă de muncă. O să cer la Unitatea Generală să trimită o echipă. Ajung şase oameni pentru moment?

— Şase e bine. Dacă am nevoie de mai mulţi, o să solicit.

În timp ce plecam, O'Kelly a adăugat:

— Şi, pentru Dumnezeu, fă ceva cu hainele lui Curran.

— Am avut o discuţie săptămâna trecută.

— Porneşte alta. Ieri purta un blestemat de *hanorac,* nu?

— L-am făcut să renunţe la trening. Pas cu pas.

— Dacă vrea să rămână în cazul ăsta, ar fi bine să facă vreo câţiva paşi uriaşi înainte să ajungeţi la locul faptei. Presa are să fie peste tot, ca nişte muşte pe rahat. Cel puţin pune-l să-şi ţină haina pe el, ca să acopere treningul sau cu ce ne-a onorat pe ziua de azi.

— Am o cravată de rezervă la birou. O să fie bine.

O'Kelly a murmurat ceva acru despre un porc în smoching.

Pe drumul spre camera echipei, am despăturit foaia de programare: doar ceea ce O'Kelly îmi spusese deja. Victimele erau Patrick Spain, soţia lui, Jennifer, şi copiii lor, Emma şi Jack. Sora care sunase era Fiona Rafferty. Sub numele ei, expeditorul adăugase, cu litere mari de avertizare, NB: AGENTUL ADUCE LA CUNOŞTINŢĂ CĂ APELANTA E ISTERICĂ.

Richie s-a ridicat de pe scaun, oscilând de pe un picior pe altul, de parcă avea arcuri în genunchi.

— Ce…?

— Ia-ţi haina. Plecăm.

— Ţi-am spus eu, i-a zis Quigley lui Richie.

Richie l-a privit cu ochi larg deschişi şi inocenţi.

— Nu, zău? Îmi pare rău, omule, n-am fost atent. Am alte chestii în minte, înţelegi?

— Încerc să-ţi fac o favoare, Curran. O accepţi sau nu.

Quigley încă avea o privire rănită.

Am aruncat haina pe mine şi am început să-mi verific servieta.

— Se pare că voi doi aţi avut o discuţie fascinantă. Vreţi s-o împărtăşiţi?

— N-a fost nimic, a zis Richie prompt. Am trăncănit şi noi.

— Doar l-am pus la curent pe tânărul Richie, mi-a precizat Quigley sigur pe el. N-a fost a bună să te cheme superiorul numai pe tine, singur. Să-ţi dea informaţiile pe la spatele lui Richie al nostru. Ce spune asta despre locul lui în echipă? M-am gândit că s-ar putea să vrea să se gândească un pic la asta.

Lui Quigley îi plăcea la nebunie să joace „Bate-ţi joc de pifan”, aşa cum îi plăcea şi să pună presiune prea mare pe suspecţi. Toţi făceam aşa, numai că el folosea asta mai mult decât majoritatea dintre noi. De obicei însă, avea suficient creier ca să-mi lase băieţii în pace. Richie îl enervase cumva.

— O să aibă o grămadă de timp să se gândească după, am zis eu. Nu-şi permite să fie distras de rahaturi inutile. Detectiv Curran, mergem?

— *Mă rog,* a zis Quigley îndesându-şi bărbiile una în alta. Nu pe *mine* mă deranjează.

— Pe mine, niciodată, cumetre.

Am scos cravata din sertar şi mi-am pus-o în buzunar protejat de birou. Nu era nevoie să-i dau muniţie lui Quigley.

— Gata, detectiv Curran? Haide să mergem.

— Pe curând, i-a zis Quigley lui Richie, deloc agreabil, în timp ce ne îndreptam spre ieşire.

Richie i-a trimis o bezea pe care se presupunea că nu trebuia s-o văd, aşa că n-am făcut-o.

Era luna octombrie, o dimineaţă de marţi întunecată, rece şi cenuşie, ursuză şi isterică precum martie. Am luat Beemerul argintiu, preferatul meu dintre maşinile folosite în comun – oficial, primul venit, primul servit, dar, în practică, niciun puşti de la Departamentul Violenţa în familie n-are să meargă în cea mai bună maşină a unui detectiv de la Criminalistică, prin urmare, scaunul e reglat mereu aşa cum îmi place şi nimeni nu aruncă ambalaje de hamburger pe jos. Aş fi pariat că încă aş fi putut să conduc şi în somn spre Portul Sfărâmat, însă nu era ziua cea mai nimerită în care să aflu că mă înşelam, aşa că am instalat GPS-ul. Dispozitivul nu ştia unde era Portul Sfărâmat. Voia să meargă la Brianstown.

Richie îşi petrecuse primele două săptămâni la echipă ajutându-mă să lucrez la dosarul cazului Mullen şi la reintervievarea martorului ciudat. Aceasta era prima acţiune adevărată de Criminalistică pe care o vedea şi era, practic, pierit tot de emoţie. A reuşit să se stăpânească până ne-am pus în mişcare. Apoi a izbucnit cu o întrebare ce parcă-i stătea pe buze:

— Avem un caz?

— Da.

— Ce fel de caz?

— Omucidere.

Am oprit la semafor, la roşu, am scos cravata şi i-am dat-o. Am avut noroc: purta o cămaşă, chiar dacă era una ieftină albă, atât de subţire, că am putut să văd unde ar fi fost părul de pe piept, şi o pereche de pantaloni cenuşii care ar fi fost aproape OK dacă n-ar fi fost cu un număr prea mari.

— Pune-ţi asta.

S-a uitat la ea ca şi cum nu mai văzuse cravată în viaţa lui.

— Da?

— Da.

Pentru o clipă, am crezut că o să fie nevoie să i-o pun eu la gât – ultima oară purtase una, probabil, când fusese botezat –, însă a reuşit, în cele din urmă, mai mult sau mai puţin. A

înclinat parasolarul ca să se vadă în oglindă.

— E bine, da?

— Mai bine, am zis eu.

O'Kelly avea o teorie: cravata îl face pe om. Era una frumoasă, de mătase maronie, cu o dungă subtilă în ţesătură, dar unii pot să poarte lucruri bune, iar alţii, pur şi simplu, nu. Richie are 1,80 m, numai coate, picioare slăbănoage şi umeri înguşti – pare cam de paisprezece ani, deşi cartea lui de identitate indică negreşit că are treizeci şi unu –, şi ziceţi-mi că sunt plin de prejudecăţi. Oricum, aş putea să spun exact, doar după o privire, din ce fel de cartier provine. E totul acolo: părul ăla prea scurt şi fără culoare, trăsăturile alea ascuţite, mersul ăla elastic, agitat, ca şi cum cu un ochi ar pândi după vreun pericol şi cu celălalt s-ar uita după ceva uitat descuiat. Pe el, cravata părea de căpătat.

A frecat-o experimental cu un deget.

— Îi frumoasă. Ţi-o dau înapoi.

— Ţine-o. Şi ia-ţi şi tu vreo câteva când ai ocazia.

S-a uitat la mine şi pentru o clipă am crezut că o să spună ceva, dar s-a oprit.

— Mulţumesc, a zis el în schimb.

Am ajuns pe chei şi ne-am îndreptat spre autostrada M1. Vântul bătea în rafale dinspre mare peste Liffey, forţând pietonii să înainteze anevoie cu capul înainte. Când traficul s-a blocat – un onanist într-un 4x4 care nu observase, sau nu-i păsase, că nu poate să treacă prin intersecţie – am căutat după Blackberry şi i-am trimis un mesaj surorii mele, Geraldine.

> *Geri, favoare URGENTĂ. Poţi s-o iei pe Dina de la muncă ASAP*[3]*? Dacă pomeneşte de orele pierdute, spune-i că-i dau eu banii pe ele. Nu-ţi face griji, e bine după cum ştiu, dar ar trebui să stea cu tine pentru câteva zile. Te sun mai târziu. Mersi.*

Superiorul avea dreptate: aveam, poate, vreo câteva ore înainte ca presa să fie peste tot la Portul Sfărâmat, şi viceversa. Dina e copilul. Geri şi cu mine încă avem grijă de

ea. Când avea să audă povestea asta, trebuia să fie undeva în siguranţă.

Richie a ignorat scrierea mesajului, ceea ce a fost bine, şi s-a uitat în schimb la GPS, întrebând:

— Afară din oraş, nu?

— Brianstown. Ai auzit de el?

A clătinat din cap.

— Cu un nume ca ăsta, trebuie că e una dintre proprietăţile astea noi.

— Aşa e. Pe coastă. A fost un sat, numit Portul Sfărâmat, însă se pare că cineva l-a dezvoltat.

Onanistul în 4x4 a reuşit să se dea la o parte din calea tuturor şi traficul s-a pus din nou în mişcare. Una dintre părţile bune ale recesiunii: în vreme ce jumătate din maşini sunt trase pe dreapta, aceia dintre noi care încă mai au unde să se ducă pot chiar să ajungă acolo.

— Spune-mi ceva. Care e cea mai nasoală chestie pe care ai văzut-o la muncă?

Richie a ridicat din umeri.

— Înainte de înmatriculări auto am lucrat o veşnicie la Circulaţie. Am văzut nişte chestii îndeajuns de urâte. Accidente.

Toţi cred asta. Sunt sigur că aşa am gândit şi eu, odată ca niciodată.

— Nu, fiule. N-ai văzut. Asta îmi spune doar cât eşti de inocent. Nu e distractiv să vezi un copil cu capul crăpat fiindcă vreun cretin a luat o curbă cu viteză prea mare, dar nu se compară cu a vedea un copil cu capul crăpat fiindcă un idiot l-a izbit deliberat de un perete până n-a mai suflat. Până acum ai văzut numai ce poate să facă ghinionul pentru oameni. Eşti pe cale să vezi, pentru prima dată, ce pot să-şi facă oamenii unii altora. Crede-mă, nu e tot aia.

Richie a întrebat:

— E un copil unde ne ducem acum?

— O familie. Tatăl, mama şi doi copii. Soţia s-ar putea să scape. Ceilalţi sunt morţi.

Mâinile i-au rămas nemişcate pe genunchi. Era pentru

prima dată când îl vedeam complet nemişcat.
— Of, dulce Jaysus. Cât de mari erau copiii?
— Nu ştim încă.
— Ce li s-a întâmplat?
— Se pare că au fost înjunghiaţi. În casa lor, probabil cândva aseară.
— Ce porcărie mai e şi asta! Ce porcăria dracului!
Richie a făcut o grimasă.
— Da, i-am zis eu. Aşa e. Şi când o să ajungem la locul faptei, tu trebuie să fi trecut peste asta. Regula Numărul 1, şi poţi s-o notezi: fără emoţii la locul faptei. Numără până la zece, spune rugăciunea, fă bancuri proaste, fă tot ce vrei să faci. Dacă ai nevoie de câteva sfaturi ca să faci faţă situaţiei, întreabă-mă acum.
— Sunt bine.
— Ai face bine să fii. Sora soţiei lui Spain e acolo şi nu e interesată de cât de mult îţi pasă. Vrea să ştie doar că eşti stăpân pe situaţie.
— Sunt stăpân pe situaţie.
— Bine. Citeşte asta.
I-am trecut foaia de programare şi l-am lăsat treizeci de secunde s-o parcurgă. Expresia feţei i s-a schimbat când s-a concentrat: părea mai în vârstă şi mai inteligent.
— Când o să ajungem acolo, care e prima întrebare pe care ai de gând să le-o adresezi poliţiştilor în uniformă? l-am întrebat eu când timpul i-a expirat.
— A fost găsită arma la locul faptei?
— De ce nu „Vreo urmă de intrare forţată”?
— Cineva ar fi putut să le falsifice.
— Haide să nu ne învârtim în jurul cozii, am zis eu. Prin „cineva” înţelegi Patrick sau Jennifer Spain.
Tresărirea a fost îndeajuns de mică, încât s-o ratez dacă nu m-aş fi aşteptat la asta.
— Oricine a avut acces. O rudă sau un prieten. Pe oricine ar fi lăsat ei să intre.
— Însă nu asta ai avut în minte, nu? Te-ai gândit la familia Spain.

— Da. Cred că da.

— Se întâmplă, fiule. N-are rost să pretinzi că nu. Faptul că Jennifer Spain a supravieţuit o aduce în prim-plan. Pe de altă parte, când se întâmplă aşa ceva, de obicei e tatăl. O femeie omoară copiii şi pe urmă se sinucide, un bărbat ucide toată familia. În niciun caz însă nu se deranjează în mod normal să simuleze intrarea forţată. Nu le pasă de asta.

— Şi totuşi. Cred că putem să decidem noi înşine, din moment ce vine acolo Biroul. N-o să ne bazăm pe cuvântul poliţiştilor în uniformă pentru asta. Oricum, aş vrea să ştiu despre armă imediat.

— Bravo. Asta e în capul listei poliţiştilor în uniformă, bine. Şi ce vrei s-o întrebi mai întâi pe soră?

— Dacă Jennifer Spain a avut vreun duşman. Sau Patrick Spain.

— Păi, sigur, asta îi întrebăm pe toţi pe care-i găsim. Ce vrei s-o întrebi anume pe Fiona Rafferty?

Richie a clătinat din cap.

— Nu? Personal, aş fi foarte interesat să aflu ce face ea acolo.

— Se spune…

Richie a ridicat foaia de programare.

— Cele două vorbeau în fiecare zi. N-a putut să mai ia legătura.

— Şi? Gândeşte-te la coordonarea în timp, Richie. Să spunem că în mod normal vorbeau la cât? Ora nouă, odată ce soţiorii plecau la lucru şi copiii erau la şcoală…

— Sau odată ce erau ele însele, femeile, la lucru. Poate aveau slujbe.

— Jennifer Spain n-avea, altfel problema surorii ei ar fi fost „Nu e la muncă”, nu varianta „Nu pot să iau legătura”. Deci Fiona o sună pe Jennifer la nouă, poate la opt şi jumătate cel mai devreme – până atunci or fi fost încă ocupate cu pregătirea zilei în curs. Şi la zece treizeci şi şase – am lovit foaia de programare –, ea e în Brianstown, sunând poliţiştii în uniformă. Nu ştiu unde locuieşte Fiona Rafferty sau unde lucrează, dar ştiu că Brianstown e la o oră bună de condus de

aproape orice. Cu alte cuvinte, când Jennifer întârzie o oră trăncăneala lor de dimineaţă – şi vorbim de *maximum* o oră, ar putea să fie mult mai puţin –, Fiona intră în panică suficient cât să lase totul baltă şi să-şi mişte fundul la dracu-n praznic. Asta mi se pare mult prea exagerat. Nu ştiu tu, omule, însă mie mi-ar plăcea foarte mult să aflu ce-a apucat-o aşa, din senin.

— S-ar putea să nu fie o oră distanţă. Poate că locuieşte alături, a sunat doar ca să vadă care era treaba.

— Atunci, de ce a venit cu maşina? Dacă e prea departe să meargă pe jos, înseamnă că e destul de departe ca mersul ei acolo să fie ciudat. Şi uite regula Numărul 2: comportamentul ciudat al cuiva e un mic dar doar pentru tine, şi nu-i dai drumul până nu-l dezambalezi. Aici nu e înmatriculări auto, Richie. În aranjamentul ăsta nu ajungi să spui: „A, sigur, probabil că nu e important, doar că a fost într-o stare de spirit ciudată în ziua aia, haide s-o lăsăm baltă”. Niciodată.

S-a aşternut genul de tăcere care însemna că discuţia nu se încheiase. În cele din urmă, Richie a zis:

— Sunt un detectiv bun.

— Sunt destul de sigur că într-o zi o să fii un detectiv excelent. Dar acum încă mai ai aproape tot de învăţat.

— Fie că port cravată sau nu.

— N-ai cincisprezece ani, cumetre, am replicat eu. Dacă te îmbraci ca un bufon, nu înseamnă că eşti o mare ameninţare îndrăzneaţă pentru instituţie. Ci doar tâmpit.

Richie şi-a pipăit materialul subţire al pieptului cămăşii. A spus, alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Ştiu că băieţii de la Criminalistică nu sunt, de obicei, de unde sunt eu. Toată lumea se trage din fermieri, nu? Sau din dascăli. Eu nu sunt ce se aşteaptă lumea. Înţeleg asta.

Ochii lui în oglinda retrovizoare erau verzi şi netulburaţi.

— Nu contează de unde te tragi, am zis eu. Nu poţi să faci nimic în legătură cu asta, aşa că nu-ţi consuma energia gândindu-te. Important e încotro te îndrepţi. Şi asta, amice, *poţi* să controlezi.

— Ştiu. Sunt aici, nu?

— Şi treaba mea e să te ajut să ajungi mai departe. Una dintre modalităţile de a lua în primire cazul spre care te îndrepţi e să acţionezi ca şi cum eşti deja acolo. Mă urmăreşti?

Se uita în gol.

— Ia-o aşa. De ce crezi că mergem într-un Beemer?

Richie a ridicat din umeri.

— Mi-am imaginat că îţi place maşina asta.

Mi-am luat o mână de pe volan ca să îndrept un deget spre el.

— Vrei să sugerezi că tu ţi-ai imaginat că ego-ului meu i-a plăcut maşina asta. Nu te păcăli, nu e aşa de simplu. Nu mergem după hoţi din magazine, Richie. În cazul ăsta, ucigaşii sunt peştii mari. Ce fac ei e o afacere mare. Dacă noi apărem la locul faptei într-o Toyota rablagită din '95, pare lipsă de respect. Ca şi cum nu credem că victimele merită să facem tot posibilul. Asta scoate lumea din sărite. Aşa vrei să începi?

— Nu.

— Nu, evident. Şi, pe deasupra, o Toyota rablagită ne-ar face să arătăm ca o pereche de rataţi. Asta contează, omule. Nu doar pentru ego-ul meu. Dacă băieţii răi văd o pereche de rataţi, se simt ca şi cum ar avea ouăle mai mari decât ale noastre, iar asta face să ne fie mai greu să-i înfrângem. Dacă băieţii buni văd o pereche de rataţi, îşi imaginează că n-o să rezolvăm cazul respectiv, aşa că de ce ar trebui să se deranjeze să încerce să ne ajute? Şi dacă *noi* vedem o pereche de rataţi de fiecare dată când ne uităm în oglindă, ce crezi că se întâmplă cu cotele noastre de câştig?

— Scad. Presupun.

— Bingo. Dacă vrei să ai succes, Richie, nu poţi să te duci acolo puţind a eşec. Înţelegi ce vreau să spun eu aici?

Şi-a atins nodul de la noua cravată.

— Îmbrăcat mai bine. În principiu.

— Doar că nu în principiu, fiule. Nu e niciun în principiu aici. Regulile există pentru un motiv. Înainte să le încalci, ai face bine să te gândeşti care ar putea să fie motivul ăsta.

Am intrat pe autostrada M1 şi am accelerat puternic, lăsând Beemerul să-şi facă treaba. Richie s-a uitat la vitezometru,

însă eu ştiam fără să mă uit că îl dusesem la limită, nici un singur kilometru peste, şi el şi-a ţinut gura închisă. Probabil, s-a gândit ce ratat plictisitor eram. Mulţi oameni cred asta. Toţi sunt adolescenţi, mintal, dacă nu fizic. Numai adolescenţii consideră că plictiseala e ceva rău. Adulţii, bărbaţi şi femei care au fost de câteva ori aproape de eşafod, ştiu că plictiseala e un dar direct de la Dumnezeu. Viaţa are în mânecă mai mult decât suficient freamăt, gata să te lovească brusc atunci când nici nu te aştepţi, fără să sporeşti drama. Dacă Richie nu ştia asta deja, era pe cale să descopere.

Cred foarte mult în dezvoltare – daţi vina pentru recesiunea asta pe dezvoltatorii imobiliari şi pe bancherii, şi politicienii lor de casă, dacă vreţi, dar cert e că, dacă ei n-ar fi gândit la scară mare, n-am fi ieşit niciodată din ultima. Prefer un bloc de apartamente pline cu oameni care merg la muncă în fiecare dimineaţă şi păstrează ţara asta duduind şi apoi vin acasă în locurile mici şi frumoase pe care le-au câştigat decât o tarla care încurcă pe toată lumea în afară de câteva vaci. Locurile sunt ca oamenii, sunt ca rechinii: dacă se opresc din mişcare, mor. Dar toată lumea are un loc despre care îi place să creadă că n-are să se schimbe niciodată.

Când eram un tip mic şi slăbănog, tuns acasă şi cu blugi cârpiţi, ştiam Portul Sfărâmat ca pe propria palmă.

În zilele noastre, copiii au avut parte de vacanţe însorite în timpul boomului economic, două săptămâni pe Costa del Sol fiind doar minimum pentru ei. Numai că eu am patruzeci şi doi de ani şi generaţia mea a avut aşteptări mici. Câteva zile lângă Marea Irlandei, într-o rulotă închiriată, te făceau cel mai şmecher. Pe atunci, Portul Sfărâmat nu exista. O duzină de case împrăştiate, pline cu familii purtând numele Whelan sau Lynch, aflate acolo de la începutul evoluţiei, un magazin numit La Lynch şi un pub numit La Whelan, şi o mână de locuri pentru rulote, doar o fugă rapidă în picioarele goale peste dunele instabile de nisip şi printre smocurile de iarbă uscată din întinderea plajei crem. Mergeam acolo două săptămâni în fiecare iunie, într-un buncăr ruginit pentru patru

persoane pe care tata îl rezerva cu un an în avans.

Geri şi cu mine luam paturile de sus. Dina era instalată jos, vizavi de părinţii mei. Geri alegea prima, fiindcă era cea mai mare, dar ea voia întotdeauna partea cu vedere la uscat, ca să vadă poneii pe câmpul din spatele nostru. Asta însemna că în fiecare dimineaţă deschidem ochii pe liniile albe de spumă de mare şi pe păsările cu picioare lungi mergând elegant prin nisip, totul sclipind în lumina zorilor.

Tustrei ne trezeam şi ieşeam afară în zori, cu o felie de pâine şi zahăr în fiecare mână. Ne jucam toată ziua de-a piraţii cu copiii din alte rulote, deveneam pistruiaţi, ni se jupuia pielea de la sare şi ne bronzam de la vânt şi de la orele ciudate de stat în soare. La ceai, mama prăjea ouă şi cârnaţi pe un aragaz de camping, şi după aceea tata ne trimitea La Lynch după îngheţată.

Când ne întorceam, o găseam pe mama stând în poala lui, sprijinindu-şi capul în curba gâtului lui şi zâmbind visătoare către apă. El îi încolăcea părul în jurul mâinii libere, astfel ca briza mării să nu i-l vâre în îngheţată. Aşteptam tot anul ca să-i văd aşa.

După ce am scos Beemerul de pe drumurile principale, am început să-mi amintesc traseul, ca şi cum aş fi ştiut că o s-o fac, doar o schiţă palidă în ungherele minţii: trec de pâlcul ăsta de copaci – mai înalţi, acum – la stânga în cotul curbei zidului din piatră. Însă chiar în locul unde apa ar fi trebuit să apară la vedere peste un deluşor verde, au răsărit de nicăieri proprietăţile imobiliare şi ne-au blocat drumul ca o baricadă: rânduri de acoperişuri de ardezie şi frontoane albe se întindeau în toate direcţiile pe ceea ce păreau kilometri, în spatele unui zid înalt împotriva brizei. Pe panoul de la intrare scria, cu litere viu colorate şi îmbârligate, cât capul meu de mari: BUN VENIT LA OCEAN VIEW, BRIANSTOWN. O NOUĂ REVELAŢIE ÎNTR-O REŞEDINŢĂ DE VIS. ACUM PENTRU VIZITARE, CASE LUXOASE.

Cineva pictase cu spray un cocoş mare şi roşu şi baloane deasupra.

La prima vedere, Ocean View arăta destul de elegant: case

mari, decomandate, care-ţi ofereau ceva substanţial pentru banii tăi, benzi ornamentale de indicatoare verzi şi bizare te îndreptau spre CREŞA MICA BIJUTERIE şi CENTRUL DE RECREERE DIAMANTUL.

La a doua vedere, trebuia plivită iarba şi erau găuri în poteci. La a treia vedere, ceva nu era în regulă. Casele erau prea asemănătoare. Chiar şi la cele pe care un semn roşu-albastru striga triumfător VÂNDUTĂ, nimeni nu vopsise uşa din faţă cu o culoare aiurea, nu pusese ghivece cu flori pe pervazul ferestrelor sau nu aruncase pe gazon jucăriile din plastic ale copiilor. Erau maşini parcate pretutindeni, deşi cele mai multe dintre drumurile de acces erau goale, şi nu într-un fel care sugera că toată lumea aducea foloase economiei. În trei din patru case puteai să te uiţi direct la ferestrele goale din spate şi la peticele cenuşii de cer.

O fată solidă, într-un hanorac roşu, împingea un cărucior pe o cărare, cu vântul răvăşindu-i părul. Ea şi copilul ei cu chipul ca luna ar fi putut să fie singurele persoane pe kilometri întregi.

— Jaysus, a exclamat Richie.

În linişte, vocea lui s-a auzit îndeajuns de tare ca să tresărim amândoi.

— Satul damnaţilor.

Pe foaia de programare fusese trecut Colina Ocean View 9, ceea ce ar fi avut mai mult sens dacă Marea Irlandei ar fi fost un ocean sau măcar dacă ar fi fost vizibilă, dar cred că trebuie să te mulţumeşti cu ce ai. GPS-ul îşi ieşise din drepturi: ne-a dus în jos, pe Aleea Ocean View, blocându-ne în fundătura Dumbrava Ocean View – care a făcut tripla, fiindcă nu se vedea niciunde neam de copaci – şi ne-a informat: „Aţi ajuns la destinaţie. La revedere”.

Am făcut o întoarcere în U şi am căutat. Cu cât intram mai adânc pe proprietate, cu atât casele erau tot mai nefinisate, ca şi cum vizionai un film de la coadă la cap.

Destul de curând au apărut grămezi haotice de ziduri şi schele, cu găuri căscate bizar pentru o fereastră. Unde lipsea partea din faţă a casei, camerele erau pline cu scări rupte,

ţevi, saci putrezi de ciment. De câte ori dădeam un colţ, mă aşteptam să văd un roi de constructori la muncă, însă cel mai mult ne-am apropiat de un excavator galben ponosit, într-o parcelă goală, înclinat într-o parte printre movile de noroi frământat şi dâmburi împrăştiate de murdărie.

Acolo nu locuia nimeni. Am încercat să ne întoarcem în direcţia generală a intrării, dar proprietatea era construită ca unul dintre vechile labirinturi din gard viu, numai fundături şi întoarceri în ac de păr, şi ne-am rătăcit aproape imediat. Prin mine a trecut o mică săgeată de panică. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi pierd orientarea.

M-am oprit la o intersecţie – din reflex: nu era nimeni care să dea buzna în faţa mea – şi în liniştea prin care străbătea zgomotul motorului am auzit bubuitul adâncului mării. Atunci, Richie a ridicat capul şi a întrebat:

— Ce-i asta?

S-a auzit un ţipăt scurt, dubios, viguros şi sfâşietor, repetat mereu şi mereu, atât de regulat, că suna mecanic. Acesta s-a răspândit peste tot noroiul şi betonul şi s-a izbit de pereţii nefinisaţi, şi ar fi putut să vină de oriunde sau de peste tot. Din ce puteam să-mi dau seama, ţipătul ciudat şi marea erau singurele sunete de pe proprietate.

— Aş putea să pariez că e sora, am zis eu.

Richie mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi crezut că-l hărţuiam.

— E o *vulpe* sau ceva. Poate călcată de maşină.

— Şi eu care credeam că eşti domnul Cunoscătorul străzii, care, pur şi simplu, ştie cât de rău are să fie. Trebuie să te ţii bine, Richie. Acu-i acu'.

Am lăsat jos geamul şi am urmat sunetul. Ecourile m-au dezorientat de câteva ori, dar am ştiut asta când am văzut-o. De-o parte a Colinei Ocean View erau case impecabile, albe, cu vedere spre golf, semidecomandate, aliniate în perechi, de bun-gust, ca piesele de domino. De cealaltă parte erau schele şi moloz. Printre piesele de domino, peste zidul proprietăţii, se mişcau şuviţe cenuşii de mare. Câteva case aveau în faţă o maşină sau două, însă o casă avea trei: un Volvo alb

hatchback[4] care avea Familie scris peste tot, un Fiat Seicento galben care văzuse şi zile mai bune şi o maşină cu însemne. De-a lungul zidului scund al grădinii se întindea banda alb-albastră pentru locul crimei.

Vorbisem serios cu ce-i spusesem lui Richie: în slujba asta totul contează, până şi modul în care îţi deschizi uşa maşinii. Cu mult timp înainte să adresez primul cuvânt unui martor sau unui suspect, el trebuie să ştie că a venit Mick Kennedy şi că am primit cazul ăsta fiindcă am ouă.

Am şi noroc – sunt înalt, am capul plin de păr şi încă e nouăzeci şi nouă la sută castaniu închis, arăt decent, dacă pot să spun asta despre mine, şi toate astea ajută –, dar pentru celelalte trăsături fizice am recurs la antrenament şi multe ore pe banda de alergare.

Am păstrat viteza până în ultima secundă, am frânat puternic, m-am extras pe mine şi servieta mea din maşină într-o singură mişcare lină şi m-am îndreptat spre casă într-un ritm rapid şi eficient.

Richie trebuia să înveţe să ţină pasul.

Unul dintre poliţiştii în uniformă era ghemuit neîndemânatic lângă autovehiculul lui, mângâind pe cineva de pe bancheta din spate, care era destul de clar sursa ţipătului. Celălalt se plimba în faţa porţii, prea repede, cu mâinile împreunate la spate. Aerul mirosea proaspăt, dulce şi sărat: mare şi câmpuri. Era mai frig acolo decât fusese în Dublin. Vântul fluiera şovăielnic printre schelăriile şi grinzile expuse.

Tipul care se plimba era de vârsta mea, cu burtă şi cocoaşă: era, evident, de douăzeci de ani în forţa de intervenţie, fără să fi văzut aşa ceva, şi se aşteptase să reziste încă douăzeci. El s-a prezentat:

— Garda[5] Wall. Acolo, lângă maşină, e garda Mallon.

Richie a ridicat o mână. Parcă aveam un căţeluş. Am zis înainte să înceapă să se împrietenească:

— Detectiv sergent Kennedy şi detectiv gardă Curran. Aţi fost în casă?

— Numai când am ajuns aici. De cum am putut, am ieşit şi v-am sunat pe voi.

— Bună treabă. Spune-mi exact ce-ai făcut de când ai intrat până ai ieşit.

Ochii poliţistului în uniformă s-au îndreptat spre casă, ca şi cum nu-i venea să creadă că era acelaşi loc în care ajunsese cu doar câteva ore mai devreme. A zis:

— Am fost chemaţi pentru o verificare – sora ocupantei era îngrijorată. Am ajuns la sediu chiar după ora unsprezece şi am încercat să luăm legătura cu rezidenţii sunând la uşă şi pe telefon, dar n-am primit niciun răspuns. N-am văzut niciun indiciu că ar fi avut loc o intrare forţată, însă când ne-am uitat pe fereastra din faţă, luminile de la parter erau aprinse şi camera de zi părea în dezordine. Pereţii…

— O să vedem singuri dezordinea într-un minut. Continuă. Nu lăsa pe nimeni să-ţi descrie detaliile înainte să ajungi la locul faptei, altfel o să vezi ce-au văzut ei.

— Bun.

Poliţistul în uniformă a clipit, apoi a revenit la subiect:

— Aşa. Am încercat să ne ducem în spatele casei, dar, după cum vedeţi, niciun copil n-ar putea să treacă pe-acolo.

Avea dreptate: distanţa dintre case era exact de lărgimea zidului lateral.

— Am simţit că tulburarea şi îngrijorările surorii îndreptăţeau faptul că am forţat intrarea pe uşa din faţă. Am găsit…

S-a întors, încercând să vorbească în timp ce vedea casa, ca şi cum reşedinţa ar fi fost un animal încolăcit care putea să se năpustească în orice secundă.

— Am intrat în camera de zi, n-am găsit nimic demn de menţionat – dezordine, însă… Am continuat apoi spre bucătărie, unde am găsit un bărbat şi o femeie pe podea. Ambii înjunghiaţi, după cum arătau. O rană de pe chipul femeii era vizibilă clar pentru mine şi garda Mallon. Părea o rană de cuţit. E…

— Medicii legişti au să decidă asta. Ce-aţi făcut în continuare?

— Am crezut că erau morţi amândoi. Eram siguri. Era o grămadă de sânge. O grămadă de…

A făcut un gest vag spre propriul corp, o mişcare de scobire diformă.

Există un motiv pentru care unii băieţi rămân poliţişti în uniformă.

— Garda Mallon le-a verificat totuşi pulsurile. Femeia, care era chiar peste bărbat, ca şi cum se ghemuise pe el – capul ei era pe braţul lui, ca şi cum dormea… Când garda Mallon a verificat, avea puls. A avut parte de şocul vieţii lui. Nu ne aşteptam… Nu i-a venit să creadă până nu s-a aplecat şi i-a auzit respiraţia. Atunci am chemat ambulanţa.

— Şi în timp ce aţi aşteptat?

— Garda Mallon a rămas cu femeia. A vorbit cu ea. Era inconştientă, dar… doar îi spunea că era în regulă, că eram gărzile, că era o ambulanţă pe drum şi îi spunea să reziste… Eu m-am dus la etaj. În dormitoarele din spate… Acolo erau doi copii mici, detective. Un băieţel şi o fetiţă, în paturile lor. Am încercat REP[6]. Erau… erau reci, rigizi, însă am încercat oricum. După ce se întâmplase cu mama, m-am gândit, nu se ştie niciodată, poate că totuşi ar fi putut…

Şi-a frecat mâinile de pieptul hainei, inconştient, ca şi cum încerca să îndepărteze simţământul. Nu l-am dojenit pentru distrugerea de probe: făcuse doar ce crezuse de cuviinţă.

— Nicio plăcere. Când am ştiut că nu se mai poate face nimic, m-am întors lângă garda Mallon în bucătărie şi am sunat după voi.

— Femeia şi-a revenit? A spus ceva? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Nu se mişca. Ne-am tot gândit că o să moară, a trebuit să continuăm să verificăm, ca să ne asigurăm că încă era…

Şi-a şters din nou mâinile.

— Avem pe cineva cu ea la spital?

— Am sunat la secţie, au trimis ei pe cineva. Poate că ar fi trebuit să meargă cu ea unul dintre noi, dar trebuia asigurat locul faptei, iar sora – ea era… Sigur, poţi să auzi.

— I-ai dat vestea, am zis eu.

Asta trebuie să fac eu, când pot. Poţi să spui multe după acea primă reacţie.

Poliţistul în uniformă a adăugat defensiv:

— Înainte să intrăm i-am zis să stea pe loc, însă n-am avut pe cine să lăsăm cu ea. A aşteptat o grămadă şi abia apoi a venit înăuntru. În casă. Noi eram cu victima, vă aşteptam pe voi. Sora a ajuns la uşa bucătăriei înainte s-o vedem. A început să ţipe. Am scos-o din nou afară, dar s-a luptat… A trebuit să-i spun, detective. Era singurul mod în care puteam s-o opresc să intre înapoi, în afară de a o încătuşa.

— Bine. N-o să plângem pentru laptele vărsat. Şi pe urmă?

— Eu am stat afară, cu sora. Garda Mallon a aşteptat lângă victimă până la sosirea ambulanţei. Apoi a ieşit din casă.

— Fără să faceţi o căutare?

— M-am dus eu înapoi, de îndată ce a ieşit el să stea cu sora. Garda Mallon e plin tot de sânge, domnule, n-a vrut să lase urme în toată casa. Am făcut o căutare elementară de siguranţă, doar ca să confirm că nu era nimeni la faţa locului. Nimeni în viaţă, cum ar veni. Am lăsat pentru voi şi pentru Birou căutarea amănunţită.

— Asta-mi place să aud.

Am ridicat o sprânceană la Richie. Puştiul era pe fază. A întrebat, prompt:

— Aţi găsit vreo armă?

Poliţistul în uniformă a clătinat din cap.

— Dar s-ar putea să fie acolo. În corpul bărbatului sau… oriunde. Cum am zis, am încercat să nu deranjăm locul faptei mai mult decât a trebuit.

— Vreun bilet?

Altă clătinare din cap.

Am dat din cap spre maşina cu însemne.

— Ce făcea sora?

— Din timp în timp, am reuşit s-o calmăm un pic, însă de fiecare dată…

Poliţistul în uniformă a aruncat o privire supărată peste umăr, la maşină.

— Paramedicii au vrut să-i dea un sedativ, dar ea n-a acceptat. Putem să-i chemăm înapoi dacă…

— Lasă. N-o vreau sedată, dacă se poate, înainte să vorbim

cu ea. O să aruncăm o privire asupra locului faptei. Restul echipei e pe drum. Dacă ajunge medicul legist, spuneţi-i să aştepte aici, dar asiguraţi-vă că băieţii de la morgă şi de la Biroul Tehnic stau feriţi până o verificăm pe soră – numai să-i vadă, şi o s-o dea peste cap cu adevărat. În afară de asta, ţineţi-o unde e, ţineţi vecinii la distanţă şi dacă se întâmplă să se rătăcească pe-aici cineva, ţine-l şi pe el la distanţă. Clar?

— Bine, a zis poliţistul în uniformă.

Ar fi executat dansul puiului dacă l-aş fi pus, atât de uşurat era că îi lua cineva asta de pe cap. Vedeam ce poftă avea să ajungă la localul lui şi să dea peste cap un whisky dublu dintr-o singură înghiţitură.

Eu nu voiam să fiu nicăieri în altă parte decât în casă.

— Mănuşi, i-am zis eu lui Richie. Protecţii pentru încălţăminte.

Deja le scosesem pe ale mele din buzunar. El a scotocit după ale lui şi am pornit amândoi la treabă. Bubuitul prelung şi tăcerea mării năvăleau şi ne loveau frontal, ca un bun venit sau ca o provocare. În spatele nostru, ţipetele alea continuau să cadă ca loviturile de ciocan.

2

Locul faptei nu e doar pentru noi. Există limite, chiar şi pentru noi, până ne dă undă verde Biroul Tehnic. Până atunci, sunt tot timpul altele de făcut – martori care trebuie intervievaţi, supravieţuitori care trebuie anunţaţi – şi tu faci astea, uitându-te la ceas la fiecare treizeci de secunde şi silindu-te să ignori teribila atracţie din spatele benzii de la locul faptei.

De data asta era altceva. Poliţiştii în uniformă şi paramedicii călcaseră deja în picioare fiecare centimetru din casa familiei Spain. Eu şi Richie n-aveam ce să stricăm dacă aruncam o privire rapidă. Era convenabil – dacă Richie nu putea să facă operaţiunile urâte, ar fi fost frumos să descopăr fără audienţă –, însă era mai mult de-atât. Când ai o ocazie să vezi aşa locul faptei, profiţi de ea. Acolo te aşteaptă crima în sine, fiecare secundă urlătoare a acesteia, prinsă şi păstrată pentru tine în chihlimbar. Nu contează dacă cineva a făcut curăţenie, a ascuns dovezi, a încercat să simuleze o sinucidere: chihlimbarul păstrează şi toate astea. Odată prelucrarea începută, asta dispare pentru totdeauna. Nu rămân decât oamenii tăi roind la locul faptei, dezmembrând de zor amprentă cu amprentă şi fibră cu fibră.

Ocazia în speţă am simţi-o ca pe un cadou în cazul ăsta în care aveam cel mai mult nevoie de ea. Ca un semn *bun.* Mi-am setat telefonul pe modul *silent.* Mulţi oameni ar fi vrut să dea de mine în perioada următoare. Toţi puteau să aştepte până îmi vizitam locul faptei.

Uşa casei era deschisă câţiva centimetri, legănându-se uşor la adierea brizei. Când fusese dintr-o singură bucată, arătase a stejar masiv, dar în locul în care o spărseseră poliţiştii în uniformă se vedea porcăria sub formă de pulbere de dedesubt. Avuseseră nevoie, probabil, doar de un brânci. Prin fisură se vedea un covor cu model geometric alb-negru, foarte la modă, cu un foarte mare adaos de preţ, ca să se asorteze.

— Asta e doar o plimbare preliminară, i-am zis eu lui

Richie. Chestiile serioase pot să aştepte până când băieţii de la Birou înregistrează totul oficial. Deocamdată nu atingem nimic, încercăm să nu călcăm pe nimic, să nu suflăm pe nimic, ne formăm o impresie cu ce avem de-a face şi ieşim. Gata?

A dat din cap. Am împins uşa cu un deget în marginea fragmentată.

Primul meu gând a fost că, dacă garda Cum-îl-cheamă numea asta dezordine, atunci suferea de OCD{7}. Holul era întunecat şi perfect: oglindă strălucitoare, cuier pentru haine organizat, miros de lămâie de la odorizantul de cameră. Pereţii erau curaţi. Pe unul fusese pictată o acuarelă, ceva verde şi liniştitor, cu vaci.

Al doilea meu gând: familia Spain avusese un sistem de alarmă. Panoul era unul modern şi luxos, discret ascuns în spatele uşii. Lumina pentru *OFF*{8} era constant galbenă.

Apoi am văzut gaura din perete. Cineva pusese măsuţa telefonului în faţa acesteia, dar era suficient de mare ca o spărtură în formă de semilună să rămână vizibilă. Atunci am simţit acea vibraţie ca de ac fin, care-mi pleca de la tâmple şi-mi cobora prin oase în timpane. Unii detectivi o simt în ceafă, alţii în părul de pe braţe – ştiu un biet nătărău care o simte în vezică, ceea ce poate fi incomod –, însă toţi detectivii buni o simt undeva. Mă cuprinde la nivelul oaselor capului. Spuneţi-i cum vreţi – devianţă socială, tulburare psihologică, animalul din mine, diavolul, în cazul în care credeţi în asta. E chestia pentru care ne petrecem viaţa vânând-o. Toată pregătirea din lume nu te ajută când se apropie. Înţelegi sau nu.

M-am uitat scurt la Richie. Făcea grimase şi-şi lingea buzele, ca un animal care pusese gura pe ceva putred. El o simţea în gură, şi ar fi trebuit să înveţe să ascundă asta, dar cel puţin o simţea.

În stânga noastră era o uşă deschisă pe jumătate: camera de zi. Drept înainte, scările şi bucătăria.

Cineva se îndeletnicise cu punerea la punct a camerei de zi. Canapele din piele maronie, măsuţă de cafea elegantă, din crom şi sticlă, un perete vopsit în culoarea untului pentru unul dintre motivele pe care doar femeile şi designerii de interior le

înţeleg. Aspectul de cameră locuită îl dădea un televizor mare şi de ultimă tehnologie, o consolă pentru jocuri Nintendo Wii, o grămadă de gadgeturi sclipitoare, un mic raft pentru cărţi cu coperte moi şi altul pentru DVD-uri şi jocuri, lumânările şi fotografiile decolorate deasupra căminului cu ardere pe gaz. Ar fi trebuit ca locul să fie primitor, numai că igrasia umflase podeaua şi pătase un perete, iar tavanul jos şi proporţiile, pur şi simplu, greşite erau amuzante. Copleşeau toată purtarea de grijă plină de iubire şi transformau camera înghesuită şi întunecoasă într-un loc în care nimeni n-ar fi putut să se simtă confortabil pentru mult timp.

Draperiile erau aproape trase. Doar o crăpătură prin care se uitaseră poliţiştii în uniformă. Lămpile de podea erau aprinse. Indiferent ce se întâmplase, avusese loc noaptea, sau cineva voia ca eu să cred asta.

Deasupra şemineului era o altă gaură în perete, cam de mărimea unei farfurii. Lângă canapea se zărea una mai mare. În interiorul întunecat se vedeau pe jumătate ţevi şi fire răsucite.

Lângă mine, Richie încerca să-şi menţină neastâmpărul la un nivel minim, dar am simţit un genunchi tremurând. Voia să treacă peste momentele rele şi să termine cu asta.

— Bucătăria, am zis eu.

Era greu de crezut că acelaşi tip care proiectase camera de zi reuşise asta. Era o bucătărie mare combinată cu sufragerie şi cu loc de joacă, desfăşurată pe toată lungimea spatelui casei şi făcută în mare parte din sticlă. Afară, ziua era încă cenuşie, însă camera era luminată din plin şi atât de orbitor, că te făcea să clipeşti cu o forţă şi o claritate care-ţi spuneau că marea era foarte aproape. N-am reuşit niciodată să înţeleg de ce trebuie să plusezi când vecinii pot să vadă ce mănânci la micul dejun – dă-mi oricând intimitatea draperiilor, *trendy* sau nu –, dar lumina aia aproape m-a făcut să înţeleg.

În spatele micii grădini ornamentale existau două rânduri de case terminate pe jumătate, îngrămădite dezolant şi urât pe cer, un banner lung din plastic fluturând violent pe un stâlp gol. În spatele lor era zidul proprietăţii, iar apoi, când terenul

cobora, iată, prin unghiurile brute din lemn şi beton: imaginea pe care ochii mei o aşteptaseră toată ziua, de când mă auzisem rostind *Portul Sfărâmat.* Curba rotunjită a golfului, curată ca un C de mână, dealurile joase prinzând-o ca într-un căuş la fiecare capăt, nisipul moale şi cenuşiu, iarba uscată aplecându-se sub vântul inofensiv, mici păsări împrăştiate de-a lungul liniei orizontului. Şi marea, furioasă în acea zi, ridicându-se spre mine verde şi înşelătoare.

Greutatea a tot ce era cu noi în bucătărie înclina partea ca o sferă a golfului, bascula apa spre partea de sus, ca şi cum se pregătea să treacă prin toată sticla aia strălucitoare şi s-o zdrobească.

Aceeaşi grijă care făcuse camera de zi *trendy* reuşise să-i confere şi o atmosferă veselă şi îmbietoare. Masă lungă din lemn deschis la culoare, scaune galben floarea-soarelui, un calculator pe un birou din lemn vopsit în aceeaşi nuanţă, ca să se asorteze, chestii din plastic colorat pentru copii, saci cu fasole{9}, o tablă cu cretă. Pe pereţi erau pasteluri înrămate. Camera era curată, mai ales în locul în care se jucau copiii. Cineva făcuse curat când tuspatru se îndreptaseră spre sfârşitul ultimei lor zile în viaţă. Măcar atât reuşiseră să facă.

Odaia mare constituia visul unui agent imobiliar, doar că era imposibil de imaginat să mai locuiască cineva vreodată acolo. O luptă frenetică răsturnase masa, trântind-o cu un colţ într-o fereastră şi făcând o stea mare în sticlă. Mai multe găuri în pereţi: una sus, deasupra mesei, una mare în spatele unui castel Lego răsturnat. Un sac cu fasole plesnise şi se răspândiseră peste tot mici ghemotoace albe de hârtie; pe jos era împrăştiat un şir de cărţi de bucate, cioburi de sticlă străluceau unde fusese spartă o ramă foto. Era sânge peste tot. Evantaie de stropi răsfiraţi în sus pe pereţi, fragmente neregulate de urme de picături şi contururi de paşi intersectându-se pe pardoseala din gresie, pete mari la ferestre, altele groase impregnate în ţesătura galbenă a scaunelor. La câţiva centimetri de picioarele mele se aflau o jumătate sfâşiată dintr-o hartă maritimă, frunze mari de vrej de fasole şi un desen cu un copil care se căţăra, *Emma*

17/06/09, aproape şters de sângele roşu coagulat.

În celălalt capăt al camerei, în ceea ce fusese zona de joacă pentru copii, printre saci cu fasole, creioane colorate şi cărţi cu poze, se afla Patrick Spain. Era în pijama – bluză bleumarin, pantaloni cu dungi albe şi bleumarin, împroşcate cu cruste de culoare închisă. Zăcea cu faţa în jos pe pardoseală, cu un braţ îndoit sub el, iar celălalt întins deasupra capului, ca şi cum se străduise chiar până în ultima secundă să se târască. Avea capul orientat spre noi. Poate încercase să ajungă la copiii lui, din orice motiv vreţi. Era blond, un tip înalt, cu umeri largi. Constituţia sugera că, poate, jucase rugby, cu mult timp în urmă, ramolit însă în ultima vreme. Trebuia să fii îndeajuns de puternic, de supărat sau de nebun ca să te iei de el. În balta răspândită de sub pieptul lui, sângele devenise lipicios şi întunecat.

Pretutindeni în jur era un amestec murdar, extrem de neplăcut, de băuturi alcoolice pregătite acasă, amprente, urme provocate de ceva ce fusese târât. Din mizerie ieşea şi se îndrepta spre noi o încâlceală de urme de sânge amestecate, decolorându-se până la dispariţie la jumătatea gresiei, ca şi cum cei care le lăsaseră se evaporaseră.

În stânga lui, balta de sânge se întindea larg, gros, cu un luciu bogat. Trebuia să verificăm încă o dată cu poliţiştii în uniformă, dar era un pariu destul de sigur că în partea aceea o găsiseră pe Jennifer Spain. Fie se târâse să moară ghemuită pe soţul ei, fie el rămăsese aproape după ce terminase cu ea, fie cineva îi lăsase să facă împreună acest ultim gest.

Am stat în prag mai mult decât era nevoie. Durează ceva ca să-ţi fixezi în cap o scenă ca asta, pentru prima dată. Lumea ta interioară se ţine departe de cea exterioară, ca să se protejeze. Deschizi ochii larg, dar în minte îţi ajung dungile roşii şi un mesaj de eroare. Nu era nimeni cu ochii pe noi. Richie putea să aştepte cât voia ca să se obişnuiască. Mi-am luat ochii de pe el.

O rafală de vânt a lovit spatele casei şi a continuat să intre printr-o crăpătură, potopindu-ne ca apa rece.

— *Jaysus,* a exclamat Richie.

Rafala l-a făcut să sară, şi era cu o nuanţă mai palid ca de obicei, dar avea vocea destul de stabilă. Era bine până în momentul ăla.

— Pune mâna. Din ce e făcută casa asta? Din carton presat?

— Nu-l dărâma. Cu cât sunt mai subţiri pereţii, cu atât mai probabil ca vecinii să fi auzit ceva.

— Dacă există vecini.

— Să ne rugăm pentru asta. Eşti gata să mergem mai departe?

A dat din cap. L-am lăsat pe Patrick Spain în bucătăria lui luminoasă, cu uşoare vârtejuri de vânt în jurul lui, şi ne-am dus la etaj.

Etajul era întunecat. Mi-am deschis servieta şi am scos lanterna – poliţiştii în uniformă murdăriseră, probabil, totul cu labele lor grase, totuşi nu atingi niciodată întrerupătoarele de lumină: era posibil ca altcineva să fi vrut lumina asta aprinsă sau stinsă. Am aprins lanterna şi am împins cu un deget de la picior cea mai apropiată uşă deschisă.

Trebuie că mesajul fusese deformat undeva pe drum, fiindcă nimeni nu-l înjunghiase pe Jack Spain. După mizeria coagulată roşie de la parter, camera asta era aproape odihnitoare. Nimic nu era însângerat, nimic nu fusese stricat sau smuls. Jack Spain avea un nas cârn şi păr blond, lăsat să crească în bucle. Era pe spate, cu braţele aruncate în sus, deasupra capului, cu faţa spre tavan, ca şi cum se prăbuşise adormit după o zi lungă de fotbal. Aproape îţi venea să asculţi, să-l auzi respirând, doar că faţa lui îţi spunea ceva. Avea calmul secret pe care doar copiii morţi îl au, pleoape subţiri ca de hârtie, închise strâns ca la copiii nenăscuţi, ca şi cum când lumea devine ucigaşă se întorc spre interior şi invers, înapoi în acel prim loc sigur.

Richie a scos un sunet mic, ca o pisică jucându-se cu un ghem de păr[10]. Am plimbat lanterna prin cameră, să-i dau timp să se adune. Erau câteva crăpături în pereţi, dar fără găuri, cu excepţia cazului în care erau ascunse de postere – Jack fusese fan Manchester United.

— Ai copii? l-am întrebat eu.

— Nu. Nu încă.
Şi-a păstrat vocea joasă, ca şi cum încă ar fi putut să-l trezească pe Jack Spain sau să-l facă să viseze urât.
— Nici eu, am spus eu. În zile ca asta, e bine. Copiii te înmoaie. Ai un detectiv în formă care poate să se uite la o autopsie şi să comande o friptură crudă pentru masa de prânz. Apoi nevastă-sa îi toarnă un plod şi următoarea chestie pe care o afli e că s-a pierdut cu firea dacă o victimă are sub optsprezece ani. Am văzut asta de zeci de ori. De fiecare dată, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru contracepţie.
Am întors lanterna înapoi spre pat.
Sora mea, Geri, are copii, iar eu petrec destul timp cu ei ca să-mi dau seama că au vârsta lui Jack Spain: în jur de patru ani, poate trei, dacă fusese prea mare pentru vârsta lui.
Plapuma fusese trasă înapoi unde poliţistul în uniformă încercase resuscitarea lui inutilă: pijama roşie ridicată în sus, coaste delicate dedesubt.
Am văzut chiar locul unde resuscitarea, sau speram că fusese resuscitare, îi rupsese vreo două coaste.
Era albastru în jurul buzelor.
— Sufocat? a întrebat Richie.
Se străduia din greu să-şi ţină vocea sub control.
— Va trebui să aşteptăm autopsia, dar e posibil, i-am răspuns eu. Dacă avem asta, îi bănuim pe părinţi. De cele mai multe ori, în general, încearcă ceva delicat. Dacă ăsta e cuvântul pe care-l caut.
Încă nu mă uitam la el, însă l-am simţit încordându-se să-şi înfrâneze o tresărire.
— Haide să găsim fiica, am adăugat eu.
Nici aici nu erau găuri în pereţi, nici luptă. Când se dăduse bătut, poliţistul în uniformă trăsese plapuma roz înapoi peste Emma Spain – îi protejase castitatea, fiindcă era fată. Avea acelaşi nas cârn ca fratele ei, dar buclele ei erau ca ghimbirul de nisip şi avea faţa plină de pistrui care ieşeau în evidenţă pe alb-albastrul de dedesubt. Ea era cea mare, şase-şapte ani. Avea gura puţin deschisă şi am văzut locul gol de unde căzuse un dinte din faţă. Camera era roz-prinţesă, plină de funde şi

volane. Patul era înţesat cu perne brodate, pisoi cu ochi mari şi căţei care se uitau la noi. Apărând din întuneric în lumina lanternei, lângă fetişoara aia goală, arătau ca nişte necrofagi.

Nu m-am uitat la Richie până ne-am întors pe palier. Apoi am întrebat:

— Ai observat ceva ciudat în cele două camere?

Chiar şi în acea lumină arăta ca şi cum făcuse toxiinfecţie alimentară gravă. A trebuit să înghită în sec de încă două ori înainte să poată să răspundă:

— Nu există sânge.

— Bingo.

Am împins cu lanterna uşa de la baie.

Prosoape aranjate pe culori, jucării de baie din plastic, şampoanele şi gelurile de duş obişnuite, accesorii de un alb sclipitor. Dacă cineva s-ar fi spălat aici, ar fi ştiut cum să fie atent.

— O să punem Biroul să dea cu luminol pe parchetul ăsta, ca să verificăm urmele, însă, dacă nu cumva ne scapă ceva, fie au fost mai mulţi criminali, fie s-a dus întâi după copii. N-a venit nimeni din mizeria aia – am arătat eu din cap spre bucătărie – şi n-a atins nimic aici.

— Pare o treabă din interior, nu? m-a iscodit Richie.

— Cum aşa?

— Dacă sunt un psihopat care vrea să elimine o întreagă familie, nu încep cu copiii. Dacă unul dintre părinţi aude ceva şi vine să-i verifice când eu sunt în toiul trebii? În secunda următoare, mămica şi tăticul mă ciomăgesc de-mi merg fulgii. Nu. Aştept până adoarme bine toată lumea, apoi încep prin a elimina cele mai mari ameninţări. Singurul motiv pentru care aş începe aici – gura i-a zvâcnit, dar s-a ţinut bine – e dacă ştiu că n-am să fiu întrerupt. Adică de unul dintre părinţi.

— Corect, am zis eu. E departe de a fi definitiv, dar asta pare la prima vedere. Ai observat altceva care să indice asta?

A clătinat din cap. Am precizat:

— Uşa de la intrare. Are două încuietori, una model Chubb şi o yală, şi înainte ca poliţiştii în uniformă să forţeze intrarea, ambele erau închise. Uşa n-a fost doar trasă ca şi cum cineva a

plecat, a fost încuiată cu cheia. Şi n-am văzut nicio fereastră deschisă sau spartă. Deci, dacă a intrat cineva de afară sau familia Spain a lăsa pe cineva înăuntru, cum a ieşit înapoi? Din nou, nu e definitiv – una dintre ferestre ar putea să fie deblocată, cheile ar fi putut să fie luate, un prieten sau asociat ar putea să aibă un set. O să fim nevoiţi să verificăm toate astea. Însă e orientativ. Pe de altă parte…

Am arătat cu lanterna: altă gaură, poate de mărimea unei cărţi, era decupată deasupra plintei de pe palier.

— Cum or fi ajuns pereţii la genul ăsta de stricăciuni?

— O luptă. După…

Richie s-a frecat din nou la gură.

— După ce copiii au adormit sau i-or fi trezit. Mi se pare că cineva a dat o luptă bună, ca pe vremuri.

— Probabil că a făcut cineva asta, dar nu aşa a distrus pereţii. Limpezeşte-ţi mintea şi uită-te din nou. Stricăciunea asta n-a fost făcută noaptea trecută. Poţi să-mi spui de ce?

Uşor, privirea verde a început să fie înlocuită de concentrarea pe care o văzusem în maşină. După o clipă, Richie a răspuns:

— Nu e sânge în preajma găurilor. Şi nu e moloz dedesubt. Nici măcar praf. Cineva a făcut curat.

— Ai dreptate. E posibil ca ucigaşul sau ucigaşii blocaţi aici să fi dat bine cu aspiratorul, treaba lor de ce. Dar dacă nu găsim ceva care să arate că s-a întâmplat aşa, explicaţia cea mai probabilă e că găurile au fost făcute cu cel puţin câteva zile în urmă, s-ar putea să fie mult mai mult. Ai vreo idee de unde ar putea să provină?

Arăta mai bine în clipa aia, că lucra.

— Probleme cu structura? Umezeală, tasări, poate cineva lucrând la cabluri defecte… În camera de zi e umezeală – ai văzut parchetul, da? Şi pata de pe perete? Şi sunt fisuri peste tot. N-aş fi surprins dacă şi cablajul ar fi distrus. Întregul imobil e o groapă de gunoi.

— Poate. O să chemăm un inspector de clădiri să arunce o privire. Dar să fim sinceri, înseamnă că e un electrician de rahat dacă a lăsat locul în starea asta. La ce altă explicaţie te

gândeşti?

Richie şi-a supt dinţii şi s-a uitat lung şi gânditor la gaură.

— Dacă ar fi să nu mă gândesc prea mult, aş zice că cineva a căutat ceva, a răspuns el.

— Şi eu la fel. Ar putea să fie arme sau obiecte de valoare, dar, de obicei, e vorba de vechile chestii serioase: droguri sau bani. Biroul o să caute reziduuri de droguri.

— Totuşi, a zis Richie.

Şi-a smucit bărbia spre uşa camerei Emmei.

— Copiii. Părinţii deţineau ceva pentru care puteau să fie ucişi? Cu *copiii* în casă?

— Credeam că familia Spain e în capul listei tale de suspecţi.

— Asta-i altceva. Lumea face tâmpenii, chestii nebuneşti. Asta se poate întâmpla oricui. Un kilogram de droguri în spatele tapetului, unde copiii ar putea să-l găsească: asta nu se întâmplă niciodată, pur şi simplu.

S-a auzit un scârţâit sub noi şi ne-am întors amândoi, însă era doar uşa din faţă, zgâlţâită de vânt.

— Haide, fiule. Am văzut asta de sute de ori. Pun pariu că şi tu.

— Nu cu oameni ca ăştia.

Am ridicat din sprâncene.

— N-aş fi zis că eşti snob.

— Nu, nu vorbesc de clasa socială. Vreau să spun că oamenii ăştia *au încercat.* Uită-te la locul ăsta: totul e corect, înţelegi ce vreau să spun? Totul e curat. E curat chiar şi în spatele geamurilor. Totul se asortează. Chiar şi condimentele de pe raft sunt în termenul de garanţie, toate dintre cele mai bune. Familia asta a încercat să facă totul *corect.* Pur şi simplu, nu mi se pare stilul lor să se încurce cu chestii dubioase.

— Acum nu pare, nu, am replicat eu. Dar ţine minte, în clipa asta nu ştim absolut nimic despre oamenii ăştia. Şi-au păstrat casa în bune condiţii, cel puţin ocazional, şi au fost omorâţi. Crede-mă, a doua chestie înseamnă mult mai mult decât prima. Oricine poate să dea cu aspiratorul. Nu toată

lumea e omorâtă.

Graţie inimii lui nevinovate, Richie mi-a aruncat o privire în care era scepticism pur, cu un dram de ultraj moral în el.

— O grămadă de victime ucise şi care n-au făcut nimic periculos în viaţa lor.

— Unii n-au făcut, nu. Dar o grămadă? Uite secretul murdar al noului tău loc de muncă, Richie, prietene. Aici e partea pe care n-o vezi niciodată în interviuri sau documentare, fiindcă o ţinem pentru noi. Cele mai multe victime îşi caută exact ce primesc.

Gura lui a început să se deschidă. Am continuat:

— Evident, nu copiii. Nu vorbim aici despre copii. Însă adulţii... Dacă încerci să vinzi droguri pe teritoriul altui nemernic sau te duci şi te măriţi cu Făt-Frumos după ce te trimite la CPU[11] de patru ori la rând, sau dacă înjunghii un tip fiindcă frate-său ţi-a înjunghiat prietenul deoarece i-a înjunghiat vărul, atunci iartă-mă dacă asta e incorect politic, dar tocmai ţi-ai cerut exact ce ai primit, în cele din urmă. Ştiu că nu asta ne predau la cursul de detectivi, însă aici, în lumea reală, omule, ai fi uimit de cât de rar pătrunde crima în viaţa oamenilor. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri se ajunge acolo întrucât ei deschid uşa şi o invită înăuntru.

Richie s-a foit pe picioare – curentul de aer a cuprins scările şi ni s-a învolburat în jurul gleznelor, zăngănind mânerul uşii Emmei.

— Nu văd cum cineva ar fi putut să şi-o ceară aici, a zis el.

— Nici eu, cel puţin nu încă. Dar dacă familia Spain trăia ca familia Walton[12], atunci cine le-a găurit pereţii? Şi de ce n-au sunat pe cineva şi să repare locul – asta dacă nu cumva nu voiau ca să nu ştie nimeni în ce erau implicaţi? Sau în ce era implicat cel puţin unul dintre ei?

A ridicat din umeri. Am continuat:

— Ai dreptate. Ăsta ar putea să fie acel unu la sută. O să ne păstrăm mintea deschisă. Şi dacă e aşa, o să fie doar un alt motiv pentru care nu putem să dăm greş.

Camera lui Patrick şi Jennifer Spain era imaginea perfectă, la fel ca restul casei. Fusese zugrăvită în stil bombastic roz,

crem şi auriu, ca să arate retro. Nu era sânge, nici vreun semn de luptă, nici vreun fir de praf pe undeva. O găurică unde peretele întâlnea tavanul, deasupra patului.

Două detalii ieşeau în evidenţă. Primul: plapuma şi cearşafurile erau mototolite şi date peste cap, ca şi cum cineva tocmai plecase brusc. Restul casei arăta că patul nu fusese lăsat nefăcut de mult timp. Cel puţin unul dintre ei fusese învelit când începuse.

Al doilea: noptierele. Pe fiecare dintre ele era o mică lampă cu ciucure în nuanţă crem. Ambele erau stinse. Pe masa îndepărtată se aflau câteva borcane ce păreau destinate femeilor, cremă de faţă sau, mă rog, un telefon mobil roz şi o carte cu copertă de aceeaşi culoare şi litere ciudate. Cea mai apropiată era presărată cu gadgeturi: ceva ce semăna cu două walkie-talkie albe şi două telefoane mobile argintii, toate puse la încărcat, şi trei încărcătoare goale, toate argintii. Nu eram sigur ce era cu walkie-talkie-urile, dar singurii care aveau cinci telefoane mobile erau marii brokeri şi traficanţii de droguri, iar ăsta nu mi se părea că arăta ca un loc pentru brokeri mari. Pentru o secundă, m-am gândit că lucrurile începeau să se lege.

Apoi Richie a exclamat, ridicând din sprâncene:

— Jaysus! S-au întrecut cu firea, nu?

— Cum aşa?

— Monitorizarea copilului.

A arătat din cap spre noptiera lui Patrick.

— Ăsta?

— Da. A luat sora mea pentru copii. La astea albe asculţi. Alea care arată a telefoane sunt video. Supraveghezi somnul copilului.

— Gen *Big Brother.*

Am mutat fascicolul lanternei pe gadgeturi. Cele albe erau aprinse, cu ecranele slab iluminate din spate, cele argintii, stinse.

— Câte au oamenii în mod normal? Câte una pentru fiecare copil?

— Nu ştiu alţii. Sora mea are trei copii şi un singur

monitor. E în camera copilului, pentru când doarme. Când fetele erau mici, a avut doar audio, ca astea – walkie-talkie –, însă micuţul a fost prematur, aşa că a luat video, ca să stea cu ochii pe el.

— Deci familia Spain era genul exagerat de protector. Un monitor în fiecare cameră.

Unde ar fi trebuit să le reperez. Una era ca Richie să fie distras de lucrurile mari şi să scape detaliile. Dar eu nu eram virgin.

Richie a clătinat din cap.

— Dar de ce? Erau suficient de mari ca s-o strige pe mămica dacă aveau nevoie de ea. Şi nu e ca şi cum ăsta e un conac imens şi masiv. Dacă păţesc ceva, îi auzi ţipând.

— Recunoşti celelalte jumătăţi de la chestiile astea dacă le vezi? am întrebat eu.

— Probabil.

— Bine. Atunci, haide să le găsim.

Pe dulapul roz cu sertare al Emmei am văzut o chestie rotundă şi albă ca un radio cu ceas, care, potrivit lui Richie, era un monitor audio.

— E un pic cam mare pentru asta, dar poate că părinţii aveau somnul greu şi voiau să fie siguri c-o aud dacă strigă…

Celălalt monitor audio l-am descoperit pe dulapul cu sertare al lui Jack. Nici urmă de camere video până ne-am întors pe palier.

— O să-i cerem Biroului să verifice podul, am continuat eu, pentru orice eventualitate, fiindcă ceea ce căutăm…

Şi apoi am mutat fascicolul lanternei spre tavan şi m-am oprit din vorbit.

Trapa pentru pod era acolo, da, deschisă spre întuneric – lumina a dezvăluit capacul, sprijinit de ceva, şi a permis o ocheadă spre grinzile acoperişului de deasupra. Cineva trăsese plasă de sârmă peste deschidere, de dedesubt, fără să se preocupe prea mult de estetică: margini zdrenţuite ale sârmei, capete de cuie mari ieşite în unghiuri ascuţite. În colţul opus al palierului, sus pe perete, se zărea ceva argintiu şi prost montat, că n-am avut nevoie să-mi spună Richie că era un

monitor video. Camera de supraveghere era îndreptată direct spre trapă.

— Ce dracu' e asta? am întrebat eu mirat.

— Şobolani? Găurile…

— Nu configurezi blestemata *de supraveghere* pentru şobolani. Ţii trapa lăsată şi suni la deratizare.

— Atunci ce?

— Nu ştiu. O capcană, poate, în caz că cine a găurit pereţii se întoarce pentru runda a doua. O să vrem ca Biroul să se uite cu atenţie acolo.

Am ţinut lanterna ridicată şi am mutat-o în jur, încercând să arunc o privire la ce era în pod. Cutii din carton, o valiză neagră prăfuită.

— Să vedem dacă restul camerelor video ne sugerează ceva.

A doua cameră de supraveghere era în sufragerie, pe o măsuţă din crom şi sticlă de lângă canapea. Era îndreptată spre gaura de deasupra căminului şi o luminiţă roşie indica faptul că era pornită. A treia rula într-un colţ al bucătăriei, înconjurată de saci cu fasole, şi era orientată spre pardoseală; şi ea conectată, deci în funcţiune. Un vizualizator era pe jumătate sub aragaz – îl remarcasem de la primul tur, luându-l drept telefon – şi altul, sub masa din bucătărie. Nici urmă de ultimul sau de celelalte două camere video.

— O să avertizăm Biroul, să stea cu un ochi pe astea, am zis eu. Vrei să te mai uiţi la ceva înainte să-i chemăm înăuntru?

Richie părea nesigur.

— Nu e o întrebare-capcană, fiule.

— A, bine. Atunci, nu. Sunt impresionat.

— Şi eu, Haide să mergem.

O altă rafală de vânt a trecut prin casă şi de data asta am tresărit amândoi. Aş fi făcut orice ca să nu-l las pe tânărul Richie să vadă asta, dar locul începuse să pună stăpânire pe mine. Nu erau copiii sau sângele – aşa cum am zis, pot să mă descurc cu ambele, nicio problemă. Poate ceva legat de găurile din perete sau de camerele care clipesc. Sau de toată sticla aia, toate casele alea scheletice cu ochii pe noi ca nişte animalele înfometate dând ocol căldurii unui foc. Mi-am

reamintit că m-am descurcat cu scene mai rele şi nu m-au trecut sudorile, însă vibraţia aia care-mi trecea prin oasele capului a zis: *Asta e altceva.*

3

Un mic secret romantic: jumătate din a fi detectiv criminalist ţine de competenţa managerială. Stagiarii îşi imaginează lupul singuratic îndreptându-se spre sălbăticie după umbra bănuielii, dar în practică cei care nu relaţionează bine cu alţii ajung la Agenţi sub acoperire. Chiar şi o mică investigaţie – iar asta n-avea să fie mică – implică salahori, legături cu presa, cu Biroul Tehnic, cu medicul legist, cu lumea şi cu mătuşa, şi trebuie să te asiguri că în orice secundă toate astea te ţin la curent, că nimeni nu stă în calea nimănui şi toată lumea lucrează la planul tău măreţ, fiindcă răspunderea e a ta. Pacea aia cu încetinitorul din interiorul chihlimbarului se încheiase. În clipa în care am ieşit din casă, chiar înainte să ne oprim din mersul nostru liniştit, sosise timpul să începem încăierările.

Cooper, medicul legist, era la poartă, bătând darabana pe servietă şi arătând nefericit. Nu că n-ar fi fost oricum: în cel mai bun caz, Cooper e un mic ticălos negativist şi nu se simte în largul lui în preajma mea. Nu i-am făcut niciodată nimic, însă pentru un motiv oarecare, numai de el ştiut, nu mă place, şi când un ratat arogant precum Cooper nu te place, nu se încurcă el cu unul ca tine. O greşeală de scriere într-un formular de cerere, şi îl trimite înapoi şi mă face s-o iau de la început, şi să uit de grabă: chestiile mele, urgente sau nu, îşi aşteaptă rândul.

— Detectiv Kennedy, a zis el strâmbând din nas ca şi cum puţeam. Pot să te întreb dacă semăn cu un chelner?

— Deloc. Dr. Cooper, el e detectivul Curran, partenerul meu.

L-a ignorat pe Richie.

— Sunt uşurat să aud asta. În cazul ăsta, de ce stau şi aştept?

Pesemne că-şi petrecuse timpul de aşteptare descoperind asta.

— Îmi cer scuze, am zis eu. Trebuie că a fost o neînţelegere.

Evident că nu ţi-aş irosi timpul. O să lăsăm asta în seama ta.

Cooper mi-a aruncat o privire nimicitoare, care spunea că nu se lăsa dus de nas aşa.

— Nu putem decât să sperăm că ai reuşit să nu contaminezi prea mult locul faptei, a adăugat el şi s-a frecat de mine în trecere, trăgându-şi mănuşile mai ferm şi intrând în casă.

Nici urmă de salahorii mei deocamdată. Unul dintre poliţiştii în uniformă încă se învârtea în jurul maşinii şi al surorii femeii rănite. Cel de-al doilea era în capătul drumului, vorbind cu o mână de băieţi între două dube albe: Biroul Tehnic, morga.

— Ce facem acum? l-am întrebat eu pe Richie.

De îndată ce am ieşit, a început să se legene din nou. Răsucindu-şi capul înainte şi-napoi, ca să verifice drumul, cerul, celelalte case, bătând uşor cu două degete micul tatuaj de pe coapse. Întrebarea l-a oprit.

— Îi trimitem pe cei de la Birou înăuntru?

— Sigur, dar tu ce ai de gând să faci cât timp ei lucrează? Dacă atârnăm pe-aici întrebând „N-aţi terminat?”, doar le consumăm şi timpul lor, şi pe-al nostru.

Richie a dat din cap.

— Dacă ar fi după mine, aş vorbi cu sora.

— Nu vrei să te duci să vezi dacă Jenny Spain poate să ne spună ceva?

— Cred că o să mai treacă un timp înainte să poată să discute cu noi. Chiar dacă…

— Chiar dacă scapă cu viaţă. Probabil că ai dreptate, însă putem să considerăm asta de la sine înţeles. Trebuie să rămânem pe poziţie.

Deja formam numărul pe telefon. Legătura se simţea ca şi cum am fi fost în Mongolia – a trebuit să ne ducem la baza drumului, unde nu erau case, ca să am semnal – şi a fost nevoie de o grămadă de apeluri efectuate şi primite, înainte să dau de medicul care o avea în grijă pe Jennifer Spain şi să-l conving că nu eram un reporter. Părea tânăr şi obosit rău.

— Oricum, e încă în viaţă, dar nu pot să promit nimic. E în operaţie acum. Dacă scapă din asta, o să ştim mai bine.

Am pus pe difuzor, ca Richie să audă asta.

— Poţi să-mi descrii rănile?

— N-am examinat-o decât în treacăt. Nu sunt sigur…

Briza mării îi acoperea vocea. Eu şi Richie a trebuit să ne aplecăm peste telefon.

— Vreau doar o imagine de ansamblu preliminară, am zis eu. O s-o examineze mai târziu medicul nostru legist, într-un fel sau altul. Pentru moment, am nevoie doar de o idee generală dacă a fost împuşcată, strangulată, înecată sau altceva.

Oftat.

— Înţelegi că asta e provizoriu. S-ar putea să greşesc.

— Am înţeles.

— OK. Practic, a fost norocoasă să supravieţuiască până acum. Are patru leziuni abdominale care mi se pare că arată a răni de cuţit, însă asta o să decidă medicul vostru legist. Două dintre astea sunt profunde, dar se pare că au ratat toate organele şi arterele importante, altfel ar fi sângerat de moarte înainte să ajungă aici. Mai e o rană pe obrazul drept, care arată ca o crestătură de cuţit, direct prin gură – dacă scapă cu viaţă, o să aibă nevoie de o grămadă de intervenţii de chirurgie plastică. Are şi un fel de tăietură la cap, în partea din spate a craniului. Razele X au arătat o fractură pe linia părului şi un hematom subdural, însă judecând după reflexele ei, există o şansă decentă să fi scăpat fără leziuni ale creierului. Din nou, a fost foarte norocoasă.

Asta era, probabil, ultima dată când cineva folosea vreodată cuvântul ăsta în legătură cu Jennifer Spain.

— Altceva?

L-am auzit sorbind ceva, probabil cafea, şi luând o înghiţitură uriaşă.

— Îmi pare rău. S-ar putea să mai fie răni minore – nu m-am uitat după aşa ceva, prioritatea mea a fost s-o operez înainte de a o pierde, şi e posibil ca sângele să fi acoperit unele tăieturi şi contuzii. Nimic altceva major, totuşi.

— Vreun semn de agresiune sexuală?

— Cum am zis, asta nu s-a aflat printre priorităţile mele.

Din ce am văzut, nimic nu indică asta.

— Cu ce era îmbrăcată?

O clipă de tăcere, în timp ce se întreba dacă nu cumva greşise, şi eu eram vreun pervers.

— Pijama galbenă. Nimic altceva.

— Ar trebui să fie un poliţist la spital. Aş vrea să pui pijamaua într-o pungă din hârtie şi să i le predai lui. Fă o listă cu toţi cei care le-au atins, dacă poţi.

Am mai înregistrat încă două motive pentru care Jennifer Spain era victimă. Femeile nu-şi distrug faţa şi e sigur ca dracu' că nu se duc să moară în pijamale. Îmbracă cele mai bune rochii ale lor, îşi iau timp să se dea cu mascara şi aleg o metodă prin care cred – şi aproape întotdeauna greşesc – că o să moară în linişte şi graţios, fără durere şi nimic altceva decât pace rece şi palidă. Undeva, în ceea ce rămâne din mintea lor stinsă, ele au convingerea că o să le deranjeze dacă sunt surprinse arătând mai rău ca de obicei. Cei mai mulţi sinucigaşi nu prea cred că mor până la capăt. Poate că niciunul dintre noi nu crede.

— I-am dat pijamaua. O să fac lista de îndată ce pot.

— Şi-a recăpătat vreun pic conştienţa?

— Nu. Cum am zis, există o mare posibilitate ca asta să nu se întâmple niciodată. O să ştim mai multe după operaţie.

— Dacă o face, când crezi că o să putem să vorbim cu ea?

Oftat.

— Presupunerea ta e la fel de bună ca a mea. Cu răni la cap, nimic nu e previzibil.

— Mulţumesc, doctore. Poţi să mă anunţi imediat dacă apar schimbări?

— O să fac tot posibilul. Te rog să mă scuzi, trebuie să…

Şi a închis. Am format un apel rapid către Bernadette, administratorul echipei, ca s-o informez că am nevoie de cineva care să înceapă să scoată înregistrările financiare şi telefonice ale familiei Spain, şi asta rapid. Închideam, când telefonul mi-a vibrat: trei noi mesaje vocale, de la apelurile pe care nu le primisem din cauza recepţiei de rahat. O'Kelly, care mă informa că-mi făcuse rost de alţi câţiva salahori, un

jurnalist de contact, cerşind un pont pe care n-avea să-l primească de data asta, şi Geri. Se auzeau numai fragmente din mesageria vocală: „… nu pot, Mick… îi e rău la fiecare cinci minute… nu pot să ies din casă, nici chiar pentru… e totul OK? Dă-mi un telefon când…”

— *Rahat,* am zis eu înainte să pot replica.

Dina lucrează în oraş, într-un magazin de delicatese. Am încercat să calculez în câte ore aş fi putut să ajung din nou undeva aproape de oraş şi care erau şansele să nu pornească cineva pentru atât de mult timp un radio în prezenţa ei.

Richie şi-a înclinat capul întrebător.

— Nimic, am zis eu.

Mi se părea inutil s-o sun pe Dina – ea urăşte telefoanele – şi n-aveam pe cine altcineva să sun. Am respirat rapid şi mi-am scos asta din minte.

— Haide să mergem. I-am lăsat destul să aştepte pe băieţii de la Birou.

Richie a dat din cap. Am pus telefonul în buzunar şi ne-am îndreptat spre capătul drumului, ca să vorbim cu oamenii în alb.

Superiorul se descurcase să mă ajute: făcuse Biroul Tehnic să-l trimită pe Larry Boyle cu un fotograf şi un cartograf al locului faptei şi încă vreo câţiva la remorcă. Boyle e un trăsnit rotofei, cu faţa ca o clătită, care-ţi dă impresia că are acasă o cameră plină cu reviste stânjenitoare, aranjate în ordine alfabetică, dar se descurcă impecabil la locul faptei şi e cel mai bun pe care îl avem pentru stropii de sânge. Aveam nevoie de ambele.

— Păi, era şi *timpul,* mi-a zis el.

Era deja în costumul alb cu glugă, cu mănuşile şi şoşonii atârnându-i pregătiţi într-o mână.

— Ce avem aici?

— Noul meu partener, Richie Curran. Richie, el e Larry Boyle, de la Birou. Fii drăguţ cu el. Îl plăcem.

— Lasă agitaţia până vedem dacă-ţi sunt de vreun folos, a zis Larry bătându-mă uşor cu o mână. Ce e acolo?

— Tată şi doi copii, morţi. Mama, internată la spital. Copiii

erau la etaj şi se pare că au fost sufocaţi, adulţii erau jos şi e posibil să fi fost înjunghiaţi. Avem destui stropi de sânge ca să te ţină fericit săptămâni la rând.

— Oh, minunat!

— Să nu zici niciodată că n-am făcut nimic pentru tine. În afară de ce facem de obicei, vreau să-mi spui tot ce se poate despre progresia evenimentelor – cine a fost atacat primul, unde, cât de mult s-au deplasat pe-acolo după aceea, cum e posibil să fi arătat lupta. Din câte am văzut, nu există sânge la etaj, ceea ce ar putea fi important. Poţi să verifici pentru noi?

— Nicio problemă pentru mine. Alte solicitări mai speciale?

— În casa aia s-a întâmplat ceva foarte ciudat, am zis eu, şi vorbesc despre cu mult înainte de noaptea trecută. Avem o grămadă de găuri în pereţi şi niciun indiciu cine le-a făcut sau de ce – dacă poţi să găseşti vreun detaliu, amprente sau altceva, ţi-am fi foarte recunoscători. Avem şi o grămadă de monitoare pentru copii – cel puţin două audio şi cinci video, dacă judecăm după încărcătoarele de pe noptieră, deşi s-ar putea să existe mai multe. Încă nu suntem siguri la ce foloseau şi am localizat doar trei camere video: pe palierul de la etaj, pe masa laterală din camera de zi, pe jos în bucătărie. Aş vrea fotografii pentru toate *in situ*{13}. Şi trebuie să găsim celelalte două camere video, sau câte mai sunt. La fel pentru vizualizatoare: avem două la încărcat, două pe jos în bucătărie, aşa că ne lipseşte cel puţin unul.

— Mmm, a zis Larry pofticios. *Interesant.* Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tine, Extravagantule. Încă un supradozaj într-o garsonieră şi cred că aş fi murit de plictiseală.

— Cred că, de fapt, e posibil să avem şi aici o legătură cu drogurile. Nimic clar, însă mi-ar plăcea foarte mult să ştiu dacă există droguri în casa aia, sau dacă au fost înainte.

— Of, Doamne, nu droguri *din nou.* O să iau la mână orice arată promiţător, dar am să fiu, pur şi simplu, încântat dacă se dovedeşte negativ.

— Am nevoie de telefoanele lor mobile, de orice document financiar peste care dai, şi în bucătărie e un calculator pe care vreau să-l examinez. Şi aruncă o privire în pod pentru mine,

da? Noi n-am fost acolo, însă tot ce e ciudat implică oarecum podul. O să vezi ce vreau să spun.

— Păi, aşa mai vii de-acasă, a spus Larry fericit. Îmi place la nebunie un pic de ciudat. Păi, nu?

— În maşina poliţiştilor în uniformă, am zis eu, e sora femeii vătămate. Ne pregătim să ne ducem să discutăm cu ea. Poţi să mai aştepţi un minut, până o scoatem din zona unde poate să vă vadă? Nu vreau să vă zărească ducându-vă într-acolo, ca să nu se piardă cu firea.

— Am efectul ăsta asupra femeilor. Niciun deranj. O să atârnăm pe-aici până ne faci semn din cap. Distracţie plăcută, băieţi.

Ne-a făcut semn de la revedere cu mâna în care ţinea şoşonii.

Richie a rostit încruntat, în timp ce ne întorceam pe drumul spre soră:

— N-are să mai fie aşa de vesel odată ce intră în casa aia.

— Şi totuşi are să fie, fiule. Are să fie, am replicat eu.

Nu simt părere de rău pentru nimeni când sunt la muncă. Mila e distractivă. Te face să te exciţi rău când vezi ce tip minunat eşti şi nu le e de absolut niciun folos celor pentru care îţi pare rău. În clipa în care începi să devii excesiv de sentimental în legătură cu cele prin care au trecut, îţi iei ochiul de pe minge. Devii slab. Următorul pas e că nu mai poţi să te dai jos din pat dimineaţa, fiindcă nu poţi să faci faţă ideii de a merge la muncă, şi-mi pare rău să văd cum asta nu face nimănui niciun bine. Eu îmi dedic timpul şi energia să găsesc răspunsuri, nu îmbrăţişări şi ciocolată caldă.

Dacă e să-mi pară rău pentru cineva totuşi, atunci, pentru familiile victimelor. Cum i-am zis lui Richie, nouăzeci şi nouă la sută din victime n-au motive să se plângă: primesc exact ce au căutat. Familiile, cam în acelaşi procent de timp, n-au cerut deloc genul ăla de iad. Nu împărtăşesc ideea că e numai vina lui mami dacă micul Jimmy se transformă într-un dealer de heroină drogat, îndeajuns de prost ca să-şi jupoaie propriul furnizor. Poate că nu l-a ajutat concret să se autorealizeze, dar

şi copilăria mea m-a lăsat cu câteva probleme mari, şi nu aş fi sfârşit, oare, cu două gloanţe în ceafă de la un baron al drogurilor supărat? Am petrecut câţiva ani mergând la un consilier, ca să mă asigur că problemele alea n-au să mă tragă înapoi, şi între timp m-am împăcat cu lucrurile, fiindcă sunt om mare acum, şi asta înseamnă că-mi croiesc singur viaţa. Dacă mă întorc într-o dimineaţă cu faţa tumefiată, asta e numai vina mea. Şi familia mea n-ar fi lăsată pentru nimic în lume să adune schijele, metaforic vorbind.

Am grijă ce fac mai ales când sunt în preajma familiilor. Nimic nu te poate prinde pe picior greşit mai rău decât compasiunea.

Când plecase de-acasă în dimineaţa aia, Fiona Rafferty fusese, probabil, o fată arătoasă – mie îmi plac mai înalte şi mult mai îngrijite, însă în blugii ăştia decoloraţi erau o pereche de picioare frumoase şi avea un cap atrăgător cu păr lucios, chiar dacă nu-şi dăduse osteneala să-l îndrepte sau să-l coloreze cu ceva mai modern decât simplul castaniu-şoarece. Atunci însă era un dezastru. Avea faţa roşie şi umflată, şi acoperită cu dungi mari de muci şi fard pentru gene, ochii i se făcuseră ca de porc din cauza plânsului şi îşi ştersese faţa pe mânecile hainei de sibir{14} roşu. Cel puţin se oprise din ţipat. Pentru moment, oricum.

Şi poliţistul în uniformă începea să arate cam pleoştit.

— Trebuie să schimbăm o vorbă cu doamna Rafferty, am zis eu. Ce-ar fi să te duci la staţie, să ceri să trimită pe cineva ca să o ia să o ducă la spital când terminăm?

El a dat din cap şi s-a retras. Am auzit oftatul de uşurare.

Richie s-a aşezat într-un genunchi lângă maşină.

— Doamna Rafferty? a întrebat el cu blândeţe.

Puştiul avea maniere de medic la căpătâiul bolnavului. Poate un pic exagerat: genunchiul lui plescăise într-un şanţ plin cu noroi şi avea să-şi petreacă restul zilei arătând ca şi cum luase o trântă, deşi el nu părea să observe.

Capul Fionei Rafferty s-a ridicat încet şi ezitant. Părea oarbă.

— Îmi pare foarte rău pentru necazul tău.

După o clipă, bărbia ei s-a înclinat în jos, un mic semn din cap.

— Vrei să-ţi aducem ceva? Apă?

— Trebuie s-o sun pe mama. Cum să… Of, Doamne, *copiii,* nu pot să-i spun…

— Aducem pe cineva să te însoţească la spital, am adăugat eu. Au s-o anunţe ei pe mama ta să vină să te vadă acolo, şi au să te ajute să vorbeşti cu ea.

Nu m-a auzit. Mintea deja îi fugise şi ricoşase în altă parte.

— Jenny e bine? O să fie OK, nu?

— Aşa sperăm. Te anunţăm de cum auzim ceva.

— Nu m-au lăsat să plec cu ea în ambulanţă – trebuia să fiu *cu* ea, dacă ea, trebuie să…

— Ştiu, a intervenit Richie. Dar medicii îi poartă de grijă. Băieţii ăştia ştiu ce au de făcut. Doar le-ai fi stat în drum. Nu vrei asta, nu?

A scuturat capul dintr-o parte în alta în semn de nu.

— Nu. Şi, oricum, avem nevoie de tine să ne ajuţi aici. O să vrem să-ţi punem câteva întrebări. Crezi că eşti în stare să răspunzi acum?

A deschis gura şi a icnit după aer.

— *Nu.* Întrebări, Iisuse, nu pot… Vreau să merg acasă. *Vreau la mama. Of, Doamne, vreau…*

Era pe punctul să izbucnească din nou. L-am văzut pe Richie începând să se retragă, cu mâinile ridicate liniştitor. Am zis blând, înainte ca el s-o lase să-i scape:

— Doamnă Rafferty, dacă vrei să te duci acasă pentru un timp şi să vii înapoi mai târziu, nu te oprim. E alegerea ta. Dar cu fiecare minut pierdut şansele să-l prindem pe cel care a făcut asta scad cu încă un grad. Se distrug probele, amintirile martorilor se estompează, poate criminalul se îndepărtează. Cred că ar trebui să ştii asta înainte să iei decizia.

Ochii Fionei au început să se focalizeze.

— Dacă eu… Aţi putea să-l pierdeţi? Dacă mă întorc mai târziu, ar putea *dispărea?*

L-am tras pe Richie din raza ei vizuală cu o prindere fermă de umăr, şi el s-a rezemat de portiera maşinii.

— Corect. Cum am zis, e alegerea ta, însă eu, personal, nu vreau să am asta pe conştiinţă.

Faţa i s-a contorsionat şi pentru o clipă am crezut că plecase, dar s-a muşcat tare de interiorul obrajilor şi s-a adunat.

— OK. OK. Pot… OK. Eu doar… Poţi să mă laşi doar două minute, să fumez o ţigară? apoi am să răspund la tot ce vrei.

— Cred că ai luat decizia corectă. Nu te grăbi, doamnă Rafferty. O să fim aici.

A ieşit din maşină – stângace, ca un pacient care se ridica în picioare pentru prima dată după o intervenţie chirurgicală – şi a mers clătinându-se pe drum, printre casele scheletice. Am stat cu ochii pe ea. A găsit un zid înălţat pe jumătate, să se aşeze pe el, şi a reuşit să-şi aprindă ţigara.

Stătea cu spatele la noi, mai mult sau mai puţin. I-am făcut semn lui Larry cu degetul mare ridicat. El a fluturat mâna bucuros şi a venit rostogolindu-se spre casă, trăgându-şi mănuşile, cu restul tehnicienilor după el.

Sacoul de proastă calitate al lui Richie nu fusese făcut pentru vremea de la ţară. El ţopăia viguros în sus şi-n jos cu mâinile la subţiori, încercând să nu arate îngheţat. I-am zis, menţinându-mi vocea scăzută:

— Era cât pe ce s-o trimiţi acasă. Este?

Şi-a mişcat repede capul în jur, speriat şi precaut.

— Aşa e, da. Am crezut…

— Nu crezi. Nu despre ceva de genul ăsta. E treaba mea, nu a ta, să dau drumul unui martor. Înţelegi?

— Arăta de parcă era pe cale să-şi piardă capul.

— Şi? Ăsta nu e un motiv s-o laşi să plece, detectiv Curran, ci un pretext s-o faci să se adune. Aproape ai renunţat la un interviu pe care nu putem să ne permitem să-l pierdem.

— Am încercat *să nu* renunţ la el. Mai bine să-l luăm după câteva ore decât s-o supărăm atât de tare, că s-ar putea să n-o avem înapoi până mâine.

— Nu aşa merg lucrurile. Dacă vrei ca un martor să vorbească, găseşti o modalitate să-l faci s-o facă, şi cu asta basta. N-o trimiţi *acasă,* la o blestemată de ceaşcă de ceai şi un

biscuit şi să vină înapoi când îi convine.

— Am crezut că ar trebui s-o las să aleagă. Tocmai şi-a pierdut…

— M-ai văzut pe mine punându-i cătuşe fetei? Las-o să aleagă tot ce vrea din lume. Doar asigură-te naibii că alege ce vrei tu de la ea. Regula numărul trei şi patru, şi cinci, şi cam încă o duzină: nu te laşi dus de val în meseria asta. Faci ca valul să meargă cu *tine*. M-am făcut înţeles?

— Da. Îmi pare rău, detectiv. Domnule, a răspuns Richie după o clipă.

Probabil că m-a urât atunci, însă aş putea să trăiesc cu asta. Nu-mi pasă dacă pifanii mei iau acasă poze cu mine să joace darts cu ele, cât timp când se liniştesc apele n-au făcut nicio pagubă nici cazului, nici propriei cariere.

— N-o să se mai întâmple. Am dreptate?

— Nu. Adică, da, ai dreptate. N-o să se mai întâmple.

— Bine. Atunci, haide să luăm interviul ăla.

Richie şi-a ascuns bărbia în gulerul sacoului şi a privit-o pe Fiona Rafferty cu îndoială. Stătea încovoiată pe zidul ei, cu capul aproape între genunchi, cu ţigara atârnând uitată într-o mână. La distanţa aia arăta ca un obiect aruncat, doar o pânză stacojie deformată azvârlită în moloz.

— Crezi că e în stare?

— N-am nicio idee. Nu e problema noastră, cât timp face căderea nervoasă în afara orelor noastre de program. Acum, haide.

Am traversat drumul fără să mă uit înapoi, ca să văd dacă venea şi el. După o clipă i-am auzit pantofii prin murdărie şi pietriş, grăbindu-se în spatele meu.

Fiona era un pic mai adunată. Încă o mai străbăteau ocazional fiori, dar mâinile i se opriseră din tremurat şi-şi ştersese rimelul de pe faţă, chiar dacă o făcuse cu partea din faţă a cămăşii. Am dus-o într-una dintre casele pe jumătate construite, ferită de vântul aspru şi de vederea a orice Larry şi prietenii lui făceau în continuare, i-am găsit o grămadă drăguţă de bolţari pe care să stea şi i-am mai dat o ţigară – eu nu fumez, n-am fumat niciodată, însă ţin un pachet în

servietă. Fumătorii sunt ca oricare alt dependent, cel mai bun mod de-a te pune bine cu ei e propria lor monedă. M-am aşezat lângă ea pe bolţari. Richie a găsit un pervaz la nivelul umărului meu, de unde putea să privească, să înveţe şi să ia notiţe, fără să facă mare caz. Nu era situaţia ideală de interviu, dar am văzut şi mai rău.

— Deci, am zis eu, când i-am aprins ţigara. Putem să-ţi mai oferim ceva? Un pulover în plus? Un pahar cu apă?

Fiona s-a holbat la ţigară, învârtind-o între degete şi trăgând din ea cu icneli mici şi rapide. Fiecare muşchi din trupul ei era încordat. Până la sfârşitul zilei avea să se simtă de parcă ar fi alergat un maraton.

— Sunt bine. Putem să terminăm cu asta? Vă rog?

— Nicio problemă, doamnă Rafferty. Înţelegem. Ce-ar fi să începi prin a-mi spune despre Jennifer?

— Jenny. Nu-i place Jennifer – zice că e pedant sau ceva… Mereu a fost Jenny. De când eram mici.

— Cine e mai mare?

— Ea. Eu am douăzeci şi şapte, ea douăzeci şi nouă.

Îmi imaginasem că Fiona era mai tânără de-atât. Parţial din cauza fizicului – era scundă, fragilă, cu o faţă ascuţită şi trăsături mici şi neregulate sub toată murdăria –, dar parţial erau hainele, toată acea dezordine de şcolăriţă. Când eram tânăr, fetele obişnuiau să se îmbrace aşa chiar şi după facultate, dar în zilele noastre se îmbracă mai bine. Mergând către casă, eram gata să pariez că Jenny depusese mai mult efort.

— Cu ce se ocupă? am continuat eu.

— Lucrează în PR. Adică a lucrat, până s-a născut Jack. De-atunci stă acasă cu copiii.

— Fairplay din partea ei. Nu-i e dor de serviciu?

Ceva ce ar fi putut să fie o clătinare din cap, doar că Fiona era atât de încordată, că a arătat mai mult ca un spasm.

— Nu cred. Îi plăcea slujba ei, deşi nu e superambiţioasă sau ceva. Ştia că n-avea să poată să se întoarcă dacă mai făcea un copil – cu banii plătiţi cuiva ca să stea cu doi copii, i-ar mai fi rămas, să zicem, douăzeci de euro pe săptămână din

salariu –, dar tot l-au vrut pe Jack.

— Vreo problemă la slujbă? Cineva cu care nu se înţelegea?

— Nu. Celelalte fete din companie mi se păreau nişte ticăloase totale – toate observaţiile alea meschine dacă una dintre ele nu-şi reface bronzul fals pentru câteva zile, însă când Jenny era însărcinată o porecleau *Titanicul* şi-i spuneau că ar trebui să ţină o *dietă,* pentru Dumnezeu dar Jenny nu credea că era cine ştie ce. Ea… Lui Jenny nu-i place să pună piciorul în prag, înţelegi? Ea merge mai degrabă cu valul. Şi-a imaginat mereu…

Un şuierat printre dinţi, ca şi cum simţea o durere fizică.

— Şi-a imaginat mereu că totul se rezolva, în cele din urmă.

— Şi Patrick? El cum se înţelegea cu lumea?

Ţine-i în mişcare, fă-i să sară de la un subiect la altul, nu le da timp să-şi plece privirea. Dacă se prăbuşesc, s-ar putea să nu mai fii în stare să-i pui din nou pe picioare.

Faţa i-a săltat brusc spre mine, cu ochii albastru-cenuşiu umflaţi şi larg deschişi.

— Pat… Iisuse, doar nu crezi că el *a făcut* asta! Pat n-ar fi, el n-ar fi *niciodată*…

— Ştiu. Spune-mi…

— *De unde* ştii?

— Doamnă Rafferty, am zis eu punându-mi ceva asprime în voce. Vrei să ne ajuţi aici?

— *Desigur,* eu…

— Bine. Atunci, trebuie să te concentrezi pe ce te întrebăm. Cu cât mai repede primim nişte răspunsuri, cu atât mai repede primeşti şi tu nişte răspunsuri. OK?

Fiona s-a uitat în jur sperioasă, de parcă încăperea avea să dispară în orice clipă şi ea urma să se trezească. Era beton gol şi mortar făcut de mântuială, cu o pereche de grinzi din lemn sprijinite de un perete ca şi cum îl propteau. O stivă de balustrade din stejar fals, acoperită cu un strat gros de funingine, turtea calotele de polistiren de pe jos, un tricou albastru murdar era făcut ghem într-un colţ: arăta ca un sit arheologic îngheţat în momentul în care locuitorii lăsaseră tot

şi fugiseră din cauza vreunei catastrofe naturale sau a vreunei forţe invadatoare. Fiona nu putea să vadă locul în clipa aia, dar avea să i se întipărească în minte pentru tot restul vieţii. Ăsta e unul dintre micile suplimente pe care criminalul le aruncă asupra familiilor: mult timp după ce ai uitat chipul victimei sau ultimele cuvinte pe care ţi le-a spus, îţi aminteşti fiecare detaliu al coşmarului din pragul iadului, când asta îţi intră în viaţă sfâşiind cu unghiile.

— Doamnă Rafferty, am spus eu. Nu ne permitem să pierdem timpul.

— Da. Sunt OK.

A stins ţigara de bolţari şi s-a holbat la chiştoc de parcă i s-ar fi materializat în mână de nicăieri. Richie s-a aplecat în faţă, ţinând un pahar cu spumă, şi a zis încet:

— Uite.

Fiona a dat din cap sacadat. A lăsat ţigara să cadă şi a păstrat paharul, apucându-l cu ambele mâini.

— Deci, cum e Patrick? am întrebat eu.

— E *minunat*.

Sclipire sfidătoare în ochii tiviţi cu roşu. Sub epavă era plin de încăpăţânare.

— Îl cunoaştem dintotdeauna – suntem toţi din Monkstown, ne-am învârtit mereu în aceleaşi cercuri, de când eram copii. El şi Jenny sunt împreună de la şaisprezece ani.

— Ce fel de relaţie a fost?

— Erau nebuni unul după altul. Restul găştii credeam că era lucru mare dacă ieşeam cu cineva pentru mai mult de câteva săptămâni, dar Pat şi Jenny au fost…

Fiona a respirat adânc şi şi-a dat capul pe spate, holbându-se la cerul cenuşiu prin golul casei scărilor şi printre grinzile aranjate la întâmplare.

— Au ştiut imediat că asta era. Asta îi făcea să pară mai în vârstă, mari. Restul doar frecam menta, doar ne jucam, înţelegi? Pat şi Jenny făceau ceva real. Dragoste.

Chestiile reale au omorât mai mulţi oameni decât, practic, orice altceva la care pot să mă gândesc.

— Când s-au logodit?

— La nouăsprezece ani. De Sfântul Valentin.

— Cam tineri, în zilele astea. Ce-au zis părinţii voştri?

— Au fost încântaţi! Şi ei îl iubesc pe Pat. Au zis doar să aştepte până când termină facultatea, iar Pat şi Jenny au fost de acord. S-au căsătorit când aveau douăzeci şi doi de ani. Jenny a spus că n-avea niciun rost să mai amâne, că, oricum, n-aveau să se răzgândească.

— Şi cum a mers?

— A mers *grozav*. Felul în care o tratează Pat pe Jenny – încă ia foc când descoperă că ea vrea ceva, fiindcă abia aşteptă să-i aducă. Pe vremea când eram adolescentă, obişnuiam să *mă rog* să întâlnesc pe cineva care să mă iubească aşa cum Pat o iubeşte pe Jenny. OK?

Timpul prezent are nevoie de o lungă perioadă ca să dispară.

Mama mea a murit când eram adolescent, dar, când şi când, Dina încă vorbeşte despre parfumul cu care se dădea mami sau ce fel de îngheţată îi plăcea. Asta o înnebuneşte pe Geri. Am întrebat, nu prea sceptic:

— Nicio ceartă? În treisprezece ani?

— N-am spus asta. Toată lumea se ceartă. Numai că ei nu făceau prea mult caz de asta.

— De ce se certau?

Fiona s-a uitat la mine, cu un strat subţire de circumspecţie solidificat pe toată faţa.

— La fel ca orice cuplu. Chestii cum ar fi, pe când eram copii, că Pat se supăra dacă alt tip o plăcea pe Jenny. Sau, când făceau economii pentru casă, Pat a vrut să meargă în vacanţă şi Jenny a considerat că trebuia economisit tot. Totuşi, aplanau de fiecare dată.

Banii: singurii care ucid mai multă lume decât iubirea.

— Cu ce se ocupă Patrick?

— Lucrează în recrutare – lucra. A fost angajat de Nolan & Roberts – căutau oameni pentru servicii financiare. L-au concediat în februarie.

— Vreun motiv anume?

Umerii Fionei au început să se încordeze din nou.

— El n-a făcut nimic rău. Au mai concediat câţiva în acelaşi timp, nu doar pe el. Companiile de servicii financiare nu prea recrutează zilele astea, înţelegi? Recesiunea…

— Avea probleme la muncă? Îşi făcea sânge rău când se ducea la slujbă?

— *Nu!* Tot încerci să faci să pară că… că Pat şi Jenny au toţi *duşmanii* ăştia peste tot, că se *încaieră* tot timpul… Ei nu sunt aşa.

S-a tras înapoi de lângă mine, cu paharul în ambele mâini încleştate ca un scut.

— Uite, ăsta e genul de informaţie care-mi trebuie, am rostit eu liniştitor. Nu-i cunosc pe Pat şi Jenny. Tocmai încerc să-mi fac o idee despre ei.

— Sunt *minunaţi*. Lumea îi place. Se iubesc. Iubesc copiii. OK? Te-a ajutat asta îndeajuns ca să-ţi faci o *idee?*

De fapt, asta nu mi-a dat niciun rahat de idee despre nimic, însă era, în mod evident, maximum din ce aveam să am parte.

— Absolut, am răspuns eu. Îţi mulţumesc. Familia lui Patrick încă locuieşte în Monkstown?

— Părinţii lui nu mai trăiesc – tatăl lui a murit când eram copii, mama lui, în urmă cu câţiva ani. Are un frate mai mic, Ian, care e în Chicago… Sună-l pe Ian. Întreabă-l despre Pat şi Jenny. O să-ţi spună fix acelaşi lucru.

— Sunt sigur de asta. Pat şi Jenny ţineau în casă lucruri de valoare? Bani, bijuterii, ceva de genul ăsta?

Umerii Fionei au căzut din nou, un pic, în timp ce s-a gândit la asta.

— Inelul de logodnă al lui Jenny – Pat a plătit câţiva mii de euro pe el – şi inelul cu smarald pe care bunica noastră i l-a lăsat Emmei. Iar Pat are un calculator. E destul de nou, şi l-a luat cu banii de concediere, s-ar putea ca încă să valoreze ceva… Mai sunt acolo toate astea? Sau au fost luate?

— O să verificăm. Astea sunt obiecte de valoare?

— Ei nu *au* nimic de valoare. Aveau un SUV mare, dar a trebuit să-l dea înapoi. N-au putut să plătească ratele. Şi cred că hainele lui Jenny – a cheltuit o grămadă pe ele până şi-a pierdut Pat locul de muncă –, însă cine să facă *asta* pentru un

morman de haine second-hand?

Există oameni care ar face-o şi pentru mult mai puţin, dar n-aveam sentimentul că asta au căutat.

— Când i-ai văzut ultima oară?

A trebuit să se gândească la asta.

— M-am întâlnit cu Jenny în Dublin, la o cafea. În vara asta, poate cu trei sau patru luni în urmă? Pe Pat nu l-am mai văzut de multă vreme – din aprilie, cred. Doamne, nu ştiu cum de-a trecut atât de mult…

— Şi copiii?

— Din aprilie, la fel ca Pat. Am fost aici de ziua Emmei – a împlinit şase ani.

— Ai observat ceva ieşit din comun?

— *Cum ar fi?*

Capul sus, bărbia în afară, direct în defensivă.

— Orice, am precizat eu. Un oaspete care părea nelalocul lui, poate. O conversaţie care suna ciudat.

— Nu. N-a fost nimic *ciudat.* Au fost o mulţime de copii din clasa Emmei, iar Jenny a făcut rost de un castel gonflabil… Of, Doamne, Emma şi Jack… Amândoi, eşti *sigur* că sunt amândoi…? Nu s-ar putea ca unul dintre ei să fie doar rănit, doar, doar…

— Doamnă Rafferty, am zis cu cel mai bun ton al meu blând-dar-ferm. Sunt absolut sigur că nu sunt doar răniţi. O să te anunţăm imediat dacă se schimbă ceva, însă acum trebuie să stai cu mine. Fiecare clipă contează, îţi aminteşti?

Fiona şi-a apăsat o mână peste gură şi a înghiţit greu.

— Da.

— Bravo.

I-am întins altă ţigară şi am aprins bricheta.

— Când ai vorbit ultima dată cu Jenny?

— Ieri-dimineaţă.

N-a trebuit să stea să se gândească la asta.

— O sun în fiecare dimineaţă la opt şi jumătate, când ajung la lucru. Ne bem cafeaua împreună şi verificăm ce face cealaltă, doar pentru câteva minute. Ca un început pentru acea zi, înţelegi?

— Sună drăguţ. Cum era ieri?

— *Normal!* A fost absolut *normală!* N-a fost nimic, jur pe Dumnezeu, mi-am recapitulat în cap şi n-a fost *nimic*…

— Sunt sigur că n-a fost, am spus eu liniştitor. Despre ce aţi vorbit?

— Chestii mărunte, nu mai ştiu. Una dintre colegele mele de apartament cântă la bas, trupa ei o să aibă un concert, i-am povestit lui Jenny despre asta. Ea mi-a spus cum a căutat online un stegozaur de jucărie, fiindcă Jack a adus vineri acasă nişte prieteni de la grădiniţă şi s-au dus în grădină să vâneze un stegozaur… Părea *în regulă.* Perfect *în regulă.*

— Ţi-ar fi spus dacă era ceva în neregulă?

— Da, cred că da. Mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus.

Asta nu suna sigur.

— Sunteţi apropiate? am întrebat eu.

— Nu suntem decât noi două, a răspuns Fiona.

S-a auzit ce zicea şi şi-a dat seama că nu era un răspuns.

— Da. Suntem apropiate. Adică, am fost mai apropiate când eram mai tinere, adolescente, după aceea am mers cumva pe drumuri diferite. Şi nu mai e aşa uşor acum, de când Jenny e aici.

— De când e asta?

— Au cumpărat casa cam în urmă cu trei ani.

2006: în toiul boomului. Oricât au plătit, zilele astea prostia valorează jumătate.

— Pe-atunci însă nu era nimic aici, doar câmpuri. Au cumpărat planurile. Am crezut că erau ţicniţi, dar Jenny era în al nouălea cer, era atât de *entuziasmată* – locul lor…

Fiona a strâmbat din gură, apoi s-a adunat din nou.

— S-au mutat aici poate un an mai târziu. De îndată ce a fost gata casa.

— Şi tu? Unde stai? am întrebat eu.

— În Dublin. Ranelagh.

— Ai zis că împărţi un apartament cu cineva?

— Da. Cu două fete.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt fotograf. Încerc să deschid o expoziţie comună, dar

între timp lucrez la Studio Pierre – ştii, Keith, care a fost la emisiunea aia la televizor despre nunţile din elita irlandeză? Eu pozez mai mult copii, sau dacă Pierre – Keith – are în program două nunţi în aceeaşi zi, fac eu una.

— În dimineaţa asta aveai o şedinţă foto cu un copil?

A trebuit să se străduiască să-şi amintească. Era atât de departe.

— Nu. Răsfoiam prin fotografii, cele de săptămâna trecută – mama vine azi să ia albumul.

— La ce oră ai plecat?

— Cam la nouă şi-un sfert. Unul dintre băieţi a zis că mă ajută el cu albumul.

— Unde e Studio Pierre?

— Lângă parcul Phoenix.

La o oră de Portul Sfărâmat, minimum, cu traficul de dimineaţă şi în maşinuţa aia de rahat.

— Erai îngrijorată pentru Jenny? am întrebat eu.

Acel clătinat din cap ca un şoc electric.

— Eşti sigură? Trebuie să-ţi faci o grămadă de griji ca să te duci acolo fiindcă cineva nu răspunde la telefon.

O ridicare tensionată din umeri. Fiona a echilibrat cu grijă lângă ea paharul cu spumă, scuturând scrumul.

— Am vrut să mă asigur că era OK.

— De ce n-ar fi fost?

— *De-aia.* Vorbim mereu. În fiecare zi, de ani de zile. Şi am avut dreptate, nu? N-a fost OK.

I s-a bălăbănit bărbia. M-am aplecat aproape, ca să-i dau o batistă. Nu s-a lăsat pe spate.

— Doamnă Rafferty, am zis eu. Ştim amândoi că a fost mult mai mult de-atât. Nu ţi-ai abandonat munca, să enervezi eventual un client, şi n-ai condus timp de o oră doar fiindcă n-ai fost în contact cu sora ta pentru patruzeci şi cinci de minute. Ai fi putut să presupui că s-a dus la culcare cu o migrenă sau că şi-a pierdut telefonul, sau că s-au îmbolnăvit copiii de gripă, sau oricare dintre mai multe sute de chestii, toate mult mai probabile decât asta. În schimb, ai sărit direct la concluzia că era ceva în neregulă. Trebuie să-mi spui de ce.

Fiona şi-a muşcat buza de jos. Aerul împuţit de fum de ţigară şi lână pârlită – îi căzuse scrum fierbinte pe haină, pe undeva – şi dinspre ea venea un miros umed şi înţepător, răspândindu-se din respiraţia ei şi prelingându-i-se din toţi porii.

Fapt interesant din primele linii: supărarea pură miroase a frunze rupte şi ramuri despicate, un ţipăt verde zimţat.

— N-a fost nimic, a spus ea, într-un sfârşit. A fost cu mult timp în urmă – luni. Practic, am şi uitat de asta, până…

Am aşteptat.

— A fost doar… M-a sunat într-o seară. Zicea că fusese cineva în casă.

L-am simţit pe Richie devenind mai atent lângă umărul meu, ca un terrier gata să se repeadă după băţ.

— A raportat asta? am întrebat eu.

Fiona a stins ţigara şi a aruncat chiştocul în cupă.

— N-a fost aşa. Nu era nimic de raportat. N-a fost, să zicem, un geam spart sau o încuietoare distrusă sau orice altceva, şi nu lipsea nimic.

— Atunci, ce-a făcut-o să creadă că fusese cineva în casă?

Ridicatul din umeri din nou, chiar încordat de data asta. A lăsat capul în jos.

— A crezut, pur şi simplu. Nu ştiu.

Am zis, lăsând începutul ferm să înlăture blândeţea:

— Asta ar putea să fie important, doamnă Rafferty. Ce-a spus mai exact?

Fiona a inspirat o dată adânc, cutremurându-se, şi şi-a dat părul după urechi.

— OK! a exclamat ea. OK. OK. Deci, Jenny mă sună, aşa, şi zice: „Ai făcut tu o dublură după cheile noastre?” Am avut cheile cam două *secunde* iarna trecută, când Jenny şi Pat au dus copiii în Insulele Canare pentru o săptămână şi au vrut să aibă pe cineva care să ajungă aici dacă era vreun incendiu sau ceva. Aşa că am răspuns nu, sigur că nu…

— Ai făcut? a întrebat Richie. Ai făcut o dublură?

A câştigat – a reuşit să facă să sune, pur şi simplu, interesat, fără cea mai infimă acuzaţie. Ceea ce era drăguţ: însemna că

nu mai trebuia să-l iau peste picior, sau cel puţin nu prea rău, fiindcă vorbise.

— Nu! De ce aş face aşa ceva?

A sărit în picioare. Richie a ridicat din umeri şi i-a zâmbit uşor dezaprobator.

— Doar verificam. Trebuie să întreb, ştii, da?

Fiona s-a aşezat la loc.

— Da. Bine.

— Şi nimeni altcineva n-ar fi putut să facă dubluri în săptămâna aia? N-ai lăsat cheile undeva de unde colegele tale de apartament ar fi putut să le ia, sau cineva de la muncă – nimic de genul ăsta? Cum am zis, trebuie să întrebăm.

— Le-am avut pe inelul de chei. N-au fost în vreun *seif* sau ceva – când sunt la lucru, am cheile în geantă, iar când sunt acasă, le ţin pe un cârlig în bucătărie. Dar nu că ar fi ştiut cineva unde erau, în caz că i-ar fi păsat. Cred că nici măcar n-am spus cuiva că *le-am avut.*

Colegele ei de apartament şi colegii ei de muncă aveau să fie audiaţi în detaliu, ca să nu mai vorbim de verificarea trecutului lor.

— Să ne întoarcem la convorbirea telefonică, am zis eu. I-ai spus lui Jenny că n-ai duplicat cheile…

— Da. Jenny a zis: „Păi, le are cineva, iar tu eşti singura căreia i le-am dat”. Mi-a luat cam o jumătate de oră s-o conving că habar n-aveam despre ce vorbea, aşa că mi-a spus care era treaba. În cele din urmă, mi-a mărturisit că ea şi copiii s-au dus după-amiază la cumpărături sau ceva, iar când s-au înapoiat, cineva fusese prin casă.

Fiona a început să rupă batista de hârtie în bucăţi, mănunchiuri albe aşternându-se pe haina ei roşie. Avea mâini mici, degete subţiri, cu unghii roase.

— Am întrebat-o de unde ştia şi la început n-a spus, dar, în final, am înţeles de la ea: draperiile erau prinse greşit şi dispăruse o jumătate de pachet de şuncă şi pixul pe care-l ţinea pe frigider ca să facă listele de cumpărături. Zic: „Eşti *pusă* pe glume”, şi a fost cât pe ce să-mi închidă. Aşa că am făcut-o să tacă, şi de cum a încetat să mă facă să mă

îngrijorez, a părut chiar speriată, înţelegi? Cu adevărat *speriată.* Şi Jenny nu e vreo laşă.

Ăsta fusese unul dintre motivele pentru care îmi picase necazul pe Richie că încercase să amâne interviul ăsta. Dacă ai pe cineva care vorbeşte chiar după ce se sfârşeşte lumea lui, există o şansă bună să nu fie capabil să se oprească. Aşteaptă până a doua zi, şi deja o să înceapă să-şi reconstruiască scuturile pulverizate – oamenii lucrează repede când miza e mare –, dar prinde-l imediat după ce se arată norul-ciupercă şi o să verse tot, de la preferinţele lui porno la porecla lui secretă pentru şef.

— Destul de natural, am zis eu. Asta ar fi îndeajuns de tulburător.

Felii de şuncă şi un *pix!* am reflectat eu. Dacă ţi-ar fi dispărut bijuteriile sau jumătate din chiloţi sau ceva, atunci da, sigur, ţi-ai fi pierdut capul. Însă chestia asta…

— OK, să admitem că cineva, cumva, pentru un motiv ciudat, intră în casă, i-am zis eu. N-a fost tocmai Hannibal Lecter{15}, nu?

Am întrebat înainte să-şi dea seama ce tocmai zisese:

— Ce-a spus Jenny despre asta?

— S-a înfuriat pe mine din nou. A explicat că nu era mare lucru ce-a *făcut* acesta de fapt. Era vorba de toate chestiile de care nu putea să fie sigură. Cum ar fi dacă fusese în camerele copiilor, dacă le umblase prin lucruri – Jenny a zis că dacă şi-ar fi permis, ar fi aruncat tot ce aveau copiii, s-o ia de la început, pentru orice eventualitate. Ce atinsese el – a spus că totul arăta dintr-odată mişcat din loc, doar un centimetru, sau ca şi cum fusese mânjit. Cum intrase. *De ce* intrase – asta chiar o înfuria. Zicea: „De ce noi? Ce-a vrut de la noi? Părem noi o ţintă? Ce fel?”

Fiona tremura, un spasm brusc care aproape a făcut-o să se îndoaie.

— E o întrebare bună, am conchis eu cu voce joasă. Au sistem de alarmă. Ştii cumva dacă era pornit în ziua aia?

A clătinat din cap.

— Am întrebat. Jenny a răspuns că nu. Nu-şi bătea

niciodată capul în timpul zilei – cred că-l porneau noaptea, când se duceau la culcare, şi asta fiindcă puştii din zonă dădeau petreceri şi făceau chestii în casele goale, şi uneori puteau să mai scape frâiele. Jenny zicea că proprietatea era, practic, moartă în timpul zilei – mă rog, puteţi să vedeţi şi singuri –, aşa că nu-şi bătea capul. Dar spunea că avea să înceapă s-o facă. Zicea: „Dacă ai cheile alea, ai face bine să nu le foloseşti. Schimb *acum* codul de alarmă şi după asta rămâne activă zi şi noapte, şi cu asta basta”. Cum am menţionat, părea foarte speriată.

Dar când poliţiştii în uniformă au dărâmat uşa şi noi, tuspatru, am umblat creanga peste tot prin preaiubita casă a lui Jenny, alarma era oprită. Explicaţia evidentă era că, dacă cineva venise de-afară, îi deschiseseră uşa cei din familia Spain. Că Jenny, speriată cum era, nu fusese speriată de acea persoană.

— A schimbat yalele?

— Am întrebat şi asta – dacă avea de gând. A oscilat, însă, în cele din urmă, a zis nu, probabil că nu, că ar fi costat câţiva sute de euro şi bugetul nu-i permitea să se întindă. Alarma avea să fie suficientă. A zis: „Nici nu mă deranjează atât de mult dacă încearcă să intre din nou. Aproape că aş vrea s-o facă. Cel puţin atunci am *şti*”. Ţi-am spus: nu e vreo laşă.

— Pat unde a fost în ziua aia? S-a întâmplat înainte să-şi piardă locul de muncă?

— Nu, după. Era la Athlone, pentru un interviu de angajare, asta era pe când el şi Jenny încă aveau două maşini.

— El ce a zis despre posibila intrare prin efracţie?

— Nu ştiu. Ea n-a spus niciodată. M-am gândit… ca să fiu sinceră, m-am gândit că nu i-a zis. Vorbea încet la telefon – ceea ce ar fi putut să fie doar fiindcă dormeau copiii, însă într-o casă aşa mare? Şi continua să se refere doar la ea – „Eu schimb codul de alarmă, eu nu pot să intru în buget, eu îl aranjez pe tip dacă pun mâna pe el”. Nu utiliza pronumele „noi”.

Şi uite din nou: micul lucru nelalocul lui, cadoul în legătură cu care îi zisesem lui Richie să fie numai ochi.

— De ce să nu-i spună lui Pat? N-ar fi trebuit ca asta să facă mai întâi dacă ea credea că aveau intruşi?

Altă ridicare din umeri. Fiona şi-a lăsat bărbia în piept.

— Fiindcă n-a vrut să-l îngrijoreze, cred. El avea destule pe cap. M-am gândit că de-asta nu planifica, probabil, să schimbe şi yalele. Nu putea să facă asta fără să ştie Pat.

— Nu crezi că a fost un pic ciudat – chiar riscant? N-avea dreptul să ştie dacă dădea cineva buzna în casa lui?

— Poate, mă rog, dar eu nu credeam că *a fost,* într-adevăr, cineva acolo. Mă rog, care e cea mai simplă explicaţie? A luat Pat pixul şi a mâncat blestemata de şuncă, iar unul dintre copii a încurcat draperiile, sau au avut un hoţ-fantomă care putea să treacă prin pereţi şi să-şi facă un sandvici?

Vocea i s-a înăsprit, devenind defensivă.

— I-ai spus asta lui Jenny? am întrebat-o eu.

— Da, mai mult sau mai puţin. Doar a înrăutăţit situaţia. A explodat că pixul era de la hotelul unde au stat în luna de miere şi era special, iar Pat ştia să nu-l mişte de-acolo, şi ea ştia exact câtă şuncă fusese în pachet…

— E tipul de persoană care ar şti genul ăsta de lucruri?

După o clipă, Fiona a răspuns, cam cu durere:

— Într-un fel, da. Cred că da. Lui Jenny… îi place să facă lucrurile cum trebuie. Deci, când a renunţat la serviciu, a devenit foarte serioasă în legătură cu statul ei acasă ca mamă, înţelegi? Locul era fără pată, hrănea copiii cu chestii organice pe care le prepara ea de la zero, făcea zilnic antrenament de pe DVD-uri, ca să-şi recapete silueta… Ce avea exact în frigider – da, s-ar putea să fi ştiut.

— Ştii de la ce hotel era pixul? a întrebat Richie.

— Golden Bay Resort, din Maldive…

A ridicat din nou capul şi s-a uitat la el.

— Crezi serios că…? Crezi că cineva chiar l-a luat? Crezi că e persoana care… crezi că s-au întors şi…

Vocea a început să-i urce periculos în spirală.

Am întrebat, înainte să-şi piardă controlul:

— Când a avut loc incidentul ăsta, doamnă Rafferty?

M-a privit crunt, smulgând tare din bucata de batistă

zdrenţuită, şi s-a tras înapoi.

— În urmă cu vreo trei luni?

— Iulie.

— Sau poate mai devreme. În timpul verii, oricum.

Am făcut o notă mentală: verifică înregistrările telefoanelor lui Jenny pentru apelurile de seară către Fiona, cât şi datele tuturor hoţilor raportaţi la Ocean View.

— Şi de-atunci n-au mai avut probleme de genul ăsta? Fiona a respirat rapid şi am auzit scrâşnetul dureros la baza gâtului…

— S-ar putea să se mai fi întâmplat. N-am de unde să ştiu. Jenny nu mi-ar mai fi zis nimic după ce s-a întâmplat când mi-a spus prima dată.

Vocea a început să-i şovăie.

— I-am zis să-şi vină în fire. Să nu mai vorbească prostii. Am crezut…

A scos un sunet de căţeluş lovit, s-a bătut cu mâinile peste gură şi a început din nou să plângă tare. Mi-a luat ceva timp să înţeleg ce spunea, prin batistă şi muci.

— Am crezut că era nebună, a suspinat ea iar şi iar. Am crezut că îşi ieşise din minţi. Of, Doamne, am crezut că era nebună.

4

Şi cam asta a fost tot ce aveam să scoatem de la Fiona în acea zi. Ne-ar fi luat mai mult timp s-o calmăm decât aveam la dispoziţie. Sosise încă un poliţist în uniformă. I-am zis să ia nume şi numere de telefon – familie, prieteni, locuri de muncă, colegi de serviciu, de pe vremea când Fiona, Jenny şi Pat erau în scutece –, s-o ducă pe Fiona la spital şi să se asigure că ştie să nu deschidă gura în prezenţa presei. Apoi i-am predat-o.

Încă plângea.

Am scos mobilul şi am format chiar înainte să ne despărţim de ea – cu o staţie radio ar fi fost mai simplu, dar în zilele noastre prea mulţi jurnalişti şi prea mulţi ciudaţi au scanere. L-am apucat pe Richie de cot şi l-am tras pe drum. Încă bătea vântul dinspre mare, pretutindeni şi îngheţat, formând smocuri din părul lui Richie. Aveam gust de sare în gură. Unde ar fi trebuit să fie potecile, erau cărări înguste de pământ în iarba necosită.

Bernadette mi-a făcut legătura cu poliţistul în uniformă aflat la spital cu Jenny Spain. Avea vreo doisprezece ani vechime în meserie, era de la vreo fermă de undeva şi era genul analitic de care aveam nevoie. I-am transmis ordinele: de cum ieşea Jennifer Spain din operaţie, dacă supravieţuia atât de mult, trebuia dusă într-un salon privat, iar el trebuia să păzească uşa ca un rottweiler. În salonul respectiv n-avea voie să intre nimeni fără să se legitimeze, nimeni n-avea voie să intre neînsoţit, iar familia n-avea voie deloc.

— Sora victimei o să plece într-acolo dintr-o clipă-n alta, iar mai devreme sau mai târziu o să apară mama lor. Ele n-au voie în salon.

Richie aştepta şi-şi rodea un deget, cu capul aplecat pe telefon, dar asta l-a făcut să ridice privirea la mine.

— Dacă vor o explicaţie, şi au să vrea, nu le spui că sunt ordinele mele. Te scuzi, explici că asta e procedura standard şi că nu eşti autorizat s-o încalci şi continui să spui asta din nou

şi din nou până când se lasă păgubaşe. Şi ia-ţi un scaun confortabil, fiule. S-ar putea să stai acolo o vreme.

Am închis.

Richie a mijit ochii la mine din cauza luminii puternice.

— Crezi că asta e nejustificat? am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Dacă ce a zis sora e adevărat – despre intrarea prin efracţie –, e destul de înfiorător, da.

— Crezi că de asta vreau securitate sporită? am întrebat eu. Fiindcă e *înfiorătoare* povestea surorii?

S-a tras înapoi, înălţând mâinile, şi mi-am dat seama că ridicasem vocea.

— Voiam doar…

— În ce mă priveşte, cumetre, nimic nu e înfiorător. Înfiorător e de Halloween, pentru copii. Eu mă asigur că am tot terenul acoperit. Cât de prost crezi că ieşim dacă cineva intră frumos în spitalul ăla şi termină treaba? Vrei să explici tu asta presei? Sau, fiindcă veni vorba, vrei să-i explici tu superiorului dacă un prim-plan cu rănile lui Jenny Spain apare pe prima pagină mâine?

— Nu.

— Nu. Nici eu. Şi dacă e nevoie de un pic de exagerare ca să evităm asta, atunci aşa să fie. Acum, haide să intrăm înainte ca vântul ăsta puternic şi rău să-ţi îngheţe puţulica, da?

Richie şi-a ţinut gura închisă până ne-am întors pe strada familiei Spain. Apoi a zis cu grijă:

— Familia.

— Ce-i cu familia?

— Nu vrei s-o vadă?

— Nu, nu vreau. Ai remarcat un fragment important de informaţie concretă pe care ni l-a dat Fiona în toată chestia ta *înfiorătoare?*

A răspuns fără chef:

— Avea cheile.

— Da, am confirmat eu. Avea cheile.

— E dărâmată. Oi fi eu fraier, însă asta mi se pare sincer.

— Poate că e şi poate că nu e. Ştiu doar că avea cheile.

— Sunt grozavi, se iubesc unul pe celălalt, iubesc copiii… Vorbea ca şi cum ei încă erau în viaţă.

— Şi? Dacă poate să falsifice celelalte amănunte ale declaraţiei sale, poate să falsifice şi asta. Şi relaţia cu sora ei n-a fost aşa simplă cum încearcă ea să facă să pară. O să mai petrecem mult mai mult timp cu Fiona Rafferty.

— Corect, a zis Richie, dar când am împins uşa s-o deschid, a şovăit, foindu-se pe preşul de la intrare şi scărpinându-se în ceafă.

Am întrebat, asigurându-mă că mi-a dispărut asprimea din voce:

— Care-i treaba?

— Cealaltă chestie pe care a spus-o.

— Care?

— Castelele gonflabile nu sunt ieftine. Sora mea a vrut să închirieze unul pentru ritualul cuminecăturii în cazul nepoatei mele. Câţiva sute de euro.

— Ce vrei să sugerezi?

— Situaţia lor financiară. Patrick a fost concediat în februarie, da? În aprilie, încă erau suficient de bogaţi ca să-i ia Emmei un castel gonflabil pentru petrecerea de ziua ei. Dar undeva cam prin iulie, sunt prea lefteri ca să schimbe yalele, chiar dacă Jenny crede că a fost cineva în casă.

— Şi? Patrick primea banii de şomaj.

— Da, probabil. Asta vreau să spun. Şi-i cheltuia mai repede decât ar fi trebuit. Am câţiva prieteni buni care şi-au pierdut slujba. Toţi cei care au lucrat în acelaşi loc destul de mult au primit suficient ca să se întreţină o perioadă bună, dacă erau grijulii.

— La ce te gândeşti? Jocuri de noroc? Droguri? Şantaj? În liga viciilor ţării ăsteia, băutura e de departe pe primul loc, dar asta nu-ţi curăţă cu desăvârşire contul bancar în câteva luni.

Richie a ridicat din umeri.

— Poate, da. Sau poate doar au continuat să cheltuiască la fel ca atunci când el încă mai câştiga bani. Aşa au făcut şi vreo

doi prieteni de-ai mei.

— Aşa e generaţia ta, am zis eu. Generaţia lui Pat şi Jenny. Niciodată lefteri, fără să vedeţi niciodată ţara asta falită, aşa că nu puteţi să vă imaginaţi asta nici chiar când începe să se întâmple sub ochii voştri. E bine să fii aşa – mult mai bine decât generaţia mea: jumătate din noi ar putea să se lăfăiască, şi tot devenim paranoici că avem două perechi de pantofi dacă ne trezim pe marginea drumului. Oricum, asta are dezavantajele ei.

În casă, tehnicienii continuau să lucreze intens: cineva striga ceva care se încheia cu: „…Ai vreunul în plus?”, iar Larry răspundea bucuros: „Sigur că am, vezi în…”

Richie a dat din cap.

— Pat Spain nu se aştepta să ajungă falit, a zis el. Altfel n-ar fi risipit banii pe castelul gonflabil. Sau era sigur că până la sfârşitul verii avea să aibă un nou loc de muncă, sau era sigur că avea să aibă alt mod de a face bani. Dacă ar fi crezut că asta n-are să se întâmple, iar banii se topeau…

A întins mâna să atingă muchia ruptă a uşii cu un deget, totuşi şi-a retras-o la timp.

— Astea sunt presiuni serioase pentru un bărbat, să ştie că nu poate să aibă grijă de familie.

— Deci, banii tăi sunt încă pe Patrick, am concluzionat eu.

Richie a spus cu grijă:

— Banii mei nu sunt nicăieri până nu vedem ce crede dr. Cooper. Ziceam şi eu.

— Bine. Patrick favoritul, bine, dar mai avem o grămadă de dezbătut, o grămadă de şanse ca un străin să apară şi să revendice poziţia. Deci, următoarea chestie pe care vrem s-o facem e să vedem dacă putem să găsim pe cineva care să restrângă aria. Sugerez să începem cu o discuţie rapidă cu Cooper, înainte să plece, apoi mergem să vedem dacă vecinii au ceva bun pentru noi. Până terminăm acolo, Larry şi oamenii lui veseli ar trebui să poată să ne facă un soi de actualizare, şi ar trebui să fi curăţat etajul suficient de bine ca să putem să mergem să scormonim pe-acolo, să încercăm să culegem câteva indicii pe ce s-ar fi putut duce banii. Cum ţi se

pare?

A dat din cap.

— Bună şmecheria cu castelul gonflabil, am zis eu bătându-l pe umăr. Acum, haide să vedem ce poate să facă dr. Cooper cu ciudăţeniile.

Casa arăta diferit: dispăruse liniştea aia de kilometri adâncime, risipită precum ceaţa, iar aerul era luminos şi zumzăia de eficienţă şi încredere. Doi oameni din echipa lui Larry lucrau metodic printre stropii de sânge, unul dintre ei punând tampoane în eprubete, în timp ce celălalt făcea poze cu Polaroidul, ca să indice de unde provenea fiecare tampon. O fată slabă, cu nas prea mare, se mişca în jur cu o cameră video. Tipul cu probele jupuia fâşii de pe mânerul unei ferestre. Cartograful fluiera printre dinţi în timp ce făcea schiţe. Toată lumea avea un ritm constant, care denota că aveau vechime în asta.

Larry era în bucătărie, ghemuit peste un grup de markeri galbeni pentru probe.

— Ce *mizerie,* a zis el cu poftă când ne-a văzut. Nu mai plecăm de-aici *niciodată.* Aţi intrat în bucătăria asta când aţi fost aici înainte?

— Ne-am oprit la uşă, am răspuns eu. Dar au fost înăuntru poliţiştii în uniformă.

— Normal c-au fost. Nu-i lăsa să plece de la datorie fără să ne dea urmele încălţărilor, pentru eliminare din cercul suspecţilor.

S-a îndreptat de şale, apăsându-şi o mână mică pe spate.

— Au, rahat, devin prea bătrân pentru slujba asta. Cooper e la etaj, cu copiii, dacă ai nevoie de el.

— Nu-l întrerupem. Vreo urmă de armă?

Larry a clătinat din cap.

— Nada[16].

— Vreun bilet?

— Ăsta cu „ouă, ceai, gel de duş” se pune? Fiindcă altfel nu. Dacă te gândeşti la tipul ăsta de-aici, totuşi – un semn din cap spre Patrick – ştii la fel de bine ca mine că o mulţime de

bărbaţi nu lasă. Genul puternic şi tăcut până la sfârşitul zilelor.

Cineva îl întorsese pe Patrick pe spate. Era alb şi cu gura deschisă, însă aveai ocazia să vezi dincolo de asta: fusese un tip arătos, cu bărbie pătrată şi sprâncene drepte, genul după care se dau în vânt fetele.

— Nu ştim ce să credem, am zis eu. Aţi găsit ceva descuiat? Uşa din spate, o fereastră?

— Nu, până acum. Securitatea n-a fost rea, să ştii. Încuietori puternice la ferestre, geam termopan, încuietoare corespunzătoare pe uşa din spate – nu genul de care poţi să treci cu un card de credit. Nu încerc să vă fac eu treaba sau ceva, dar zic şi eu: nu e o casă în care să se pătrundă cel mai uşor din lume, mai ales fără să laşi urme.

Şi banii lui Larry erau pe Patrick.

— Că veni vorba de chei, am continuat eu. Anunţă-mă dacă găseşti vreuna. Ar trebui să avem cel puţin trei seturi de chei de la casă. Şi uită-te după un pix pe care scrie „Golden Bay Resort”. Nu te lăsa…

Cooper îşi alegea drumul pe hol ca şi cum era murdar, ţinându-şi termometrul într-o mână şi servieta în cealaltă.

— Detectiv Kennedy, a zis el resemnat, ca şi cum până atunci nu-şi pierduse speranţa că dispărusem cumva din caz. Şi detectiv Curran.

— Dr. Cooper, am spus eu. Sper că nu întrerupem.

— Tocmai mi-am încheiat examenele preliminare. Cadavrele pot fi mutate.

— Poţi să ne oferi vreo noutate?

Una dintre chestiile care mă enervează la Cooper e că atunci când e prin preajmă, sfârşesc prin a vorbi ca el.

Cooper şi-a ridicat servieta şi a înălţat din sprâncene la Larry, care a rostit vesel:

— Poţi să agăţi aia de uşa de la bucătărie, nu se întâmplă nimic interesant acolo.

Apoi a pus servieta jos delicat şi s-a aplecat să poziţioneze bine termometrul.

— Amândoi copiii par să fi fost sufocaţi, a precizat el.

Am simţit lângă umăr cum neastâmpărul lui Richie creştea cu o treaptă de viteză.

— Asta e, practic, imposibil de diagnosticat irevocabil, iar lipsa oricăror leziuni evidente sau simptome de intoxicaţie mă face să înclin spre privarea de oxigen drept cauză a decesului, şi nu arată nicio dovadă de sufocare, nicio urmă de strangulare a ligaturii şi nicio congestie şi hemoragie conjunctivală, de obicei asociate cu strangularea manuală. Biroul Tehnic va trebui să caute urme de salivă sau mucus pe perne, semne care indică faptul că au fost presate pe feţele victimelor – Cooper s-a uitat la Larry, care a ridicat degetul mare –, deşi, având în vedere că pernele în cauză erau pe paturile victimelor, prezenţa fluidelor corporale ar constitui cu greu o armă care scoate fum, ca să spunem aşa, ad literam, mai exact o probă. În urma unei examinări la autopsie – care va începe mâine-dimineaţă la şase fix –, am să încerc să restrâng şi mai mult posibilele mecanisme ale morţii.

— Vreun semn de agresiune sexuală? am întrebat eu.

Richie a tresărit de parcă l-aş fi curentat.

Ochii lui Cooper au alunecat pentru o clipă peste umărul meu la el, amuzaţi şi dispreţuitori.

— În urma examinării prealabile, nu par să existe semne de abuz sexual, nici recente, nici cronice, a răspuns el. Desigur, la autopsie o să explorez în profunzime posibilitatea asta.

— Fireşte, am zis eu. Şi victima de-aici? Poţi să ne dai ceva?

Cooper a scos o foaie de hârtie din servietă şi a inspectat-o până când eu şi Richie ne-am dus la el. Pe hârtie erau tipărite două contururi de corp generic de bărbat, faţă şi spate.

Primul era însemnat cu un cod Morse precis şi teribil de puncte şi linii roşii făcute cu pixul.

— Bărbatul adult are patru răni în piept, de la ceea ce pare a fi o lamă cu un singur tăiş, a explicat Cooper. Una – a arătat o linie roşie orizontală la jumătatea părţii stângi a conturului pieptului – e o crestătură relativ superficială: lama a lovit o nervură din apropierea liniei mediane şi a alunecat cam cinci centimetri de-a lungul osului, spre exterior, dar nu pare să fi

pătruns mai departe. Dacă n-ar fi cauzat sângerări considerabile, n-ar fi fost fatală, nici chiar fără tratament medical.

Degetul lui s-a mutat în sus, la trei pete roşii în formă de frunză, care formau în linii mari un arc, de sub clavicula stângă a conturului, până jos, în mijlocul pieptului victimei.

— Celelalte leziuni majore sunt răni înţepate, tot de la o lamă cu un singur tăiş. Asta a pătruns între coastele din stânga sus, a lovit sternul şi a intrat în ţesutul moale de la marginea sternului. Până nu închei autopsia, sigur că nu pot să precizez adâncimile sau traiectoriile rănilor, sau să descriu daunele cauzate de acestea, însă dacă agresorul n-a fost deosebit de puternic, lovirea directă a sternului e puţin probabil să fi făcut mai mult decât să ciobească o aşchie din os. Cred că putem să susţinem, cu siguranţă, că moartea a fost cauzată fie de prima, fie de a treia leziune.

S-a aprins bliţul fotografului, lăsându-mi o imagine persistentă în faţa ochilor: mâzgălituri de sânge pe pereţi, strălucitoare şi încolăcite. Pentru o clipă, am fost sigur că le simţeam mirosul.

— Vreo leziune de apărare? am mai întrebat eu.

Cooper a arătat cu degetul către difuzia de roşu de pe conturul braţelor.

— În palma dreaptă are o crestătură superficială de zece centimetri şi alta mai profundă la muşchiul antebraţului stâng – m-aş aventura să presupun că rana asta e sursa celei mai mari părţi a sângelui de la locul faptei. Trebuie că a sângerat abundent. Victima prezintă şi o serie de leziuni minore – mici tăieturi, zgârieturi şi contuzii la ambele antebraţe –, care sunt în concordanţă cu o luptă.

Patrick ar fi putut să fie de orice parte a acestei lupte, şi tăietura din palmă ar fi putut să însemne fie o rană de apărare, fie alunecarea mâinii pe lamă în timp ce înjunghia.

— Ar fi posibil ca rănile de cuţit să fi fost autoprovocate? am întrebat eu.

Cooper a ridicat sprâncenele, de parcă aş fi fost un copil prost care reuşise cumva să spună ceva interesant.

— Ai dreptate, detectiv Kennedy. Asta chiar e o posibilitate. Ar necesita o voinţă considerabilă, desigur, dar da: e, cu siguranţă, o posibilitate. Crestătura superficială ar fi putut să fie o rană datorată ezitării – o tentativă preliminară, urmată de cele profunde, de succes. Modelul e destul de comun în sinuciderile prin tăierea venelor. Nu văd niciun motiv pentru care n-ar trebui să fie găsit şi în alte metode. Presupunând că victima era dreptace – ceea ce ar trebui stabilit înainte să ne aventurăm chiar şi să teoretizăm poziţionarea rănilor pe partea stângă a corpului ar fi în concordanţă cu autoprovocarea.

Încetul cu încetul, intrusul înfiorător al Fionei şi al lui Richie ieşea din cursă, dispărând dincolo de orizontul din spatele nostru. Nu se estompase încă, dar Patrick Spain era în faţă şi în centru şi venea rapid liniar. Asta aşteptasem tot timpul, totuşi de nicăieri a apărut o mică sclipire de dezamăgire.

Detectivii criminalişti sunt vânători. Vrei să aduci acasă un leu alb pe care l-ai urmărit în întunericul junglei fremătătoare, nu o pisicuţă turbată. Şi în toate astea, o parte slabă din mine simţea ceva asemănător cu mila pentru Pat Spain. Cum zicea Richie, tipul încercase.

— Poţi să ne indici o oră a morţii? am întrebat eu.

Cooper a ridicat din umeri.

— Ca de obicei, în cel mai bun caz o estimare, iar întârzierea cu care am examinat corpurile nu îmbunătăţeşte acurateţea. Cu toate astea, e de ajutor faptul că termostatul e setat să menţină temperatura casei la douăzeci şi unu de grade. Sunt sigur că toate cele trei victime au murit nu mai devreme de ora trei în dimineaţa asta şi nu mai târziu de ora cinci, cu balanţa probabilităţii înclinând spre ora mai timpurie.

— Vreun indiciu despre cine a murit mai întâi?

Cooper a răspuns, silabisind ca şi cum vorbea cu un idiot:

— Au murit între trei şi cinci dimineaţa. Dacă probele ar fi furnizat alte detalii, aş fi spus.

La fiecare caz, doar de-al dracului, Cooper găseşte scuze ca

să mă insulte în faţa oamenilor cu care trebuie să lucrez. Mai devreme sau mai târziu, am să descopăr ce fel de plângere să-i fac ca să scap de el, dar până atunci – şi el ştie asta – am s-o las aşa, fiindcă la momentul ales de el am chestii mai importante în minte.

— Sunt sigur de asta, am zis eu. Şi arma? Poţi să ne spui ceva despre asta?

— O lamă cu un singur tăiş. Aşa cum am zis.

Cooper s-a aplecat din nou peste servietă, punând la loc foaia de hârtie. Nici măcar nu s-a deranjat să-mi arunce privirea nimicitoare.

— Şi aici intervenim noi, evident, *dacă* nu te superi, dr. Cooper, a spus Larry.

Cooper a fluturat graţios o mână – el şi Larry se împăcau cumva.

— Ia vino, măi, Extravagantule. Uite ce-a găsit mica mea prietenă Maureen doar pentru tine. Sau n-a găsit, mai bine zis.

Fata cu camera video şi nasul prea mare a plecat de lângă sertarele de bucătărie şi a arătat într-acolo. Toate sertarele aveau gadgeturi complicate care le făceau sigure pentru copii şi am văzut de ce: în partea de sus era o carcasă turnată, de-a curmezişul interiorului capacului căreia cobora cu litere fanteziste înscrisul „Cuisine Bleu”{17}. Era gândită să conţină cinci cuţite. Patru erau la locul lor, de la un cuţit lung, sculptat, la o chestiuţă nostimă mai scurtă decât palma mea: strălucitoare, ascuţită de tăia firul de păr, periculoasă. Al doilea cuţit ca mărime lipsea.

— Sertarul ăsta era deschis, a precizat Larry. De-asta l-am ochit aşa de repede.

— Şi nicio urmă de al cincilea cuţit, am adăugat eu.

Clătinări din cap pretutindeni în jur.

Cooper era ocupat să-şi scoată delicat mănuşile, deget cu deget.

— Dr. Cooper, ai putea să arunci o privire şi să ne spui dacă nu cumva cuţitul ăsta ar putea să fie în concordanţă cu rănile victimei? am întrebat eu.

Nu s-a întors.

— O opinie informată ar necesita o examinare completă a rănilor, atât la nivelul suprafeţei, cât şi în secţiune transversală, de preferinţă cu cuţitul în cauză disponibil pentru comparaţie. Pare că am efectuat o astfel de examinare?

Când eram copil, mi-aş fi ieşit de fiecare dată din fire cu Cooper, dar în momentul acela am ştiut să mă stăpânesc, şi o să îngheţe iadul înainte să-i dau satisfacţie.

— Dacă poţi să excluzi cuţitul ăsta cumva – dimensiunea lamei, poate, sau forma mânerului –, atunci trebuie să ştim acum, înainte să trimitem o duzină de salahori după cai verzi pe pereţi, am zis eu.

Cooper a oftat şi a aruncat cutiei o privire de o jumătate de secundă.

— Nu văd niciun motiv pentru care să fie exclus din calcul.

— Perfect. Larry, putem să luăm unul dintre celelalte cuţite cu noi, să arătăm echipei de căutare după ce ne uităm?

— N-ai decât. Ce zici de ăsta? Dacă ne luăm după găurile din cutie, e, practic, la fel ca şi cel pe care-l cauţi, doar că mai mic.

Larry a scos cuţitul din mijloc, l-a pus abil într-o pungă din plastic transparentă pentru probe şi mi l-a predat.

— Adu-l înapoi când termini cu el.

— Aşa o să fac. Dr. Cooper, poţi să-mi dai o idee cât de departe ar fi putut să ajungă victima după ce s-a ales cu rănile? Cât de mult ar fi putut să fi rămas în picioare?

Cooper s-a uitat iar urât la mine.

— Mai puţin de un minut, a răspuns el. Sau, eventual, mai multe ore. Doi metri sau, de presupus, un kilometru. Alege tu, detectiv Kennedy, fiindcă mi-e teamă că eu sunt în imposibilitatea de a-ţi furniza genul de răspuns pe care-l doreşti. Sunt implicate mult prea multe variabile ca să permită o presupunere inteligentă şi, indiferent ce ai face în locul meu, refuz să fac una neinteligentă.

— Dacă vrei să ştii dacă victima ar fi putut să scape de armă, Extravagantule, pot să-ţi spun eu că n-a ieşit de-aici, oricum, a zis Larry util. Nu e strop de sânge pe hol sau pe uşa din faţă. Are tălpile pantofilor *acoperite,* şi la fel şi mâinile, şi

ar fi trebuit să se sprijine de ceva, nu?, fiindcă devenea din ce în ce mai slăbit.

Cooper a ridicat din umeri.

— Oh, ar fi trebuit. În plus, uită-te în jurul tău: bietul de el era ca un aspersor. Ar fi lăsat pete *peste tot,* ca să nu mai vorbim de un minunat traseu Hansel şi Gretel. Nu. Odată drama începută, tipul ăsta n-a mai ieşit în faţa casei şi nu s-a mai dus la etaj.

— Corect, am confirmat eu. Dacă apare cuţitul ăla, anunţă-mă imediat. Până atunci, nu te mai sâcâim. Mulţumesc, băieţi.

Bliţul s-a aprins din nou. De data asta m-a plesnit peste ochi silueta lui Patrick Spain: strălucind alb, cu braţele desfăcute larg în lături, de parcă se lansa într-un placaj ca la fotbalul american sau ca şi cum cădea.

— Aşa, a zis Richie când eram pe drum. Nu e treabă din interior, la urma urmelor.

— Nu e aşa simplu, fiule. S-ar putea ca Patrick Spain să fi ieşit în grădina din spate, poate chiar peste zid – sau ar fi putut doar să deschidă o fereastră şi să arunce cuţitul cât de departe putea. Şi aminteşte-ţi, Patrick nu e singurul suspect aici. Nu uita de Jenny Spain. Cooper n-a examinat-o încă. Din câte ştim, ea ar fi putut să fie în stare să iasă din casă, să ascundă cuţitul, să se întoarcă înăuntru şi să se aşeze frumos lângă soţul ei. Ar putea să fie un pact de sinucidere, sau ea ar fi putut să-l protejeze pe Patrick – pare genul care ar putea foarte bine să-şi dedice ultimele câteva minute din viaţă protejării reputaţiei familiei. Sau ăsta ar putea să fie aranjamentul ei, de la un capăt la altul.

Fiatul galben plecase. Fiona se îndrepta spre spital, ca să încerce s-o vadă pe Jenny – speram să conducă poliţiştii în uniformă, ca să nu încolăcească maşina în jurul unui copac în timpul unei crize de plâns. În schimb, aveam un grup de maşini noi sus, la capătul drumului, lângă furgoneta de la morgă. Ar fi putut să fie jurnalişti sau rezidenţi pe care poliţiştii în uniformă îi ţineau departe de locul faptei, dar puteam să pariez că erau salahorii mei. M-am dus la ei.

— Şi gândeşte-te la asta, am continuat eu. Un străin nu se duce acolo neînarmat şi sperând să aibă şansa să caute prin sertarele din bucătărie şi să găsească ceva bun. Îşi aduce propria armă.

— Poate că aşa a făcut, apoi a zărit cuţitele alea şi s-a gândit că ar fi mai bun ceva care nu conduce la el. Sau poate că nu plănuia să omoare pe nimeni. Sau poate cuţitul ăla nu e armă deloc. L-a sustras ca să-i pierdem noi urma.

— Posibil. Ăsta e un motiv pentru care trebuie să-l găsim repede: ca să ne asigurăm că nu ne conduce pe o cale greşită. Ai tu altul?

— Înainte să scape de ăsta, a răspuns Richie.

— Corect. Să spunem că e opera cuiva din afară: omul nostru – sau femeia – a aruncat, probabil, arma în apă aseară, dacă are un pic de minte, însă dacă e cumva prea prost să se fi gândit la asta din proprie iniţiativă, toată activitatea asta l-a obligat să se informeze că ar putea să fie o idee să nu aibă un cuţit însângerat prin preajmă. Dacă l-a abandonat undeva pe proprietate, vrem să-l săltăm când se întoarce după el. Dacă l-a luat acasă, vrem să-l prindem când îl aruncă la gunoi. Toate astea presupunând că e încă în zonă, evident.

Doi pescăruşi s-au înălţat rapid în zbor de pe un morman de moloz, ţipând unul la altul, şi Richie a întors repede capul.

— N-a dat peste familia Spain din întâmplare, a zis Richie. Ăsta nu e genul de loc unde cineva ar putea să fie doar în trecere şi să se întâmple să ochească un grup de victime care-l aţâţă.

— Nu, am replicat eu. Nu e deloc genul ăla de loc. Dacă nu e prost sau localnic, atunci a venit aici căutând ceva.

Salahorii erau şapte băieţi şi o fată, toţi undeva spre treizeci de ani, atârnând pe lângă maşinile lor şi încercând să pară şmecheri şi profesionişti, şi gata de orice. Când ne-au văzut venind spre ei, s-au îndreptat, şi-au tras în jos jachetele, iar tipul cel mai barosan şi-a aruncat ţigara. Am arătat din cap spre chiştoc şi am întrebat:

— Ce-ai de gând cu ăsta?

A părut descumpănit.

— Ai de gând să-l laşi acolo, nu? am întrebat eu. Pe jos, să-l găsească Biroul, să-l înregistreze şi să-l trimită mai departe, pentru testarea ADN-ului. Ce sperai? Să ajungi în capul listei noastre de suspecţi sau în fruntea celei de leneşi?

A ridicat chiştocul şi l-a înghesuit înapoi în pachetul cu ţigări şi, rapid, toţi cei opt au înregistrat: cât timp eşti în ancheta mea, nu dai cu muci-n fasole. Marlboro Man s-a făcut stacojiu, totuşi cineva trebuia să şi-o ia pentru binele echipei.

— Mult mai bine, am continuat eu. Sunt detectivul Kennedy şi el e detectivul Curran.

Nu i-am întrebat cum îi cheamă. Nu era vreme pentru strângeri de mâini şi conversaţie şi, oricum, le-aş fi uitat numele. Nu ţin evidenţa sandviciurilor preferate ale salahorilor mei şi a aniversărilor copiilor lor, urmăresc ce fac şi dacă o fac bine.

— O să primiţi un instructaj complet mai târziu, însă deocamdată asta e tot ce trebuie să ştiţi: căutăm un cuţit de bucătărie model „Cuisine Bleu”, cu lamă curbată de cincisprezece centimetri, cu mâner din plastic negru, care face parte dintr-un set, seamănă foarte mult ca ăsta, dar e puţin mai mare.

Am ridicat punga din plastic pentru probe.

— Aţi primit toţi telefoane cu cameră foto? Faceţi o poză, ca să vă amintiţi exact ce căutaţi. Ştergeţi poza diseară, înainte să plecaţi de la locul faptei. Nu uitaţi.

Au scos repede telefoanele şi au trecut punga de probe de la unul la altul, manipulând-o ca şi cum ar fi fost făcută din bule de săpun.

— Cuţitul pe care l-am descris, am explicat eu, e un pariu bun pentru arma crimei, dar în jocul ăsta nu primim garanţii, aşa că dacă daţi peste altă lamă prin tufişuri, pentru numele lui Dumnezeu, n-o ignoraţi într-o veselie doar fiindcă nu se potriveşte cu descrierea. Ne uităm şi după îmbrăcăminte plină de sânge, urme de paşi, chei şi orice altceva pare nelalocul lui. În cazul în care găseşti ceva care are potenţial, ce faci?

Am dat din cap spre Marlboro Man – dacă răstorni cuierul cuiva, dă-i mereu o şansă să-l ridice înapoi.

— Nu-l atingi, a răspuns el. Nu-l laşi nesupravegheat. Suni băieţii de la Birou ca să-l fotografieze şi să-l ridice.

— Exact. Şi mă suni şi pe mine. Orice găsiţi, vreau să văd. Eu şi detectivul Curran o să intervievăm vecinii, deci o să aveţi nevoie de numerele noastre de mobil, şi viceversa – o să evităm staţia radio deocamdată. Recepţia aici e de rahat, aşa că dacă nu puteţi să sunaţi, trimiteţi SMS. Nu lăsaţi mesaje vocale. A înţeles toată lumea?

Pe drum, prima noastră reporteriţă se urcase pe nişte schele pitoreşti şi făcea o transmisie în direct, încercând să-şi ţină haina umflată de vânt. În vreo două ore urmau să fie câteva zeci ca ea. Mulţi dintre ei n-aveau să se gândească de două ori înainte să uzeze de mesageria vocală a unui detectiv.

Am făcut schimb de numere cu toată lumea.

— În curând au să mai vină căutători, am zis eu. Şi când au să ni se alăture, o să am alte misiuni pentru voi, însă acum trebuie să ne mişcăm. Pornim din spatele casei. Începeţi cu zidul grădinii, vă îndreptaţi spre exterior, vă asiguraţi că nu lăsaţi nicio lacună în zonele voastre de căutare. Ştiţi procedura. Duceţi-vă.

Casa semidecomandată prevăzută cu un perete comun cu reşedinţa familiei Spain era goală, fără nimic în camera din faţă, cu excepţia unei mingi stricate de ziare şi a unei pânze de păianjen de nivel arhitectural care era o hidoşenie. Cele mai apropiate semne de viaţă omenească erau la două uşi mai jos, pe cealaltă parte, la numărul 5: gazonul era uscat, dar la ferestre erau perdele de dantelă şi în drum era culcată într-o parte o bicicletă de copil.

Mişcare în spatele plasei, în timp ce veneam pe potecă. Cineva era cu ochii pe noi.

Femeia care a răspuns la uşă era corpolentă, cu o faţă suspicioasă şi părul negru strâns la spate într-o coadă subţire de cal. Purta un hanorac roz supradimensionat, colanţi gri subdimensionaţi, o alegere proastă, şi o grămadă de bronz fals care într-un fel o împiedica să arate bolnăvicioasă.

— Da?

— Poliţia, am zis eu arătându-i legitimaţia. Putem să intrăm şi să schimbăm o vorbă?

S-a uitat la legitimaţie ca şi cum poza mea nu corespundea standardelor ei înalte.

— Am fost mai devreme şi am întrebat gărzile alea ce se întâmplă. Mi-au spus să mă întorc înăuntru. Am dreptul să fiu pe propriul drum. Nu puteţi să-mi spuneţi că nu.

Avea să fie o adevărată plimbare în parc.

— Înţeleg, am spus eu. Poţi să părăseşti incinta când vrei, n-au să te împiedice.

— Mai bine nu. Şi, oricum, nu încercam să *părăsesc incinta.* Doar voiam să ştiu ce se întâmplă.

— A avut loc o crimă. Ne-ar plăcea să schimbăm câteva cuvinte cu tine.

Privirea i-a trecut de mine şi de Richie spre acţiune, şi indiscreţia bate neîncrederea. De obicei. S-a dat la o parte din uşă.

Casa fusese la început exact ca a familiei Spain, însă nu rămăsese aşa. Holul se îngusta din cauza unei grămezi de obiecte pe jos – Richie şi-a prins glezna în roata unui cărucior, lăsând să-i scape ceva neprofesionist – şi camera de zi era supraîncălzită şi murdară, cu tapet încărcat şi un miros intens de supă şi haine ude. Pe jos stătea cocoşat, cu gura deschisă, un copil grăsan de vreo zece ani, jucând pe PlayStation un joc care era, evident, evaluat pentru peste optsprezece ani.

— E bolnav, a precizat femeia şi şi-a încrucişat braţele defensiv.

— Norocul nostru, am zis eu arătând din cap spre copil, care ne ignora şi continua să butoneze. El ar putea să ne ajute. Sunt detectivul Kennedy şi el e detectivul Curran. Tu cine eşti…?

— Sinéad Gogan. Doamna Sinéad Gogan. Jayden, termină cu chestia aia.

Accentul ei era ceva semihuliganic de la periferia Dublinului.

— Doamnă Gogan, am continuat eu aşezându-mă pe canapeaua înflorată şi scoţând agenda. De când îţi cunoşti

vecinii?

A scuturat din cap spre casa familiei Spain.

— Pe ăştia?

— Familia Spain, da.

Richie m-a urmat pe canapea. Ochii mici şi pătrunzători ai lui Sinéad Gogan s-au mutat la noi, dar după o clipă a ridicat din umeri şi s-a plantat într-un fotoliu.

— Ne salutam. N-am fost prieteni.

— Ziceai că ea era o vacă snoabă, a intervenit Jayden fără să rateze deloc să omoare zombi.

Mama lui l-a săgetat cu o privire pe care el n-a văzut-o.

— Tu să taci.

— Sau?

— Sau vezi tu.

— Era o vacă snoabă? am întrebat eu mirat.

— N-am zis asta, a răspuns femeia. Am văzut o ambulanţă acolo. Ce s-a întâmplat?

— A avut loc o crimă. Ce poţi să-mi spui despre familia Spain?

— I-a împuşcat cineva? a vrut Jayden să ştie.

Copilul putea să îndeplinească sarcini multiple în acelaşi timp.

— Nu. Ce era snob la familia Spain?

Sinéad a ridicat din umeri.

— Nimic. Sunt în regulă.

Richie s-a scărpinat cu pixul la rădăcina nasului.

— Serios? a întrebat el un pic sfios. Fiindcă – adică n-am nicio idee, nu i-am cunoscut însă casa lor mi s-a părut destul de pretenţioasă. Se vede întotdeauna când cineva se dă mare.

— Să fi văzut înainte. Un SUV mare afară, pe care el îl spăla şi-l lustruia în fiecare weekend, dându-şi aere. N-a durat, nu?

Sinéad încă era prăbuşită în fotoliu, cu braţele încrucişate şi picioarele groase întinse în afară, dar în voce i se citea satisfacţia.

În mod normal, nu-i las pe băieţii cei noi să facă interogarea în prima lor zi, totuşi abordarea lui Richie era

bună şi accentul lui ne dusese mai departe decât ne-ar fi dus al meu. Am lăsat asta în seama lui.

— Nu atât de mult cât să-şi mai dea aere, a fost el de acord.

— Asta nu-i opreşte. Tot cred că sunt încrezuţi. Jayden i-a zis ceva celei mici…

— I-am zis căţea proastă, a completat Jayden.

— … şi femeia a venit aici şi şi-a vărsat sacul, despre cum copiii nu se *împacă* şi dacă nu există vreo posibilitate să-i facem să *coopereze*. Ceva atât de fals, înţelegi? Se pretindea atât de drăguţă. Am zis că băieţii sunt băieţi, să se împace cu gândul. N-a fost fericită când a auzit asta. Acum şi-o ţine pe mica prinţesă departe de noi. Ca şi cum nu suntem destul de buni pentru ei. E doar geloasă.

— Pe ce? am întrebat eu.

Sinéad m-a privit cu acreală.

— Pe noi. Pe mine.

Nu puteam să-mi imaginez un singur motiv pentru care Jenny Spain ar fi fost geloasă pe oamenii ăştia, cert e că asta părea irelevant. Sinéad a noastră credea, probabil, că nu fusese invitată la petrecerea pentru femei a lui Beyonce, fiindcă Beyonce era geloasă.

— Corect, am zis eu. Când a fost asta, mai exact?

— În primăvară. Aprilie, poate. De ce? Zice că le-a făcut Jayden ceva? Fiindcă el niciodată…

S-a ridicat pe jumătate din fotoliu, corpolentă şi ameninţătoare.

— Nu, nu, nu, am liniştit-o eu. Când a fost ultima dată când ai văzut familia Spain?

După o clipă, a decis să mă creadă şi s-a aşezat înapoi.

— De vorbit, asta a fost tot. Îi văd pe-aici, însă n-am nimic de vorbit cu ei, nu după toate astea. Ieri după-amiază am văzut-o intrând în casă cu copiii.

— La ce oră?

— Pe la cinci fără un sfert, poate. Aş spune că era după ce o luase pe cea mică de la şcoală şi se dusese la cumpărături – avea câteva pungi. Micuţul arăta, într-un fel, înfumurat. Făcea crize, fiindcă voia chipsuri. Răsfăţat.

— Tu şi soţul tău aţi fost acasă aseară? am întrebat eu.

— Da. Unde era să ne ducem? N-ai unde. Cel mai apropiat bar din oraş e la douăzeci de kilometri de-aici.

La Whelan şi La Lynch sunt, probabil, în betoane şi schele acum, distruse ca să facă loc pentru noile versiuni strălucitoare, care nu sunt gata încă. Am simţit pentru o clipă mirosul prânzului de duminică de la La Whelan: *nuggets*[18] de pui şi cartofi congelaţi bine prăjiţi, fum de ţigară, Cidona[19].

— Să faci tot drumul ăsta şi pe urmă să nu poţi să bei, fiindcă trebuie să conduci pe drumul spre casă – nu sunt autobuze într-acolo. Ce rost ar avea?

— Aţi auzit ceva ieşit din comun?

Altă holbare, de data asta mai ostilă, ca şi cum aş fi acuzat-o de ceva şi se gândea să-mi dea cu o sticlă-n cap.

— Ce-ar fi trebuit să auzim?

Jayden a chicotit brusc.

— Tu ai auzit ceva, Jayden? l-am iscodit eu.

— Ce, *ţipete?* a întrebat Jayden.

Chiar s-a întors spre noi.

— Ai auzit ţipete?

Grimasă de enervare.

— Nu.

Mai devreme sau mai târziu, alt detectiv are să dea peste Jayden într-un context cu totul diferit.

— Atunci, ce-ai auzit? Ar putea să ne fie de folos orice.

Pe chipul lui Sinéad încă era privirea aia, ostilitate amestecată cu ceva asemănător cu prudenţa.

— N-am auzit nimic, a răspuns ea. Am avut televizorul deschis.

— Da, a intervenit Jayden. Nimic. A explodat ceva pe ecran. *La naiba!* a exclamat el şi s-a cufundat înapoi în joc.

— Dar soţul tău, doamnă Gogan? am întrebat eu.

— Nici el n-a auzit nimic.

— Ar putea să ne confirme chiar el?

— E plecat.

— Când se întoarce?

Ridicat din umeri.

— Şi dup-aia ce mai vrei?
— Poţi să ne spui dacă ai văzut recent pe cineva intrând sau ieşind din casa familiei Spain?
Gura lui Sinéad s-a strâns.
— Eu nu-mi spionez vecinii, a răspuns ea repede, ceea ce însemna că o făcea.
Nu că aş fi avut vreun dubiu.
— Sunt sigur că nu, am zis eu. Dar ăsta nu e spionaj. Nu eşti oarbă şi surdă, n-ai cum să te împiedici să vezi dacă vine şi pleacă lume, sau dacă le auzi maşinile. Câte case sunt locuite pe strada asta?
— Patru. Noi şi ei, şi două în celălalt capăt. Şi ce?
— Deci, dacă vezi pe cineva în capătul ăsta, ştii sigur că a venit la familia Spain. Aşadar, au avut recent vreun vizitator?
Şi-a dat ochii peste cap.
— Dacă au avut, nu l-am văzut. Bine?
— Nu sunt aşa de populari cum se cred, a spus Richie cu un mic zâmbet.
Sinéad a zâmbit şi ea.
— Exact.
El s-a aplecat în faţă.
— Confidenţial: îşi mai bate cineva capul să vină în vizită la ei?
— Nu mai vine nimeni. Când ne-am mutat aici, aveau musafiri duminica: la fel ca ei, care conduceau SUV-uri mari şi chestii, se învârteau pe-aici cu sticle cu vin – nişte cutii nu erau destul de bune pentru ei. Făceau grătare. Se dădeau grozavi din nou.
— Nu şi de curând?
Zâmbetul s-a lărgit.
— Nu de când şi-a pierdut el locul de muncă. Au organizat o petrecere de ziua de naştere a unuia dintre copii, prin primăvară, însă asta a fost ultima dată când am văzut pe cineva intrând acolo. Cum am zis totuşi, nu pândeam. Dar vezi fără să vrei, nu?
— Aşa e, da. Spune-ne ceva: aţi avut vreo problemă cu şoareci, şobolani, ceva de genul ăsta?

Asta i-a atras atenţia lui Jayden. Chiar a pus pauză.

— Iisuse! I-au *mâncat* şobolanii?

— Nu, am răspuns eu.

— Ahhh, a zis el dezamăgit, continuând să stea cu ochii pe noi.

Puştiul era enervant. Avea ochi lipsiţi de viaţă şi incolori, ca de calmar.

— N-am avut niciodată şobolani, a precizat mama băiatului. N-aş fi fost surprinsă, la cum e canalizarea aici, dar nu. Nu încă, oricum.

— Nu e cine ştie ce aici, nu? a întrebat Richie.

— E o groapă de gunoi, a răspuns Jayden.

— Da? De ce?

A ridicat din umeri. Sinéad a zis:

— Te-ai uitat în jur?

— Mie mi se pare în regulă, a spus Richie surprins. Case drăguţe, o grămadă de spaţiu, aţi transformat minunat locul…

— Da, aşa credeam şi noi. Arăta grozav pe planuri. Stai aşa…

S-a ridicat de pe fotoliu cu un mormăit şi s-a aplecat – aş fi putut să trăiesc fără imaginea asta – să scotocească prin dezordinea de pe o masă dintr-o parte: reviste cu celebrităţi, zahăr vărsat, un monitor pentru copil, o jumătate de rulou cu cârnat pe o farfurie unsuroasă.

— Uite, a zis ea împingând o broşură spre Richie. Asta am crezut că o să cumpărăm.

Pe faţa broşurii se vedea OCEAN VIEW cu acelaşi scris îmbârligat ca pe panoul din afara proprietăţii, peste o poză a unui cuplu care râdea şi îmbrăţişa doi copii de catalog în faţa unei case albe ca zăpada şi a valurilor albastru mediteraneean. În interior era meniul: patru-cinci dormitoare, decomandată, duplex, orice-ţi pofteşte inima, toate strălucind de curăţenie şi atât de bine prelucrate în Photoshop, că abia dacă ai fi zis că erau miniaturi. Casele purtau nume: Diamant avea cinci camere decomandate şi garaj, Topaz era un duplex cu două dormitoare, Smarald, Perla şi restul erau undeva între – părea că noi eram în Safir. Mai multe litere îmbârligate gângureau

emoţionate despre plajă, creşă, centru de agrement, un magazin în colţ, un loc de joacă: un paradis de sine stătător, cu toate facilităţile unei reşedinţe de lux, modernă, pe preşul de la uşa ta.

Trebuie că arătase destul de al naibii de sexy – aşa cum am menţionat mai înainte, alţii pot să-şi ia un şut în fund fiind snobi în legătură cu noile dezvoltări dacă doresc, dar mie îmi plac la nebunie. Par pozitive, ca marile pariuri plasate în viitor. Din anumite motive totuşi – poate fiindcă am văzut ce era afară –, broşura asta mi s-a părut ceea ce Richie ar fi numit înfiorătoare.

Sinéad a lovit cu un deget butucănos în broşură.

— Asta au promis. Toate astea. Scrie în contract şi aşa mai departe.

— Şi nu asta aţi primit? a întrebat Richie.

— Pare să arate ca în broşură? a pufnit ea.

El a ridicat din umeri.

— Nu e gata încă. Ar putea să fie grozav când o să fie gata.

— O să *fie* gata pe dracu'. Lumea a încetat să cumpere, cu recesiunea, şi constructorii s-au oprit din cauza asta din treabă. Am ieşit într-o dimineaţă, cu câteva luni în urmă, şi plecaseră. Tot, excavatoarele şi toate. Nu s-au mai întors.

— Jaysus, a exclamat Richie clătinând din cap.

— Da, Jaysus. Toaleta noastră de la parter e stricată, dar instalatorul care a montat-o n-are să vină s-o repare, fiindcă n-a fost plătit niciodată. Toată lumea spune că ar trebui să mergem la tribunal şi să cerem despăgubiri, însă pe cine să dăm în judecată?

— Constructorii? am sugerat eu.

Ea mi-a aruncat din nou privirea aia lipsită de viaţă, ca şi cum lua în considerare să mă pocnească fiindcă eram aşa de prost.

— Hm, da, ne-am gândit la asta, de fapt. Nu putem să dăm de ei. La început se ţineau ca scaiul de noi, acum şi-au schimbat numărul de telefon. Ne-am dus chiar şi la ai voştri, dar au zis că toaleta noastră nu e *treaba poliţiei.*

Richie a ridicat broşura ca să-i atragă din nou atenţia.

— Şi toate chestiile astea, creşa şi asta?

— Asta, a zis Sinéad.

Gura i s-a închis cu dezgust. Grimasa a făcut-o chiar urâtă.

— Acolo e singurul loc unde n-o să vezi vreodată asta. Ne-am plâns de o grămadă de ori în legătură cu creşa, care a fost unul dintre motivele pentru care am cumpărat aici, şi apoi salut, nimic. S-a deschis, în cele din urmă. S-a închis după o lună, fiindcă nu mergeau acolo decât cinci copii. Unde ar fi trebuit să fie locul de joacă, e ca în Bagdad. Puştii îşi riscă viaţa jucându-se acolo. Centrul de agrement nici măcar nu s-a construit. Ne-am plâns şi în legătură cu asta. Au pus o bicicletă medicală într-o casă goală şi au zis: Uite centrul. Bicicleta a fost furată.

— Şi magazinul?

Un pufnit în râs lipsit de umor.

— Da, cum să nu? Am de mers opt kilometri ca să cumpăr lapte, la staţia de benzină de pe autostradă. N-avem *iluminat stradal.* Mă tem pentru viaţa mea ca să ies singură după lăsarea întunericului, ar putea să fie violatori sau ceva – sunt o grămadă de străini care închiriază o casă în Complexul Ocean View. Şi dacă se întâmplă ceva cu mine, vin ai voştri să facă ceva în legătură cu asta? Soţul meu i-a sunat pe ai voştri cu câteva luni în urmă, când o grămadă de ţigani au dat o petrecere într-una dintre casele de peste drum. Ai voştri nu s-au arătat până dimineaţa. Am fi putut să luăm foc aici, dacă vreţi să ştiţi.

Cu alte cuvinte, să scoatem ceva de la Sinéad era întotdeauna atât de distractiv.

— Ştii cumva dacă familia Spain o fi avut probleme similare – cu compania de dezvoltare, cu petrecăreţii de peste drum, cu oricine? am întrebat-o eu.

Ridicat din umeri.

— N-aş şti să-ţi răspund. Cum am zis, n-am fost prieteni, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ce s-a întâmplat cu ei, oricum? Sunt morţi sau ce?

În curând, băieţii de la morgă urmau să scoată corpurile.

— Poate că Jayden ar trebui să aştepte în altă cameră, am

sugerat eu.

Sinéad s-a uitat la el.

— N-are rost. O să asculte la uşă.

Jayden a dat din cap.

— A fost un atac violent, am explicat eu. Nu sunt în măsură să-ţi ofer detalii, dar infracţiunea în cauză e crimă.

— Jaysus, a oftat Sinéad, balansându-se în faţă, şi a rămas cu gura deschisă, umedă şi avidă. Cine a fost omorât?

— Nu putem să-ţi dăm informaţia asta.

— A atacat-o el pe ea, nu?

Jayden uitase de joc. Pe ecran, un zombi îngheţase strâmb în mijlocul căderii, cu resturi din capul lui ca o ciupercă împrăştiate pretutindeni.

— Ai vreun motiv să crezi că el ar fi putut s-o atace pe ea? am întrebat-o eu.

Acea tresărire precaută a pleoapelor ei. A căzut înapoi pe fotoliu şi şi-a încrucişat din nou braţele.

— Întrebam şi eu.

— Dacă ai, trebuie să ne spui, doamnă Gogan.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă.

Rahat! Oricum, ştiu încăpăţânarea asta groasă, plină de cocoloaşe: de ce forţezi mai tare, de-aia se întăreşte.

— Bine, am zis eu. În ultimele luni ai văzut vreun necunoscut pe proprietate?

Jayden a lăsat să-i scape un nechezat tare şi ascuţit.

— Nu văd niciodată pe nimeni, mai deloc, a răspuns Sinéad. Şi, oricum, nu i-aş recunoaşte pe cei mai mulţi dintre ei. Nu suntem, cum ar fi, toţi excesiv de prietenoşi aici. Am prietenii mei, nu trebuie să mă agăţ de vecini.

În traducere, n-aveai cu ce să plăteşti vecinii suficient ca să stea cu familia Gogan. Erau, probabil, toţi doar geloşi.

— Atunci, ai văzut cumva pe cineva care nu părea de-aici? Oricine care te-a făcut să te îngrijorezi pentru vreun motiv sau altul?

— Doar străinii din Complex. Sunt cu zecile în casa aia. Aş spune că mulţi dintre ei sunt ilegali. Dar n-o să verificaţi nici asta, nu?

— O să comunicăm departamentului corespunzător. A sunat cineva la uşă? Vânzând ceva, poate? Solicitând să verifice conductele sau cablurile?

— Da, cum să nu? De parcă îi pasă cuiva de cablurile noastre… *Jaysus!*

Sinéad a sărit în picioare.

— A fost, cum ar fi, un psihopat care a intrat peste ei? Cum arată în emisiunea aia la televizor, vreun criminal *în serie?*

Dintr-odată s-a umplut de viaţă. Frica i-a îndepărtat paloarea de pe faţă.

— Nu putem să dăm detalii cu privire la…

— Fiindcă dacă e aşa, mai bine îmi spui *acum,* da? Nu stau aici să aştept ca vreun ticălos bolnav să vină şi să ne tortureze, şi ai voştri să stea acolo şi să se uite la el cum ne-o trage, înainte să faceţi dracului ceva…

Era prima emoţie reală pe care o vedeam la ea. Copiii fantomă-albastră din vecini: nimic altceva decât sursă de bârfă, deloc mai reală decât unele emisiuni televizate, dar asta doar până când pericolul ar putea să fie personal.

— Pot să-ţi promit că n-o să stăm acolo să ne uităm, am asigurat-o eu.

— Nu fi impertinent cu mine! O să sun la radio, zău, o să sun la Joe Duffy Show…

Şi ne-am petrece restul anchetei trecând printr-un ciclon de presă de genul poliţiştilor-nu-le-pasă-de-isteria-cetăţeanului. Am trecut prin asta. E ca atunci când cineva foloseşte o maşină care azvârle mopşi hămesiţi în loc de mingi de tenis. Înainte să pot să vin cu ceva liniştitor, Richie s-a aplecat în faţă şi a rostit cu sinceritate:

— Doamnă Gogan, ai tot dreptul să fii îngrijorată. Sigur, eşti mamă.

— Exact. Am copii la care să mă gândesc. N-am să…

— A fost un pedofil? a vrut Jayden să ştie. Ce le-a făcut?

Începeam să văd de ce-l ignora Sinéad.

— Acum, ştii că sunt o grămadă de chestii pe care nu putem să ţi le spunem, a zis Richie. Dar nu pot să las o mamă să-şi facă griji, aşa că am încredere că n-o să mai spui la

nimeni. Pot să fac asta, da?

Aproape l-am oprit, deşi până atunci lucrase bine la interviu. Şi Sinéad s-a calmat, privirea-i avidă devenind din nou înfricoşată.

— Da. Bine.

— Facem aşa, a zis Richie.

S-a aplecat mai aproape.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Dacă e cineva periculos acolo, şi zic doar *dacă,* facem tot ce trebuie în legătură cu asta.

A lăsat o pauză impresionantă şi a făcut un semn cu subînţeles din sprâncene.

— Mă înţelegi, da?

Tăcere confuză.

— Da, a zis Sinéad, în cele din urmă. Fireşte.

— Sigur că mă înţelegi. Acum, aminteşte-ţi: nicio vorbă.

— N-am să spun nimic, a zis ea afectat.

Urma să povestească la toată lumea pe care o cunoştea, evident, însă n-avea niciun rahat de relatat: trebuia să păstreze un aspect infatuat şi să sugereze vag că deţinea informaţii secrete pe care nu putea să le divulge. Era un truc drăguţ. Richie urcase o treaptă pe scara mea.

— Şi nu mai eşti îngrijorată, sigur nu mai eşti, da? Acum, că ştii.

— A, nu. Sunt tare.

Monitorul de copil a scos un ţipăt furios.

— *La naiba!* a exclamat Jayden apăsând tasta *play* şi dând mai tare volumul la zombi.

— S-a trezit copilul, a zis Sinéad fără să se mişte. Trebuie să plec.

— Mai poţi să ne spui ceva despre familia Spain? Orice? am întrebat-o eu.

Alt ridicat din umeri. Faţa aia lipsită de viaţă nu s-a schimbat, dar în ochi i-a lucit ceva. Aveam să ne întoarcem la familia Gogan.

Pe drum în jos i-am zis lui Richie:

— Vrei să vorbim despre înfiorător? Uită-te la copilul ăla.

— Da, a zis Richie.

Şi-a pipăit urechea şi s-a uitat peste umăr la familia Gogan.

— E ceva ce nu ne spune.

— El? Mama, sigur. Dar copilul?

— Categoric.

— Corect. Când ne întoarcem la ei, poţi să-ţi încerci puterile cu el.

— Da? Eu?

— Ai făcut treabă bună acolo. Gândeşte-te cum ai să procedezi.

Mi-am ascuns agenda în buzunar.

— Între timp, pe cine altcineva vrei să întrebi despre familia Spain?

Richie s-a întors spre mine.

— Ştii ceva? a zis el. N-am nicio idee. În mod normal, aş propune să vorbim cu familiile, cu vecinii, cu prietenii victimelor, cu oamenii cu care lucrează, cu băieţii de la barul unde bea el, cu oamenii care i-au văzut ultima oară. Dar ei n-aveau niciunul loc de muncă. Nu există bar la care să meargă el. Nimeni nu trece pe-aici, nici chiar familiile lor, fiindcă ar însemna să bată tot drumul ăsta. Ar fi putut să treacă săptămâni până măcar să-i vadă cineva, în afară, poate, de la porţile şcolii. Şi *ăştia* sunt vecinii.

Şi-a smucit capul pe spate. Jayden îşi lipise faţa de fereastra camerei de zi, cu *controller*-ul într-o mână, cu gura încă atârnând deschisă. M-a văzut că l-am prins uitându-se, dar nici măcar n-a clipit.

— Bieţii ticăloşi, a zis Richie încet. N-au pe nimeni.

5

Cele două seturi de vecini de la celălalt capăt al drumului erau la muncă sau în altă parte. Cooper se dusese, probabil, la spital, ca să arunce o privire la ce mai rămăsese din Jenny Spain. Furgoneta de la morgă plecase. Cadavrele aveau să fie transportate la acelaşi spital, să-şi aştepte rândul să le acorde Cooper atenţie, la doar un etaj sau două de Jenny, dacă ea supravieţuia până atunci.

Echipa Biroului încă lucra din greu. Larry a fluturat o mână la mine din bucătărie.

— Vino încoace, măi, tinere. Aruncă o privire la astea.

„Astea” erau vizualizatoarele monitorului pentru copil, cinci la număr, puse frumos în pungile transparente pentru dovezi de pe bufet, toate acoperite cu praf negru pentru amprente.

— Pe al cincilea l-au găsit în colţul de colo, sub o grămadă de cărţi pentru copii, a zis Larry triumfător. Înălţimea Sa vrea camere video, Înălţimea Sa primeşte camere video. Şi sunt şi de-alea bune. Nu sunt expert în echipamente pentru copil, însă aş spune că sunt de elită. Se mişcă, fac zoom, filmează în culori în timpul zilei şi alb-negru pe infraroşu automat în întuneric, probabil fac şi ouă fierte dimineaţa…

A plimbat două degetele de-a lungul liniei monitoarelor, plescăind fericit din limbă pentru sine, a ales unul şi a apăsat cu putere butonul prin pungă.

— Ghici ce e asta? Dă-i drumul, ghici.

Ecranul s-a aprins în alb-negru: cilindri şi dreptunghiuri cenuşii s-au înghesuit pe fiecare latură, făcând să plutească fire albe de praf, cu o pată informă de întuneric zăbovind în mijloc.

— BLOB-ul[20]? am întrebat eu.

— Aşa am crezut şi eu. Dar apoi Declan – el e Declan, cel de acolo; fă-i cu mâna unui om drăguţ, Declan – a observat că dulapul ăsta de-aici era uşor crăpat, aşa că a aruncat o privire înăuntru. Şi ghici ce-a găsit?

Larry a deschis dulapul cu o mişcare teatrală.

— Ta-naaam.

Un inel de lumini roşii s-a uitat la noi pentru o clipă, apoi s-a stins şi a dispărut. Camera era prinsă de interiorul uşii dulapului cu ceea ce părea o rolă întreagă de bandă adezivă.

Cutiile de cereale şi conservele de mazăre fuseseră împinse în părţi pe rafturi. În spatele lor, cineva făcuse în perete o gaură de mărimea unei farfurii.

— Ce *naiba!* am exclamat eu.

— Stai aşa. Înainte să zici ceva, aruncă o privire la asta.

Alt monitor. Aceleaşi nuanţe estompate de televizor alb-negru: bare înclinate, cutii cu vopsea, un talmeş-balmeş de chestii mecanice ascuţite despre care n-am descoperit ce reprezentau.

— Podul? am mai întrebat eu.

— Fiecare colţişor.

— Şi năzbâtia aia de pe jos?

— E o *capcană,* una pentru animale. Şi nu ca să prindă vreun şoricel drăgălaş. Nu sunt vreun expert în sălbăticie, n-am de unde să ştiu, însă năzbâtia aia arată de parcă ar putea să pună jos *o pumă.*

— Are momeală în ea? a întrebat Richie.

— Îmi place de el, a zis Larry către mine. Flăcău tânăr şi deştept. Merge direct la rădăcina lucrurilor. O să ajungă departe. Nu, detectiv Curran, din păcate, nu era momeală, aşa că n-avem cum să ghicim ce dracu' încercau să prindă. E o gaură sub streaşină prin care s-ar putea să fi intrat ceva – acum nu te entuziasma, Extravagantule, nu vorbim despre o persoană aici. Poate o vulpe la dietă s-ar putea să se fi strecurat pe-acolo, oricum, nu ceva care să aibă nevoie de o capcană de *urs.* Am căutat în pod urme de labe şi excremente, să vedem dacă aşa am putea să obţinem un indiciu, dar acolo nu e nimic mai mult decât caca de păianjen. Dacă victimele voastre au avut paraziţi, sunt nişte paraziţi foarte, foarte *discreţi.*

— S-au găsit amprente? am întrebat eu.

— Of, Doamne, da, amprente cu duzina. Amprente pe toate

camerele şi pe capcană, şi pe aranjamentul de pe trapa podului. Iar tânărul Gerry zice să nu-l cităm cu asta, deşi la o ochire foarte preliminară nu există niciun motiv să credem că nu sunt ale victimelor voastre – victimele astea de-aici, evident, nu copiii. La fel pentru urmele din pod: mascul adult, dimensiunea pantofilor se potriveşte cu a flăcăului ăstuia.

— Şi găurile din pereţi – ceva pe-acolo?

— Din nou, găleţi de amprente – nu glumeai când ziceai că ne dai de lucru, nu? Multe dintre ele, după mărime, sunt ale copiilor, care au explorat. Despre cele mai multe dintre celelalte, Gerry spune din nou la fel: niciun motiv să credem că nu sunt ale victimei voastre, dar o să fie nevoie să le ducă la laborator ca să confirme. Pe nepregătite, aş zice că victimele au făcut chiar ele găurile, că n-au legătură cu noaptea trecută.

— Uită-te la locul ăsta, Larry, am spus eu. De felul meu, sunt genul de om ordonat, însă casa mea n-a mai fost în forma asta bună din ziua în care m-am mutat în ea. Oamenii ăştia erau mai mult decât preocupaţi de casă. Aliniau sticlele de *şampon.* Îţi dau cincizeci de euro dacă găseşti un fir de praf. De ce să-ţi baţi capul să-ţi păstrezi casa în condiţii perfecte, apoi să faci găuri în pereţi? Şi dacă trebuie să faci găuri, de ce nu le repari? Sau cel puţin să le acoperi?

— Oamenii sunt nebuni, a zis Larry.

Îşi pierduse interesul. Lui îi păsa ce se întâmpla, nu de ce.

— Toţi. Ar trebui să ştii asta, Extravagantule. Spun doar că, *dacă* cineva din afară a făcut găurile astea, se pare că fie pereţii au fost curăţaţi între timp, fie a purtat mănuşi.

— Altceva în jurul găurilor? Sânge, urme de droguri, ceva?

Larry a clătinat din cap.

— Sânge nu, nici în găuri, nici în jurul lor, în afară de cazul în care stropii au ajuns acolo din mizeria asta. N-am găsit urme de droguri, dar dacă tu crezi că am fi putut să le ratăm, o să aduc un câine pentru droguri.

— Lasă asta acum, dacă nu apare ceva care să indice asta. Şi aici, în sânge? Nicio amprentă care n-ar proveni de la victimele noastre?

— Ai *văzut* locul? De când crezi că suntem aici? Întreabă-mă din nou peste o *săptămână.* Poţi să vezi şi singur. Sunt suficiente urme de sânge pentru fanfara lui Dracula, însă pun pariu că cele mai multe dintre ele sunt ale poliţiştilor în uniformă, ale paramedicilor şi ale picioarelor lor grozave, mari şi neîndemânatice. Nu putem decât să sperăm că vreo câteva amprente de la *crima* propriu-zisă s-au uscat suficient ca să-şi păstreze forma, cu toată grămada asta care a hălăduit peste tot, înainte şi-napoi. La fel şi cu blestematele de amprente: avem o grămadă, dar nimeni nu poate să spună dacă rămâne vreuna bună.

Era în elementul lui. Larry adoră la nebunie complicaţiile şi îi place la nebunie să se vaite.

— Şi dacă cineva poate să le recupereze, tu eşti ăla, Lar. Vreo urmă de telefoanele victimelor?

— Dorinţa ta e ordin pentru mine. Mobilul femeii era pe noptiera ei, al lui, pe masa de pe hol, şi am pus în pungă, doar de chichi, telefonul fix. Am găsit şi calculatorul.

— Frumos, am zis eu. Trimite totul la Infracţiuni informatice. Cheile?

— Un set complet în poşeta ei, pe masa de pe hol: două chei de la uşa din faţă, cheia de la uşa din spate, cheia maşinii. Alt set complet în buzunarul hainei lui. Un set de rezervă pentru casă în sertarul mesei de pe hol. Niciun pix Golden Bay Resort până acum, dar te ţinem la curent.

— Mulţumesc, Larry. Ne ducem să dăm o raită la etaj, dacă e OK.

— Şi eu care îmi făceam griji că are să fie doar alt caz de supradozaj plictisitor, a spus Larry fericit când am plecat. Îţi *mulţumesc,* Extravagantule. Îţi rămân dator.

Dormitorul familiei Spain strălucea într-un auriu cald, estompat – draperiile erau încă trase, ca să nu saliveze vecinii şi jurnaliştii cu lentile cu zoom, însă Larry lăsase luminile aprinse pentru noi când terminaseră cu prelevarea de amprente de pe întrerupătoare. Aerul avea acel miros intim de spaţiu locuit: o foarte uşoară nuanţă de şampon, after-shave,

piele.

De-a lungul unui perete era montat un dulap, şi în colţuri două comode crem, genul cu margini curbate, pe care cineva le dăduse cu şmirghel ca să le facă să arate vechi şi interesante. Pe dulap, în partea lui Jenny, erau trei rame douăzeci pe douăzeci şi cinci centimetri. În două erau câţiva bebeluşi ca nişte dovlecei, cu obrajii moi şi roşii, în cea din mijloc era o poză de nuntă făcută pe scara unui hotel de lux rustic. Patrick – în smoching, cu cravată şi un trandafir de culoare roz la butonieră, Jenny – într-o rochie mulată cu o trenă care se revărsa pe scări, buchet de trandafiri roz, o grămadă de lemn în nuanţă închisă, suliţe de lumină solară prin ferestrele ornamentate ale palierului. Jenny era drăguţă, sau fusese. Înălţime medie, siluetă frumoasă şi subţire, cu părul lung, pe care-l purta drept şi blond, şi răsucit în ceva complicat în vârful capului. Patrick era pe-atunci într-o formă mai bună, cu pieptul larg şi stomacul plat. Ţinea un braţ în jurul lui Jenny şi amândoi aveau un zâmbet până la urechi.

— Să începem cu comodele, am zis eu.

Şi m-am îndreptat spre a lui Jenny. Dacă în perechea asta cineva avea secrete, ea era aia. Lumea ar fi un loc diferit, mult mai dificil pentru noi şi mult mai binecuvântat de neaşteptat pentru soţi dacă femeile ar arunca, pur şi simplu, lucruri.

În sertarul de sus erau mai ales articole de machiaj, plus un pachet cu pilule – pilula de luni dispăruse, era la zi – şi o casetă cu bijuterii, din catifea albastră. Avea de toate printre bijuterii, de la unele ostentative ieftine la piese drăguţe, de bun-gust, care mi s-au părut destul de luxoase – fostei mele soţii îi plăceau pietrele, mă pricep la carate. Inelul cu smarald menţionat de Fiona era acolo încă, într-o cutie neagră care arăta ponosită, aşteptând-o pe Emma să crească.

— Uită-te la asta, am spus eu.

Richie examina sertarul de lenjerie al lui Patrick – lucra repede şi frumos, scuturând rapid fiecare pereche de boxeri şi aruncând-o într-un morman pe jos.

— Deci, n-a fost jaf, a conchis el.

— Probabil că nu. Nu unul profesionist, oricum. Dacă

lucrurile au mers prost, un amator ar fi putut să se sperie şi să fugă, însă un profesionist – sau un recuperator – n-ar fi plecat fără să ia pentru ce venise.

— Nu pare amator. Cum ziceam mai înainte, n-a fost întâmplător.

— E adevărat. Ai o teorie despre ce avem?

Richie derula perechile de şosete şi le arunca în morman, punându-şi ideile în ordine.

— Intrusul despre care a vorbit Jenny, a zis el după o clipă. Să spunem că a găsit o modalitate să intre din nou, de mai multe ori, poate. Fiona a menţionat şi ea că Jenny nu i-ar fi spus.

Nu erau prezervative clandestine pe fundul casetei de bijuterii, nici vreun Mic Ajutor al lui Mami ascuns între pensulele de machiaj.

— Dar Jenny i-a zis Fionei că are să înceapă să utilizeze alarma, am adăugat eu. Cum să treacă de asta?

— A spart încuietorile mai întâi. Parcă Patrick se gândea să intre în casă prin pod. S-ar putea să fi avut dreptate. Din casa de alături, probabil.

— Dacă Larry şi echipa lui ar fi găsit vreun punct de acces în pod, ne-ar fi anunţat. Şi ai auzit: au cercetat.

Richie a început să pună şosetele şi boxerii înapoi în sertar, cu grijă. În general, nu ne deranjăm să lăsăm lucrurile în perfectă stare. Nu puteam să spun dacă el se gândea la Jenny, care trebuia să vină acasă în locul ăsta – ceea ce, având în vedere şansele să-l cumpere cineva, era, de fapt, o posibilitate – sau la Fiona, care trebuia să facă deci curăţenie.

Oricum, trebuia să aibă grijă cu empatia.

— OK, poate că omul tău a găsit o modalitate să ocolească sistemul de alarmă, a replicat Richie. S-ar putea ca aşa să-şi câştige existenţa. S-ar putea chiar ca aşa să fi ales familia Spain: le-a instalat sistemul, s-a încurcat cu ei…

— Sistemul a venit odată cu casa, conform broşurii. Era aici dinainte să se mute ei. Sună-l iar pe *Tipu' de la cablu*[21], fiule.

Sertarul de lenjerie al lui Jenny era împărţit cu grijă în vestimentaţii speciale sexy, echipament alb de sport şi ceea ce

am presupus că erau chestii cu volănaşe roz şi albe de zi cu zi. Nimic pervers, nici jucării. Se părea că familia Spain era una tradiţionalistă.

— Dar haide să presupunem, doar pentru o clipă, că omul nostru a găsit o modalitate să intre. Şi apoi?

— Devine tot mai agresiv, face toate găurile alea în pereţi. Nici vorbă să-l împiedice pe Patrick să descopere atunci. Poate Patrick gândea ca Jenny: voia să ştie care era treaba şi mai degrabă ar fi pus mâna pe el decât să-l împuşte sau să-l sperie. Aşa că a instalat camere de supraveghere în locurile unde ştia sau credea că a fost omul tău.

— Deci, asta din pod e o capcană pentru oameni. Ca să-l prindă pe tip în flagrant şi să-l ţină acolo până ajungem noi.

— Sau până când termină Patrick cu el. Depinde, completă Richie.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai o minte creaţă, fiule. Asta e bine. Însă n-o lăsa s-o ia razna.

— Dacă cineva îţi sperie nevasta, îţi ameninţă copiii…

Richie a scuturat o pereche de pantaloni. Păreau uriaşi pe lângă fundul lui sfrijit, ca şi cum ar fi aparţinut unui supererou.

— S-ar putea să vrei să faci nişte daune, a spus el.

— Pare destul de logic. E logic.

Am închis sertarul de lenjerie al lui Jenny.

— Exceptând o singură chestie: de ce?

— Vrei să spui de ce umblă omul tău după familia Spain, sau ceva în genul ăsta?

— De ce ar face toate astea? Vorbim despre luni de urmărire, încheiate cu crime în masă. De ce a ales familia asta? De ce intră şi nu face nimic altceva decât să mănânce felii de şuncă? De ce intră din nou şi sparge pereţii? De ce ajunge la crimă? De ce îşi asumă riscul să înceapă cu copiii? De ce pe ei îi sufocă, dar pe adulţi îi înjunghie? De ce toate astea?

Richie a pescuit cincizeci de cenţi din buzunarul de la spate al pantalonilor şi a ridicat din umeri – a făcut asta ca un copil,

umerii săltându-i pe lângă urechi.

— Poate că e nebun.

M-am oprit din ce făceam.

— Asta ai de gând să pui în dosarul pentru şeful procuraturii? Ştiu şi eu? Poate că e, într-un fel, total *nebun?*

Richie a roşit, însă n-a dat înapoi.

— Nu ştiu cum o numesc medicii. Oricum, ştii ce vreau să spun.

— De fapt, fiule, nu ştiu. „Nebun” nu e un motiv. Asta presupune o grămadă de caracteristici, cele mai multe dintre ele sunt nonviolente şi fiecare prezintă un fel de logică aparte, chiar dacă are sau nu sens pentru tine şi pentru mine. Nimeni nu omoară o familie fiindcă, hei, s-a simţit cam nebun într-o anumită zi.

— Ai cerut o teorie care acoperă ce avem. Doar atât am putut.

— O teorie care e construită pe „fiindcă e nebun” nu e o teorie. E o eschivare ieftină. Şi e o gândire leneşă. Mă aştept la chestii mai bune de la tine, detectiv.

M-am întors cu spatele la el şi am revenit la sertare, totuşi l-am simţit nemişcat în spatele meu.

— Scuipă tot, am adăugat eu.

— Ce i-am zis femeii ăleia, Gogan. Că nu trebuie să-şi facă griji cu privire la vreun ţicnit. Am vrut doar s-o fac să nu sune din goarnă pe-acolo, şi chestia e că are dreptate să fie speriată. Nu ştiu ce cuvânt vrei să folosesc, dar dacă tipul ăsta e nebun, atunci nimeni nu trebuie să caute probleme. Le aduce el.

Am închis sertarul şi m-am lăsat pe spate, sprijinit de dulap şi cu mâinile în buzunare.

— Un filosof, în urmă cu câteva sute de ani, a zis că ar trebuie să cauţi întotdeauna soluţia cea mai simplă, am continuat eu. Şi nu vorbea despre răspunsul mai facil. Se gândea la soluţia care implică adăugarea a cât mai puţine chestii suplimentare peste ce ai, de fapt, în mână. Cât mai puţine „dacă” şi „poate”, cât mai puţini necunoscuţi care ar fi putut să se nimerească, eventual, acolo în mijlocul acţiunii. Înţelegi unde bat cu asta?

— Tu nu crezi că a fost vreun intrus, a replicat Richie.

— Greşit. Cred că îi avem în mână pe Patrick şi pe Jennifer Spain, şi orice soluţie care-i implică are nevoie de mai puţine chestii suplimentare decât una care nu-i implică. Ce s-a întâmplat aici provine din unul dintre cele două locuri: interiorul casei ăsteia sau exteriorul ei. Nu spun că n-a fost niciun intrus, ci chiar dacă ucigaşul a venit din afară, cea mai simplă soluţie e că *motivul* se găseşte în interior.

— Stai, a zis Richie. Ai spus la un moment dat: liniştită cameră pentru cineva venit din afară. Şi chestia aia cu trapa podului, ai zis: construită, poate, ca să-l prindă pe cel care a făcut găurile. Ce...?

Am oftat.

— Richie. Când am zis *din afară,* vorbeam despre cel care i-a împrumutat lui Patrick Spain bani pentru jocuri de noroc. Tipul cu care şi-o trage Jenny. Fiona Rafferty. Nu vorbeam despre afurisitul de Freddy Krueger[22]. Înţelegi diferenţa?

— Da, a răspuns Richie, înţeleg.

Avea vocea calmă, dar postura fălcii arăta că începea să se enerveze.

— Ştiu, cazul ăsta pare – care e cuvântul pe care l-ai folosit? – *înfiorător.* Ştiu că e genul care face imaginaţia s-o ia razna. Ăsta e un motiv în plus să te menţii cu picioarele pe pământ. Cea mai probabilă soluţie aici e încă cea de când am venit: caz obişnuit de crimă urmată de sinucidere.

— Asta nu e o chestie obişnuită, a spus Richie arătând spre gaura de deasupra patului. Doar pentru *începători.*

— De unde ştii? Poate că tot timpul ăla liber l-a scos din sărite pe Patrick Spain şi a decis să aducă îmbunătăţiri casei, sau poate e ceva slăbit în sistemul electric, cum ai sugerat, şi a încercat să repare singur în loc să plătească un electrician – asta ar putea să explice şi de ce alarma nu era pornită. Poate că familia Spain avea un şobolan, la urma urmelor, l-au prins şi au pus din nou capcana, în caz că veneau prietenii lui să adulmece. Poate găurile se lărgeau de fiecare dată când trecea o maşină pe lângă casă şi au vrut o înregistrare video pentru tribunal, când aveau să dea în judecată constructorii. Din câte

ştim, tot ce e ciudat în cazul ăsta e legat de clădirea de proastă calitate.

— Aşa crezi? Serios?

— Eu cred, Richie, prietene, că imaginaţia e periculoasă. Regula numărul şase, sau la cât am mai ajuns acum: rămâi credincios soluţiei drăguţe şi plictisitoare, care solicită cel mai puţin imaginaţia, şi are să fie bine.

Şi m-am întors să cotrobăi printre tricourile lui Jenny Spain. Am recunoscut unele dintre mărci: avea aceleaşi gusturi ca fosta mea.

După un minut, Richie a clătinat din cap, a aruncat moneda de cincizeci de cenţi pe dulap şi a început să plieze pantalonii lui Patrick. Ne-am lăsat reciproc în pace pentru o vreme.

Secretul pe care-l aşteptam era pe fundul sertarului de jos al lui Jenny, şi anume un ghemotoc ascuns în mâneca unui cardigan roz de caşmir. Când am scuturat mâneca, s-a prelins ceva pe covorul gros: ceva mic şi tare, împachetat strâns într-o bucată de hârtie.

— Richie, am zis eu, dar el deja pusese jos un pulover şi venise să vadă.

Era o insignă rotundă cu ac, genul de metal ieftin, pe care poţi s-o cumperi de la tarabele de pe stradă dacă ai chef să porţi o efigie cu frunză de haşiş sau cu numele unei formaţii muzicale. Vopseaua de pe ea era sărită pe alocuri, dar fusese bleu. Într-o parte era un soare galben zâmbitor, în cealaltă ceva alb, care ar fi putut să fie un balon cu aer cald, sau, poate, un zmeu. În mijloc era scris, cu litere galbene spumoase, „MĂ DUC LA JOJO!"

— Ce părere ai de asta? am întrebat eu.

— Mi se pare ceva obişnuit, a răspuns Richie şi mi-a aruncat o privire directă.

— Şi mie la fel, dar nu şi locul unde am găsit-o. Chiar pe nepregătite, poţi să-mi dai un motiv obişnuit pentru asta?

— Poate că unul dintre copii a ascuns-o acolo. Unii copii ascund chestii.

— Poate.

Am răsucit insigna în palmă. Pe ac erau două benzi înguste

de rugină, semn că stătuse o lungă perioadă agăţat de aceeaşi bucată de material.

— Aş vrea să ştiu totuşi ce e. „Jojo” te face să-ţi sune vreun clopoţel?

A clătinat din cap.

— Cocktail-bar? Restaurant? Grădiniţă?

— S-ar putea. N-am auzit de asta, însă e posibil să se fi desfiinţat de mult. N-ar fi o noutate pentru mine. Sau ar putea să fie în Maldive, sau undeva unde pleacă ei în vacanţă. Nu văd totuşi de ce Jenny Spain ar fi trebuit să ascundă ceva de genul ăsta. Dacă ar fi fost ceva scump, m-aş fi gândit la un cadou de la iubit, dar asta?

— Dacă se trezeşte…

— O s-o întrebăm care-i povestea. Asta nu înseamnă totuşi că o să ne spună.

Am înfăşurat insigna înapoi în batista ei de hârtie şi am luat o pungă pentru probe. Din dulapul cu sertare mi-a zâmbit Jenny, ascunsă în curba braţului lui Patrick. Sub părul capricios şi toate straturile de machiaj, era ridicol de tânără. Triumful simplu şi strălucitor de pe faţa ei îmi spunea că totul de după acea zi era doar un abur aurit în mintea ei: *Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.*

Starea de spirit a lui Cooper s-a îmbunătăţit, probabil întrucât cazul ăsta era la celălalt capăt al disperării. M-a sunat de la spital după ce a aruncat o privire la Jenny Spain. Până în acel moment, eu şi Richie trecuserăm la şifonierul familiei Spain, care era în cea mai mare parte la fel: de regulă nu chestii de designer, ci partea de vârf a tendinţei, şi o grămadă – Jenny avea trei perechi de cizme model UGG[23]. Nu droguri, nu bani, nu latură întunecată. Într-o cutie veche de biscuiţi, de pe raftul de sus al lui Patrick, se găseau un pumn de tulpini uscate, o bucată de lemn adusă de mare, pătată cu vopsea verde exfoliată, o grămadă de pietricele, scoici albite: cadouri de la copii, culese la plimbarea pe plajă ca să-i ureze tatei bun venit acasă.

— Detectiv Kennedy, a zis Cooper. Vei fi încântat să afli că

victima în viaţă rămâne în viaţă.

— Dr. Cooper, am spus eu.

Am dat pe difuzor şi am întins Blackberry-ul între mine şi Richie, care a lăsat jos o mână de cravate – o grămadă de Hugo Boss – ca să asculte.

— Îţi mulţumesc că ne ţii la curent. Ce face?

— Starea încă e critică, dar medicul ei crede că are o şansă excelentă de supravieţuire.

Am murmurat *„Da!”* către Richie, care a făcut o grimasă neutră: ar fi fost drăguţ pentru noi, însă nu atât de mult pentru ea, ca Jenny Spain să supravieţuiască.

— Aş putea spune că sunt de acord, deşi supravieţuirea pacienţilor nu prea e specialitatea mea.

— Poţi să ne spui ceva despre leziunile ei?

A fost o pauză, timp în care Cooper a evaluat dacă să mă facă să-i aştept raportul, dar starea bună de spirit a prevalat.

— A suferit mai multe răni, dintre care multe sunt importante. O tăietură începând de la maxilarul drept la colţul din dreapta al gurii. O rană de cuţit pornind de la stern şi încheindu-se în lateralul sânului drept. O rană adâncă exact sub omoplatul drept, plus o alta, la fel de profundă, la nivelul abdomenului, chiar în dreapta ombilicului. Există şi o serie de mici tăieturi pe faţă, gât, piept şi braţe – astea au să fie detaliate şi cartografiate în raportul meu. Înjunghierea s-a făcut cu o lamă sau cu mai multe, cu un singur tăiş, în concordanţă cu cea utilizată în cazul lui Patrick Spain.

Când cineva distruge chipul unei femei, în special al unei femei tinere şi frumoase, e aproape întotdeauna o răzbunare personală. Am prins din nou, cu coada ochiului, zâmbetul ăla şi trandafirii ăia roz, şi m-am întors cu spatele la ei.

— A fost lovită şi în ceafă, chiar în stânga liniei mediane, cu un obiect greu a cărui suprafaţă de lovire are aproximativ forma şi mărimea unei mingi de golf. Sunt vânătăi proaspete la ambele încheieturi şi antebraţe. Formele şi poziţiile sunt în concordanţă cu imobilizarea manuală în timpul unei lupte. Nu există niciun semn de vreo agresiune sexuală şi n-a avut recent contact sexual.

Cineva o terminase pe Jenny Spain.

— Cât de puternic ar fi trebuit să fie atacatorul sau atacatorii? am întrebat eu.

— Judecând după marginile rănilor, arma cu lamă pare să fi fost extrem de ascuţită, ceea ce înseamnă că n-ar fi fost nevoie de o forţă deosebită ca să aplice lovituri cu cuţitul şi să provoace răni şi tăieturi. Traumatismul provocat de un corp contondent la cap ar depinde de natura armei: dacă, într-adevăr, a fost provocat de o minge de golf ţinută în mână de atacator, de exemplu, ar cere o forţă considerabilă, în timp ce dacă a fost provocat de, să zicem, o minge de golf plasată în vârful unui ciorap lung, impulsul ar substitui forţa, ceea ce înseamnă că ar fi putut s-o facă şi un copil. Vânătăile de la încheieturi implică faptul că n-a fost un copil, de fapt: degetele atacatorului au alunecat în timpul luptei, ceea ce a făcut imposibil să măsor mâinile care au imobilizat-o pe doamna Spain, dar pot să spun că nu aparţin unui copil.

— Există vreo posibilitate ca leziunile să fi fost autoprovocate?

Verifică de două ori totul, chiar şi lucrurile care par evidente, altfel vreun avocat al apărării o să facă asta pentru tine.

— Ar necesita un extrem de talentat aşa-zis sinucigaş, a răspuns Cooper folosindu-şi din nou vocea de Idiot Clevetitor. Să se înjunghie singură sub omoplat, să se lovească în spatele capului şi apoi, în fracţiunea de clipă dinainte să survină inconştienţa, să ascundă atât de bine ambele arme, cât să nu fie descoperite timp de cel puţin câteva ore. În absenţa unei dovezi că doamna Spain nu e un contorsionist instruit şi un magician, cred că putem să excludem, probabil, autoprovocarea.

— Probabil? Sau definitiv?

— Dacă te îndoieşti de ce zic, detectiv Kennedy, nu ezita să încerci chiar tu isprava, a zis Cooper dulce şi a închis.

Richie s-a scărpinat după ureche cum face un câine, gândindu-se din greu.

— Şi aşa iese Jenny din calcul, a conchis el.

Mi-am pus telefonul înapoi în buzunarul sacoului.

— Dar nu şi Fiona. Şi dacă a ţintit-o pe Jenny, indiferent din ce motiv, s-ar putea, la fel de bine, să-i fi ţintit chipul. Să fii cea antipatică ar putea să te sece de puteri după o viaţă întreagă. Adio, soră mai mare, fără sicriu deschis, nu mai eşti preferata familiei.

Richie a examinat poza de nuntă.

— Jenny nu e, de fapt, mai drăguţă. Doar mai îngrijită.

— Concluzia ta duce la acelaşi rezultat. Dacă se duc împreună în club, pun pariu că pot să-ţi spun cine atrage toată atenţia bărbaţilor şi cine e premiu de consolare.

— Totuşi, asta a fost nunta lui Jenny. S-ar putea să nu fie aşa în mod normal.

— Pun pariu pe ce vrei că e aşa. E mai mult machiaj în sertar decât a folosit Fiona toată viaţa ei, şi cam fiecare piesă de îmbrăcăminte de aici valorează mai mult decât toate hainele Fionei la un loc – şi ea ştia asta: îţi aminteşti comentariul ăla despre hainele scumpe ale lui Jenny? Jenny e o frumuseţe de fată, Fiona nu e. Simplu. Şi dacă tot suntem la atenţia bărbaţilor, gândeşte-te la asta: Fiona a fost foarte, foarte protectoare cu Patrick. A zis că ei trei se ştiu de o bună bucată de vreme. Aş vrea să ştiu un pic mai mult despre povestea asta. Am văzut la vremea mea triunghiuri amoroase ciudate.

Richie a dat din cap, încă examinând fotografia.

— Fiona doar e mai mică de înălţime. Crezi că ar fi putut să elimine un tip mare ca Patrick?

— Cu o lamă ascuţită şi elementul-surpriză? Da, cred că ea, probabil, ar fi putut. Nu spun că e în capul listei, dar încă nu putem s-o excludem.

Când ne-am întors la căutare, Fiona a urcat încă vreo două poziţii pe listă. Ascuns în partea de jos a şifonierului lui Patrick, în spatele raftului de pantofi, era jackpotul: o cartotecă scundă şi cenuşie. În afara vederii – nu se potrivea cu decorul –, însă nu dată uitării: păstraseră evidenţa timp de trei ani pentru aproape tot, îndosariat în perfectă ordine. Îmi venea să pup cutia. Dacă am de ales doar un singur unghi de

vedere asupra vieţii victimei, dă-mi oricând partea financiară. Oameni îşi înfăşoară e-mailurile şi prieteniile şi chiar jurnalele intime în mai multe straturi de rahaturi, dar extrasele lor de cont pentru cardurile de credit nu mint niciodată.

Toate astea aveau să fie duse la sediu, ca să ne familiarizăm mult mai bine cu ele, însă voiam o imagine de ansamblu imediat.

Ne-am aşezat pe pat – Richie a ezitat pentru o clipă, ca şi cum ar fi putut să-l contamineze, sau poate viceversa – şi am întins hârtiile.

Documentele importante, în primul rând: patru certificate de naştere, patru paşapoarte, certificatul de căsătorie. Aveau o poliţă de asigurare de viaţă, la zi, care le plătea ipoteca dacă vreunul dintre ei murea. Mai era o poliţă, de două sute de mii pentru Patrick şi o sută de mii pentru Jenny, numai că expirase în cursul verii. Testamentul lor, în care lăsau totul unul celuilalt. Dacă mureau amândoi, totul, inclusiv custodia copiilor, ajungea la Fiona. Există mulţi oameni cărora le-ar plăcea câteva sute de mii şi o casă nouă, şi cui nu i-ar plăcea chiar mai mult dacă astea n-ar veni cu o pereche de copii ataşaţi.

Şi apoi am găsit documentele financiare, şi Fiona Rafferty a căzut atât de mult pe listă, că abia se mai vedea. Familia Spain păstra lucrurile simplu, totul într-un cont comun, care a fost un bonus pentru noi. Şi, aşa cum ne-am aşteptat, erau lefteri. Patrick primise o grămadă frumoasă de bani când fusese concediat de la fostul loc de muncă, pe urmă singurul numerar care venise fuseseră ajutorul lui de şomaj şi alocaţia pentru copii. Şi continuaseră să cheltuiască. Februarie, martie, aprilie, banii continuaseră să iasă din cont în acelaşi ritm ca de obicei. În mai începuseră să economisească. Până în august, întreaga familie trăise cu mai puţin decât mine. Mult prea târziu. Ipoteca era neplătită de trei luni şi existau două scrisori de la creditor – unul cu nume cu sonoritate de marcă de îmbrăcăminte pentru cowboy, HomeTime –, a doua mult mai obraznică decât prima. În iunie, familia Spain înlocuise factura la telefoanele mobile cu cartele preplătite, şi amândoi

încetaseră, mai mult sau mai puţin, să mai sune. Facturile pentru convorbirile telefonice pe patru luni erau prinse cu agrafa împreună, şi consumaseră abia cât o adolescentă într-o săptămână. La sfârşitul lunii iulie, SUV-ul se întorsese de unde venise. Erau cu o lună în întârziere pentru Volvo, cu patru luni în întârziere la cardul de credit şi cincizeci de euro restanţă la energia electrică. În ultimul lor extras de cont existau 314 euro şi cincizeci şi şapte de centime într-un cont curent. Dacă familia Spain ar fi fost implicată în ceva dubios, ori erau foarte proşti, ori foarte, foarte buni.

Chiar şi când au ajuns să fie grijulii, şi-au păstrat wirelesul în bandă largă. Trebuia să le cer celor de la Infracţiuni informatice să considere acel calculator o prioritate. Poate că Patrick şi Jenny n-aveau pe nimeni în carne şi oase, dar avuseseră tot internetul cu care să vorbească, şi unii spun în spaţiul virtual chestii pe care nu le-ar spune celor mai buni prieteni.

Într-un fel, s-ar fi putut zice că fuseseră lefteri chiar dinainte ca Patrick să-şi fi pierdut locul de muncă. El făcuse bani buni, însă cardul lor de credit avea o limită de şase mii de euro, şi cea mai mare parte a timpului o folosiseră pe toată – erau o grămadă de sume cu trei cifre pentru Brown Thomas, Debenhams, câteva forumuri cu nume pentru fete vag familiare –, şi apoi erau cele două credite auto şi ipoteca.

Dar numai naivii cred că falimentul e făcut din cât câştigi şi cât datorezi. Întrebaţi orice economist: falimentul e făcut din cum te simţi. Criza creditelor nu s-a întâmplat fiindcă oamenii s-au trezit mai săraci decât cu o zi înainte. S-a întâmplat fiindcă oamenii s-au trezit speriaţi.

În ianuarie, când Jenny cheltuise 270 de euro pe un forum numit Shoes2You[24], familia Spain fusese foarte bine. Până în iulie, când fusese prea speriată să schimbe încuietorile de frica unui intrus, erau lefteri ca dracu'.

Unii sunt loviţi de val, scurmă cu unghiile şi se ţin bine. Stau concentraţi pe partea pozitivă, continuă să vizualizeze drumul prin asta până când se deschide în faţa lor. Unii scapă prinderea, ca la fotbalul american. Falimentul îi duce pe

oameni în locuri unde nu şi-ar fi imaginat niciodată. Se poate da un ghiont unui cetăţean care respectă legea de pe acea margine înceţoşată şi fărâmiţată, unde o duzină de tipuri de infracţiuni pare la doar o lungime de braţ. Poţi să duci o viaţă de o decenţă blândă şi paşnică până nu-ţi mai rămân decât dinţi, gheare şi teroare. Aproape puteai să simţi mirosul de frică, umed ca algele marine putrede, venind din spaţiul închis din spatele dulapului unde familia Spain îşi ţinea încuiaţi monştrii.

— Se pare că n-o să fie nevoie să alergăm după povestea surorii, la urma urmelor, am zis eu.

Richie şi-a trecut din nou un deget peste extrasele de cont, oprindu-l pe acea jalnică ultimă pagină.

— Iisuse, a exclamat el clătinând din cap.

— Om cinstit, cu soţie şi copii, loc de muncă bun, şi-a luat casa lui şi are o viaţă exact cum şi-a dorit. Apoi din senin, *presto*[25], totul i se prăbuşeşte în cap. Nu tu loc de muncă, nu tu maşină, casa o pierde – din câte ştim, Jenny s-ar fi putut să planifice să-l părăsească, de vreme ce nu mai era bun de nimic, şi să ia copiii cu ea. S-ar putea ca asta să-l fi făcut să-şi piardă minţile.

— Toate în mai puţin de un an, a spus Richie.

A pus extrasele de cont pe pat, lângă scrisorile de la HomeTime, ţinându-le între degete ca şi cum erau radioactive.

— Da. Asta ar putea să se întâmple, nu-i aşa?

— Încă mai avem o grămadă dintr-astea pe masă. Oricum, dacă băieţi lui Larry nu găsesc nicio dovadă că cineva a venit din afară, şi dacă arma apare într-un loc accesibil, şi dacă Jenny Spain nu se trezeşte şi nu ne relatează o poveste foarte plauzibilă despre cum altcineva decât soţul ei a făcut-o… Cazul ăsta s-ar putea să se termine mult mai repede decât ne-am aştepta.

Şi atunci, telefonul mi-a sunat din nou.

— Începe, am zis eu scoţându-l din buzunar. Cât vrei să pariezi că e unul dintre salahori, care vrea să ne spună că avem arma, undeva destul de aproape?

Era Marlboro Man, şi atât de entuziasmat, că vocea îi era

spartă, ca de adolescent.

— Domnule, a spus el. Domnule, trebuie să vezi asta.

Era pe Aleea Ocean View, o linie dublă de case – n-ai fi putut să-i zici chiar stradă – între Colina Ocean View şi apă. Când am trecut, capetele celorlalţi salahori au ieşit prin găurile din pereţi, ca ale unor animale curioase. Marlboro Man a fluturat mâna către noi de la o fereastră de la primul etaj.

Casa avea pereţi şi acoperiş, blocuri cenuşii şi grele, cu liane verzi încurcate. În grădina din faţă, buruienile şi orzul sălbatic erau înalte până la piept, năpădind aleea şi spaţiul gol al uşii. Am fost nevoiţi să urcăm pe schele ruginite, scuturându-ne lianele de pe picioare şi strecurându-ne prin gaura unei ferestre.

Marlboro Man a zis:

— N-am fost sigur dacă să… Adică, ştiu că eşti ocupat, domnule, dar ai zis să te sunăm dacă găsim ceva care ar putea fi interesant. Şi asta…

Cineva transformase cu grijă şi în timp berechet etajul de sus al casei într-o vizuină privată. Pe jos, la baza unei bucăţi dure din beton, era împăturit un sac de dormit, unul dintre cele serioase, destinate expediţiilor naturale semiprofesionale. Peste găurile ferestrei fuseseră prinse foi groase din plastic, ca să nu lase vântul să intre. Trei sticle de doi litri cu apă, frumos aliniate lângă un perete. O cutie transparentă din plastic, doar suficient de mare pentru un deodorant stick Right Guard, un săpun, un prosop, o periuţă de dinţi şi un tub de pastă de dinţi. Un făraş şi o perie într-un colţ curat: nici urmă de pânze de păianjen aici. O pungă de supermarket în care era o altă bucată de ceva solid, câteva sticle goale de Lucozade, un ambalaj mototolit de ciocolată şi o crustă de sandvici ieşind din staniolul strivit. De un cui bătut într-o grindă atârna una dintre glugile de ploaie, din plastic, pe care le poartă femeile în vârstă. Şi, pe sacul de dormit, un binoclu negru, lângă tocul lui ponosit. Nu părea chiar ultima modă, dar nici nu era nevoie. Găurile din ferestrele din spate dădeau drept spre

minunata bucătărie de sticlă a lui Patrick şi Jenny Spain, la doar zece-doisprezece metri distanţă. Larry şi gaşca lui discutau ceva în legătură cu unul dintre sacii cu fasole.

— Dulce Jaysus, a zis Richie încet.

Eu n-am suflat o vorbă. Eram atât de furios, că totul ar fi sunat ca un urlet. Tot ce ştiam despre cazul ăsta se ridicase în sus, se agitase acolo şi mi se prăbuşise în cap. Ăsta nu era un post de veghe pentru vreun asasin angajat să recupereze bani sau droguri – un profesionist ar fi făcut curat înainte să-şi facă treaba, n-am fi aflat niciodată că a fost acolo. Ăsta era nebunul lui Richie, aducând cu el toate problemele proprii.

Patrick Spain era unul dintr-o sută, la urma urmelor. El făcuse totul cum trebuie. Se însurase cu iubita din copilărie, făcuseră doi copii sănătoşi, cumpărase o casă frumoasă şi îşi rupea oasele plătind pentru ea şi agitându-se să aibă toate chestiile care ar fi făcut-o locuinţa perfectă. Făcuse fiecare blestemat de lucru pe care trebuise să-l facă. Apoi rahatul ăsta venise tacticos cu binoclul lui ieftin, transformase în cenuşă fiecare atom din asta şi-l lăsase pe Patrick cu nimic altceva decât învinuirea.

Marlboro Man mă privea temător, îngrijorat că o dăduse iar în bară.

— Bun, bun, bun, am zis eu cu răceală. Se pare că ia o parte din necaz de pe Patrick.

— Parcă ar fi un cuib de lunetist, a opinat Richie.

— E fix ca un cuib de lunetist. Bine. Toată lumea afară. Detectiv, cheamă-ţi colegii şi spune-le să se retragă de la locul faptei. Şi să se comporte firesc, nu ca şi cum s-a întâmplat ceva important, dar du-te *acum.*

Richie a ridicat din sprâncene. Marlboro Man a deschis gura, însă ceva de pe chipul meu l-a făcut s-o închidă din nou.

— Tipul ăsta s-ar putea să fie chiar acum cu ochii pe noi, am continuat eu. Ăsta e singurul lucru pe care îl ştim despre el, nu? Îi place să se uite. Îţi garantez că a zăbovit ascuns pe undeva pe-aici toată dimineaţa, aşteptând să vadă cum ne place lucrarea lui.

Rândurile de case pe jumătate ridicate, în dreapta, în

stânga şi drept înainte, înghesuindu-se să se holbeze la noi. Plaja din spatele nostru, toate dunele de nisip şi marile aglomerări de iarbă şuierătoare. Dealurile din fiecare capăt, cu liniile zimţate ale stâncilor la poale. Ar fi putut să intre oriunde în pământ. Oricum mă întorceam, simţeam cătarea lunetistului în frunte.

— S-ar putea ca toată activitatea asta să-l fi speriat şi să-l fi făcut să se ţină departe pentru un timp – dacă avem noroc, n-a descoperit că am găsit asta, am adăugat eu. Dar are să se întoarcă. Şi când o să apară, vrem să-l facem să se gândească dacă găurica lui ascunsă e încă un loc sigur. Deoarece, cu prima ocazie, o să fie nevoit să vină aici. După asta.

Am dat din cap în jos, la Larry şi la echipa lui, care se învârteau prin bucătăria luminoasă.

— Aş paria fiecare cent pe care-l am: n-are să poată să se ţină departe.

6

Oricum ai lua-o, crima înseamnă haos. Treaba noastră e simplă, dacă stai bine să te gândeşti: îi ţinem piept, pentru început.

Îmi amintesc ţara asta pe vremea când eram în creştere. Ne duceam la biserică, luam cinele în familie în jurul mesei, şi unui copil nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să-i spună unui adult să se ducă la dracu'.

Erau şi o grămadă de rele acolo, nu uit asta, dar ştiam cu toţii exact cum stăteam şi nu încălcăm regulile una-două. Dacă asta ţi se pare neînsemnat, dacă ţi se pare plictisitor sau de modă veche, sau nasol, gândeşte-te la asta: oamenii le zâmbeau străinilor, oamenii îşi salutau vecinii, oamenii îşi lăsau uşile neîncuiate şi ajutau bătrânele la pungile de cumpărături, şi rata criminalităţii tindea spre zero.

La un moment dat, am început să devenim necivilizaţi. Violenţa planează în aer ca un virus şi se propagă. Uită-te la grupurile de puşti răspândite în oraşe. Ei sunt lipsiţi de raţiune şi neînfrânaţi ca babuinii, în căutarea a ceva sau cineva de distrus. Uită-te la oamenii de afaceri care îmbrâncesc femeile gravide când trec pe lângă ele, pentru un loc în tren, folosindu-şi maşinile 4x4 ca să facă să se dea la o parte din calea lor automobilele mai mici, înroşindu-se şi indignându-se când lumea îndrăzneşte să-i contrazică.

Uită-te la adolescenţii care ţipă isteric bătând din picior când, o dată în viaţă, nu pot să aibă ce-şi doresc. Tot ce ne opreşte să fim animale se erodează, se scurge ca nisipul, venind şi plecând. Pasul final e crima violentă. Noi stăm între asta şi tine. Noi spunem, când nimeni altcineva n-o face: *Aici sunt reguli. Sunt limite. Există graniţe care nu se clintesc.*

Eu sunt cel mai puţin visător tip din lume, dar în nopţile în care mă întreb dacă viaţa mea are vreun rost, mă gândesc la asta: primul lucru pe care l-am făcut vreodată, când am început să ne transformăm în oameni, a fost să tragem o linie în gura peşterii şi să spunem: *Violenţa rămâne afară.* Acum fac

ce au făcut primii oameni. Au construit diguri ca să împiedice marea să avanseze. S-au luptat cu lupii pentru focul din vatră.

Am adunat toată lumea în camera de zi a familiei Spain – era mult prea mică, dar nici vorbă să purtăm discuţia asta în bucătăria-acvariu. Salahorii s-au grupat umăr lângă umăr, încercând să nu stea pe covor sau să se frece de televizor, ca şi cum familia Spain încă voia ca oaspeţii lor să aibă bune maniere. Le-am spus ce era în spatele zidului grădinii. Unul dintre tehnicieni a fluierat, un sunet lung şi molatic.

— Uite ce e, Extravagantule, a zis Larry.

Se aşezase comod pe canapea.

— Acum, nu mă îndoiesc de ce spui, amândoi ştim bine asta, însă nu e nicio şansă să fie doar un tip fără adăpost care şi-a găsit un loc frumos şi confortabil unde să tragă pentru o vreme?

— Cu un binoclu şi un sac de dormit scump, şi absolut nimic altceva? Nicio şansă, Lar. Cuibul ăla a fost înfiinţat pentru un motiv: cineva să spioneze familia Spain.

— Şi nu e persoană fără adăpost, a zis Richie. Sau, dacă e, se duce undeva să se spele şi să spele şi sacul de dormit. Nici urmă de miros.

Am spus către cel mai apropiat salahor:

— Du-te la Poliţia Canină şi spune-le să trimită aici un câine pentru uz general, ASAP. Spune-le că suntem în căutarea unui suspect de crimă şi avem nevoie de cel mai bun câine de luat urma pe care-l au.

El a dat din cap şi a ieşit pe hol, deja scoţându-şi telefonul.

— Nu intră nimeni în casa aia până nu ia câinele mirosul. Voi toţi – am făcut semn din cap spre salahori – puteţi să reluaţi căutarea armei, dar de data asta ţineţi-vă departe de ascunzătoarea aia, duceţi-vă în faţă, prin ambele părţi şi luaţi-o în jos spre plajă. Când soseşte supraveghetorul câinelui, vă trimit câte un SMS şi vă întoarceţi fuga aici. Vreau să am haos în faţa locului ăstuia: oameni alergând, strigând, pornind lumini de zi şi sirene, înghesuindu-se să se uite la ceva – faceţi cât de mult spectacol puteţi. Apoi alegeţi-vă un sfânt, sau fiecare ce are, şi spune-ţi o rugăciune ca, dacă omul nostru se

uită, haosul să-l scoată în faţă, să vadă ce se întâmplă.

Richie stătea rezemat de un perete, cu mâinile în buzunare.

— Cel puţin şi-a lăsat binoclul în urmă, a adăugat el. Dacă vrea să vadă care-i treaba, nu poate să stea undeva în spate şi să verifice de la distanţă. Va trebui să vină în faţă, să se apropie.

— N-avem nicio garanţie că nu mai are unul, dar să sperăm. Dacă vine destul de aproape, s-ar putea chiar să punem mâna pe el, deşi, probabil, cerem prea mult. Toată proprietatea asta e un labirint, are destule locuri unde să se ascundă cu lunile. Între timp, câinele dă ocol cuibului ăluia, adulmecă sacul de dormit – supraveghetorul poate să-l pună jos, pe pământ, dacă nu poate să meargă acolo cu câinele – şi porneşte la treabă. *Un* tehnician se duce acolo cu ei, extrem de *discret,* face o înregistrare video, ia amprente şi pleacă. Orice altceva poate să aştepte.

— Gerry, a zis Larry arătând spre un tânăr greoi, care a dat din cap. Cel mai rapid prelevator de amprente din Occident.

— Bravo, Gerry. Dacă ai amprente, te duci direct la laborator şi faci ce ai de făcut. Noi, ceilalţi, continuăm acţiunea în faţă cât timp ai nevoie, apoi ne întoarcem la ce făceam. Lucrăm până la ora şase fix. Pe urmă, părăsim zona. Oricine lucrează încă în reşedinţa familiei Spain poate să continue, însă afară trebuie să arate ca şi cum am împachetat şi am plecat acasă peste noapte. Vreau coasta liberă – literalmente – pentru omul nostru.

Larry îşi ridică, practic, sprâncenele până la baza frunţii. Era un joc de noroc, mizând toată munca de seară pe şansa asta unică – amintirile martorilor pot să se schimbe chiar peste noapte, aversele de ploaie pot să spele sângele şi urmele, valurile pot duce în mare, pentru totdeauna, armele sau hainele însângerate –, şi jocurile de noroc nu erau genul meu, dar cazul de faţă nu era ceva ce mai întâlnisem.

— De cum se întunecă, relocăm, am zis eu.

— Presupui că, mă rog, câinele n-o să-l găsească, a subliniat Larry.

— Crezi că tipul ăsta ştie ce are de gând?

I-am văzut pe salahori foindu-se, ca şi cum presupusele intenţii ale ucigaşului trimiseseră, prin eter, telepatic, o undă de atenţionare asupra lor.

— Asta vrem să descoperim, am răspuns tot eu. Probabil nu, altfel ar fi făcut curat după el, însă nu-mi asum niciun risc. Apusul e cam la şapte şi jumătate, poate un pic mai târziu. Cam la opt şi jumătate, de îndată ce nu se mai vede, eu şi detectivul Curran o să ne ducem la cuibul ăla, unde o să ne petrecem noaptea.

I-am atras atenţia lui Richie. A dat din cap.

— Între timp, doi detectivi au să patruleze pe proprietate – din nou, discret –, păstrându-se vigilenţi pentru orice acţiune, în special orice acţiune care se îndreaptă încoace. Voluntari?

Toate mâinile salahorilor au ţâşnit în sus. I-am ales pe Marlboro Man – şi-o câştigase – şi pe un puşti care arăta destul de tânăr ca o noapte fără somn să nu-l epuizeze pentru restul săptămânii.

— Ţineţi minte că ar putea să vină din afara proprietăţii sau din interior, e posibil să se fi ascuns într-o casă abandonată sau chiar să locuiască aici, şi aşa să fi ochit familia Spain. Dacă reperaţi ceva interesant, sunaţi-mă imediat, încă nu folosim staţiile de emisie-recepţie. Trebuie să presupunem că tipul ăsta are un echipament de supraveghere suficient de şmecher ca să conţină un scaner. Dacă cineva arată promiţător, ţineţi-vă după el pe cât posibil, dar prioritatea voastră principală e să vă asiguraţi că nu vă vede. Dacă aveţi chiar cea mai vagă senzaţie că vă urmăreşte, vă întoarceţi imediat şi-mi raportaţi. Aţi înţeles?

Au dat din cap.

— Am nevoie şi de o pereche de tehnicieni care să-şi petreacă noaptea aici, am adăugat eu.

— Eu nu, s-a eschivat Larry. Ştii că te iubesc, Extravagantule, însă mi-am făcut deja program şi sunt prea bătrân ca să trag toată noaptea. Dublul înţeles n-a fost intenţionat.

— Nicio problemă. Sunt sigur că cineva poate să facă ore suplimentare, am dreptate?

Larry a mimat că lasă bărbia în piept – aveam reputaţia că nu autorizam orele suplimentare. Câţiva dintre tehnicieni au dat din cap.

— Puteţi să aduceţi saci de dormit şi să trageţi pe rând câte un pui de somn în camera de zi, dacă doriţi. Vreau doar un fel de activitate în curs de desfăşurare vizibilă. Duceţi şi aduceţi lucrurile din maşină, tamponaţi în bucătărie, luaţi un laptop acolo şi editaţi un grafic care arată profesionist… Treaba voastră e să-l faceţi pe omul nostru suficient de interesat ca să nu poată să reziste tentaţiei de a se duce la cuibul lui, ca să-şi ia binoclul şi să verifice cu ce vă îndeletniciţi.

— Momeală, a intuit cu voce tare Gerry, tehnicianul cu amprentele.

— Exact. Avem momeli, copoi, vânători şi nu putem decât să sperăm că omul nostru o să cadă în capcană. O să dispunem de un răgaz de câteva ceasuri între ora şase şi căderea nopţii. Luaţi ceva de mâncare, duceţi-vă înapoi la birou dacă trebuie să verificaţi ceva, procuraţi-vă tot ce vreţi pentru filaj. Deocamdată vă las să vă întoarceţi la ce făceaţi. Mulţumesc, băieţi şi doamnelor.

S-au pus în mişcare – doi dintre tehnicienii au dat cu banul pentru orele suplimentare, alţi doi salahori au încercat să mă impresioneze pe mine sau unul pe altul luând notiţe. Schela îmi lăsase dâre de rugină pe mânecile paltonului. Am găsit o batistă în buzunar şi m-am dus în bucătărie s-o umezesc.

Richie a venit după mine.

— Dacă vrei ceva de mâncare, poţi să iei maşina şi să găseşti benzinăria de care vorbea femeia aia, Gogan, am zi eu.

— Sunt bine, a spus el clătinând din cap.

— Bun. Şi eşti OK pentru diseară?

— Da. Nicio problemă.

— La şase revenim la sediu, să-l informăm pe superior, să luăm tot ce avem nevoie, apoi ne întâlnim din nou şi ne întoarcem aici.

Dacă eu şi Richie puteam să ajungem în oraş destul de repede şi discuţia nu dura prea mult, exista, pur şi simplu, o şansă să am timp s-o iau pe Dina şi s-o urc într-un taxi spre

Geri.

— Poţi să te treci la ore suplimentare, dacă vrei. Eu n-am de gând.

— De ce nu?

— Nu cred în orele suplimentare.

Băieţii lui Larry opriseră apa şi scoseseră sifonul de la chiuvetă, în caz că omul nostru se spălase, dar din robinet s-a mai scurs un firicel rămas pe ţeavă. L-am prins pe batistă şi mi-am frecat mâneca.

— Am auzit, da. Cum aşa?

— Nu sunt dădacă sau chelner. Nu sunt plătit cu ora. Şi nu sunt vreun politician care caută modalităţi să fie plătit de trei ori mai mult pentru fiecare treabă pe care o face. Mi se plăteşte salariul ca să-mi fac treaba, indiferent ce se întâmplă să însemne asta.

Richie n-a comentat.

— Ţi-e destul de clar că tipul ăsta e cu ochii pe noi, da? a spus el vizavi de acţiunea de supraveghere.

— Dimpotrivă: e, probabil, la kilometri distanţă, la serviciu, dacă are un loc de muncă la care să meargă şi a avut sângele-rece să se ducă azi. Dar, cum i-am zis lui Larry, nu-mi asum niciun risc.

Cu coada ochiului, am văzut ceva alb. Eram cu faţa la fereastră, pregătit să mă năpustesc la uşa din spate, înainte să ştiu că m-am mişcat. În grădină se afla unul dintre tehnicieni, ghemuit pe o piatră de pavaj, tamponând.

Richie a lăsat asta să vorbească de la sine, în timp ce eu m-am ridicat şi mi-am pus batista în servietă.

— Deci, poate „clar” nu e cuvântul potrivit, a zis el. Însă crezi că e.

Marea pată Rorschach[26] de pe jos, acolo unde fusese întinsă familia Spain, se întunecase, uscată pe margini. Deasupra acesteia, ferestrele făceau ca lumina după-amiezii cenuşii să ricoşeze înainte şi înapoi, aruncând reflexii răsucite, neregulate: frunze învolburate, o bucată de zid, plonjonul de infarct al unei păsări pe fundalul unui nor.

— Da, am zis eu. Cred. Cred că se uită.

Şi asta ne-a lăsat timp să ne gândim tot restul după-amiezii, până spre seară.

Presa începuse să roiască – mai târziu decât mă aşteptasem. Clar, nici GPS-urilor lor nu le plăcea locul mai mult decât la al meu – şi-şi făcea treaba atârnată de banda de la locul crimei, ca să le facă poze tehnicienilor care intrau şi ieşeau, vorbind la cameră cu cele mai bune vocile solemne ale lor. În cartea mea, presa e un rău necesar. Reporterii trăiesc de pe urma animalului din noi, momesc pe primele pagini cu sânge la mâna a doua hienele care adulmecă, dar devin utili destul de des ca să vrei să te pui bine cu ei. Am verificat în oglinda din baia familiei Spain cum îmi stătea părul şi am ieşit să le dau o declaraţie. Pentru o clipă, m-am gândit, de fapt, să-l trimit pe Richie. Gândul că Dina o să-mi audă vocea vorbind despre Portul Sfărâmat îmi provoca arsuri la stomac.

Erau acolo vreo duzină, toţi, de la foi volante la tabloide şi de la televiziunea naţională la radioul local.

Am dat o declaraţie cât mai scurtă şi mai monotonă cu putinţă, în eventualitatea că au să mă citeze în loc să folosească înregistrările actuale, şi m-am asigurat că trăiam cu impresia că toţi cei patru membri ai familiei Spain dispăruseră complet. Omul meu se uita la ştiri, iar eu îl voiam îngâmfat şi sigur pe el: niciun martor în viaţă, crima perfectă, bată-te singur pe spate fiindcă eşti un aşa câştigător, şi apoi haide să arunci o privire la premiul pentru care ai muncit.

Nu la mult timp după aceea au sosit echipa de căutare şi supraveghetorul câinelui, ceea ce însemna că aveam o grămadă de membri ai distribuţiei pentru piesa de teatru din grădina din faţă – femeia Gogan şi copilul au încetat să pretindă că nu se uitau şi au scos capetele afară pe uşă, iar reporterii, practic, au rupt banda de la locul faptei încercând să vadă ce se întâmpla, ceea ce am luat ca semn bun. M-am aplecat peste ceva imaginar pe hol, cu restul găştii, am strigat în jargon afară pe uşă, am alergat în sus şi-n jos pe cărare, ca să iau lucruri din maşină. A fost nevoie de toată voinţa ca să nu cercetez talmeş-balmeşul de case după o licărire de

mişcare, un bliţ de lumină în lentile, însă nu m-am uitat nici măcar o dată.

Câinele era un alsacian cu blana strălucitoare şi musculos care a luat mirosul sacului de dormit într-o fracţiune de secundă, l-a urmărit până la capătul drumului şi apoi l-a pierdut. I-am spus supraveghetorului să plimbe câinele prin casă – în caz că omul nostru privea, trebuia să creadă că de-asta îi chemasem. Pe urmă am cerut echipei de căutare să preia operaţiunea de găsire a armei, şi le-am dat salahorilor sarcini noi. Să meargă până la şcoala Emmei – rapid, înainte să le dau drumul pe ziua respectivă –, să discute cu învăţătoarea ei, cu prietenii copilei şi cu părinţii lor. Să se ducă la grădiniţa lui Jack, idem. Să meargă la fiecare magazin de lângă şcoli, să afle de unde a luat Jenny pungile cu care a văzut-o Sinéad Gogan, şi dacă cineva a văzut pe cineva urmărind-o, dacă cineva are imagini CCTV[27]. Să se ducă la spital, unde era Jenny, să discute cu orice rude apar, să dea de urma oricăreia nu apare, să se asigure că ştiu toţi să-şi ţină gura închisă şi să stea departe de presă. Să meargă la fiecare spital pe o rază de şaizeci de kilometri, să întrebe despre răni de cuţit apărute noaptea trecută, şi să spere că băiatul nostru a fost tăiat în luptă. Să sune la sediu şi să afle dacă familia Spain a telefonat la poliţie în ultimele şase luni, apoi la departamentul de poliţie din Chicago şi să le ceară să trimită pe cineva să-i spună veştile fratelui lui Pat, Ian. Să se ducă să găsească pe cine stă în locul ăsta uitat de Dumnezeu, să-i ameninţe cu totul până şi cu închisoarea dacă relatează presei ceva ce nu ne declară mai întâi nouă. Să afle dacă au văzut familia Spain, dacă au zărit ceva ciudat, dacă n-au văzut absolut nimic.

Eu şi Richie ne-am întors la căutarea în casă. Era altceva, odată ce familia Spain se transformase pe jumătate în mit, rară ca o pasăre ascunsă cu voce dulce pe care nimeni n-o vedea niciodată în viaţă: victime autentice, complet nevinovate. Căutasem ce greşiseră. În momentul acela, căutam ceva ce ei n-ar fi ghicit că greşiseră. Facturile care ar fi demonstrat cine le vânduse alimente, benzină, haine pentru

copii. Carduri de ziua de naştere, care să ne indice cine venise la petrecerea Emmei. Broşura în care erau menţionate persoanele care au participat la vreo reuniune a locuitorilor. Eram în căutarea nadei strălucite care prinsese ceva cu gheare şi semănând cu o maimuţă, şi pe care o făcuse să-i urmărească apoi acasă.

Primul s-a întors salahorul pe care îl trimisesem la grădiniţa lui Jack.

— Domnule, a zis el. Jack Spain nu mergea aici.

Luasem numărul dintr-o listă cu scris de mână spumos, de fată, fixată deasupra măsuţei telefonului: doctor, cameră de gardă, serviciu – tăiat –, şcoală E, grădiniţă J.

— Niciodată?

— Nu, a fost acolo până-n iunie, când au intrat în vacanţa de vară. Era pe listă să revină anul ăsta, dar în august Jennifer Spain a sunat şi i-a anulat rezervarea. A zis că aveau de gând să-l ţină acasă în schimb. Doamna care conduce locul crede că problema au fost banii.

Richie s-a aplecat mai aproape de telefon – încă eram aşezaţi pe patul familiei Spain, adânciţi în hârtii.

— James, ce faci? Sunt Richie Curran. Ai vreun nume de-al copiilor cu care a fost prieten Jack?

— Da. Mai ales trei băieţei.

— Bine, am zis eu. Du-te şi vorbeşte cu ei şi cu părinţii lor. Apoi întoarce-te la noi.

— Poţi să-i întrebi pe părinţi când l-au văzut ultima dată pe Jack? l-a întrebat Richie. Şi când şi-au adus micuţii ultima dată la familia Spain să se joace?

— Se face. Vă contactez ASAP, a spus James.

— Aşa să faci.

Am închis.

— Care-i treaba?

— Fiona a zis că ieri-dimineaţă, când vorbea cu Jenny, ea i-a spus că Jack a adus acasă un coleg de grădiniţă. Dar dacă Jack n-a fost la grădiniţă…

— O fi vrut să spună un prieten pe care şi l-a făcut anul trecut.

— N-a prea sunat aşa totuşi, nu? S-ar putea să fi fost o neînţelegere, dar cum ai zis: altceva care nu se pupă. Nu înţeleg de ce ne-ar fi minţit Fiona cu privire la asta, sau de ce Jenny ar fi minţit-o pe Fiona, însă…

Oricum, dacă vreuna dintre ele minţise, ar fi fost frumos să ştim.

— Fiona ar fi putut să născocească, fiindcă ea şi Jenny s-au certat rău ieri-dimineaţă şi se simte vinovată, am zis eu. Jenny ar fi putut să născocească, fiindcă nu voia ca Fiona să ştie cât de lefteri erau. Regula numărul şapte, cred: toată lumea minte, Richie. Ucigaşii, martorii, persoanele din jur, victimele. Toată lumea.

Ceilalţi salahori s-au întors unul câte unul. Potrivit băieţilor din Chicago, reacţia lui Ian Spain fusese „în regulă” – amestecul obişnuit de şoc şi durere, fără să fie nevoie să fie ridicate steaguri roşii. A zis că el şi Pat nu făcuseră prea mult schimb de e-mailuri, însă Pat nu vorbise despre niciun urmăritor, despre nicio confruntare, de nimeni care îl îngrijora.

Jenny abia dacă avea mai mulţi membri de familie decât el – venise la spital mama ei, precum şi nişte veri de la Liverpool, şi asta era tot.

Şi reacţia mamei fusese în regulă, completată cu o garnitură de isterie gata să izbucnească fiindcă nu era lăsată să se apropie de Jenny. Într-un final, salahorul reuşise să obţină o declaraţie de bază despre ce era important. Jenny şi mama ei nu erau apropiate, şi doamna Rafferty ştia mai puţin decât Fiona despre viaţa familiei Spain. Salahorul încercase s-o facă să meargă acasă, dar ea şi Fiona îşi stabiliseră tabăra la spital, ceea ce însemna că cel puţin ştiam de unde să le luăm.

Emma mersese, într-adevăr, la şcoala primară, unde profesorii ziceau că fusese un copil drăguţ dintr-o familie bună: populară, bine-crescută, plăcută, nu un geniu, însă capabilă să ţină pasul. Salahorul avea o listă cu profesori şi prieteni.

Nicio rană de cuţit suspectă la departamentele A&E[28] din

apropiere, niciun apel telefonic către noi de la familia Spain.

Demersul din uşă-n uşă nu adusese nimic: dintre două sute cincizeci de case, probabil cincizeci sau şaizeci nu prezentau niciun semn că ar fi fost ocupate oficial, cam în jumătate fusese cineva acasă, şi nimeni din cele câteva zeci nu ştia prea multe despre familia Spain. Niciunul dintre ei nu credea că văzuse sau auzise ceva neobişnuit, însă nu erau siguri. Erau tot timpul curse de maşini, mai mereu adolescenţi pe jumătate nebuni care se plimbau pe străzile goale, făcând focuri în aer liber şi găsind ceva de spart.

Cumpărăturile lui Jenny fuseseră făcute la supermarketul din cel mai apropiat oraş de dimensiuni decente, unde, cam la ora patru în după-amiaza precedentă, cumpărase lapte, carne tocată, chipsuri şi alte câteva lucruri pe care fata de la casă nu şi le mai amintea – magazinul se ocupa cu eliberarea bonului şi cu înregistrările CCTV. Jenny părea în regulă, zicea fata, grăbită şi un pic stresată, dar politicoasă. Nimeni nu vorbise cu familia, nimeni nu-i urmărise afară, cel puţin nu din câte văzuse fata. Ea şi-a amintit de ei doar fiindcă Jack împingea viguros căruciorul în sus şi-n jos, cântând, şi, în timp ce ea le scana cumpărăturile, îi zisese că de Halloween avea să fie un animal mare şi înfricoşător.

Căutarea scosese la iveală mărunţişuri.

Albume foto, agende, felicitări pentru familia Spain de la logodna lor, de la nuntă, pentru copii. Reţete de la un dentist, de la un medic, de la un farmacist. Fiecare nume şi fiecare număr au fost trecute în agenda mea. Încet, se scurta lista cu semne de întrebare şi se lungea cea cu posibile puncte de contact.

Mai târziu în acea după-amiază m-au sunat cei de la Infracţiuni informatice ca să-mi spună că aruncaseră o privire preliminară la ce le trimisesem. Eram în camera Emmei: îi căutasem prin ghiozdan (o grămadă de pasteluri roz, ASTĂZI SUNT O PRINŢESĂ cu majuscule atente şi şovăielnice), Richie stătuse pe vine pe jos, scotocind printre basmele de pe raftul ei. Cu ea plecată şi patul dezgolit – băieţii de la morgă o înfăşuraseră în cearşafuri şi o luaseră cu totul, în caz că

omului nostru îi căzuseră fire păr sau fibre în timp ce făcea ce făcea –, camera era atât de goală, încât îţi tăia răsuflarea, ca şi cum fusese abandonată cu mii de ani în urmă, şi de-atunci nu mai intrase nimeni aici.

Pe tehnician îl chema Kieran sau Cian, sau aşa ceva. Era tânăr, vorbea repede şi se simţea bine. Asta era, în mod evident, mai aproape de treaba pentru care se angajase decât studierea de hard disk-uri pentru pornografie infantilă, sau ce făcea el, de obicei, toată ziua. În telefoane nu găsise nimic remarcabil, şi nimic interesant despre monitoarele de copii, dar cu calculatorul era altă poveste. Cineva îl curăţase.

— Deci, n-o să pornesc maşinăria şi n-o să aflu toate orele de accesare a fişierelor, bine? În plus, din câte ştiu, cineva a pus un comutator care şterge totul când începe să fie alimentat. Aşadar, prima dată fac o copie după hard disk.

L-am pus pe difuzor. Deasupra noastră se învârtea la o înălţime prea joasă, insistentă şi nesuferită, drona unui elicopter – presa.

Unul dintre salahori ar fi trebuit să afle a cui era şi să-i alunge, ca să nu dea imagini cu ascunzătoarea.

— O să conectez copia la propria maşinărie şi o să aflu istoricul browser-ului – dacă e ceva bun, acolo găseşti. Exceptând cazul în care calculatorul nu *are* un istoric al browser-ului. Adică nimic. Nici o singură pagină.

— Deci, îl foloseau doar pentru e-mail.

Ştiam deja că mă înşelam: cumpărăturile on-line ale lui Jenny.

— Ei, na. Nimeni nu foloseşte internetul doar pentru e-mail. Chiar şi *bunică-mea* a reuşit să găsească un forum al fanilor lui Val Doonican[29], şi are calculator doar fiindcă i l-am luat eu, ca să n-o las să fie deprimată după ce a murit bunicul. Poţi să-ţi setezi browser-ul să şteargă istoricul de fiecare dată când închizi calculatorul, însă cei mai mulţi nu fac asta. Vezi setarea asta pe calculatoarele publice, în internet cafe-uri sau, mă rog, însă nu pe maşinăriile de-acasă. Am verificat, oricum, şi, *nope,* browser-ul nu e setat să şteargă istoricul. Aşa că am verificat ştergerile din istoricul browser-

ului şi al fişierelor temporare, şi *voilà*[30]*:* la patru zero opt în dimineaţa asta, cineva a şters totul manual.

Richie, încă în genunchi pe podea, mi-a prins privirea. Fusesem foarte concentraţi pe postul de veghe şi intrarea prin efracţie. Nu ne trecuse deloc prin minte că omul nostru ar fi putut să aibă moduri subtile să vină şi să plece, cum ar fi o uşiţă pentru pisică, mai puţin vizibilă, care îi permiteau să cutreiere prin viaţa familiei Spain.

A trebuit să mă abţin să mă uit peste umăr, ca să mă asigur că nu mă urmărea nimeni din şifonierul Emmei.

— Bravo! am exclamat eu.

— Acum aş vrea să ştiu ce altceva a mai făcut gagiul în timp ce pierdea vremea pe-acolo, da? a continuat tehnicianul. Aşa că am scanat orice alte chestii şterse cam în acelaşi timp. Şi ghici ce apare? Toate fişierele Outlook PST. Distruse. La patru şi unsprezece minute dimineaţa.

Richie şi-a proptit agenda de pat şi a luat notiţe.

— Ăsta e e-mailul lor? am întrebat eu.

— Oh, da. *Toate* e-mailurile, tot ce-au trimis şi ce-au primit vreodată. Şi adresele de e-mail.

— Altceva şters?

— Nu, asta-i tot. Există o grămadă de alte chestii în maşinărie – toate elementele de bază, cum ar fi fotografii, documente şi muzică, dar niciunul n-a fost accesat sau modificat în ultimele douăzeci şi patru de ore. Gagiul vostru a intrat acolo, s-a dus direct la chestiile on-line şi a ieşit.

— „Gagiul nostru”, am zis eu. Eşti sigur că n-au făcut-o chiar proprietarii?

Kieran sau Cian a pufnit.

— Nicio şansă.

— De ce nu?

— Fiindcă ei nu sunt tocmai genii ale calculatorului. Tu ştii ce e în maşinăria aia, chiar pe desktop? Un fişier numit, n-aş fi putut să scornesc eu asta, „Parole”. În care sunt, n-ai să ghiceşti, *toate* parolele oamenilor ăstora. E-mailuri, banking on-line, tot. Însă asta nu e partea cea mai bună. Au folosit aceeaşi parolă pentru o grămadă de chestii, precum o serie de

forumuri, eBay, calculatorul actual: „EmmaJack”. Am avut o presimţire rea cu privire la linia asta dreaptă, dar sunt pentru acordarea prezumţiei de nevinovăţie, aşa că, înainte să încep să mă dau cu capul de tastatură, îl sun pe Larry şi-l întreb dacă proprietarii au copii şi cum îi cheamă. El zice – ţineţi-vă bine – Emma şi Jack.

— Probabil, au presupus că dacă va fi atacat calculatorul, urma să o facă cineva care nu ştia numele copiilor, aşa că n-avea să fie capabil să-l pornească, şi deci să nu citească fişierul care să-i permită introducerea parolei, am spus eu.

Tehnicianul a oftat furtunos, ceea ce-mi sugera că tocmai mă aruncase şi pe mine în aceeaşi categorie cu familia Spain.

— Hm, nu e asta. Pe prietena mea o cheamă Adrienne şi mi-aş scoate ochii cu o lingură înainte să-i folosesc prenumele ca parolă la *orice,* fiindcă am *standarde.* Ascultă ce-ţi spun: cineva suficient de stupid ca să utilizeze afurisitele de *nume* ale copiilor săi ca parolă nu poate să se şteargă singur la fund, ce să mai vorbim de hard disk. Altcineva a făcut asta.

— Cineva care are cunoştinţe informatice.

— Mă rog, ceva cunoştinţe, da. Mai multe decât proprietarii, oricum. Nu e vorba neapărat despre un profesionist, cert e că ştia să umble cu aşa ceva.

— Cât timp i-ar fi luat?

— Toată treaba? Nu mult. A oprit maşinăria la patru şi şaptesprezece minute. Intrat şi ieşit în mai puţin de zece minute.

— Ar fi ştiut tipul ăsta că ai să descoperi ce-a făcut? a întrebat Richie. Sau îşi imaginează că şi-a şters urmele?

Tehnicianul a scos un sunet neutru.

— Depinde. Mulţi tipi cred că suntem o adunătură de sălbatici îngălaţi cu abia suficient creier ca să găsim butonul de pornire. Şi la fel de mulţi tipi se pricep la calculator doar cât să se bage singuri în rahat, mai ales dacă sunt pe grabă, care ar fi putut să fie şi gagiul vostru, nu? Dacă voia, într-adevăr, să distrugă prostiile din fişierele alea sau să-şi şteargă urmele în aşa fel ca eu să nu ştiu niciodată că s-a atins cineva de maşinărie, există modalităţi – un program de ştergere –,

însă asta necesită mai mult timp şi mai multă inteligenţă. Gagiul vostru n-avea fie una, fie cealaltă, fie pe ambele. În general, aş paria că ştia că o să fim capabili să vedem ştersăturile.

Dar le făcuse oricum. Nu era ceva important acolo.

— Spune-mi că poţi să le recuperezi, am zis eu.

— Unele dintre ele, cu siguranţă. Întrebarea e cât de multe. Am să încerc programul de recuperare pe care-l avem, dar dacă gagiul ăsta a suprascris de câteva ori fişierele eliminate – şi eu aşa aş fi făcut dacă aş fi fost în locul lui –, atunci au să fie cam terminate, sau exact corupte în limbaj informatic. Şi-aşa blestematele se strică repede, doar prin utilizare normală. Aruncă-le într-o mică ştersătură ostilă, şi dai de dracu'. Dar lăsaţi asta pe mine.

Suna ca şi cum îl mânca să se pună pe treabă.

— Fă tot ce poţi, am zis eu. Îţi ţinem pumnii.

— Nu vă deranjaţi. Dacă nu pot să bat un amator cam prost şi butonul lui de ştergere, aş putea la fel de bine să-mi pun în cui chinga de jocheu şi să-mi găsesc un loc de muncă în infernul suportului tehnic. O să vin cu ceva. Crede-mă.

— „Amator cam prost", a spus Richie când mi-am pus telefonul deoparte.

Încă era în genunchi pe jos, pipăind absent o fotografie înrămată pe raft: Fiona şi un tip cu păr castaniu în dezordine, care o ţinea pe micuţa Emma agăţată de dantela rochiei ei de botez, toţi trei zâmbind.

— Cert e că a reuşit să treacă de parola de autentificare.

— Da, am zis eu. Fie calculatorul era deja pornit când a ajuns el aici, în mijlocul nopţii, fie ştia numele copiilor.

— *Extravagantule!* a exclamat Larry fericit sărind peste pervazul ferestrei de la bucătărie când ne-a văzut în uşă. Exact omul la care mă gândeam. Vino încoace şi adu-l şi pe tânărul ăla cu tine. O să fiţi foarte, foarte fericiţi cu mine.

— N-ar fi rău să fiu foarte fericit cu ceva chiar acum. Ce ai?

— Ce ţi-ar face ziua frumoasă?

— Nu mă mai fierbe, Lar. N-am energie. Ce magie ai făcut?

— Nicio magie. A fost doar noroc de modă veche. Ştii cum au trecut pe-aici poliţiştii tăi în uniformă, ca o turmă de bivoli în sezonul de împerechere?

Am agitat un deget spre el.

— Nu sunt poliţiştii *mei* în uniformă, prietene. Dacă aş fi avut poliţiştii în uniformă, s-ar fi strecurat pe vârful picioarelor la locul faptei. Nici n-ai fi ştiut măcar că au fost acolo.

— Păi, am ştiut că ăştia au fost aici, da. *Evident,* au trebuit să salveze victima în viaţă, dar, pe cuvânt, cred că s-au întins pe jos şi *s-au zvârcolit,* sau cam aşa ceva. Mă rog. M-am gândit că o să avem nevoie de o minune ca să obţinem ceva care să nu provină de la uriaşii, grozavii lor bocanci, însă într-un fel, crezi sau nu, au reuşit să nu distrugă tot locul faptei. Băieţii mei minunaţi au găsit amprente. Trei. În sânge.

— *Bengosule,* am zis eu.

Vreo doi tehnicieni au dat din cap la mine. Ritmul lor de muncă începea să încetinească. Se apropiau de final, schimbând viteza într-o treaptă inferioară ca să se asigure că n-au ratat nimic. Toţi arătau obosiţi.

— Fii pe fază, mi-a zis Larry. Nu asta e partea care o să-ţi placă cel mai mult. Nu-mi place să te dezamăgesc, dar amicul tău a purtat mănuşi.

— *Rahat!* am exclamat eu.

Chiar şi cel mai cretin criminal ştie că trebuie să poarte mănuşi, însă te rogi mereu pentru o excepţie, aceea că s-a lăsat dus de valul dorinţei şi i-a ieşit din minte.

— Nu te plânge, măi. Cel puţin v-am găsit dovezi că aseară a fost altcineva în casa asta. Stau şi mă gândesc dacă asta contează.

— Contează foarte mult.

Rememorarea imaginii cu mine la etaj, în dormitorul lui Pat, aruncând într-o voioşie totul pe umerii acestuia, m-a lovit cu un val de dezgust.

— N-o să dăm vina pe tine pentru mănuşi, Lar. Îmi menţin versiunea: eşti un giuvaer.

— Păi, sigur că sunt. Vino aici şi aruncă o privire.

Prima amprentă era o palmă şi cinci degete, la înălţimea umărului, pe una dintre ferestrele cu geam cu vedere la grădina din spate.

— Vezi textura, punctele alea mici? Piele, a explicat Larry.

— Şi mâini mari. N-a fost vreun pipernicit.

A doua amprentă era înfăşurată în jurul marginii de sus a bibliotecii copiilor, ca şi cum omul nostru se apucase cu mâna de ea ca să-şi păstreze echilibrul. A treia era exact pe vopseaua galbenă a biroului pentru calculator, alături de conturul vag unde fusese computerul, ca şi cum îşi odihnise acolo o mână în timp ce citea pe îndelete ce era pe ecran.

— Şi tocmai pentru asta coborâsem să întrebăm, am spus eu. Aţi găsit vreo amprentă pe calculatorul ăla înainte să-l trimiteţi la laborator?

— Am încercat. Ai crede că o tastatură ar fi suprafaţa de vis, nu? Ai greşi enorm. Oamenii nu-şi folosesc tot degetul ca să lovească tasta, ci doar o mică parte din suprafaţă, apoi lovesc mereu şi mereu, în unghiuri uşor diferite… E ca şi cum ai lua o bucată de hârtie şi ai tipări o sută de cuvinte diferite pe ea, unul peste altul, iar pe urmă te-ai aştepta ca noi să descoperim ce scrie acolo. Cel mai bun pariu e mouse-ul – avem o pereche de amprente parţiale care s-ar putea să fie utilizabile. În afară de asta, nimic suficient de mare sau suficient de clar ca să fie demn de luat în considerare.

— Şi sânge? Pe tastatură sau pe mouse, mai precis?

Larry a clătinat din cap.

— Au fost nişte stropi pe monitor, câteva picături pe lateralul tastaturii. N-au fost pete pe taste sau pe mouse totuşi. Nu le-a folosit nimeni cu sânge pe degete, dacă asta întrebi.

— Deci, aparent, calculatorul a fost înaintea crimelor – înainte de adulţi, oricum, am conchis eu. Trebuie că a avut ceva tupeu, dacă el stătea aici şi le accesa istoricul pe internet în timp ce ei dormeau la etaj.

— Nu e nevoie să vină calculatorul mai întâi, a intervenit Richie. Mănuşile alea erau din piele, au fost rigide, mai ales dacă erau complet însângerate. Poate că n-a putut să scrie cu ele, şi le-a scos, i s-a luat sânge pe degete…

La primele lor ieşiri, cei mai mulţi pifani îşi ţin gura închisă şi dau din cap la tot ce spun. De obicei, asta e atitudinea corectă, dar, din când în când, văzând cum alţi parteneri susţin şi încearcă teorii încolo şi-ncoace şi se fac unii pe alţii cum le vine la gură, îmi vine în gând ideea singurătăţii. Începusem să mă simt bine să lucrez cu Richie.

— Apoi a stat acolo jucându-se cu istoricul pe internet al lui Pat şi Jenny, în timp ce aceştia sângerau la un metru de el.

— Ceva tupeu, oricum, am reiterat eu ideea acelei cutezanţe.

— Alo? ne-a atenţionat Larry fluturând mâna spre noi. Mă ţineţi minte? Vă amintiţi cum v-am spus că nu amprentele sunt partea bună a poveştii?

— Îmi place să păstrez desertul la urmă, am zis eu. Când eşti pregătit, Larry, ne-ar plăcea să aflăm subiectul adevărat.

Ne-a luat pe fiecare de câte un cot şi ne-a întors spre întinderea de sânge coagulat.

— Aici a fost victima de sex masculin, am dreptate? Cu faţa în jos, cu capul spre uşa de la hol, cu picioarele spre fereastră. Potrivit bivolilor tăi, femeia era în stânga lui, culcată pe partea stângă, cu faţa la el, sprijinită de corpul lui, cu capul pe partea de sus a braţului lui. Şi aici, la doar vreo jumătate de metru de unde a fost spatele ei, avem *asta.*

A arătat la pardoseală, la bolboroseala de sânge gen Jackson Pollock[31] care radia în jurul bălţii.

— O urmă de încălţăminte? am întrebat eu.

— De fapt, câteva *sute* de urme de paşi, Dumnezeu să ne ajute. Doar aruncaţi o privire la asta de-aici.

Eu şi Richie ne-am aplecat mai aproape. Urma era atât de slabă, că abia am văzut-o pe modelul marmorean al plăcilor, însă Larry şi băieţii lui vedeau chestii pe care noi, ceilalţi, nu le vedeam.

— Asta e specială, a zis Larry. E o amprentă de la pantoful sport stâng al unui bărbat, mărimea zece sau unsprezece, lăsată în sânge. Şi fii atent: nu le aparţine nici poliţiştilor în uniformă, nici paramedicilor – *unii* oameni au destul creier ca să poarte pantofi acoperiţi – şi nu le aparţine nici victimelor

voastre.

Satisfacţia i-a izbucnit, practic, prin costumul de protecţie. Avea tot dreptul să fie mulţumit.

— Larry, am spus eu. Cred că te iubesc.

— Ia un număr de ordine. Nu vreau să vă faceţi speranţe prea mari totuşi. În primul rând, e doar o jumătate de amprentă – unul dintre bivolii tăi a şters cealaltă jumătate –, apoi, dacă amicul tău nu e un idiot total, pantoful ăla este deja pe fundul Mării Irlandei. Dar *dacă* ajungeţi să puneţi cumva mâna pe el, aici intervine norocul: urma asta e perfectă. Nici eu n-aş fi putut să prelevez una mai bună. Când luăm pozele de la laborator, o să putem să vă spunem mărimea şi, dacă ne daţi destul timp, foarte probabil şi marca, şi modelul. Găseşte-mi pantoful cu pricina şi ţi-l potrivesc într-o clipă.

— Mulţumesc, Larry, am spus eu. Ai avut dreptate, ca întotdeauna: ăsta e adevăratul subiect.

Am prins privirea lui Richie şi am pornit spre uşă, dar Larry m-a bătut pe braţ.

— Am zis eu că am terminat? Ăsta e doar începutul, Extravagantule, ştii manevra. Nu spune nimănui ce-am zis, altfel s-ar putea să divorţez de tine. Dar ai zis că vrei să-ţi spun tot ce ştiu despre cum ar fi putut să arate lupta.

— Nu aşa vreau mereu? Accept cu recunoştinţă orice ajutor.

— Se pare că lupta s-a limitat la camera asta, aşa cum te-ai gândit. Aici, cel puţin, a fost în toi. S-a desfăşurat pe toată lăţimea camerei – mă rog, poţi să vezi şi singur după cum e distrus locul, însă vreau să detaliez partea de după înjunghiere. Avem un sac cu fasole tăiat cu un cuţit însângerat chiar acolo, în cealaltă parte, o grămadă de stropi de sânge pe peretele din partea asta, deasupra mesei, şi am numărat cel puţin nouă pete separate de stropi între cele două locuri.

Larry a arătat, şi petele de stropi mi-au sărit în ochi de pe perete, dintr-odată, vii ca un tablou.

— Unele dintre astea provin, probabil, din braţul victimei de sex masculin – l-ai auzit pe Cooper, a sângerat peste tot.

Dacă îşi scutura braţul ca să se apere, stropea cu sânge – şi unele provin, probabil, de la arma scuturată de omul vostru. Între cele două, oricum, au fost o grămadă de scuturări. Şi petele de stropi sunt la niveluri distincte, în unghiuri diferite: omul vostru a înjunghiat în timp ce victimele se luptau cu el, pe când erau la pământ…

Umărul lui Richie a săltat. A încercat să mascheze asta scărpinându-se ca şi cum îl muşcase ceva.

— De fapt, e un mare plus, a continuat Larry aproape cu blândeţe. Cu cât lupta e mai dezordonată, cu atât mai multe probe rămân în urmă: amprente, fire de păr, fibre… Dă-mi oricând un loc al faptei însângerat.

— Şi acolo? S-au apropiat de acolo? am întrebat eu arătând spre uşa de pe hol.

Larry a clătinat din cap.

— Nu pare să fi ajuns acolo. Nimic până la vreun metru jumate de uşa aia: nu stropi, nu urme însângerate de paşi, în afară de cele ale poliţiştilor în uniformă şi ale paramedicilor, nimic nelalocul lui. Totul doar cum au menit Dumnezeu şi decoratorii.

— E vreun telefon aici? Unul fără fir, poate?

— Noi n-am găsit niciunul.

— Vezi că am ajuns la asta, m-am adresat eu lui Richie.

— Da. Telefonul fix era pe masa de pe hol.

— Corect. De ce Patrick sau Jennifer nu s-au dus spre el şi n-au format 999, sau cel puţin să încerce? Cum i-a împiedicat pe amândoi deodată?

Richie a ridicat din umeri. Încă îşi rotea privirea de-a lungul peretelui din spatele bucătăriei, de la o pată de stropi de sânge la alta.

— Ai auzit-o pe femeia aia, Gogan, a zis Richie. Proprietatea asta n-are o reputaţie grozavă. S-ar putea să fi crezut că n-are rost.

Imaginea îmi stătea pe creier: Pat şi Jenny Spain terorizaţi, crezând că noi eram prea departe şi prea indiferenţi chiar ca să merite să sune, că toată protecţia din lume îi părăsise, că erau singuri, doar ei doi, cu întunericul şi marea urlând din

toate părţile, la ei acasă, împotriva unui bărbat cu un cuţit într-o mână şi cu perspectiva iminentă a uciderii copiilor lor în cealaltă.

Judecând după mişcarea maxilarului strâns al lui Richie, şi el îşi imagina la fel.

— O altă posibilitate e să fi fost două lupte separate, am emis eu o ipoteză. Omul nostru îşi face treaba la etaj, apoi fie Pat, fie Jenny se trezesc şi-l aud plecând – Pat ar avea mai multă noimă, ar fi mai puţin probabil ca Jenny să se ducă să investigheze pe cont propriu. El se duce după tip, îl prinde aici, încearcă să-l reţină. Asta ar explica arma de ocazie, precum şi amploarea luptei: omul nostru încearcă să scape de un tip mare, puternic, furios pe el. Lupta o trezeşte pe Jenny, dar când ajunge ea aici, omul nostru îl pusese jos pe Pat, şi e liber să se ocupe de ea. S-ar putea ca totul să fi mers foarte repede. Nu ia prea mult să faci genul ăsta de mizerie când ai un cuţit ascuţit.

— Asta face din copii principalele ţinte, a concluzionat Richie.

— Oricum, aşa pare. Uciderea copiilor e organizată, curată. A fost un fel de plan acolo, şi totul a mers conform planului respectiv. Adulţii au creat o blestemată de harababură scăpată de sub control, care s-ar fi putut încheia cu uşurinţă foarte diferit. Fie n-a plănuit să se intersecteze cu adulţii deloc, fie a avut un plan şi pentru ei, şi ceva a mers prost. Oricum, a început cu copiii. Asta îmi spune că ei au fost, probabil, prioritatea lui.

— Sau ar fi putut să fie invers, a zis Richie luându-şi din nou ochii de la mine, ca să se uite la haos, apoi a continuat: Adulţii au fost ţinta principală, sau unul dintre ei, blestemata de harababură a fost tot timpul în plan. Asta a căutat. De copii trebuia să scape doar ca să nu se trezească şi să-l împiedice de la ce voia să facă.

Larry şi-a vârât delicat un deget sub glugă şi s-a scărpinat unde ar fi trebuit să fie linia părului. Se plictisise – numai pălăvrăgeală psihologică.

— Indiferent cum a început, aş spune că a sfârşit plecând

pe uşa din spate, nu pe cea din faţă. Holul e curat, la fel şi poteca, dar am găsit trei pete de sânge pe pietrele pavajului din grădina din spate.

Ne-a indicat fereastra şi a arătat: benzi galbene ordonate, una chiar în afara uşii, două la marginea ierbii.

— Suprafaţa nu e plană, aşa că n-o să fim capabili să vă spunem ce fel de pete – ar putea să fie urme de paşi sau o urmă unde cineva a scăpat un obiect însângerat, sau ar putea să fie picături care au pătat cumva, ca şi cum cineva ar fi sângerat şi apoi ar fi călcat în sânge. S-ar putea ca unul dintre copii să-şi fi julit genunchii în urmă cu câteva zile, din ce ştim în stadiul ăsta. Nu putem să spunem decât că sunt acolo.

— Deci, are o cheie de la uşa din spate, am zis eu.

— Asta sau un sistem de teleportare. Şi am mai găsit ceva în grădină despre care am crezut că s-ar putea să vreţi să ştiţi. Ceva în legătură cu capcana din pod şi restul.

Larry i-a făcut semn cu degetele unuia dintre băieţii lui, care a ales o pungă pentru probe dintr-un morman şi a scos-o afară.

— Dacă nu sunteţi interesaţi, o aruncăm la gunoi, a zis el. Dezgustătoare chestie.

Era un prigor, sau cea mai mare parte din el. Ceva îl lăsase fără cap cu câteva zile în urmă. În gaura zdrenţuită şi întunecată se încolăceau nişte chestii de culoare deschisă.

— Suntem interesaţi, am zis eu. Aţi putea cumva să descoperiţi ce l-a ucis?

— Ăsta chiar nu e domeniul meu, însă unul dintre băieţii de la laborator face ieşiri în natură la sfârşit de săptămână. Caută viezuri încălţaţi în mocasini, sau cam aşa ceva, mă rog. O să văd ce zice el.

Richie s-a aplecat să se uite mai atent la biata pasăre cântătoare: gheruţe încleştate, fragmente de pământ agăţate de penele strălucitoare de pe piept. Începuse să pută, dar el nu părea să observe.

— Cele mai multe animale îl mănâncă dacă-l omoară, a spus Richie, pisicile, vulpile… I-ar fi scos maţele. Ele nu omoară de dragul de a omorî.

— N-aş fi zis că eşti genul de om al pădurii, a replicat Larry arcuind o sprânceană.

Richie a ridicat din umeri.

— Nu sunt. Am stat o vreme la ţară, în Galway. Am învăţat ascultându-i pe localnici.

— Continuă, atunci, *Crocodile Dundee*[32]. Ce vietate i-o fi luat capul prigorului şi a lăsat trupul?

— O nurcă, poate? Un jder de pin?

— Sau un om, am completat eu.

Nu capcana din pod m-a făcut să mă gândesc la asta în clipa în care am văzut ce a mai rămas din prigorul ăla. Ci Emma şi Jack, ţopăind prin grădină să se joace, dimineaţa devreme, şi găsind asta prin iarbă şi rouă. Din acea ascunzătoare, cineva ar fi avut o vedere perfectă.

— Ăştia omoară tot timpul de dragul de a omorî.

La douăzeci şi şase minute, am trecut prin zona locului de joacă, şi lumina care pătrundea de-afară prin ferestrele bucătăriei începuse să se îmblânzească odată cu venirea serii.

— Poţi să termini tu aici? l-am întrebat eu pe Richie.

A ridicat privirea, fără să aibă ceva obiecţii.

— Nicio problemă.

— Revin într-un sfert de oră. Fii gata să ne întoarcem la sediu.

M-am ridicat în picioare – genunchii mi s-au destins şi au trosnit; deveneam prea bătrân pentru asta – şi l-am lăsat ghemuit acolo pe Richie, scotocind printre cărţi cu poze şi tuburi din plastic cu creioane colorate, înconjurat de stropii de sânge care lui Larry şi echipei lui nu le mai erau de niciun folos. Când am plecat, am dat cu piciorul într-un fel de animal albastru şi pufos, care a scos un chicotit ascuţit şi a început să cânte. Cântul lui subţire, dulce şi neomenesc m-a urmărit pe hol şi pe uşă afară.

Pe măsură ce lumina zilei începea să scadă, proprietatea prindea viaţă. Presa împachetase şi plecase acasă, luându-şi şi elicopterul cu ei, dar din reşedinţa în care vorbisem cu Fiona Rafferty au ieşit câţiva băieţei, zgâlţâind schelele şi

prefăcându-se că-şi dădeau brânci unul altuia de la ferestrele mari, siluete negre dansând pe cerul aprins. În capătul străzii, mai mulţi adolescenţi atârnau pe zidul unei grădini năpădite de buruieni, fără ca măcar să se ascundă că fumau sau beau, sau că se uitau la mine. Cineva se învârtea undeva, în cercuri urlătoare şi furioase, pe o motocicletă mare, fără tobă de eşapament. Mai departe, bârfa continua neîncetat. Păsările intrau şi ieşeau prin găurile goale ale ferestrelor, şi ceva a zbughit-o dintr-o grămadă de cărămizi şi sârmă ghimpată abandonată pe marginea drumului, stârnind o mică avalanşă de praf.

Intrarea din spate a proprietăţii era formată din doi stâlpi mari de poartă, din piatră, şi se deschidea spre o întindere de iarbă înaltă şi unduitoare, care crescuse compact în spaţiul în care fusese poarta. În timp ce coboram panta blândă spre dunele de nisip, iarba şoptea liniştitor şi mi se prindea strâns în jurul gleznelor, trăgându-mă înapoi.

Echipa de căutare era la marginea apei, scotocind printre algele marine şi prin găurile cu bulbuci în care erau diferite specii de melci de mare. Când m-au văzut venind, membrii ei s-au îndreptat de spate, unul câte unul.

— Vreo şansă? am întrebat eu.

Mi-au arătat captura de saci cu dovezi la fel cum se împrăştie îngheţaţi copiii acasă cu tot ce-au găsit în vreo ciudată vânătoare de ciudăţenii, la sfârşitul unei zile lungi. Mucuri de ţigară, cutii de cidru, prezervative folosite, căşti stricate, tricouri rupte, pachete de alimente, pantofi vechi. Fiecare casă goală avusese ceva de oferit, fusese revendicată şi colonizată de cineva – puşti în căutare de locuri în care să se provoace reciproc, cupluri în căutare de intimitate sau de emoţii, adolescenţi în căutare de ceva de distrus, creaturi în căutare de loc unde să se împerecheze şi să crească, şoareci, şobolani, păsări, buruieni, insecte mici şi harnice. Natura nu lasă nimic gol ori să se irosească. În clipa în care constructorii, dezvoltatorii şi agenţii imobiliari ieşiseră de-acolo, intraseră alte chestii.

Erau puţine descoperiri de folos: două lame – un briceag

rupt, probabil prea mic pentru a fi cel pe care-l căutam noi, şi un cuţit de buzunar cu arc ce ar fi fost interesant dacă n-ar fi fost pe jumătate ruginit –, trei chei de uşi care trebuiau să fie verificate în broaştele familiei Spain, o eşarfă cu un plasture rigid, închis la culoare, care s-ar fi putut dovedi a fi sânge.

— Lucruri bune, am zis eu. Daţi-i-le lui Boyle, de la Birou, şi duceţi-vă acasă. La opt dimineaţa fix, reluaţi de unde aţi rămas. Eu o să fiu la morgă, dar am să mă alătur vouă cât de repede pot. Mulţumesc, doamnelor şi domnilor. Bună treabă.

S-au târât în sus, prin dunele de nisip, spre proprietate, scoţându-şi mănuşile şi frecându-şi gâturile înţepenite. Eu am rămas unde eram. Echipa avea să presupună că profitam de o clipă de linişte ca să mă gândesc la caz, să trec prin matematica întunecată a probabilităţilor sau să las timp micilor feţe moarte să-mi iasă din minte. Dacă omul nostru ar fi fost cu ochii pe mine, şi-ar fi imaginat la fel. Nu asta făceam. Îmi rezervasem cele zece minute în programul zilei ca să mă testez pe plaja aia.

Am continuat să stau cu spatele la proprietate, cu toată speranţa distrusă, unde odată fuseseră costume de baie strălucitoare fluturând pe culmile de rufe improvizate între rulote. Era Lună Nouă, palidă pe cerul palid, licărind în spatele norilor subţiri de fum. Sub astrul nopţii, marea era cenuşie şi agitată, imperioasă. Păsările marine recuperaseră marginea apei imediat ce plecaseră căutătorii. Am rămas nemişcat, şi după câteva minute au uitat de mine şi s-au întors la căutarea lor grăbită de hrană şi la ţipetele lor ascuţite şi curate ca vântul în stânca tocită. Odată, când ţipătul ascuţit şi apropiat al unei păsări de noapte de la fereastra rulotei a speriat-o pe Dina şi a trezit-o, mama i-a citat din Shakespeare: *Nu te teme. Insula e plină de zgomote: sunete şi ifose dulci care te umplu de plăcere şi nu rănesc.*

Vântul a devenit rece. Mi-am ridicat gulerul de la palton şi mi-am vârât mâinile în buzunare. Ultima dată când pusesem piciorul pe plaja asta avusesem cincisprezece ani. Abia începusem să mă bărbieresc aşa cum voiam, abia începeam să mă obişnuiesc cu umerii mei nou-nouţi, la doar o săptămână

după ce ieşisem pentru prima dată cu cineva, o fată de aur din Newry, pe nume Amelia, care râdea la toate glumele mele şi avea gust de căpşuni. Eram diferit pe vremea aia: electrizant şi nesăbuit, aruncându-mă cu capul înainte în orice oferea o şansă de râs sau de provocare, cu suficient impuls cât să trec direct prin ziduri din piatră. Când noi, băieţii, făceam skandenberg ca să impresionăm fetele, acceptasem provocarea îngâmfatului de Dean Gorry şi-l bătusem de trei ori la rând, chiar dacă era de două ori cât mine, fiindcă îmi doream atât de mult s-o fac pe Amelia să mă aplaude.

M-am uitat peste apă, în noaptea care venea pe val, şi n-am simţit absolut nimic. Parcă văzusem plaja într-un film vechi, odată ca niciodată. Băiatul ăla înfierbântat părea un personaj dintr-o carte pe care o citisem în copilărie şi o dădusem mai departe. Numai că, undeva, în depărtare, în coloana mea vertebrală şi adânc în palmele mele, murmura ceva. Ca un sunet prea jos ca să-l auzi, ca un avertisment, ca un acord de violoncel când un diapazon găseşte tonul perfect ca să-l trezească la viaţă.

7

Şi, bineînţeles, dracu' să-l ia de *bineînţeles,* Dina mă aştepta.

Primul lucru pe care-l observi la sora mea mai mică, Dina, e că e genul de frumuseţe care, când apare, face lumea, bărbaţi şi femei deopotrivă, să uite despre ce vorbeşte. Arată ca una dintre schiţele alea vechi cu zâne, în cerneală: uşoare ca o dansatoare, cu piele care nu se bronzează niciodată, cu buze palide şi pline şi ochi mari şi albaştri. Merge de parcă ar pluti trei centimetri deasupra solului.

Artistul ăla cu care ieşise îi zisese odată că era „Pre-Rafaelită{33} pură", ceea ce ar fi fost mai drăguţ dacă două săptămâni mai târziu n-ar fi dat-o cu fundul de pământ. Nu că fusese vreo surpriză.

A doua chestie care iese în evidenţă la Dina e că e nebună ca un sac cu pisici. Diverşi terapeuţi şi psihiatri i-au diagnosticat diverse chestii de-a lungul timpului, dar s-a ajuns la concluzia că Dina face degeaba umbră pământului. E nevoie de un talent pe care ea n-a reuşit niciodată să şi-l dezvolte. Poate să se prefacă luni de-a rândul, uneori chiar un an, dar e nevoie de concentrare ca pentru a merge pe sârmă şi, în cele din urmă, se clatină mereu şi ajunge să-şi ia zborul. Atunci fuge de McJob-ul ei *du jour*{34} prost, prietenul ei *du jour* prost fuge de ea – bărbaţii cărora le plac femeile vulnerabile o iubesc pe Dina, până când ea le arată ce înseamnă, de fapt, vulnerabilitatea –, şi ea vine la uşa mea sau la cea a lui Geri, în general, la o oră scandaloasă a dimineţii, fără absolut niciun sens.

În acea noapte, ca să evite să devină previzibilă, a apărut, în schimb, la locul meu de muncă. Lucram în Castelul Dublin, şi cum e o atracţie turistică – 800 de ani în care construcţiile au apărat oraşul ăsta, într-un fel sau altul –, oricine poate să intre direct de pe stradă. Traversam pavajul împreună cu Richie, îndreptându-ne cu pas rapid spre clădirea în care era sediul şi îmi ordonam faptele în cap, pregătindu-mă să i le expun lui O'Kelly, când o umbră s-a desprins din colţul

întunecat al unui zid şi a zburat spre noi. Am tresărit amândoi.

— *Mikey,* a zis Dina într-o şoaptă teribilă, prinzându-mă de încheietura mâinii cu degetele strânse ca nişte fire. Trebuie să vii să mă iei *acum.* Toată lumea continuă să mă împingă.

Ultima dată când o văzusem, poate cu o lună înainte, avea părul lung, blond şi ondulat şi un fel de rochie înflorată cu volane. De atunci se degradase: avea părul vopsit negru lucios şi tăiat într-un stil Bob Flapper – bretonul părea că şi-l ajustase singură – şi purta un cardigan cenuşiu imens şi zdrenţăros peste un furou alb şi cizme motociclist. Întotdeauna e semn rău când Dina îşi schimbă lookul. Îmi venea să-mi dau una-n cap că trecuse atât de mult fără să verific.

Am tras-o de lângă Richie, care încerca să-şi ţină maxilarul să nu-i cadă pe caldarâm. Arăta de parcă mă vedea într-o lumină cu totul nouă.

— Am înţeles, scumpo. Care-i treaba?

— Nu pot, Mikey. Simt chestii în păr, ştii, vântul luptându-se în părul meu? Doare, continuă să doară, nu pot să-l găsesc, nu pot să comut butonul ca să-l opresc.

Stomacul mi-a devenit un bulgăre dur şi greu.

— OK, am zis eu. OK. Vrei să vii înapoi la mine pentru o vreme, da?

— Trebuie să *plecăm.* Trebuie să asculţi.

— Plecăm, scumpo. Aşteaptă doar o clipă, bine?

Am condus-o pe treptele uneia dintre clădirile castelului, închisă pentru noapte după seria de turişti de peste zi.

— Fă-mi plăcerea şi ia un loc.

— *De ce?* Unde te duci?

Era gata să intre în panică.

— Uite colo, am zis eu arătând în direcţia aceea. Trebuie să scap de partenerul meu, astfel încât noi doi să putem merge acasă. O să-mi ia două secunde.

— Nu-l vreau pe partenerul tău, Mikey. N-are să fie loc, cum o să ne înghesuim ca să încăpem?

— Exact. Nici eu nu-l vreau. O să-l trimit pe drumul lui,

apoi o să putem pleca.

Am aşezat-o pe trepte.

— OK?

Dina şi-a ridicat genunchii şi şi-a vârât gura în scobitura propriului cot.

— OK, a răspuns ea înăbuşit.

— Haide zău, OK?

Richie s-a prefăcut că-şi verifică mesajele pe telefon, ca să-mi lase puţină intimitate. Am continuat să ţin ochii pe Dina.

— Ascultă, Richie. S-ar putea să nu pot în seara asta. Tu eşti încă disponibil?

Am văzut semnele de întrebare sărind viguros în sus şi-n jos în capul lui, dar ştia când să-şi ţină gura.

— Sigur.

— Bine. Ia un salahor. El – sau ea, dacă o vrei pe Cumocheamă – poate să se treacă la ore suplimentare, deşi ai putea să încerci să-i explici că renunţarea la asta ar putea să fie un pas mai bun în carieră. În cazul în care se întâmplă ceva acolo, mă suni *imediat.* Nu contează dacă ai impresia că e lipsit de importanţă sau crezi că poţi să te descurci cu asta, mă suni. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— De fapt, sună-mă oricum, chiar dacă nu se întâmplă nimic, ca să fiu la curent. În fiecare oră, oră de oră. Dacă nu răspund, continuă să suni până răspund. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Spune-i superiorului că am avut o urgenţă şi să nu-şi facă griji, am totul sub control şi o să vin din nou la serviciu cel târziu mâine-dimineaţă. Informează-l despre ziua de azi şi planurile noastre pentru diseară – poţi să faci asta?

— Probabil că pot să mă descurc, da.

Strâmbătura din colţul gurii lui Richie sugera că nu aprecia întrebarea, însă în clipa aia ego-ul lui era ultimul pe lista mea de priorităţi.

— Nu „probabil”, fiule. Descurcă-te. Zi-i că salahorii au misiuni pentru mâine, la fel şi căutătorii, şi ne trebuie o echipă subacvatică pentru a începe cât mai curând posibil

munca în golf. De cum termini cu el, pleci. O să ai nevoie de hrană, haine groase, un pachet cu tablete de cafeină – cafeaua nu e bună, nu vrei să faci pipi la fiecare jumătate de oră – şi o pereche de ochelari cu imagine termică. Trebuie să presupunem că tipul ăsta are vreun fel de echipament cu viziune de noapte şi nu vreau să sară pe tine. Şi verifică-ţi pistolul.

Cei mai mulţi dintre noi încheiem cariera fără să scoatem vreodată pistolul din toc. Unii o iau ca pe o permisiune să devină neglijenţi.

— Da, am mai făcut nişte filaje înainte, a zis Richie destul de uniform, încât n-aş putea să afirm dacă îmi înşela aşteptările. Ne vedem aici mâine-dimineaţă?

Dina devenise neliniştită, muşca din firele mânecii pulovărului.

— Nu, am răspuns eu. Nu aici. O să încerc să vin la Brianstown la un moment dat diseară, dar asta se poate întâmpla sau nu. Dacă nu, ne întâlnim la spital pentru autopsii. La şase dimineaţa. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu întârzii, altfel ne petrecem restul dimineţii deznodându-i chiloţii lui Cooper.

— Nicio problemă.

Richie şi-a pus telefonul în buzunar.

— Putem să ne întâlnim acolo. Altfel, o să fie nevoie să facem tot posibilul să n-o zbârcim, da?

— Să n-o zbârcim, i-am confirmat eu.

— Nu, a zis Richie mai blând şi a sunat aproape ca şi cum mă liniştea.

— Succes.

A dat din cap spre mine şi s-a îndreptat spre uşa sediului. A fost destul de deştept să nu se uite înapoi.

— *Mikey,* a şuierat Dina apucându-mă cu toată mâna de spatele paltonului. *Mergem*?

M-am oprit o fracţiune de secundă ca să ridic ochii la cer şi să înalţ o rugăciune puternică şi urgentă către orice era acolo sus: *„Fă ca omul meu să aibă mai multă cumpătare decât cred eu că are. Nu-l lăsa să alerge în braţele lui Richie. Fă-l să mă aştepte*

pe mine”.

— Haide, am zis eu punând o mână pe umărul Dinei, care s-a înghesuit în mine, toată numai coate ascuţite şi gâfâit, ca un animal speriat. Haide să mergem.

În zile ca asta, prima chestie pe care trebuie s-o faci cu Dina e s-o ţii înăuntru. O mare parte din ce arată a nebunie e, de fapt, doar tensiune, teroare plutind liber, care creşte atunci când pe unde trece e lovită de şuvoaie şi capcane. Sfârşeşte prin a fi încordată din cauza imensităţii şi imprevizibilităţii lumii, ca un animal de pradă prins într-un perimetru deschis. Du-o într-un spaţiu închis familiar, fără străini, fără zgomote puternice şi fără mişcări bruşte, şi se calmează, are chiar perioade de luciditate, în timp ce aşteptaţi amândoi să treacă.

Dina a fost unul dintre factorii pe care i-am avut în minte când mi-am cumpărat apartamentul după ce eu şi fosta mea ne-am vândut casa. Am ales un moment bun pentru despărţire, sau aşa îmi tot spun eu: piaţa imobiliară era pe o curbă ascendentă şi cu jumătatea mea din împărţire m-am ales cu un apartament cu două dormitoare, la etajul patru, în Centrul de Servicii Financiare. E îndeajuns de central ca să pot să mă duc pe jos la serviciu, îndeajuns de *trendy* ca să mă facă să mă nu simt ca un ratat fiindcă am dat greş în căsnicie şi îndeajuns de sus ca Dina să nu fie speriată de zgomotul străzii.

— *Da, slavă Domnului că nu ţi-a luat mult,* a zis ea, cu mare uşurare, când am descuiat apartamentul.

A trecut tumultuos pe lângă mine şi s-a proptit cu spatele de peretele de lângă uşă, cu ochii închişi, respirând adânc.

— Mike, poţi să-mi dai un prosop de baie?

I-am găsit un prosop. Şi-a aruncat poşeta pe jos, a dispărut în baie şi a trântit uşa în urma ei.

Într-o zi proastă, Dina ar putea să stea la duş toată noaptea, cât timp are apă caldă şi ştie că eşti dincolo de uşă. Spune că se simte mai bine în apă, fiindcă îi goleşte mintea de gânduri, ceea ce e presărat cu atât de multe tipologii din Jung, că nici măcar nu ştiu de unde să încep. De îndată ce am auzit apa curgând şi pe ea începând să cânte pentru sine, am închis uşa

camerei de zi şi am sunat-o pe Geri.

Urăsc să dau astfel de telefoane aproape mai mult decât orice pe lume. Geri are trei copii, de zece, unsprezece şi cincisprezece ani, un loc de muncă unde face broşuri pentru compania de design interior a celei mai bune prietene de-a ei şi un soţ cu care nu stă suficient. Toţi oamenii ăia au nevoie de ea. De la mine n-are nevoie de nimic nimeni în viaţă, cu excepţia Dinei, a lui Geri şi a tatei, şi pe Geri o ajut cel mai mult când nu dau telefonul ăsta. Fac tot ce-mi stă în puteri. Trecuseră ani de când n-o mai dezamăgisem.

— Mick! Stai o clipă până pornesc maşina asta de spălat…

Bang, clic pe butoane, zumzet mecanic.

— Gata. E totul OK? Ai primit mesajul meu?

— Da, l-am primit. Geri…

— Andrea! Te-am văzut! Dă-i-l înapoi imediat, altfel i-l dau lui pe-al tău, şi nu vrei asta, nu? Nu, nu.

— *Geri.* Ascultă-mă. Mintea Dinei rătăceşte iar. Am adus-o la mine, face un duş, dar eu am treabă. Pot s-o las la tine?

— Of, Doamne…

Am auzit-o oftând. Geri e optimista noastră. Ea încă mai speră, după douăzeci de ani de aşa ceva, că de fiecare dată va fi pentru ultima oară, că, într-o dimineaţă, Dina are să se trezească vindecată.

— Of, Doamne, biata de ea. Mi-ar plăcea s-o iau, însă nu în seara asta. Poate în câteva zile, dacă tot mai e…

— Nu pot să aştept câteva zile, Geri. Am un caz mare, se pare că o să lucrez ture de optsprezece ore şi n-am cum s-o iau cu mine la lucru.

— Oh, Mick, *nu pot.* Sheila are gastroenterită virală, cum îţi spuneam, i-a dat-o şi lui taică-su – le-a fost rău amândurora toată noaptea, când la unul, când la celălalt – şi aş spune că şi Colm, şi Andrea pot s-o ia în orice clipă. Fac curăţenie după bolnavi, spăl şi răcesc 7-UP{35} toată ziua, şi se pare că la noapte o să fac asta din nou. N-aş putea să mă descurc şi cu Dina. Nici vorbă.

Episoadele Dinei durau între trei zile şi două săptămâni. Pentru orice eventualitate, îmi păstrez o parte din zilele de

concediu anual, şi O'Kelly nu întreabă nimic, dar de data asta n-avea să meargă.

— Şi tata? Măcar de data asta. N-ar putea...? am încercat eu.

La propunerea asta, Geri a tăcut. Când eram copil, tata avea spatele drept şi era uscăţiv, înclinat spre enunţuri clare şi directe, fără loc de manevră: *„Femeile pot să fie atrase de un beţiv, însă n-au să-l respecte niciodată. Nu există proastă dispoziţie pe care aerul curat şi exerciţiile fizice să n-o poată îndrepta. Plăteşte-ţi întotdeauna o datorie înainte de scadenţă şi n-ai să flămânzeşti niciodată"*. Putea să repare orice, să crească orice, să gătească, să facă curat şi să calce ca un profesionist, când trebuia. Moartea mamei îl dărâmase complet.

Încă locuieşte în casa din Terenure unde am crescut noi. Eu şi Geri îl sunăm pe rând la sfârşit de săptămână, să facă ordine în baie, să pună şapte meniuri echilibrate în congelator şi să verifice dacă încă funcţionează televizorul şi telefonul. Tapetul din bucătărie e cel cu vârtej portocaliu pe care mama l-a ales în anii '70. În camera mea, pe raftul făcut de tata pentru mine, sunt manualele mele şcolare, având colţuri îndoite şi pline de pânze de păianjen. Du-te în camera de zi şi întreabă-l ceva. După câteva secunde o să-şi mute privirea la televizor, o să clipească la tine, zicând: „Fiule, mă bucur să te văd", şi o să se întoarcă la vizionarea cu sonorul oprit a serialelor australiene. Ocazional, când devine neliniştit, se ridică de pe canapea şi-şi târşâie picioarele încălţate în papuci prin grădina din spate.

— Geri, te rog, am insistat eu. Doar pentru o noapte. Mâine o să doarmă toată ziua şi sper ca până mâine-seară să am treburile rezolvate la lucru. Te rog.

— Aş accepta dacă aş putea, Mick. Nu pentru că sunt prea ocupată, ştii că nu m-ar deranja asta...

Zgomotul de fond a dispărut: s-a îndepărtat de copii, pentru intimitate. Mi-am imaginat-o în sufrageria lor presărată cu pulovere strălucitoare şi masa plină cu teme pentru acasă, trăgând o şuviţă blondă din coafura făcută cu grijă săptămânal. Amândoi ştiam că nu l-aş fi sugerat pe tatăl

nostru dacă nu eram disperat.

— Dar ştii ce face dacă nu stai tot timpul cu ea, iar eu trebuie să am grijă de Sheila şi Phil… Ce mă fac dacă unuia dintre ei începe să-i fie rău în mijlocul nopţii? Să-i las să-şi cureţe singuri mizeria? Sau s-o las pe ea, şi să înceapă să se agite, să trezească toată casa?

M-am lăsat cu umerii de perete şi mi-am trecut o mână peste faţă. Parcă n-aveam aer în apartament, era plin de duhoarea chimicalelor cu miros fals de lămâie folosite de cei de la curăţenie.

— Da, am zis eu. Ştiu. Lasă.

— Mick. Dacă nu putem să facem faţă… Poate ar trebui să ne gândim s-o ducem undeva unde pot să se ocupe de ea.

— Nu, am spus eu.

A ieşit destul de tăios cât să tresar, dar Dina nu s-a întrerupt din cântat.

— Pot să fac faţă. O să fie bine.

— O să fii bine? Poţi să găseşti pe cineva să te înlocuiască?

— Nu aşa merge. Mă gândesc eu la ceva.

— Oh, Mick, îmi pare rău. Chiar îmi pare foarte rău. De îndată ce ei au să fie un pic mai bine…

— E OK. Transmite-le la amândoi că am întrebat de ei, iar tu încearcă să nu te molipseşti de la ei. Pe curând.

Un strigăt îndepărtat de furie, undeva la celălalt capăt al legăturii telefonice cu Geri.

— Andrea! Ce-am zis?… Sigur, Mick, s-ar putea ca Dina să fie mai bine până dimineaţă, nu? Nu ştii niciodată norocul.

— S-ar putea, da. Să sperăm.

Dina a scâncit, şi duşul s-a oprit. Se terminase apa caldă.

— Trebuie să închid, am zis eu. Ai grijă.

Şi am ascuns telefonul, iar în momentul în care s-a deschis uşa de la baie stăteam frumos în bucătărie, mărunţind legume.

Mi-am preparat singur o friptură de vită *stir-fry*{36} – Dinei nu-i era foame.

Duşul o liniştise. S-a ghemuit pe canapea; purta un tricou şi pantaloni de trening pe care le luase din şifonierul meu, uitându-se în gol şi frecându-şi visătoare părul cu un prosop.

— Ssst, a zis ea când am început să întreb delicat cum şi-a petrecut ziua. Nu vorbi. Ascultă. Nu e frumos?

Nu auzeam decât murmurul traficului, patru etaje mai jos, şi clinchetul sintetizat al muzicii pe care o punea în fiecare seară cuplul de la etajul de mai jos, ca să-şi adoarmă copilul. Am presupus că era paşnic în felul lui şi, după o zi întreagă de discuţii complicate, cărora trebuia să le acorzi toată atenţia, era bine să găteşti şi să mănânci în tăcere. Mi-ar fi plăcut să mă uit la ştiri, să văd cum prezentaseră reporterii lucrurile, însă asta era exclus.

După cină am făcut o cană mare. Sunetul boabelor măcinate a oprit-o pe Dina din noul neastâmpăr: mersul neliniştit în cerc, în picioarele goale, prin camera de zi, luând cărţile de pe rafturi, răsfoindu-le şi punându-le înapoi în locuri greşite.

— Unde trebuia să te duci în seara asta? a întrebat ea cu spatele la mine. Aveai o întâlnire amoroasă sau ceva în genul ăsta?

— E marţi. Nimeni nu se duce marţea la întâlniri amoroase.

— Doamne, Mikey, fii mai spontan. Du-te la cursurile serale. Fii nebun.

Mi-am turnat o cană de espresso tare şi m-am îndreptat spre fotoliul meu.

— Nu cred că sunt genul spontan.

— Păi, asta înseamnă că te duci la întâlniri amoroase la sfârşit de săptămână? Că ai o prietenă?

— Nu cred că am mai considerat pe cineva prietena mea de când aveam douăzeci de ani. Adulţii au partenere.

Dina a mimat că-şi vâră două degete pe gât, cu efecte sonore.

— Băieţii gay de vârstă medie din 1995 aveau parteneri. Ieşi cu cineva? I-o tragi cuiva? Bombardezi pe cineva cu o bazooka şi cu iaurt ca muniţie? Eşti…

— *Nu,* Dina, nu sunt. Am ieşit cu cineva până de curând, ne-am despărţit, n-am de gând să mă întorc în şa pentru o vreme. OK?

— N-am ştiut, a zis Dina mult mai liniştită. Scuze.

S-a lăsat pe un braţ al canapelei.

— Mai vorbeşti cu Laura? a întrebat ea după o clipă.

— Câteodată.

Auzind numele Laurei, încăperea s-a umplut cu parfumul ei fin şi dulce. Am luat o înghiţitură mare de cafea ca să mi-l scot din nări.

— Aveţi de gând să vă împăcaţi?

— Nu. Iese cu cineva. Un doctor. Mă aştept să mă sune în orice zi şi să-mi spună că s-au logodit.

— Ahhh, a zis Dina dezamăgită. Mi-a plăcut de Laura.

— Şi mie. De asta m-am însurat cu ea.

— Atunci, de ce ai divorţat?

— N-am divorţat eu de ea, ci ea de mine. Eu şi Laura am făcut mereu chestii civilizate şi am spus lumii că a fost de comun acord, n-a fost vina nimănui, că aveam drumuri diferite şi toate porcăriile obişnuite, dar eram prea obosit.

— Serios? De ce?

— De-aia. N-am energie în seara asta, Dina.

— Mă rog, a opinat Dina dându-şi ochii peste cap.

A alunecat sinuos de pe canapea şi s-a dus în bucătărie, unde am auzit-o cotrobăind prin frigider.

— De ce n-ai nimic de *mâncare? Mor de foame.*

— E o grămadă de mâncare. Frigiderul e plin. Aş putea să-ţi fac o *stir-fry,* sau e tocană de miel în congelator, sau dacă vrei ceva mai uşor, poţi să mănânci terci, sau…

— Oh, te rog. Nu vorbesc despre chestii banale. La naiba cu cele cinci grupe de alimente şi antioxidanţi bla, bla, bla. Vreau îngheţată sau un burger de-ăsta de rahat pe care-l bagi în cuptorul cu microunde.

A trântit uşa de la un dulap şi s-a întors în camera de zi întinzând la o lungime de braţ un baton de granola[37].

— *Granola?* Ce, eşti copil mic? Nu te obligă nimeni să mănânci.

A ridicat din umeri, s-a aruncat pe canapea şi a început să muşte din baton, făcând o faţă de parcă ar fi putut s-o otrăvească.

— Atunci când erai cu Laura, erai fericit, a zis ea. Era cam

ciudat, fiindcă nu eşti unul dintre oamenii ăia fericiţi în mod natural, aşa că nu eram obişnuită să te văd aşa. De fapt, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce se întâmpla. Însă era drăguţ.

— Da, era, am confirmat eu.

Laura e acelaşi gen elegant care iese în evidenţă, drăguţă prin muncă intensivă ca Jennifer Spain. Era la dietă în fiecare zi de când o ştiam, cu excepţia zilelor de naştere şi a Crăciunurilor. Îşi refăcea bronzul fals la fiecare trei zile, îşi îndrepta părul în fiecare dimineaţă a vieţii ei şi nu ieşea din casă fără machiaj complet. Ştiu că unora dintre bărbaţi le place ca femeile să se păstreze naturale, sau cel puţin să pretindă că o fac, dar vitejia cu care Laura încerca să se lupte corp la corp cu natura reprezenta unul dintre multele lucruri care-mi erau dragi la ea. Obişnuiam să mă trezesc dimineaţa cu cincisprezece-douăzeci de minute mai devreme, ca să pot să-mi petrec acel timp doar privind-o cum se pregătea.

Chiar şi în zilele în care era în întârziere, scăpând lucrurile din mână şi bombănindu-se, pentru mine era cel mai odihnitor lucru pe care viaţa mi-l putea oferi, ca şi cum mă uitam cum o pisică punea lumea în ordine spălându-se.

Întotdeauna mi s-a părut că o fată ca asta, care lucra din greu ca să fie ce credea ea că trebuia să fie, avea toate şansele să vrea ce credea ea că trebuia să vrea: flori, bijuterii bune, o casă frumoasă, vacanţe însorite şi un bărbat care s-o iubească şi să-şi propună să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii lor. Fetele ca Fiona Rafferty sunt mistere complete pentru mine. Nu pot să-mi imaginez de unde să începi să încerci să le descoperi, şi asta mă face nervos. În cazul Laurei, mi se părea că aveam o şansă s-o fac fericită. Mi s-a părut cretin să fiu luat prin surprindere când ea, cu care mă simţeam în siguranţă fix din motivul ăsta, ajunsese să-şi dorească exact ce ar trebui să-şi dorească femeile.

— Din cauza mea? De-asta te-a părăsit Laura? a întrebat Dina fără să se uite la mine.

— Nu, am răspuns eu imediat.

Era adevărat. Laura aflase de timpuriu despre Dina, cam

cum era de aşteptat. N-a zis sau n-a lăsat niciodată să se înţeleagă, cred că nici nu s-a gândit vreodată, că Dina nu era responsabilitatea mea, că ar fi trebuit să-i ţin nebunia afară din casa noastră. Când mă duceam în pat, târziu, în nopţile în care Dina adormea, în sfârşit, în camera noastră de rezervă, Laura mă trăgea de păr. Asta era tot.

— Nu vrea nimeni să aibă de-a face cu porcăria asta, a adăugat Dina. *Eu* nu vreau să am de-a face cu porcăria asta.

— Poate că unele femei nu. Nu m-aş însura cu genul ăsta de femei.

— Am zis că *mi-a plăcut* Laura, nu că o credeam o *sfântă,* a pufnit ea. Cât de proastă mă crezi? *Ştiu* că n-a vrut să apară la uşa ei vreo căţea nebună şi să-i strice toată săptămâna. Singura aia dată, lumânări, muzică, pahare cu vin, părul vostru, al amândurora, ciufulit? Trebuie că m-a urât din rărunchi.

— Nu. Nu te-a urât niciodată.

— Nu mi-ai fi spus dacă ar fi fost aşa. De ce altceva să te fi părăsit? Laura era nebună după tine. Şi n-a fost vina ta, că ai fi lovit-o sau ai fi făcut-o târfă. Ştiu cum te-ai purtat cu ea, de parcă era o prinţesă. I-ai fi adus Luna de pe cer. *„Ea sau eu”,* aşa ţi-a zis, nu? *„Îmi vreau viaţa înapoi, alung-o pe ţăcănita aia de-aici?”*

A început să se încovrige strâns, cu spatele lipit de braţul canapelei. Avea în ochi o sclipire de teamă.

— Laura m-a părăsit fiindcă voia copii, am precizat eu.

Dina s-a oprit la jumătatea respiraţiei şi s-a holbat cu gura căscată.

— Oh, rahat, Mikey. Nu poţi să ai copii?

— Nu ştiu. N-am încercat.

— Atunci…?

— Nu vreau să am copii. N-am vrut niciodată.

Dina s-a gândit la asta în tăcere, sugându-şi absentă batonul de granola. După un timp, a replicat:

— Poate că Laura s-ar fi calmat dacă ar fi avut copii.

— Poate. Sper să aibă şansa să descopere. Însă nu cu mine. Laura ştia asta când s-a măritat cu mine. M-am asigurat că

ştia. N-am indus-o niciodată în eroare.

— De ce nu vrei copii?

— Unii nu vor. Nu sunt vreun ciudat.

— N-am zis că eşti ciudat. Te-am făcut eu ciudat? Doar am întrebat de ce.

— Nu cred în detectivii criminalişti cu copii, am explicat eu. Se înmoaie. Nu mai poţi să-ţi faci treaba şi sfârşeşti prin a da greş şi la slujbă şi, probabil, şi cu copiii. Nu poţi să le ai pe amândouă. Eu aleg slujba.

— Of, Doamne, mare rahat mare. Nimeni nu refuză să aibă copii fiindcă nu *crede* în asta. Mereu dai vina pe munca ta. E aşa de *plictisitor,* nici n-ai idee. De ce nu vrei copii?

— Nu *dau vina* pe munca mea. O iau în serios. Dacă e plictisitor, îmi cer scuze.

Dina şi-a dat ochii peste cap şi a scos un oftat uriaş de falsă îngăduinţă.

— OK, a zis ea lăsând-o mai moale, în aşa fel ca idiotul de mine să poată să ţină pasul. Aş paria tot ce am, care e zero, dar lasă aşa, că echipa ta n-a fost toată *sterilizată* în prima zi de muncă. Lucrezi cu tipi care au copii. Ei fac exact ce faci şi tu. Nu se poate să lase tot timpul criminalii să scape, altfel ar fi daţi afară. Corect? Am dreptate?

— Unii dintre ei au familii. Da.

— Atunci, tu de ce nu vrei copii?

Cafeaua mi-a venit înapoi pe gât. Apartamentul părea mic şi urât, respingător, cu lumină artificială. Nevoia de a ieşi, de a conduce cu viteză prea mare înapoi la Portul Sfărâmat aproape m-a făcut să sar în sus de pe fotoliu.

— Fiindcă riscul e prea mare, am răspuns eu. E atât de mare, că doar gândindu-mă la asta, şi-mi vine să-mi vomit măruntaiele. Uite de-aia.

— Riscul, a zis Dina după un moment de tăcere.

A întors, cu grijă, ambalajul batonului de granola şi a examinat partea lucioasă.

— Nu e vorba de locul de muncă. Te referi la mine. Că ar putea să iasă ca mine.

— Nu de tine îmi fac griji, am spus eu.

— Atunci, de cine?
— De mine.
Dina m-a privit şi am observat cum becul reflecta mici flăcărui gemene în ochii ăia misterioşi, de un albastru lăptos.
— Ai fi un tată bun, a conchis ea.
— Cred că, probabil, aş fi. Dar, probabil, nu destul de bun. Fiindcă dacă greşim amândoi şi mă dovedesc un tată teribil, ce ne facem? N-aş putea să fac absolut *nimic*. Descoperi când e prea târziu. Copiii sunt acolo, nu poţi să-i trimiţi înapoi. Ci doar să-i păstrezi naibii, zi după zi, şi să te uiţi cum copiii ăştia perfecţi se transformă în epave în faţa ochilor tăi. Nu pot să fac asta, Dina. Ori nu sunt suficient de prost, ori nu sunt suficient de curajos, cert e că nu pot să-mi asum riscul ăsta.
— Geri o face OK.
— Geri o face grozav, am zis eu. Geri e veselă, relaxată şi o mamă naturală. După ce s-a născut fiecare dintre copiii ei, am sunat-o în fiecare zi, timp de un an – filaj, interogatorii, certuri cu Laura, orice altceva pe lume era pus pe aşteptare pentru telefonul ăla ca să mă asigur că era bine. Odată a părut răguşită şi suficient de abătută cât să-l fac pe Phil să plece de la muncă şi să vadă cum se simţea. Era răcită şi, evident, a crezut că trebuia că mă simt ca un idiot, dar nu era aşa. Întotdeauna e mai bine să fii sigur.
— Eu îmi doresc copii într-o zi, a zis Dina.
A făcut ghem ambalajul, l-a aruncat în direcţia vagă a coşului de gunoi şi a ratat.
— Pun pariu că tu crezi că e o idee de tot rahatul.
Gândul la ea apărând gravidă data viitoare mi-a făcut scalpul să îngheţe.
— N-ai nevoie de permisiunea mea.
— Dar, oricum, aşa crezi.
— Ce face Fabio? am întrebat eu.
— Îl cheamă Francesco. Nu am convingerea că are să meargă. Nu ştiu.
— Cred că ar fi o idee bună să aştepţi să ai copii până când o să fii cu cineva în care poţi să ai încredere. Consideră-mă de modă veche.

— Vrei să spui, în cazul în care-l pierd. În eventualitatea că am copilaşul ăsta mic de trei săptămâni şi capul începe să-mi explodeze. Ar trebui să fie acolo cineva, să mă supravegheze.

— Nu asta am zis.

Dina şi-a întins picioarele pe canapea şi şi-a inspectat oja de pe unghiile de la picioare, care era bleu perlat.

— Ştiu când începe, să ştii, a zis ea. Vrei să ştii de unde?

Nu vreau să ştiu nimic, niciodată, despre mecanismele interne ale minţii Dinei.

— De unde? am iscodit-o eu.

— Lucrurile încep să sune greşit.

O privire rapidă la mine, de sub părul care-i acoperea ochii.

— Ca şi cum mi-aş scoate tricoul noaptea şi l-aş arunca pe jos, şi ar face *plop,* ca o piatră care cade într-un iaz. Sau odată am mers pe jos acasă de la muncă, şi de fiecare dată când atingeau pământul, cizmele mele *ţipau,* ca un şoarece într-o capcană. A fost oribil. În final, a trebuit să mă aşez jos pe alee şi să le scot, ca să mă asigur că nu era vreun şoarece prins înăuntru – ştiam că nu era, nu sunt proastă, însă am vrut doar să fiu sigură. Atunci mi-am dat seama. Ce se întâmpla, vreau să spun. Însă tot am fost nevoită să iau un taxi spre casă. Nu mai suportam să aud, tot drumul. Se auzea de parcă era în *agonie.*

— Dina. Ar trebui să te duci la cineva în legătură cu asta. De îndată ce se întâmplă.

— Mă duc la cineva. Azi am fost la muncă şi am deschis unul dintre congelatoarele mari ca să iau mai mulţi covrigi, şi a trosnit. Ca un foc, de parcă era acolo o pădure în flăcări. Aşa că am ieşit şi am venit la tine.

— Asta e minunat. Sunt încântat că ai făcut-o. Dar eu vorbesc de un profesionist.

— Medicii, a zis Dina încreţindu-şi buzele. Le-am pierdut numărul. Şi cât de folositori mi-au fost vreodată?

Era în viaţă, ceea ce conta mult pentru mine şi ceea ce am simţit că ar trebui să conteze măcar un pic şi pentru ea. Dar înainte să punctez asta, mi-a sunat mobilul. Când l-am scos, mi-am verificat ceasul: nouă punct. Bravo, Richie.

— Kennedy, am zis eu ridicându-mă şi îndepărtându-mă de Dina.

— Suntem la obiectiv, a spus Richie aşa de încet, încât a trebuit să-mi apăs urechea de telefon. Nicio mişcare.

— Tehnicienii şi salahorii îşi fac treaba?

— Da.

— Vreo problemă? Ai dat peste cineva pe drum? Ceva ce ar trebui să ştiu?

— Ne. Suntem bine.

— Atunci, vorbim într-o oră, sau mai devreme dacă apare vreo acţiune. Succes.

Am închis. Dina îşi răsucea prosopul într-un nod strâns şi mă privea intens printre şuviţele părului ei lucios.

— Cine a fost?

— De la muncă.

Mi-am pus mobilul în buzunar. Mintea Dinei avea unghere paranoice. Nu voiam să-mi ascundă telefonul, ca să nu pot să vorbesc cu spitale imaginare, sau, şi mai bine, să răspundă ea şi să-i spună lui Richie că ştia ce avea el de gând şi că spera să moară de cancer.

— Am crezut că eşti liber.

— Sunt. Mai mult sau mai puţin.

— Ce înseamnă „mai mult sau mai puţin”?

Mâinile au început să i se tensioneze pe prosop. Am răspuns, menţinându-mi vocea calmă:

— Înseamnă că uneori oamenii vor să mă întrebe ceva. În Criminalistică nu există „liber”. Era partenerul meu. Probabil că are să mai sune de câteva ori în seara asta.

— De ce?

Mi-am luat cana cu cafea şi m-am îndreptat spre bucătărie ca s-o umplu.

— L-ai văzut. E pifan. Trebuie să discute cu mine înainte să ia vreo decizie importantă.

— Decizie importantă despre ce?

— Despre orice.

Dina a început să-şi folosească unghia de la degetul mare de la mână ca să-şi ia o crustă de pe dosul mâinii, cu

scărpinături tari şi scurte.

— Cineva asculta la radio azi după-amiază, a zis ea. La muncă.

Of, rahat.

— Şi?

— Şi. Ziceau că s-a găsit un cadavru, iar poliţia consideră moartea suspectă. Ziceau Portul Sfărâmat. Vorbea un tip, un poliţist. Parcă erai tu.

Şi atunci congelatorul a început să scoată zgomote de pădure în flăcări.

— OK, am rostit eu cu grijă, aşezându-mă din nou în fotoliul meu.

Scărpinatul a devenit mai viguros.

— Nu *face* asta. Nu mai *face* asta, fir-ar să fie.

— Ce să nu fac?

— Să nu mai afişezi faţa aia, faţa aia proastă de poliţist încrezut. Vorbeşti de parcă sunt vreun idiot de martor cu care poţi să joci joculeţe fiindcă sunt prea intimidată ca să-ţi întorc privirea. Nu mă intimidezi tu pe mine. Ai înţeles?

N-avea niciun rost să ne certăm.

— Am înţeles, am spus eu calm. N-am de gând să încerc să te intimidez.

— Atunci, termină cu prosteala şi *spune-mi.*

— Ştii că nu pot să vorbesc despre muncă. Nu e personal.

— *Iisuse,* cum naiba să nu fie personal? Sunt *soră-ta.* Se poate mai personal *de-atât?*

S-a înghesuit tare în colţul ei de canapea, cu picioarele fixate ca şi cum se pregătea să se catapulteze spre mine, ceea ce era puţin probabil, dar nu imposibil.

— Adevărat, am răspuns eu. Am vrut să spun că nu ascund nimic de tine personal. Trebuie să fiu discret cu toată lumea.

Dina mesteca în spatele propriului antebraţ şi mă privea ca şi cum eram duşmanul ei, mijind ochii aprinşi cu viclenie de animal neprietenos.

— OK, a zis ea. Atunci, haide doar să ne uităm la ştiri.

Sperasem să nu-i vină ideea asta.

— Am crezut că-ţi place linştea şi pacea.

— Dacă e îndeajuns de publică încât s-o vadă toată afurisita de ţară, cu siguranţă, fir-ar să fie, nu poate să fie prea confidenţială ca să mă uit eu. Corect? Având în vedere că nu e *personal.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dina. Am muncit toată ziua. Ultima chestie pe care vreau s-o fac e să vin acasă şi să mă uit la munca mea la televizor.

— Atunci, spune-mi odată *ce naiba se întâmplă.* Sau dau pe ştiri, şi va trebui să mă pui jos ca să mă opreşti. Asta vrei?

— Bine, am cedat eu ridicând mâinile. OK. Îţi spun povestea dacă te calmezi. Asta înseamnă că trebuie să te opreşti să te muşti de braţ.

— E afurisitul meu de braţ. Ce-ţi pasă ţie a cui e treaba?

— Nu pot să mă concentrez când faci asta. Şi dacă nu pot să mă concentrez, nu pot să-ţi spun ce se întâmplă. Depinde de tine.

M-a săgetat cu o privire sfidătoare, şi-a dezgolit dinţii mici şi albi şi a muşcat din nou, tare, dar cum n-am reacţionat, şi-a şters braţul de tricou şi s-a aşezat pe mâini.

— Uite. Fericit?

— N-a fost un singur cadavru, am început eu să-i relatez, ci o familie compusă din patru membri. Locuiau în Portul Sfărâmat – se numeşte Brianstown acum. Aseară, cineva le-a intrat în casă prin efracţie.

— Cum i-a omorât?

— N-o să fim siguri până la autopsie. Se pare că a folosit un cuţit.

În timp ce reflecta la asta, Dina se holba în gol şi nu se mişca, nici nu respira.

— Brianstown, a zis ea, într-un final, abstract. Ce nume cretin, nenorocit, prost. Oricine a avut ideea asta ar trebui împins cu capul sub o maşină de tuns iarba şi ţinut acolo. Eşti sigur?

— Despre nume?

— Nu! *Iisuse.* Despre *cei morţi* în Brianstown.

Mi-am frecat articulaţia fălcii, încercând să elimin o parte din tensiunea de-acolo.

— Da. Sunt sigur.

În ochi i-a revenit concentrarea. Erau pe mine, fără să clipească.

— Eşti sigur fiindcă lucrezi la asta.

N-am răspuns.

— Ai zis că nu vrei să te uiţi la asta la ştiri, deoarece la asta ai lucrat toată ziua. Aşa ai zis.

— Să te uiţi la un caz de crimă e muncă. La orice caz de crimă. Asta *fac* eu.

— Bla, bla, bla, mă rog, cazul *ăsta* de crimă e munca *ta*. Corect?

— Ce mai contează?

— Contează, fiindcă, dacă-mi spui, te las să schimbi subiectul.

— Da. E cazul meu. Al meu şi al unei grămezi de alţi detectivi, am continuat eu.

— Hmm! a exclamat Dina.

A aruncat prosopul în direcţia vagă a uşii de la baie, a alunecat de pe canapea şi a început să se învârtă din nou prin cameră, în cercuri automate şi viguroase. Aproape auzeam zumzetul a ceea ce trăia în interiorul ei, începând să construiască, un bâzâit subţire de ţânţar.

— Şi acum o să schimbăm subiectul, am punctat eu.

— Da, a zis Dina.

A luat un mic elefant din steatit pe care eu şi Laura îl adusesem din vacanţa în Kenya dintr-un an, l-a strâns tare în mână şi a examinat cu interes urmele roşii rămase în palmă.

— Mă gândeam înainte. Când te aşteptam. Vreau să-mi schimb apartamentul.

— Bine, am zis eu. Putem să începem chiar acum să căutăm ceva on-line.

Apartamentul Dinei era o cocină. Şi-ar fi putut permite un loc absolut decent, eu aş fi ajutat-o cu chiria, însă ea e de părere că blocurile de apartamente construite cu un anume scop o fac să vrea să se dea cu capul de pereţi, aşa că sfârşeşte întotdeauna în vreo casă georgiană decrepită, care a fost transformată în garsoniere în anii ’60, cu baie comună cu

vreun ratat păros care îşi zice muzician şi are nevoie să i se reamintească regulat că ea are un frate poliţist.

— Nu, a spus Dina. *Ascultă,* pentru numele lui Dumnezeu. Vreau să-l schimb ca *schimbare.* Îl urăsc, fiindcă-mi produce mâncărimi. Am încercat deja să mă mut, m-am dus la fetele de sus să le cer să facem schimb. Vreau să spun că lor n-o să le provoace mâncărime pe interiorul coatelor şi până la unghii, ca mie. Nu e greşeală. N-am păduchi. Ar trebui să arunci o privire la cât de curată sunt. Cred că e doar modelul de rahat al covorului ăluia. Le-am zis asta, însă târfele nu m-au ascultat. Au toate ochelari ca o gură de peşte mare şi prost. Mă întreb dacă au peşti ca animale de companie. Deci, din moment ce nu pot să mă mut, am să *schimb* lucrurile. Vreau să mut camerele. Cred că le-am lovit cu ciocanul înainte, dar nu-mi amintesc. Tu îţi aminteşti, Mikey?

Richie a sunat din oră-n oră, aşa cum promisese, să mă anunţe că nu s-a întâmplat mai nimic. Dina mă lăsa uneori să răspund la primul apel, mestecându-şi un deget în timp ce eu vorbeam, şi aştepta până închideam înainte să înceapă iar mecanic: *„Cine a fost, ce-a vrut, ce i-ai zis despre mine…”* Alteori trebuia să-l las să sune de două-trei ori, în timp ce ea se învârtea mai repede în cerc şi vorbea mai tare, ca să-l acopere, până se extenua şi cădea pe canapea sau pe covor, şi eu puteam să răspund. La ora unu m-a pocnit peste mâna în care ţineam telefonul, iar vocea i s-a transformat într-un ţipăt când am vrut să răspund: *„Nu dai o ceapă degerată că încerc să-ţi spun ceva, că încerc să vorbesc cu tine, nu mă ignora pentru oricine ăla, ascultă, ascultă, ascultă…”*

Imediat după ora trei, în mijlocul unei fraze, s-a făcut ghem, cu capul ascuns între perne, şi a adormit pe canapea. Avea tivul tricoului meu înfăşurat în jurul pumnului şi sugea materialul.

Am luat plapuma din camera de rezervă şi am învelit-o. Apoi am făcut lumina mai mică, am luat o cană cu cafea rece şi m-am aşezat la masă, jucând Solitaire pe telefon. Departe, mai jos de noi, un camion a piuit ritmic, dând cu spatele. Pe coridor s-a trântit o uşă, înăbuşită de covorul greu. Dina

şoptea în somn. O vreme a plouat, un foşnet moale şi un răpăit la ferestre, care şi-a potolit intensitatea până s-a lăsat din nou tăcerea.

Eu aveam cincisprezece ani, Geri – şaisprezece ani şi Dina – aproape şase când s-a sinucis mama noastră. De când mă ştiu, o parte din mine aşteptase ziua în care avea să se întâmple. Cu abilitatea celor ale căror minţi au fost dezarmate de o dorinţă, ea alesese singura zi în care nu ne aşteptam. Un an întreg, tata, Geri şi cu mine o supravegheasem non-stop, urmărind primele semne, ca agenţii sub acoperire, convingând-o să mănânce când nu se dădea jos din pat, ascunzându-i analgezicele, ziua, când se învârtea prin casă ca o pată rece{38} în aer, ţinând-o de mână toată noaptea, când nu putea să se oprească din plâns, minţind strălucit şi abil, ca nişte impostori, vecini, rude, pe oricine întreba. Dar timp de două săptămâni, în vară, fusesem liberi toţi cinci. Ceva din Portul Sfărâmat – aerul, schimbarea de peisaj, determinarea pură să nu ne strice vacanţa – o schimbase pe mama într-o fată care râdea ridicându-şi palmele spre soare, nesigură şi uimită, ca şi cum nu-i venea să creadă că-i mângâia pielea cu tandreţe. Alerga cu noi pe nisip, îl săruta pe tata pe ceafă, când îi aplica pe corp crema de protecţie solară. În acele două săptămâni, n-am numărat cuţitele ascuţite şi n-am sărit în picioare la cele mai mici zgomote peste noapte, fiindcă era fericită.

În vara în care aveam cincisprezece ani, ea a fost cea mai fericită dintre toţi. N-am înţeles de ce, până după aceea. A aşteptat ultima noapte a vacanţei noastre ca să intre în apă.

Până în acea noapte, Dina era o mică scânteie de încăpăţânare şi de neastâmpăr, mereu gata să explodeze în chicotitul ei ascuţit şi spumos, mereu capabilă să te atragă în asta şi pe tine. Ulterior, medicii ne-au avertizat să stăm cu ochii pe ea pentru „consecinţe emoţionale” – în zilele noastre, ar fi fost trimisă direct la terapie, probabil şi noi toţi, însă erau anii ’80, şi ţara asta încă mai credea că terapia era pentru cei bogaţi, care aveau nevoie de un şut bun în fund.

Am stat cu ochii pe ea – eram buni la asta. La început am urmărit-o douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte

zile pe săptămână, dormind cu schimbul în pat cu Dina, în timp ce ea zvâcnea şi murmura în somn –, dar nu părea să fie într-o formă mai rea decât mine sau Geri şi, cu siguranţă, arăta mult mai bine decât tatăl nostru. Îşi sugea degetul mare, plângea mult. După un timp îndelungat, a revenit la normal, cel puţin aşa ni s-a părut. În ziua în care m-a trezit împungându-mă cu un burete ud pe spate şi a fugit râzând şi ţipând, Geri a aprins o lumânare la Fecioara Maria, în semn de mulţumire că Dina îşi revenise.

Şi eu am aprins una. M-am păstrat cât de pozitiv am putut şi mi-am zis să cred în asta. Însă am ştiut: o noapte ca asta nu dispare, pur şi simplu. Am avut dreptate. Acea noapte s-a ascuns adânc în interiorul fragil al Dinei şi a rămas ghemuită, aşteptându-şi timpul, ani de-a rândul. Când s-a îngrăşat suficient, s-a agitat, s-a trezit şi şi-a făcut, rozând, drum înapoi la suprafaţă.

N-am părăsit-o niciodată pe Dina în timpul vreunui episod critic al stării ei.

Ocazional, e cumva abătută înainte să ajungă la mine sau la Geri. Într-o zi, a venit la noi drogată, cu faţa vânătă, odată cu un smoc de păr de vreo trei centimetri scos din rădăcină. De fiecare dată, eu şi Geri încercam să aflăm ce se întâmplase, dar nu ne aşteptam niciodată să ne spună.

M-am gândit să sun şi să anunţ că sunt bolnav. Aproape am făcut-o. Am avut telefonul în mână, gata să sun la camera echipei şi să le spun că am luat o doză urâtă de gastroenterită virală de la nepoata mea şi că va trebui să preia altcineva cazul până reuşesc să ies din baie. Nu ratarea instantanee a carierei m-a oprit, indiferent ce ar crede cineva despre mine. Ci imaginea lui Pat şi a lui Jenny Spain luptându-se până la moarte numai fiindcă au crezut că noi i-am abandonat. Nu puteam să trăiesc făcând asta să se adeverească.

La câteva minute după patru, m-am dus în dormitor, mi-am pus mobilul pe modul silenţios şi am privit ecranul până când s-a luminat cu numele lui Richie. Tot nimic. Începuse să pară somnoros.

— Dacă nu se întâmplă nimic până la cinci, puteţi să

încheiaţi, i-am zis eu. Spune-le lui Cumîlcheamă şi celorlalţi salahori să se ducă să tragă un pui de somn şi să se întoarcă la prânz. Tu poţi să stai fără somn alte câteva ore, corect?

— Nu mă deranjează. Mi-au mai rămas nişte tablete cu cafeină.

A fost un moment de pauză, timp în care a căutat modul corect în care să formuleze.

— Ne vedem la spital, da? Sau…?

— Da, fiule, ne vedem. La şase punct. Să te lase Cumîlcheamă în drum spre casă. Şi asigură-te că iei micul dejun, fiindcă, odată ce ne punem în mişcare, n-o să ne oprim pentru ceai şi pâine prăjită. Pe curând.

M-am spălat, m-am bărbierit, am găsit haine curate şi am mâncat rapid un castron cu fulgi de cereale cât de în linişte am putut. Apoi i-am scris Dinei un bilet:

> *Bună dimineaţa, alunarule*[39] *– a trebuit să plec la treabă, dar mă întorc ASAP. Între timp, mănâncă tot ce găseşti în bucătărie, citeşte/priveşte/ascultă la tot ce găseşti pe rafturi, mai fă un duş – locul e numai al tău. Sună-mă pe mine/sun-o pe Geri oricând dacă ai vreo problemă sau dacă, pur şi simplu, simţi nevoia să sporovăieşti. M.*

L-am lăsat pe măsuţa de cafea, pe un prosop curat şi un alt baton de granola. Chei nu. Am petrecut o grămadă de timp gândindu-mă la asta, însă, în cele din urmă, am ajuns să aleg între riscul ca apartamentul să ardă cu ea închisă acolo şi riscul ca ea să rătăcească pe niscai străzi dubioase şi să dea peste cine nu trebuie. Era o săptămână proastă pentru a fi fost nevoit să am încredere fie în noroc, fie în umanitate, dar dacă sunt înghesuit în colţul ăsta, am să merg de fiecare dată pe noroc.

Dina s-a răsucit pe canapea şi pentru o clipă am îngheţat, însă doar a oftat şi şi-a vârât capul adânc în perne. Un braţ subţire atârna în afara plăpumii, alb ca laptele, imprimat cu semicercurile ordonate şi palide ale urmelor roşii de dinţi. Am

ridicat plapuma să-l acopăr.

Apoi mi-am îmbrăcat paltonul, m-am strecurat afară din apartament şi am închis uşa după mine.

8

La şase fără un sfert, Richie aştepta în faţa spitalului, în mod normal, aş fi trimis unul dintre poliţiştii în uniformă – oficial, nu eram acolo decât pentru identificarea cadavrelor, şi am mai multe moduri productive de a-mi petrece timpul, dar ăsta era primul caz al lui Richie şi trebuia să se uite la autopsie. Dacă n-ar fi făcut asta, s-ar fi dus vorba. Ca bonus, lui Cooper îi place să te uiţi, iar dacă Richie reuşea să se pună bine cu el, am fi încercat să obţinem ceva rapid, în caz că era nevoie.

Era încă întuneric, chiar frigul ăla dinaintea zorilor care se extrage din noapte, ce-ţi scoate ultimul rest de vigoare din oase, iar aerul muşcă din asta. Lumina de la intrarea în spital era lipsită de căldură, tremurând în volute diafane. Richie stătea rezemat de balustradă, cu câte un pahar din hârtie de dimensiuni industriale în fiecare mână, lovind cu piciorul înainte şi-napoi o bucată de staniol mototolit. Arăta palid şi avea ochii umflaţi, însă era treaz şi purta o cămaşă curată – la fel de ieftină precum cea dinainte, dar i-am dat puncte chiar şi pentru faptul că se gândise la asta. Mai mult, purta şi cravata mea.

— Ce faci? m-a întrebat el predându-mi unul dintre pahare. M-am gândit că s-ar putea să vrei. Are gust de detergent lichid, dar totuşi. Cantina spitalului.

— Mulţumesc, am zis eu. Cred.

Era cafea, mai mult sau mai puţin.

— Cum a fost aseară?

A ridicat din umeri.

— Ar fi fost mai bine dacă omul nostru ar fi apărut.

— Răbdare, fiule. Roma n-a fost construită într-o singură zi.

Alt ridicat din umeri, uitându-se la staniolul pe care-l lovea mai tare. Mi-am dat seama că ar fi vrut să-l aibă pe omul nostru, ca să mi-l prezinte ca pe un prim trofeu în dimineaţa respectivă, legat cu mâinile la spate şi gata de treabă, cu dorinţa arzătoare să dovedească faptul că era bărbat.

— Tehnicienii spun că ei au încheiat, oricum, cercetarea amănunţită, m-a înştiinţat el.
— Bine.
M-am aplecat pe balustradă lângă el şi am încercat să sorb cafeaua. Un indiciu de căscat, şi Cooper m-ar fi dat pe uşă afară în şuturi.
— Cum au patrulat salahorii?
— Bine, cred. Au verificat câteva maşini care au intrat pe proprietate, dar toate erau înregistrate la adrese din Ocean View. Oamenii doar se duceau acasă. Într-una dintre casele de la celălalt capăt faţă de noi s-au întâlnit cu un grup de adolescenţi, care au adus câteva sticle cu ei, au pus muzica tare. Pe la două jumătate, s-a tot învârtit pe-acolo o maşină, lent, însă la volan era o femeie şi avea pe bancheta din spate un copil care plângea, aşa că băieţii s-au gândit că încerca să-l adoarmă. Asta a fost tot.
— Crezi că dacă cineva dubios s-ar fi învârtit pe-acolo… l-ar fi reperat?
— Dacă n-ar fi chiar norocos, da. Aşa aş presupune.
— Presă a mai fost acolo?
Richie a clătinat din cap.
— Am crezut că au să se ducă după vecini, dar… ne.
— Probabil se uită după cei dragi, să-i ia la frecuş. Acolo sunt chestii suculente. Se pare că biroul de presă îi ţine sub control. Cel puţin deocamdată, oricum. Am aruncat o privire rapidă la primele ediţii. Nimic din ce nu ştim deja şi nimic despre Jenny Spain, că ar fi în viaţă. N-o să fim capabili să ţinem asta prea mult pentru noi, totuşi. Trebuie să punem mâna rapid pe tipul ăsta.
Pe fiecare primă pagină era un titlu cu litere ţipătoare şi o poză angelică a Emmei şi a lui Jack. Aveam o săptămână, două cel mult, ca să-l prindem pe tip înainte să ne transformăm în incompetenţi lipsiţi de valoare şi să-l facem pe superior extrem de nefericit.
Richie a început să răspundă, însă l-a întrerupt un căscat.
— Ai dormit vreun pic? l-am întrebat eu.
— Ne[40]. Am vorbit să facem cu schimbul, dar la ţară e al

naibii de *gălăgie,* ştiai asta? Toată lumea o tot dă cu liniştea şi pacea, numai că asta e o tâmpenie. Marea, cu vuietul ei, şi parcă o sută de lilieci dădeau o petrecere, şi şoareci sau ceva alegând în jur prin case. Şi ceva rătăcea pe drum. Parcă era un tanc, atacând prin toate plantele alea. Am încercat să verific cu ochelarii, dar a dispărut în jos, între case, înainte să văd ce era. Ceva masiv, oricum.

— Prea înfiorător pentru tine?

Richie mi-a oferit un zâmbet strâmb.

— Am reuşit să nu fac pe mine. Chiar dacă ar fi fost linişte, voiam să stau treaz. Pentru orice eventualitate.

— Aşa aş fi făcut şi eu. Cum eşti?

— În regulă. Un pic cam avariat, totuşi n-am să mă prăbuşesc în toiul autopsiei.

— Dacă tragi un pui de somn de câteva ore la un moment dat, poţi să mai stai încă o noapte?

— Fii sigur – a înclinat paharul cu cafea – şi, da, sigur că pot. La fel ca noaptea trecută, da?

— Nu, am răspuns eu. Una dintre definiţiile nebuniei, prietene, e să faci ceva din nou şi din nou şi să speri că vei obţine rezultate diferite. Dacă omul nostru a putut să reziste să nu muşte momeala aseară, poate să reziste şi diseară. Ne trebuie o momeală mai bună.

Capul lui Richie s-a întors spre mine.

— Da? Am crezut că a noastră a fost destul de decentă. Încă o noapte sau două, şi aş spune că o să punem mâna pe el.

Mi-am ridicat paharul la el.

— Votul de încredere e apreciat. Numai că treaba e că l-am judecat greşit pe omul nostru. Nu e interesat de noi. Unii dintre ei nu pot să stea departe de poliţişti. Se vâră singuri în anchetă în orice fel pot. Nu poţi să te întorci fără să te împiedici de domnul Serviabil. Omul nostru nu e aşa, altfel l-am fi prins până acum. Lui nu-i pasă ce facem noi sau ce fac băieţii de la Birou. Dar ştii de ce e *foarte* interesat, nu?

— De familia Spain?

— Zece puncte pentru tine. De familia Spain.

— Însă noi n-am ajuns la familia Spain. Adică, la Jenny, da,

dar…

— Dar chiar dacă Jenny ar fi capabilă să ne ajute, vreau s-o ţin în secret cât de mult pot. E adevărat. O avem însă pe Cumocheamă, salahorul – chiar, *cum* o cheamă?

— Oates. Detectiv Janine Oates.

— Ea. E posibil ca tu să nu fi observat asta, dar de la distanţă, în contextul potrivit, detectivul Oates ar putea, destul de probabil, să treacă drept Fiona Rafferty. Aceeaşi înălţime, constituţie fizică similară, acelaşi păr – detectivul Oates e mult mai îngrijită, din fericire, însă sunt sigur că s-ar lăsa în dezordine dacă i-am cere. Ia-i o haină roşie de sibir, şi s-a rezolvat. Nu că ar semăna, de fapt, dar ca să-ţi dai seama de asta, trebuie să te uiţi cu atenţie, şi pentru asta o să ai nevoie de un punct de observare decent şi de un binoclu.

— Plecăm la ora şase din nou – ea conduce – să luăm un Fiat galben din parcul de autovehicule, da? a întrebat Richie.

— Nu sunt sigur. Oricum, dacă nu facem aşa, am putea doar să o lăsăm cu o maşină cu însemne. Intră în casă şi îşi petrece noaptea făcând orice crede ea că ar face Fiona Rafferty, cât mai evident posibil – se învârte pe-acolo cu draperiile trase, părând înnebunită de durere, citind hârtiile lui Pat şi Jenny, genul ăsta de chestii. Şi noi aşteptăm.

Richie a băut din cafea cu o grimasă inconştientă la fiecare înghiţitură şi a reflectat la asta.

— Crezi că ştie cine e Fiona?

— Există o şansă al naibii de bună să cunoască amănuntul ăsta, da. Adu-ţi aminte că nu am aflat până acum cum a intrat în contact cu familia Spain. Cumva, s-ar putea s-o fi implicat şi pe Fiona. Chiar dacă nu, poate că ea n-a fost aici de câteva luni, însă, din ce ştim, el îi urmăreşte de mult mai mult timp de-atât.

La orizont începeau să prindă contur dealurile joase, mai închise la culoare pe fundalul întunericului. Undeva dincolo de acestea, prima lumină urca prin nisipul din Portul Sfărâmat, infiltrându-se prin toate casele alea goale, prin cea mai pustie dintre toate. Era şase fără cinci.

— Ai mai fost vreodată la o autopsie? l-am iscodit eu.

— Există o primă dată pentru toate, a răspuns Richie clătinând din cap.

— Există, da, dar, de obicei, nu e ca asta. Are să fie rău. Ar trebui să fii acolo, şi dacă nu eşti pregătit serios, ăsta e momentul să spui. Putem să zicem că tragi un pui de somn după filaj şi nu poţi deci participa.

A zdrobit paharul din hârtie într-un ghemotoc şi l-a aruncat la coşul de gunoi cu o mişcare destoinică din încheietura mâinii.

— Haide să mergem, a zis el.

Morga era la subsolul spitalului, mică şi cu tavanul jos, cu murdărie şi, probabil, lucruri mai rele în chitul dintre dalele pardoselii. Aerul era rece şi umed, nemişcat.

— Detectivi, a zis Cooper uitându-se la Richie cu un zâmbet slab, anticipativ.

Cooper are, poate, cincizeci de ani, dar în lumina neoanelor, pe fundalul faianţei şi al metalului alb, arăta mai bătrân: cenuşiu şi zbârcit, ca un extraterestru ieşit din vreo halucinaţie, cu caterele la îndemână.

— Cât mă bucur să vă văd! O să începem, cred, cu masculul adult. Vârsta primează înaintea frumuseţii.

În spatele său, asistentul lui – construcţie solidă, privire grea – a tras un sertar de depozitare, cu un scârţâit oribil de grilaj. L-am simţit pe Richie strângându-şi umerii lângă mine, cu un mic spasm.

Au rupt sigiliile de pe sacul cu cadavrul şi au deschis fermoarul să-l descopere pe Pat Spain în pijamaua pe care se închegase sângele. L-au fotografiat îmbrăcat şi dezbrăcat, i-au luat sânge şi l-au amprentat, aplecaţi peste el în timp ce-i prelevau piele cu ajutorul unei pensete şi-i tăiau unghii pentru ADN. Apoi asistentul a tras tava cu instrumente lângă cotul lui Cooper.

Autopsiile sunt chestii brutale. Asta e partea care îi prinde mereu cu garda jos pe pifani: ei se aşteaptă la delicateţe, la bisturie mici şi tăieri efectuate cu precizie, şi primesc, în schimb, cuţite de pâine care taie mecanic, rapid şi neglijent,

piele jupuită ca hârtia adezivă. La locul de muncă, legistul Cooper arată mai mult a măcelar decât a chirurg. Nu trebuie să aibă grijă să minimizeze cicatricele, să-şi ţină respiraţia ca să se asigure că nu secţionează o arteră. Carnea cu care lucrează el nu mai e preţioasă. Când termină Cooper cu un corp, nimeni altcineva n-are să mai aibă vreodată nevoie de el acel trup.

Richie s-a ţinut bine. Nu s-a clintit când foarfeca de tăiat a despicat coastele lui Pat sau când Cooper i-a întors pe dos faţa lui Pat, sau când craniul tăiat cu fierăstrăul a emanat un uşor miros acru de os ars. L-a făcut să tresară la sunetul silenţios care s-a auzit când asistentul a aruncat ficatul pe cântar, şi asta a fost tot.

Cooper se mişca abil şi eficient, dictând în microfonul aparatului de înregistrare agăţat la piept şi ignorându-ne. Cu trei-patru ore înainte să moară, Pat mâncase un sandvici cu brânză şi nişte chipsuri. Urmele de grăsime din arterele lui şi din jurul ficatului arătau că ar fi trebuit să consume mai puţine chipsuri şi să facă mai mult exerciţiu, însă, în general, era în formă bună. N-avea boli vizibile, nici anomalii, doar o fractură de claviculă întâmplată cu mult timp în urmă şi urechi îngroşate, care era posibil să fi fost de la accidentări la rugby.

— Cicatrice de om sănătos, am zis eu liniştit către Richie.

Într-un sfârşit, Cooper şi-a îndreptat spatele şi s-a întors spre noi.

— În rezumat, sentinţa mea preliminară de la locul faptei a fost corectă, ne-a informat el cu satisfacţie. După cum vă amintiţi, am postulat drept cauză a decesului rana asta – a arătat cu bisturiul tăietura din mijlocul pieptului lui Pat Spain – sau asta – o despicătură sub clavicula lui Pat. Într-adevăr, fiecare dintre astea are potenţial letal. În prima, lama a alunecat dincolo de marginea centrală a sternului şi a secţionat vena pulmonară.

A tras la loc pielea lui Pat – delicat, ţinând bucata de ţesut între degetul mare şi arătător – şi a arătat cu bisturiul, ca să se asigure că eu şi Richie am văzut amândoi exact ce voia să

spună.

— Lipsesc orice alte răni sau orice tratament medical. Rănile astea ar fi dus la deces în aproximativ douăzeci de minute, în condiţiile în care subiectul ar fi sângerat treptat în cavitatea toracică. Din întâmplare totuşi, succesiunea asta de evenimente a fost întreruptă.

A lăsat pielea să cadă la loc şi a întins mâna să o tragă în sus pe cea de sub claviculă.

— Asta e rana care s-a dovedit fatală. Lama a intrat între a treia şi a patra coastă, pe linia mediană a claviculei, provocând o sfâşiere de un centimetru în ventriculul drept al inimii. Pierderea de sânge a fost rapidă şi masivă. Scăderea tensiunii arteriale a dus la pierderea conştienţei în cincisprezece-douăzeci de secunde şi la moarte, probabil, două minute mai târziu. Cauza decesului a fost sângerarea.

Deci, nicio şansă ca Pat să fi fost cel care a scăpat de arme. Nu că m-aş fi gândit că fusese el, nu mai credeam asta.

Cooper a aruncat bisturiul în tava de instrumente şi a dat din cap spre asistent, care a pus aţă într-un ac gros, curbat, fredonând încetişor pentru sine.

— Şi maniera decesului? am întrebat eu.

— Înţeleg că la ora asta crezi că o a cincea parte a fost prezentă în casă în momentul decesului, a zis Cooper nu înainte de a ofta.

— Asta ne arată probele.

— Hmm! a exclamat Cooper.

Şi-a îndepărtat de pe haina de protecţie ceva de neconceput, jos, pe pardoseală.

— Şi eu sunt sigur că asta te-a făcut să presupui că subiectul nostru – un semn spre Pat Spain – a fost victima unei omucideri. Din păcate, unii dintre noi nu ne permitem luxul să facem presupuneri. Toate rănile sunt în concordanţă şi cu un atac, şi cu autoprovocarea. Maniera decesului a fost fie omucidere, fie sinucidere: nedeterminată.

Unor avocaţi ai apărării avea să le placă asta la nebunie.

— Atunci, să lăsăm deocamdată necompletat în acte şi revino la asta când avem mai multe probe, am spus eu. Dacă

laboratorul îi găseşte ADN sub unghii…

Cooper s-a aplecat spre microfonul agăţat şi a repetat, fără ca măcar să se uite la mine:

— Maniera decesului: nedeterminată.

Acel mic rânjet a alunecat peste mine, spre Richie.

— Înveseleşte-te, detectiv Kennedy. Mă îndoiesc că au să mai fie ambiguităţi cu privire la maniera decesului următorului subiect.

Emma Spain a ieşit din sertarul frigorific cu lenjeria de pat pliată perfect în jurul ei, ca un giulgiu. Lângă umărul meu, Richie a zvâcnit şi am auzit zgâriatul rapid din buzunarul lui. Era ghemuită confortabil în aceleaşi cearşafuri ca în urmă cu două nopţi, cu un sărut de noapte bună. Dacă începea să se gândească la destinele lor, de Crăciun aveam să am un partener nou. M-am foit, înghiontindu-l şi mi-am dres vocea. Cooper s-a holbat lung la mine peste silueta aia mică şi albă, dar Richie a recepţionat mesajul şi s-a liniştit.

Asistentul a desfăcut cearşafurile.

Ştiu detectivi care învaţă să nu-şi concentreze privirea pe părţile rele ale autopsiilor. Cooper viola copii morţi în căutarea de semne de agresiune sexuală, şi ofiţerul investigator se uita atent la nimic altceva decât la o pată neclară. Eu mă uit. Nu clipesc. Victimele n-au de ales dacă să îndure sau nu ce li se face. Sunt destul de răsfăţat, alături de ele, şi n-am pretenţia că sunt prea delicat chiar să îndur să mă uit.

Emma era mai rău decât Patrick nu doar fiindcă era atât de tânără, ci fiindcă ea era atât de fără cusur. Poate că sună aiurea, dar cu cât mai urâte sunt leziunile, cu atât e mai uşoară autopsia. Când un corp vine măcelărit ca de la abator, incizia în Y şi desprinderea scrâşnită a vârfului craniului nu sunt de efect. Leziunile îi dau poliţistului din tine ceva pe care să se concentreze, transformă victima dintr-o fiinţă omenească într-un specimen, scot la suprafaţă întrebări urgente şi indicii proaspete. Emma era doar o fetiţă, cu tălpi delicate la picioarele goale şi nas cârn, cu pistrui, cu buricul ieşindu-i unde se desfăcuse pijamaua roz. Ai fi jurat că era la un fir de

păr să învie, că, dacă ai fi ştiut cuvintele potrivite pe care să i le spui la ureche, locul potrivit pe care să-l atingi, ai fi putut s-o trezeşti. Ce se pregătea Cooper să-i facă în numele nostru era de zeci de ori mai brutal decât îi făcuse vreun criminal.

Asistentul i-a scos pungile de hârtie legate pe mâini pentru conservarea probelor şi Cooper s-a aplecat peste ea cu un şpaclu ca să-i ia resturi de sub unghii.

— Aha, a exclamat el deodată. Interesant.

A întins mâna după pensete, i-a făcut ceva amănunţit la mâna dreaptă şi s-a îndreptat ţinând sus o pensetă mare. Patru fire de păr fin, blond. Un bărbat blond aplecat peste patul roz cu volănaşe, cu care micuţa se luptase…

— ADN, am precizat eu. E suficient acolo pentru o şansă la un test ADN?

Cooper m-a săgetat cu un zâmbet subţire.

— Ţine-ţi entuziasmul sub control, detectiv. Va fi, desigur, necesară comparaţia microscopică, însă judecând după culoare şi textură, se pare că există o probabilitate mare ca firele de păr să provină din capul victimei însăşi.

Le-a pus într-o pungă de probe, şi-a scos stiloul şi s-a aplecat să scrie ceva pe etichetă.

— Presupunând că probele confirmă teoria preliminară de sufocare, aş avansa teoria că a avut mâinile prinse lângă cap, asfixiată cu perna sau prin alte metode, şi că, în imposibilitatea de a-l apuca pe atacator, s-a tras singură de păr în ultimele ei momente de conştienţă.

Atunci, Richie a plecat. Cel puţin a reuşit să nu-şi treacă pumnul prin perete sau să nu-şi vomite maţele pe pardoseală. Doar s-a întors pe călcâie, a ieşit şi a închis uşa după el.

Asistentul a chicotit. Cooper s-a uitat spre uşă lung şi deprimant.

— Îmi cer scuze pentru detectivul Curran, am zis eu.

— Nu sunt obişnuit să fiu întrerupt la autopsiile mele fără un motiv excelent, mi-a replicat legistul întorcându-şi privirea spre mine. Ai sau are colegul tău un motiv excelent?

Cam atât reuşise Richie să se pună bine cu Cooper. Şi asta era cea mai mică dintre problemele noastre. Cum îl criticase

Quigley pe Richie până atunci în camera echipei era nimic faţă de ce s-ar fi putut să-l aştepte de-acum înainte dacă nu-şi mişca fundul înapoi în morgă şi nu vedea totul până la capăt. Vorbim aici de o poreclă pe viaţă. Probabil, Cooper n-ar fi răspândit vorba – lui îi place să fie mai presus de bârfă –, dar sclipirea din ochii asistentului sugera clar că el abia aştepta.

Mi-am ţinut gura cât Cooper a făcut examinarea externă. Fără alte surprize neplăcute în acest demers, slavă Domnului.

Emma avea un pic peste înălţimea medie pentru şase ani, greutate medie, era sănătoasă din toate punctele de vedere, din câte a observat Cooper. N-avea fracturi vindecate, nici urme de arsură sau cicatrice, nici vreo urmă hidoasă de abuz fizic sau sexual. Avea dinţi curaţi şi sănătoşi, fără plombe, unghii curate şi tăiate, păr tuns nu cu mult timp în urmă. Îşi petrecuse bine îngrijită scurta viaţă. Fără hemoragii conjunctivale în ochi, fără echimoze la buze, unde îi fusese presat ceva peste gură, nimic care să ne indice ce-i făcuse asasinul. Apoi Cooper, punând lanterna-creion în gura Emmei, de parcă era medicul ei, a mai exclamat o dată:

— Hm!

A întins din nou mâna după pensete, i-a înclinat capul mai mult pe spate şi le-a manevrat adânc în gâtul ei.

— Dacă-mi amintesc bine, pe patul victimei erau mai multe perne ornamentale, brodate cu animale antropomorfe de lână multicoloră, a spus el.

Pisoi şi căţei holbându-se în lumina lanternelor.

— Corect, am zis eu.

Cu un gest teatral, Cooper a tras penseta din gură.

— În cazul ăsta, cred că avem dovada cauzei morţii, a conchis el.

O bucăţică de lână. Era udă şi întunecată la culoare, dar când urma să se usuce, avea să fie roz trandafiriu. M-am gândit la urechile şmechere ale pisoiului, la limba atârnată a căţelului.

— După cum vezi, sufocarea lasă de multe ori atât de puţine semne, că e imposibil să dai diagnosticul definitiv, a zis Cooper. În cazul de faţă totuşi, dacă lâna asta se potriveşte cu

cea utilizată în perne, n-o să am nicio dificultate să afirm că victima a fost sufocată cu una dintre pernele de pe pat – Biroul ar putea să fie în măsură să identifice cu care anume. A murit fie din cauza anoxiei{41}, fie a stopului cardiac provocat de anoxie. Maniera decesului a fost omucidere.

A pus bucata de lână într-o pungă de probe. În timp ce o sigila, a dat din cap către aceasta şi i-a zâmbit scurt, satisfăcut.

Examenul intern ne-a relevat mai multe de aceeaşi fel: o fetiţă sănătoasă, nimic care să arate că fusese bolnavă sau rănită vreodată în viaţa ei. Stomacul Emmei conţinea o masă parţial digerată de carne de vită tocată, piure de cartofi, legume şi fructe: musaca de cartofi, cu salată de fructe la desert, consumate cu vreo opt ore înainte să moară. Familia Spain părea genul care lua cina împreună şi m-am întrebat de ce Pat şi Emma nu mâncaseră aceeaşi mâncare în acea seară, însă ăsta era un detaliu destul de mic ca să rămână cu uşurinţă neexplicat vreodată. Un stomac delicat care nu tolera musacaua de cartofi, un copil primind mâncarea pe care o refuzase la prânz. Crimă înseamnă să treci peste mărunţişuri, să le pierzi pentru totdeauna în refluxul acelui tsunami roşu.

Când asistentul a început s-o coasă, am zis:

— Dr. Cooper, ai putea să-mi dai două minute ca să mă duc să-l aduc pe detectivul Curran? Va dori să vadă continuarea.

Cooper şi-a scos mănuşile însângerate.

— Nu ştiu ce ţi-a creat impresia asta. Detectivul Curran a avut toate şansele să vadă *continuarea,* aşa cum spui. Aparent, se simte mai presus de aceste banalităţi.

— Detectivul Curran a venit aici direct de la un filaj care a durat toată noaptea. Natura şi-a cerut drepturile, ca de obicei, şi n-a vrut să te întrerupă din nou din lucru venind înapoi. Nu cred că ar trebui sancţionat fiindcă şi-a petrecut douăsprezece ore la rând la serviciu.

Cooper mi-a aruncat o privire dezgustată, care arăta că cel puţin aş fi putut să vin cu ceva mai creativ.

— Măruntaiele teoretice ale detectivului Curran nu sunt problema mea.

S-a întors să arunce mănuşile în coşul de gunoi cu risc biologic. Zăngănitul capacului mi-a indicat că discuţia se încheiase.

— Detectivul Curran va dori să fie aici pentru autopsia lui Jack Spain, am adăugat eu calm. Şi cred că e important să fie. Sunt dispus să mă dau peste cap ca să mă asigur că ancheta asta primeşte toată atenţia de care are nevoie, şi aş vrea să cred că toţi cei implicaţi au să facă la fel.

Cooper s-a întors, fără să se grăbească, şi s-a holbat la mine cu ochi de rechin.

— Pur şi simplu, fără niciun interes, dă-mi voie să întreb: încerci să-mi spui cum să-mi desfăşor autopsiile? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu cu blândeţe şi fără să clipesc. Îţi spun cum îmi desfăşor eu investigaţiile.

Gura i s-a ţuguiat mai tare decât fundul unei pisici, dar, în cele din urmă, a ridicat din umeri.

— Am de gând să-mi petrec următoarele cincisprezece minute dictându-mi notiţele despre Emma Spain. Apoi am să trec la Jack Spain. Oricine e în cameră când încep procesul poate să rămână. Cine nu e prezent în acel moment să se abţină să tulbure din nou autopsia intrând.

Am înţeles amândoi că, mai devreme sau mai târziu, aveam să plătesc pentru asta.

— Mulţumesc, doctore, am zis eu. Îţi sunt recunoscător.

— Crede-mă, detectiv, n-ai niciun motiv să-mi mulţumeşti. Nu intenţionez să mă abat nicio secundă de la rutina mea nici de dragul tău, nici de al detectivului Curran. În aceste condiţii, simt că ar trebui să te informez că rutina mea nu include mici discuţii între autopsii.

Şi mi-a întors spatele şi a început să vorbească din nou în microfonul agăţat.

Înainte să ies, am prins privirea asistentului, în spatele lui Cooper, şi am îndreptat un deget spre el. A încercat să facă pe nevinovatul nedumerit, ceea ce nu i s-a potrivit, totuşi am menţinut contactul vizual până a clipit. Dacă povestea asta se răspândea, ştia unde aveam să vin să caut.

Încă era chiciură pe iarbă şi lumina o făcea să strălucească într-un cenuşiu pal perlat: dimineaţa. Spitalul începuse să se trezească pentru noua zi. Două femei în vârstă în cele mai bune haine ale lor se sprijineau reciproc să urce treptele, vorbind tare despre chestii pe care aş fi fost mai fericit să nu le aud, şi un tânăr într-un halat stătea rezemat de uşă şi fuma o ţigară.

Richie era aşezat pe un zid jos, lângă intrare, cu ochii în vârful pantofilor, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele sacoului. De fapt, era un sacou destul de decent, cenuşiu, cu o croială bună.

Reuşise să-l facă să arate ca dintr-o reclamă pentru un after-shave Denim.

N-a ridicat privirea când umbra mea a căzut peste el.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el.

— N-ai de ce să te scuzi. Nu în faţa mea.

— A terminat?

— A terminat cu Emma. Se pregăteşte să treacă la Jack.

— *Iisuse Hristoase,* a invocat Richie încet spre cer.

N-am putut să spun dacă înjura sau se ruga.

— Copiii sunt ca naiba, am spus eu. N-ai ce face. Ne purtăm cu toţii ca şi cum nu e nicio problemă, dar, de fapt, e. Ne ucide pe fiecare în parte, de fiecare dată. Nu eşti singurul.

— Eram sigur că aveam să mă descurc. Clar!

— Şi asta e gândirea corectă. Gândeşte întotdeauna pozitiv. În jocul ăsta, îndoielile te omoară.

— Nu m-am mai pierdut niciodată aşa cu firea. Jur. Nici chiar la locul faptei: am fost *bine.* Nicio problemă.

— Da, ai fost. Locul faptei e diferit. Prima privire e rea, apoi se termină ce e mai rău. Nu mai continuă să te bântuie.

I-am văzut mărul lui Adam tresăltând când a înghiţit în sec.

— Poate că nu sunt făcut pentru asta, a zis el după o clipă.

Cuvintele au sunat ca şi cum i-au rănit gâtul.

— Eşti sigur că vrei să fii? l-am iscodit eu.

— Asta am vrut dintotdeauna. De când eram mic. Am văzut un program la televizor – documentar, nu rahaturi inventate.

O privire crucişă rapid la mine, ca să vadă dacă râdeam de

el.

— Un caz vechi, o fată omorâtă la ţară. Detectivul vorbea despre cum îl rezolvase. M-am gândit că era cel mai deştept tip pe care l-am văzut vreodată, ştii? Mai deştept decât colegiul profesorilor şi oameni de genul asta, fiindcă el *rezolvase* chestii. Chestii care contau. M-am gândit, pur şi simplu… *„Asta. Asta vreau să fac."*

— Şi acum înveţi să faci asta. Cum ţi-am zis ieri, e nevoie de timp. Nu poţi să te aştepţi să rezolvi totul din prima ta zi.

— Da, a replicat Richie. Altfel, omul tău, Quigley, are dreptate, şi ar trebui să dispar înapoi la înmatriculări auto şi să-mi mai petrec ceva timp arestându-mi verii.

— Asta îţi spunea ieri? Când eram cu superiorul?

Richie şi-a trecut o mână peste păr.

— Nu contează, a rostit el obosit. Nu-mi pasă ce zice Quigley. Îmi pasă doar dacă are dreptate.

Am înlăturat praful de pe o bucată de zid şi m-am aşezat lângă el.

— Richie, fiule, dă-mi voie să te întreb ceva.

A întors capul spre mine. Avea din nou privirea aia ca după o mâncare otrăvită. Contam pe faptul că n-o să vomite pe costumul meu.

— Pun pariu că ştii că am cea mai mare rată de rezolvare globală din echipa asta.

— Da. Ştiu de când am venit. Când mi-a zis superiorul că voi fi partenerul tău, am fost încântat.

— Şi acum, că ai avut o şansă să mă vezi la lucru, de unde crezi că vine rata aia de rezolvare?

Richie a părut stânjenit. În mod evident, îşi pusese el însuşi aceeaşi întrebare, dar la fel de evident, nu reuşise să găsească un răspuns.

— Fiindcă sunt cel mai deştept tip din camera echipei?

El a schiţat ceva între o ridicare din umeri şi o contorsiune.

— De unde să ştiu eu?

— Cu alte cuvinte, nu. Fiindcă sunt un fel de băiat minune transcendental, cum vezi la televizor?

— Cum am zis. De unde să ştiu…

— N-ai de unde să ştii. Corect. Atunci, lasă-mă să-ţi spun eu. Creierul şi instinctele mele nu sunt mai bune decât ale altcuiva.

— N-am afirmat asta.

În lumina slabă a dimineţii, chipul lui părea chinuit şi încordat, teribil de tânăr.

— Ştiu eu. E la fel de adevărat că nu sunt geniu. Mi-ar fi plăcut să fiu. Când am început, o vreme am fost sigur că eram special. N-aveam nicio îndoială în minte.

Richie mă privea, precaut, încercând să descopere dacă găsise aici ce căuta.

— Când…? a întrebat el.

— Când mi-am dat seama că nu eram Superboy[42]?

— Da.

Dealurile erau ascunse în ceaţă, doar frânturi de verde apăreau şi dispăreau. N-aveai nicio şansă să ghiceşti unde se încheia pământul şi unde începea cerul.

— Probabil mult mai târziu decât ar fi trebuit, am adăugat eu. N-a fost un moment anume. Să spunem doar că am mai îmbătrânit şi m-am mai înţelepţit, şi a devenit evident. Am făcut câteva greşeli pe care n-ar fi trebuit să le fac, am ratat câteva chestii pe care Superboy le-ar fi reperat. Mai ales, am lucrat de-a lungul timpului cu câţiva tipi autentici, cum voiam eu să fiu. Şi se pare că sunt doar destul de deştept ca să văd diferenţa când e chiar sub nasul meu. Destul de deştept ca să văd cât de deştept nu sunt, cred.

Richie n-a zis nimic, dar a fost atent. Vigilenţa aia îi creştea pe faţă, înlăturând treptat celelalte stări. Aproape arăta din nou a poliţist.

— A fost o surpriză neplăcută să descopăr că nu eram cu nimic deosebit, am continuat eu. Dar, cum am menţionat mai înainte, lucrezi cu ce ai. Altfel, s-ar putea la fel de bine să-ţi cumperi singur un bilet doar dus la trenul spre eşec.

— Atunci, rata de rezolvare…? m-a iscodit el.

— Rata de rezolvare, am spus eu. Rata mea de rezolvare e o consecinţă a două motive: fiindcă-mi pun fundul la treabă şi fiindcă păstrez controlul. Dincolo de situaţii, dincolo de

martori, dincolo de suspecţi şi, mai presus de toate, dincolo de mine. Dacă eşti destul de bun la asta, poţi să compensezi aproape orice altceva. Dacă nu eşti, Richie, dacă pierzi controlul, atunci nu contează cât de geniu eşti. Ai putea la fel de bine să te duci acasă. Uită cravata, uită interogarea tehnică, uită de tot ce am vorbit în ultimele săptămâni. Sunt doar simptome. Du-te în miez, şi absolut orice ţi-am zis să se reducă la control. Înţelegi ce-ţi spun?

Gura lui Richie a devenit o linie încăpăţânată, exact ce voiam să văd.

— Am controlul, domnule. Cooper m-a prins cu garda jos, asta-i tot.

— Atunci, nu ţine garda jos.

S-a muşcat de interiorul obrazului.

— Da. Corect. N-o să se mai întâmple.

— Te cred.

L-am bătut rapid pe umăr.

— Concentrează-te pe pozitiv aici, Richie. Există o şansă decentă ca ăsta să fie cel mai rău mod de aţi petrece vreodată o dimineaţă, şi încă eşti în picioare. Şi dacă după doar trei săptămâni la locul de muncă descoperi că nu eşti Superboy, eşti un om norocos.

— Poate.

— Crede-mă. Ai toată cariera înainte ca să te pui în concordanţă cu obiectivele tale. Ăsta-i un dat, prietene. Nu-l dispreţui.

Norma de vătămări a zilei începuse să se desfăşoare în spital. Un tip într-o salopetă presându-şi o cârpă îmbibată în sânge peste mână, o fată cu o faţă slabă, tensionată, cărând un copil care arăta ameţit.

Ceasul lui Cooper ticăia, însă asta trebuia să vină de la Richie, nu de la mine.

— N-am să mai trăiesc asta în echipă, nu? a întrebat partenerul meu.

— Nu-ţi face griji cu privire la asta. Sunt eu acolo.

S-a uitat la mine cu toată faţa, pentru prima oară de când ieşisem acolo.

— Nu vreau să-mi porţi de grijă. Nu sunt copil. Pot să-mi duc luptele proprii.

— Eşti partenerul meu, l-am îmbărbătat eu. E treaba mea să le duc cu tine.

Asta l-a luat prin surprindere. Am văzut ceva schimbat pe chipul lui când asta îşi făcea efectul. După o clipă, a dat din cap.

— Mai pot să…? Adică, dr. Cooper mă mai lasă înăuntru? m-a întrebat el.

Mi-am verificat ceasul.

— Dacă ne mişcăm repede, da.

— Bine, a zis Richie.

A expirat lung, şi-a trecut mâinile peste păr şi s-a ridicat.

— Haide să mergem.

— Bravo. Şi, Richie…

— Da.

— Nu lăsa asta să te copleşească. Ăsta e doar un impuls scurt. Ai tot ce-ţi trebuie ca să fii detectiv criminalist.

A dat din cap.

— Oricum, am de gând să mă ocup de asta serios. Mulţumesc, detectiv Kennedy. Mulţumesc.

Apoi şi-a îndreptat cravata şi ne-am dus amândoi înapoi în spital, unul lângă altul.

Richie a făcut faţă autopsiei lui Jack. A fost una neplăcută. Cooper nu s-a grăbit, s-a asigurat că vedeam foarte bine fiecare detaliu, iar dacă Richie şi-ar fi ferit vreodată privirea, ar fi fost mâncat. N-a făcut-o. A privit constant, fără convulsii, abia clipind chiar. Jack fusese sănătos, bine hrănit, mare pentru vârsta lui, activ, judecând după toate crustele din genunchi şi coate. Mâncase musaca de cartofi şi salată de fructe cam în acelaşi timp cu Emma.

Reziduurile din spatele urechilor arătau că făcuse o baie cu prea mult şampon ca să fi fost clătit corespunzător. Apoi se dusese la culcare şi în puterea nopţii cineva îl omorâse – probabil sufocându-l cu o pernă, dar de data asta nu puteam să fim siguri. El n-avea leziuni de apărare, însă Cooper a avut

grijă să sublinieze că asta nu însemna nimic. Era posibil să fi murit în somn sau s-ar fi putut să fi ţipat în ultimele secunde în perna care-l oprise să se zbată. Chipul lui Richie căzuse în jurul gurii şi al nasului, de parcă pierduse cinci kilograme de când intrasem în morga aia.

Când am ieşit, se făcuse ora prânzului, nu că vreunul dintre noi s-ar fi simţit ca şi cum ar fi vrut să mănânce. Ceaţa dispăruse, totuşi încă era întuneric ca în amurg. Cerul atârna greu de nori reci, iar la orizont dealurile erau de un verde fumuriu, ursuz. Traficul din spital se revigorase. Oameni intrând şi ieşind, o ambulanţă descărnând un tânăr motociclist îmbrăcat în costum din piele, cu un picior într-un unghi prost, un grup de fete insignifiante râzând de ceva de pe unul dintre telefoanele lor.

— Te-ai descurcat bine, i-am zis eu. Bravo, detectiv.

Richie a scos un sunet răguşit, la jumătatea distanţei dintre o tuse şi un râgâit, şi mi-am tras haina din drumul lui, dar şi-a pus mâna la gură şi şi-a venit în fire.

— Cam aşa. Da.

— Te gândeşti că data viitoare când o să ai şansa la un somn o să ai nevoie de câteva pahare cu whisky mai întâi. Nu face asta. Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti e să visezi şi să nu fii în stare să te trezeşti.

— Iisuse, a spus Richie încet, nu pentru mine.

— Fii cu ochii pe premiu. În ziua în care omul nostru îşi găseşte rostul, va fi cireaşa de pe tort, ştiind că ai bifat fiecare căsuţă de-a lungul drumului.

— Asta dacă-l prindem. Dacă nu…

— Fără dacă, prietene. Eu nu procedez aşa. E al nostru.

Richie încă privea în gol. M-am aşezat din nou confortabil pe zid şi am scos mobilul, ca să-i dau o şansă să respire adânc de câteva ori.

— Haide să ne punem la curent, am zis eu când telefonul a sunat. Să vedem ce se petrece în lumea reală.

Şi el s-a trezit şi a venit să stea lângă mine.

Trebuia să trec mai întâi pe la sediu. O'Kelly voia, desigur, o informare completă, cu ultimele noutăţi, şi odată cu astea

avea şi o şansă să-mi spună să nu mai tândălesc şi să prind pe cineva, şi aş fi fost fericit să le fac pe amândouă pentru el, iar eu chiar doream să mă pun la curent. Căutătorii scoseseră la iveală un mic talmeş-balmeş, un aparat de ras pentru femei şi o tavă de prăjituri. Echipa subacvatică găsise o bicicletă ruginită de tot şi o grămadă de moloz de clădire. Ei încă mai căutau, dar curenţii erau puternici şi nu prea sperau ca vreun obiect mic să fi stat pe loc mai mult de o oră-două. Bernadette ne repartizase o sală de protocol – una dintre cele bune, cu o grămadă de birouri –, o tablă de dimensiuni decente şi un DVD player combinat cu VCR player, astfel că cineva putea să urmărească imagini CCTV şi filmele de acasă ale familiei Spain –, iar câţiva salahori o pregăteau, acoperind pereţii cu fotografii de la locul crimei, hărţi, liste, organizând un registru pentru linia telefonică dedicată. Ceilalţi erau afară, pe teren, începând lungul proces de a sta de vorbă cu oricine trecuse vreodată pe la familia Spain. Unul dintre ei îi depistase pe prietenii de la grădiniţă ai lui Jack. Cei mai mulţi dintre micuţi nu auziseră de familia Spain din iunie, când şcoala se închisese pentru vacanţa de vară. O mamă declarase că Jack venise pe-acolo de câteva ori de-atunci, să se joace cu fiul ei, însă, la un moment dat, prin august, Jenny încetase s-o mai sune. Femeia adăugase ceva despre faptul că ea nu era defel ca Jenny.

— Deci, am zis eu în timp ce închideam. Una dintre surori e o mincinoasă: Fiona sau Jenny, alege. Evident. Şi, începând din vară, Jenny s-a purtat ciudat în legătură cu micii prieteni ai lui Jack. Asta o să aibă nevoie de explicaţii.

Richie arăta mai sănătos în clipa aia, că avea la ce să se concentreze.

— Poate că femeia aia a făcut ceva care a supărat-o pe Jenny. Simplu.

— Sau poate că Jenny era doar jenată să spună că trebuia să-l retragă pe Jack de la grădiniţă. Dar s-ar fi putut să fie altceva care o deranja. Poate că soţul femeii ăsteia era un pic prea prietenos sau poate unul dintre angajaţii de la grădiniţă făcuse ceva ce-l speriase pe Jack, şi Jenny nu era sigură cum

să procedeze… Trebuie să aflăm, oricum. Aminteşte-ţi Regula numărul doi sau cât era: un comportament ciudat e un dar doar pentru noi.

Îmi apelam avertizorul de mesaje, când a sunat mobilul. Era expertul în calculatoare, Kieran sau cum îl chema, şi a început să vorbească înainte să-mi spun numele.

— Aşa că am încercat să recuperez istoricul browser-ului, să văd ce mare lucru fusese, de ce îl voia cineva dispărut. Până acum, o să fiu sincer cu tine, a cam fost o dezamăgire.

— Stai, am zis eu.

Nu era nimeni în raza auditivă. Am pus telefonul pe speaker.

— Continuă.

— Am câteva adrese URL sau URL-uri parţiale, dar vorbim despre eBay, nişte forumuri mămici-copii, nişte forumuri de sport, un forum Casa şi grădina şi despre un forum care vinde lenjerie de damă. A fost distractiv pentru mine, dar de niciun ajutor pentru tine. Mă aşteptam, nu ştiu, la o operaţiune de contrabandă sau la un ring pentru lupte de *câini* sau cam aşa ceva. Nu văd niciun motiv pentru care gagiul tău să fi vrut să şteargă numărul la sutien al victimei.

Părea mai mult intrigat decât dezamăgit.

— Poate nu numărul la sutien, am sugerat eu. Forumurile sunt altă poveste. Vreun semn că familia Spain a avut probleme în spaţiul virtual? Au enervat pe cineva, i-a frecat cineva?

— De unde să ştiu? Chiar dacă ajung pe un forum, nu pot să verific tot ce-au *făcut* pe-acolo. Fiecare forum are minimum câteva mii de membri. Chiar dacă presupunem că victimele tale erau membri, nu doar spectatori, nu ştiu după cine ar trebui să mă fi uitat.

— Au un fişier cu toate parolele lor, da? Nu poţi să le foloseşti? a întrebat Richie.

Kieran începea să-şi piardă răbdarea cu laicii idioţi. Puştiul avea un prag scăzut de plictiseală.

— Să le întrebuinţez cum? Să introduc parolele la fiecare ID, pe fiecare forum din lume până ajung să mă loghez la

ceva? N-au trecut şi ID-urile de pe forum în fişierul cu parole. În jumătate din cazuri, n-au trecut nici măcar numele forumului, doar iniţiale. Deci, cum ar fi, am un rând aici pe care scrie „WW – Emmajack”, însă n-am idee dacă WW e Weight Watchers sau World of Warcraft, sau ce ID au folosit pe forumul despre care vorbim. Am ID-ul ei de pe eBay, fiindcă am găsit câteva hit-uri pe pagina de feedback pentru „sclipitoareajenny”, aşa că am încercat logarea şi, bum, am intrat. Haine pentru copii şi fard de pleoape, dacă sunteţi interesaţi. N-am mai reuşit să intru aşa pe niciun alt forum totuşi, sau nu încă.

Richie şi-a scos agenda şi a început să-şi noteze.

— Verifică toate forumurile cu „sclipitoareajenny”, sau variante la asta – „jennysclipitoarea”, chestii de genul ăsta, am spus eu. Dacă n-au fost deştepţi cu parolele, e ciudat că n-au devenit deştepţi cu ID-urile lor.

Aproape că-l vedeam pe Kieran dându-şi ochii peste cap.

— Hm, da, de fapt, m-am gândit la asta. Nicio altă „sclipitoareajenny” încă, însă o să căutăm în continuare. Vreo şansă să facem rost de ID-urile victimelor? Ne-ar scuti o grămadă de timp.

— Ea nu şi-a revenit încă, am zis eu. Omul nostru a şters istoricul ăla cu un motiv. Mă gândesc că poate îi urmărea on-line pe Pat sau Jenny. Verifică postările care merită din ultimele zile, pe fiecare forum. Dacă a fost vreo dramă în ultimul timp, n-ar trebui să fie greu de găsit.

— Cine, *eu?* Vorbeşti serios? Pune orice copil de *opt* ani să citească pe forumuri până i se sinucid în masă celulele creierului. Ca la cimpanzei.

— Ai văzut câtă atenţie acordă presa cazului ăstuia, fiule? Trebuie să facem tot posibilul şi mai mult de-atât în asta, la fiecare pas. Fără cimpanzei aici.

Kieran a oftat lung, exasperat, dar n-a mai continuat cearta.

— Atenţie maximă pe ultima săptămână, pentru început. Dacă trebuie să sondăm mai adânc, putem.

— Cine e acest „noi”, Kemosabe[43]? Adică n-oi fi eu deştept, dar adu-ţi aminte că, probabil, o să intru pe mai

multe forumuri decât software-ul de recuperare, ca să-şi facă treaba. Dacă victimele voastre au intrat pe o grămadă de forumuri, eu şi băieţii mei putem să le verificăm rapid sau chiar în detaliu. Alegeţi.

— Rapid ar trebui să fie pentru forumurile de sport, dacă nu găseşti ceva bun. Doar o trecere în revistă rapidă pentru orice acţiune recentă. Pe mămici şi copii, şi Casa şi grădina, du-te în profunzime.

On-line, ca şi off-line, femeile sunt cele care vorbesc.

Kieran a gemut.

— Mi-era teamă că ai să spui asta. Forumul mămicilor e ca Armaghedonul. E un fel de război nuclear acolo, pe tema „controlul plânsului". Aş fi putut să trăiesc foarte bine tot restul vieţii mele fără să aflu ce e asta.

— Cum se spune, cumetre, educaţia nu strică niciodată. Strânge din dinţi şi rabdă. Cauţi o mamă care stă acasă, cu un trecut în PR, o fiică în vârstă de şase ani, un fiu de trei ani, un credit ipotecar restant, un soţ concediat în februarie şi un set complet de probleme financiare. Sau asta presupunem. Am putea să greşim foarte rău, însă o să mergem pe varianta asta deocamdată.

Richie a ridicat privirea din agendă.

— Ce vrei să spui?

— On-line, Jenny ar putea să fi avut şapte copii, o firmă de brokeraj şi un conac în Hampton, am răspuns eu. Sau să trăiască într-o comunitate hippie din Goa. Oamenii mint pe net. Cu siguranţă, nu e vreo surpriză.

— Mint cu neruşinare, a fost Kieran de acord. Tot timpul.

Richie m-a privit cu scepticism.

— Pe forumurile de matrimoniale, da, aşa fac. Adaugă câţiva centimetri la înălţime, scapă de câteva kilograme, se dau mari şi îţi spun că au un doctorat, ceea ce înseamnă că-ţi faci cumpărăturile în secţiunea de lux. Dar să mănânci rahat cu o grămadă de alte femei cu care n-o să te întâlneşti niciodată? Care e câştigul în asta?

— Am să întreb, Kemosabe. Jumătatea ta *a fost* vreodată on-line? a pufnit Kieran.

— Dacă nu-ţi place propria viaţă, zilele astea te duci on-line şi-ţi iei una nouă, am replicat eu. Dacă toată lumea cu care vorbeşti crede că eşti star rock bogat şi în pas cu moda, atunci se poartă cu tine de parcă ai fi unul. Şi dacă toată lumea te tratează aşa, atunci aşa te simţi. Când ajungi la asta, care mai e diferenţa faţă de a fi, de fapt, un star rock bogat şi în pas cu moda, cel puţin part-time?

Privirea sceptică a partenerului meu s-a înteţit.

— Fiindcă *nu* eşti un afurisit de star rock bogat şi în pas cu moda, a spus Richie. Eşti tot Bobby Ratatul de la contabilitate. Stai tot în garsoniera ta din Blanchardstown, mâncând Scooby Snax, chiar dacă lumea crede că bei şampanie într-un hotel de cinci stele din Monaco.

— Da şi nu, Richie. Fiinţele omeneşti sunt cam complicate. Viaţa ar fi mult mai simplă dacă n-ar conta decât ceea ce suntem de fapt, nişte animale sociale. Ce cred alţii că eşti, ce crezi *tu* că eşti, şi astea contează. Astea fac o diferenţă.

— Practic, oamenii vorbesc rahaturi ca să se impresioneze reciproc, a zis Kieran vesel. Nimic nou. Au făcut-o dintotdeauna în viaţa reală. În spaţiul cibernetic e doar mai simplu.

— Forumurile astea s-ar putea să fi fost locul unde Jenny scăpa de tot ce era rău în viaţa ei, am adăugat eu. Acolo putea să fie oricine.

Richie a clătinat din cap, trecând de la neîncredere la nedumerire.

— Deci, după ce vrei să mă uit? a întrebat Kieran.

— Stai cu ochii pe oricine se potriveşte cu descrierile ei, şi dacă nimeni nu se potriveşte, asta nu înseamnă că nu e acolo. Uită-te după oricine are probleme serioase cu altcineva care postează, oricine menţionează că e urmărit sau hărţuit – on-line sau off-line –, oricine postează că soţul sau copilul ei e urmărit sau hărţuit. Dacă găseşti ceva bun, sună-ne. Vreo şansă cu e-mailurile?

Taste lovite în fundal.

— Până în prezent, doar o grămadă de fragmente. Am un e-mail de la cineva pe nume Fi, din martie, care vrea să ştie

dacă Emma are Trusa în ediţia limitată *Dora the Explorer,* şi am pe cineva din casă care şi-a depus un CV pentru un loc de muncă în iunie, dar în afară de asta e, practic, spam, spam, spam. Dacă „Fă-ţi toiagul tare pentru plăcerea ei” nu e vreun cod secret, n-avem nimic.

— Atunci, continuă să cauţi, am spus eu.

— Ia-o încet şi calmează-te, a opinat Kieran. Cum ai zis, gagiul vostru n-a curăţat maşinăria doar ca să-şi exhibe abilităţile de nebun. Mai devreme sau mai târziu, o să apară ceva.

A închis.

— Să stai acolo, în mijlocul a nimic, jucându-te de-a starul rock cu oameni pe care n-ai să-i întâlneşti niciodată, a zis Richie încet. Cât de al naibii de *singur* ar trebui să fii?

Mi-am comutat mobilul de pe difuzor în timp ce mi-am verificat căsuţa vocală, pentru orice eventualitate – Richie s-a prins şi s-a îndepărtat de mine pe zid, căutând în propria agendă ca şi cum adresa de domiciliu a criminalului era undeva acolo. Aveam cinci mesaje. Primul era de la O’Kelly, de dis-de-dimineaţă, dorind să ştie unde eram, de ce Richie n-a reuşit să pună mâna pe omul nostru aseară, dacă purta altceva, şi nu un trening lucios, şi dacă voiam să mă răzgândesc şi să-mi iau ca partener la asta un detectiv criminalist adevărat. Al doilea era de la Geri, care-şi cerea scuze din nou pentru noaptea trecută şi spera că totul era bine la muncă şi că Dina se simţea mai bine: „Şi ascultă la mine, Mick. Dacă tot nu e bine, pot s-o iau în seara asta, niciun deranj – Sheila e în curs de normalizare şi Phil e, practic, bine, nu i-a mai fost rău decât o dată după miezul nopţii, aşa că adu-o la noi când poţi. Vorbesc serios, zău”. Am încercat să nu mă gândesc dacă Dina s-a trezit deja şi ce-a crezut despre faptul că era încuiată în casă.

Al treilea mesaj era de la Larry. El şi băieţii lui rulaseră pe calculator amprentele din cuibul lunetistului şi nu obţinuseră nimic. Omul nostru nu era în sistem. Al patrulea era de la O’Kelly, din nou. Acelaşi mesaj ca mai înainte, de data asta cu bonus de înjurături. Al cincilea intrase cu doar douăzeci de

minute mai devreme, de la un doctor de la etaj. Jenny Spain se trezise.

Unul dintre motivele pentru care îmi place la nebunie Criminalistica e faptul că victimele sunt, în general, moarte. Prietenii şi rubedeniile sunt în viaţă, evident, dar, după un interviu sau două, putem să-i băgăm pe gâtul celor de la Ajutorul victimelor, dacă nu sunt suspecţi, caz în care să vorbeşti cu ei nu seamănă cu a-ţi trece mintea printr-un tocător. Nu obişnuiesc să împărtăşesc asta, altfel aş fi luat de bolnav mintal sau – mai rău – de pămpălău, însă dă-mi oricând un copil mort în loc de unul care plânge din toţi plămânii în timp ce-l convingi să-ţi spună ce-a mai făcut apoi omul rău. Victimele moarte nu apar plângând în faţa sediului să te implore să le dai răspunsuri, nu trebuie să le înghionteşti niciodată să retrăiască fiecare clipă hidoasă şi nici să-ţi faci griji vreodată cu privire la ce-o să se întâmple cu viaţa lor dacă o dai tu în bară. Ele stau întinse la morgă, la ani-lumină distanţă de orice aş putea să fac eu, bine sau rău, şi mă lasă în pace să mă concentrez asupra celor care le-au trimis acolo.

Am vorbit despre asta fiindcă, ducându-mă s-o văd pe Jenny Spain la spital, cel mai rău coşmar al meu la locul de muncă devenea realitate. O parte din mine se ruga să primesc celălalt apel telefonic, cel care mă anunţa că plecase în lumea de dincolo să-şi recapete conştienţa, că durerea ei se sfârşise.

Richie şi-a întors capul spre mine, moment în care mi-am dat seama că strângeam telefonul în mână.

— Noutăţi, nu? a presupus el.

— Se pare că putem s-o întrebăm pe Jenny Spain despre ID-urile alea, la urma urmelor, am răspuns eu. S-a trezit. Mergem sus.

Medicul din faţa salonului lui Jenny era atrăgător şi slab, încercând din greu să se prefacă mai bătrân cu o cărare de vârsta a doua şi un început de barbă. În spatele lui, poliţistul în uniformă de la uşă – poate fiindcă eram obosit, toată lumea arăta de doisprezece ani – ne-a aruncat o privire, mie şi lui Richie, şi a luat poziţia de drepţi, cu bărbia în piept.

Am arătat legitimaţia.

— Detectiv Kennedy. E încă trează?

Medicul s-a uitat atent la legitimaţie, în sus şi-n jos, ceea ce era bine.

— Este, da. Mă îndoiesc totuşi că puteţi să staţi mult cu ea. E pe analgezice puternice, iar leziunile la gradul ăsta sunt obositoare în sine. Aş spune că are să adoarmă în curând.

— Dar e în afara oricărui pericol?

El a ridicat din umeri.

— Nu există garanţii. Prognosticul ei e mai bun decât cu câteva ore în urmă şi păstrăm un optimism moderat cu privire la funcţia ei neurologică, deşi există încă un risc masiv de infecţie. O să avem o idee mai bună în câteva zile.

— A zis ceva?

— Ştiţi despre leziunile faciale, nu? Vorbeşte greu. I-a spus uneia dintre asistente că-i e sete. M-a întrebat cine sunt. Şi a zis „doare” de două-trei ori înainte să-i mărim doza de analgezice. Asta-i tot.

Poliţistul în uniformă ar fi trebuit să fi fost lângă ea, în caz că starea ei se schimba, dar el s-a conformat exact cu ceea ce-i zisesem, să păzească uşa – şi, pe Dumnezeu, o păzea –, fără să se gândească la faptul că putea intra în rezervă şi să-i dea bietei femei nişte apă. Ar fi trebuit să-mi trag şuturi că nu folosisem un detectiv adevărat, cu creier funcţional, în loc de o dronă puberă.

— Ştie? Despre familia ei? a întrebat Richie.

Medicul a clătinat din cap.

— Nu, din câte ştiu eu. Cred că are o anumită amnezie retrogradă. E ceva destul de obişnuit după un traumatism cranian. De obicei, e tranzitoriu, însă, din nou, n-avem garanţii.

— Şi nu i-ai spus, nu?

— M-am gândit că poate vreţi s-o faceţi voi. Şi ea n-a întrebat. Ea… mă rog, o să vedeţi ce vreau să spun. Nu e în mare formă.

Îşi păstrase vocea joasă şi, la o imagine anume, ochii i-au alunecat brusc peste umărul meu. N-o remarcasem până

atunci: o femeie, adormită pe un scaun din plastic tare lângă perete, pe coridor, cu o geantă mare, înflorată, strânsă în poală şi cu capul înclinat pe spate, într-un unghi dureros. Nu arăta de doisprezece ani, ci de cel puţin o sută – părul alb îi cădea din coc, faţa era umflată şi decolorată de la plâns şi epuizare –, totuşi putea să fi avut peste şaptezeci. Am recunoscut-o din albumele foto ale familiei Spain: mama lui Jenny.

Salahorii îi luaseră o declaraţie cu o zi înainte. Trebuia să ne întoarcem la ea, mai devreme sau mai târziu, dar în acel moment ne aştepta mai mult decât suficientă agonie în salonul lui Jenny şi fără să ne facem provizii pe coridor.

— Mulţumesc, am zis eu mult mai liniştit. Dacă se schimbă ceva, să ne anunţi.

I-am dat legitimaţiile noastre dronei, care le-a examinat din toate unghiurile timp de vreo săptămână. Doamna Rafferty şi-a mişcat picioarele şi a gemut în somn, şi aproape că l-am luat de umeri pe poliţistul în uniformă, să-l dau din drum, însă, din fericire, el alesese acel moment ca să decidă că eram în regulă.

— Domnule, a zis el prompt, înapoindu-ne legitimaţiile şi dându-se la o parte din uşă.

Apoi ne-am trezit în salonul lui Jenny Spain. Nimeni n-ar fi recunoscut vreodată fata platinată care strălucea în acele fotografii de nuntă. Avea ochii închişi, pleoapele umflate şi vinete. Părul, răspândit pe pernă de sub un bandaj mare şi alb, era cleios şi brun şoarece după zile de nespălare. Cineva încercase să-i cureţe sângele din el, dar încă existau aglomerări mate, şuviţe fixate în puncte întărite.

Un strat de tifon, ţinut în loc de bandaje neglijente, îi acoperea obrazul drept. Mâinile, mici şi fine ca ale Fionei, erau căzute moi pe pătura bleu pătată, un tub subţire intrând într-o vânătaie mare şi pestriţă. Avea unghii perfecte, pilite delicat şi vopsite într-un roz-bej dulce, cu excepţia a două sau trei, care fuseseră rupte din carne. Din nas îi ieşeau mai multe tuburi şi-i înconjurau urechile, şerpuindu-i în jos, pe piept. În jurul ei piuiau aparate, din pungi transparente picurau lichide, lumina strălucea metalic.

Richie a închis uşa în urma noastră, şi ochii ei s-au deschis.

S-a uitat la noi, ameţită şi cu privirea lipsită de strălucire, încercând să-şi dea seama dacă eram reali. Era sedată la greu.

— Doamnă Spain, am zis eu cu blândeţe, dar ea tot a tresărit, mişcând din mâini să se apere. Sunt detectivul Michael Kennedy, iar el e detectivul Richard Curran. Te simţi în stare să vorbeşti cu noi câteva minute?

Încet, ochii lui Jenny s-au focalizat într-ai mei. A şoptit – cuvintele au fost rostite cu glas gros şi întrerupt, prin leziuni şi bandaj:

— S-a întâmplat ceva.

— Da. Mă tem că da.

Am tras un scaun la marginea patului şi m-am aşezat. Richie a făcut la fel vizavi de mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi fost atacaţi, în casa voastră, în urmă cu două nopţi, am răspuns eu. Ai fost rănită grav, dar medicii te-au îngrijit bine şi ei spun că are să fie bine. Îţi aminteşti ceva despre atac?

— Atac.

S-a luptat să înoate la suprafaţă, prin dozajul mare al medicamentelor care-i guvernau mintea.

— Nu. Cum… ce…

Apoi ochii i-au revenit la viaţă, arzând albastru incandescent cu o teroare pură.

— *Copiii. Pat.*

Fiecare muşchi din corpul meu voia să mă zvârle pe uşă afară.

— Îmi pare rău, am consolat-o eu.

— *Nu.* Sunt – unde…

S-a luptat să se ridice. Era mult prea slăbită ca să facă asta, dar nu prea vlăguită ca să rupă cusături încercând.

— Îmi pare rău, am repetat eu.

I-am prins umărul în căuşul palmei şi am apăsat cât de delicat am putut.

— Nu mai putem să facem nimic.

Momentul de după vorbele astea are un milion de forme.

Am văzut oameni urlând până rămâneau fără voce, sau îngheţând ca şi cum sperau că ţipătul lor deznădăjduit avea să treacă peste ei, ajungând să rupă altcuiva coastele, dacă ei, pur şi simplu, rămâneau suficient de liniştiţi. I-am ţinut să nu-şi zdrobească feţele de pereţi, în încercarea de a amorţi durerea.

Jenny Spain era dincolo de orice de genul ăsta. Ea făcuse totul ca să se apere cu două nopţi înainte. Nu-i mai rămăsese nimic pentru asta. A căzut înapoi pe perna uzată şi a plâns, constant şi în tăcere, din nou şi din nou.

Faţa îi era roşie şi contorsionată, însă nu s-a mişcat s-o acopere.

Richie s-a aplecat şi şi-a pus o mână pe a ei, pe cea fără tubul IV{44}, iar ea a strâns-o până i s-au albit degetele. În spatele ei piuia un aparat, slab şi constant. M-am concentrat pe numărarea bipurilor şi mi-am dorit să fi adus cu mine apă, gumă, bomboane mentolate, ceva care să mă ajute să înghit.

După o lungă perioadă de timp, plânsul a dispărut de la sine şi Jenny a rămas întinsă nemişcată, cu ochii roşii înceţoşaţi holbându-se la vopseaua cojită de pe perete.

— Doamnă Spain, o să facem tot ce putem, am adăugat eu.

Nu s-a uitat la mine. Şoapta aia groasă, aspră:

— Sunteţi siguri? Aţi… i-aţi văzut voi înşivă?

— Mi-e teamă că suntem siguri.

— Copiii tăi n-au suferit, doamnă Spain, a zis Richie cu blândeţe. N-au ştiut ce se întâmpla.

Gura ei a început să i se convulsioneze. Am spus repede, înainte să se piardă din nou:

— Doamnă Spain, poţi să ne relatezi pe scurt ce-ţi aminteşti despre noaptea aia?

A clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— E OK. Înţelegem. Ai putea să stai un moment să te gândeşti, să vezi dacă-ţi vine vreo frântură de amintire?

— Eu nu… Nu e nimic. Nu pot…

S-a tensionat, mâna ei strângând-o din nou pe-a lui Richie.

— E-n regulă. Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

am continuat eu.

Jenny s-a uitat în gol şi pentru o clipă am crezut că s-a pierdut, dar apoi a şoptit:

— Baia copiilor. Emma i-a spălat părul lui Jack. I-a băgat şampon în ochi. El a început să plângă. Pat… cu mâinile în mânecile rochiei Emmei, ca şi cum dansa, ca să-l facă pe Jack să râdă…

— Bine, am zis eu, şi Richie a strâns-o de mână încurajator. Grozav. Orice mic detaliu ar putea să ne ajute. Şi după baia copiilor…?

— Nu ştiu. Nu ştiu. Următorul lucru a fost aici, medicul ăla…

— OK. S-ar putea să ne întoarcem la tine. Între timp, poţi să-mi spui dacă te-a deranjat cineva în ultimele luni? Te-a îngrijorat? Poate cineva cunoscut a acţionat un pic ciudat, sau ai văzut pe cineva în jur care te-a făcut să te agiţi?

— Nimeni. Nimic. Totul a fost *în regulă.*

— Sora ta, Fiona, a menţionat că ai avut o intrare prin efracţie în timpul verii. Poţi să ne spui despre asta?

Capul lui Jenny s-a agitat pe pernă, de parcă o durea ceva.

— N-a fost nimic. Nu mare lucru.

— Din ce zicea Fiona, suna ca şi cum a fost o faptă destul de gravă la momentul respectiv.

— Fiona exagerează. Eram doar stresată în ziua aia. M-am îngrijorat degeaba.

Ochii lui Richie i-au întâlnit pe-ai mei, peste pat. Cumva, Jenny reuşea să mintă.

— În pereţii casei tale sunt o serie de găuri, am precizat eu. Au ceva de-a face cu intrarea prin efracţie?

— *Nu.* Sunt… Sunt nimic. Sunt doar chestii DIY{45}.

— Doamnă Spain, a zis Richie. Eşti sigură?

— Da. Sunt sigură.

Prin toată ceaţa medicamentelor şi a leziunilor, ceva de pe faţa ei strălucea dens şi greu ca oţelul. Mi-am amintit ce zisese Fiona: *„Jenny nu e laşă”.*

— Ce fel de chestii DIY? am întrebat-o eu.

Am aşteptat, însă ochii lui Jenny s-au umbrit din nou.

Respiraţia ei era atât de superficială, că abia puteam să-i văd pieptul ridicându-se şi lăsându-se.

— Obosită, a şoptit ea.

M-am gândit la Kieran şi la vânătoarea lui de ID-uri, dar nu era nicio şansă să găsească toate astea în epava minţii ei.

— Doar câteva întrebări şi te lăsăm să te odihneşti, am rostit eu cu blândeţe. O femeie pe nume Aisling Rooney – fiul ei, Karl, era un prieten de-al lui Jack de la grădiniţă – a menţionat că a încercat să ia legătura cu tine peste vară, însă n-ai mai sunat-o. Îţi aminteşti asta?

— Aisling. Da.

— De ce nu i-ai mai telefonat?

Ridicat din umeri. Abia un spasm, dar a făcut-o să tresară.

— Pur şi simplu.

— Ai avut probleme cu ea? Cu cineva din familia aia?

— Nu. Sunt în regulă. Doar am uitat s-o sun.

Acea sclipire de oţel din nou. M-am prefăcut că n-am văzut.

— I-ai zis surorii tale, Fiona, că săptămâna trecută Jack a adus acasă un prieten de la grădiniţă? am întrebat-o eu în continuare.

După un moment lung, Jenny a dat din cap. Bărbia a început să-i tremure.

— A adus?

A clătinat din cap. A strâns tare din ochi şi din buze.

— Poţi să-mi spui de ce i-ai zis Fionei că băiatul tău l-a adus?

Pe obrajii lui Jenny s-au scurs lacrimi.

A reuşit un *„…Ar trebui să am…”* înainte ca un suspin s-o încovoieze ca în urma unei lovituri de pumn.

— Atât de obosită… vă rog…

A împins deoparte mâna lui Richie şi şi-a acoperit chipul cu braţul.

— O să te lăsăm să te odihneşti, a spus Richie. O să trimitem pe cineva de la Sprijinul victimelor să stea de vorbă cu tine, OK?

Jenny a clătinat din cap, trăgându-şi respiraţia. Sângele i se uscase în cutele degetelor.

— Nu. Te rog… nu… doar… singură.

— Promit, sunt buni. Ştiu că nimic n-o să îmbunătăţească lucrurile, totuşi ei pot să te ajute să depăşeşti momentul. Au sprijinit mulţi oameni cărora li s-a întâmplat asta. Nu vrei să le dai o şansă?

— Eu nu…

A reuşit să-şi tragă sufletul, cu un efort extraordinar, lipsit de vlagă. După o clipă, a întrebat ameţită:

— Ce?

Analgezicele îi încleştau din nou mintea, făcând-o incoerentă şi confuză.

— Lasă, a zis Richie cu blândeţe. Putem să facem ceva pentru tine?

— Eu nu…

I se închideau ochii. Aluneca în somn, care era cel mai bun loc pentru ea.

— O să ne întoarcem când o să te simţi mai puternică, am adăugat eu. Pentru moment, o să-ţi lăsăm aici cărţile de vizită. Dacă-ţi aminteşti ceva, orice, sună-l, te rog, pe unul dintre noi.

Jenny a scos un sunet între geamăt şi suspin. A adormit cu lacrimile încă alunecându-i pe faţă. Ne-am pus cărţile de vizită pe noptiera ei şi am plecat.

Pe coridor, totul era neschimbat. Poliţistul în uniformă stătea drepţi, iar mama lui Jenny încă dormea pe scaunul ei. Capul îi căzuse într-o parte şi degetele i se slăbiseră pe poşetă, tresărind pe toarta uzată. L-am trimis pe poliţistul în uniformă în salon cât de în linişte am putut şi am cotit după colţ, mergând repede, înainte să mă opresc ca să-mi pun agenda deoparte.

— A fost interesant, nu? şi-a dat cu părerea Richie.

Părea abătut, însă nu zguduit. Cei vii nu-l deranjau. Odată dispărută empatia aia a lui, avea să fie în regulă. Dacă mi-aş fi căutat un partener pe termen lung, am fi fost perfecţi unul pentru celălalt.

— O grămadă de minciuni, în doar câteva minute.

— Deci, ai observat. Ar putea să fie relevante sau nu – cum ţi-am zis, toată lumea minte –, dar va trebui să aflăm. O să ne

întoarcem la Jenny.

Am avut nevoie de trei încercări ca să-mi pun agenda în buzunarul hainei. M-am întors cu spatele la Richie, ca să maschez asta.

S-a aplecat, privind pe furiş la mine.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine. De ce întrebi?

— Arăţi un pic…

A fluturat o mână.

— A fost destul de neplăcut acolo. M-am gândit că poate…

— De ce nu continui şi să presupui că tot ce poţi tu să duci pot şi eu. N-a fost neplăcut. Asta a fost doar o altă zi la locul de muncă – aşa cum ai să vezi, odată ce o să ai un pic de experienţă la activ. Şi chiar dacă ar fi fost neplăcut ca dracu', aş fi în regulă. Pălăvrăgeala noastră despre control de mai devreme, Richie, nu ţi-a intrat în cap?

A dat înapoi şi mi-am dat seama că tonul meu fusese cu o treaptă mai tăios decât intenţionasem.

— Doar întrebam.

A fost nevoie de o clipă ca să pricep. Chiar îi intrase în cap. Nu scormonea după puncte slabe şi nu încerca să echilibreze lucrurile după incidentul cu autopsia. Doar îşi făcea griji pentru partenerul lui.

— Şi îţi mulţumesc, am zis eu mai blând. Scuze că m-am dat la tine. Dar tu? Eşti bine?

— Sunt bine, da.

Şi-a flexat mâna, înfiorându-se – am văzut urmele adânci, purpurii pe care unghiile lui Jenny le săpaseră în aceasta – şi s-a uitat peste umăr.

— Mama. Suntem… când o lăsăm să intre?

Am mers pe coridor spre scările de la ieşire.

— Când vrea, cât timp e supravegheată. O să-l sun pe poliţistul în uniformă să-l anunţ.

— Şi Fiona?

— Asta e valabil şi pentru ea. E mai mult decât bine-venită, cât timp n-o deranjează că are companie. Poate că o să reuşească s-o facă pe Jenny să se adune un pic, să scoată de la

ea mai mult decât am putut noi.

Richie a ţinut pasul şi n-a zis nimic, însă începusem să mă obişnuiesc cu tăcerile lui.

— Crezi, din câte intuiesc, că ar trebui să mă concentrez pe cum ar putea ele s-o ajute pe Jenny, nu la cum pot să ne ajute pe noi, am adăugat eu. Şi mai crezi că ar fi trebuit să le las să intre de ieri.

— Ea e în iad. Ele sunt *familia.*

Am pornit repede pe scări.

— Exact, fiule. Al naibii de exact. Ele sunt familia, ceea ce înseamnă că n-avem speranţa să înţelegem dinamica de-acolo. Deocamdată. Nu ştiu cum ar fi contribuit la povestea lui Jenny câteva ore cu mama şi sora, şi n-am vrut să aflu. Poate că mama declanşează vinovăţia, o face pe Jenny să se simtă chiar mai prost că l-a ignorat pe intrus, aşa că atunci când Jenny vorbeşte cu noi, sare peste faptul că el a intrat prin efracţie de alte câteva ori de-a lungul timpului. Poate Fiona o avertizează că-l avem în vizor pe Pat, şi la momentul când ajungem la Jenny, ea nu vorbeşte deloc cu noi. Şi nu uita: poate că Fiona nu e în capul listei noastre de suspecţi, dar nu e exclusă de pe aceasta – nu până nu aflăm cum a ales omul nostru familia Spain şi ea încă e cea care ar fi moştenit tot dacă ar fi murit Jenny. Nu-mi pasă cât de mult are victima nevoie de o îmbrăţişare. Nu-i las moştenitorii să discute cu ea înaintea mea.

— Cred, a zis Richie.

La baza scărilor s-a dat deoparte ca să lase să treacă o asistentă medicală împingând un cărucior din plastic încolăcit şi metal sclipitor, şi a privit-o fâţâindu-se pe coridor.

— Probabil că ai dreptate.

— Crezi că sunt un ticălos insensibil, nu? l-am iscodit eu.

A ridicat din umeri.

— Nu pot să mă pronunţ.

— Poate că sunt. Asta depinde de definiţia ta. Deoarece, vezi tu, Richie, pentru mine, un ticălos insensibil e cineva care ar putea s-o privească pe Jenny Spain în ochi şi să-i spună: *„Ne pare rău, doamnă, n-o să-l prindem pe cel care ţi-a măcelărit*

familia, fiindcă am fost prea ocupat să mă asigur că mă place toată lumea, la revedere”, apoi să valsez spre casă pentru o cină drăguţă şi un somn bun. Aşa ceva nu pot să fac. Deci, dacă am să fac vreun rahat minor şi insensibil de-a lungul timpului, ca să fiu sigur că asta n-o să se întâmple, aşa să fie.

Uşile de la ieşire au trepidat deschizându-se şi un val de aer rece, scăldat de ploaie, a năvălit peste noi. Am înghesuit în plămâni cât de mult am putut.

— Haide să vorbim acum cu poliţistul în uniformă, a propus Richie. Înainte să se trezească mama Fionei.

În lumina grea şi cenuşie, arăta groaznic, cu ochii congestionaţi, tras la faţă şi descompus. Dacă n-ar fi fost hainele pe jumătate decente, cei de la securitate l-ar fi luat de drogat. Puştiul era epuizat.

Era aproape ora trei. Schimbul nostru de noapte începea în cinci ore.

— Dă-i drumul, am zis eu. Dă-i un ţâr.

Faţa lui Richie mi-a sugerat instinctiv că şi eu arătam la fel de rău ca el. Cu fiecare respiraţie, simţeam un miros de dezinfectant şi sânge, de parcă aerul spitalului se închisese în jurul meu şi-mi intrase în pori. Aproape mi-am dorit să fi fumat.

— Şi apoi putem să plecăm de-aici. E timpul să mergem acasă.

9

L-am lăsat pe Richie în faţa casei sale, un duplex bej din Crumlin – vopseaua cojită arăta că era închiriată, iar bicicletele legate de balustrade, că era împărţită cu nişte colegi.

— Du-te şi te culcă, am zis eu. Şi aminteşte-ţi ce-am spus: fără băutură. Trebuie să fim vigilenţi diseară. Ne vedem în faţa sediului la şapte fără un sfert.

Când a introdus cheia în yală, i-am văzut capul picându-i înainte ca şi cum nu mai avea de ce să-l ţină sus.

Dina nu mă sunase. Am încercat să iau asta ca pe un semn că citea sau se uita la televizor paşnic, sau poate încă dormea, oricum, ştiam că n-avea să sune chiar dacă s-ar fi urcat pe pereţi. Când Dina e bine, răspunde prin SMS şi ocazional sună. Când nu e, n-are suficientă încredere în mobil ca să-l atingă. Cu cât mă apropiam de casă, cu atât mai mult tăcerea devenea mai densă şi mai volatilă, o ceaţă acră cu care a trebuit să mă lupt ca să ajung la uşă.

Dina stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, în camera mea de zi, cu cărţile mele aruncate în jurul ei ca şi cum un uragan le azvârlise de pe rafturi, rupând o pagină din *Moby Dick.* M-a privit în ochi, a aruncat foaia în mormanul din faţa ei, l-a azvârlit pe Melville de peretele opus, cu un bang, şi s-a întins după altă carte.

— Ce *dracu'*…

Am lăsat servieta să cadă şi i-am luat cartea din mână. Mi-a tras un şut în fluierul piciorului şi am sărit înapoi.

— Ce *naiba,* Dina?

— *Mă,* mă ticălosul dracului nenorocit, m-ai *încuiat,* ce-ar fi trebuit să fac? Să stau aici, fată bună, de parcă aş fi *căţelul* tău? Nu sunt *proprietatea* ta, nu poţi să mă obligi!

S-a aplecat după altă carte. M-am lăsat în genunchi şi am prins-o de încheieturi.

— Dina. Ascultă-mă. Ascultă. N-am putut să-ţi las cheile. N-am un set de rezervă.

Dina a râs, un scheunat ascuţit care i-a dezgolit dinţii.

— Da, da, da, cum să nu, n-ai *tu,* domnul Chiţibuşar, cu cărţile lui. E *alfabetizat,* însă n-are chei de rezervă? Ştii ce aveam de gând? Să dau *foc* la astea.

Şi-a smucit bărbia cu înverşunare spre grămada de pagini rupte din faţa ei.

— Atunci să vedem dacă cineva nu mă lasă să ies. Alarma de fum sună bine şi tare. Vecinii tăi snobi şi pricopsiţi n-ar fi fericiţi atunci, nu? Oooo, drăguţele de *zgomote* într-o zonă rezidenţială…

Ar fi făcut-o. Gândul la o asemenea perspectivă sumbră mi-a făcut stomacul să se strângă.

Poate că asta mi-a slăbit strânsoarea. Dina s-a repezit în lături, aproape eliberându-şi încheieturile, întinzându-se din nou la cărţi. Am strâns-o de mâini şi mai tare şi am împins-o în perete. A încercat să mă scuipe, dar n-a ieşit nimic.

— *Dina.* Dina. Uită-te la mine.

S-a luptat, răsucindu-se şi lovind, şi scoţând un bâzâit furios printre dinţii încleştaţi, însă am ţinut-o până a înţepenit cu ochii într-ai mei, albaştri şi sălbatici ca de pisică siameză.

— Ascultă-mă, am zis eu aproape de faţa ei. Am fost nevoit să mă duc la muncă. Am crezut că încă o să dormi când o să ajung acasă. N-am vrut să te trezesc ca să mă laşi să intru. Aşa că am luat cheile cu mine. Asta-i tot. Şi cu asta basta. OK?

Dina s-a gândit la asta. Treptat, fracţiune cu fracţiune, încheieturile i s-au relaxat în mâinile mele.

— Să nu mai faci asta niciodată, a spus ea cu răceală. Niciodată. O să-i sun pe poliţiştii tăi şi-am să le spun că mă ţii închisă aici şi mă violezi în fiecare zi, în toate felurile. Să vezi atunci cum e cu *locul tău de muncă.* Detectiv sergent.

— Christoase, Dina.

— Aşa am să fac.

— Ştiu că aşa ai să faci.

— Oh, nu te uita aşa la mine. Dacă mă închizi ca pe un animal, ca pe o nebună, atunci e vina ta dacă vreau să ies cumva. Nu e vina mea. E a ta.

Lupta se terminase. Mi-a dat mâinile deoparte de pe ea ca şi

cum alunga musculiţe şi a început să-şi pieptene părul cu degetele.

— Bine, am zis eu.

Inima îmi bătea tare.

— Bine. Îmi pare rău.

— Serios, Mikey. A fost o tâmpenie.

— Se pare că da.

— Nu se pare. *Evident.*

Dina s-a ridicat de pe jos şi a trecut peste mine, scuturându-şi mâinile de praf şi încreţindu-şi nasul a dezgust în timp ce-şi făcea drum printre cărţile împrăştiate.

— Doamne, ce *dezordine.*

— Am să lucrez şi mâine, şi n-am avut cum să fac chei de rezervă, am explicat eu. Cred că s-ar putea să vrei să stai cu Geri până fac.

Dina a gemut.

— Of, Doamne, Geri. O să-mi spună despre copii. Adică, îi iubesc şi mă rog, dar, cum ar fi, ciclul Sheilei şi coşurile lui Colm? TMI{46}, ceva de genul ăsta.

S-a aruncat pe canapea cu o săritură şi a început să-şi înghesuie picioarele în cizmele de motociclist.

— Nu stau aici dacă tu chiar ai doar un singur set de chei. Aş putea să mă duc la Jezzer. Pot să folosesc telefonul tău? Eu am rămas fără credit.

Habar n-aveam cine sau ce era Jezzer, însă nu părea să fie om.

— Scumpo, vreau să-mi faci o favoare, am spus eu. Serios. Am multe pe cap acum şi m-aş simţi mult mai bine dacă aş şti că eşti la Geri. Ştiu că e o prostie şi ştiu că o să te plictiseşti de mutatul de colo-colo, dar e important pentru mine. Te rog.

Dina a ridicat capul şi s-a uitat la mine, cu o uitătură de siameză, fără să clipească, ţinând şiretul încolăcit în jurul mâinilor.

— Cazul ăsta, cu Portul Sfărâmat, te prinde, a zis ea.

La naiba, prost, prost, prost. Ultimul lucru pe care-l voiam era să se gândească la cazul ăsta.

— Nu chiar, am spus eu păstrându-mi vocea naturală. Mai

mult Richie stă cu ochii pe el – partenerul meu, pifanul. Ţi-am povestit despre el? E treabă grea.

— De ce? E prost?

M-am ridicat de pe jos. Undeva în timpul luptei mă lovisem la genunchi şi cred că ar fi fost o idee proastă s-o las pe Dina să vadă.

— Nu e prost deloc, doar nou. E un puşti bun, o să ajungă un detectiv bun, dar are multe de învăţat. Treaba mea e să-l învăţ. Pune la socoteală şi nişte schimburi de optsprezece ore, şi are să fie o săptămână lungă.

— Schimburi de optsprezece ore în Portul Sfărâmat. Cred că ar trebui să dai altcuiva cazul.

Am ieşit din harababură, încercând să nu şchiopătez. Trebuie că în morman erau vreo sută de pagini rupte, probabil fiecare din câte o altă carte. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

— Nu merge aşa. Sunt bine, scumpo. Serios.

— Hmm.

Dina s-a întors la şiretul ei, strângându-l cu mişcări rapide şi bruşte.

— Îmi fac griji pentru tine, a zise ea. Ştii asta?

— Nu-ţi face. Dacă vrei să mă ajuţi, cea mai bună chestie pe care poţi s-o faci e să mă asculţi şi să petreci o noapte, două la Geri. OK?

Dina şi-a legat şiretul într-un fel de dublu arc fantezist şi s-a tras înapoi să-l examineze.

— OK, a spus ea cu un oftat lung de suferinţă. Însă trebuie să mă duci acolo. Autobuzele sunt prea nesuferite. Şi fă mai repede rezervele alea de chei.

Am lăsat-o pe Dina la Geri şi m-am scuzat că nu intram – Geri voia să rămân la cină, pe motiv că „nu te molipseşti, cu siguranţă, Colm şi Andrea nu s-au molipsit. Mai devreme am crezut că şi Colm are probleme cu intestinele, dar el zice că e bine – Pookie, *jos!* Nu ştiu ce-a făcut în toaletă tot timpul ăsta, dar e treaba lui…”

Dina s-a uitat peste umăr şi mi-a arătat o faţă pe care se

citea un urlet tăcut, şi a murmurat: *„Îmi eşti dator”,* în timp ce Geri o conducea în casă, încă vorbind, cu câinele ţopăind şi scheunând în jurul lor.

M-am dus acasă din nou, am aruncat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, am făcut un duş rapid şi am dormit o oră. M-am îmbrăcat ca un puşti pentru o primă întâlnire, neîndemânatic şi plin de emoţii, concentrându-se doar asupra lui: cămaşă şi cravată, pentru cazul în care aveam ocazia să-l interoghez, două pulovere groase, să mă protejeze în paltonul răcoros, masiv, închis la culoare, ca să pot să-l aştept până la momentul potrivit. Mi l-am imaginat undeva, îmbrăcat pentru mine şi gândindu-se la Portul Sfărâmat. M-am întrebat dacă încă se mai credea urmăritor sau înţelesese că se transformase în pradă.

La şapte fără un sfert, Richie era în faţa porţii din spate a Castelului Dublin, cărând un sac de sport şi purtând o jachetă căptuşită, o căciulă de lână şi, judecând după siluetă, toate chestiile de lână pe care le deţinea. Am condus cu limita de viteză tot drumul spre Portul Sfărâmat, în timp ce câmpurile se estompau în jurul nostru şi aerul se îndulcea de adierea pajiştii şi a arăturii. Se întunecase când am parcat în Promenada Ocean View – pe proprietatea familiei Spain, nimic altceva decât schele, nimeni la faţa locului să identifice o maşină necunoscută – şi am luat-o pe jos.

Memorasem traseul de pe o hartă a proprietăţii, însă când am coborât din maşină, tot m-am simţit ca şi cum ne-am rătăcit.

Se apropia amurgul: norii de peste zi se împrăştiaseră şi cerul era de un turcoaz intens, cu o uşoară strălucire albă peste acoperişurile unde se ridica luna, dar străzile erau întunecate. Deschideri în zidurile grădinilor, lămpi stradale stinse şi garduri de sârmă împletită apăreau din senin şi dispăreau câţiva paşi mai târziu. Când umbrele noastre se arătau palide, erau contorsionate şi nefamiliare, cocoşate din cauza genţilor de voiaj atârnate de umeri. Urmele de paşi se întorceau la noi ca ale unor urmăritori, vibrând în zidurile goale şi peste întinderile de noroi frământat. Nu vorbeam.

Amurgul care ne proteja pe noi ar fi putut să protejeze şi pe altcineva, oriunde.

Aproape pe întuneric, sunetul mării era mai intens, mai puternic, dezorientând, ajungându-ne la urechi simultan din toate direcţiile. În spatele nostru s-a materializat, ca o maşină-fantomă, cu zgomotul motorului ascuns în acel urlet monoton, vechiul Peugeot bleumarin de patrulare al salahorilor, atât de aproape, că am tresărit amândoi. Până ne-am dat seama cine era, plecaseră, alunecând printre casele prin ale căror găuri de ferestre se vedeau stelele.

Pe Colina Ocean View, dincolo de drum, erau dreptunghiuri de lumină. Unul dintre acestea lumina un Fiat galben parcat în faţa casei familiei Spain. Falsa noastră Fiona era acolo.

În capătul Aleii Ocean View, l-am dus pe Richie în umbra unei case de pe colţ, mi-am apropiat gura de urechea lui şi am şopti:

— Ochelarii.

El s-a lăsat pe vine peste geanta lui de voiaj şi a scos o pereche de ochelari cu imagine termică. Aprovizionarea i-i dăduse pe cei buni, chiar dacă era începător.

Stelele au dispărut şi strada întunecată a căpătat brusc o viaţă pe jumătate fantomatică, liane agăţându-se difuz pe blocuri înalte cu pereţi cenuşii, plante sălbatice intersectându-se albe şi dantelate unde ar fi trebuit să fie trotuarele. În câteva grădini, siluete mici şi strălucitoare se ghemuiau în colţuri sau alergau prin buruieni, şi trei turturele-fantomă dormeau sus într-un copac, cu capetele ascunse sub aripi. Nimic cald mai mare de-atât, nicăieri la vedere.

Strada era tăcută, doar sunetele mării şi vântul pipăind lianele, şi o pasăre singuratică ţipând pe plajă, dincolo de zid.

— Pare liber, am zis eu în urechea lui Richie. Haide să mergem. Cu atenţie.

Ochelarii arătau că nu era nimic viu în vizuina omului nostru, cel puţin nu în colţurile pe care am putut să le văd. Schela era rugoasă de rugină şi am simţit-o clătinându-se sub greutatea noastră. La etaj, printr-o gaură de fereastră intra lumina lunii, unde plasticul fusese prins ca o draperie. Camera

fusese golită. Echipa Biroului luase tot, ca să caute amprente, fibre, fire de păr, fluide. Pe pereţi şi pervazuri erau urme negre de praf de amprente.

Toate luminile din casa familiei Spain erau aprinse, transformând locul într-un mare far de semnalizare pentru omul nostru. Fiona cea falsă era în bucătărie, încă îmbrăcată în haina ei roşie de sibir. Umplea ceainicul familiei Spain şi se sprijinea de bufet aşteptând ca apa să fiarbă, ţinându-şi cana cu ambele mâini şi uitându-se în gol la picturile cu degetele lipite de frigider. În grădină, lumina lunii cădea pe frunze lucioase, făcându-le să arate albe şi tremurătoare, astfel că părea că toţi copacii şi gardurile vii înfloriseră dintr-odată.

Ne-am pus lucrurile unde şi le pusese şi omul nostru pe-ale lui: lângă peretele din spate al ascunzătorii, pentru o vedere clară atât a bucătăriei familiei Spain – pentru orice eventualitate cât şi a găurii de fereastră din faţă, cu vedere la plajă, pe care el o folosise ca uşă. Foile din plastic de pe celelalte găuri ne ascundeau de un observator ascuns în jungla dimprejur. Noaptea cobora rece. Avea să dea îngheţul înainte de ivirea zorilor. Mi-am întins sacul de dormit, ca să stau pe el, şi am mai îmbrăcat un pulovăr pe sub haină. Richie a îngenuncheat pe jos, trăgând chestii din geanta lui de voiaj, ca un copil într-o excursie de camping: un termos, un pachet de Hobnob{47} cu ciocolată, un turn uşor strivit de sandviciuri împachetate în staniol.

— *Mor de foame,* a zis el. Sandvici, da? Am adus destule pentru amândoi, în caz că n-ai avut ocazia să iei.

Eram pe cale să spun nu în mod automat, când mi-am dat seama că avea dreptate, nu-mi amintisem să aduc mâncare – Dina –, iar adevărul era că şi eu muream de foame.

— Mulţumesc, am spus eu. Vreau.

Richie a dat din cap şi a împins spre mine turnul de sandviciuri.

— Brânză şi roşii, curcan sau şuncă. Ia câteva.

Am luat brânză şi roşii. Richie a turnat ceai tare în capacul termosului şi l-a înclinat spre mine. Când mi-am ţinut sus sticla de apă, a turnat ceaiul brusc şi apoi şi-a luat şi pentru el

un capac plin. Pe urmă s-a aşezat confortabil cu spatele la perete şi s-a pus pe treabă cu sandviciul.

Nu părea să trăiască deloc cu impresia că seara aceea implica, într-un fel, conversaţie profundă şi semnificativă, ceea ce era bine. Ştiu că alţi detectivi ajung intimi la filaje. Eu nu. Au încercat vreo doi începători, fie întrucât chiar mă plăceau, fie fiindcă voiau să-şi frece nasul de şef. Nu m-am deranjat să aflu de ce înainte să curm asta din faşă.

— Sunt bune, am zis eu luând alt sandvici. Mulţumesc.

Înainte să se întunece suficient pentru echipele de acţiune, i-am verificat pe salahori. Vocea Fionei noastre false era calmă, poate prea calmă, dar a zis că era bine mersi, n-avea nevoie de întăriri. Marlboro Man şi prietenul lui au spus că noi am fost cele mai interesante chestii pe care le-au văzut toată seara.

Richie muncea metodic la sandviciuri, contemplând ultimul rând de case spre plaja întunecată.

Parfumul reconfortant al ceaiului său făcea camera să pară mai caldă.

— Mă întreb dacă a fost, de fapt, port, a zis el după o vreme.

— A fost, am răspuns eu.

Avea să plece de la premisa că făcusem cercetări, domnul Plictisitor folosindu-şi fărâmele de timp liber ca să caute pe internet.

— A fost un sat de pescari, cu mult timp în urmă. Dacă te duci să te uiţi, s-ar putea ca în capătul de sud al plajei să se vadă ce a mai rămas din dig.

— De asta Portul Sfărâmat, da? Din cauza digului rupt?

— Nu. E de la *breacadh:* crăpat de ziuă. Întrucât ar fi fost un loc bun de privit zorii, presupun eu.

Richie a dat din cap.

— Aş spune că înainte de toate astea a fost minunat aici, replică Richie.

— Probabil că da, am zis eu.

Mirosul mării trecea peste zid şi intra prin găurile goale ale ferestrei, şerpuitor şi sălbatic, cu un milion de secrete

îmbătătoare. N-am încredere în mirosul ăla. Ne trage undeva mai adânc decât raţiunea sau civilizaţia, în fragmente ale celulelor noastre care au vibrat în oceane înainte ca noi să avem minte, şi ne trage până îl urmăm descreieraţi, ca în rutul animalelor. Când eram adolescent, mirosul ăla mă făcea să fierb, îmi curenta muşchii precum electricitatea, mă făcea să sar pe pereţii caravanei până când părinţii mei mă eliberau să mă supun chemării, tresărind după orice ispită promisă o-dată-n-viaţă. Acum ştiu mai bine. Mirosul ăsta e medicament rău. Ne atrage să sărim de pe stânci înalte, ne face să ne aruncăm în valuri falnice, să-i lăsăm în urmă pe toţi cei iubiţi şi să sfidăm mii de kilometri de apă deschisă de dragul a ceva ce ar putea să fie pe ţărmul celălalt. Fusese în nasul omului nostru, cu două nopţi înainte, când coborâse schelele şi trecuse peste zidul familiei Spain.

— Se spune că e bântuit acum, a adăugat Richie. Copiii.

— Probabil.

— Se împing unul pe altul să alerge şi să atingă uşa casei. Să intre.

Mai jos de noi, abajururile pe care Jenny le cumpărase pentru bucătăria confortabilă a familiei sale erau strălucitoare, cu fluturi galbeni. Unul dintre ei lipsea: ajunsese în laboratorul lui Larry.

— Vorbeşti ca şi cum are să fie abandonată pentru totdeauna, am zis eu. Renunţă la negativism, fiule. Jenny o să fie nevoită să vândă, de îndată ce va fi în stare. Urează-i noroc. Ar putea s-o facă.

— Încă vreo câteva luni, şi toată proprietatea o să fie abandonată, a spus răspicat Richie. E moartă în apă. Nimeni nu cumpără aici, şi chiar dacă ar face-o, sunt sute de case de unde să aleagă. Vrei să spui că tu ai alege-o pe asta?

Şi-a smucit bărbia spre fereastră.

— Nu cred în fantome, am răspuns eu. Şi nici tu, nu-i aşa? Nu cât timp eşti de serviciu, oricum.

Nu i-am zis că fantomele în care cred eu n-au fost prinse în petele de sânge ale familiei Spain. Ele s-au îmbulzit pe toată proprietatea, învolburate ca nişte molii mari care intră şi ies

prin uşile goale şi se răspândesc peste întinderile de pământ crăpat, bătând la rarele ferestre luminate, cu gurile larg deschise în urlete tăcute: toţi cei care fi trebuit să trăiască aici. Tinerii care au visat să-şi treacă soţiile peste pragurile astea, copiii care ar fi trebuit aduşi acasă de la maternitate la creşele liniştite din locurile astea, adolescenţii care ar fi trebuit să trăiască primele săruturi rezemaţi de felinarele stradale care n-au să fie aprinse niciodată.

În timp, fantomele lucrurilor care s-au întâmplat încep să se îndepărteze. Odată ce te-au tăiat de câteva milioane de ori, cu marginile lor boante pe ţesutul tău cicatrizat, se subţiază. Cele care feliază ca aparatele de ras, pentru totdeauna, sunt fantomele lucrurilor care n-au avut niciodată şansa să se întâmple.

Richie a demolat jumătate din sandviciuri şi făcea ghemotoc între palme o bucată de staniol.

— Pot să întreb ceva? a zis Richie.

A ridicat, practic, mâna. Asta m-a făcut să mă simt ca şi cum îmi ieşise păr cărunt şi purtam şi lentile bifocale. Am răspuns, auzind nota arţăgoasă din vocea mea:

— Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, Richie. Asta e parte din treaba mea, să răspund la orice întrebări ai.

— Corect, a zis Richie. Atunci, mă întrebam cum de suntem aici.

— Pe acest pământ?

N-a ştiut dacă ar fi trebuit să râdă.

— Nu, vreau să spun… Aici. Făcând filaj.

— Ai fi preferat să fii acasă, în pat?

— Nu! Sunt mulţumit unde sunt. N-aş vrea să fiu nicăieri în altă parte. Doar mă întrebam. Oricum… n-are importanţă cine e aici, nu? Dacă tipul nostru se arată, se arată. Oricine poate să-l preia. M-aş fi aşteptat ca tu să… nu ştiu. Să delegi.

— Probabil, n-ar face nicio diferenţă la arestare, nu, am spus eu. Dar ar putea să facă o diferenţă pentru ce urmează. Dacă tu eşti cel care îi pune cătuşe omului tău, asta porneşte relaţia cu dreptul. Îi arată cine e acum tăticul lui, fix de la început. Într-o lume ideală, eu aş fi mereu cel care face

arestarea.

— Însă nu eşti. Nu de fiecare dată.

— Nu sunt magician, prietene. Nu pot să fiu peste tot. Uneori, trebuie să dau altcuiva o şansă.

— Dar nu de data asta. Nimeni altcineva nu aruncă o privire la asta până nu obosim suficient şi cădem amândoi. Am dreptate?

Zâmbetul din vocea lui mi-a prins bine, o solidă luare de bună a ideii că eram împreună în asta.

— Corect, am zis eu. Şi am luat destule tablete de cafeină ca asta să dureze o vreme.

— Asta fiindcă sunt copii la mijloc?

Zâmbetul se stinsese.

— Nu, am răspuns eu. Dacă ar fi fost doar copiii, atunci n-ar fi fost mare lucru să le permit unor salahori să pună mâna pe omul nostru. Dar vreau să fiu eu cel care pune mâna pe omul care l-a ucis pe Pat Spain.

Richie a aşteptat, privindu-mă. Când m-am oprit acolo, a întrebat:

— Cum aşa?

Poate erau genunchii mei trosnitori şi gâtul înţepenit când am urcat schela, senzaţia sâcâitoare că înaintez în vârstă şi obosesc. Poate că asta m-a făcut să vreau dintr-odată să ştiu despre ce vorbesc ceilalţi băieţi în nopţile lungi şi plictisitoare, care îi face ca a doua zi să vină în camera echipei mergând în cadenţă, luând decizii comune cu doar o înclinare a capului sau o ridicare de sprânceană. Poate că erau momentele alea, din ultimele zile, când mă surprinsesem simţindu-mă că nu doar puneam în temă un pifan, când păruse că eu şi Richie lucram împreună, cot la cot. Poate că era mirosul înşelător al mării, erodându-mi toate de-ce-nu-urile cu nisip mişcător. Poate era doar oboseala.

— Spune-mi, am zis eu. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă omul nostru ar fi fost doar un pic mai bun la ce-a făcut? Dacă ar fi curăţat locul ăsta înainte să plece la vânătoare, şi-ar fi acoperit urmele, ar fi lăsat armele la locul faptei?

— Am fi rămas fixaţi pe Pat Spain.

Abia îl vedeam în întuneric, doar unghiul capului său în fereastră, înclinarea bărbiei spre mine.

— Da. Probabil aşa am fi făcut. Şi chiar dacă am fi avut o bănuială că era implicat altcineva… Ce crezi că ar fi crezut ceilalţi dacă n-am fi venit cu o descriere, n-am fi putut să aducem o dovadă că făptaşul chiar a existat? Femeia aia, Gogan, tot Brianstownul, omul de pe stradă uitându-se la cazul ăsta la ştiri. Familiile lui Pat şi Jenny. Ce-ar fi presupus?

— Pat, a răspuns Richie sec.

— Exact ca noi.

— Şi adevăratul tip încă ar fi fost acolo. Poate pregătindu-se s-o facă din nou.

— Poate că da. Dar nu asta vreau să spun. Chiar dacă s-a dus acasă noaptea trecută şi a găsit un loc drăguţ să se spânzure, tipul ăsta ar fi făcut din Pat Spain un criminal. În ochii tuturor celor care au auzit vreodată de numele lui, Pat ar fi fost un bărbat care a ucis-o pe femeia cu care se culca. Şi pe copiii pe care i-au făcut împreună.

Şi numai spunând cuvintele, zumzetul ascuţit mi s-a mişcat prin cap: răul.

— E mort, a rostit Richie cu blândeţe. N-ar fi putut să-l afecteze.

— Da, e mort. Douăzeci şi nouă ani de viaţă sunt tot ce are să aibă vreodată. Ar fi trebuit să mai aibă încă cincizeci, şaizeci, însă tipul ăsta a decis să i-i ia. Şi nici chiar asta nu i-a fost de-ajuns. A vrut să se întoarcă în timp şi să-i ia şi jalnicii ăştia de douăzeci şi nouă de ani. Să ia tot ce Pat a fost vreodată. Să nu-l lase cu nimic.

Am văzut răul ăla ca un norişor de praf negru lipicios răspândindu-se încet din camera în care stăteam, să acopere casele, câmpurile, să estompeze lumina lunii.

— E aiurea, am zis eu. E atât de aiurea, că nici n-am cuvinte pentru asta.

Ne-am aşezat acolo, fără să vorbim, în timp ce Fiona noastră a găsit făraşul şi a măturat cioburile unei farfurii sparte într-un colţ al bucătăriei. După un timp, Richie şi-a deschis pachetul de Hobnob, mi-a oferit şi mie un biscuit şi,

când am clătinat din cap, a ronţăit fără ezitare jumătate de pachet.

— Pot să întreb ceva? a zis el.

— Pe bune, Richie, las-o baltă. N-are să-i inspire încredere omului nostru dacă ridici mâna în mijlocul unui interogatoriu şi mă întrebi dacă ai voie să vorbeşti.

De data asta a zâmbit.

— Dar e ceva personal.

Nu răspund la întrebări personale, nu la ale stagiarilor, pentru că nu era genul de conversaţie pe care s-o port cu stagiarii. M-a luat prin surprindere cât de bine mă simţeam şi cât de confortabil să las deoparte chestia cu veteranul şi pifanul, şi toate limitările care decurg din asta, să devin doar unul dintre cei doi oameni stând de vorbă.

— Zi, l-am îndemnat eu. Dacă întreci măsura, îţi spun.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E pensionar. A fost agent civil de circulaţie.

Richie a scos un sforăit de râs.

— Ce e amuzant în asta?

— Nimic. Doar… Mi-am imaginat ceva un pic mai şic. Profesor la o şcoală privată, ceva asemănător, de geografie, poate. Acum, că mi-ai spus totuşi, e de înţeles.

— Ar trebui s-o iau ca pe un compliment?

Richie n-a răspuns. Şi-a vârât alt Hobnob în gură şi şi-a scuturat firimiturile de pe degete; am simţit că se gândea.

— Ce-ai spus la locul faptei alaltăieri, cum că nu eşti omorât dacă nu ţi-o cauţi, a zis el după o vreme. Că lucrurile rele li se întâmplă mai ales oamenilor răi. E un lux să gândeşti aşa. Ştii ce vreau să spun?

Am respins împunsătura a ceva mai dureros decât iritarea.

— Nu pot să afirm că ştiu, fiule. Din experienţa mea – şi nu vreau să uzez de asta în faţa ta, deşi am mai multă ca tine –, de la viaţă iei în mare parte ce ai sădit. Nu întotdeauna, nu, dar de cele mai multe ori. Dacă ai convingerea că eşti de succes, eşti de succes, sau dacă tu crezi că nu meriţi nimic altceva decât rahat, n-ai să primeşti nimic altceva decât rahat. Realitatea ta interioară o modelează pe cea exterioară, în

fiecare zi a vieţii tale. Mă urmăreşti?

Richie se uita la luminile calde, galbene, din bucătăria de mai jos de noi.

— Eu nu ştiu ce face tatăl meu. N-a fost în preajmă.

A zis-o firesc, ca şi cum era ceva ce fusese nevoit să spună de prea multe ori înainte.

— Am crescut în apartamente – probabil ştiai asta deja. Am văzut întâmplându-se o grămadă de chestii rele unora care n-au cerut-o niciodată. O grămadă.

— Şi iată-te. Detectiv într-o echipă de top, lucrând unde ţi-ai dorit mereu, la cel mai mare caz al anului şi al naibii de aproape de a-l rezolva. De oriunde ai fi venit, asta se pune ca succes. Cred că mi-am probat punctul de vedere cu asta.

Richie n-a întors capul.

— Aş zice că Pat Spain gândea la fel ca tine.

— Poate că da. Şi?

— Şi tot şi-a pierdut slujba. Şi-a pus fundul la treabă, a gândit pozitiv, a făcut totul bine, a terminat în şomaj. Cum a sădit asta?

— Asta a fost al dracului de nedrept, iar eu am să fiu primul care zice că n-ar fi trebuit să se fi întâmplat. Însă, zău, e recesiune. Împrejurări excepţionale.

Richie a clătinat din cap.

— Uneori, lucrurile rele se întâmplă, pur şi simplu, a zis el.

Cerul era bogat de stele. Trebuie că trecuseră ani de când nu mai văzusem atât de multe. În spatele nostru, sunetul mării şi sunetul vântului periind iarba lungă fuzionau în întunericul nopţii, într-o mângâiere lungă, liniştitoare.

— Nu poţi să gândeşti aşa, am continuat eu. Fie că e adevărat sau nu. Trebuie să crezi că undeva pe drum, cumva, cei mai mulţi oameni primesc ce merită.

— Sau…?

— Sau cum te trezeşti dimineaţa? Crezând că relaţia cauză – efect nu e un lux. Reprezintă un element esenţial, cum ar fi calciul sau fierul. Poţi să trăieşti o vreme fără el, dar, în cele din urmă, ai să începi să te consumi din interior. Ai dreptate. Din când în când, viaţa nu e corectă. Aici intervenim noi.

Pentru asta suntem noi. Intrăm acolo şi rezolvăm.

Sub noi, s-a aprins lumina în camera Emmei – Fiona noastră, continuând să menţină lucrurile interesante. Asta a făcut ca draperiile să devină de un roz translucid blând şi a luminat siluetele animăluţelor care se lăfăiau peste ţesătură.

Richie a dat din cap în jos, spre fereastră.

— N-avem cum să rezolvăm asta.

Dimineaţa aia în morgă i-a umplut vocea.

— Nu, am zis eu. Nu poate fi rezolvat. Putem doar să ne asigurăm că plăteşte cine trebuie şi tot primeşte şansa să meargă mai departe cine trebuie. Măcar putem să gestionăm asta. Ştiu că nu salvăm lumea. Dar o facem mai bună.

— Aşa crezi?

Şi-a înălţat faţa albă şi tânără în lumina lunii. Îşi dorea atât de mult să am dreptate.

— Da, am răspuns eu. Aşa cred. Poate sunt naiv – am fost acuzat de asta de câteva ori –, însă aşa cred. O să vezi ce vreau să spun. Aşteaptă până punem mâna pe tipul ăsta. Şi până o să te duci acasă în noaptea aia şi o să intri în pat, ştiind că el e în spatele gratiilor şi are să stea acolo cu trei condamnări pe viaţă. O să-ţi dai seama dacă lumea în care o să fii atunci n-o să pară mai bună decât asta de-acum.

Fiona noastră a tras draperiile Emmei şi s-a uitat afară, în grădină, o siluetă uşor întunecată având pe fundal tapet roz. Richie a privit-o.

— Sper, a spus el.

Reţeaua fragilă de lumini întinsă peste proprietate a început să se estompeze, şirurile luminoase de străzi locuite întunecându-se brusc. Richie şi-a frecat una de alta mâinile înmănuşate şi a suflat în ele. Fiona noastră se plimba înainte şi-napoi prin camerele goale. Aprindea şi stingea lumini, trăgea şi deschidea draperii. În betonul ascunzătorii pătrunsese frigul, intrându-mi pe şira spinării prin spatele paltonului. Noaptea se scurgea mereu şi mereu. De câteva ori, un zgomot – o alunecare lungă prin tufişurile de sub noi, o cascadă de zgârieri şi încăierări în casa de peste drum, un ţipăt ascuţit, sălbatic şi strident – ne-a făcut să sărim în

picioare şi să ne lipim cu spatele de pereţi, gata de acţiune, înainte ca mintea noastră să înţeleagă că am auzit ceva. Odată, ochelarii termici au identificat o vulpe, strălucitoare şi pregătită de drum, cu capul sus, cu ceva mic atârnându-i din gură. Altă dată am sesizat o dungă sinuoasă de lumină îndepărtându-se prin grădini, printre cărămizi şi buruieni. De câteva ori am fost prea lenţi, n-am prins nimic în afară de un ultim zăngănit de pietricele, de liane legănându-se împreună, un licărit alb dispărând în noapte. De fiecare dată ne-a luat mai mult înainte ca bătăile inimilor noastre să revină la normal şi să putem să ne aşezăm din nou. Se făcea târziu. Omul nostru era în apropiere, indecis şi concentrându-se, căutând o cale.

— Uitasem, a zis Richie brusc, după ora unu. Am adus ăsta.

S-a aplecat peste sacul sport şi a scos un binoclu dintr-o cutie din plastic neagră.

— Binoclu?

Am întins mâna după el, deschizând cutia ca să arunc o privire. Arăta ieftin şi nu era de la aprovizionare. Cutia mirosea totuşi a plastic nou.

— Te-ai dus să-l cumperi special?

— Este acelaşi model cu al tipului nostru, a răspuns Richie uşor sfios. Mi-am imaginat că ar trebui să avem şi noi. Să vezi ce-a văzut el, da?

— Of, Iisuse. Spune-mi că nu eşti tipul de onanist care şi-o freacă având impresia ca intuieşte ceva, care ajunge de fiecare dată la ideea de a vedea prin ochii criminalului în timp ce-şi foloseşte din plin intuiţia.

— *Nu,* nici vorbă. Vreau să spun literalmente. Să identifici expresiile faciale, să vezi ceva pe calculator – numele forumurile pe care erau ei, sau mă rog. Genul ăsta de lucruri.

Chiar şi în lumina lunii, am putut să-i disting teribila roşeaţă din obraz. Asta m-a impresionat. Nu doar ideea că-şi cheltuise banii şi timpul ca să aleagă binoclul potrivit, dar şi cum îi păsa în mod deschis de ce credeam eu.

— E o idee bună. Aruncă o privire. Nu ştii niciodată ce-ar putea să iasă la iveală, am zis eu mai blând întinzându-i

binoclul.

Arăta ca şi cum şi-ar fi dorit ca respectivul binoclu să dispară, dar l-a ajustat şi s-a aplecat cu coatele pe pervazul ferestrei să se concentreze asupra casei familiei Spain. Fiona noastră era la chiuvetă, clătindu-şi cana.

— Ce vezi? am întrebat eu.

— Chipul lui Janine, chiar clar. Ca şi cum dacă i-aş citi pe buze, aş afla tot ce zice. N-aş fi putut să văd ecranul calculatorului dacă ar fi fost acolo – unghi prost –, însă pot să citesc titlurile de pe raftul de cărţi şi tabla aia micuţă cu lista de cumpărături: ouă, ceai, gel de duş. Ar putea să fie ceva, nu? Dacă a putut să citească lista de cumpărături a lui Jenny în fiecare seară, atunci a ştiut unde o să fie ea a doua zi…

— Merită verificat. O să acordăm o atenţie deosebită CCTV-urilor de pe ruta ei de cumpărături, să observăm dacă apare cineva în mod constant.

La chiuvetă, Fiona noastră a ridicat brusc capul, ca şi cum simţise ochii noştri pe ea. Chiar şi fără binoclu, am văzut-o înfiorându-se.

— Nene, a zis Richie brusc, destul de tare cât să mă facă să sar. La naiba, scuze. Dar uită-te la asta.

Mi-a pasat binoclul. L-am îndreptat spre bucătărie şi l-am ajustat pentru vederea mea, care era cu o treaptă deprimantă mai rea decât a lui Richie.

— La ce să mă uit?

— Nu în bucătărie. Treci acolo, pe hol. Poţi să vezi uşa din faţă.

— Şi?

— Şi chiar în stânga uşii din faţă, a precizat Richie.

Am mutat binoclul spre stânga, şi era acolo: panoul de alarmă. Am fluierat încet. N-am văzut numerele, dar nu era nevoie: mişcarea degetelor cuiva mi-ar fi indicat tot ce trebuia să ştiu. Jenny Spain ar fi putut să schimbe codul în fiecare zi, dacă voia, şi la doar câteva minute după ce ea sau Patrick încuiau, toată prudenţa ei ar fi fost în zadar.

— Măi, măi, măi, am spus eu. Richie, prietene, îmi cer scuze că ţi-am dispreţuit binoclul. Cred că ştim cum ar putea

cineva să treacă de sistemul de alarmă. Bună treabă. Chiar dacă omul nostru nu apare, seara asta n-a fost pierdere de timp.

Richie şi-a lăsat capul în jos şi s-a frecat la nas, arătând undeva între jenat şi mulţumit.

— Încă nu ştim, sigur, cum a făcut rost de chei. Fără ele n-ai ce face cu codul de alarmă.

Şi atunci, telefonul mi-a vibrat în buzunarul de la haină: Marlboro Man.

— Kennedy, am zis eu.

Vocea lui era o umbră care depăşea o şoaptă.

— Domnule, avem ceva. Am văzut un tip ieşind din Aleea Ocean View. E o fundătură care dă în zidul de nord al proprietăţii, nimic altceva decât şantiere de construcţii. Singurul motiv pentru ca să fie acolo cineva e dacă a intrat venind peste zid. Înalt, îmbrăcăminte de culoare închisă, dar n-am vrut să ne apropiem prea mult, aşa că asta e tot ce avem. L-am urmărit de la distanţă până a luat-o peste Peluzele Ocean View. Din nou, e o fundătură, niciuna dintre case nu e terminată, nu există niciun motiv legitim ca vreo persoană să vrea să meargă acolo. N-am vrut să-l urmăm în zona aia, în mod evident, însă menţinem supravegherea în capătul Peluzelor Ocean View. Până în prezent, niciun semn că iese cineva, dar s-ar putea să fi plecat din nou peste zid. O să facem un tur şi o să vedem dacă putem să-l găsim din nou.

Richie s-a întors şi s-a uitat la mine, cu binoclul atârnându-i uitat în mâini.

— Bună treabă, detectiv, am spus eu. Da, rămâneţi pe poziţie şi faceţi un tur rapid al zonei. Dacă puteţi să vă uitaţi mai bine la om şi să ne daţi o descriere, ar fi grozav, însă, pentru numele lui Dumnezeu, nu riscaţi să-l speriaţi. Dacă reperaţi pe cineva, nu încetiniţi, nu arătaţi că-l verificaţi, doar continuaţi să mergeţi cu maşina, discutaţi mai departe între voi şi aflaţi ce puteţi. Duceţi-vă.

N-am putut să pun telefonul pe speaker, nu cu omul nostru liber şi oriunde, pretutindeni, ascuns, poate, chiar printre plantele agăţătoare agitate de vânt. Am arătat spre el şi i-am

făcut semn lui Richie să se apropie. El s-a ghemuit lângă mine, cu urechea ciulită.

Murmure dinspre salahori, unul dintre ei foşnind o hartă şi elaborând traseul, celălalt băgând maşina în viteză. Toarcerea lentă a motorului. Cineva bătea toba cu degetele pe bord. Apoi, un minut mai târziu, izbucnirea unei pălăvrăgeli tari, confuze: „Şi soţia mea mi-a zis: Dă-i înainte, poţi s-o ţii în coşul de gunoi cu resturile!" Şi o explozie de râs fals.

Eu şi Richie, cu capetele aproape atingându-se deasupra telefonului, nu respiram. Pălăvrăgeala s-a încheiat, s-a stins. După o pauză care a părut de o săptămână, Marlboro Man a rostit, chiar mai încet, dar cu o nuanţă de emoţie în creştere în voce:

— Domnule. Tocmai am trecut de un bărbat, 1,75-1,80 m, constituţie zveltă, îndreptându-se spre est pe Aleea Ocean View – asta e chiar peste zidul de la Peluzele Ocean View. Nu e niciun fel de iluminat stradal, aşa că n-am văzut prea bine, dar poartă o haină de culoare închisă, de lungime medie, blugi negri, căciulă de lână de culoare închisă. După mers, aş spune că are între douăzeci şi treizeci de ani.

Am auzit şuieratul rapid de respiraţie al lui Richie.

— Te-a mirosit? am întrebat eu tot în linişte.

— Nu, domnule. Adică, nu pot să jur, însă, sincer, nu cred. S-a uitat repede în spatele lui când ne-a auzit, apoi şi-a pus capul în jos, dar n-a luat-o la sănătoasa, şi cât timp l-am avut la vedere în spate a fost liniştit, doar a mers de-a lungul străzii, în acelaşi ritm, în aceeaşi direcţie.

— Aleea Ocean View e locuită?

— Nu, domnule. Doar ziduri.

Deci nimeni n-ar fi putut să spună că puneam locuitorii în pericol lăsând fiinţa asta să treacă nestingherită prin noapte ca să-şi găsească propriul drum spre noi. Şi nu mi-aş fi făcut griji nici în condiţiile în care Aleea Ocean View ar fi fost plină de familii sănătoase şi uşi neîncuiate. Nu era un criminal în serie care se dădea la orice îi ieşea în cale. Pentru tipul ăsta, nu conta nimeni, nu exista nimeni, cu excepţia familiei Spain.

Richie s-a dus la geanta lui de voiaj, chircindu-se jos ca să

nu i se vadă silueta în gaura ferestrei, şi a scos o hârtie pliată. A întins-o pe jos în faţa noastră, într-un dreptunghi palid de lumină a Lunii: o hartă a proprietăţii.

— Bine, am zis eu. Du-te la detectiv…

Am pocnit din degete la Richie şi i-am arătat în jos, spre bucătăria familiei Spain. El a murmurat: *Oates.*

— La detectiv Oates. Spune-i că e pe cale să înceapă acţiunea, să se asigure că uşile sunt încuiate, ferestrele blocate şi arma ei încărcată. Apoi trebuie să înceapă să mişte chestii – hârtii, cărţi, DVD-uri, nu-mi pasă – din partea din faţă a casei în bucătărie, cât de vizibil posibil. Voi doi duceţi-vă înapoi în punctul unde l-aţi observat prima dată pe tipul ăsta. Dacă fuge şi încearcă să se întoarcă şi să treacă pe lângă voi, saltă-l. Nu mă mai sunaţi dacă nu e urgent. Altfel, vă anunţăm dacă se întâmplă ceva.

Mi-am pus telefonul în buzunar. Richie a pus un deget pe hartă: Aleea Ocean View, în colţul de nord-vest al proprietăţii.

— Aici, a zis el foarte încet, doar un murmur sub vuietul intens al mării. Dacă se îndreaptă spre noi şi se menţine pe străzile goale şi trece peste ziduri ca să scurteze drumul, o să-i ia zece, poate cincisprezece minute.

— Sună corect. Nu-l văd venind direct aici. Înseamnă că e îngrijorat că am găsit locul ăsta. O să examineze mai întâi împrejurimile, să decidă dacă să rişte să vină aici. Se va uita după poliţişti, maşini nefamiliare, să vadă dacă e vreo activitate… Să spunem douăzeci şi cinci de minute cu totul.

Richie m-a privit şi a spus:

— Dacă decide că e prea riscant, o ia la sănătoasa, şi atunci trebuie să-l înhaţe salahorii. Nu noi.

— N-am nimic împotrivă. Dacă nu vine încoace, e doar un tip ieşit la o plimbare de noapte în mijlocul pustietăţii. Putem să aflăm cine e şi să avem o discuţie drăguţă cu el, dar dacă nu e chiar atât de prost încât să poarte tenişii însângeraţi sau să facă o mărturisire completă, n-o să putem să-l reţinem. Şi eu sunt fericit să las pe altcineva să fie cel care-l umflă şi trebuie să-l elibereze câteva ore mai târziu. Nu vrem să se simtă că ar fi câştigat în faţa ta şi a mea.

Nu contează ce-am fi făcut dacă ar fi fugit. Ştiam că venea la noi, ştiam la fel de sigur ca şi cum aş fi putut să-l miros, un mosc fierbinte şi iute fumegând peste acoperişuri şi miros de moloz, vălurindu-se mai aproape. Din momentul în care văzusem acel bârlog, ştiusem că avea să revină acolo. Mai devreme sau mai târziu, un animal hăituit fuge acasă.

Mintea lui Richie se mişca în aceeaşi direcţie.

— O să vină, a zis Richie. E deja mai aproape decât a ajuns vreodată noaptea trecută. Moare să afle care-i povestea. De cum o vede pe Janine…

— De-asta i-am spus să mute lucrurile în bucătărie, am precizat eu. Pariez că mai întâi verifică partea din faţă a casei familiei Spain, din casele în construcţie de peste drum. Ideea e că o va observa de-acolo, are să vrea să ştie ce face cu toate lucrurile, dar ca să afle va trebui să vină înapoi aici. Casele sunt prea apropiate una de alta ca să se strecoare printre ele, aşa că nu poate să vină peste zid şi prin spate. Va trebui să coboare pe Aleea Ocean View.

În vârful drumului era întuneric cu umbre de case. La bază, întinderea curbată a luminii lunii.

— Eu iau capătul drumului şi ochelarii termovizuali. Tu iei baza. La orice mişcare, absolut orice, mă anunţi. Dacă vine aici, sus, am să fac tot posibilul să menţin totul în linişte – ar fi frumos să nu alertăm rezidenţii că se întâmplă ceva –, însă s-ar putea să nu ne dea de ales. Nu trebuie să uităm nicio clipă că tipul ăsta e periculos. Mergând pe elemente din trecut, nu există niciun motiv să credem că e înarmat, dar vom acţiona ca şi cum ar fi. Înarmat sau nu, e un animal turbat, şi noi suntem în vizuina lui. Aminteşte-ţi exact ce-a făcut acolo, şi ia-o ca de la sine înţeles că, dacă are ocazia, ne-ar face la fel ţie şi mie.

Richie a dat din cap. Mi-a dat ochelarii termovizuali şi a început să-şi arunce lucrurile înapoi în geanta de voiaj, rapid şi eficient.

Am pliat harta, am îndesat ambalajele alimentare ale lui Richie într-o pungă din plastic şi am ascuns-o. Câteva secunde mai târziu, în cameră nu mai era nimic, din nou, pe jos şi pe

bolţari, ca şi cum nu fusesem niciodată acolo. Am aruncat genţile noastre de voiaj într-un colţ întunecat, la o parte din drum.

Richie s-a aşezat în gaura ferestrei care dădea spre baza drumului, ghemuit într-o pantă umbrită de lângă prag, şi a tras deoparte un colţ al plasticului, ca să poată să vadă afară.

Am verificat casa familiei Spain. Fiona noastră a venit în bucătărie cărând un braţ de haine, le-a pus pe masă şi a plecat din nou. La etaj am putut să disting vag, prin fereastra lui Jack, strălucirea unei lumini din dormitorul lui Pat şi Jenny. M-am lipit de peretele de lângă fereastra cu vedere spre vârful drumului şi mi-am ridicat ochelarii la ochi. Aceştia au făcut marea invizibilă, un întuneric fără sfârşit. În capătul străzii, încrucişarea cenuşie a schelelor se întindea până în depărtare. O bufniţă a plutit peste drum, în derivă în curenţii de aer, ca o foaie de hârtie arzând. Liniştea a continuat şi a tot continuat.

Am crezut că pleoapele mi-au îngheţat larg deschise, însă trebuie că am clipit. Nu se auzea niciun sunet. Într-un moment, capătul străzii era gol, în următorul ţinta noastră stătea acolo, strălucind alb şi cumplit ca un înger între ruinele umbrite de pe fiecare latură. Faţa îi era aproape prea luminoasă ca s-o priveşti. S-a oprit, ascultând, ca un gladiator la intrarea în arenă: capul sus, braţele atârnând în părţi, cu pumnii pe jumătate strânşi, pregătit.

N-am respirat. Am ţinut un ochi pe el şi am ridicat o mână, ca să-i atrag atenţia lui Richie. Când acesta a întors capul spre mine, am arătat spre fereastră şi am făcut semn cu mâna.

Richie s-a chircit jos şi a traversat planşeul, ca şi cum n-avea greutate, spre cealaltă parte a ferestrei mele. Când s-a lipit cu spatele de perete, i-am văzut mâna încleştată pe patul pistolului.

Omul nostru a venit lent pe drum, păşind cu grijă, cu capul întorcându-se la fiecare mic sunet. Avea mâinile goale, niciun dispozitiv cu viziune de noapte pe faţă. Doar el. În grădini, animăluţele strălucitoare s-au descolăcit şi s-au îndepărtat ţopăind la apropierea lui. Radiant pe fundalul reţelei din metal şi beton, arăta ca ultimul om rămas pe Pământ.

Când era la o casă depărtare, mi-am scos ochelarii şi acea siluetă înaltă, strălucitoare, a proiectat o masă confuză de negru, ca o piază rea în noapte, care-ţi ajunge pe prispă. L-am atenţionat pe Richie şi m-am tras departe de gaura ferestrei, în umbră. El s-a lăsat în jos în colţul îndepărtat opus mie. Pentru o clipă, i-am auzit respiraţia rapidă, până şi-a recăpătat-o şi s-a liniştit. Prima apăsare a mâinii omului nostru pe bara din metal a trimis un fior vibrant prin toată schela, încercuind casa ca o strălucire întunecată. Aceasta a crescut cât el a urcat, a zuruit grav ca pulsul unui tambur şi apoi s-a stins în tăcere. Capul şi umerii i-au apărut în fereastră, mai întunecaţi pe fundalul întunericului. I-am văzut chipul întorcându-se spre colţuri, dar camera era mare şi umbrele ne ascundeau.

S-a avântat spre fereastră cu o uşurinţă care sugera că o făcuse de o mie de ori. În clipa în care picioarele i-au atins planşeul şi trupul i s-a întors spre fereastra de supraveghere, am ieşit din colţul meu şi m-am izbit în el din spate. A lăsat să iasă o respiraţie răguşită şi s-a clătinat în faţă. Mi-am pus o mână în jurul gâtului său, i-am răsucit cu cealaltă braţul sus la spate şi l-am izbit de un zid. Aerul a ieşit din el într-un mormăit aprig. Când a deschis ochii, s-a uitat la pistolul lui Richie.

— Poliţia. Nu mişca, am zis eu.

Fiecare muşchi din corpul lui era rigid. Parcă era făcut din bare de oţel.

— Pentru siguranţa tuturor, o să te încătuşez, am adăugat eu şi vocea mi-a sunat rece şi tăioasă ca a altcuiva. Ai ceva la tine despre care ar trebui să ştim?

N-a părut să mă audă. Mi-am luat mâinile de pe el, fără să-l scap din priviri. Nu s-a mişcat, nici măcar nu s-a clintit când i-am smucit încheieturile la spate şi i-am pus repede cătuşele strâns. Richie l-a percheziţionat rapid şi destoinic, lăsând să cadă ce-a găsit într-un mic morman: o lanternă, un pachet de batiste, o lamă de mentă. Oriunde îşi ascunsese maşina, îşi lăsase actele, banii şi cheile înăuntru. Călătorise uşor, asigurându-se că nu-l dădea nimic de gol, nici măcar cu un clinchet.

— O să-ţi scot cătuşele, ca să poţi coborî pe schele, i-am spus eu. Nu mă aştept să încerci ceva stupid. Dacă o faci, n-o să se întâmple nimic altceva în afară de a ne crea mie şi partenerului meu o stare foarte proastă. Ne întoarcem la sediu pentru o discuţie. Acolo au să-ţi fie returnate bunurile. Ai vreo problemă cu oricare dintre astea?

El era în altă parte sau se lupta din greu să fie. Ochii lui, mijiţi în lumina lunii, s-au fixat undeva pe cer în afara ferestrei, peste acoperişul familiei Spain.

— Grozav, am zis eu când a fost evident că n-am să obţin un răspuns. Am să înţeleg din asta că nu e nicio problemă. Dacă se schimbă ceva, ai cale liberă să-mi spui. Acum, haide să mergem.

Richie a coborât primul, cu greutate, cu câte una dintre genţile de voiaj atârnându-i de fiecare umăr. Am aşteptat, ţinând de lanţul cătuşelor dintre încheieturile omului nostru, până când Richie mi-a arătat de jos degetul mare. Apoi am desfăcut cătuşele şi am zis:

— Du-te. Fără mişcări bruşte.

Când l-am apucat de umăr şi i-am arătat direcţia corectă, s-a trezit şi s-a poticnit pe planşeul gol. În gaura ferestrei a rămas nemişcat pentru o clipă. Am intuit gândul care i-a trecut prin minte, însă înainte să pot să spun ceva, şi-a dat seama că de la înălţimea aia ar fi fost norocos să-şi rupă doar gleznele. S-a legănat afară pe fereastră şi a început să coboare, docil ca un căţel.

Am cunoscut mai demult un tip care îmi dăduse porecla în facultate, când reuşisem să înscriu un gol extravagant într-un meci de fotbal. Am lăsat-o să se lipească fiindcă am crezut că avea să-mi ofere ceva ca să fiu vrednic de ea. În clipa în care am fost singur, în acea cameră cumplită umplută de lumina lunii şi de urletele mării, şi după luni de aşteptare şi urmărire, o părticică din spatele minţii mele s-a gândit: *„Patruzeci şi opt de ore, patru soluţionări. Asta înseamnă extravagant”.* Înţeleg cât de mulţi ar numi asta boală, şi înţeleg de ce, însă asta nu schimbă faptul că ai nevoie de mine.

10

Am mers pe străzi nelocuite, eu şi Richie, cu mâinile pe sub coatele omului nostru, ca şi cum ne ajutam amicul să ajungă acasă după o noapte lungă de mare beţie. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă – mai toţi oamenii ar avea cel puţin câteva întrebări dacă le pui cătuşe şi-i înghesui într-o maşină de poliţie, dar nu şi tipul ăsta.

Încet, sunetul mării s-a diminuat şi a ieşit din actualitate pentru restul nopţii. Lilieci gălăgioşi, vânt izbind în resturi uitate de pânză, strigăte ascuţite de adolescenţi, o vreme au ajuns la noi, slabe şi îndepărtate, trimise înainte şi-napoi de beton şi cărămidă. O dată am auzit o înghiţitură aspră, care m-a făcut să mă gândesc că era posibil ca omul nostru să plângă, dar n-am întors capul să mă uit.

L-am pus în spate în maşină şi Richie s-a aplecat pe capotă în timp ce eu m-am mutat din aria auditivă ca să dau telefoane. I-am trimis pe salahorii care patrulau să găsească o maşină parcată undeva, nu departe de proprietate, i-am spus salahorului-momeală că poate să meargă acasă, l-am anunţat pe administratorul de noapte că o să avem nevoie de o cameră de interviu pregătită. Pe urmă ne-am întors la Dublin în tăcere. Negura bântuia proprietatea, contururile schelelor se prefigurau din senin, rigide, pe fundalul stelelor. Apoi, viteza constantă de pe autostradă, ochii de pisică ai maşinilor stingându-se şi aprinzându-se şi luna ţinând pasul într-o parte, uriaşă şi vigilentă. După aceea, treptat, am fost înconjuraţi de culorile şi circulaţia din oraş, de locuri de băut şi fast fooduri, de lumea revenind la viaţă dincolo de geamurile noastre etanşe.

Camera echipei era liniştită, cei doi tipi de gardă doar au ridicat privirile de la cafelele lor când am trecut prin faţa uşii, ca să vadă cine fusese noaptea la vânătoare şi dacă adusese ceva acasă. L-am dus pe omul nostru în camera de interviu. Richie i-a desfăcut cătuşele şi eu l-am trecut pe tip prin foaia cu drepturile, mecanic şi plictisit, ca şi cum erau doar hârtii

fără sens. Cuvântul „avocat” a atras din partea lui un scuturat violent din cap. Când i-am pus pixul în mână, a semnat fără o singură întrebare. Semnătura a fost un cârlionţ sacadat care nu trăda nimic altceva decât o iniţială C. Am luat foaia şi am plecat.

L-am privit din camera de observaţie printr-un geam cu vedere unilaterală. Era prima dată când mă uitam cum trebuia la el. Păr şaten tuns scurt, pometi înalţi, o bărbie proeminentă, cu o mirişte roşiatică de câteva zile. Avea o haină neagră de lână cam ponosită, un pulover pe gât greoi, cenuşiu, şi blugi decoloraţi, echipat complet pentru o urmărire de noapte. Era încălţat cu bocanci, tenişii dispăruseră. Era mai în vârstă decât crezusem, şi mai înalt – spre treizeci de ani şi vreo 1,80 m –, dar era atât de slab, că arăta ca în ultimele faze de greva foamei. Subţirimea îl făcea să pară mai tânăr, mai mic, inofensiv. Iluzia aia l-ar fi putut duce la uşa familiei Spain.

N-avea tăieturi sau lovituri vizibile, dar sub toate hainele alea se putea ascunde orice. Am răsucit butonul termostatului din camera de interviu pe o treaptă superioară.

M-am simţit bine văzându-l în camera aia. Cele mai multe dintre sălile noastre de interviu ar avea nevoie de un duş, un bărbierit şi un machiaj complet, însă mie îmi place la nebunie fiecare centimetru din ele. Teritoriul nostru luptă de partea noastră. În Portul Sfărâmat, el fusese o umbră care se mişca prin pereţi, un miros de iod, de sânge şi apă de mare, cu cioburi de lumina lunii prinse în ochi. În acele momente, era doar un tip. Aşa sunt toţi când îi bagi între cei patru pereţi.

Stătea cocoşat rigid în scaunul incomod, cu ochii în jos, holbându-se la propriii pumni de pe masă ca şi cum îşi aduna puterile pentru tortură. Nici măcar nu se uita prin cameră – linoleum ciupit de arsuri vechi de ţigară şi bucăţi de gumă de mestecat, pereţi mâzgăliţi cu graffiti, masă cu şuruburi lipsă şi dulap de acte, lumina roşie monotonă a camerei video urmărindu-l de sus, dintr-un colţ, ca să-şi dea seama ce era cu el.

— Ce ştim despre el? am întrebat eu.

Richie se uita atât de intens, încât nasul lui, practic, atingea

geamul.

— Nu e drogat cu nimic. La început mă gândeam că ar putea să fie pe heroină, fiindcă e atât de slab, dar nu e.

— Nu acum, oricum. Asta e bine pentru noi. Dacă obţinem ceva, nu vrem să spună că au vorbit drogurile. Ce altceva?

— Singuratic. Nocturn.

— Corect. Totul spune că se simte mai confortabil păstrând distanţa faţa de oameni decât să fie în contact strâns – şi-a făcut damblaua privind, a intrat prin efracţie mai degrabă când familia Spain era plecată decât când dormeau. Deci, când vine momentul să-l presăm, ne apropiem, ajungem în faţa lui amândoi odată. Şi din moment ce e nocturn, îl încolţim spre zori, când începe să obosească. Altceva?

— N-are verighetă. Mai mult ca sigur că trăieşte singur. N-a observat nimeni c-a fost plecat toată noaptea, să-l tragă la răspundere.

— Ceea ce ar trebui să aibă avantajele şi dezavantajele sale, în ceea ce ne priveşte. Niciun coleg de apartament care să depună mărturie că marţi dimineaţa s-a întors la şase şi a programat maşina de spălat pentru patru ore, însă, pe de altă parte, nimeni de care să ascundă lucruri. Când îi vom găsi casa, există o şansă să ne fi lăsat un mic dar – hainele pătate de sânge, pixul din luna de miere. Poate un trofeu pe care l-a luat în urmă cu două nopţi.

Tipul s-a agitat, şi-a pipăit faţa, şi-a frecat stângaci gura. Buzele îi erau umflate şi crăpate, ca şi cum nu băuse apă mult timp.

— Nu lucrează de la nouă la cinci, a spus Richie. Ar putea să fie şomer sau să desfăşoare activităţi independente, sau poate că îşi schimbă munca sau are un aranjament part-time – ceea ce înseamnă că poate să-şi petreacă noaptea sus, în cuib, când vrea, fără să fie dărâmat a doua zi la muncă. Doar după haine, aş sugera clasa de mijloc.

— Şi eu la fel. Şi n-a fost niciodată în sistem – după amprente, e curat, adu-ţi aminte. Probabil că nici măcar nu ştie pe nimeni care a fost vreodată în sistem. Are să fie dezorientat şi speriat. Asta e treabă bună, dar trebuie s-o

păstrăm pentru când vom avea nevoie de ea. Vrem să fie cât de relaxat posibil, să vedem cât de departe ne duce asta, apoi să-l facem să-i meargă fulgii când vine vorba de încolţitul puternic. E bine că nu ne lasă cu buza umflată până atunci. Tip din clasa de mijloc, probabil cu respect pentru autoritate, nu ştie sistemul… O să stea până-l dăm noi afară.

— Da. Probabil aşa o să facă.

Richie desena absent modele abstracte în aburul lăsat de răsuflare pe geam.

— Şi asta e tot ce pot să-mi imaginez despre el. Înţelegi? Tipul e suficient de organizat ca să înfiinţeze cuibul ăla, suficient de dezorganizat ca nici măcar să nu se deranjeze să-l strice. Destul de isteţ ca să ajungă în casa aia, destul de prost ca să ia armele cu el. Are destul autocontrol ca să aştepte cu lunile, însă nu poate să aştepte nici măcar două nopţi după crimă înainte să se întoarcă în ascunzătoare – şi ar fi trebuit să ştie că o să fim cu ochii în patru. Nu pot să-l înţeleg.

Şi peste toate astea, tipul părea mult prea fragil ca să fi făcut asta. Nu m-am lăsat păcălit. Mulţi prădători dintre cei mai brutali pe care i-am prins arătau moi ca nişte pisoi, şi după ce termină de vânat, sunt mereu cei mai blânzi, obosiţi şi sătui.

— N-are mai mult autocontrol decât un babuin, am continuat eu. Niciunul dintre ei n-are. Noi toţi vrem să omorâm pe cineva la un moment dat în viaţa noastră – nu-mi spune că nu. Băieţii ăştia sunt diferiţi de noi, fiindcă ei nu se opresc, de fapt, s-o facă. Zgârie-le pojghiţa de deasupra, şi sunt animale. Ţipând, aruncând cu rahat, animale care sar la gât. Cu asta avem de-a face. Să nu uiţi niciodată.

Richie nu părea convins.

— Crezi că sunt dur cu ei? am adăugat eu. Societatea le oferă un tratament aspru, şi ar trebui să fiu un pic mai empatic?

— Nu chiar. Doar că… dacă n-are niciun fel de control, atunci cum de-a reuşit să se abţină atât de mult timp?

— Nu s-a abţinut. Ne scapă ceva.

— Ce vrei să spui?

— Cum ai zis, tipul ăsta a petrecut cel puţin câteva luni, probabil mai mult, doar uitându-se la familia Spain, poate uneori strecurându-se în casă când aceştia nu erau în preajmă. Ăsta n-a fost uimitorul lui autocontrol în acţiune, fiindcă n-avea nevoie decât să se drogheze. Şi apoi, dintr-odată, iese *vijelios* din zona lui de confort, sare de la binoclu direct la *full-contact*[48]. Asta n-a apărut din senin. S-a întâmplat ceva săptămâna trecută sau aşa ceva. Ceva important. O să fim nevoiţi să aflăm ce.

În camera de interviu, omul nostru îşi freca ochii cu încheietura degetului, îşi privea mâinile ca şi cum ar fi căutat sânge sau lacrimi.

— Şi să-ţi mai spun ceva, am zis eu. Se simte foarte conectat emoţional cu familia Spain.

Richie s-a oprit din desenat.

— Crezi? M-am gândit că n-a fost personal. Modul în care a păstrat distanţa…

— Nu. Dacă ar fi fost profesionist, ar fi fost acasă până acum, ar fi considerat că nu e în stare de arest şi nici măcar n-ar fi ajuns în maşina noastră. Şi nici nu e vreun sociopat care i-a văzut doar ca pe nişte obiecte la întâmplare ce păreau să fie distractive. Uciderea blândă a copiilor, uciderea prin contact fizic direct cu adulţii, distrugerea feţei lui Jenny… A avut sentimente pentru ei. S-a crezut apropiat de ei. Mai mult ca sigur, singura interacţiune adevărată pe care au avut-o vreodată a fost când Jenny i-a zâmbit la coadă la Tesco. Dar în capul lui, cel puţin, exista o conexiune.

Richie a aburit geamul din nou şi s-a întors la modelele lui, mult mai lent de data asta.

— Iei ca definitiv că e omul nostru, a zis el. Da?

— E devreme ca să iei ceva drept definitiv, am concluzionat eu.

N-aveam cum să-i spun că bătaia de tobe din urechile mele se intensificase atât de mult în maşină, cu omul ăsta în spatele meu, că mi-a fost aproape frică să nu ieşim de pe drum. Omul impregna aerul din jurul lui cu incorectitudine, violenţă şi repulsie, ca păcura, ca şi cum ar fi fost înmuiat în asta.

— Dar dacă-mi ceri părerea personală, atunci da. Să dea dracu' dacă nu. Ăsta e omul nostru.

Tipul a ridicat capul ca şi cum m-ar fi auzit, şi ochii lui tiviţi cu umflături roşii, care păreau dureroase, au alunecat în jurul camerei. Pentru o clipă, s-au odihnit pe geamul cu vedere unilaterală. Poate că văzuse suficiente filme poliţiste ca să ştie ce era. Poate chestia care mi se mişcase mie prin cap în maşină mergea în ambele sensuri, scoţând un sunet strident, ca de liliac, în ceafă, ca să-l avertizeze că eram acolo.

Pentru prima dată, ochii i s-au focalizat, ca şi cum privea direct într-ai mei. A inspirat rapid şi adânc şi şi-a încordat maxilarul, pregătit. Simţeam înţepături în vârfurile degetelor de cât de mult îmi doream să intru acolo.

— O să-l lăsăm să fiarbă încă vreun sfert de oră, am zis eu. Apoi intri tu.

— Doar eu?

— O să te considere o ameninţare mai mică decât pe mine. Mai aproape de vârsta lui.

Şi mai era şi diferenţa de clasă. Un băiat drăguţ din clasa de mijloc putea cu uşurinţă să considere un puşti din centrul oraşului, cum era Richie, drept un ţigan idiot.

Băieţii ar fi fost şocaţi dacă m-ar fi văzut lăsând un începător nou-nouţ să ia interogatoriul ăsta, dar Richie nu era chiar un pifan obişnuit, iar asta părea o treabă pentru doi oameni.

— Doar linişteşte-l, Richie. Atât. Află-i numele, dacă poţi. Dă-i o ceaşcă de ceai. Nu te apropia de caz şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să ceară un avocat. O să-ţi acord câteva minute cu el, apoi am să vin şi eu. OK?

Richie a dat din cap.

— Crezi că o să obţinem o mărturisire de la omul nostru? a întrebat el.

Cei mai mulţi nu mărturisesc niciodată. Poţi să le arăţi amprentele lor peste tot pe armă, sângele victimei peste tot pe hainele lor şi imagini CCTV teribile de deasupra cu ei, şi au să continue să-şi scuipe nevinovăţia vătămată şi să urle despre înscenări. La nouă persoane din zece, simţul de

autoconservare e mai puternic decât bunul-simţ, mai puternic decât se crede. Te rogi să prinzi a zecea persoană, cea cu o fisură în simţul de autoconservare, la care altceva e încă mai puternic – nevoia de a fi înţeles, nevoia de a te mulţumi, uneori chiar conştiinţa. Te rogi pentru cel care, undeva adânc în măduva oaselor, nu vrea să se salveze. Pentru cel care se află în vârful stâncii şi trebuie să se lupte cu nevoia de a sări. Apoi găseşti fisura şi forţezi.

— Asta urmărim, am spus eu. Superiorul o să vină la nouă. Ceea ce înseamnă că avem şase ore. Haide să ne pregătim să i-l predăm ambalat şi legat cu o fundă.

Richie a dat din cap din nou. Şi-a scos jacheta şi trei pulovăre groase şi le-a lăsat pe un scaun, rămânând subţire şi lung ca un adolescent, într-o tricou bleumarin cu mâneci lungi uzat de atâta spălat. S-a dus la geam, fără să se agite, şi l-a privit pe tipul cocoşat peste masă până m-am uitat la ceas şi am zis:

— Du-te.

Atunci şi-a trecut o mână prin păr, care i s-a ridicat la vârfuri, a luat două căni de apă din răcitor şi a plecat. A făcut-o scrupulos. A intrat întinzând o cană şi zicând:

— Îmi pare rău, omule, am vrut să-ţi aduc asta mai devreme, însă am fost prins… Eşti bine? Ai vrea o ceaşcă de ceai în schimb?

Accentul i se îngroşase. Îşi dăduse şi el seama de chestia cu clasa socială.

Când se deschisese uşa, omul nostru tresărise şi încă îşi trăgea sufletul. A clătinat din cap.

Richie a şovăit, arătând de cincisprezece ani.

— Eşti sigur? Cafea?

Alt clătinat din cap.

— Bine. Spune-mi, te rog, dacă mai vrei ceva, da?

Tipul a dat din cap şi a întins mâna după apă. Scaunul s-a zguduit sub greutatea lui.

— A, stai, a zise Richie. Ţi-a dat scaunul prost.

Privire rapidă furişată la uşă, ca şi cum aş fi putut să fiu în spatele ei.

— Haide, schimbă-l. Ia-l pe-ăsta.

Omul nostru a trecut cu stângăcie dincolo. Probabil nu era nicio diferenţă – toate scaunele din camerele de interviu sunt alese să fie incomode –, dar a zis atât de încet, că de-abia l-am auzit:

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Detectiv Richie Curran.

A întins mână. Omul nostru nu i-a luat-o.

— Trebuie să-ţi spun cum mă cheamă? a întrebat bărbatul.

Avea o voce joasă şi calmă, plăcută la auz, însă uşor răguşită, ca şi cum n-o prea folosise în ultima vreme. Accentul nu mi-a spus nimic. Ar fi putut fi de oriunde.

Richie a părut surprins.

— Nu vrei? De ce nu?

După o clipă, el a zis pentru sine:

— … n-are nicio importanţă…

Către Richie, cu o strângere de mână mecanică:

— Conor.

— Conor şi mai cum?

O fracţiune de secundă.

— Doyle.

Nu ăsta era, dar nu conta. La venirea dimineţii, aveam să-i găsim fie casa, fie maşina, fie pe ambele, şi să le cercetăm în detaliu, căutând, printre altele, actele lui. Deocamdată voiam doar să ştim pe ce nume să-i zicem.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Doyle. Detectivul Kennedy o să vină curând, apoi ai să poţi să începi.

Richie s-a aşezat cu fundul pe un colţ de masă.

— Pot să-ţi spun că sunt, pur şi simplu, încântat că ai apărut. Nu mai puteam de nerăbdare să ies de-acolo, serios. Ştiu că lumea plăteşte bani buni ca să se ducă să campeze lângă mare şi alte chestii, dar mersul la ţară nu e stilul meu, înţelegi ce vreau să spun.

Conor a ridicat din umeri, cu o mişcare mică, sacadată.

— E linişte.

— Nu mă dau în vânt după linişte. Îs băiat de oraş. Mie dă-mi zgomot şi trafic în fiecare zi. Şi mi-au şi degerat ouăle. Eşti

de-acolo, nu?

Conor a ridicat brusc privirea, însă Richie sorbea din apa lui şi se uita la uşă, făcând doar o conversaţie uşoară cât mă aştepta pe mine.

— Nimeni nu e din Brianstown, a precizat Conor. Doar se mută acolo.

— Asta am vrut să spun. Locuieşti acolo, nu? Jaysus, n-ai putea să mă plăteşti suficient.

A aşteptat, tot numai uşoară curiozitate inofensivă, până când Conor a zis:

— Nu. În Dublin.

Nu era localnic. Richie a surprins un aspect şi ne-a scutit chiar atunci de o grămadă de griji. A ridicat paharul într-un toast vesel.

— Pentru Dubs. Nu e alt loc mai bun. Nici caii sălbatici n-ar putea să ne tragă de-aici, am dreptate?

Alt ridicat din umeri.

— Aş trăi la ţară. Depinde.

Richie şi-a înfăşurat o gleznă în jurul unui scaun de rezervă şi l-a tras pentru picioare, aşezându-se confortabil pentru o discuţie interesantă.

— Serios? De ce depinde?

Conor şi-a şters falca apăsat cu o palmă, încercând să se adune. Richie îl înghiontise să-şi piardă echilibrul, perforându-i concentrarea.

— Nu ştiu. Dacă ai familie. Spaţiu de joacă pentru copii.

— A, a zis Richie aţintindu-l cu un deget. Zi aşa, vezi. Eu sunt singur. Am nevoie de un loc unde să găsesc ceva de băut, să întâlnesc nişte fete. Nu pot să trăiesc fără asta, înţelegi ce vreau să spun.

Avusesem dreptate să-l trimit. Era relaxat ca o baie de soare şi făcea treabă bună. Eram dispus să pariez că tipul din Dublin intrase în camera aia cu intenţia să-şi ţină buzele ferm sigilate, ani de-a rândul dacă era necesar.

Fiecare detectiv, chiar şi Quigley, are trucuri, chestii mărunte pe care le face mai bine decât oricine altcineva din jur. Noi toţi ştim la cine să apelăm dacă ne dorim o mărturie

asigurată de expert sau un pic de intimidare rapidă făcută cum trebuie. Richie avea unul dintre cele mai rare trucuri dintre toate. Putea să facă un martor să creadă, împotriva tuturor evidenţelor, că erau doar doi oameni care vorbeau, în felul în care noi doi vorbisem în timp ce aşteptam în ascunzătoare, că Richie nu vedea o rezolvare în devenire, un tip rău care trebuia închis pentru binele societăţii, ci o altă fiinţă omenească. Era bine de ştiut.

— Când îmbătrâneşti, nu mai ai nevoie de astea, a adăugat Conor. Încetezi să ţi le doreşti.

Richie a ridicat mâinile în sus.

— Te cred pe cuvânt, omule. Ce începi să-ţi doreşti în schimb?

— Pe cineva la care să te întorci acasă. O soţie. Copii. Un pic de pace. Chestii simple.

Îi străbătea din voce, încet şi greu, ca o umbră care se profila sub apa întunecată: durerea. Pentru prima dată, am simţit un licăr de empatie cu el. Dezgustul care a însoţit asta aproape m-a făcut să mă năpustesc în camera de interviu, ca să ajung să lucrez la el.

Richie a ridicat degetele arătătoare încrucişate.

— Poate tu, nu eu, a zis vesel Curran.

— Aşteaptă.

— Am douăzeci şi trei de ani. Mai am mult până să ticăiască ceasul biologic.

— Aşteaptă. În cluburile de noapte, toate fetele sunt aranjate să semene exact cu toate celelalte. Cu toţii beţi morţi, ca să poată să se poarte altfel decât sunt ei de fapt. După un timp, o să-ţi fie greaţă de asta.

— Aha. Te arzi, da? Aduci acasă o puicuţă şi te trezeşti cu un dulău?

Richie a zâmbit.

— Se poate, a zis Conor. Cam aşa.

— Am trăit asta, omule. Orbirea la beţie e o porcărie. Deci, unde te duci să cauţi puicuţe dacă nu în cluburi?

Ridicat din umeri.

— Eu nu ies prea mult.

A început să-şi întoarcă spatele spre Richie, cu grijă. Era timpul să schimb lucrurile. Am intrat în camera de interviu cu zgomot, dând uşa de perete, am răsucit un scaun ca să stau faţă-n faţă cu Conor – Richie a alunecat rapid de pe masă şi s-a aşezat pe un scaun lângă mine – şi m-am aruncat pe spate în acesta, trăgându-mi manşetele.

— Conor, am zis eu. Nu ştiu tu, dar mie mi-ar plăcea să terminăm asta cât mai repede, ca să putem să dormim toţi la noapte. Ce zici?

Înainte să poată să răspundă, am ridicat o mână.

— Hoo, stai aşa, Speedy Gonzalez. Sunt sigur că ai multe de zis, dar stai la rând. Lasă-mă mai întâi să-ţi împărtăşesc ceva.

Trebuie să-i înveţi că-i deţii de-acum, că din acel moment tu decizi când să vorbească, să bea, să fumeze, să doarmă, să facă pipi.

— Eu sunt detectivul Kennedy, el e detectivul Curran, iar tu eşti aici ca să ne răspunzi la câteva întrebări. Nu eşti arestat, nimic de genul ăsta, însă trebuie să discutăm. Sunt destul de sigur că ştii despre ce e vorba.

Conor şi-a scuturat violent capul. A recăzut în acea tăcere grea, dar n-aveam nimic împotrivă. Pentru moment, oricum.

— Of, omule, a exclamat Richie cu reproş. Haide, *zău*. Despre ce *crezi* că e vorba? Marele Jaf al Trenului[49]?

Niciun răspuns.

— Lasă omul în pace, detectiv Curran. Doar face ce i-am spus, nu, Conor? Stai la rând, am zis eu, şi asta face. Îmi place. E bine să ai clare regulile de bază.

Mi-am încrucişat degetele pe masă şi le-am examinat gânditor.

— Zău, Conor, sunt sigur că nu eşti fericit să-ţi petreci noaptea aşa. Te înţeleg cu asta. Dar dacă te gândeşti bine, dacă, într-adevăr, te gândeşti, asta e noaptea ta norocoasă.

Mi-a aruncat o privire de neîncredere complet aiurită.

— E adevărat, prietene. Tu ştii şi noi ştim că n-ar fi trebuit să-ţi stabileşti tabăra în casa aia, fiindcă nu e a ta, este?

Nimic.

— Sau poate mă înşel, am continuat eu cu un colţ de

zâmbet. Poate că dacă am verifica cu dezvoltatorii, ei ne-ar spune că ai depus o bucată frumoasă din avans, nu? Îţi datorez scuze, amice? Eşti proprietar, de fapt?

— Nu.

Am plescăit din limbă şi am mişcat dintr-un deget la el.

— Nici nu credeam. Obrăznicătură, obrăznicătură. Doar fiindcă nu locuieşte nimeni acolo, asta nu înseamnă că ajungi să te muţi tu, cu căţel, cu purcel, fiule. Asta e tot intrare prin efracţie, să ştii. Legea nu-şi ia o zi liberă doar fiindcă ai tu chef de o casă de vacanţă, şi nimeni altcineva n-o foloseşte.

Făceam pe superiorul cât de îngroşat puteam, şi-l împungeam pe Conor să iasă din tăcere.

— N-am intrat deloc *prin efracţie.* Doar am intrat.

— Haide să lăsăm avocaţii să explice de ce asta e lipsit de relevanţă. Dacă lucrurile merg atât de departe, desigur, ceea ce – am ridicat un deget – nu e nevoie. Fiindcă, aşa cum am zis, Conor, eşti un tânăr foarte norocos. Eu şi detectivul Curran nu suntem, de fapt, atât de interesaţi de acuzaţii nesemnificative de tip B şi E{50} – nu în seara asta. Haide s-o punem aşa: când nişte vânători ies noaptea, ei caută vânat mare. Dacă nu găsesc decât un iepure, să zicem, îl iau. Dar dacă iepurele îi pune pe urmele unui urs grizzly, atunci lasă urecheatul liber, în timp ce ei se duc să vâneze ursul. Mă urmăreşti?

Asta mi-a atras o ocheadă dezgustată. O grămadă de lume mă consideră un nemernic pompos, prea mândru de sunetul propriei voci, şi n-are decât. Dă-i bătaie şi respinge-mă. Dă-i înainte şi lasă garda jos.

— Ce vreau să spun, fiule, e că, metaforic vorbind, tu eşti un iepuraş. Dacă poţi să ne indici ceva mai mare, eşti liber să pleci. Altfel, căpşorul tău pufos ajunge deasupra şemineului pe căminul nostru.

— Ce să vă indic?

Izbucnirea agresivă din vocea lui mi-a spus, în sine, că n-avea nevoie să întrebe. Am ignorat-o.

— Suntem la vânătoare de informaţii, iar tu eşti omul potrivit să ni le dea. Fiindcă atunci când ai ales o casă pentru

mica ta intrare prin efracţie, ai dat lovitura. După cum sunt destul de sigur că ai observat, cuibuşorul tău dă drept în bucătăria de la numărul nouă de pe Colina Ocean View. Ca şi cum ai avea propriul canal de reality-show, transmiţând douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână.

— Cel mai *plictisitor* canal TV de reality-show din lume, a intervenit Richie. N-ai găsit şi tu altceva, cum ar fi un club de striptease? Sau o gaşcă de fete care se fâţâie pe-acolo fără sutien?

Am îndreptat un deget spre el.

— Nu ştim dacă a fost plictisitor, nu? Asta vrem să aflăm acum. Conor, prietene, spune-ne. Oamenii care locuiesc la numărul nouă: plictisitori?

Conor a întors întrebarea pe toate feţele, ca să descopere eventualele pericole. În cele din urmă, a răspuns:

— O familie. Bărbat şi femeie. Fetiţă şi băieţel.

— Ei, rahat, Sherlock, scuză-mi franceza. Atâta lucru am aflat şi noi. Nu ni se spune degeaba detectivi. Ce le place? Cum îşi petrec timpul? Primesc musafiri? Sunt giugiuleli sau ţipete la meciuri acolo?

— Nu sunt ţipete la meciuri. Obişnuiau să…

Durerea s-a agitat din nou, întunecată şi masivă, sub vocea lui.

— Să joace jocuri.

— Ce fel de jocuri? Ca Monopoly?

— Acum înţeleg de ce i-ai ales pe ei, a zis Richie dându-şi ochii peste cap. Agitaţia, nu?

— Odată, de pildă, au construit un fort în bucătărie, din cutii de carton şi pături. S-au jucat toţi patru de-a cowboy-ii şi indienii. Copiii se căţărau pe el, vopsiţi de război cu rujul ei. Serile, după ce copiii erau în pat, el şi ea obişnuiau să stea în grădină. Cu o sticlă de vin. Ea îl freca pe spate. Râdeau.

A fost cel mai lung discurs pe care aveam să-l auzim de la el. Murea să vorbească despre familia Spain, sufocându-se pentru şansa de a o face. Am dat din cap, mi-am scos agenda şi pixul şi am făcut cârlionţi care ar fi putut să fie notiţe.

— Asta e bine, Conor, prietene. Exact asta căutam. Dă-i înainte. Ai zice că sunt fericiţi? E un mariaj reuşit?

Conor a răspuns liniştit:

— Aş spune că a fost un mariaj frumos. Frumos.

— *A fost*. Nu l-ai văzut pe el niciodată făcându-i ei ceva urât?

Asta l-a făcut să întoarcă repede capul spre mine. Pe fondul umflăturii roşii, avea ochii cenuşii şi reci, ca apa.

— *Ce* anume?

— Spune-mi tu.

— Obişnuia să-i aducă tot timpul cadouri: mici chestii, ciocolată de lux, cărţi, lumânări – ei îi plăceau lumânările. Se sărutau când treceau unul pe lângă altul în bucătărie. Toţi anii ăştia împreună, şi încă erau nebuni unul după altul. El mai curând ar fi *murit* decât să-i facă ei vreun rău. OK?

— Hei, în regulă, am zis eu ridicând mâinile. Trebuie să întrebe omul.

— Ţi-am răspuns.

N-a clipit. Sub mirişte, pielea lui era aspră, bătută de vânt, ca şi cum îşi petrecuse prea mult timp în aerul rece al mării.

— Şi îţi mulţumesc. De asta suntem aici: ca să clarificăm lucrurile.

Mi-am notat cu atenţie în agendă.

— Copiii. Lor ce le place?

Conor a răspuns:

— Ea.

Durerea i-a crescut în glas, aproape de suprafaţă.

— Ca o păpuşică, o fetiţă dintr-o carte. Întotdeauna în roz. Purta nişte aripi, aripi de zână…

— Ea? Cine e „ea”?

— Fetiţa.

— Oh, haide, amice, nu te juca. Sigur le ştii numele. Ce, nu s-au strigat unul pe altul în grădină? Mama nu striga copiii să vină la cină? Zi-le pe nume, pentru Dumnezeu. Sunt prea bătrân ca să ţin socoteala la toate al lui-al ei-ea-el astea.

Conor a zis încet, ca şi cum era blând cu numele:

— Emma.

— Corect. Continuă despre Emma.

— Emma. Îi plăceau la nebunie treburile în jurul casei. Îşi punea şorţuleţul şi făcea chifle din Rice Krispie. Avea o tablă mică, îşi alinia păpuşile în faţa ei şi se juca de-a profesoara, le învăţa literele. A încercat să-l înveţe şi pe fratele ei, numai că el nu stătea liniştit suficient de mult. Îi arunca păpuşile şi le lovea cu piciorul. Ea era paşnică. O fire fericită.

Era din nou.

— Şi fratele ei? Cum e?

— Gălăgios. Întotdeauna râzând, strigând – nici măcar cuvinte, doar strigând ca să facă zgomot, fiindcă asta era atât de amuzant, că-l distra. El…

— Numele lui.

— Jack. Bate păpuşile Emmei, cum am zis, dar apoi vine s-o ajute să le ridice la loc, le pupă, de preferat. Le dă înghiţituri din sucul lui. Odată, Emma a fost acasă, bolnavă, răcită sau ceva. El i-a adus toată ziua lucrurile ei, jucăriile lui, pătura lui. Copii dulci, amândoi. Copii buni. Grozavi.

Richie şi-a foit picioarele pe sub masă. Se lupta din greu să nu intervină. M-am ciocănit cu pixul peste dinţi şi mi-am examinat notiţele.

— Dă-mi voie să-ţi spun ce-am observat interesant, Conor. Tot spui „obişnuiau să facă”. Obişnuiau să joace jocuri de familie, Pat obişnuia să-i aducă daruri lui Jenny… S-a schimbat ceva?

Conor s-a holbat la reflexia lui în geamul unidirecţional, ca şi cum evalua un străin, schimbător şi periculos.

— Şi-a pierdut locul de muncă. Pat, a răspuns el.

— De unde ştii?

— Era acasă peste zi.

La fel şi Conor, ceea ce nu-l indica exact drept albină lucrătoare puţin productivă.

— Fără de-a cowboy-ii şi indienii după asta? Fără giugiuleli în grădină?

A apărut din nou sclipirea aia cenuşie şi rece.

— Când nu mai au un loc de muncă, oamenii devin confuzi. Nu doar el. Mai multă lume.

Saltul rapid înapoi. N-am putut să spun dacă vorbea despre Pat sau despre el. Am dat din cap gânditor.

— Aşa l-ai descrie? Confuz?

— Poate.

Sedimentul ăla de circumspecţie începea să se refacă, înţepenindu-i spatele.

— Ce ţi-a dat impresia asta? Dă-ne câteva exemple.

O smucitură dintr-un umăr care ar fi putut să fie o ridicare de umeri.

— Nu-mi amintesc.

Finalitatea din tonul vocii indica faptul că n-avea de gând s-o facă.

M-am aplecat din nou în scaunul meu şi mi-am luat notiţe false pe îndelete, oferindu-i timp să se liniştească. Aerul se încălzea, presând în jurul nostru dens şi zgârietor ca lâna. Richie a expirat aerul tare şi şi-a făcut vânt cu pălăria, dar Conor nu părea să observe. Stătea cu paltonul pe el.

— Asta a fost în urmă cu câteva luni, când Pat şi-a pierdut slujba, am precizat eu. Tu când ai început să-ţi petreci timpul la Ocean View?

O clipă de tăcere.

— Cu un timp în urmă.

— Un an? Doi?

— Poate un an. Poate mai puţin. N-am ţinut evidenţa.

— Şi cât de des ajungi acolo?

O tăcere lungă de data asta. Îndoiala începea să se cristalizeze.

— Depinde.

— De ce?

Ridicat din umeri.

— Nu vreau să te pontez aici, Conor. Dă-ne o estimare. În fiecare zi? O dată pe săptămână? O dată pe lună?

— De câteva ori pe săptămână, poate. Mai puţin, probabil.

Ceea ce însemna cel puţin o dată la două zile.

— Când? Ziua sau noaptea?

— Nopţile, în cea mai mare parte. Uneori şi în timpul zilei.

— Şi în urmă cu două nopţi? Ai fost la căsuţa ta de

vacanţă?

Conor s-a lăsat pe spate în scaun, şi-a încrucişat braţele şi şi-a concentrat atenţia pe tavan.

— Nu-mi amintesc.

Sfârşitul conversaţiei.

— OK, am zis eu dând din cap. Încă nu vrei să vorbeşti despre asta, noi n-avem nimic împotrivă. Putem să vorbim despre altceva în schimb. Haide să discutăm despre tine. Ce faci când nu tragi câte un pui de somn prin case abandonate? Ai un loc de muncă?

Nimic.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, omule, a exclamat Richie dându-şi ochii peste cap. Tare greu mai e. Ce crezi c-o să facem? Te arestăm fiindcă lucrezi în IT?

— Nu IT. Web design.

Şi un web designer ar fi ştiut mai mult decât suficient despre calculatoare, ca să-l şteargă pe-al familiei Spain.

— Vezi, Conor? Cât de greu a fost? Web designul nu e ceva de care să-ţi fie ruşine. Se câştigă bine din asta.

Un pufnit de râs lipsit de umor s-a înălţat spre tavan.

— Crezi?

— Recesiunea, a zis Richie trosnindu-şi degetele şi arătând spre Conor. Am dreptate? Ai fost bine, totul promiţător şi ai continuat să faci web design, apoi a venit prăbuşirea şi, bang, uite-aşa, în şomaj.

Acel aproape râs aspru din nou.

— Aş vrea eu. Sunt liber-profesionist. N-am dreptul la şomaj. Când merge treaba, vin şi banii.

— Rahat, a spus Richie brusc, cu ochii zgâiţi. N-ai casă, omule? Fiindcă putem să-ţi dăm o mână de ajutor cu asta. O să dau nişte telefoane…

— Nu sunt un afurisit de boschetar. Sunt bine.

— N-ai niciun motiv să fii jenat. Zilele astea o grămadă de oameni…

— Eu nu.

Richie părea sceptic.

— Da? Stai la casă sau la bloc?

— La bloc.

— Unde?

— Killester.

În nord. Numai bine pentru o navetă regulată la Ocean View.

— Cu cine împarţi apartamentul? Cu prietena? Cu colegi de apartament?

— Cu nimeni. Sunt singur. Bine?

Richie s-a apărat cu mâinile.

— Doar încercam să ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Am o întrebare, Conor, am zis eu răsucind între degete pixul şi privindu-l cu interes. Apartamentul tău are apă curentă?

— Ce te interesează pe tine?

— Sunt poliţist. Sunt băgăcios. Curge apa?

— Da. Şi caldă, *şi* rece.

— Electricitate?

Conor a răspuns spre tavan:

— Mai dă-o *dracului.*

— Păzeşte-ţi limba, fiule. Ai electricitate?

— Da. Electricitate. Încălzire. Un aragaz. Chiar şi un cuptor cu microunde. Cine eşti tu, mama?

— Eşti departe de adevăr, amice. Fiindcă întrebarea mea e, dacă ai un ogeac drăguţ şi confortabil de burlac, cu tot confortul modern şi chiar un cuptor cu microunde, de ce naiba îţi petreci nopţile făcând pipi pe geamul unei capcane îngheţate de şobolan din Brianstown?

S-a lăsat tăcerea.

— Am nevoie de un răspuns, Conor, am spus eu.

Bărbia i-a înţepenit.

— De-aia. Fiindcă îmi place.

Richie s-a ridicat, s-a întins şi a început să se învârtă prin cameră, în genul poliţaiului care şchiopătează şi care se leagănă, care anunţă *probleme* pe orice stradă dosnică.

— Nu aşa se face treaba, amice, am continuat eu. Fiindcă – şi opreşte-mă dacă asta nu-i o noutate pentru tine – în urmă

cu două nopţi, când tu *nu-ţi aminteşti* ce-ai făcut, cineva a intrat în casa familiei Spain şi i-a ucis pe toţi.

Nu s-a deranjat să pretindă că asta ar fi fost şocant. Gura i s-a strâns ca şi cum îl străbătea o contracţie dureroasă, dar nu s-a mai mişcat nimic altceva.

— Deci, firesc, suntem interesaţi de oricine are legături cu familia Spain – mai ales cineva a cărui legătură e ceva ce ai putea să numeşti deosebită, şi aş spune că teatrul tău de păpuşi asta e. Ai putea chiar să spui că suntem *foarte* interesaţi. Am dreptate, detectiv Curran?

— Fascinaţi, a răspuns Richie din spatele umărului lui Conor. Ăsta e cuvântul, da?

Îl făcea pe Conor să fie iritat. Mersul care indica veştile proaste nu-l intimidase, nimic de fapt, însă îi distrugea concentrarea, împiedicându-l să păstreze tăcerea în jurul lui.

Mi-am dat seama că îmi plăcea din ce în ce mai mult să lucrez cu Richie.

— „Fascinaţi” ar merge, da. Nici chiar „obsedaţi” n-ar fi nelalocul lui. Doi copii mici sunt morţi. Personal, şi nu cred că sunt singurul aici, sunt dispus să fac orice e nevoie ca să-l pun la păstrare pe nenorocitul de muist care i-a ucis. Aş vrea să cred că orice membru decent al societăţii ar face la fel.

— Al naibii de adevărat, a completat Richie aprobator.

Cercurile se strângeau tot mai repede.

— Eşti cu noi în asta, Conor, da? Eşti un membru decent al societăţii, nu-i aşa?

— Habar n-am.

— Păi, haide să aflăm, bine? am zis eu pe un ton plăcut, amabil. O să începem cu asta. În cursul anului tău, sau ceva aproximativ, de intrare prin efracţie – n-ai urmărit, desigur, doar ţi-a plăcut acolo –, s-a întâmplat să observi pe cineva dubios atârnând prin Ocean View?

Ridicat din umeri.

— E un nu?

Nimic. Richie a oftat zgomotos şi a început să-şi lunece pe linoleum, la fiecare pas, laturile tălpilor pantofilor, cu un zgomot ascuţit oribil. Conor s-a strâmbat.

— Da. E un nu. N-am văzut pe nimeni.

— Şi alaltăieri-noapte? Fiindcă trebuie să terminăm cu prostiile, Conor. Ai fost acolo. Ai văzut pe cineva interesant?

— N-am nimic să-ţi spun.

Am ridicat din sprâncene.

— Ştii, Conor, mă îndoiesc de asta. Deoarece văd doar două opţiuni aici. Fie ai văzut ce s-a întâmplat, fie ai făcut să se întâmple. Dacă e Uşa Numărul Unu, atunci trebuie să începi să vorbeşti chiar acum. Dacă e Uşa Numărul Doi… mă rog, ăsta e singurul motiv pentru care ţi-ai dori să-ţi ţii gura închisă. Nu-i aşa?

Oamenii au tendinţa să reacţioneze când îi acuzi de crimă. El şi-a supt dinţii, uitându-se la unghia de la degetul mare.

— Dacă tu, fiule, poţi să vezi şi altă opţiune, pe care eu am ratat-o, atunci, fireşte, împărtăşeşte-ne-o şi nouă. Toate donaţiile sunt acceptate cu recunoştinţă.

Pantoful lui Richie a scârţâit la câţiva centimetri în spatele lui Conor, care a tresărit.

— Cum am zis, n-am nimic să vă spun, a îngăimat el cu voce tremurândă. Alege-ţi propriile opţiuni. Nu e problema mea.

Am măturat pixul şi agenda din cale şi m-am aplecat peste masă, în faţa lui, nelăsându-i niciun loc unde să se uite.

— Da, aşa e, fiule. Să dea naiba dacă nu e. Fiindcă eu şi detectivul Curran, şi întreaga poliţie din ţara asta, fiecare o să facă tot posibilul să pună mâna pe nenorocitul care a sacrificat familia asta. Şi eşti fix în vizorul nostru. Tu eşti tipul care a fost la faţa locului fără niciun motiv bun, care a spionat familia Spain timp de un an, care ne toarnă rahaturi când orice nevinovat din lume ne-ar ajuta… Ce crezi că ne spune asta?

Ridicat din umeri.

— Ne spune că eşti un nemernic de ucigaş, amice. Aş spune că e foarte mult problema ta.

Maxilarul lui Conor s-a strâns.

— Dacă asta vrei să crezi, n-am ce-ţi face.

— Iisuse, a exclamat Richie dându-şi ochii peste cap.

Autocompătimire multă?

— Zi-i cum vrei.

— Haide, *zău.* Poţi să faci o grămadă de chestii în legătură cu asta. Ai putea să ne dai o mână de ajutor. Dar pentru început să ne spui tot ce ai văzut în jurul casei familiei Spain, sperând că ceva de-acolo are să ne ajute. În schimb, tu stai aici şi te bosumfli ca un puşti prins fumând haşiş? Maturizează-te, omule. Serios.

Asta i-a atras lui Richie o uitătură urâtă, dar Conor n-a muşcat. Şi-a ţinut gura închisă.

M-am aşezat din nou pe locul meu, mi-am ajustat nodul de la cravată şi am îmblânzit un pic nota, aproape curios.

— Am greşit cu ceva, Conor? Poate că n-a fost cum pare. Eu şi detectivul Curran n-am fost acolo. S-ar putea să fi fost mult mai mult decât ne dăm seama. S-ar putea să nu fi fost crimă. S-ar putea să fi fost omor prin imprudenţă. Pot să văd chiar că s-ar fi putut să înceapă ca autoapărare, apoi lucrurile să fi scăpat de sub control. Sunt dispus să accept asta. Dar nu putem s-o facem dacă tu nu ne spui varianta ta.

Conor a zis către aerul de undeva de deasupra capului meu:

— Nu e *nicio blestemată de poveste.*

— O, ba e. Asta nu prea poate să fie dezbătut, nu? Povestea ar putea să fie: „N-am fost în Brianstown în noaptea aia, şi uite aici alibiul meu". Sau ar putea să fie: „Am fost acolo şi am văzut pe cineva dubios atârnând pe-acolo, şi uite o descriere". Sau „Familia Spain m-a prins în casă, m-au atacat şi a trebuit să mă apăr". Sau „Eram în ascunzătoarea mea, simţindu-mă grozav de extaziat, când totul s-a întunecat şi următoarea chestie pe care mi-o amintesc e că stăteam în cada mea, plin de sânge". Cu oricare dintre astea am putea să fim de acord, însă trebuie s-o auzim. Altfel, o să presupunem ce e mai rău. Cu siguranţă, înţelegi asta. Nu?

Linişte, ambalată aşa în încăpăţânarea pe care poţi s-o simţi lovindu-te.

Există detectivi, chiar din zilele noastre, care ar rezolva problema asta fie cu câteva scatoalce la rinichi, fie într-o plimbare la toaletă, fie în timp ce camera video clipeşte

misterios.

Fusesem tentat de vreo două ori, când eram mai tânăr, dar n-am cedat – datul de palme e pentru cretini ca Quigley, care n-au nimic altceva în arsenal – şi am avut asta sub control o lungă perioadă. Însă în liniştea aia apăsătoare, supraîncălzită am înţeles pentru prima dată exact cât de fină era linia şi cât de uşor de trecut.

Mâinile cu care Conor se ţinea de marginea mesei aveau degete lungi şi erau puternice, mâini mari şi capabile de crimă, cu tendoanele ieşite în afară şi cuticule roase sângerânde. M-am gândit la ce făcuseră, la perna pisică a Emmei şi la gaura din dinţii ei din faţă, şi la buclele moi şi deschise la culoare ale lui Jack, şi mi-am dorit să dau cu un ciocan greu peste mâinile alea până le făceam chiseliţă. Gândul la a face asta mi-a făcut sângele să fiarbă. M-a îngrozit cât de mult voiam asta, ce dorinţă simplă şi naturală părea. Mi-am suprimat impulsul şi am aşteptat până mi s-a diminuat ritmul cardiac. Apoi am oftat şi am clătinat din cap, mai mult îndurerat decât furios.

— Conor, Conor, Conor. Ce crezi că realizezi cu asta? Spune-mi asta, cel puţin. Chiar gândeşti că o să fim atât de impresionaţi de mica ta manifestare, încât o să te trimitem acasă şi o să uităm tot? „Îmi place un bărbat care ţine la principiile lui, fiule, nu-ţi face griji cu privire la crimele alea urâte!"

Se holba în gol, cu ochii mijiţi şi concentrat. Tăcerea se prelungea. Am început să fredonez pentru mine, adăugând o bătaie cu degetele pe masă, iar Richie s-a cocoţat pe marginea ei, legănându-şi genunchii şi trosnindu-şi degetele cu reală dedicaţie, însă Conor a trecut peste asta. Abia conştientiza că eram acolo.

În cele din urmă, Richie a executat o rutină ostentativă întindere-geamăt-căscat şi s-a uitat la ceas.

— Uite ce e, omule. O să facem asta toată noaptea? a vrut el să ştie. Fiindcă dacă aşa o să fie, am nevoie de cafea ca să ţin pasul. O să fie supermarfă asta.

— N-are să-ţi răspundă, detectiv. Suntem trataţi cu tăcere.

— Putem să ajungem la asta cât suntem la cantină, da? Jur că am să adorm chiar aici dacă nu bag o cafea în mine.

— Nu văd de ce nu, am spus eu. Oricum, răhăţelul ăsta îmi face rău la stomac.

Mi-am închis pixul cu un clic.

— Conor, dacă trebuie să scapi de îmbufnare ca să poţi să vorbeşti cu noi ca o fiinţă omenească adultă, eşti oaspetele nostru, dar noi n-o să stăm să ne uităm cum faci asta. Crezi sau nu, nu eşti centrul Universului. Avem o grămadă de chestii mai urgente de făcut decât să ne uităm la un om mare purtându-se ca un copil răsfăţat.

Nicio clipire. Mi-am prins pixul de agendă, le-am pus înapoi în buzunar şi le-am lovit uşor.

— O să ne întoarcem când o să avem o clipă disponibilă. Dacă trebuie să-ţi faci nevoile, dă una în uşă şi speră să te audă cineva. Ne mai vedem.

Pe drumul spre ieşire, Richie a luat cana lui Conor de pe masă, prinzând-o delicat de la bază între degetul mare şi arătător. Am arătat spre el şi i-am zis lui Conor:

— Două dintre preferatele noastre: amprente şi ADN. Mulţumesc, amice. Cu asta ne-ai scutit de mult timp pierdut şi de griji.

Apoi i-am făcut semn cu ochiul şi cu degetul mare ridicat şi am trântit uşa după noi.

În camera de observaţie, Richie a întrebat:

— A fost în regulă să propun să ieşim de-acolo? M-am gândit… Adică, ne lovim de un zid, cum ar fi. Şi cred că a fost mai uşor pentru mine să scot din priză fără să ne ştirbim reputaţia, da?

Îşi freca un picior cu glezna opusă şi arăta receptiv. Am scos o pungă de probe din dulap şi i-am aruncat-o.

— Ai făcut bine. Ai dreptate. E timpul să ne regrupăm. Vreo idee?

A pus cana în punga de probe şi s-a uitat în jur după un pix. I l-am dat pe-al meu.

— Da. Ştii ceva? Face să-mi sune un clopoţel. Chipul lui.

— Te-ai uitat la el pentru mult timp, e târziu, eşti zdrobit. Sigur nu-ţi joacă mintea feste?

Richie s-a ghemuit lângă masă, ca să eticheteze punga.

— Da, sunt sigur. L-am mai văzut înainte. Mă întreb dacă pe vremea când eram în Vice, poate.

Camera de observare e pe acelaşi termostat cu camera de interviu. Am tras de cravată s-o slăbesc.

— Nu e în sistem.

— Ştiu. Mi-aş fi aminti dacă l-aş fi arestat. Dar ştii cum e: unii îţi atrag privirea şi ştii că se pregătesc de ceva, dar n-ai cu ce să-i prinzi, aşa că, pur şi simplu, ţii minte chipul şi aştepţaţi până apare din nou. Mă întreb…

A clătinat din cap, nemulţumit.

— Pune-te pe aşteptare. Ai să-ţi dai seama. Când o să reuşeşti, anunţă-mă. Trebuie să-l identificăm pe tipul ăsta, şi în curând. Altceva?

Richie a notat pe pungă, gata s-o predea camerei de probe, şi mi-a dat pixul înapoi.

— Da. Nu ne ajută cu nimic să-l întărâtăm, nu cu tipul ăsta. L-am enervat destul acolo, da, însă cu cât se înfuria mai tare, cu atât devenea mai tăcut. Avem nevoie de altă abordare.

— Aşa e. Chestia cu zăpăceala a fost bună – bună treabă acolo –, dar a mers cât a mers. Şi nici intimidarea n-ar funcţiona. M-am înşelat într-o privinţă: nu se teme de noi.

Richie a clătinat din cap.

— Nee! E în gardă, da, în stil mare, dar e speriat… Nee! Şi chestia e că ar trebui să fie. Aş spune totuşi că e virgin. Nu acţionează ca şi cum ar fi calificat. Toată chestia asta ar fi trebuit să fi scos rahatul din el până acum. De ce nu s-a întâmplat aşa?

În camera de interviu, Conor era tăcut şi încordat, cu mâinile întinse pe masă. N-avea cum să ne audă, totuşi am coborât vocea.

— Plin de încredere. Crede că şi-a acoperit urmele, îşi închipuie că, dacă nu vorbeşte, n-avem nimic împotriva lui.

— Poate, da. Dar trebuie să ştie că avem o întreagă echipă care are să-i pieptene casa cu un pieptene cu dinţi fini,

uitându-se la tot ce-a lăsat în urmă. Asta ar trebui să-l îngrijoreze.

— Mulţi dintre ei sunt ticăloşi aroganţi. Se cred mai deştepţi ca noi. Nu-ţi bate capul cu asta. Rezolvăm, pe termen lung. Toate astea se rup în bucăţi când scoţi ceva ce ei nu pot să ignore.

— Şi dacă… a zis Richie sfios, şi s-a oprit.

Învârtea punga înainte şi-napoi, uitându-se la ea, nu la mine.

— Lasă.

— Şi dacă ce?

— Voiam doar să spun. Dacă are un alibi solid şi ştie că, mai devreme sau mai târziu, o să dăm nas în nas cu asta…

— Vrei să spui dacă se simte în siguranţă fiindcă e nevinovat? am întrebat eu.

— Da. În esenţă.

— Nicio şansă, cumetre. Dacă ar fi avut un alibi, de ce nu ne-a spus, pur şi simplu, şi să plece acasă? Crezi că vrea doar să ne enerveze?

— S-ar putea. Nu e nebun după noi.

— Chiar dacă ar fi nevinovat ca un bebeluş – şi nu e –, n-ar fi aşa rece. Şi nevinovaţii sunt la fel de speriaţi ca vinovaţii – mai mult, o grămadă de timp, fiindcă ei nu sunt şmecheri aroganţi. N-ar trebui să fie, evident, însă nu poţi să le spui asta.

Richie a ridicat privirea şi a înălţat vag o sprânceană.

— Dacă n-au făcut nimic rău, atunci n-au de ce să se teamă, am adăugat eu. Dar nu întotdeauna faptele sunt relevante.

— Cred. Da.

Şi-a frecat linia maxilarului, mirarea citindu-i-se pe chip.

— Şi altceva. De ce nu ni-l indică pe Pat? I-am lăsat o grămadă de ocazii. Ar fi fost uşor: „Da, detectiv, acum că ai adus vorba, omul vostru, Pat, s-a prostit după ce şi-a pierdut slujba, a început să-şi altoiască nevasta, să bată copiii, de le mergeau fulgii, chiar săptămâna trecută l-am văzut cum îi ameninţa cu un cuţit…” Nu e prost. Probabil că a văzut ce şanse are. De ce n-a profitat?

— De ce crezi că i-am oferit ocaziile alea?

Richie a ridicat din umeri cu un freamăt complicat, stingherit.

— Nu ştiu.

— Ai crezut că eram neglijent şi că am avut noroc că tipul n-a profitat. Greşit, fiule. Ţi-am zis înainte să intrăm acolo: omul nostru, Conor, crede că are o legătură cu familia Spain. Trebuie să aflăm ce fel de legătură. I-a tăiat Pat Spain calea pe autostradă, iar acum crede că toate problemele lui sunt din vina lui Pat şi că n-are să i se schimbe norocul până când Pat nu e mort şi îngropat, sau a discutat cu Jenny la vreo petrecere şi a decis că stelele au vrut ca ei să fie împreună?

Conor nu se mişcase. Fâşia de lumină albă îi dezvăluia luciul de sudoare de pe faţă. Îl făcea să arate ca de ceară şi extraterestru, ceva naufragiat de pe o altă planetă, cu ani-lumină mai pierdut decât ne imaginam noi.

— Şi avem răspunsul: în felul lui afurisit, Conor Nucontează ţine la familia Spain, am continuat eu. La toţi patru din familie. Nu ni l-a indicat pe Pat fiindcă nu l-ar băga pe Pat în rahat nici chiar ca să se salveze. El crede că i-a iubit. Şi aşa o să-l avem la mână.

L-am lăsat acolo pentru o oră. Richie a dus cana în camera de probe şi şi-a luat cafea slabă pe drumul înapoi – cafeaua de la cantină lucrează, în principal, cu puterea de sugestie, dar oricum, e mai bine decât nimic. Am verificat cu salahorii din echipa de patrulare. În timp ce ieşeau de pe proprietate, reperaseră o duzină de maşini parcate, toate cu motive legitime să fie în zonă, şi începea să li se citească oboseala în glas. Le-am zis să continue să caute. Apoi eu şi Richie am stat în camera de observaţie, cu mânecile suflecate şi uşa larg deschisă, şi ne-am uitat la omul nostru.

Era aproape ora cinci. Cei doi băieţi din schimbul de noapte făceau un baschet înainte şi-napoi pe coridor, şi se bruscau reciproc, ca să se ţină treji. Conor stătea liniştit în scaunul lui, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile. Pentru un timp, buzele i s-au mişcat, ca şi cum recita ceva în barbă, într-un ritm

regulat, stabil.

— Se roagă? a întrebat Richie încet, lângă mine.

— Să sperăm că nu. Dacă Dumnezeu îi spune să-şi ţină gura, ne-aşteaptă vremuri grele.

Mingea a lovit ceva de pe un birou din camera echipei, cu zgomot, unul dintre băieţi a zis ceva creativ şi celălalt a început să râdă. Conor a oftat, un val amplu de respiraţie care i-a ridicat şi i-a coborât tot trupul. S-a oprit din şuşotit. Părea că alunecase într-un fel de transă.

— Haide să mergem, am zis eu.

Am intrat gălăgioşi şi veseli, făcându-ne vânt cu foi de declaraţii şi plângându-ne de căldură. I-am dat o ceaşcă de cafea călduţă şi l-am avertizat că avea gust de pipi. Ce-a fost a fost, acum suntem prieteni din nou. Ne-am reconsolidat pământul de sub picioare înainte să-l pierdem, ne-am petrecut un timp investigând pe alocuri chestiuni deja închise – i-ai văzut vreodată pe Pat şi Jenny certându-se, l-ai văzut vreodată pe vreunul dintre ei strigând, l-ai văzut vreodată pe vreunul dintre ei plesnind copiii… Şansa de a vorbi despre familia Spain l-a scos pe Conor din zona lui de tăcere, dar, dacă era după el, ar fi făcut ca *Brady Bunch*{51} să arate ca o secvenţă din Jerry *Springer*.{52}

Când am trecut la programul lui – la ce oră te duci, de obicei, la Brianstown, la ce oră adormi –, l-a lăsat din nou memoria. Începea să se simtă în siguranţă, să creadă că ştia cum mergea treaba. Era timpul să împingem lucrurile mai departe.

— Care e ultima dată când poţi să confirmi că ai fost în Ocean View? l-am întrebat eu.

— Nu-mi amintesc. Ar putea să fie ultima…

— Hei, am zis eu ridicându-mă repede şi înălţând o mână ca să-l fac pe Conor să se oprească. Aşteaptă.

Am pipăit după Blackberry, am apăsat un buton ca să luminez ecranul, l-am scos din buzunar şi am fluierat.

— Spitalul, i-am şoptit eu rapid lui Richie, şi am văzut cu coada ochiului capul lui Conor ţâşnind în sus ca şi cum primise un şut în fund. Asta s-ar putea să fie ce aşteptam.

Suspendăm interviul până mă întorc.

Şi în drum spre uşă afară:

— Alo, doctore?

Am stat cu un ochi pe ceas şi cu celălalt pe geamul cu vedere unidirecţională.

Cinci minute n-au trecut niciodată atât de greu, însă au durat chiar mai mult pentru Conor. Controlul ăla încordat a explodat în bucăţi. Se foia ca şi cum scaunul se încingea, bătea din picioare, îşi ronţăia cuticulele însângerate. Richie îl privea cu interes şi nu zicea nimic.

În cele din urmă, Conor a întrebat:

— Ce-a fost asta?

— De unde să ştiu eu? a zis Richie ridicând din umeri.

— Ce aşteptaţi? a întrebat Conor.

— Aşteptăm o grămadă de chestii.

— Spitalul. Ce spital?

Richie s-a frecat în ceafa.

— Omule, a spus el pe jumătate amuzat, pe jumătate jenat. Nu ştiu dacă ai observat, dar lucrăm la un *caz* aici, da? Nu spunem la toată lumea ce facem.

Conor a uitat de existenţa lui Richie. Şi-a sprijinit coatele pe masă, şi-a încrucişat degetele la gură şi s-a holbat la uşă.

L-am mai lăsat un minut. Apoi am intrat rapid, am trântit uşa şi i-am zis lui Richie:

— Suntem pe treabă.

Acesta a ridicat din sprâncene.

— Da? Frumos.

Am tras un scaun pe partea de masă a lui Conor şi m-am aşezat cu genunchii, practic, atingându-i pe-ai lui.

— Conor, am început eu punând telefonul în faţa lui. Spune-mi cine crezi c-a fost.

A clătinat din cap. S-a uitat la telefon. I-am simţit mintea alergând, ricoşând în unghiuri nebuneşti, ca o maşină de curse scăpată de sub control.

— Ascultă cu atenţie, amice. De-acum nu mai ai timp să mă freci. Poate că nu ştii încă, dar dintr-odată te afli într-o mare, mare grabă. Deci, spune-mi: cine crezi c-a fost?

După o clipă, Conor a răspuns, încet, printre degete:
— Spitalul.
— Ce?
O respiraţie. S-a îndreptat pe scaun.
— Tu ai zis. Un spital.
— Aşa e mai bine. Şi de ce crezi că m-ar suna un spital?
Alt clătinat din cap.
Am pălmuit masa suficient de tare ca să-l fac să tresară.
— Ai auzit ce-am zis, să nu mă mai freci? Trezeşte-te şi fii atent. E cinci dimineaţa, fir-ar al dracului, n-am nimic pe lume cu excepţia cazului Spain şi tocmai am primit un telefon de la un spital. Zău, de ce *naiba* crezi că a sunat, Conor?
— Unul dintre ei. Unul dintre ei e în spital.
— Corect. Ai băgat-o pe mânecă, fiule. Ai lăsat în viaţă pe unul din familia Spain.
Muşchii gâtului i s-au încleştat atât de strâns, că vocea i-a devenit un zăngănit răguşit.
— Care dintre ei?
— Spune-mi tu, amice. Cine ţi-ar plăcea să fie? Haide. Dacă ai avea de-ales, pe care dintre ei l-ai alege?
Ar fi răspuns orice ca să mă facă să continui. După o clipă, a răspuns:
— Emma.
M-am lăsat pe spate în scaun şi am râs tare.
— Asta e adorabil. Zău că e. Fetiţa aia dulce. Îţi imaginezi că poate merita o şansă la viaţă? Prea târziu, Conor. Momentul să te gândeşti la asta a fost în urmă cu două nopţi. Emma se află chiar acum într-un sertar de la morgă. Creierul ei e într-un borcan.
— Atunci cine…
— Ai fost la Brianstown în urmă cu două nopţi?
Stătea pe jumătate de scaun, ţinându-se cu braţele de marginea mesei, ghemuit şi cu ochi înnebuniţi.
— *Cine…*
— Ţi-am pus o întrebare. În urmă cu două nopţi. Ai fost acolo, Conor?
— Da. Da. Am fost acolo. Cine… care…

— Spune te rog, amice.

— *Te rog.*

— Aşa e mai bine. Pe Jenny ai ratat-o. Jenny e în viaţă.

Conor s-a holbat la mine. Avea gura deschisă larg, dar tot ce-a ieşit a fost un val de respiraţie, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac.

— E bine mersi, şi la telefon era medicul ei. M-a înştiinţat că e trează şi vrea să ne vorbească. Şi ştim cu toţii ce-o să ne spună, nu?

Abia dacă m-a auzit. A tras aer din nou şi din nou.

L-am împins în jos, în scaunul lui. Parcă genunchii îi deveniseră lichizi.

— Conor. Ascultă la mine. Ţi-am zis că n-ai deloc timp de pierdut, şi n-am glumit. În doar câteva minute, ne ducem la spital să vorbim cu Jenny Spain. Şi de cum se întâmplă asta, n-am să mai dau niciodată în viaţa mea doi bani pe tot ce ai de declarat. Asta e ultima ta şansă.

A înţeles. S-a holbat la mine cu fălcile moi şi înnebunit.

Mi-am tras scaunul şi mai aproape, m-am aplecat până când capetele noastre aproape s-au atins. Richie a dat ocol şi s-a aşezat pe masă, aproape cât să-şi lipească suficient coapsa de braţul lui Conor.

— Să-ţi explic ceva, i-am zis eu liniştit şi calm, direct în ureche.

Puteam să-i simt mirosul, sudoarea şi un iz sălbatic tare, ca de lemn crăpat.

— Se întâmplă să cred că, practic, în sinea ta, eşti un tip decent. Toţi cei pe care o să-i cunoşti de-aici înainte, fiecare om, or să creadă că eşti un ticălos bolnav, sadic, psihopat, care ar trebui jupuit de viu şi atârnat la uscat. S-ar putea să nu pierd câtuşi de puţin senzaţia pe care o am şi să ajung să regret asta, deşi nu sunt de acord. Cred că eşti un tip de treabă ajuns într-o situaţie de rahat.

Ochii lui erau stinşi, dar la ultimele mele cuvinte a apărut un mic tic nervos al sprâncenelor. Mă auzea.

— Din cauza asta, şi fiindcă ştiu că nimeni altcineva n-are să te lase în pace, sunt dispus să fac o înţelegere cu tine.

Mărturiseşti adevărul, îmi spui ce s-a întâmplat, iar eu am să le zic procurorilor că ne-ai ajutat. Ai făcut ce trebuie, fiindcă ai remuşcări. Când vine momentul condamnării tale, asta are să conteze. Într-o sală de judecată, Conor, remuşcarea aduce condamnarea aferentă. Însă dacă-mi arăţi că mă înşel în privinţa ta, dacă vei continua să mă freci, asta am să le spun procurorilor, şi noi toţi suntem gata să riscăm totul. Nu-mi place să mă înşel în privinţa oamenilor, Conor. Mă enervează. O să te acuzăm de tot ce ne trece prin cap şi o să atacăm condamnările consecutive. Ştii ce înseamnă asta?

A clătinat din cap, ca să şi-l limpezească sau ca să nege, n-aş putea să afirm de ce.

— Nu mă întreabă nimeni prea multe în privinţa condamnării şi nici în legătură cu acuzaţiile, iar orice judecător care emite condamnări consecutive pentru copii morţi are nevoie de o cămaşă de forţă şi un pumn în gură. Oricum, nimic din toate astea nu contează. Asta înseamnă trei condamnări pe viaţă consecutive, Conor, plus câţiva ani pe deasupra pentru tentativă de omor, spargere şi distrugerea proprietăţii şi orice altceva putem să scoatem. Vorbim despre *minimum* şaizeci de ani. Câţi ani ai, Conor? Care sunt şansele să te vezi liber de acum în şaizeci de ani?

— A, s-ar putea să se vadă, a obiectat Richie aplecându-se să-l examineze critic. Au grijă de tine în închisoare. Nu vor să ieşi mai devreme, nici chiar într-un coşciug. Trebuie să te avertizez, omule, compania are să fie de rahat – nu vei fi acceptat la populaţia generală[53], fiindcă ar dura cam două zile înainte să ajungi la unitatea securizată cu toţii pedofilii, aşa că n-o să prea ai parte de conversaţie –, însă cel puţin o să ai destul timp ca să-ţi faci prieteni.

Sprâncenele i s-au contractat din nou. Asta avusese succes.

— Sau ai putea să te scuteşti chiar acum de probleme, am continuat eu. Mai ales cu condamnări concomitente, ştii de câţi ani vorbim? Vreo *cincisprezece*. Asta e absolut nimic. Câţi ani o să ai peste cincisprezece ani?

— Matematica mea nu e grozavă, a intervenit Richie, oferindu-i o altă examinare sumară interesată, dar aş spune

că, poate, patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci? Şi nu trebuie să fii Einstein ca să vezi diferenţa uriaşă între a ieşi la patruzeci şi cinci şi a ieşi la *nouăzeci.*

— Partenerul meu, calculatorul uman, e pe fază, Conor. Patruzeci şi e încă destul de devreme ca să ai o carieră, să te însori, să faci o jumătate de duzină de copii. Să ai o viaţă. Nu ştiu dacă îţi dai seama, fiule, dar asta îţi pun acum pe masă: viaţa ta. Numai că e o ofertă pe care o primeşti o singură dată, şi asta expiră în cinci minute. Dacă viaţa valorează ceva pentru tine, fiule, orice, mai bine începi să vorbeşti.

Capul lui Conor a căzut înapoi, expunând linia lungă a gâtului, partea moale de la baza acestuia unde sângele zvâcneşte chiar sub piele.

— Viaţa mea, a zis el, şi buza i s-a răsucit în ceva care putea să fie un mârâit sau un zâmbet teribil. Fă ce vrei cu mine. Nu dau nici doi bani pe ea.

Şi-a pus pumnul pe masă, şi-a îndreptat maxilarul şi s-a holbat drept înainte, în geamul cu vedere unilaterală.

Am dat-o-n bară. Cu zece ani în urmă m-aş fi aruncat pe el nebuneşte, gândindu-mă că l-aş pierde, şi aş fi încheiat împingându-l mai departe. Acum ştiu, fiindcă m-am zbătut din greu să învăţ, cum să permit altor chestii să lucreze pentru mine, cum să stau liniştit, să rămân în spate şi să las treaba să-şi facă treaba. M-am dat puţin pe spate pe scaun, am examinat un punct imaginar de pe mânecă şi am lăsat tăcerea să se întindă în timp ce ultima conversaţie se disipa în aer, absorbită de particulele de graffiti şi de linoleumul pătat, să dispară. Camerele noastre de interviu văzuseră bărbaţi şi femei împinşi peste limitele propriilor minţi, auziseră apărând fisura lor subţire, îi priviseră în timp ce deşertau lucruri care n-ar trebui să fie în lume. Camerele astea pot să absoarbă orice, să se închidă în jurul a orice fără să lase nimic în urmă.

Când aerul s-a golit de tot, în afară de praf, am zis foarte încet:

— Cert e că dai mai mult de doi bani pe Jenny Spain.

În colţul gurii lui Conor a zvâcnit un muşchi.

— Ştiu. Nu te-ai aştepta să înţeleg asta. Nu te-ai gândi că ar

înţelege cineva, nu? Dar eu înţeleg, Conor. Am înţeles cât de mult ai ţinut la toţi patru.

Ticul ăla din nou.

— De ce? a întrebat el, cuvintele forţându-se să iasă împotriva voinţei lui. De ce crezi asta?

Mi-am odihnit coatele pe masă şi m-am aplecat în faţă spre el, cu mâinile împreunate lângă ale lui, ca şi cum eram cei mai buni doi camarazi de bar la o sesiune de noapte de te-iubesc-omule.

— Deoarece te-am înţeles, am răspuns eu cu blândeţe. Totul despre familia Spain, totul despre camera aia pe care ai amenajat-o, tot ce-ai zis în seara asta. Totul mi-a indicat ce-au însemnat pentru tine. Nimeni pe lume nu înseamnă mai mult, nu?

A întors capul spre mine. Ochii ăia cenuşii erau limpezi ca apa liniştită, tensiunea şi tulburarea de toată noaptea fuseseră drenate.

— Nu, a zis el. Nimeni.

— I-ai iubit, nu-i aşa?

Dat din cap.

— Să-ţi spun cel mai mare secret pe care l-am auzit vreodată, Conor. În viaţă avem nevoie cu adevărat doar să facem fericiţi oamenii pe care-i iubim. Poţi să trăieşti fără orice altceva. Poţi să trăieşti într-o cutie din carton sub un pod cât timp chipul femeii tale se aprinde când ajungi seara acasă, la cutia aia. Dar dacă nu reuşeşti să faci asta…

L-am văzut cu coada ochiului pe Richie dându-se jos de pe masă, lăsându-ne pe noi doi în cercul nostru.

— Pat şi Jenny au fost fericiţi, a precizat Conor. Cei mai fericiţi oameni în viaţă.

— Şi apoi asta a trecut, iar tu n-ai putut să le-o dai înapoi. Probabil, cineva sau ceva acolo ar fi putut să-i facă fericiţi din nou, numai că nu erai tu ăla. Ştiu exact cum e, Conor, să iubeşti pe cineva atât de mult încât ai face orice, ţi-ai smulge inima şi i-ai servi-o cu sos pentru grătar dacă asta i-ar face bine. Dar nu-i face. Nu i-ar face niciun afurisit de pic de bine. Şi ce faci când îţi dai seama de asta, Conor? Ce poţi să faci?

Ce-a mai rămas?

Mâinile lui zăceau întinse pe masă, cu palmele inerte, goale.

— Aştepţi. Asta e tot ce poţi să faci, a răspuns el atât de încet, că abia l-am auzit.

— Şi cu cât aştepţi mai mult, cu atât eşti mai furios. Pe tine, pe ei, toată mizeria asta teribilă şi încurcată a lumii. Până când nu mai gândeşti corect. Până abia mai ştii ce faci.

Degetele i s-au încovoiat înăuntru, strângându-se în pumni.

— Conor, am zis eu atât de încet, încât cuvintele au căzut lipsite de greutate, ca penele, prin aerul cald şi nemişcat. Jenny a trecut prin iad cât pentru o duzină de vieţi. S-o pun să treacă prin mai multe e ultima chestie pe care vreau s-o fac. Însă dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat, atunci trebuie să mă duc la spital şi s-o fac pe ea să-mi spună. O să fiu nevoit s-o silesc să retrăiască fiecare moment al nopţii. Crezi că e suficient de puternică să reziste?

Capul lui s-a legănat dintr-o parte în alta.

— Nici eu. Din câte ştiu, asta o să-i împingă mintea atât de departe peste margine, că n-o să mai găsească drumul înapoi. Dar n-am de ales. Tu ai, Conor. Tu poţi s-o salvezi de la asta, cel puţin. Dacă o iubeşti, acum e timpul s-o arăţi. Acum e timpul să faci ce trebuie. N-o să mai ai altă şansă.

Conor a dispărut undeva în spatele feţei ăleia ascuţite şi imobile ca o mască. Mintea îi alerga din nou ca o maşină de curse, însă în clipele alea o avea sub control, lucrând eficient şi la viteză maximă. N-am respirat. Richie, lipit cu spatele de perete, era nemişcat ca o piatră.

Apoi Conor a respirat repede, şi-a trecut mâinile peste obraji şi s-a întors să se uite la mine.

— Am intrat prin efracţie în casa lor, a zis el clar, firesc, ca şi cum îmi spunea unde parcase maşina. I-am omorât. Sau am crezut c-am făcut-o, oricum. Asta ai vrut să auzi?

L-am perceput pe Richie expirând cu un mic scâncet inconştient.

Zumzetul din capul meu a crescut, a ţipat ca un vârtej de viespi în picaj şi s-a stins.

Am aşteptat şi continuarea mărturisirii, dar Conor aştepta şi el. Doar mă privea cu ochii tiviţi cu umflături roşii, şi zăbovind. Cele mai multe confesiuni încep cu *N-a fost ce crezi* şi continuă la nesfârşit. Ucigaşii umplu camera cu vorbe, încercând să acopere marginile tăioase ale adevărului. Îţi dovedesc din nou şi din nou că s-a întâmplat, pur şi simplu, sau că şi-o ceruseră, că oricine în locul lor ar fi făcut la fel. Dacă-i laşi, cei mai mulţi dintre ei continuă s-o dovedească până îţi sângerează urechile. Conor nu dovedea nimic. El terminase.

— De ce?

A clătinat din cap.

— Nu contează.

— O să conteze pentru familia victimelor şi pentru condamnarea dată de judecător.

— Nu e problema mea.

— Trebuie un motiv ca să ajungi la declaraţia ta.

— Inventează unul. Am să semnez tot ce vrei.

Mulţi se înmoaie după ce trec râul. Consumă tot ce au pentru a se agăţa de limanul lor sigur de minciuni. Când îi smulge curentul, îi ameţeşte şi-i face să gâfâie, îi trânteşte pe malul celălalt cu un şoc ce le crapă dinţii, şi ei cred că au trecut peste partea cea mai grea şi că s-a sfârşit. Îi lasă dezlânaţi şi dezosaţi. Unii dintre ei se agită incontrolabil, alţii plâng, câţiva turuie întruna sau nu pot să se oprească din râs. N-au observat încă faptul că peisajul e diferit aici. Că lucrurile sunt schimbate în jurul lor, chipurile familiare se dizolvă, reperele se îndepărtează, că nimic nu va mai fi la fel.

Conor era diferit. El încă era mobilizat ca un animal în aşteptare, concentrat la maximum. Într-un fel de care n-am putut să-mi dau seama, bătălia nu se terminase. Dacă intram în asta cu el fără motiv, avea să câştige, şi nu-i laşi să câştige.

— Cum ai intrat în casă?

— Cu cheie.

— De la care uşă?

O aşchie de pauză.

— Din spate.

— De unde ai avut-o?

Aşchia aia din nou, mai mare de data asta. Era atent.

— Am găsit-o.

— Când?

— Cu ceva timp în urmă. Câteva luni, poate mai mult.

— Unde?

— Pe strada din faţă. A scăpat-o Pat.

Am simţit pe piele deformarea alunecoasă din vocea lui care zicea *Minte,* însă n-am putut să pun degetul pe unde sau de ce.

Din colţul din spatele umărului lui Conor, Richie a zis:

— Nu puteai să vezi strada din ascunzătoarea ta. De unde ai ştiut că a scăpat cheia?

Conor s-a gândit la asta.

— L-am văzut venind seara de la serviciu. Mai târziu în acea noapte, am rătăcit pe-acolo, am văzut cheia şi m-am gândit că el trebuie s-o fi pierdut.

Richie s-a aplecat peste masă, a tras un scaun ca să stea în faţa lui Conor.

— Ba nu, omule. Nu există iluminat stradal. Ce, eşti Superman? Vezi în întuneric?

— Era vară. Lumină până târziu.

— Ai colindat în jurul casei lor cât încă era lumină? Cât încă erau treji? Zău, omule. Ce făceai, *căutai* să fii arestat?

— Atunci, poate că era în zori. Am găsit cheia, am făcut o copie, am intrat. Şi cu asta basta.

— De câte ori? am întrebat eu.

Pauza aia mică din nou, în timp ce testa răspunsurile în cap.

— Nu-ţi irosi timpul, fiule. N-are rost să mă prosteşti. Suntem bine trecuţi prin asta. De câte ori ai fost în casa familiei Spain?

Conor şi-a frecat fruntea cu dosul încheieturii mâinii, încercând să fie coerent. Peretele ăla fragil de încăpăţânare începea să se clatine. Adrenalina nu poate să te ţină în priză pe veci. În orice clipă avea să fie prea epuizat ca să stea drept pe scaun.

— De câteva ori. O duzină, poate. Ce mai contează? Am fost acolo alaltăieri-noapte. Ţi-am zis.

Conta că ştia să se mişte prin casă. Ar fi putut să găsească drumul pe scări, în camerele copiilor, la paturile lor, chiar şi în întuneric.

— Ai luat vreodată ceva cu tine? a întrebat Richie.

L-am văzut pe Conor căutând energia de a spune nu şi a se da bătut.

— Doar mărunţişuri. Nu sunt hoţ.

— Ce fel?

— O cană. Un pumn de benzi din cauciuc. Un pix. Nimic valoros.

— Şi cuţitul. Să nu uităm cuţitul. Ce-ai făcut cu el? l-am iscodit eu.

Asta se pare că era una dintre întrebările dificile, însă Conor s-a întors spre mine ca şi cum mi-ar fi fost recunoscător pentru ea.

— L-am aruncat în mare. Era în timpul fluxului.

— De unde l-ai aruncat?

— De pe stânci. Din capătul sudic al plajei.

N-aveam să găsim niciodată cuţitul. Asta era la jumătatea drumului spre Cornwall, de-acum în vreun curent rece lung, la câţiva metri adâncime, între alge şi creaturi moi oarbe.

— Şi cealaltă armă? Cea cu care ai lovit-o pe Jenny?

— La fel.

— Ce-a fost?

Capul lui Conor a căzut pe spate şi buzele i s-au despărţit. Durerea care i se profilase toată noaptea sub voce îşi făcea drum spre suprafaţă. Durerea asta, nu oboseala, îl golise de voinţă, erodându-i concentrarea. Îl mâncase de viu, din interior spre afară. Era tot ce mai rămăsese.

— O vază. Una din metal, din argint, cu un stativ greu. Ceva simplu, frumos. Ea obişnuia să pună câţiva trandafiri în ea, s-o aibă pe masă când pregătea cine sofisticate în doi…

A scos un sunet mic, între o înghiţitură şi un icnit, sunetul cuiva care alunecă sub apă.

— Haide să dăm un pic înapoi, da? Începi din punctul în

care ai intrat în casă. Cât era ceasul?

— Vreau să dorm, a zis Conor.

— De îndată ce ne spui tot despre asta. Era cineva treaz?

— Vreau să dorm.

Ne trebuia povestea completă, pas cu pas şi ambalată în detalii pe care numai criminalul le-ar fi ştiut, dar se apropia de ora şase, şi el se apropia de un nivel de oboseală de care un avocat al apărării ar fi putut să se folosească.

— OK. În curând, fiule, am rostit eu cu blândeţe. Să-ţi spun ceva: dă-ne în scris exact ce ne-ai zis, apoi te ducem undeva unde să poţi să tragi un pui de somn. E bine?

A încuviinţat, o smucitură dezechilibrată, ca şi cum capul devenise brusc prea greu pentru gâtul lui.

— Da. Am să scriu. Dar lăsaţi-mă în pace cât fac asta. Se poate?

Era la capătul puterilor şi încerca să facă o declaraţie rapidă.

— Sigur, am zis eu. Dacă aşa e bine pentru tine, nicio problemă. Totuşi, trebuie să-ţi ştim numele real. Pentru foaia de declaraţie.

Pentru o clipă, am crezut că o să ne mintă din nou, însă lupta se sfârşise.

— Brennan, a precizat el leneş. Conor Brennan.

— Bravo! am exclamat eu.

Richie s-a mutat în linişte la masa din colţ şi mi-a dat o foaie pentru declaraţie. Am scos pixul şi am completat antetul cu litere de tipar întărite: CONOR BRENNAN.

L-am pus sub arest, l-am acuzat din nou, i-am citit din nou foaia cu drepturile. Conor nici măcar n-a ridicat privirea. I-am pus foaia de declaraţie şi pixul în mâini şi l-am lăsat acolo.

— Ei, ei, ei, am zis eu aruncându-mi agenda pe masa din camera de observaţie.

Fiecare celulă din corpul meu era efervescentă ca şampania, de triumf pur. M-am simţit ca şi cum îl pusesem jos pe un Tom Cruise, sărind pe masă şi strigând *Îmi place slujba asta!*

— Zău, a fost mult mai uşor decât mă aşteptam. Gata, Richie, prietene. Ştii ce suntem? O echipă a naibii de grozavă.

I-am oferit o strângere de mână puternică şi o bătaie pe umăr.

A zâmbit.

— Aşa se pare, da.

— Fără îndoială. Am avut o grămadă de parteneri la vremea mea şi pot să afirm cu mâna pe inimă: asta e ce trebuie. Unii sunt parteneri ani de-a rândul, şi tot nu lucrează împreună aşa de lin.

— E bine, da. Bună treabă.

— Până vine superiorul, o să avem declaraţia aia semnată, ştampilată şi livrată la birou. Nu trebuie să-ţi spun cum are să te ajute asta în carieră, nu? Să vedem dacă te mai freacă Quigley acum. De două săptămâni în echipă, şi ai parte de cea mai mare rezolvare a anului. Cum ţi se pare?

Mâna lui Richie a alunecat prea repede dintr-a mea. Încă zâmbea, dar în zâmbetul lui era ceva nesigur.

— Ce? am întrebat eu.

A dat din cap spre geamul cu vedere unilaterală.

— Uită-te la el.

— O să scrie foarte bine. Nu-ţi face griji pentru asta. O să aibă remuşcări, sigur c-o să aibă, dar n-au să-l părăsească până mâine: mahmureală emoţională. Până atunci, o să aveam dosarul pe jumătate gata, să-l trimitem la Ministerul Public.

— Nu e asta. Starea în care era bucătăria aia… L-ai auzit pe Larry: s-au luptat din plin. De ce nu e mai burduşit?

— Fiindcă nu e. Fiindcă asta e viaţă reală, şi uneori nu merge fix cum te-ai aştepta.

— Eu doar…

Zâmbetul dispăruse. Richie şi-a vârât mâinile în buzunare, cu ochii la geam.

— Trebuie să întreb, omule. Eşti absolut sigur că e omul nostru?

Efervescenţa a început să mi se estompeze în vene.

— Nu e prima dată când mă întrebi asta.

— Ştiu, da.

— Deci, să auzim. Ce ţi-a plăsmuit fundul?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Ai fost îngrozitor de sigur tot timpul, asta-i tot.

Furia m-a străbătut ca un spasm muscular.

— Richie, am zis eu ţinându-mi foarte atent vocea sub control. Să recapitulăm pentru o clipă, bine? Avem un cuib de lunetist pe care Conor Brennan l-a înfiinţat ca să pândească familia Spain. Avem propria acceptare că a intrat în casa lor de mai multe ori. Şi acum, Richie, îi luăm o nenorocită de *mărturisire*. Dă-i drumul şi spune-mi, fiule: ce dracu mai vrei? Ce *naiba* ţi-ar mai trebui ca să fii sigur?

Richie a clătinat din cap.

— Avem destule. Nu mă cert aici. Dar chiar şi când n-am avut nimic, doar ascunzătoarea aia, tu ai fost absolut sigur.

— Şi *ce?* Am avut *dreptate*. Ţi-a lipsit partea aia? Ţi se înnoadă chiloţii fiindcă am descoperit asta înaintea ta?

— Mă nelinişteşte faptul de a fi prea siguri prea devreme. E periculos.

Am fost şocat din nou, destul de tare cât să strâng maxilarul.

— Mai degrabă îţi ţii mintea deschisă. Asta e?

— Da. Aşa aş face.

— Corect. Bună idee. Pentru cât timp? Luni? Ani? Până trimite Dumnezeu coruri de îngeri ca să-ţi cânte numele tipului în armonie pe patru voci? Vrei să ne spunem reciproc peste zece ani: „Păi, ar putea să fie Conor Brennan, totuşi, din nou, ar putea să fie mafia rusă, am putea să explorăm posibilitatea asta un pic mai temeinic înainte să luăm vreo decizie grăbită?”

— *Nu.* Spun doar…

— *Trebuie* să fii sigur, Richie. Trebuie. N-ai de-ales. Mai devreme sau mai târziu, o faci sau o dai dracului.

— *Ştiu.* Nu vorbesc despre zece ani.

Căldura era de genul celei pe care o simţi într-o celulă într-un august urât: compactă, nemişcată, înfundându-ţi plămânii precum cimentul ud.

— Atunci, despre ce naiba *vorbeşti?* Cât o să ia? În câteva

ore, când punem mâna pe maşina lui Conor Brennan, Larry şi băieţii lui au să găsească peste tot sângele familiei Spain. Cam tot atunci au să compare amprentele lui cu cele găsit peste tot în ascunzătoarea aia. Şi câteva ore după aceea, dacă beneficiem de ajutorul lui Dumnezeu şi facem rost de tenişi şi de mănuşi, au să demonstreze că urma aia însângerată de încălţăminte şi amprentele alea însângerate au fost făcute de Conor Brennan. Mi-aş paria salariul pe o lună. Te face asta să fii sigur?

Richie s-a frecat în ceafă şi s-a strâmbat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Corect. Să auzim. Îţi garantez naibii că, la sfârşitul zilei, o să aveam dovezi fizice că a fost în casa aia în momentul în care a fost ucisă familia. Cum ai de gând să explici asta mai departe?

Conor scria, cu capul aplecat mult pe foaia de declaraţie, cu braţul curbat protector în jurul acesteia. Richie l-a privit.

— Băiatul ăsta a iubit familia Spain, a spus Richie. Cum ai zis. Să admitem, haide doar să presupunem, că e în ascunzătoarea lui noaptea – poate Jenny e la calculator, el se uită la ea. Apoi Pat vine jos şi o atacă. Brennan se sperie, se duce să-i despartă. Coboară din ascunzătoarea lui şi sare peste zid, intră pe uşa lor din spate. Dar atunci e prea târziu. Pat e mort sau pe moarte. Conor crede că şi Jenny e la fel – probabil nu verifică prea atent, cu tot sângele ăla şi cu panica. Poate că el e cel care o pune peste Pat, ca să fie împreună.

— Înduioşător. Cum îţi explici calculatorul curăţat? Armele lipsă? Cu astea ce e?

— La fel. El ţine la familia Spain. Nu vrea ca Pat să fie acuzat. Şterge calculatorul fiindcă el crede că poate ce făcea Jenny acolo ar fi putut să-l fi întărâtat pe Pat – sau ştie sigur că aşa a fost. Apoi ia armele şi le aruncă, în aşa fel ca să pară că a fost un intrus.

M-am oprit şi am respirat, ca să mă asigur că nu-l muşc de cap.

— Păi, e un basm destul de meschin, fiule. Picant e cuvântul pe care-l caut? Şi asta-i tot. E bine în măsura în care merge, însă sari fix peste asta: de ce mama dracului a

mărturisit Conor?

— De-aia. Din cauza a ce s-a întâmplat acolo.

Richie a făcut semn din cap spre geam.

— Omule, practic, i-ai zis că o s-o vâri pe Jenny Spain într-o cămaşă de forţă dacă nu-ţi dă ce cauţi.

— Ai o problemă cu modul în care îmi fac treaba, detectiv? am întrebat eu, şi vocea îmi era destul de rece ca să avertizeze pe cineva mult mai prost decât Richie.

A ridicat mâinile.

— Nu caut hibe. Doar spun: de-asta a mărturisit.

— Nu, detectiv. Nu, nu e aşa nici de-al dracului. A mărturisit *fiindcă el a făcut-o.* Tot rahatul pe care i l-am dat despre iubirea pentru Jenny, toate astea n-au făcut decât să forţeze încuietoarea. N-am pus în spatele uşii nimic care să nu fi fost *deja dracului acolo.* Poate că experienţa ta a fost diferită de-a mea, poate că, pur şi simplu, eşti mai bun în meseria asta, însă am îndurat destul de multe ca să-i fac pe suspecţii mei să mărturisească ce *au făcut.* Nu pot să afirm cu siguranţă că, în toată cariera mea, am reuşit să fac vreunul să mărturisească ceva ce *nu a* făcut. Conor Brennan spune că e omul nostru fiindcă e.

— Totuşi, nu e întocmai celor mai mulţi dintre ei, nu? Ai zis chiar tu, am zis amândoi. E diferit. E ceva ciudat la mijloc.

— E ciudat, da. Nu e *Iisus.* Nu e aici ca să-şi dea viaţa pentru păcatele lui Pat Spain.

— Nu doar el e ciudat, a adăugat Richie. Cum rămâne cu monitoarele de copil? Astea nu sunt opera omului tău, Conor. Şi găurile din pereţi? S-a întâmplat ceva *în* casa aia.

M-am sprijinit cu spatele de perete, cu o bufnitură, şi mi-am încrucişat braţele. Poate era doar oboseala, sau zorii rarefiaţi gălbui-cenuşii care loveau în fereastră. Oricum, efervescenţa aia de şampanie a victoriei dispăruse cu desăvârşire.

— Spune-mi, fiule, de ce ura asta faţă de Pat Spain? Ţi s-a pus capsa fiindcă a fost un stâlp solid al comunităţii? Fiindcă, dacă e aşa, te avertizez: scapă de asta, rapid. N-ai să găseşti la tot pasul un băiat din clasa de mijloc numai bun să-l acuzi pe

nedrept de ceva.

Richie s-a repezit la mine cu degetul ridicat. Pentru o clipă, am crezut că o să mă lovească în piept, dar a avut suficient bun-simţ să se oprească.

— N-are nimic de-a face cu clasa socială. *Nimic.* Sunt poliţist, omule. La fel ca tine. Nu sunt vreun ţigan prost căruia i-ai făcut o favoare să-l iei cu tine la Ziua de adus o lepădătură la serviciu.

Era prea aproape şi mult prea furios.

— Atunci, poartă-te ca un poliţist. Înapoi, detectiv! Controlează-te!

Richie s-a holbat la mine pentru încă o clipă. Apoi s-a răsucit, s-a întors cu spatele la geam şi şi-a îndesat mâinile adânc în buzunare.

— Spune-mi, omule, de ce eşti aşa de convins că *nu e* Patrick Spain? De ce ţii cu el?

N-am nicio obligaţie să-i explic ce fac unui începător cam sărit de pe fix, dar am vrut eu s-o fac. Voiam să spun asta, ca să-i intre bine în cap lui Richie.

— De-aia, am răspuns eu. Pat Spain a respectat regulile. A făcut tot ce se aştepta de la el să facă. Şi criminalii nu trăiesc aşa. Ţi-am zis de la început: chestiile de genul ăsta nu apar din senin. Tot rahatul pe care îl dau familiile presei „Oh, nu pot să cred că el ar face asta, el e aşa un cercetaş, nu face nimic rău în viaţă, a fost cel mai fericit cuplu din lume" – astea sunt prostii. De fiecare dată, Richie, de fiecare dată, se dovedeşte că tipul era un cercetaş, însă cu un cazier lung cât braţul tău, sau că nu făcuse niciodată nimic rău, doar că avea micul obicei de a-şi teroriza ca dracu' nevasta, sau era cel mai fericit cuplu din lume, cu excepţia faptului minor că Pat i-o trăgea soră-sii. Nu e niciun indiciu, nicăieri, că ceva din astea i se aplică lui Pat. Chiar tu ai zis: familia Spain şi-a dat toată silinţa. Pat a fost un om perseverent, unul dintre băieţii buni.

Richie nu s-a clintit.

— Băieţii buni calcă strâmb.

— Rar. Foarte, foarte rar. Şi există un motiv pentru asta. Fiindcă băieţii buni au chestii care-i ţin în loc dacă lucrurile

merg prost. Au locuri de muncă, familii, responsabilităţi. Au norme pe care le-au urmat toată viaţa. Sunt sigur că toate chestiile astea sună nasol pentru tine, dar ce să vezi: funcţionează. În fiecare zi, îi fereşte pe oameni să treacă peste linie.

— Deci, fiindcă Pat era un băiat drăguţ din clasa de mijloc, a zis Richie hotărât. Un pilon al comunităţii. De-aia n-ar putea să fie criminal.

N-am vrut să aduc în discuţie argumentul ăsta, nu într-o cameră de observaţie fără aer, la o oră scandaloasă a dimineţii, cu sudoarea lipindu-mi cămaşa de spinare.

— Fiindcă avea chestii de iubit, am precizat eu. Avea o casă – OK, era în fund la ţărănoaia, însă dacă aruncai o privire, vedeai că Pat şi Jenny iubeau fiecare centimetru din locul ăsta. Avea femeia pe care o iubea de la şaisprezece ani. *„Încă erau nebuni unul după altul”,* aşa a spus Brennan. Aveau doi copii, bucăţică ruptă din el. Asta îi leagă pe băieţii buni, Richie. Au locuri unde îşi pun inimile. Au oameni de care să aibă grijă, pe care să-i iubească. Asta îi împiedică să se ţicnească atunci când cineva care n-a fost ponderat ar fi în cădere liberă. Şi încerci să mă convingi că Pat s-a schimbat, pur şi simplu, peste noapte şi a aruncat totul în aer fără absolut niciun motiv.

— Nu fără motiv. Ai zis chiar tu: s-ar fi putut să fi fost pe cale să piardă tot. Nu mai avea serviciu, pierdea casa, ar fi fost posibil să-l părăsească şi soţia, şi copiii. Se întâmplă. Se întâmplă peste tot în ţara asta. Oamenii perseverenţi sunt cei care cedează când încercarea nu aduce nimic bun.

Dintr-odată m-am simţit epuizat, cele două nopţi nedormite săpând cu ghearele şi trăgându-mă în jos cu toată greutatea lor.

— Conor Brennan a cedat, am continuat eu. Acum nu mai are nimic de pierdut: nici serviciu, nici casă, nici familie, nici măcar propria *minte.* Pariez orice sumă de bani vrei că atunci când o să începem să căutăm în viaţa lui, n-o să găsim un cerc de prieteni apropiaţi şi persoane dragi. Nimic care să-l ţină pe Brennan în loc. Nimic de iubit. Nimic, cu excepţia familiei

Spain. Şi-a petrecut ultimul *an* de viaţă ca un fel de corcitură între un pustnic şi Unabomber[54] în aşa fel ca să-i pândească. Şi chiar mica ta teorie depinde de faptul că Brennan era un ciudat plin de iluzii care-i spiona la ora trei, în blestemata aia de dimineaţă. Tipul nu e bine, Richie. Nu e OK. Nici vorbă de asta.

În spatele lui Richie, în lumina albă şi supărătoare din camera de interviu, Conor pusese jos pixul şi-şi presa degetele peste ochi, îi freca într-un ritm îndârjit, neobosit. M-am întrebat de când nu mai dormise.

— Îţi aduci aminte ce-am vorbit? Soluţia cea mai simplă? E în spatele tău. Dacă găseşti dovezi că Pat era un ticălos depravat care îşi bătea măr familia în timp ce se pregătea să-i părăsească pentru un model de lenjerie ucrainean, atunci mai vorbim. Până atunci, îmi pun banii pe urmăritorul excentric.

— Ai zis chiar tu: „Excentric" nu e un motiv. Toate astea, că ar fi fost supărat fiindcă familia Spain nu era fericită, sunt nimic. Au avut probleme de luni întregi. Tocmai mi-ai spus noaptea trecută că a decis din senin, atât de repede, că nici măcar n-a avut timp să-şi cureţe ascunzătoarea: *„Nu e nimic la televizor, ştiu ce fac, o să mă duc jos, la familia Spain, şi o să-i omor pe toţi?"* Zău, omule. Ziceai că Pat Spain n-a avut motiv. Care naiba a fost motivul tipului ăstuia? De ce naiba l-ar fi vrut mort pe vreunul dintre ei? a întrebat Richie.

Unul dintre mai multele motive pentru care crima e o infracţiune unică: e singura care ne face să ne întrebăm de ce. Jaful, violul, frauda, abuzul de droguri, toată litania imorală, toate vin cu explicaţiile imorale pe care sunt construite. Nu trebuie decât să scobeşti după răufăcătorul în gaura ce-i poartă forma. Crima are nevoie de un răspuns.

Unora dintre detectivi nu le pasă. Oficial, au dreptate. Dacă poţi să dovedeşti la final, nimic din lege nu spune că trebuie să arăţi de ce. Mie îmi pasă. Când am avut ceva ce părea o pistă aleatoare şi am intuit că era esenţială în rezolvarea cazului, mi-am petrecut săptămâni – după ce l-am avut pe autor în custodie şi am avut destule probe ca să-l înfundăm de zece ori –, am purtat conversaţii aprofundate cu fiecare jegos

monosilabic care urăşte poliţiştii, în cartierul lui de rahat, până când cineva a lăsat să-i scape că unchiul victimei lucra într-un magazin şi a refuzat să-i vândă un pachet cu ţigări surorii de doisprezece ani a autorului. Ziua în care o să încetăm să întrebăm de ce, ziua în care o să decidem că e acceptabil ca răspuns pentru o viaţă luată *Uite d-aia* e ziua în care ne-am îndepărtat de linia aia de la intrarea în peşteră şi am invitat sălbăticia să urle înăuntru.

— Crede-mă, Richie, am să aflu. Trebuie să vorbim cu asociaţii lui Brennan, să-i percheziţionăm apartamentul, să examinăm calculatorul familiei Spain – şi al lui Brennan, dacă are –, să analizăm dovezile medico-legale care aşteaptă… Undeva acolo, detectiv, există un motiv. Iartă-mă dacă nu am fiecare bucată de puzzle la locul ei la patruzeci opt de ore de la primirea blestematului de caz, *dar*, îţi promit, am să le găsesc. Acum, haide să luăm declaraţia aia nenorocită şi să plecăm acasă.

M-am îndreptat spre uşă, dar Richie nu s-a clintit.

— Parteneri. Aşa ai zis de dimineaţă, îţi aminteşti? Suntem parteneri, a subliniat Richie.

— Da. Suntem. Şi?

— Deci nu luăm decizii pentru amândoi. Le luăm împreună. Şi eu zic să continui să te uiţi la Pat Spain.

Postura – picioarele depărtate, umerii pătraţi – mi-a sugerat că n-are să se clintească fără luptă. Amândoi ştiam că aş fi putut să-l bag înapoi în cutia lui şi să-i trântesc capacul în cap. Un raport prost de la mine, şi Richie ieşea din echipă, revenea la înmatriculări auto sau la Moravuri pentru încă vreo câţiva ani, probabil pentru totdeauna. Nu trebuia decât să ating subiectul, o aluzie delicată, şi avea să dea înapoi. Îi termina documentele lui Conor, îl lăsa pe Pat Spain să se odihnească în pace. Şi ăsta avea să fie sfârşitul tentativei ăleia începute în parcarea spitalului, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore mai devreme.

Am închis din nou uşa.

— Bine, am zis eu.

M-am rezemat din nou de perete şi am încercat să-mi

elimin tensiunea din umăr.

— OK. Uite ce sugerez. Va trebui să ne petrecem săptămâna viitoare, sau aşa ceva, investigându-l pe Conor Brennan, ca să ne impermeabilizăm cazul – asta presupunând că e omul nostru. Propun ca, în perioada asta, tu şi cu mine să realizăm şi o anchetă paralelă în ceea ce-l priveşte pe Pat Spain. Inspectorului O'Kelly are să-i placă ideea chiar mai puţin decât mie – are s-o considere o pierdere de timp şi forţă de muncă –, deci n-o să facem mare tam-tam în legătură cu asta. Dacă şi când se va ajunge la asta, o să ne asigurăm doar că apărarea lui Brennan n-are să găsească nimic la Pat pe care să-l folosească drept hering roşu în instanţă. O să însemne o grămadă de schimburi foarte lungi, însă eu mă descurc dacă şi tu poţi.

Richie deja arăta gata să adoarmă din picioare. Oricum, era destul de tânăr ca să se întremeze în câteva ore.

— Mă descurc.

— M-am gândit eu. Dacă nu găsim nimic solid la Pat, atunci ne regrupăm şi revizuim. Cum ţi se pare?

A dat din cap.

— Bine, a zis el. Sună bine.

— Cuvântul de ordine pentru săptămâna asta e *discreţie,* am punctat eu. Până venim cu probe solide, în caz că venim, n-am de gând să scuip pe cadavrul lui Pat Spain numindu-l ucigaş în faţa oamenilor care l-au iubit, şi nici n-am să mă uit la tine cum o faci. Dacă laşi pe vreunul dintre ei să înţeleagă că e tratat ca suspect, am terminat. Am fost clar?

— Da. Cristal.

În camera de interviu, pixul era nemişcat pe foaia de declaraţie şi Conor căzuse peste acestea, cu nodurile mâinilor presate în ochi.

— Toţi avem nevoie de somn. O să-l predăm pentru prelucrare, ca să primim raportul dactilografiat, lăsăm instrucţiuni pentru salahori, apoi mergem acasă şi tragem pe dreapta pentru câteva ore. Ne întâlnim aici la prânz. Acum, haide să vedem ce are pentru noi.

Mi-am înşfăcat puloverele de pe scaun şi le-am îndoit, ca să

le îndes înapoi în geanta de voiaj, dar Richie m-a oprit.

— Mulţumesc, a zis el.

Ţinea mâna întinsă şi mă privea drept în faţă, cu ochii verzi privind fix. Când ne-am strâns mâinile, forţa prinderii lui m-a luat prin surprindere.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, am spus eu. Aşa fac partenerii.

Cuvântul atârna în aer între noi, luminos şi licărind ca un chibrit aprins. Richie a dat din cap.

— Corect, a zis el.

L-am bătut rapid pe umăr şi m-am întors la bagaje.

— Haide. Nu ştiu tu, dar eu nu mai pot după un pui de somn.

Ne-am aruncat lucrurile în genţile de voiaj, am pus la coşul de gunoi paharele din hârtie şi tijele mici din plastic de amestecat cafeaua, am stins luminile şi am închis uşa de la camera de observare. Conor nu se mişcase. În capătul coridorului, fereastra era încă întunecată în zorii oraşului ăluia obosit, dar de data asta frigul nu m-a atins. Poate din cauza energiei tinere de lângă mine. Efervescenţa victoriei mi se întorsese în vene şi mă simţeam treaz din nou, cu spatele drept, puternic şi solid ca stânca, pregătit pentru orice ar fi urmat.

11

Telefonul m-a trezit din adâncul somnului. M-am ridicat icnind şi suferind – pentru o clipă, am crezut că zgomotul ţipător era o alarmă de incendiu, anunţându-mă că Dina era închisă în apartamentul meu cu flăcările înteţindu-se.

— Kennedy, am zis eu când mintea mi s-a pus pe picioare.

— Asta s-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu cazul tău, dar ai zis să sun dacă descoperim alte forumuri. Ştii ce e un mesaj privat, nu?

Cumîlcheamă, tehnicianul de calculatoare: Kieran.

— Mai mult sau mai puţin, am răspuns eu.

Dormitorul meu era în întuneric. Ar fi putut să fie orice oră din zi sau din noapte. M-am rostogolit şi am bâjbâit după lampa de pe noptieră. Lumina bruscă m-a împuns în ochi.

— OK, pe unele forumuri poţi să-ţi setezi preferinţele, aşa că, dacă primeşti un mesaj privat, o copie a acestuia îţi intră în e-mail. Pat Spain – mă rog, ar putea să fie Jennifer, deşi presupun că e Pat, o să vezi ce vreau să spun – a avut activată setarea asta cel puţin pe un forum. Software-ul nostru a recuperat un MP care a venit de pe un forum denumit Wildwatcher{55} – ăsta trebuie că e „WW-ul” din fişierul cu parole, nu World of Warcraft.

Aparent, Kieran lucra în ritmul liniştitor al muzicii house pornite. Deja îmi pocnea capul.

— E de la un tip numit Martin, trimis în 13 iunie, şi zice, citez: „Nu vreau să intru în nicio dispută, dar, serios, dacă e o nurcă, aş pune, clar, otravă, mai ales că ai copii, ticăloasele astea sunt nărăvaşe – scris greşit –, ar ataca un copil fără probleme”. Am încheiat citatul. Vreo nurcă în caz?

Ceasul meu cu alarmă indica 10.10. Presupunând că era încă joi dimineaţa, dormisem mai puţin de trei ore.

— Ai verificat forumul ăsta, Wildwatcher?

— Nu. Am decis, în schimb, să-i fac o pedichiură. Da, l-am verificat. E un forum unde oamenii pot să vorbească despre animalele sălbatice pe care le-au reperat – vreau să spun, nu

atât de sălbatice, e un forum din Marea Britanie, aşa că în cea mai mare parte vorbesc – cum ar fi, de vulpile urbane? – sau întreabă ce e păsărica aia drăguţă cu puţin maroniu pe pene care cuibăreşte în glicina lor. Deci am dat o căutare pentru „nurcă”, exact, şi s-a dovedit un fir iniţiat de un utilizator numit Pat-flăcăul, în dimineaţa zilei de 12 iunie. Era utilizator nou. Se pare că s-a înregistrat special pentru a posta asta. Vrei să-ţi citesc?

— Sunt în mijlocul a ceva, am zis eu.

Îmi simţeam ochii de parcă cineva mi-i frecase cu nisip. Şi gura la fel.

— Poţi să-mi trimiţi link-ul pe e-mail?

— No problemo. Ce vrei să fac cu Wildwatcher? Să-l verific rapid sau în profunzime?

— Rapid. Dacă nimeni nu-i face niciun fel de probleme lui Pat-flăcăul, poţi, probabil, să mergi mai departe, deocamdată, oricum. Familia asta n-a fost omorâtă de o nurcă.

— Sună bine pentru mine. Ne mai vedem, Kemosabe.

În clipa dinainte să închidă Kieran, l-am auzit dându-şi muzica la un volum care ar fi putut să-mi pulverizeze timpanele.

Am făcut un duş rapid, folosind apă din ce în ce mai rece, până când privirea mi s-a limpezit din nou. Chipul meu în oglindă m-a iritat. Arătam sumbru şi încordat, ca un om cu ochii pe premiu, nu ca unul al cărui premiu era întreg şi nevătămat în vitrină. Mi-am luat laptopul, un pahar cu apă şi câteva fructe – Dina muşcase dintr-o pară, se răzgândise şi o pusese înapoi în frigider – şi m-am aşezat pe canapea ca să verific Wildwatcher.

Pat-flăcăul se înregistrase la 9.23, în 12 iunie, şi pornise topicul la 9.35. Era prima dată când îi auzeam vocea. Părea băiat bun: cu picioarele pe pământ, direct la subiect, ştia cum să descrie faptele: *„Salut, băieţi. Am o întrebare. Locuiesc pe Coasta de Est a Irlandei, chiar pe ţărmul mării, dacă asta are vreo importanţă. În ultimele câteva săptămâni am auzit zgomote ciudate în pod. Alergări, o grămadă de râcâieli, ceva greu rostogolindu-se, un sunet pe care pot să-l descriu doar ca bătaie*

ritmică/ticăit. Am fost acolo, dar nici urmă de vreun animal. E un uşor miros, greu de descris, un fel de fum/mosc, însă ar putea să fie doar ceva ce are legătură cu casa (ţevi supraîncălzite?). Am găsit sub streaşină o gaură care dădea afară, de doar vreo doisprezece pe opt centimetri. Zgomotele păreau produse de ceva mai mare de-atât. Am verificat în grădină. Nici urmă de vizuină sau de găuri pe care ar fi putut să le sape cineva pe sub zid (e înalt de 1,5 m). Are cineva vreo idee ce ar putea să fie/sugestii despre ce să fac în legătură cu asta? Am copii mici, aşa că vreau să ştiu dacă ar putea să fie periculos. Mulţumesc".

Forumul Wildwatcher nu era un focar de acţiune, dar topicul lui Pat fusese remarcat: peste o sută de răspunsuri. Primii câţiva îi ziseseră că are şobolani sau, eventual, veveriţe şi că ar trebui să cheme un exterminator.

Câteva ore mai târziu, el revenise pentru a răspunde: *„Mulţumesc, băieţi. Cred că e doar un animal, nu aud zgomote în mai mult de un loc la un moment dat. Nu cred că e şobolan sau veveriţă – aşa am crezut la început, dar am pus cursă de şoareci cu o bucată mare de unt de arahide şi n-a mers. O grămadă de acţiune în noaptea aia, însă capcana a rămas neatinsă până-n zori. Deci, e ceva care nu mănâncă unt de arahide!"*

Cineva întrebase în ce moment al zilei era cel mai activ animalul. În acea seară, Pat a postat: *„La început îl auzeam doar noaptea, după ce ne duceam la culcare, dar s-ar putea ca în timpul zilei să nu-i fi dat atenţie. Am început să-i acordăm atenţie cam cu o săptămână în urmă, şi se întâmplă în orice moment din zi/noapte, nu există o regulă. În urmă cu trei zile, am observat o amplificare reală a zgomotului când soţia mea gătea, în special carne – chestia a luat-o razna de tot. Ceva înfiorător, ca să fiu sincer. În seara asta ea pregăteşte cina (carne de vită la caserolă) şi eu sunt cu copiii în camera fiului meu, care e deasupra bucătăriei. Chestia a râcâit şi a bubuit ca şi cum încerca să treacă prin tavan. Chiar deasupra patului fiului meu. Deci, sunt un pic îngrijorat. Alte idei?"*

Oamenii începuseră să devină interesaţi. Credeau că era o hermelină, o nurcă, un jder. Postau fotografii, animale subţiri şi sinuoase, cu gurile larg deschise, pentru a-şi arăta dinţii

delicaţi şi răi. Oamenii sugerau ca Pat-flăcăul să pună făină pe jos în pod, ca să vadă urmele de labe ale animalului, să le facă poze acestora şi fecalelor, pe care să le posteze pe forum. Apoi cineva a vrut să ştie ce mare lucru era: *„Ce cauţi aici? Pune otravă de şobolani în pod, şi gata. Sau eşti genul ăla de mimoză care nu crede în uciderea paraziţilor? Dacă eşti, atunci meriţi ce primeşti”.*

Toată lumea a uitat totul despre podul lui Pat şi a început să urle unul la altul despre drepturile animalelor. Treaba s-a încins – toată lumea numea pe toată lumea criminal –, dar când Pat s-a întors a două zi, şi-a păstrat cumpătul şi s-a ţinut departe de flăcări: *„Mai degrabă n-aş merge pe otravă, decât ca soluţie în ultimă instanţă. Există găuri în podeaua podului care dau în jos, în spaţiul dintre grinzi şi tavanul camerelor de dedesubt (adânci de douăzeci de centimetri). M-am uitat cu o lanternă şi n-am văzut nimic dubios. Dar nu vreau să se târască şi să moară acolo, altfel are să împută tot locul şi va trebui să demontez podeaua podului ca să-l scot. Din motivul ăsta, n-aş bate în scânduri gaura din streaşină, ca să nu-l prind din greşeală înăuntru. N-am văzut deloc fecale, însă continui să mă uit şi o să urmez sfatul cu urmele de paşi”.*

Nimeni nu i-a dat nicio atenţie – cineva compara, inevitabil, pe altcineva cu Hitler. Mai târziu în acea zi, administratorul a blocat topicul. Pat-flăcăul n-a mai postat nimic.

Într-un fel era evident rolul camerelor de luat vederi şi al găurilor din pereţi, dar tot n-aveau destulă noimă. Nu puteam să-mi imaginez că un tip cu scaun la cap urmărea o hermelină în jurul casei cu un ciocan, ca în filmul *Caddyshack,* însă nu puteam nici să mi-l imaginez stând pe spate şi uitându-se pe monitorul de copil în timp ce ceva îi rodea pereţii, mai ales având copiii la doar câţiva metri distanţă.

Oricum, asta ar fi trebuit să însemne că puteam să lăsăm în spate monitoarele şi găurile. Cum îi zisesem lui Kieran, nu o nurcă îl convinsese pe Conor Brennan să comită un asasinat în masă. Era problema lui Jenny sau a agentului ei imobiliar, nu a noastră. Dar îi dădusem cuvântul meu lui Richie: aveam să-l

investigăm pe Pat Spain şi trebuia explicat orice era ciudat în viaţa lui. Mi-am zis că erau multe părţi bune – cu cât apucam mai multe capete libere, cu atât erau mai mici şansele ca apărarea să creeze confuzie în instanţă.

Mi-am pregătit ceai şi cereale – gândul că Brennan îşi lua micul dejun în închisoare m-a făcut să simt un ghiont de intensă plăcere înfiorată – şi am recitit topicul fără grabă. Ştiu detectivi criminalişti care caută amintiri ca asta, orice ecou subţire al vocii victimei, orice reflexie apoasă a feţei lui vii. Vor să o readucă la viaţă pentru ei. Eu nu fac asta. Rămăşiţele astea nu mă ajută să-mi rezolv cazul şi n-am timp pentru patosul ieftin a aşa ceva, amărăciunea pregnantă de a privi pe cineva hoinărind fericit pe marginea falezei. Eu las morţii să rămână morţi.

Pat era diferit. Conor Brennan încercase atât de mult să-l desfigureze, să-i sudeze pentru eternitate o mască de criminal în resturile de carne.

Să arunc o privire la o bucăţică din faţa lui Pat a fost ca o lovitură în coastele îngerilor.

Am lăsat un mesaj pe telefonul lui Larry, cerându-i să-şi pună iubitorul de natură să verifice topicul Wildwatcher, să se ducă la Brianstown ASAP şi să vadă ce crede despre posibila faună sălbatică. Apoi i-am răspuns lui Kieran la e-mail. *„Mulţumesc pentru asta. După aşa primire, pare că Pat Spain şi-a dus problema cu fauna sălbatică pe alt forum. Trebuie să aflăm unde. Ţine-mă la curent.”*

Era douăsprezece fără douăzeci când am ajuns în camera de incidente. Toţi salahorii erau fie afară, la lucru, fie în pauza de cafea, dar Richie era la biroul lui, cu gleznele înfăşurate în jurul picioarelor scaunului, ca un adolescent, cu nasul în ecranul calculatorului.

— Ce faci? a întrebat el fără să ridice privirea. Băieţii au găsit maşina omului tău. Opel Corsa 03D bleumarin.

— Un autovehicul-simbol, asta e.

I-am dat un pahar din hârtie cu cafea.

— În caz că n-ai avut cum să-ţi iei. Unde o parcase?

— Mulţumesc. Sus, pe deal, cu vedere către capătul sudic al golfului. O ascunsese de pe drum, printre copaci, deci băieţii au ratat-o cât n-a fost lumină afară.

La vreun kilometru jumătate de proprietate, poate mai mult. Conor nu riscase.

— Frumos. A plecat la Larry?

— O remorchează acum.

Am schiţat cu bărbia un gest spre calculator.

— Ceva bun?

Richie a clătinat din cap.

— Omul tău n-a fost arestat niciodată. Nu sub numele Conor Brennan, oricum. Câteva amenzi pentru exces de viteză, dar datele şi locurile nu se corelează nicăieri unde m-am informat.

— Încă încerci să-ţi dai seama de ce face el să-ţi sune un clopot?

— Da. Mă gândesc că treaba ar putea să se fi petrecut cu mult timp în urmă, fiindcă în capul meu e mai tânăr cu, poate, vreo douăzeci de ani. S-ar putea să nu fie nimic, însă aş vrea să ştiu.

Mi-am aruncat haina pe spătarul propriului scaun şi am luat o înghiţitură din cafea.

— Mă întreb dacă îl mai ştie cineva pe Conor dinainte. Destul de curând, trebuie să vorbim cu Fiona Rafferty, să i-l arătăm şi să vedem cum reacţionează. El a pus cumva mâna pe cheia de la uşa familiei Spain – nu cred prostia pe care ne-a servit-o, cum că ar fi găsit-o la plimbarea din zori –, iar ea e singura care o avea. Mi-e greu să cred că asta e o coincidenţă.

În acel moment, Quigley s-a prelins în spatele meu şi m-a bătut peste braţ cu tabloidul lui matinal.

— *Am* auzit că noaptea trecută ai pus mâna pe cineva în marele tău caz, a suflat el ca şi cum vorbea despre un secret murdar.

Quigley mă face mereu să simt nevoia să-mi îndrept cravata şi să verific dacă n-am ceva între dinţi. Mirosea ca şi cum îşi luase micul dejun la un fast food, ceea ce ar fi explicat multe, şi avea un luciu de grăsime pe buza de sus.

— Ai auzit bine, am zis eu făcând un pas în spate.

A holbat la mine ochii mici şi cu pungi.

— A fost rapid, nu?

— Pentru asta suntem plătiţi, cumetre: să-i prindem pe băieţii răi. Ar trebui să încerci şi tu cândva.

Quigley a strâns din gură.

— Doamne, eşti groaznic de defensiv, Kennedy. Ai îndoieli, este? Te gândeşti că, poate, n-ai prins pe cine trebuie?

— Stai pe aproape. Mă îndoiesc, dar dă-i înainte şi ţine şampania la gheaţă, pentru orice eventualitate.

— Hei, stai aşa. Nu-ţi vărsa nesiguranţa pe mine. Doar mă bucur pentru tine, zău.

Şi-a îndreptat ziarul spre pieptul meu, bosumflat tot de indignare jignită – să simtă că e tratat cum se cuvine e combustibilul care-l ţine în funcţiune pe Quigley.

— Dragul de tine, am spus eu întorcându-mă la biroul meu ca să-l fac să înţeleagă că terminasem cu el. Zilele astea, dacă mă plictisesc, o să te iau la un caz mare şi o să-ţi arăt cum se face.

— Oh, bine. Rezolvă-l pe ăsta şi o să primeşti din nou toate cazurile mari şi sofisticate, bine? Oh, ar fi grozav pentru tine, zău. Unii dintre noi – către Richie – vrem doar să rezolvăm crime, pentru noi nu contează atenţia presei, însă Kennedy e un pic diferit. Lui îi place lumina reflectoarelor.

Quigley a agitat ziarul: ÎNGERI MĂCELĂRIŢI ÎN PATURILE LOR, o poză de vacanţă neclară a familiei Spain râzând pe vreo plajă.

— Mă rog, nimic rău în asta, presupun. Cât timp se face treaba.

— Vrei să rezolvi tu crima? a întrebat Richie nedumerit.

Quigley l-a ignorat. Către mine:

— N-ar fi grozav să faci asta cum trebuie? Atunci, poate că toată lumea ar lăsa în urmă acel *altădată.*

Chiar a ridicat o mână ca să mă bată pe braţ, însă i-am aruncat o privire tăioasă şi s-a gândit mai bine.

— Mult noroc. Cu toţii sperăm că ai pus mâna pe cine trebuie.

Mi-a aruncat un rânjet şi o mică fluturare cu degetele încrucişate, şi a plecat bălăbănindu-se să încerce să strice dimineaţa altcuiva.

Richie a fluturat un pa-pa cu un rânjet maniacal brânzos şi s-a uitat după el cum iese pe uşă.

— Ce altădată? a întrebat el.

Stiva de rapoarte şi declaraţii de pe biroul meu era frumos aranjată. Am răsfoit printre ele.

— Am bulit unul dintre cazuri, cu nişte ani în urmă. Mi-am pariat banii pe tipul care nu trebuia şi am sfârşit penibil. Deşi Quigley mânca rahat. La ora asta, nimeni, în afară de el, nu-şi mai aminteşte de asta. El se agaţă de asta din răsputeri, fiindcă a reprezentat anul lui de glorie.

Richie a dat din cap. Nu arăta niciun pic surprins.

— Chipul lui, când i-ai zis despre cum o să-i arăţi cum se face: otravă curată. Un pic de istorie acolo, da?

Unul dintre salahori avea prostul obicei să dactilografieze numai cu majuscule, obicei care ar trebui să dispară.

— Nu e nicio istorie. Quigley e un rahat la serviciu şi îşi imaginează că asta e vina tuturor, numai a lui nu. Eu primesc cazuri pe care el n-o să le primească niciodată, şi asta mă face vinovat că el se alege mereu cu drojdia. Şi le rezolv, iar asta îl face să arate şi mai rău, ceea ce face să fie vina mea că nu poate el să rezolve un joc de Cluedo.

— Încă două celulele cerebrale, şi ar fi varză de Bruxelles, a zis Richie.

Stătea rezemat pe spate în scaun, ronţăindu-şi unghia de la degetul mare, şi încă se uita la uşa pe care ieşise Quigley.

— Şi bună treabă. I-ar plăcea, pur şi simplu, să aibă şansa să-ţi pună bocancul pe cap. Dacă n-ar fi mai prost ca rahatul de porc, ai avea necazuri.

Am pus jos foile de declaraţie.

— Ce-a zis Quigley despre mine?

Richie a început să-şi târşească uşor pantofii sub scaun.

— Doar asta. Ce-ai auzit.

— Şi înainte de asta?

Richie a încercat să nu arate nicio emoţie, dar picioarele

încă i se mişcau.

— Richie. Nu vorbim despre sentimentele mele delicate. Dacă ne subminează relaţia de lucru aici, trebuie să ştiu.

— Nu ne subminează. Nici nu-mi amintesc ce-a zis. Nimic pe care să poţi să pui degetul.

— Cu Quigley nu e aşa niciodată. Ce-a zis?

O ridicare smucită din umeri.

— Doar nişte prostii despre împăratul care nu poartă atât de multe haine câte crede şi cum mândria precede căderea. Nici măcar n-avea vreun sens.

Mi-am dorit să-l fi pocnit pe rahatul ăla mai tare când mi-a dat ocazia.

— Şi?

— Şi nimic. Am scăpat de el. Zicea: „Cu răbdarea treci marea”. L-am întrebat de ce nu funcţiona în cazul lui. Nu i-a plăcut asta.

M-a speriat săgeata mică şi ridicolă de căldură la gândul că puştiul ăsta era de partea mea.

— Şi nu ăsta e motivul pentru care ai fost îngrijorat că mă grăbesc cu Conor Brennan.

— *Nu!* Omule, asta n-are nimic de-a face cu Quigley. *Nimic.*

— Ai face bine să nu aibă. Dacă ai convingerea că Quigley e de partea ta, o să ai un şoc mare. Eşti tânăr şi promiţător, ceea ce te face vinovat că el e un ratat de vârstă mijlocie. Având în vedere posibilitatea de a alege, nu sunt sigur pe care dintre noi l-ar arunca primul sub un autobuz.

— Ştiu şi eu. Porcul ăla gras mi-a spus alaltăieri că s-ar putea să mă *simt mai mult acasă* înapoi la înmatriculări auto, asta dacă n-aş avea prea multe *conexiuni emoţionale* cu suspecţii de acolo. Nu ascult nimic din ce debitează.

— Bine. N-o face. E o gaură neagră. Dacă te apropii prea mult, o să te tragă în jos cu el. Ţine-te întotdeauna departe de negativitate, fiule.

— Mă ţin departe de *înţepături* inutile. Nu mă trage niciunde. Cum naiba de e în echipa asta?

Am ridicat din umeri.

— Trei posibilităţi: e rudă cu cineva, i-o trage cuiva sau are

pe cineva la mână. Alege. Personal, cred că dacă ar fi înrudit cu cineva, aş şti de-acum, şi nu prea mi se pare că arată a *femme fatale*[56]. Rămâne şantajul. Care îţi oferă alt motiv bun să-l laşi în pace pe Quigley.

Richie a ridicat din sprâncene.

— Crezi că e periculos? Serios? Ticălosul ăla prost?

— Nu-l subestima pe Quigley. E prost, da, dar nu atât de prost cum crezi tu, altfel n-ar fi aici. Nu e periculos pentru mine – nici pentru tine, de altfel, cât timp nu faci vreo prostie –, însă asta nu fiindcă e un prost inofensiv. Gândeşte-te la el ca la o gastroenterită virală: poate să-ţi împută destul de rău viaţa, şi îţi ia o veşnicie să te descotoroseşti de ea, aşa că încerci s-o eviţi, dar nu poate să facă nicio daună serioasă dacă nu eşti deja slăbit. Uite o chestie totuşi. Dacă eşti vulnerabil şi profită de o ocazie ca să pună mâna pe tine, atunci da. Ar putea să fie periculos.

— Tu eşti şeful, a zis Richie vesel – imaginea îl făcuse fericit, chiar dacă nu părea încă deosebit de convins. Am să stau departe de domnul-diaree.

Nu m-am deranjat să încerc să nu zâmbesc.

— Şi altă chestie. Nu-l împunge. Ştiu că mulţi dintre noi o facem, şi n-ar trebui, însă noi nu suntem începători. Nu contează cât de măgar e Quigley, dacă îl contrezi, arăţi ca un puştiulică arogant – nu doar în faţa lui, ci şi a restului echipei. Te arunci direct în mâinile lui Quigley.

Richie mi-a zâmbit înapoi.

— Destul de corect. Dar o cere.

— Ba nu. Nu trebuie să răspunzi.

Şi-a pus mâna pe inimă.

— O să fiu cuminte. Serios. Care sunt planurile pe ziua de azi?

M-am întors la stiva mea de hârtii.

— Astăzi o să aflăm de ce Conor Brennan a făcut ce-a făcut. E îndreptăţit la un somn de opt ore, aşa că o să putem să-l abordăm pentru alte vreo două ore, minimum. Nu mă grăbesc. Zic să-l lăsăm să ne aştepte de data asta.

Odată ce sunt arestaţi, îţi trebuie până la trei zile să-i acuzi

sau să le dai drumul, şi planificasem să iau din asta cât de mult aveam nevoie. Numai la televizor povestea se termină când mărturisirea e pe bandă şi cătuşele fac clic la mâini. Într-o anchetă reală, clicul ăla e doar începutul. Se schimbă următoarea situaţie: suspectul se rostogoleşte din vârful listei tale de priorităţi direct la bază. Pot să treacă zile fără să-l vezi la faţă, odată ce-l ai unde l-ai vrut. Nu-ţi pasă decât să construieşti ziduri ca să-l ţii acolo.

— Acum mergem să vorbim cu O'Kelly, am precizat eu. Apoi va trebui să vorbim cu salahorii, să-i trimitem să înceapă să scotocească prin viaţa lui Conor şi a familiei Spain. Trebuie să găsească un punct de întretăiere unde familia Spain i-ar fi atras atenţia – o petrecere la care au fost toţi, o companie care l-a angajat pe Pat să facă recrutarea şi pe Conor să facă web design. A zis că i-a urmărit timp de vreun an de-acum, ceea ce înseamnă că vrem ca salahorii să se concentreze pe 2008. Între timp, tu şi cu mine o să căutăm în casa lui Conor, să vedem dacă putem să umplem câteva goluri – să dibuim ceva care ar putea să ne dea un motiv, orice care să ne indice cum a găsit fie familia Spain, fie cheile.

Richie îşi pipăia o tăietură pe maxilar – bărbieritul fusese inutil, dar cel puţin arăta o atitudine corectă – şi încerca să descopere cum să facă să întrebe.

— Nu-ţi face griji. Nu-l ignor pe Pat Spain. Am ceva să-ţi arăt.

Mi-am pornit calculatorul şi am deschis Wildwatcher. Richie şi-a tras repede scaunul, ca să citească peste umărul meu.

— Huh, a exclamat el când a terminat. Cred că asta ar putea să explice monitoarele video. Există oameni de genul ăsta, da? Cărora le place să se uite la animale. Configurează sisteme întregi CCTV ca să stea cu ochii pe vulpile din grădina din spate.

— Ca şi cum te uiţi la emisiunea *Big Brother,* doar cu concurenţi mai inteligenţi. Nu înţeleg ce se întâmplă aici totuşi. Pat e, evident, îngrijorat în legătură cu animalul care vine în contact cu copiii. N-ar aţâţa asta doar de-al dracului.

Pare că vrea doar să scape de chestia aia.

— Aşa e, da. Drum lung de la asta la o jumătate de duzină de camere video.

O tăcere, în timp ce Richie reciteşte.

— Găurile din pereţi, a zis el cu grijă.

— Ar fi trebuit ca animalul să fi fost destul de mare ca să le fi făcut.

— Poate că da, poate că nu. Am oameni la asta. A adus cineva un inspector de clădiri să se uite la casă, să verifice surparea şi ce mai e?

— Raportul e în grămadă. L-a făcut Graham.

Oricine ar fi fost el.

— Versiune scurtă, casa e dărâmată: umezeala urcă până la jumătatea pereţilor, surpare – fisuri – şi e ceva în neregulă cu instalaţiile sanitare, n-am descoperit ce, dar esenţa e că tot locul ar avea mare nevoie de reînnoirea instalaţiilor sanitare în termen de un an sau doi. Sinéad Gogan nu s-a înşelat în legătură cu constructorii: o adunătură de oportunişti blestemaţi. Încropesc casele, le vând şi dispar înainte să le miroasă cineva jocul. Însă omul zice că niciuna dintre probleme nu e responsabilă pentru găurile din pereţi. Cea de la streaşină ar fi putut să fie de la surpare. Cele din pereţi, nu.

Ochii lui Richie i-a întâlnit pe-ai mei.

— Dacă Pat a făcut singur găurile alea, vâna o veveriţă…

— N-a fost o veveriţă, am zis eu. Şi nu ştim ce-a făcut. Cine se pripeşte acum?

— Spun doar *dacă.* Să-ţi faci găuri în propriii pereţi…

— E drastic, da. Dar spune-mi: un animal misterios aleargă în jurul casei tale, vrei să plece, n-ai bani pentru un exterminator. Ce faci?

— Baţi în scânduri gaura de sub streaşină. Dacă ai prins din greşeală câţiva în interior, lasă-i câteva zile să li se facă foame, scoate scândurile ca să poată s-o ia la sănătoasa, apoi încearcă din nou. Dacă tot nu pleacă, pui otravă. Dacă moare ceva în pereţi şi împute locul, *atunci* scoţi ciocanul. Nu înainte.

Richie s-a aşezat pe biroul meu, aşa că scaunul meu s-a

răsturnat peste al lui.

— Dacă Pat a făcut găurile alea, omule, atunci Conor nu e singurul a cărui minte nu era OK.

— Cum am zis. O să aflăm. Până atunci…

— Ştiu. Să-mi ţin gura cu privire la asta.

Richie şi-a luat haina şi a început să-şi pipăie nodul de la cravată, încercând să-l verifice fără să-l strice.

— Arăţi bine. Haide să mergem la superior.

Uitase cu totul de Quigley. Eu nu. Partea pe care nu i-o spusesem lui Richie: Quigley nu luptă nici pe departe corect. Talentul lui personal e nasul de hienă pentru orice e slab sau sângerează, şi nu se împrieteneşte cu nimeni dacă nu e absolut sigur că poate să-l umilească. Era evident de ce se orientase spre Richie. Pifan, băiat din clasa muncitoare, care trebuia să se confirme într-o jumătate de duzină de moduri diferite, puştiul deştept care nu putea să-şi ţină limba în frâu. Era uşor şi sigur să-l aţâţe în timp ce vorbea şi intra singur în necazuri. Dar ce n-am putut să descopăr, ce ar fi putut să mă îngrijoreze dacă n-aş fi fost într-o aşa bună dispoziţie era de ce Quigley se orientase spre mine.

O'Kelly era mulţumit.

— Chiar oamenii pe care-i aşteptam, a zis el rotind scaunul ca să stea cu faţa la noi când am bătut la uşa biroului său.

A arătat spre scaune – trebuia să îndepărtăm stive de e-mailuri imprimate şi cereri de concediu înainte să putem să ne aşezăm; biroul lui O'Kelly arăta mereu de parcă hârtiile erau pe cale să câştige – şi a ridicat exemplarul lui din raportul nostru.

— Haide. Spune-mi că nu visez.

I-am făcut un rezumat.

— Nenorocitul mic, a spus O'Kelly când am terminat, dar fără multă căldură.

Superiorul lucra la Criminalistică de o lungă perioadă de timp şi văzuse o grămadă de chestii.

— Mărturisirea e verificată?

— Ce am verificat noi, da, însă a început să-şi dorească o

pauză de somn înainte să intrăm în detalii. O să încercăm din nou mai târziu sau mâine.

— Dar micul nenorocit e omul nostru. Aţi obţinut destul ca să pot să mă duc în faţa presei, să le spun că oamenii din Brianstown sunt din nou în siguranţă în paturile lor. Asta îmi spuneţi?

Richie s-a uitat la mine.

— E, sigur, acolo, am răspuns eu.

— Asta îmi place să aud. O să folosesc asta împotriva reporterilor. Pot să jur că jumătate din micii ticăloşi speră că nenorocitul va lovi din nou, că le dă de lucru. Asta o să pună capăt galopului lor.

O'Kelly s-a lăsat pe spate în scaun cu un oftat mulţumit şi a aţintit un deget butucănos în direcţia lui Richie.

— Curran, o să recunosc şi o să spun că nu te-am vrut în asta. Ţi-a zis Kennedy?

Richie a clătinat din cap.

— Nu, domnule.

— Ei bine, nu te-am vrut. Credeam că eşti prea crud ca să te ştergi la fund fără să-ţi ţină cineva rola.

Am prins cu coada ochiului contracţia gurii lui Richie, însă el a dat din cap grav.

— M-am înşelat. Poate că ar trebui să folosesc mai des pifani, să le dau proştilor leneşi de-acolo ceva la care să se gândească. Ai procedat cum trebuie.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi pe tipul ăsta – un deget smucit la mine sunt unii acolo care m-au sfătuit să nu-l las să se apropie la un kilometru de asta. Fă-l să tragă să ajungă iar în vârf, au zis ei. Fă-l să dovedească faptul că încă mai are ce e nevoie. Cu o zi mai devreme mi-aş fi dorit să-i găsesc pe ticăloşi şi să le îndes asta pe gât. Acum aveau s-o facă pentru mine ştirile de la ora şase.

O'Kelly s-a uitat la mine cu ochi pătrunzători.

— Şi sper că aşa am făcut, domnule, am zis eu calm.

— Ştiam că ai s-o faci, altfel n-aş fi riscat. Le-am zis unde să şi-o bage, şi am avut dreptate. Bun venit înapoi.

— Mă bucur că m-am întors, domnule, am spus eu.

— Te cred. Am avut dreptate în legătură cu tine, Kennedy, iar tu ai avut dreptate în legătură cu tânărul ăsta de-aici. Sunt mulţi băieţi în echipa asta care ar continua să-şi ţină sculele în mână şi ar aştepta să le aterizeze o mărturisire în poală. Când îl acuzaţi pe micul vostru nenorocit?

— Aş vrea toate cele trei zile. Vreau să fiu sigur că nu las nicio fisură în asta.

— Ăsta, i-a zis O'Kelly lui Richie. Ăsta e omul nostru, Kennedy. De cum îşi înfige dinţii în cineva, Dumnezeu să-l ajute pe bietul ticălos. Priveşte şi învaţă. Haide, haide – o unduire mărinimoasă a mâinii –, staţi cât aveţi nevoie. V-aţi câştigat dreptul la asta. O să vă dau prelungiri. Mai vreţi altceva cât sunteţi la asta? Mai mulţi oameni? Mai multe ore suplimentare? Spuneţi doar un cuvânt.

— Suntem bine pentru moment, domnule. Dacă se schimbă ceva, vă anunţ.

— Aşa să faci, a zis O'Kelly.

A dat din cap la noi, a netezit paginile raportului nostru şi l-a aruncat pe o stivă. Discuţia se încheiase.

— Acum, du-te acolo şi arată-le celorlalţi încrezuţi cum se procedează.

Afară pe coridor, la o distanţă sigură de uşa lui O'Kelly, Richie mi-a prins privirea.

— Deci, asta înseamnă că am voie acum să mă şterg singur la fund, da?

Mulţi oameni fac băşcălie de superior, dar el e şeful meu şi a avut mereu grijă de mine, şi eu iau în serios ambele aspecte.

— E o metaforă, am zis eu.

— Am înţeles. Ce vrea să însemne rola?

— Quigley? am spus eu, şi ne-am întors râzând în camera de incidente.

Conor locuia în subsolul unei case înalte din cărămidă cu vopseaua cojindu-se de pe rama ferestrelor. Uşa lui era în spate, în jos pe nişte trepte înguste, cu balustrade ruginite. Înăuntru, apartamentul – dormitor, cameră de zi mică şi cumulată cu bucătărie, baie infimă – arăta ca şi cum uitase cu

mult timp în urmă că exista. Nu era jegos, sau nu prea rău, dar erau păianjeni în colţuri, resturi de mâncare în chiuveta din bucătărie şi chestii depuse pe linoleum. În frigider era mâncare semipreparată şi Sprite. Conor avea haine de bună calitate, însă vechi de câţiva ani, curate, dar pe jumătate în grămezi mototolite pe fundul şifonierului. Documentele le ţinea într-o cutie din carton dintr-un colţ al camerei de zi – facturi, extrase de cont, chitanţe, toate amestecate. Unele dintre plicuri nici măcar nu fuseseră deschise. Cu un pic de muncă, aş fi putut, probabil, să indic exact luna de când renunţase la viaţa lui.

Nici haine pline de sânge la vedere, nici haine în maşina de spălat, nici haine agăţate la uscat, nici tenişii plini de sânge – niciun fel de tenişi –, dar cele două perechi de pantofi din şifonier erau numărul zece.

— N-am mai văzut un tip de vârsta lui care să nu aibă măcar o pereche de tenişi.

— S-a descotorosit de ei, a zis Richie.

A basculat salteaua lui Conor rezemând-o de perete şi şi-a trecut o mână înmănuşată peste partea de dedesubt.

— Aş spune că ăsta a fost primul gest pe care l-a făcut când a ajuns acasă luni noaptea: nişte haine curate pe el şi aruncarea cât mai repede la gunoi a celor murdare.

— Ceea ce înseamnă în apropiere, dacă avem noroc. O să trimitem nişte flăcăi să înceapă să cerceteze pubelele de gunoi din cartier.

Treceam prin grămezile de haine, verificând buzunarele şi pipăind cusăturile să văd dacă erau umede.

Era frig acolo. Încălzirea – un sistem pe ulei – era oprită şi curentul rece se simţea al naibii.

— Chiar dacă nu găsim niciodată lucrurile pline de sânge, asta s-ar putea dovedi totuşi util. Dacă tânărul Conor încearcă să meargă pe vreo apărare care invocă nebunia – şi, să fim cinstiţi, e, practic, singura opţiune care i-a rămas –, atunci arătăm că a încercat să acopere ce-a făcut, ceea ce înseamnă că ştia că nu era bine, ceea ce înseamnă că era la fel de sănătos ca tine şi ca mine. Din punct de vedere legal, oricum.

Am sunat după nişte căutători norocoşi să facă treaba cu scormonitul în gunoaie – apartamentul era destul de aproape de subteran, aşa că am fost nevoit să ies afară ca să am semnal pe telefon. Conor n-ar fi putut să discute cu prietenii lui, chiar dacă ar fi avut vreunii. Apoi ne-am mutat în camera de zi.

Chiar şi cu luminile aprinse, încăperea era întunecoasă. Fereastra, la nivelul capului, dădea spre un perete cenuşiu. Mi-am întins gâtul într-o parte ca să zăresc un dreptunghi îngust de cer, păsări rotindu-se pe fundalul norilor grei. Cele mai promiţătoare lucruri – un calculator monstru cu fulgi de porumb pe tastatură, un telefon mobil ponosit – erau pe biroul lui Conor, şi erau chestii de care nu puteam să ne atingem fără Kieran. Lângă birou era o ladă de fructe veche, din lemn, având pe o etichetă zdrenţuită o brunetă care ţinea în sus o portocală şi zâmbea. Am deschis capacul. În interior se ascundeau suvenirele lui Conor. O eşarfă albastră ecosez, decolorată de spălare, cu câteva fire deschise la culoare de păr lung încă prinse în ţesătură. O lumânare verde pe jumătate arsă, într-un borcan din sticlă, umplând cutia cu miros dulce, nostalgic de mere coapte. O pagină dintr-un blocnotes cât palma, cu cutele netezite cu grijă: un desen cu un telefon, cu linii puternice şi rapide, un jucător de rugby fugind cu mingea la subraţ. O cană, o chestie crăpată, pătată de ceai, pictată cu maci. O mână de benzi elastice, aranjate cu grijă, ca o comoară. Un desen în creion făcut de un copil, patru capete galbene, cer bleu, păsări în aer şi pisică neagră întinsă într-un copac înflorit. Un magnet verde din plastic în formă de X, decolorat şi ronţăit. Un pix bleumarin cu scris auriu îmbârligat: *„Golden Bay Resort – poarta ta spre Paradis!”*

Am întins un deget şi am împins eşarfa deoparte de pe desenul de pe fund, din colţ. EMMA, cu majusculele alea nesigure, şi lângă, data. Maroniul ruginiu care păta cerul şi florile nu era vopsea. Făcuse tabloul luni, probabil la şcoală, când mai avea de trăit ore să le numeri pe degete.

S-a lăsat o tăcere lungă. Am îngenuncheat pe podea, mirosind lemnul şi merele.

— Deci, am zis eu. Asta e dovada noastră. A fost în casă în

noaptea în care au murit.
— Ştiu, a spus Richie.
Altă tăcere, de data asta mai încordată, în timp ce fiecare aştepta s-o rupă celălalt. Brusc, la etaj, s-au auzit tocuri înalte făcând zgomot de mers pe parchetul gol.
— OK, am zis eu, şi am lăsat uşor capacul pe ladă. OK. Haide s-o punem într-un sac, s-o etichetăm şi să mergem mai departe.
Canapeaua portocalie antică abia se vedea sub pulovere, DVD-uri, pungi goale din plastic. Mi-am croit drum prin straturi, căutând sânge, scuturând lucrurile şi aruncându-le pe jos.
— Pentru numele lui Dumnezeu, am exclamat eu descoperind un ghid TV de la începutul lunii iunie şi un pachet pe jumătate plin cu chipsuri cu sare şi oţet. Uită-te la asta.
Richie mi-a zâmbet crispat şi a ridicat un teanc de prosoape din hârtie folosite la curăţarea a ceva de genul cafelei.
— Am văzut şi mai rău.
— Şi eu la fel, dar tot nu e nicio scuză. Nu-mi pasă dacă tipul era lefter. Respectul de sine e gratis. Şi familia Spain era la fel de lefteră ca el, şi casa lor era imaculată.
Nici chiar în cel mai prost moment al meu, imediat după ce m-am despărţit de Laura, n-am lăsat bucăţi de mâncare să-mi putrezească în chiuvetă.
— Parcă ar fi fost prea ocupat să ridice o cârpă de praf.
Richie a căutat jos, între pernele canapelei. A scos una şi şi-a trecut mâna în jurul marginilor ramei, printre firimituri.
— Toată ziua, în locul ăsta, fără loc de muncă la care să pleci, fără bani ca să ieşi în oraş. Trebuie că-ţi crapă capul. Nu sunt sigur că n-aş fi făcut la fel.
— Nu era blocat aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, aminteşte-ţi. Conor încă avea unde să se ducă. Era ocupat să se ducă la Brianstown.
Richie a scos husa pernei şi şi-a vârât o mână înăuntru.
— Adevărat, a zis el. Şi ştii ceva? De asta locul ăsta e minunat. N-a fost casa lui. Ascunzătoarea aia de pe

proprietate, aia era casa lui. Şi aia era curată cum îţi place.

Am căutat cum trebuie: sub sertare, în spatele rafturilor, în cutiile de rahat procesat expirat din congelator – chiar am folosit încărcătorul lui Conor pentru telefonul lui Richie în toate prizele de-acolo, ca să ne asigurăm că niciuna nu era o ascunzătoare falsă a unui depozit secret. Cutia cu documente a mers cu noi la sediu, în caz că Brennan folosise un bancomat la două minute după Jenny sau păstrase o chitanţă pentru designul site-lui companiei lui Pat, însă am aruncat o scurtă privire doar de-ai dracului. Declaraţiile lui bancare urmau acelaşi tipar general deprimant ca ale lui Pat şi Jenny: un venit decent şi economii solide, apoi un venit mai mic şi economii mai puţine, pe urmă falimentul. Cum Conor era liber-profesionist, el sărăcise mai puţin dramatic decât Pat Spain – treptat, valoarea cecurilor se micşorase, pauzele dintre ele se măriseră –, dar încheiase mai devreme. Căderea începuse la sfârşitul anului 2007. De la mijlocul lui 2008, începuse să facă economii. Se scurseseră luni în care nu-i intrase nimic în cont.

Pe la două şi jumătate terminasem, punând lucrurile înapoi la locurile lor, ceea ce, în cazul de faţă, însemna să le rearanjăm din dezordinea noastră cu scop în dezordinea fără scop a lui Conor. A noastră arăta mai bine.

— Ştii ce m-a izbit la locul ăsta? am întrebat eu.

Richie aranja cărţile din mână înapoi pe raft, stârnind mici vârtejuri de praf.

— Ce?

— Nu e nicio urmă de altcineva aici. Nicio periuţă de dinţi a iubitei, nicio fotografie a lui Conor cu colegii lui, nicio felicitare de ziua de naştere, nicio „De sunat tata” sau „Întâlnire cu Joe la bar” în calendar. Nimic care să indice că Brennan a întâlnit vreodată o altă fiinţă omenească în viaţa lui.

Am pus DVD-urile pe raftul lor.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am zis despre el, că nu are nimic de iubit?

— S-ar putea ca totul să fie digital. Mulţi oameni de vârsta

noastră ţin totul pe telefoanele lor sau pe calculator – fotografii, întâlniri…

O carte a căzut de pe raft cu o bubuitură şi Richie s-a răsucit spre mine, cu gura deschisă şi mâinile ridicându-se ca să se prindă de ceafa.

— *La naiba,* a zis el. *Fotografiile.*

— Asta e toată propoziţia, fiule?

— *Rahat. Ştiam* că l-am văzut. Nu e de mirare că ţinea la ei…

— Richie.

El şi-a frecat obrajii cu mâinile, a tras adânc aer în piept şi l-a suflat afară.

— Îţi aminteşti noaptea trecută, da, că l-ai întrebat pe Conor care dintre membrii familiei Spain spera să fi supravieţuit? Şi că a răspuns Emma? Nu e de mirare, fir-ar să fie, omule. E naşul ei.

Fotografia înrămată de pe raftul Emmei: un copil fără trăsături, în dantelă albă, Fiona gătită toată, un tip cu părul în dezordine la umărul ei. Mi l-am amintit copilăros, zâmbind. N-am putut să-mi amintesc chipul.

— Eşti sigur?

— Sunt, da. Sunt sigur. Poza aia din camera ei, îţi aminteşti? Era mai tânăr, a slăbit mult de-atunci, s-a tuns scurt, dar, jur pe Dumnezeu, el e.

Fotografia plecase la sediu, împreună cu toate cele care identificau pe cineva care cunoscuse familia Spain.

— Haide să mai verificăm o dată, am zis eu.

Richie deja îşi scotea telefonul. Aproape am alergat amândoi în sus pe trepte.

În cinci minute, salahorul de serviciu la linia dedicată cazului a scos poza, a făcut o fotografie cu telefonul lui şi i-a trimis-o lui Richie pe e-mail.

Era mică şi începea să se pixeleze, şi Conor arăta mai fericit şi mai odihnit decât aş fi putut să mi-l imaginez vreodată, dar era el, da: solid în costumul lui de adult, ţinând-o pe Emma ca şi cum era din cristal, cu Fiona întinzând mâna de-a curmezişul lui, ca să-şi pună un deget într-o mânuţă a fetiţei.

— La dracu’, a rostit Richie încet privind în telefon.
— Da, am zis eu. Cam la asta se rezumă.
— Nu e de mirare că ştia totul despre relaţia lui Pat şi Jenny.
— Corect. Şmecher. Stătea pe spate şi râdea la noi tot timpul.
Un colţ al gurii lui Richie a zvâcnit.
— Nu mi s-a părut că ar fi râs.
— Oricum, n-o să râdă când o să-i arătăm poza. Însă n-o s-o vadă până nu suntem grozav de pregătiţi. Vreau să avem totul în ordine înainte să ne apropiem de Conor din nou. Ai vrut un motiv? Aş paria o grămadă de bani că urma începe chiar aici.
— Ar putea să meargă drum lung înapoi.
Richie a bătut în ecran.
— Acolo, în urmă cu şase ani. În cazul în care Conor şi familia Spain erau cei mai buni prieteni atunci, deja se cunoşteau de o vreme. Vorbim de colegiu, cel puţin, probabil din şcoală. Motivul ar putea să fie oriunde de-a lungul drumului. Ceva s-a întâmplat, toată lumea a uitat totul despre asta, apoi viaţa lui Conor a mers ca naiba, şi dintr-odată ceva din urmă cu cincisprezece ani a părut din nou lucru mare…
Vorbea ca şi cum credea, în sfârşit, că Brennan era omul nostru. M-am aplecat mai aproape peste telefon, ca să ascund un zâmbet.
— Sau ar putea să fie mult mai recent. La un moment dat în ultimii şase ani, relaţia a mers atât de rău în jos, că singurul mod în care Conor putea să-şi vadă fina era prin binoclu. Mi-ar plăcea la nebunie să ştiu ce s-a întâmplat acolo.
— O să aflăm. Vorbim cu Fiona, cu toţi vechii lor prieteni…
— Da, aşa o să facem. L-am prins acum pe micul ticălos.
Am vrut să-l apuc pe Richie cu capul la subraţ, ca şi cum am fi fost doi adolescenţi idioţi care-şi sudează relaţia de prietenie făcându-şi unul altuia braţele să amorţească.
— Richie, prietene, tocmai ţi-ai câştigat tot salariul pe anul ăsta.
Richie a zâmbit, roşind.
— A, nu. Am fi descoperit mai devreme sau mai târziu.

— Aşa e, da. Dar mai devreme e mult mai bine. Putem să luăm o jumătate de duzină de salahori care ar fi încercat să afle dacă Brennan şi Jenny au cumpărat benzină de la aceeaşi staţie în 2008 şi să-i folosim cu o jumătate de duzină de şanse în plus ca să găsim hainele alea înainte ca un camion să ridice pubelele… Eşti omul meciului, prietene. Bată-te bine singur pe spate.

A ridicat din umeri, frecându-şi nasul ca să acopere roşeaţa.

— Doar am avut noroc.

— Ete, na! Nu există aşa ceva. Norocul se face util numai pe spinarea muncii bune şi solide a detectivului, şi cu tine exact asta s-a întâmplat. Spune-mi, ce vrei să faci în continuare?

— Fiona Rafferty. Cât mai curând posibil.

— Zău că da. Sun-o tu. Te-a plăcut mai mult decât pe mine.

Nici măcar n-a durut să admit asta.

— Vezi cât de repede poţi s-o faci să vină la sediu. Adu-o în două ore, şi fac cinste cu masa de prânz.

Fiona era la spital – pe fundal, aparatul bipăia constant – şi chiar „Alo-ul” ei a sunat epuizat până la limita rezistenţei.

— Doamnă Rafferty, sunt detectivul Curran. Ai un minut?

O clipă de tăcere.

— Stai un pic, a zis Fiona.

A înăbuşit telefonul cu o mână:

— Trebuie să vorbesc la telefon. Doar că o să ies afară, OK? strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

Clicul unei uşi, şi bipăitul a dispărut.

— Alo?

— Îmi pare rău să te iau de lângă sora ta. Cum se simte? a întrebat Richie.

Un moment de tăcere.

— Nu grozav. La fel ca ieri. Atunci aţi vorbit cu ea, nu? Înainte să ni se permită să intrăm.

Era un tăiş în vocea Fionei.

— Da, am vorbit câteva minute, a rostit calm Richie. N-am vrut s-o obosim prea mult.

— Aveţi de gând să vă întoarceţi şi să continuaţi să-i puneţi

întrebări? Fiindcă n-ar trebui. N-are nimic să vă spună. Nu-şi aminteşte nimic. Mai mult, nici măcar nu poate să *vorbească.* Doar plânge. Toate doar plângem.

Vocea Fionei tremura.

— Puteţi să… să o lăsaţi în pace? *Vă rog?*

Richie învăţase: n-a răspuns la asta.

— Am sunat fiindcă avem nişte veşti pentru tine. O să fie la televizor mai târziu, dar ne-am gândit ca mai degrabă să auzi asta de la noi. Am arestat pe cineva.

Linişte.

— N-a fost Pat. V-am zis. V-am *zis.*

Ochii lui Richie i-a întâlnit pe-ai mei pentru o clipă.

— Da, ne-ai zis.

— Cine… Of, Doamne. Cine e? *De ce* a făcut asta? *De ce?*

— Încă lucrăm la asta. Noi credem că ai putea să ne dai o mână de ajutor. Poţi să vii la Castelul Dublin, să vorbim despre asta? Îţi dăm detaliile acolo.

Altă clipă de pauză, în timp ce Fiona încerca să prindă toate astea.

— Da. Da, categoric. Doar, pot, poate să aştepte un timp? Mama a plecat acasă, să doarmă un pic, nu vreau s-o las pe Jenny singură – mama se întoarce la şase, aş putea să vin la voi cam la şapte. Ar fi prea târziu?

Richie a ridicat din sprâncene la mine. Am dat din cap.

— E perfect, a zis el. Şi, ascultă, doamnă Rafferty. Fă-ne o favoare şi nu-i spune surorii tale încă. Asigură-te că nu-i spune nici mama ta. OK? Odată ce suspectul a fost acuzat, o să putem să-i spunem, dar e încă devreme. Nu vrem s-o supărăm dacă ceva merge rău. Poţi să-mi promiţi?

— Da. N-am să spun nimic.

Şi-a tras rapid respiraţia.

— Tipul ăsta. Te rog. Cine e?

Richie a zis cu blândeţe:

— Vorbim mai târziu. Ai grijă de sora ta, da? Şi de tine. Pe curând.

A închis înainte ca Fiona să continue să întrebe. Mi-am verificat ceasul. Era aproape trei: patru ore de aşteptare.

— Fără prânz moca pentru tine, rază de soare, am glumit eu.

Richie a pus telefonul la loc şi mi-a zâmbit rapid.

— Şi eu care aveam de gând să comand homar.

— N-ai dori să te opreşti la salată de ton? Aş vrea să mergem la Brianstown, să verificăm echipele de căutare şi să te întâlneşti din nou cu puştiul Gogan, însă pe drum ar trebui să luăm ceva de mâncare. Mi-ar părea rău să mori de foame.

— Merge şi salata de ton. N-aş vrea să-ţi distrug reputaţia.

Încă zâmbea. Modestie sau nu, Richie era un om pe cinste.

— Apreciez grija ta, am zis eu. Termină tu înăuntru. Eu îi dau un ţâr lui Larry, să-i spun să-şi aducă băieţii aici, apoi putem să ne mişcăm.

Richie s-a întors jos sărind câte două trepte.

— *Extravagantule,* a spus Larry încântat. Ţi-am zis în ultima vreme că te iubesc?

— Asta nu se învecheşte niciodată. Ce-am mai făcut de data asta?

— Maşina. Tot ce şi-ar putea dori cineva, şi nici nu e ziua mea de naştere.

— Fă-mi un rezumat. Dacă îţi trimit cadouri, merit să ştiu ce e în ele.

— Păi, prima chestie a fost chiar *în* maşină. Când s-au dus băieţii s-o tracteze, a căzut un breloc din locaşul roţii de rezervă. Avem cheile maşinii, avem ceva ce arată ca o pereche de chei de la casă – una Chubb, una de yală – şi, bătăi de tobă, vă rog, avem o cheie de la uşa din spate a familiei Spain.

— Ei, asta e drăguţ. Codul de alarmă, şi acum asta, nu mai trebuie decât să aflăm de unde a luat Conor cheia – şi un răspuns evident vine în câteva ore, dintr-o discuţie –, şi toată problema încurcată a accesului are să fie frumos legată cu o fundă.

Casa frumoasă şi solidă a lui Pat şi Jenny fusese la fel de sigură ca un cort pe o plajă neîmprejmuită.

— M-am gândit c-o să-ţi placă. Şi odată ce am intrat, efectiv, în maşină, of, Doamne. Cât iubesc maşinile. Am văzut tipi care au făcut, practic, baie în înălbitor pur după ce şi-au

încheiat afacerile, dar s-au deranjat să-şi cureţe maşinile? Nu. Vehiculul ăsta e un *cuib* incontestabil de păr, fibre, murdărie şi toate lucrurile frumoase, iar dacă aş putea, aş paria că o să găsim cel *puţin* o potriveală între maşină şi locul crimei. Am luat şi o urmă de încălţăminte cu noroi de pe covoraşul de pe podeaua şoferului. Va trebui să studiem bine, să vedem cât de multe detalii putem să obţinem, oricum, urma e de la nişte tenişi bărbăteşti, mărimea zece sau unsprezece.

— Chiar mai drăguţ.

— Şi apoi, desigur, mai e şi sângele, a rostit Larry cu sfială.

La faza asta n-am fost chiar surprins. Din când în când, munca de detectiv îţi oferă o zi ca asta, o zi în care îţi iese totul, când nu trebuie decât să întinzi mâna, şi o probă grăsuţă şi suculentă îţi cade în ea.

— Cât?

— Pete *peste tot.* Doar câteva pe mânerul uşii şi pe volan. Îşi scosese mănuşile când s-a întors la maşină, însă scaunul şoferului e plin – o să le trimitem pe toate pentru ADN, dar o să le spun că s-ar putea să se potrivească victimelor tale. Spune-mi că te-am făcut fericit.

— Cel mai fericit om din lume. Şi, în schimb, am alt cadou pentru tine. Sunt cu Richie la apartamentul suspectului, aruncăm o privire rapidă în jur. Când ai o clipă, ne-ar plăcea să vii aici şi să-l cercetezi cum trebuie. Nu e sânge, din câte se vede – îmi pare rău pentru asta –, însă avem alt calculator şi alt telefon ca să-l ţinem ocupat pe tânărul Kieran, şi sunt sigur că ai să găseşti şi ceva care să te intereseze pe tine.

— Paharul meu e plin ochi. Vin cât de repede pot. O să mai fiţi acolo, tu şi noul tău prieten?

— Probabil că nu. Ne întoarcem la locul crimei. Omul tău cu monitorizarea viezurelui e acolo?

— Este. Am să-i spun să vă aştepte. Şi o să păstrez marea ta îmbrăţişare pentru mai târziu. Ciao, ciao.

Larry a închis.

Cazul se lega. Am simţit asta, o senzaţie fizică reală, ca şi cum ar fi fost în propriile vertebre, alunecând în aliniamente cu mici clicuri încrezătoare, permiţându-mi să mă îndrept şi să

respir din adâncul măruntaielor pentru prima dată după zile întregi.

Killester e aproape de mare şi pentru o clipă mi s-a părut că am prins o adiere de aer sărat, viu şi sălbatic, tăind direct prin toate mirosurile oraşului ca să mă dibuie. Când mi-am pus telefonul în buzunar şi am coborât scările, m-am surprins zâmbind către cerul cenuşiu şi păsările rotitoare.

Richie punea la loc rahatul în morman pe canapea.

— Larry a dat lovitura cu maşina lui Conor. Fire de păr, fibre, o urmă de încălţăminte şi – ia-o pe-asta – o cheie de la uşa din spate a familiei Spain. Richie, prietene, asta e ziua noastră norocoasă.

— Grozav. E minunat, da.

Richie a ridicat privirea.

— Ce e?

S-a întors ca şi cum se extrăgea dintr-un vis înşelător.

— Nimic. Sunt bine.

Avea chipul chinuit şi concentrat, întors spre sine însuşi. Se întâmplase ceva.

— Richie.

— Doar aş vrea un sandvici. Mă simt un pic aiurea dintr-odată, ştii cum e. De la concentraţia scăzută de zahăr din sânge, probabil. Iar aerul de aici şi toate…

— Richie. Dacă s-a întâmplat ceva, trebuie să-mi spui.

Ochii lui s-au întors către mine. Arăta tânăr şi nebuneşte pierdut, iar când buzele i s-au despărţit, am ştiut că avea să ceară ajutor.

Apoi ceva pe chipul lui a făcut clic şi s-a închis.

— Nu s-a întâmplat nimic. Serios. Mergem, da?

Când mă gândesc la cazul Spain, din adâncul nopţii fără sfârşit, ăsta e momentul pe care mi-l amintesc. Orice altceva, orice altă alunecare şi poticnire de-a lungul drumului ar fi putut să fie îndreptată. Asta e cea pe care o strâng din răsputeri, din cauza tăişului aprig. Aer rece şi nemişcat, o rază slabă de soare strălucind pe zidul din faţa ferestrei, miros de pâine veche şi mere.

Ştiam că Richie mă minţea. Văzuse ceva, auzise ceva,

pusese o piesă la loc şi zărise vreo imagine nou-nouţă. Era datoria mea să continui să insist până când se limpezea. Am înţeles asta. Am înţeles atunci, în acel apartament cu tavanul jos, cu praful făcându-mi mâinile să mă usture şi îmbâcsind aerul. Am înţeles – sau ar fi trebuit să înţeleg dacă m-aş fi mobilizat în oboseală şi toate celelalte care nu sunt o scuză – că Richie era responsabilitatea mea.

M-am gândit că înţelesese ceva care dovedea o dată pentru totdeauna că Brennan era omul nostru, şi voia să-şi mai cruţe pentru o vreme în particular mândria rănită. M-am gândit că ceva îi relevase un motiv şi voia să facă încă vreo câţiva paşi mai departe pe acest drum, până când era sigur, înainte să mă ia cu el. M-am gândit la ceilalţi parteneri din echipă, cei care se ţin bine mai mult decât cele mai multe căsătorii, la echilibrul abil cu care se mişcă unul în jurul celuilalt, la încrederea la fel de solidă şi practică precum o haină sau o cană, ceva despre care nu se vorbeşte niciodată, fiindcă e mereu în funcţiune.

— Da. Ai putea s-o rezolvi, probabil, şi cu ceva mai multă cafea. Ştiu că eu pot. Haide să plecăm de-aici, am spus eu.

Richie a aruncat un ultim rahat de-al lui Conor pe canapea, a luat punga mare cu probe care conţinea lada de portocale şi s-a frecat de mine în trecere, trăgând de mănuşă cu dinţii, s-o scoată. L-am auzit opintindu-se cu lada pe trepte.

Înainte să sting lumina, am aruncat o ultimă privire în jur, scanând fiecare centimetru după chestia misterioasă care şi-a croit drum spre el din senin. Apartamentul era tăcut, ursuz, deja reînchizându-se în sine şi redevenind gol. Nu era nimic acolo.

12

Richie a făcut un efort mare pe drumul spre Portul Sfărâmat. A continuat discuţia cu mine, relatându-mi o poveste lungă şi tristă despre când era poliţist în uniformă şi un caz cu doi fraţi vârstnici care se băteau pentru un motiv ce avea de-a face cu oile – fraţii erau amândoi surzi, accentele lor de munteni erau prea greu de înţeles pentru Richie, nimeni n-avea nicio idee ce se întâmpla, şi povestea se încheiase cu ei unindu-şi forţele împotriva băiatului de la oraş, şi Richie părăsindu-le casa cu un baston împungându-l în fund. Era jucăuş, încercând să menţină conversaţia pe teren sigur. I-am cântat în strună. Am avut şi eu probleme asemănătoare cât am purtat uniformă, chestii pe care n-ar fi trebuit să le păţim în şcoala de poliţie, chestii de te apuca râsul.

Ar fi fost un drum bun, destul de relaxant dacă n-ar fi fost umbra subţire dintre noi întunecând parbrizul, îngroşându-se ori de câte ori se lăsa liniştea.

Echipa subacvatică găsise o barcă de pescuit zăcând pe fundul apei de mult timp, şi au arătat clar că ăsta era cel mai interesant lucru pe care se aşteptau să-l descopere. Erau fără chip şi eleganţi în costumele lor de scufundare, făcând ca portul să arate militar şi sinistru. Le-am mulţumit, le-am strâns mâinile cu mănuşi din cauciuc şi le-am zis să meargă acasă. Căutătorii care lucraseră pe proprietate era murdari, obosiţi şi enervaţi. Găsiseră opt cuţite de diferite forme şi dimensiuni, toate plantate în mod clar peste noapte de adolescenţi care se credeau genii hilare făcând o treabă de om mare, şi toate astea trebuiau verificate. Am zis echipei să mute căutarea sus pe deal, unde îşi ascunsese Conor maşina.

Potrivit poveştii lui, armele erau în apă, dar Richie avea dreptate cu privire la asta: Conor îşi făcea jocul cu noi. Până să ştim exact ce joc şi de ce, tot ce declara trebuia verificat.

Un tip înalt şi zvelt, cu păr blond nepieptănat şi un hanorac prăfuit, stătea pe zidul grădinii familiei Spain – fuma o ţigară rulată şi arăta dubios.

— Te putem ajuta? am întrebat eu.

— Salut, a zis el suflând fumul pe talpa pantofului. Detectivii, da? Sunt Tom. Larry a zis că aţi vrut să vă aştept.

Atât din pricina hainelor de laborator şi a salopetelor de la locul crimei, cât şi a faptului că nu se ocupă cu publicul, Biroul are standarde vestimentare mai scăzute decât noi, dar, chiar şi aşa, tipul ăsta era ieşit din comun.

— Detectiv Kennedy şi detectiv Curran. Tu eşti aici pentru animalul din pod?

— Da. Vreţi să intraţi, să vedeţi ce se întâmplă?

Arăta ca şi cum îşi tocise coatele, însă Larry e feroce de pretenţios cu cei cu care lucrează, aşa că am încercat să nu-l calific pe puşti cu uşurinţă.

— Haide, am zis eu. Băieţii tăi au găsit un prigor mort în grădina din spate. Ai aruncat o privire?

Tom şi-a pus chiştocul de ţigară în punga cu tutun, s-a aplecat pe sub bandă şi şi-a târşâit picioarele pe alee.

— Da, sigur, dar nu sunt prea multe de văzut acolo. Lar a zis că vreţi să ştiţi dacă a fost un animal care ucide sau nu un om. Oricum, toată activitatea insectelor a distrus rana. Tot ce pot să vă spun e că a fost un fel de zdrenţuire, da? Şi anume, că n-a fost făcută de o lamă ascuţită. Ar fi putut să fi fost o lamă zimţată, probabil una boantă. Nu pot să precizez.

— Ce fel de dinţi? a întrebat Richie.

Tom a zâmbit.

— Nu de om. Ce, te gândeşti că tipul tău a fost vreun Ozzy[57]?

Richie i-a zâmbit înapoi.

— Corect. Halloween fericit. Sunt prea bătrân pentru lilieci, aici e un prigor.

— E aşa de aiurea, a zis Tom vesel.

Cineva reparase uşa familiei Spain – aş zice cu câteva şuruburi şi un lacăt –, ca să ţină afară stafiile şi jurnaliştii.

S-a căutat în buzunar după cheie.

— Nu. Dinţi de animale. S-ar putea să ne uităm după un şobolan sau o vulpe, doar că ambele i-ar fi mâncat, probabil, maţele şi chestii, nu doar capul. Dacă a fost un animal, am să

spun, probabil, o mustelidă. Ca hermelinele şi nurca, da? Ceva din familie. Care omoară şi fără să mănânce.

— Aşa a presupus şi detectivul Curran, am spus eu. Ar fi în stare o mustelidă să facă ce s-a întâmplat în pod?

Lacătul a scos un clic, iar Tom a împins uşa s-o deschidă. În casă era frig – cineva oprise căldura – şi dispăruse mirosul slab de lămâie din aer. În schimb, mirosea a sudoare, a plasticul chimic al salopetelor de la locul crimei şi a sânge vechi. Curăţarea scenei crimei nu era în fişa postului nostru. Noi lăsam resturi în urmă, ale criminalului şi ale noastre, până când supravieţuitorii fie chemau o echipă profesionistă, fie curăţau singuri.

Tom s-a îndreptat spre scări.

— Da, am citit topicul victimei tale pe Wildwatcher. Are, probabil, dreptate să excludă şoarecii, şobolanii şi veveriţele – ar fi fost grămadă pe untul de arahide. Prima dată m-am gândit: hei, n-are pisică vreun vecin? Totuşi, câteva chestii nu se pupă. O pisică n-ar lua doar capul de la prigor şi n-ar pierde prea mult timp prin pod fără să se dea de gol – miaună ca să coboare prin trapa podului sau ceva. Ele nu se raportează la oameni la fel ca animalele sălbatice. În plus, victima ta a zis că a simţit miros ca de mosc, da? Mosc sau fum? Nu mi se pare că are vreo legătură cu pisica. Însă cele mai multe dintre mustelide, da, lasă un miros de mosc.

A scormonit după o scară pliantă pe undeva şi a pus-o pe palier, sub trapă. Am scos lanterna. Uşile dormitorului erau încă pe jumătate deschise. Am zărit o bucăţică din patul lui Jack.

— Cu grijă, a zis Tom legănându-se să treacă prin trapă.

Lanterna lui s-a aprins deasupra noastră.

— Trageţi spre stânga, da? Nu vreau să loviţi asta.

Capcana era pe jos în pod, la doar câţiva centimetri în dreapta trapei. O văzusem doar în poze. Solidă, mult mai puternică şi mai obscenă, cu dinţi răi căscaţi larg în lumina lanternei alunecând în arce moi de-a lungul fălcilor. O privire, şi auzi vâjâitul fioros al aerului, bufnitura care zdrobeşte osul. Niciunul dintre noi nu s-a apropiat.

Pe jos era împrăştiat un lanţ lung, ancorând capcana de o ţeavă de metal jos, într-un colţ, printre sfeşnice prăfuite şi jucării din plastic pentru care copiii erau deja prea mari. Tom a împins lanţul cu vârful piciorului, păstrând distanţa.

— Asta e o capcană pentru prinderea piciorului, a explicat el. Nemernici nesuferiţi. Cu câţiva euro în plus iei una cu fălci căptuşite sau îndoite, care face mai puţine daune, dar asta în stil vechi, niciunul dintre voi nici măcar nu-şi imaginează. Animalul se duce după momeală, pune presiune pe tavă, fălcile muşcă şi nu-i mai dau drumul. După un timp, animalul sângerează sau moare de stres şi de epuizare dacă nu vii să-l iei. Ar putea să-şi roadă propriul picior, dar, probabil, ar sângera de moarte mai întâi. Capcana asta are falca deschisă optsprezece centimetri: ar putea să prindă orice până la, să zicem, un lup. Victima ta nu era sigur ce vâna, însă era al naibii de hotărâtă să-l prindă.

— Şi tu? am întrebat eu.

Mi-am dorit ca Pat să fi avut înţelepciunea să-şi instaleze o lumină în pod. Nu voiam să iau fasciculul lanternei de pe capcană – mi se părea că s-ar putea să ajung prea aproape, în beznă, unde poţi să judeci greşit un pas –, dar nici n-am luat-o razna cu privire la toate colţurile alea invizibile. Prin membrana subţire de ţiglă şi izolaţie am putut să aud tare marea.

— Ce crezi că vâna?

— OK. Prima întrebare, da, e accesul. Nu sunt probleme acolo.

Tom a clătinat din bărbie. În partea de sus a peretelui din spate – deasupra dormitorului lui Jack, din ce-mi dădeam eu seama – era o pată de lumină slabă cenuşie.

Am văzut ce voise să spună inspectorul de clădiri. Gaura era un decalaj zdrenţuit care arăta ca şi cum peretele fusese, pur şi simplu, smuls de acoperiş.

Richie a pufnit într-un râs lipsit de amuzament.

— Uită-te la asta, a zis el. Nu-i de mirare că nu răspund constructorii la telefoanele familiei Gogan. Dacă-mi dai destul Lego, şi eu construiesc o proprietate mai bună.

— Cele mai multe dintre mustelide sunt mici ticăloase agile, a continuat Tom. Ele ar putea să treacă peste zidul grădinii şi să urce, nicio problemă, dacă sunt atrase de căldură sau de miros de mâncare gătită. Nu mi se pare că un animal a făcut, de fapt, gaura, dar un animal ar fi putut s-o extindă. Vedeţi asta?

Marginea superioară a orificiului, zimţat şi mărunţit, izolaţia roasă.

— Asta ar putea să fi fost făcută de dinţi şi gheare sau ar putea să fie doar uzura timpului. N-am cum să ştiu sigur. La fel avem şi colo.

Fasciculul lanternei s-a mişcat în jos şi-napoi, peste umărul meu. Aproape am tresărit, însă el doar alegea o grindă de acoperiş din colţul celălalt.

— Tare sau ce? a întrebat Tom.

Lemnul era traversat de nenumărate urme adânci, în seturi paralele de trei sau patru. Unele dintre ele erau lungi de treizeci de centimetri. Grinda arăta de parcă ar fi fost atacată de un jaguar.

— Astea ar putea să provină de la gheare, de la vreun fel de maşină, de la un cuţit sau de la o bucată din lemn având cuie bătute în ea, a precizat Tom. Alegeţi.

Puştiul mă enerva – atitudinea „ho-tipule-las-o-moale-şi-calmează-te” pentru ceva pe care eu, personal, n-o iau uşor, sau, poate, era doar faptul că toată lumea desemnată la cazul ăsta părea să aibă paisprezece ani şi eu ratasem nota care zicea că recrutam în parcuri de skateboard.

— Tu eşti expertul aici, fiule. Tu eşti ăla care e aici să ne spună ce crede. De ce nu alegi *tu*.

Tom a ridicat din umeri.

— Dacă ar trebui să pariez, aş merge pe un animal. Dar nici vorbă să pot să-ţi spun ce-o fi fost vreodată, de fapt, aici. Urmele ar fi putut să fie făcute pe vremea când aici era şantier şi grinda a fost expusă sau a zăcut pe jos pe-afară. Asta ar putea să aibă mai mult sens având în vedere că e o singură grindă, da? Dar dacă ceva le-a făcut aici, hoo. Vezi spaţiile dintre urme?

A înclinat din nou fascicolul lanternei la rizuri.

— Sunt depărtate cam la doi-trei centimetri. Asta nu e hermelină sau nurcă. Mai degrabă ceva cu labe afurisit de mari a făcut asta. Dacă asta vâna victima ta, atunci dimensiunea capcanei n-a fost nejustificată, la urma urmelor.

Conversaţia mă irita mai mult decât ar fi trebuit. Colţurile ascunse ale podului păreau înghesuite, clocotind de zgomote aproape inaudibile şi dojenitoare, şi de ochi roşii ficşi. Toate instinctele îmi erau ascuţite şi mobilizate, încordate pentru luptă.

— Mai avem ceva de văzut aici? Sau putem să continuăm discuţia undeva unde să nu fie nevoie să-mi dublez factura la curăţătorie la fiecare şaizeci de secunde?

Tom a părut uşor surprins. Şi-a examinat pieptul hanoracului, care arăta ca şi cum s-ar fi luptat cu gheme de praf.

— Oh, a zis el. Corect. Nu, astea-s toate chestiile bune. Am aruncat o privire după fecale, fire de păr, orice urmă de cuibărit, dar nimic. Mergem jos, da?

Am coborât ultimul, menţinându-mi lumina lanternei fixată pe capcană. Eu şi Richie ne-am ferit de ea involuntar, pe drumul prin trapă.

— Deci, am zis eu pe palier, luând o batistă şi începând să-mi curăţ haina – praful era o chestie nesuferită, maronie şi lipicioasă, ca un fel de produs industrial toxic. Spune-mi cu ce avem de-a face.

Tom s-a aşezat confortabil cu fundul pe scara pliantă, a ridicat o mână şi a început să bifeze pe degete.

— OK, aşadar, mergem pe ipoteza mustelide, da? În Irlanda nu sunt nevăstuici. Avem hermeline, însă sunt mici, cam la două sute de grame. Nu sunt sigur că ar putea să facă genul de zgomot de care vorbea tipul vostru. Jderii de pin sunt mai grei şi căţărători de cel mai înalt nivel, dar nu e nicio pădure mai aproape decât dealul din capătul golfului, aşa că ar fi cam în afara arealului lor, şi, oricum, n-am reperat niciun jder în jur. O nurcă totuşi ar putea să fie. Le place să trăiască lângă apă, deci – a balansat el bărbia spre mare – zile fericite, da? Sunt

ucigaşe fără să mănânce tot, sunt căţărătoare, nu se sperie de nimic, inclusiv de oameni, şi put.

— Şi sunt mici nemernice rele. Ar ataca un copil fără nicio problemă. Dacă ai una în casă, te-ai gândi al naibii de serios să scapi de ea. Am dreptate?

Tom a făcut un semn vag din cap.

— Cred, da. Sunt nebune şi agresive – am auzit că o nurcă atacă un miel de douăzeci de kilograme, străbate orbita direct spre creier, trece la următorul, şi o ţine aşa cu mai multe zeci într-o singură noapte. Iar când sunt încolţite, se luptă pe viaţă şi pe moarte. Deci, da, n-ai fi prea fericit să se învârtă vreuna pe-aici. Totuşi, nu sunt întru totul convins că asta avem. Sunt, poate, de mărimea unei pisici mari de casă, în cel mai rău caz. N-au avut niciun motiv să fi *lărgit* gaura de intrare, nici vorbă să fi lăsat urmele alea de gheare şi niciun motiv să fie nevoie de o capcană aşa de mare ca să le prinzi.

— Nu m-ar face să mă răzgândesc. Cum ai zis, nu putem să presupunem că animalul din pod e responsabil şi pentru gaură, şi pentru grindă. Cât priveşte capcana, victima noastră nu ştia ce vâna, aşa că a săvârşit o eroare din precauţie. O nurcă e încă de luat în considerare.

Tom m-a examinat cu o uşoară surprindere şi mi-am dat seama că în vocea mea fusese o înţepătură.

— Păi, da. Adică, nu pot să jur că aici a fost *ceva* vreodată, prin urmare, nimic nu e un baubau. Totul e ipotetic, da? Spun doar ce bucăţi s-ar potrivi şi unde.

— Grozav. Multe dintre ele s-ar potrivi cu o nurcă. Alte posibilităţi?

— Alta poate să fie o vidră. Marea e chiar acolo, şi ele ocupă teritorii vaste, aşa că una dintre ele ar putea să trăiască jos, pe plajă, şi să considere casa asta o parte din domeniul ei. Şi ele sunt mari nemernice, lungi de o jumătate de metru sau un metru, cam de zece kilograme. O vidră ar fi putut să lase urmele alea pe grindă şi n-ar fi avut, poate, nevoie să lărgească gaura de acces. Şi pot să devină destul de jucăuşe, deci ar avea sens zgomotele alea de rostogolire – dacă au găsit, să spunem, unul dintre suporturile alea de lumânări sau

jucăriile sau ceva, şi s-ar fi încăierat cu ele prin pod…

— Un metru şi zece kilograme rostogolindu-se prin casa ta, chiar deasupra copiilor tăi, i-am zis eu lui Richie. Pare ceva care ar putea să facă un tip rezonabil, normal să se cam îngrijoreze. Am dreptate?

— Hei, a spus Tom calm ridicând mâinile. Mai încet. Nu e chiar potriveala perfectă. Vidrele au miros specific, da, însă îl emană prin excremente, iar omul tău n-a găsit nimic. Am mirosit prin jur şi n-am descoperit nici eu. Nimic în pod, nimic sub podeaua podului, nimic în grădină.

Chiar şi în afara podului, casa părea într-un fel agitată, infestată. Peretele din spatele meu, gândul la cât de subţire era tencuiala mi-au creat o senzaţie de mâncărime.

— Nici eu n-am simţit niciun miros. Voi?

Richie şi Tom au scuturat din cap.

— Deci poate că nu excrementele le-a mirosit Pat, ci vidra în sine, iar acum n-a mai fost pe-aici de-o vreme, aşadar, parfumul s-a risipit.

— S-ar putea. Ele miros, da. Dar… nu ştiu, omule.

Tom a mijit ochii în depărtare, vârându-şi un deget printre şuviţele nepieptănate ca să-şi scarpine scalpul.

— Nu e doar mirosul. Toată chestia asta nu e comportament de vidră. Şi cu asta basta. Chiar nu sunt căţărătoare – adică, am *auzit* de vidre căţărându-se, dar asta e ca un titlu de ziar, înţelegi ce vreau să spun. Chiar dacă au făcut-o, îţi închipui că e vizibil ceva de mărimea aia mergând în sus şi-n jos pe o casă. Şi sunt *sălbatice.* Nu sunt şobolani sau vulpi, chestii urbanizate pentru care e OK să trăiască printre oameni. Vidrele se ţin departe de noi. Ar fi al naibii de ciudat să ai o vidră aici. Ar fi genul despre care celelalte vidre le-ar spune puilor lor să nu se joace la ea în grădină.

Richie şi-a mişcat bărbia spre gaura de deasupra plintei.

— Ai văzut astea, da?

Tom a dat din cap.

— Ciudate sau ce? Victimele aveau casa aranjată, toate rahaturile lor *asortate,* dar erau OK cu găurile masive în pereţi? Oamenii sunt ciudaţi.

— Ar fi putut să le facă o vidră şi pe astea? Sau o nurcă?

Tom s-a ghemuit pe vine şi a examinat gaura, întinzând gâtul în unghiuri diferite, ca şi cum ar fi avut toată săptămâna la dispoziţie.

— Poate, a răspuns el, în cele din urmă. Ar fi ajutat dacă am fi avut nişte resturi, ca să putem cel puţin să spunem dacă au fost făcute din interior sau din afară, dar victimele voastre nu se jucau când era vorba de făcut curat. Cineva chiar a şlefuit marginile – vedeţi colo? —, aşa că a dispărut orice posibilă urmă de gheare sau dinţi. Cum am zis: ciudat.

— Am să le rog pe următoarele noastre victime să se asigure că trăiesc într-o colibă. Între timp, lucrăm cu ce avem, am spus eu.

— Nicio grijă, a zis Tom vesel. Despre nurcă trebuie să precizez că n-ar fi putut să facă asta. Nu prea sapă dacă nu e nevoie, şi cu labele alea mici…

A fluturat mâinile.

— Totuşi, tencuiala e destul de subţire, nu le-ar fi luat secole să facă genul ăsta de prejudiciu. Vidrele sapă şi sunt puternice, aşa că, da, o vidră ar fi putut s-o facă uşor. Doar dacă nu s-au blocat în interiorul peretelui, undeva de-a lungul drumului, sau n-au ros un fir electric şi bâzzt, vidră la grătar. Deci poate da, dar probabil nu. Vă ajută asta cu ceva?

— Ai fost de mare ajutor, am zis eu. Mulţumesc. Te anunţăm dacă mai apar informaţii.

— Oh, da, a exclamat Tom îndreptându-se şi oferindu-mi un semn cu ambele degete mari ridicate şi un zâmbet mare. Toată treaba asta e un rahat nebun, da? Mi-ar plăcea teribil să aflu mai multe.

— Sunt încântat că putem să-ţi facem ziua frumoasă. Am să iau cheia aia, dacă n-ai alte planuri cu ea.

Am întins mâna. Tom a tras un amestec de rahaturi din buzunar, a ales cheia de la lacăt şi mi-a aşezat-o în palmă.

— Plăcerea e de partea mea, a zis el vesel şi a coborât scările, cu şuviţele nepieptănate fluturând.

La poartă, Richie a zis:

— Aş zice că poliţiştii în uniformă ne-au lăsat la sediu copii

după cheia aia, nu?

Ne uitam cum Tom se îndrepta gârbovit spre maşina lui, care, în mod inevitabil, era o furgonetă Volkswagen verde în nevoie urgentă de un strat de vopsea.

— Probabil, ne-au lăsat. N-am vrut ca micul onanist să-şi aducă tovarăşii cu care umblă după nurci într-un tur la locul faptei. Gen „Omule, cât de cool e asta?" Ăsta nu e un blestemat *de divertisment.*

— Tehnicieni, a zis Richie absent. Ştii cum sunt. Şi Larry e, sigur, la fel.

— Asta-i altceva. Tipul ăsta e ca un *adolescent.* Are nevoie să se înţeleagă pe sine şi să crească. Sau, poate, n-am eu răbdare cu puştii zilele astea.

— Deci, a zis Richie împingându-şi mâinile adânc în buzunare.

Nu se uita la mine.

— Găurile, da? Nu e surpare. Şi niciun animal de care omul tău să fie sigur.

— N-a zis asta.

— Cam pe-aici.

— „Cam pe-aici" nu se pune în jocul ăsta. Conform dr. Dolittle[58] ăstuia, încă sunt în discuţie nurca şi vidra.

— Crezi că una dintre astea a făcut treaba? Pe cuvântul tău. Crezi?

În aer se simţea primul iz de iarnă. În jumătăţile de casă de peste drum, puştii care încercau să se îmbete purtau jachete matlasate şi căciuli de lână.

— Nu ştiu. Şi, pe cuvânt, nu prea îmi pasă, fiindcă şi dacă Pat a făcut găurile, nu văd cum asta ar face din el un maniac criminal. Cum te-am întrebat înăuntru. Să zicem că un animal misterios de zece kilograme îţi aleargă prin pod. Sau să admitem că unul dintre cei mai *agresivi şi nebuni* prădători din Irlanda a stat chiar deasupra patului fiului tău. Ai fi dispus să faci câteva găuri în pereţi dacă te-ai gândi că aşa scapi cel mai uşor de asta? Ar însemna că e ceva în neregulă cu mintea ta?

— Dar nu aşa scapi cel mai uşor. Otrava…

— Să presupunem că ai încercat otrava, şi animalul a fost

prea deştept ca s-o ia. Sau chiar mai probabil: să zicem că otrava şi-a făcut treaba, însă animalul a murit undeva în pereţii tăi, nu ştii exact unde. Atunci, pui mâna pe ciocan? Ar însemna asta că eşti destul de dus cu pluta ca să-ţi omori propria familie?

Tom şi-a pornit furgoneta, care a lăsat un nor de fum neprietenos cu natura, şi ne-a făcut cu mâna în timp ce se îndepărta. Richie i-a răspuns automat la salut, şi am văzut umerii ăia slabi ridicându-se şi coborând într-o respiraţie amplă.

S-a uitat la ceas şi a zis:

— Avem timp pentru discuţia cu familia Gogan, da?

Pe fereastra din faţă a familiei Gogan se vedeau mulţi lilieci din plastic şi, la nivelul ăsta de bun-gust, m-aş fi aşteptat şi la un schelet din plastic în mărime naturală.

Uşa s-a deschis rapid. Cineva fusese cu ochii pe noi.

Gogan era un tip masiv, cu o burtă tremurătoare atârnând peste marginea treningului bleumarin şi un cap ras preventiv, şi era în locul de unde Jayden se holbase nărod.

— Ce-i? a întrebat el.

— Sunt detectivul Kennedy şi el e detectivul Curran. Domnul…?

— Domnul Gogan. Ce vreţi?

Domnul Gogan era Niall Gogan, în vârstă de treizeci şi doi de ani, avea o condamnare veche de 8 ani fiindcă aruncase o sticlă pe geamul trenului local, cea mai mare parte a vieţii lui de adult condusese un stivuitor într-un depozit şi în prezent nu lucra, nu oficial, oricum.

— Investigăm crimele de alături. Putem să intrăm câteva minute?

— Puteţi să vorbiţi cu mine aici.

— I-am promis doamnei Gogan că o ţinem la curent, a explicat Richie. Era îngrijorată, da? Avem ceva noutăţi.

După o clipă, Gogan s-a tras înapoi din uşă.

— Ziceţi repede. Avem treabă.

De data asta aveam toată familia. Se uitau la un serial

siropos şi mâncau ceva care implica ouă fierte tari şi ketchup, judecând după farfuriile de pe măsuţa de cafea şi miros. Jayden stătea întins pe o canapea. Sinéad era pe cealaltă, cu bebeluşul sprijinit într-un colţ, sugând dintr-o sticlă. Puştiul era dovada vie a virtuţii lui Sinéad: era leit taică-su, chel şi cu ochi spălăciţi şi toate celelalte.

M-am tras într-o parte şi l-am lăsat pe Richie în centrul atenţiei.

— Doamnă Gogan, a zis el aplecându-se să dea mâna. A, nu, nu te ridica. Îmi pare rău că vă stricăm seara, dar am promis să vă ţin la curent, nu?

Sinéad cădea, efectiv, de pe canapea de nerăbdare.

— L-aţi prins pe tip, nu?

M-am dus spre un fotoliu de colţ şi mi-am scos agenda – când iei notiţe, devii invizibil dacă o faci cum trebuie. Richie s-a dus la celălalt fotoliu, lăsându-l pe Gogan să se înghesuie pe canapea, la picioarele lui Jayden.

— Avem un suspect în custodie, a spus Richie.

— Jaysus, a respirat Sinéad.

Îi strălucea în ochi privirea aia avidă.

— E un psihopat?

Richie a clătinat din cap.

— Nu pot să vă spun prea multe despre el. Ancheta e încă în desfăşurare.

Sinéad s-a uitat la el cu gura deschisă, dezgustată. Privirea de pe faţa ei zicea: *„M-ai făcut să opresc sonorul televizorului pentru asta?”*

— M-am gândit că aveţi dreptul să ştiţi că tipul ăsta nu mai e pe stradă. De îndată ce pot, o să vă spun mai multe. Dar acum încă încercăm să ne asigurăm că-l vom ţine unde e, aşa că nu putem să ne dezvăluim intenţiile.

— Mulţumim. Asta a fost tot, da? a întrebat Gogan.

Richie a făcut o mutră şi s-a frecat în ceafă, arătând ca un adolescent timid.

— Uite… OK, uite povestea. N-am să mă lungesc mult, da? Însă ştiu ceva sigur: cel mai bun martor posibil e un copil deştept. Ei ajung peste tot, văd totul. Copiii nu trec cu vederea

chestii, modul în care procedează adulţii. Nu le scapă nimic din tot ce mişcă. Aşa că atunci când l-am întâlnit pe Jayden al vostru am fost, pur şi simplu, încântat.

Sinéad a îndreptat un deget spre el şi a început:

— Jayden n-a văzut…

Dar Richie a ridicat mâinile să i-o taie.

— Lasă-ne o clipă, da? Ca să nu-mi pierd şirul gândurilor. Vezi tu, eu ştiu că Jayden *crede* că n-a văzut nimic, altfel ne-ar fi spus ultima dată când am fost aici. Dar presupun că, poate, s-a mai gândit în ultimele zile. Asta e altă chestie pe care o găseşti la un copil deştept. Îi rămâne totul în minte.

Şi-a bătut uşor tâmpla.

— M-am gândit că, dacă sunt norocos, ar fi posibil să-şi amintească ceva.

Toată lumea s-a uitat la Jayden, care a zis:

— Ce-i?

— Ţi-ai amintit ceva care ar putea să ne ajute?

Lui Jayden i-a luat doar o clipă prea mult ca să ridice din umeri. Richie avea dreptate. Ştia ceva.

— Uite-ţi răspunsul, a spus Gogan.

— Jayden, a zis Richie. Am o grămadă de fraţi mai mici. Ştiu când un puşti ascunde ceva.

Ochii lui Jayden au alunecat într-o parte şi în sus, la tatăl lui, întrebători.

— Se oferă vreo recompensă? a vrut Gogan să ştie.

Nu era momentul să discutăm despre recompensa de a ajuta comunitatea.

— Niciuna până acum, dar vă anunţ dacă oferă cineva. Ştiu că nu vrei ca puştiul tău să fie amestecat în asta – nici eu n-aş vrea, în locul tău. Nu pot să spun decât că cel care a făcut asta e un singuratic. N-are nici prieteni care ar putea să umble după martori, nimic de genul ăsta. Cât timp el nu e pe stradă, familia ta e în siguranţă.

Gogan s-a scărpinat în miriştea de sub bărbie şi a luat în considerare şi partea nerostită.

— E nebun, da?

Talentul ăla al lui Richie din nou. Încetul cu încetul, asta

relaxa graniţa dintre un interviu şi o conversaţie.

Richie şi-a întins mâinile în lături.

— Nu pot să vorbesc despre el, omule. Spun doar: trebuie să ieşi afară din casă uneori, da? La lucru, la interviuri, la întâlniri… În locul tău, aş fi mai fericit să-mi las familia singură acasă când aş şti că tipul ăsta e pus bine.

Gogan l-a privit şi a continuat să se scarpine constant.

Sinéad a izbucnit:

— Îţi spun, dacă un criminal în serie nebun se învârte pe-aici, poţi să uiţi de plecatul la bar. Eu nu stau singură aici, să mă trezesc cu vreun lunatic că…

Gogan s-a uitat peste, la Jayden, care stătea aplecat mult pe canapea şi privea cu gura deschisă, şi şi-a smucit capul spre Richie.

— Dă-i drumul. Spune-i omului.

— Ce să-i spun? a vrut Jayden să ştie.

— Nu face pe prostul. Ce te întreabă.

Jayden s-a lăsat şi mai jos pe canapea şi şi-a privit degetele de la picioare săpând în covor.

— A fost doar tipul ăsta. Cum ar fi, cu mult timp în urmă, a spus puştiul.

— Da? Când? a întrebat Richie.

— Înainte de vară. La sfârşitul şcolii.

— Vezi, despre asta vorbesc. Să-ţi aminteşti mărunţişuri. Ştiam că eşti băiat deştept. Iunie, da?

Ridicat din umeri.

— Probabil.

— Unde era?

Ochii lui Jayden s-au îndreptat spre tatăl lui din nou.

— Omule, tu faci ceva bun aici. N-o să ai probleme.

— Spune-i, l-a îndemnat Gogan.

— Am fost la numărul unsprezece. Cum ar fi, cel de la casa crimei? Am fost…

Sinéad a întrebat:

— Ce dracu' făceai acolo? Să dea naiba dacă nu te pocnesc…

A văzut degetul ridicat de Richie şi s-a potolit, cu bărbia

înclinată într-un unghi care sugera că noi toţi eram în mare necaz.

— Cum ai intrat la numărul unsprezece? a întrebat Richie.

Jayden s-a foit. Treningul lui a făcut un zgomot de pârţ pe pielea falsă şi el a chicotit, însă s-a oprit când a văzut că nu i se alătura nimeni.

— Doar mă prosteam, a răspuns el, în cele din urmă. Am avut cheile şi… doar m-am prostit, nu? Am vrut doar să văd dacă merge.

— Ţi-ai încercat cheile pe alte case?

Jayden a ridicat din umeri.

— Păi, de ce nu.

— Fairplay din partea ta. Asta e al naibii de deştept. Noi nu ne-am fi gândit niciodată la asta.

Şi ar fi trebuit s-o facem. Ar fi fost fix în caracterul constructorilor ăstora să ia la preţ redus o grămadă de încuietori cu chei care se potrivesc.

— Se potriveşte la toate casele, da?

Jayden stătea drept ca o lumânare, începând să se bucure de cât de deştept era.

— Nee. Alea de la uşile din faţă sunt inutile. A noastră n-a mers niciunde altundeva, şi am încercat o grămadă. Totuşi, aia de la uşa din spate, nu? Deschide, cum ar fi, jumătate din…

— Ajunge. Taci, a intervenit tatăl.

— Domnule Gogan, a zis Richie. Vorbesc serios. Băiatul nu e în niciun necaz.

— Mă crezi prost? Dacă ar fi fost în alte case – şi n-a fost –, ar fi spargere şi intrare prin efracţie.

— Nici nu mă gândesc la asta. Nici nimeni altcineva n-o s-o facă. Ştii ce mare favoare ne face Jayden al tău? Ne ajută să vârâm la zdup un *criminal.* Sunt într-al nouălea *cer* că s-a jucat cu cheia aia.

Gogan s-a holbat la Richie când detectivul a zis asta.

— Încearcă tu să te întorci la el cu ceva mai târziu, şi are să-şi ia înapoi fiecare cuvânt.

Richie n-a clipit.

— N-am să fac asta. Crede-mă. Şi nici n-am să las pe altcineva s-o facă. Chestia asta e mult prea importantă.

Gogan a mormăit şi a dat din cap spre Jayden, care a zis:

— Serios? Voi nu v-aţi fi gândit niciodată la asta?

Richie a clătinat din cap.

— Proşti, a spus Jayden în şoaptă.

— Despre asta vorbesc: avem noroc că te-am găsit. Care e treaba cu cheia de la uşa din spate?

— Deschide, cum ar fi, jumătate din uşile din spate ale caselor din jur. Adică, evident că n-am încercat în niciuna locuită – Jayden încerca să pară virtuos; nimeni nu l-a crezut –, dar am intrat într-o *grămadă de* case goale din josul străzii şi în toate până la Promenada Ocean View. Uşor. Chiar nu pot să cred că nu s-a mai gândit nimeni la asta.

— Şi deschide la numărul unsprezece. Acolo te-ai întâlnit cu tipul ăsta?

— Da. Eram acolo, doar pierdeam timpul, şi el a bătut la uşa din spate. Cred că a venit peste zidul grădinii.

Venise din ascunzătoarea lui. Văzuse o oportunitate.

— Deci, am ieşit la el. Adică, *mă plictiseam.* Nu era nimic de făcut acolo.

Sinéad a izbucnit:

— Ce ţi-am spus să nu vorbeşti cu străinii? Ce te făceai dacă te băga într-o furgonetă şi…

Jayden şi-a dat ochii peste cap.

— *Îs geniu,* nicidecum prost! Dacă încerca să mă apuce, aş fi *fugit.* Eram la doar două secunde de *aici.*

— Despre ce aţi vorbit? a întrebat Richie.

— Nu despre prea multe. M-a întrebat ce făceam acolo. I-am răspuns că doar pierdeam timpul. M-a mai întrebat cum am intrat. Aşa că i-am explicat despre chei.

Încercase să-l impresioneze pe străin cu deşteptăciunea lui, în acelaşi fel în care încerca să-l impresioneze pe Richie.

— Şi ce-a zis?

— A spus că sunt foarte deştept. Că şi-ar dori să aibă şi el o cheie de genul ăsta. Locuia în celălalt capăt al proprietăţii, dar casa lui fusese inundată din cauza conductelor sparte, aşa că

îşi căuta o casă goală unde să doarmă până şi-o repara pe-a lui.

Era o poveste bună. Conor ştia îndeajuns despre proprietate ca să vină cu ceva plauzibil – Jayden avea toate motivele să creadă în conducte sparte şi reparaţii care trenau pe vecie – şi terminase repede. Reacţionase pe moment, minţind plauzibil, profitând de ce avea la îndemână. Tipul era bun când voia ceva destul de mult.

— A zis că, din păcate, casele fie nu au uşi şi ferestre, aşa că ar îngheţa, fie erau încuiate şi nu puteau să intre înăuntru. A întrebat dacă puteam să-i împrumut cheia mea să facă o copie, ca să poată să ajungă undeva bine. A zis că-mi dă cinci euro. Am spus să-mi dea zece.

Sinéad a izbucnit iar:

— I-ai dat vreunui pervers cheia noastră? *Prostul* dracului…

— Mâine schimb încuietoarea, a rostit Gogan brusc. Gura.

Richie a zis uşor, ignorându-i pe amândoi:

— Are sens. Deci ţi-a dat zece euro şi tu i-ai împrumutat cheia, da?

Jayden s-a uitat pe furiş la mama lui să vadă dacă îl păşteau probleme.

— Da. Şi?

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Nimic. A zis să nu spun la nimeni, altfel ar putea să aibă probleme cu constructorii, fiindcă ei sunt proprietarii caselor. Am spus OK.

Alt motiv deştept. Constructorii nu erau susceptibili de a fi bine văzuţi de nimeni de la Ocean View, nici chiar de copii.

— A zis că pune cheia sub o piatră – mi-a arătat care. Apoi a plecat. A spus mulţumesc. Eu am plecat acasă.

— L-ai mai văzut de-atunci?

— Nee.

— Ţi-ai primit cheia înapoi?

— Da. A două zi. Sub piatră, cum zisese.

— Ştii cumva dacă cheia ta se potriveşte la uşa familiei Spain?

Ăsta era un mod plin de tact de a pune problema. Jayden a

ridicat din umeri, prea uşor şi nu suficient de vehement pentru o minciună.

— N-am încercat niciodată.

Cu alte cuvinte, nu voise să rişte să fie prins de cineva care ştia unde stătea.

— Omul vostru a intrat pe uşa din spate? a vrut Sinéad să ştie.

Avea ochii zgâiţi.

— Explorăm toate posibilităţile, a precizat Richie. Jayden, cum arăta tipul ăsta?

Jayden a ridicat din nou din umeri.

— Slab.

— Mai bătrân decât mine? Mai tânăr?

— Cred că la fel ca tine. Mai tânăr decât el.

Decât mine.

— Înalt? Scund?

Ridicat din umeri.

— Normal. Poate la fel de înalt ca el.

Ca mine, din nou.

— L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea, nu-i aşa?

— Da. Probabil.

M-am aplecat peste servietă şi am scos foaia cu portretele-robot. Unul dintre salahori le pregătise pentru noi în acea dimineaţă, şi făcuse o treabă bună: aproape 1,85 m, toţi slabi, cu păr castaniu tuns scurt şi cu bărbia lată. Jayden ar fi trebuit să vină la sediu pentru o aliniere oficială a mai multor persoane cu trăsături asemănătoare, dar puteam să eliminăm cel puţin posibilitatea că el dăduse cheia vreunui ciudat irelevant.

I-am întins foaia lui Richie, care i-a prezentat-o lui Jayden.

— E aici?

Jayden a stors din asta tot ce-a putut: a înclinat foaia în diferite unghiuri, ţinând-o la nivelul ochilor şi uitându-se cruciş la ea.

— Da. Tipul ăsta, a răspuns băiatul, în cele din urmă.

Degetul lui indica poza din mijloc de pe rândul de jos: Conor Brennan. Ochii lui Richie s-au întâlnit cu ai mei pentru

o clipă.

— Jaysus Christoase, a exclamat Sinéad. A vorbit cu un *criminal.*

Părea undeva între copleşită şi ofensată. Am văzut-o încercând să descopere pe cine să dea în judecată.

— Eşti sigur, Jayden? a întrebat Richie.

— Da. Numărul cinci.

Richie a întins mâna să ia înapoi foaia matrice, dar Jayden încă se holba la ea.

— El i-a omorât pe toţi?

Am văzut tresărirea rapidă a pleoapelor lui Richie.

— Instanţa de judecată şi juriul au să decidă ce a făcut.

— Dacă nu i-aş fi dat cheia, m-ar fi omorât?

Vocea lui suna fragil. Morbiditatea dispăruse. Dintr-odată, arăta doar ca un copilaş speriat.

— Nu cred, a răspuns Richie cu blândeţe. Nu pot să jur, dar aş paria că n-ai fost niciodată în niciun fel de pericol, nici măcar o clipă. Mama ta are dreptate totuşi. N-ar trebui să vorbeşti cu străinii. Da?

— O să se întoarcă?

— Nu. Nu se mai întoarce.

Prima alunecare a lui Richie. Nu face promisiunea asta, cel puţin nu cât încă ai nevoie de pârghie.

— Asta încercăm să ne asigurăm, am zis eu calm întinzând o mână după foaie.

— Jayden, ai fost de mare ajutor, şi asta o să facă o mare diferenţă. Dar avem nevoie de tot ajutorul posibil ca să-l ţinem pe tipul ăsta unde e. Domnule Gogan, doamnă Gogan, şi voi aţi avut câteva zile să vă amintiţi şi să vă daţi seama dacă ştiţi ceva ce ar putea să ne ajute. Vă vine ceva în minte? Orice aţi văzut, aţi auzit, ceva nelalocul lui? Orice? a întrebat Richie.

S-a aşternut tăcerea. Bebeluşul a început să scoată mici sforăieli de nemulţumire. Sinéad a întins o mână, fără să se uite, şi i-a mişcat perna până s-a oprit. Nici ea, nici Gogan nu se uitau la nimeni.

În cele din urmă, Sinéad a zis:

— Nu pot să mă gândesc la nimic.

Gogan a clătinat din cap.

Am lăsat tăcerea să crească. Bebeluşul s-a zvârcolit şi a scos un scâncet ascuţit de protest. Sinéad l-a ridicat şi l-a hâţânat. Ochii ei deasupra capului micuţului erau reci, spălăciţi ca ai soţului său, sfidători.

În cele din urmă, Richie a dat din cap.

— Dacă vă gândiţi la ceva, aveţi cartea mea de vizită. Între timp, faceţi-ne o favoare, da? Nişte ziare ar putea să fie interesate de povestea lui Jayden. Ţineţi-o pentru voi câteva săptămâni, OK?

Sinéad şi-a strâns buzele de furie. Era evident că deja planificase cumpărăturile nebuneşti şi decisese unde să-şi facă machiajul pentru şedinţa foto.

— Putem să vorbim cu oricine ne place. Nu puteţi să ne împiedicaţi.

— Ziarele au să fie acolo şi peste câteva săptămâni, a rostit calm Richie. Când o să-l avem aranjat pe tipul ăsta, am să vă dau undă verde şi o să puteţi să le sunaţi. Până atunci, vă cer să ne faceţi o favoare şi să nu ne împiedicaţi investigaţia.

Gogan a priceput ameninţarea, chiar dacă ea nu.

— Jayden n-o să discute cu nimeni, a confirmat tatăl ridicându-se. Asta-i tot, da?

— O ultimă chestie, şi nu vă mai stăm în cale. Putem să împrumutăm pentru un minut cheia de la uşa voastră din spate? a întrebat Richie.

Aceasta a deschis uşa din spate a familiei Spain ca şi cum ar fi fost unsă. Încuietoarea a făcut clic şi ultima verigă din acest lanţ s-a închis, un fir întins sclipind direct între ascunzătoarea lui Conor şi bucătăria violată. Aproape că am ridicat o mână să bat palma cu Richie, dar el se uita peste zidul grădinii la găurile goale ale ferestrelor ascunzătorii, nu la mine.

— Şi aşa au ajuns petele de sânge pe pietrele de pavaj, am zis eu. A ieşit pe unde a intrat.

Neastâmpărul lui Richie a revenit. Bătea darabana pe un tatuaj durabil de pe partea laterală a coapsei lui. Familia Gogan nu rezolvase ce-l deranja pe el.

— Pat şi Jenny. Cum au ajuns aici? a întrebat el.

— Ce vrei să spui?

— La trei dimineaţa, ambii în pijamale. Dacă erau în pat, şi Conor a venit după ei, cum de-au sfârşit luptând aici? De ce nu în dormitor?

— L-au prins pe drumul spre ieşire.

— Asta ar însemna că el a vizat numai copiii. Asta nu se pupă cu mărturisirea. Totul a fost despre Pat şi Jenny. Şi n-ar fi verificat mai întâi copiii când au auzit zgomot, rămânând să încerce să-i ajute? Ţi-ar păsa că pleacă un intrus când copiii tăi sunt în necaz?

— Mai sunt multe chestii în cazul ăsta care au nevoie de explicaţii. Nu neg. Dar adu-ţi aminte, ăsta n-a fost orice intrus, ci cel mai bun prieten al lor – sau fostul cel mai bun prieten al lor. Asta s-ar putea să fi făcut o diferenţă în modul în care s-au desfăşurat lucrurile. Să aşteptăm să vedem ce ne spune Fiona.

— Da, a zis Richie.

A împins uşa s-o deschidă şi aerul rece a năvălit în bucătărie, răscolind mirosul stagnant de sânge şi produse chimice, dând ocol camerei, pentru o respiraţie proaspătă şi agitată precum dimineaţa.

— Om trăi şi-om vedea.

Mi-am scos telefonul şi i-am sunat pe poliţiştii în uniformă – trebuiau să închidă cu lacăte tot ce era la îndemână înainte ca familia Gogan să decidă să înfiinţeze o mică şi frumoasă expoziţie cu vânzare de suvenire.

În timp ce aşteptam să vină cineva să preia, i-am spus lui Richie:

— A fost un interogatoriu bun.

— Mulţumesc.

Nu părea nici pe departe atât de mulţumit de sine cum ar fi trebuit.

— Oricum, ştim de ce Conor a inventat povestea despre găsitul cheii lui Pat. Ca să-l ferească pe Jayden de necazuri.

— Dragul de el. Şi o grămadă de ucigaşi hrănesc puii animalelor fără stăpân.

Richie se uita la grădină, care începuse deja să capete un

aer de loc abandonat – buruieni ridicându-se deasupra ierbii, o pungă albastră din plastic fluturând dintr-un tufiş unde poposise.

— Da, a zis el. Probabil aşa fac.

A trântit uşa din spate – curentul final de aer rece a făcut să fâlfâie hârtiile răzleţe rămase pe jos – şi a întors din nou cheia în broască.

Gogan ne aştepta în uşa lui din faţă ca să-i dăm cheia înapoi. Jayden era în spatele lui, agăţat de mânerul uşii. Când Richie i-a predat cheia, Jayden s-a foit sub braţul tatălui său.

— Domnule, i-a zis el lui Richie.

— Da?

— Dacă nu i-aş fi dat omului tău cheia, n-ar mai fi fost omorâţi?

Se holba în sus la Richie cu o groază reală, crâncenă în ochii ăia spălăciţi.

— N-a fost vina ta, Jayden, a răspuns Richie blând, însă foarte ferm. E vina celui care a făcut treaba. Şi cu asta basta.

Jayden s-a răsucit.

— Dar cum ar fi intrat dacă n-ar fi avut cheia?

— Ar fi găsit o cale. Unele chestii găsesc o modalitate să se întâmple. Odată începute, nu mai pot să se oprească, indiferent ce faci. Toată chestia asta a început cu mult timp înainte să-l întâlneşti tu pe tipul ăsta. Da?

Cuvintele mi-au alunecat pe craniu, săpându-mi în ceafă. M-am foit, încercând să-l fac pe Richie să se mişte, dar el era axat pe Jayden.

Puştiul părea cam pe jumătate convins.

— Aşa o fi, a spus băiatul după o clipă.

A alunecat înapoi pe sub braţul tatălui său şi a dispărut pe holul întunecos. În momentul dinainte ca Gogan să închidă uşa, acesta a prins privirea lui Richie şi a dat uşor, reticent din cap spre el.

Cele două seturi de vecini de la baza străzii erau acasă de data asta. Erau ca familia Spain cu trei zile înainte: cupluri tinere, copii mici, podele curate şi, cu excepţia unor tuşe

moderne, case pregătite şi primitoare pentru vizitatorii care n-aveau să vină. Niciunul dintre ei nu văzuse şi nu auzise nimic. Am fost discreţi în legătură cu necesitatea schimbării încuietorilor de la uşile din spate: doar o măsură de precauţie, un posibil defect de fabricaţie peste care am dat în cursul anchetei, care n-are nimic de-a face cu crima.

Câte unul din fiecare cuplu avea un loc de muncă, program prelungit şi navetă lungă. Un bărbat fusese concediat cu o săptămână în urmă, femeia din celălalt cuplu, în iulie. Ea încercase să lege o prietenie cu Jenny Spain – „Eram amândouă blocate aici toată ziua, m-am gândit că am fi mai puţin singure dacă am avea pe cineva cu care să vorbim…" Jenny fusese politicoasă, dar păstrase distanţa. O ceaşcă de ceai suna întotdeauna minunat, însă ea nu era niciodată liberă şi niciodată sigură când avea să fie.

— M-am gândit că, poate, era timidă sau nu voia ca eu să cred că eram cele mai bune prietene şi să încep să-i cad pe cap în fiecare zi, sau, poate, era supărată fiindcă n-am încercat mai înainte – n-am avut niciodată ocazia, abia dacă eram acasă… Dar dacă-şi făcea griji pentru… Adică a fost…? Pot să întreb?

O luase ca de la sine înţeles că fusese Pat, aşa cum îi zisesem lui Richie că o să facă toată lumea.

— Avem pe cineva în custodie în legătură cu crima, am precizat eu.

— Of, Doamne.

Mâna ei s-a întins pe masa de bucătărie după a soţului ei. Era drăguţă, subţire, blondă şi cu un trup frumos, dar plânsese înainte să ajungem noi.

— Atunci, n-a fost… A fost doar… un tip? Poate un hoţ?

— Persoana în custodie nu e rezident al casei.

Asta a făcut ca lacrimile să înceapă să curgă din nou.

— Atunci… Of, Doamne…

Privirea i-a trecut peste umărul meu, spre celălalt capăt al bucătăriei. Fiica lor avea cam patru ani şi stătea pe jos cu picioarele încrucişate, cu capul lucios şi bălai aplecat peste un tigru de pluş, murmurând.

— Atunci, am fi putut să fim *noi.* Nimic n-ar fi împiedicat să fim noi. Vrei să spui: „Nu, slavă Domnului”, doar că nu poţi, nu? Fiindcă e ca şi cum ai spune că Dumnezeu a vrut să fie ei… N-a fost Dumnezeu. A fost doar un accident. Doar noroc. Doar norocul…

Articulaţiile mâinii i s-au albit pe mâna soţului ei şi s-a străduit din greu să-şi reţină un suspin. Mă durea maxilarul de cât de mult îmi doream să pot să-i spun că greşea, că familia Spain trimisese un mesaj pe vântul mării şi Conor răspunsese la el, că ea şi ai ei duceau o viaţă sigură.

— Suspectul se află în arest. Are să stea acolo o lungă perioadă.

A dat din cap fără să se uite la mine. Faţa ei mi-a zis că nu înţelesesem.

— Oricum, voiam să plecăm, a intervenit soţul. Am fi plecat în urmă cu câteva luni, numai că cine ar fi cumpărat asta? Acum…

— Nu mai stăm aici, a spus soţia. Nu, *nu.*

Suspinul a răbufnit. În vocea ei şi în ochii soţului său era aceeaşi aşchie de neajutorare. Amândoi ştiau că nu plecau nicăieri.

Pe drumul de întoarcere spre maşină, telefonul mi-a bâzâit, anunţându-mă că aveam un mesaj. Geri mă sunase imediat după cinci.

— Mick… Doamne, urăsc să te deranjez, ştiu că eşti ocupat, pur şi simplu, până peste urechi, dar m-am gândit că vrei să ştii – poate ştii deja, sigur, însă… Dina a plecat de la noi. Mick, îmi pare rău, ştiu că trebuia să avem grijă de ea – şi am avut, am *lăsa*t-o cu Sheila doar un sfert de oră, cât m-am dus până la magazin… A venit la tine? Ştiu că, probabil, eşti supărat pe mine, nu te învinovăţesc, dar, Mick, dacă e cu tine, te rog, poţi să mă suni şi să-mi spui? Îmi pare foarte rău, sincer, eu sunt…

— *La naiba,* am exclamat eu.

Dina lipsea de minimum o oră. N-aveam ce să fac în legătură cu asta pentru cel puţin alte câteva ore, până când eu

şi Richie nu terminam cu Fiona. Gândul la ceea ce ar fi putut să se întâmple cu Dina între timp m-a făcut să mă simt ca şi cum inima mea încerca să bată în noroi gros. Fir-ar dracu' al *dracului.*

Nu mi-am dat seama că mă oprisem din mişcare până nu l-am văzut pe Richie la câţiva paşi în faţă, întorcându-se să se uite la mine.

— Totul în regulă, da?

— Totul în regulă, am răspuns eu. Nu e legat de muncă. Îmi trebuie doar un minut ca să clarific lucrurile.

Richie a deschis gura să zică altceva, însă înainte s-o facă i-am întors spatele şi am revenit pe potecă, într-un ritm care-i sugera să nu mă urmeze.

Geri a răspuns la primul ţâr.

— Mick? E cu tine?

— Nu. La ce oră a plecat?

— Of, Doamne. Speram…

— Nu intra în panică. Ar putea să fie la mine sau la mine la muncă – am fost pe teren toată după-amiaza. La ce oră a plecat?

— Cam la patru şi jumătate. A sunat mobilul Sheilei şi era Barry, prietenul ei, aşa că s-a dus sus, în camera ei, ca să aibă intimitate, şi când a venit jos Dina plecase. A scris cu dermatograful pe frigider: „Mulţumesc, la revedere!" şi a făcut o schiţă de mână fluturând, ceva în genul ăsta. I-a luat portofelul Sheilei, erau şaizeci de euro în el, aşa că bani are, oricum… De cum am ajuns acasă şi mi-a zis Sheila, am cutreierat cu maşina tot cartierul, căutând-o – jur că m-am uitat peste tot, am intrat în magazine şi am cercetat grădinile oamenilor şi toate –, dar a dispărut. N-am mai ştiut unde să mă uit. Am sunat-o de zeci de ori, însă are telefonul închis.

— Cum a părut în după-amiaza asta? S-a supărat pe tine sau pe Sheila?

Dacă Dina se plictisise… Am încercat să-mi aduc aminte dacă menţionase numele de familie Jezzer.

— Nu, era *mai bine! Mult* mai bine. Nu supărată, nu speriată, nu tensionată – era chiar logică în cea mai mare

parte din timp. Părea un pic distrasă, nu prea dădea atenţie când vorbeai cu ea. Ca şi cum era preocupată de ceva. Asta a fost *tot*.

Vocea lui Geri urca în spirală.

— Era, practic, bine, Mick, pe Dumnezeu că era. Eram sigură că-şi revenea, altfel n-aş fi lăsat-o niciodată cu Sheila. Niciodată…

— Ştiu că n-ai fi lăsat-o. Sunt sigur că e în regulă.

— Nu e în regulă, Mick. Nu e. În regulă e *ultima* chestie care se poate spune despre ea.

M-am uitat peste umăr. Richie stătea sprijinit de portiera maşinii cu mâinile în buzunare, cu faţa la şantierul de construcţii, ca să-mi ofere intimitate.

— Ştii ce vreau să spun. Sunt sigur că doar s-a plictisit şi s-a dus acasă la un prieten. Are să se întoarcă mâine-dimineaţă, cu croasanţi, ca să-ţi arate că-i pare rău…

— Asta nu înseamnă că e în regulă. Cineva care e *în regulă* nu fură banii din portofelul nepoatei ei. Cineva care e *în regulă* nu ne-ar face pe toţi să păşim ca pe ouă…

— Ştiu, Geri. Dar nu putem să rezolvăm dispariţia Dinei în seara asta. Haide să ne concentrăm la fiecare zi pe rând. OK?

Dincolo de zidul proprietăţii, marea se întuneca, legănându-se constant spre noapte. Păsărelele zburaseră din nou, căutând hrană la marginea apei.

Geri a inspirat adânc, expirând cu un frison.

— Sunt atât de al naibii de *sătulă* de asta.

Auzisem asta de un milion de ori înainte, în vocea ei şi într-a mea: epuizare, frustrare şi iritare, încrucişată cu teroare pură. Nu contează de câte zeci de ori treci prin aceeaşi tiradă, nu uiţi niciodată că ăsta ar putea să fie momentul în care, în cele de urmă, se termină altfel. Nu cu o carte poştală cu scuze şi cu un buchet de flori furate pe pragul uşii, ci cu un apel telefonic târziu în noapte, cu un poliţist în uniformă pifan exersându-şi abilităţile de a scrie notificări, cu o vizită de identificare la morga lui Cooper.

— Geri, nu-ţi face griji. Mai am un interviu înainte să pot să plec, dar până atunci am să rezolv asta. Dacă o găsesc

aşteptându-mă la muncă, te anunţ. Mai încearcă pe mobil. Dacă dai de ea, spune-i să vină să ne întâlnim la mine la secţie, şi trimite-mi un SMS ca să ştiu că vine. Altfel îi dau de urmă în clipa în care termin. OK?

— Da. OK.

Geri n-a întrebat cum. Simţea nevoia să creadă că avea să fie atât de simplu. Şi eu la fel.

— Sigur, are să fie în regulă de capul ei încă vreo oră-două.

— Du-te şi te culcă. În seara asta o ţin pe Dina la mine, însă mâine s-ar putea să fiu nevoit s-o aduc iar la tine.

— Da, sigur. Toată lumea e bine, Colm şi Andrea nu s-au molipsit, slavă Domnului… Şi n-am s-o mai scap din ochi de data asta. Îţi promit. Mick, îmi pare foarte rău pentru asta.

— Vorbesc serios. Nu-ţi face griji. Spune-le Sheilei şi lui Phil că sper că se simt mai bine. Ţinem legătura.

Richie încă stătea rezemat de portieră, uitându-se la încrucişarea abilă de ziduri şi schele pe fundalul cerului turcoaz glacial. Când am făcut maşina să piuie descuind-o, s-a îndreptat şi s-a întors.

— Ce faci?

— Fac ordine, am răspuns eu. Haide să mergem.

Mi-am deschis portiera, dar el nu s-a mişcat. În lumina difuză, faţa lui arăta palidă şi înţeleaptă, mult mai în vârstă de treizeci şi unu de ani.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat el.

Cu o clipă înainte să deschid gura, în mine a crescut, brusc şi puternic ca o inundaţie şi la fel de periculos, gândul de a-i spune. M-am gândit la partenerii ăia de zece ani care se ştiau reciproc pe de rost, la ce ar fi zis oricare dintre ei: *„Fata de noaptea trecută. Îţi aminteşti de ea? E sora mea, are mintea dusă cu pluta, nu ştiu cum s-o protejez…” Am v*ăzut barul, partenerul apucând halbele şi lansând controverse sportive, bancuri porcoase, anecdote pe jumătate adevărate, până când îţi dispare tensiunea din umeri şi uiţi că mintea ţi-a fost scurtcircuitată. Te trimite acasă la sfârşitul nopţii cu o mahmureală în devenire şi cu sentimentul că, solid ca o rocă, el e în spatele tău. Imaginea era atât de clară, că aş fi putut să-

mi încălzesc mâinile la ea.

În clipa următoare mi-am revenit, şi stomacul mi s-a întors la gândul de a-mi etala problemele de familie în faţa lui şi a-l implora să-mi dea una în cap şi să-mi spună că totul are să fie OK. Asta nu era vreo prietenie de zece ani, vreo frăţie de sânge. Richie era aproape un străin care nu putuse să-mi împărtăşească naibii nici măcar ce descoperise în apartamentul lui Conor Brennan.

— Nu-i nevoie, am răspuns eu clar.

M-am gândit în trecere dacă să-i cer lui Richie s-o intervieveze singur pe Fiona sau să-i cer să dactilografieze raportul pe ziua respectivă şi s-o amâne pe Fiona până dimineaţă – Conor nu pleca nicăieri –, dar ambele variante mi s-au părut dezgustător de jalnice.

— Oferta e apreciată, dar am totul sub control. Haide să mergem să auzim ce ne spune Fiona.

13

Fiona ne aştepta în faţa sediului, sprijinită de un felinar. În cercul de lumină galbenă fumurie, cu haina ei roşie de sibir, cu gluga trasă s-o protejeze de frig, arăta ca o creatură mică rătăcită din poveştile de la gura sobei. Mi-am trecut o mână peste păr şi am închis-o pe Dina în spatele minţii mele.

— Ţine minte, i-am zis eu lui Richie. Încă e pe radar.

Richie a respirat adânc, de parcă epuizarea îl orbise dintr-odată.

— Nu ea i-a dat cheile lui Conor, a spus el.

— Ştiu. Dar îl cunoştea. E o poveste acolo. Trebuie să ştim mai multe din povestea asta înainte să putem s-o eliminăm din calcul.

Fiona s-a îndreptat când ne-am apropiat. Slăbise în ultimele două zile. Pometii îi ieşeau brusc prin pielea care pălise spre un cenuşiu de hârtie. Am simţit la ea mirosul de spital, substanţe dezinfectante şi poluante.

— Doamnă Rafferty, am zis eu. Îţi mulţumim că ai venit.

— Putem doar să… Ar fi OK dacă facem asta repede? Vreau să mă întorc la Jenny.

— Înţeleg, am spus eu întinzând un braţ s-o ghidez spre uşă. O să fim cât de rapizi putem.

Fiona nu s-a mişcat. Părul îi era împrăştiat în jurul feţei în valuri moi castanii. Arăta ca şi cum îl spălase în chiuvetă cu săpun din spital.

— Ai zis că l-aţi prins pe om. Pe cel care a făcut asta.

Vorbea cu Richie.

— Avem pe cineva în custodie în legătură cu crimele. Da, a confirmat Richie.

— Vreau să-l văd.

Richie nu s-a aşteptat la asta.

— Mă tem că nu e aici, am precizat eu calm. L-am dus în închisoare la ora asta.

— Trebuie să-l văd. Trebuie…

Fiona şi-a pierdut şirul gândurilor, a clătinat din cap şi şi-a

dat părul pe spate.

— Putem să mergem acolo? La închisoare?

— Nu prea merge aşa, doamnă Rafferty. E în afara orelor de program, ar trebui să completăm acte, apoi ar putea să dureze câteva ore să-l aducă aici, în funcţie de paza disponibilă… Dacă vrei să te întorci la sora ta, va trebui să lăsăm asta pe altă dată.

Chiar dacă aş fi lăsat-o să-şi susţină punctul de vedere, n-ar fi avut energie.

— Altă dată. Pot să-l văd altă dată? a întrebat ea după o clipă.

— Sunt sigur că putem să facem cumva, am răspuns eu şi am întins braţul din nou.

De data asta, Fiona s-a mişcat din cercul de lumină al felinarului în umbră şi spre uşa sediului.

Una dintre camerele de interviu e amenajată să fie prietenoasă: covor în loc de linoleum, pereţi curaţi galben-pai, scaune neinstituţionale, care nu-ţi învineţesc fundul, un răcitor de apă, un ceainic electric şi un coş cu pliculeţe de ceai, cafea şi zahăr, căni adevărate în loc de pahare de spumă. E pentru familiile victimelor, martori fragili, suspecţi care ar lua alte camere ca un afront la demnitatea lor şi ar pleca indignaţi. Am dus-o pe Fiona acolo. Richie a instalat-o – era drăguţ să ai un partener care putea să fie de încredere cu cineva aşa de şubred –, în timp ce eu m-am dus în camera de incidente şi am aruncat câteva probe într-o cutie din carton. Până m-am întors, haina ei era pe spătarul scaunului şi ea era încolăcită în jurul unei căni de ceai aburind, ca şi cum tot trupul său avea nevoie să se încălzească. Fără haină, era uşoară ca un copil, chiar şi în blugii largi şi cardiganul crem supradimensionat. Richie stătea vizavi de ea, cu coatele sprijinite pe masă, la jumătatea unei poveşti lungi şi liniştitoare despre o rudă imaginară, salvată dintr-o combinaţie dramatică de leziuni de medicii de la spitalul lui Jenny.

Am împins cutia discret sub masă şi am ocupat un scaun de lângă Richie.

— Tocmai îi spuneam doamnei Rafferty că sora ei e pe mâini bune, a zis Richie.

— Medicul a spus că în câteva zile au să-i reducă doza de calmante, a adăugat Fiona. Nu ştiu cum are să facă faţă Jenny. E şi-aşa într-o stare foarte proastă – evident –, dar analgezicele ajută. Jumătate din timp crede că e doar un vis urât. Când nu le ia, totul o uimeşte… Pot să-i dea altceva? Antidepresive sau ceva?

— Medicii ştiu ce au de făcut, a zis Richie cu blândeţe. Au s-o ajute să treacă prin asta.

— Am să te rog să faci ceva pentru noi, doamnă Rafferty, am intervenit eu. Cât eşti aici, vreau să uiţi ce s-a întâmplat cu familia ta. Scoate-ţi din minte. Doar concentrează-te sută la sută să ne răspunzi la întrebări. Crede-mă, ştiu că sună imposibil, însă e singurul mod în care poţi să ajuţi să-l punem bine pe omul ăsta. De asta are acum nevoie Jenny de la tine – de asta au nevoie toţi. Poţi să faci asta pentru ei?

Ăsta e darul pe care li-l oferim celor care şi-au iubit victimele: odihna. Pentru o oră-două au timp să se aşeze şi – fără să se simtă vinovaţi, fiindcă nu le dăm de ales – să nu-şi mai bată capul cu ce s-a întâmplat. Înţeleg cât de imens e asta şi cât de nepreţuit. Am văzut în ochii Fionei stările prin care trecea cum am zărit în sute de alţi ochi: uşurare şi ruşine, şi recunoştinţă.

— OK. Am să încerc.

Avea să ne spună chestii pe care n-ar fi vrut să le menţioneze, ca să-şi dea un motiv să continue să vorbească.

— Îţi mulţumim pentru asta. Ştiu că e dificil, dar faci ce trebuie.

Fiona şi-a echilibrat ceaiul pe genunchii slabi, cuprinzând cana între palme, şi mi-a acordat atenţie deplină. Deja şira spinării i se îndreptase cu un grad.

— Să începem cu începutul. Există o şansă bună ca nimic din toate astea să nu fie relevant, însă pentru noi e important să obţinem toate informaţiile posibile. Ai zis că Pat şi Jenny erau împreună de când aveau şaisprezece ani, nu-i aşa? Poţi să-mi relatezi cum s-au cunoscut?

— Nu prea. Suntem toţi din aceeaşi zonă, aşa că ne ştim de pe-acolo, de când eram copii de şcoală generală. Nu-mi amintesc exact când ne-am întâlnit prima oară niciunul dintre noi. Când am ajuns pe la doisprezece-treisprezece ani, mulţi am început să ne petrecem timpul împreună – doar ne prosteam pe plajă sau cu rolele, sau coboram la Dun Laoghaire şi stăteam pe dig. Uneori ne duceam în oraş, la cinema şi apoi la Burger King, sau la sfârşit de săptămână mergeam la discoteci şcolare, dacă era vreuna bună. Doar chestii de puşti, oricum, eram apropiaţi. Într-adevăr, apropiaţi.

— Nimic nu se compară cu prietenii când eşti adolescent, a punctat Richie. Câţi eraţi în gaşcă?

— Jenny şi cu mine. Pat şi fratele lui, Ian. Shona Williams. Conor Brennan. Ross McKenna – Mac. Mai erau câţiva care stăteau cu noi uneori, dar asta era gaşca reală.

Am scotocit în cutia din carton, am găsit un album foto – copertă roz, flori din paiete –, l-am răsfoit şi l-am deschis la un fluturaş din hârtie. Şapte adolescenţi cocoţaţi pe un zid, înghesuindu-se să încapă în poză, râdeau şi etalau cornete de îngheţată şi tricouri strălucitoare. Fiona avea bretele, părul lui Jenny era de o nuanţă mai închisă, Pat avea braţele înfăşurate în jurul ei – umerii lui erau deja largi ca de bărbat, însă avea faţă de puşti, deschisă şi rumenă – şi ea se prefăcea că muşca teatral din îngheţata lui. Conor avea picioare şi braţe lungi, slabe şi stângace, făcea impresia unui cimpanzeu nătărău, căzând de pe zid.

— Asta e gaşca? am întrebat eu.

Fiona şi-a pus ceaiul pe masă – prea repede; câteva picături au sărit afară – şi a întins o mână la album.

— Ăsta-i al lui Jenny.

— Ştiu, am zis eu cu blândeţe. Am fost nevoiţi să-l împrumutăm pentru o vreme.

A săltat din umeri, cu sentimentul subit că degetele noastre sondau adânc în vieţile lor.

— Dumnezeule! a exclamat ea involuntar.

— O să i-l înapoiem lui Jenny cât mai curând posibil.

— Puteţi să… După ce terminaţi cu el, în timp, poate aţi putea, pur şi simplu, să nu-i spuneţi că l-aţi luat? Nu mai are nevoie de nimic altceva la care să facă faţă. Acest…

Fiona şi-a întins mâna peste fotografie.

— Eram foarte fericiţi, a zis ea atât de încet, că abia am auzit-o.

— O să facem tot posibilul. Poţi să ne ajuţi şi tu cu asta. Dacă ne oferi toate informaţiile care ne trebuie, atunci putem să evităm s-o întrebăm pe Jenny.

A dat din cap fără să ridice privirea.

— Bravo, am zis eu. Acum, ăsta trebuie că e Ian. Am dreptate?

Ian era cu câţiva ani mai tânăr decât Pat, mai slab şi era şaten, însă asemănarea era evidentă.

— Da, ăsta e Ian. Dumnezeule, arăta atât de tânăr acolo… Era, într-adevăr, timid pe-atunci.

Am pus degetul pe pieptul lui Conor, din fotografie.

— Şi ăsta cine e?

— Ăsta-i Conor.

Răspunsul ei a ieşit prompt şi cu uşurinţă, fără urmă de tensiune.

— El e tipul care o ţine pe Emma în fotografia de la botez, cea din camera ei. E naşul ei?

— Da.

Menţionarea Emmei a făcut faţa Fionei să se crispeze. Şi-a apăsat degetele pe fotografie, ca şi cum încerca să se împingă în aceasta.

— Asta înseamnă că tipul ăsta e Mac, nu? am întrebat eu uşor, mutându-mă la faţa următoare.

Bucălat şi cu păr zburlit, cu braţe depărtate şi tricou Nike alb şi curat. Ai fi putut să spui doar după hainele lor ce generaţie erau puştii ăştia. Nu haine de-a gata, nimic cârpit, totul era nou şi de firmă.

— Da. Şi asta e Shona.

Păr roşu, creţ, dacă n-ar fi petrecut o grămadă de timp să-l întindă, şi o piele care aş fi pariat că era pistruiată sub bronzul fals şi machiajul atent. Pentru o clipă ciudată, aproape mi-a

părut rău pentru puştii ăştia. Când eram de vârsta lor, prietenii mei şi cu mine eram toţi săraci, aveam foarte puţine cu care să ne lăudăm, însă cel puţin asta implica mai puţin efort.

— Ea şi cu Mac puteau să ne facă oricând să râdem. Am uitat că arăta aşa. Acum e blondă.

— Deci păstraţi toţi legătura?

M-am surprins sperând că răspunsul era da – nu din motive de investigaţie, ci pentru Pat şi Jenny, naufragiaţi pe insula lor rece şi pustie, bătută de vânturile mării. Ar fi fost bine de ştiut că unele rădăcini erau puternice pentru ei.

— Nu chiar. Am numerele de telefon ale celorlalţi, dar a trecut mult timp. Ar trebui să-i sun, să le spun, însă, pur şi simplu… nu pot.

Şi-a dus cana la gură ca să-şi ascundă faţa.

— Lasă-ne nouă numerele, a zis Richie util. Sunăm noi. Nu există niciun motiv pentru care să fie nevoie să le dai tu veştile.

Fiona a dat din cap fără să se uite la el şi s-a căutat în buzunare după telefon. Richie a rupt repede o pagină din agenda lui şi i-a dat-o.

În timp ce ea scria, am întrebat-o, mutând-o înapoi pe un teren mai sigur:

— Se pare că aţi fost un grup destul de apropiat. Cum de n-aţi păstrat legătura?

— Viaţa, în cea mai mare parte. Odată ce Pat, Jenny şi Conor au plecat la facultate… Shona şi Mac sunt cu un an mai mici ca ei, iar eu şi Ian cu încă unul, deci nu mai aveam prea multe în comun. Ei puteau să meargă la baruri, în cluburi adecvate şi cunoscuseră oameni noi la facultate – şi fără trei dintre ei, noi, ceilalţi, pur şi simplu, nu… Nu mai era la fel.

I-a întins hârtia şi pixul înapoi lui Richie.

— Am încercat toţi – la început am continuat să ne mai vedem. Era ciudat, fiindcă dintr-odată am fost nevoiţi să programăm zilele haioase, şi mereu cineva renunţa în ultimul moment, dar am ieşit împreună. Treptat însă, a început să fie din ce în ce mai puţin. Chiar până în urmă cu câţiva ani, tot

ne-am mai întâlnit la o halbă la fiecare câteva săptămâni, însă, pur şi simplu… a încetat să funcţioneze.

Avea din nou palmele strânse în jurul cănii, înclinând-o în cercuri şi privind vârtejul de ceai. Mirosul băuturii îşi făcea treaba, conferindu-i acestui loc străin o ambianţă în care să te simţi precum acasă şi în siguranţă.

— De fapt, probabil nu mai funcţiona cu mult timp înainte de asta. Se vede din fotografii. Încetasem să mai formăm un puzzle împreună ca în cea de acolo. În schimb, suntem doar aceste coate şi genunchi blocaţi unul în altul, toţi ciudaţi… Chiar nu voiam să vedem asta. Mai ales Pat. Cu cât funcţiona mai puţin, cu atât mai mult încerca el. Stăteam pe un dig sau undeva şi Pat se străduia din răsputeri, practic, încercând să ne ţină aproape pe noi toţi, să facă să pară că eram din nou o gaşcă mare. Cred că era mândru de asta, că încă îşi petrecea timpul cu aceiaşi prieteni pe care-i avea de când era copil. Asta însemna ceva pentru el. N-a vrut să lase să se piardă.

Fiona era neobişnuită: perceptivă, perspicace, sensibilă. Genul de fată care ar petrece o grămadă de timp singură, gândindu-se la ceva ce n-a înţeles, zăbovind la asta până desfăcea nodul. Asta făcea din ea un martor util, numai că mie nu-mi place să am de-a face cu oameni neobişnuiţi.

— Patru băieţi, trei fete, am zis eu. Trei cupluri şi un ciudat? Sau doar o gaşcă de prieteni?

Fiona aproape a zâmbit în jos, la fotografie.

— O gaşcă de prieteni, practic. Chiar şi când Jenny şi Pat şi-au început relaţia, lucrurile nu s-au schimbat atât de mult cum ai crede. Oricum, toată lumea anticipase asta de mult.

— Îmi aduc aminte că ai zis că visai să te iubească cineva aşa cum Pat o iubea pe Jenny. Ceilalţi flăcăi nu meritau, nu? Nu te-ai deranjat să încerci cu niciunul dintre ei?

A roşit. Roşeaţa a trecut prin faţa ei cenuşie, făcând-o să arate tânără şi vie. Pentru o clipă, am crezut că era din cauza lui Pat, că el ocupase locul pe care ar fi putut să-l aibă alţi băieţi.

— De fapt, am făcut-o, a răspuns ea. Conor… Am fost împreună, însă doar pentru un timp. Patru luni, în vara în care

aveam şaisprezece ani.

Ceea ce era, practic, o căsătorie, la vârsta aia. Am surprins mica foială a picioarelor lui Richie.

— Dar s-a purtat urât cu tine.

Roşeaţa s-a accentuat.

— Nu. Nu s-a purtat urât. Adică, n-a fost niciodată rău cu mine.

— Serios? Cei mai mulţi puşti de vârsta asta pot să fie destul de cruzi.

— Conor n-a fost niciodată. El era… el e un tip drăguţ. Blând.

— Dar…?

— Dar…

Fiona şi-a frecat obraji, de parcă încerca să-şi şteargă roşeaţa.

— Vreau să spun că am fost cumva surprinsă când mi-a cerut să ieşim împreună – întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva era îndrăgostit de Jenny. Nu că ar fi zis ceva, doar… ştii, ca o vibraţie. Şi apoi, odată ce am început să ieşim împreună, el… m-am simţit ca… adică, a fost grozav, am râs, dar voia mereu să facem totul împreună cu Pat şi Jenny. Mai exact, să mergem la cinema cu ei sau la plajă, sau mă rog. Tot trupul, toate unghiurile lui indicau tot timpul spre Jenny. Şi când se uita la ea… se aprindea. Spunea câte o glumă, şi la poantă se uita la ea, nu la mine…

Şi asta era motivaţia noastră, cea mai veche din lume. Într-un mod ciudat, era reconfortant să ştiu că avusesem dreptate de la început: asta nu se abătuse asupra familiei Spain din largul mării, ca vreo furtună criminală, şi n-o zdrobise la întâmplare. Se ivise din propriile lor vieţi.

L-am simţi pe Richie, practic, trepidând lângă mine de cât de mult ar fi vrut să se mişte. Nu m-am uitat la el.

— Credeai că o dorea pe Jenny. Ieşea cu tine ca să ajungă mai aproape de ea.

Am încercat s-o înmoi, însă a ieşit la fel de brutal. Ea a tresărit.

— Aşa cred. Presupun că da, şi a fost în speranţa că, dacă

suntem împreună, o să fim ca ei. Ca Jenny şi Pat. Ei erau…

Pe pagina de vizavi de cea cu poza de grup era o fotografie cu Pat şi Jenny făcută în aceeaşi zi, judecând după haine. Stăteau unul lângă altul pe zid, sprijinindu-se reciproc, cu faţa unul la altul, destul de aproape ca nasurile să li se atingă. Jenny zâmbea uitându-se în sus la Pat. Faţa lui privind în jos la ea era captivată, absorbită, fericită. Aerul din jurul lor era alb, de vară caldă, dulce. Departe, în spatele umerilor lor, o bucată de mare avea o culoare ca a florilor albastre.

Mâna Fionei s-a mişcat deasupra fotografiei, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă, dar nu putea.

— Eu am făcut-o, a precizat ea.

— E foarte bună.

— Erau uşor de pozat. De cele mai multe ori când pozezi doi oameni, trebuie să fii atent la spaţiul dintre ei, la cum se dispersează lumina. Cu Pat şi Jenny era ca şi cum lumina nu se dispersa, ci, pur şi simplu, îşi continua drumul drept prin decalajul dintre ei… Ei aveau ceva special. Amândoi aveau, oricum, multe calităţi – amândoi erau foarte populari la şcoală, Pat era grozav la rugby, Jenny a avut întotdeauna admiratori –, însă împreună… erau de aur. Aş fi putut să mă uit toată ziua la ei. Îi priveai şi te gândeai: *„Aşa. Aşa trebuie să fie”*.

Degetul ei le-a mângâiat mâinile împreunate, alunecând departe.

— Conor… Părinţii lui s-au despărţit, tatăl lui e prin Anglia sau undeva – nu sunt sigură, Conor n-a vorbit niciodată despre el. Pat şi Jenny erau cel mai fericit cuplu pe care îl întâlnise vreodată. Era ca şi cum ar fi vrut să *fie* ca ei, şi credea că dacă ieşeam împreună, am fi putut… La momentul respectiv n-am pus toate astea în cuvinte sau altceva, dar după aceea, poate, m-am gândit…

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Nu. Am fost prea jenată. Adică, propria *soră*…

Fiona şi-a trecut mâinile prin păr, trăgându-l în faţă, ca să-şi ascundă obraji.

— Am lăsat-o baltă. Nu era mare lucru. Nu eram

îndrăgostită de el. Eram doar nişte copii.

Totuşi, trebuie că fusese un lucru mare. *Propria soră…*

Richie şi-a împins scaunul înapoi şi s-a dus să pornească din nou fierbătorul electric.

— Îmi aduc aminte că ne-ai spus că Pat devenea gelos dacă alţi băieţi o plăceau pe Jenny, când eraţi adolescenţi, a zis el uşor, peste umăr. A fost şi pe Conor, da?

Asta a făcut-o pe Fiona să ridice capul, însă el a scuturat un plic de cafea şi s-a uitat la ea cu simplu interes.

— Nu era gelos cum ai crede. El doar… observase şi el. Aşa că la câteva zile după ce m-am despărţit de Conor, Pat m-a luat deoparte şi m-a întrebat de ce. N-am vrut să-i spun, dar Pat… cu el era foarte uşor de vorbit. Întotdeauna i-am spus chestii. Era pentru mine ca un frate mai mare. Deci am ajuns să vorbim despre asta.

Richie a fluierat.

— Când eram tânăr, aş fi fost furios dacă prietenul meu ar fi umblat după prietena mea, a zis el. Nu sunt genul violent, dar ar fi primit una în faţă.

— Cred că Pat s-a gândit la asta. Adică – o îmbujorare bruscă de alarmă – nici el nu era genul violent, niciodată, însă, cum ai zis… A fost destul de supărat. A trecut pe la noi pe-acasă să mă vadă – Jenny era la cumpărături – şi când i-am zis, doar a plecat. Era *alb.* Faţa lui părea făcută din ceva solid. Am fost destul de speriată – nu că m-aş fi gândit că-i *făcea* ceva lui Conor, am ştiut că asta n-avea să se întâmple, eu doar… mă gândeam ce-ar fi dacă afla toată lumea şi se spărgea gaşca. Totul ar fi fost oribil. Mi-am dorit…

Şi-a lăsat capul în jos. Mai încet, în cană:

— Mi-am dorit să-mi fi ţinut proasta de gură închisă. Sau, pur şi simplu, să nu fi avut nimic de-a face cu Conor.

— N-a fost vina ta, am zis eu. N-aveai de unde să ştii. Sau aveai?

Fiona a ridicat din umeri.

— Probabil că nu. Cert e că m-am simţit ca şi cum aş fi ştiut. Ca şi cum ziceam de ce să fie el cu mine când era Jenny acolo?

A lăsat capul şi mai în jos.

Era din nou acolo bucăţica aia de ceva profund şi încurcat, întins între ea şi Jenny.

— A fost destul de umilitor.

— N-am murit din asta. Adică, aveam şaisprezece ani. Totul era umilitor.

Încerca s-o dea pe glumă, dar nu i-a ieşit. Richie i-a zâmbit când s-a aplecat peste umărul ei să-i ia cana, însă ea i-a dat-o fără să i se uite în ochi.

— Pat nu era singurul care avea dreptul să fie supărat, am continuat eu. Nu erai supărată şi tu? Pe Jenny sau pe Conor, sau pe amândoi?

— N-am fost tipul ăla de copil. M-am simţit de parcă era vina mea. Fiindcă fusesem aşa de toantă.

— Şi Pat nu s-a confruntat fizic cu Conor, în cele din urmă?

— Nu prea cred. Niciunul dintre ei n-a avut vânătăi sau alte semne, din câte am văzut. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact. Pat m-a sunat a doua zi şi a zis să nu-mi fac griji despre asta, să uit că am discutat vreodată. Am întrebat ce s-a întâmplat şi mi-a răspuns doar că asta n-avea să mai fie o problemă.

Cu alte cuvinte, Pat deţinuse controlul, tratase frumos o situaţie urâtă şi rezolvase drama la un nivel minim. Conor, între timp, fusese pocnit bine şi tare de Pat, umilit chiar mai chinuitor decât fusese Fiona şi lăsat, fără nicio îndoială, cu adevărul că n-avea nicio blestemată de şansă cu Jenny.

De data asta m-am uitat la Richie. El se juca oarecum absent cu pliculeţele de ceai.

— Şi a mai fost o problemă după asta?

— Nu. Niciodată. Niciunul dintre noi n-a mai zis niciodată nimic despre asta. Conor a fost extrem de drăguţ cu mine pentru o vreme, ca şi cum încerca să compenseze faptul că lucrurile merseseră prost – doar că, oricum, fusese întotdeauna drăguţ cu mine, aşa că… Şi am avut sentimentul că se ţinea la distanţă de Jenny – nimic prea evident, doar se asigura că nu erau niciodată singuri când se duceau undeva, chestii de astea. În principiu însă, totul a revenit la normal.

Fiona şi-a aplecat capul să culeagă scame de pe mâneca

jachetei şi încă avea în obraji o urmă de îmbujorare.

— Jenny a aflat?

— Că m-am despărţit de Conor? N-avea cum să nu-şi dea seama.

— Că era interesat de ea.

Nuanţa de roşu s-a accentuat din nou.

— Cred că da, de fapt, cred că a ştiut tot timpul. Nu i-am spus niciodată şi, sigur, nici Conor. Sau Pat – el era foarte protector, n-ar fi vrut s-o facă să se îngrijoreze. Dar într-o noapte, la câteva săptămâni după chestia cu Pat, Jenny a venit în camera mea – ne pregăteam de culcare, ea era deja în pijama. Doar a stat acolo, jucându-se cu agrafele mele de păr, agăţându-şi-le pe vârfurile degetelor. În cele din urmă, am întrebat: „Ce-i?” Ea a răspuns: „Îmi pare foarte rău pentru tine şi Conor”. Am spus ceva de genul „Sunt în regulă, nu-mi pasă” – vreau să spun, trecuseră săptămâni, deja o repetase de o grămadă de ori, nu ştiam unde voia să ajungă –, însă ea a continuat: „Nu, serios. Dacă a fost vina mea – dacă aş fi putut să fac ceva diferit… Adică, îmi pare atât de rău, atât de rău, asta-i tot”.

Fiona a râs, cu o mică respiraţie crispată.

— Doamne, amândouă eram *moarte* de jenă. Zic: „Nu, n-a fost vina ta. De ce ar fi fost vina ta? Sunt în regulă. Noapte bună…” Nu voiam decât să plece. Jenny – pentru o clipă am crezut că avea să spună altceva, aşa că mi-am băgat capul în dulap şi am început să arunc haine afară, ca şi cum scoteam lucruri pentru a doua zi. Când m-am uitat în jur, plecase. N-am mai vorbit niciodată despre asta, dar de asta cred că ştia. Despre Conor.

— Şi era îngrijorată că ai simţit că era atras de ea. Ai simţit?

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

Fiona mi-a zărit sprânceana interogativă şi şi-a ferit privirea.

— Mă rog. Adică, m-am gândit la asta, dar n-am dat vina pe ea pentru… Lui Jenny îi plăcea să flirteze, să atragă atenţia băieţilor – avea optsprezece ani, sigur că făcea asta. Nu cred

că l-a încurajat ea pe Conor, exact, însă cred că ştia că era îndrăgostit de ea, şi îi cam plăcea ideea. Asta-i tot.

— Crezi că a făcut ceva în legătură cu asta?

Capul Fionei a ţâşnit în sus şi s-a uitat la mine.

— Ce anume? Să-i spună s-o şteargă? Sau să fie *împreună* cu el?

— Una din două, am rostit eu prietenos.

— Ea îl avea pe *Pat!* Relaţie serioasă, nu doar chestii copilăreşti. Erau *îndrăgostiţi.* Şi Jenny nu mergea cu doi simultan... Vorbeşti despre *sora mea.*

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că erau îndrăgostiţi. Dar o adolescentă începe să-şi dea seama că o să-şi petreacă restul vieţii cu acelaşi bărbat. Ar fi putut să intre în panică, să simtă că avea nevoie de un mic moment cu alt tip înainte să se liniştească. Asta nu face din ea o târfă.

Fiona a scuturat din cap, cu părul fâlfâind.

— Nu înţelegi. Jenny... Când face ceva, o face *cum trebuie.* Chiar dacă n-ar fi fost nebună după Pat – şi era –, nu l-ar fi înşelat cu nimeni. Nici măcar un sărut.

Spunea adevărul, totuşi asta nu însemna că avea dreptate. Odată ce mintea lui Conor începuse să se desprindă din ancore, un sărut vechi ar fi crescut în milioane de dulci posibilităţi, legănându-se la îndemână.

— Corect. Dar o confruntare cu Conor? Ar fi făcut asta?

— Nu prea cred. Adică, pentru ce? La ce ar fi folosit? Ar fi făcut doar ca toată lumea să fie jenată, şi poate ar fi stricat relaţia dintre Pat şi Conor. Jenny n-ar fi vrut asta. Nu e vreo regină teatrală.

Richie a turnat apă clocotită în cană.

— Aş fi zis că relaţia dintre Pat şi Conor era deja stricată, nu? În fond, chiar dacă Pat nu i-a dat lui Conor câteva palme în ziua aia, nu era vreun martir. N-a putut să continue să fie prieten cu el ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

— De ce nu? Conor n-a *făcut* nimic. Erau cei mai buni prieteni. N-aveau de gând să lase ceva de genul ăsta să ruineze totul. E ceva din toate astea...? De ce...? Adică, s-a întâmplat

în urmă cu unsprezece ani.

Fiona începea să pară precaută. Richie a ridicat din umeri, a aruncat un plic de ceai în coşul de gunoi.

— Spun doar că au fost destul de apropiaţi dacă au trecut peste aşa ceva. Am avut prieteni buni la vremea mea şi pot să afirm că într-o aşa situaţie stânjenitoare şi-ar fi văzut de drum.

— Erau. Apropiaţi. Toţi am fost, dar Pat şi Conor erau diferiţi. Cred…

Richie i-a înmânat o cană de ceai proaspăt. Ea a învârtit absentă linguriţa în ea. Se concentra, alegând cuvintele.

— Am crezut mereu că era din cauza taţilor lor. Tatăl lui Conor, cum v-am zis, nu era lângă el, şi tatăl lui Pat murise când avea el opt ani… Asta face o diferenţă. Mai ales pentru băieţi. E ceva la cel care trebuie să fie bărbatul familiei când e doar un copil. Băieţi care trebuie să fie prea responsabili prea devreme. Asta se vede.

Fiona a ridicat privirea. Ochii ni s-au întâlnit şi, dintr-un oarecare motiv, ai ei s-au ferit prea repede.

— Oricum, au avut asta în comun, a adăugat ea. Cred că a fost important pentru amândoi să aibă în preajmă pe cineva care înţelegea. Uneori obişnuiau să se ducă să se plimbe, doar ei doi – pe plajă sau în altă parte. Obişnuiam să-i privesc. Alteori, nici măcar nu vorbeau. Doar se plimbau, aşa de aproape unul lângă altul, că umerii, practic, li se atingeau. La pas. Când se întorceau, arătau mai senini. Calmaţi. Erau *buni* unul pentru celălalt. Când ai aşa un prieten, ai face tot ca să-l păstrezi.

Pâlpâielile bruşte, dureroase de invidie m-au luat prin surprindere. Eu fusesem un singuratic în ultimii câţiva ani de şcoală. Mi-ar fi plăcut aşa un prieten.

— Aşa e, da, a intervenit Richie. Ştiu că ai spus că facultatea v-a stat în cale, dar eu aş zice că ar fi fost nevoie de mai mult de-atât ca să vă facă să vă lepădaţi unul de altul.

— Da, aşa e, a confirmat Fiona pe neaşteptate. Cred că atunci când eşti copil eşti mai puţin… lămurit? Apoi înaintezi în vârstă şi începi să decizi ce fel de om îţi doreşti să fii, şi asta nu se potriveşte întotdeauna cu ce devin prietenii tăi.

— Ştiu ce vrei să spui. Eu şi prietenii mei din şcoală încă ne întâlnim, dar jumătate din noi vrem să vorbim despre petreceri şi Xbox, iar cealaltă jumătate vrea să vorbească despre culoarea rahatului de bebeluş. O grămadă de lungi tăceri în ultima vreme.

Richie a alunecat în scaunul lui, mi-a întins o cană de cafea şi a luat o înghiţitură mare dintr-a lui.

— Deci cine a plecat aşa din gaşca ta? am întrebat eu.

— La început. Mac şi Ian. Voiau să fie, cum ar veni, băieţii bogaţi din oraş – Mac lucra pentru o agenţie imobiliară, Ian făcea ceva în sectorul bancar, nici măcar nu sunt sigură ce. Au început să se ducă în toate locurile *supertrendy,* cum ar fi să bea în Café en Seine şi apoi la Lillie, locuri ca astea. Când ne întâlneam toţi, Ian ţi-ar fi spus cât de mult plătise pentru fiecare lucru pe care-l purta, iar Mac ar fi *strigat* cum vreo fată sărise pe el cu o noapte înainte şi nici refluxul n-ar fi luat-o de-acolo, însă el fusese pregătit sufleteşte pentru vreo activitate caritabilă, aşa că o alungase… Pe mine mă credeau o idioată, fiindcă studiam fotografia – în special Mac – şi au continuat să mi-o *spună.* Că eram o idioată şi n-aveam să fac bani niciodată şi că ar fi trebuit să mă maturizez, şi că trebuia să-mi cumpăr nişte haine decente, ca să am o şansă să agăţ un tip care să aibă gr*ijă de* mine. Şi apoi, compania lui Ian l-a trimis la Chicago şi Mac era mai mult în Leitrim, vânzând apartamente în dezvoltările astea imobiliare de-acolo, aşa că n-am mai păstrat legătura. Mi-am imaginat că…

A întors pagini din album, a zâmbit uşor crispat la o poză cu patru băieţi care făceau feţe de raţă şi semne de gangsteri falşi.

— Vreau să spun că mulţi oameni ajung aşa în timpul boomului economic. Nu că Mac şi Ian se schimbaseră şi deveniseră onanişti. Ei doar făceau ce făcea toată lumea. Presupun că au depăşit momentul. Pe-atunci nu era distractiv să-i ai în jur, dar tot sunt băieţi buni, în sufletul lor. Oamenii pe care i-ai întâlnit în adolescenţă, cei care ţi-au văzut tunsoarea stupidă şi cele mai jenante chestii pe care le-ai făcut în viaţa ta, şi încă te mai plac după toate astea, sunt de

neînlocuit, ştii? Întotdeauna am crezut că într-o zi o să ajungem din nou pe drumul cel bun. Acum, după toate astea… nu mai ştiu.

Zâmbetul dispăruse.

— Conor nu se ducea la Lillie cu ei?

O umbră trecătoare a unui zâmbet i-a zburat pe faţă.

— Dumnezeule, nu. Nu e stilul lui.

— E mai mult un singuratic?

— Nu singuratic. Adică, s-ar duce la un bar să se distreze la fel ca toată lumea, dar barul n-ar fi la Lillie. Conor e genul sensibil. El n-a fost niciun moment pentru chestii *trendy*. Zicea că asta îi lasă pe alţii să ia decizii pentru tine, iar el era suficient de bătrân ca să ia propriile decizii. Şi credea că toate chestiile gen „cardul-meu-de-credit-e-mai-mare-decât-cardul-tău-de-credit” sunt idioate. Le-a zis lui Ian şi Mac că s-au transformat într-o pereche de oi în moarte cerebrală. Ei n-au reacţionat prea bine.

— Un tânăr supărat.

Fiona a clătinat din cap.

— Nu supărat. Doar… cum am spus. Nu mai au nimic în comun, şi asta îi deranjează pe toţi trei. Vor să scape unul de celălalt.

Dacă aş mai fi zăbovit mult la Conor, avea să înceapă să-şi pună întrebări.

— Şi Shona? Ea cu cine a încetat să se mai înţeleagă?

— Shona…

Fiona a ridicat din umeri, elocvent.

— Shona e pe undeva versiunea feminină a lui Mac şi Ian. O grămadă de bronz fals, o grămadă de etichete, o grămadă de prietene cu bronzuri false şi etichete, şi toate rele – nu din când în când, cum e toată lumea, ci tot *timpul*. Când ne întâlneam, ea continua să facă mici comentarii meschine despre tunsoarea lui Conor sau hainele mele, şi râdea cu Mac şi Ian – era amuzantă, mereu a fost, însă nu obişnuia să fie amuzantă în mod *maliţios*. Apoi, în urmă cu câţiva ani, i-am trimis un SMS s-o întreb dacă vine la o bere, ca de obicei, iar ea, practic, mi-a răspuns spunând că se logodise – nici măcar

nu-l cunoscusem pe iubitul ei, nu ştiam decât că era bogat – şi că ar muri de ruşine dacă *logodnicul* ei ar vedea-o vreodată cu cineva ca mine, aşa că să stau cu ochii pe secţiunile social şi personal ca să-i văd pozele de la nuntă, pa!

Altă mică ridicare rezervată din umeri.

— Nu sunt sigură că o să treacă vreodată peste asta.

— Şi Pat şi Jenny? am întrebat eu. N-au vrut să fie şi ei copiii *cool* ai oraşului?

Durerea a făcut un arc pe chipul Fionei, şi ea a smucit capul şi l-a clătinat, întinzând mâna după cană.

— Într-un fel. Nu ca Ian şi Mac, dar, da, le-a plăcut să meargă în locuri la modă, să poarte lucrurile potrivite. Pentru ei însă, cei mai importanţi au fost mereu ei, unul pentru altul. Să se căsătorească, să-şi ia o casă, să aibă copii.

— Ultima dată când am discutat, ai menţionat că vorbeai cu Jenny în fiecare zi, însă că nu vă văzuserăţi de mult. Şi tu te-ai îndepărtat de ea. De asta? Ea şi Pat aveau propria viaţă domestică, şi asta nu se potrivea cu a ta?

A tresărit.

— Sună groaznic. Dar da, cred că asta a fost. Cu cât înaintau pe calea asta, cu atât se îndepărtau de noi, ceilalţi. De cum a venit Emma, totul era numai despre rutina de culcare şi înscrierea ei la şcoli, şi noi, ceilalţi, nu ştiam nimic despre asta.

— Ca prietenii mei, a zis Richie dând din cap. Rahat de bebeluş şi perdele.

— Da. La început şi-au luat babysitter şi au venit să bea câteva halbe, aşa că cel puţin i-am văzut, dar odată ce s-au mutat la Brianstown… oricum, nu sunt sigură că voiau să iasă în oraş. Erau ocupaţi să facă chestii familiale, şi voiau s-o facă bine. Nu mai erau dornici să se îmbete în baruri şi să ajungă acasă la trei dimineaţa. Ne-au invitat mai tot timpul, însă distanţa, şi faptul că toată lumea muncea ore lungi…

— Nimeni nu se descurcă. Ştiu cum e. Când te-au invitat ultima oară, îţi aminteşti? am întrebat-o eu.

— Cu luni în urmă. Mai, iunie. După toate ocaziile când n-am putut să ajung, Jenny a cam renunţat.

Mâinile Fionei au început să se încleşteze în jurul cănii.
— Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.
Richie a clătinat din cap uşor.
— N-aveai niciun motiv s-o faci. Îţi vedeai de treaba ta, ei îşi vedeau de-a lor, toată lumea era bine şi fericită – erau fericiţi, da?
— Da. Adică, în ultimele luni erau îngrijoraţi în legătură cu banii, dar ştiau că avea să fie în regulă, în cele din urmă. Jenny mi-a zis asta de câteva ori, că n-avea să se agite rău, fiindcă ştia că au să rezolve într-un fel sau altul.
— Şi te-ai gândit că avea dreptate?
— De fapt, da. Aşa e Jenny: lucrurile dau rezultate pentru ea. Unii oameni, ştiu, pur şi simplu, să trăiască. O fac bine, fără ca măcar să se gândească la asta. Jenny a avut mereu talent.
Pentru o clipă, am văzut-o pe Geri în bucătăria ei mirosind a cimbru, verificându-i temele lui Colm, râzând la gluma lui Phil şi stând cu ochii pe mingea pe care Andrea o bătea în jur. Şi apoi Dina, cu părul sălbatic şi degete ca ghearele, luptându-se cu mine fără niciun motiv pe care să poată să-l numească. Am reuşit să nu mă uit la ceas.
— Ştiu ce vrei să spui, am zis eu. Eu aş fi invidiat asta. Tu nu?
Fiona s-a gândit la asta, răsucindu-şi părul în jurul degetului.
— Când eram mai mici, poate. Probabil. Ştii cum e când eşti adolescent. Nimeni nu are nicio idee ce are de gând. Jenny şi Pat ştiau mereu ce făceau. Probabil că a fost unul dintre motivele pentru care am ieşit cu Conor – speram că dacă făceam tot ce făcea Jenny, aveam să fiu aşa. Anumite chestii. Mi-ar fi plăcut asta.
Şi-a despiralat şuviţa de păr şi a examinat-o, întorcând-o pe toate părţile în lumină. Avea unghii roase în carne.
— Însă odată ce am crescut… nu. N-am vrut viaţa lui Jenny: să lucrez în PR, să mă căsătoresc atât de devreme, să am imediat copii – nimic din toate astea. Uneori, cumva mi-am *dorit* totuşi. Ar fi simplificat mult viaţa. Are sens ce zic?

— Absolut, am asigurat-o eu.

De fapt, suna ca un smiorcăit adolescentin, gen *aş vrea să pot să fac lucruri normale, dar sunt prea specială,* însă am păstrat iritarea pentru mine.

— Dar despre hainele de firmă ce-ai zis? De vacanţele scumpe?

Asta trebuie că fusese enervant, s-o vezi pe Jenny bucurându-se de toate, în timp ce tu stai într-un apartament împărţit cu alţii şi-ţi numeri mărunţişul.

A clătinat din cap.

— Aş arăta stupid în haine de firmă. Nu sunt chiar aşa ahtiată după bani.

— Haide, zău, doamnă Rafferty. Toată lumea vrea bani. Asta nu e o ruşine.

— Păi, nu vreau să fiu *lefteră.* Cert e că nu e cel mai important lucru din întregul meu univers. Eu îmi doresc doar să fiu un foarte bun fotograf – adică destul de bună ca să nu fiu nevoită să încerc să vă explic despre Pat şi Jenny sau despre Pat şi Conor. Să pot să vă arăt doar fotografiile mele, şi să înţelegeţi. Dacă asta înseamnă câţiva ani de lucru la Pierre pentru bani de rahat, în timp ce învăţ, atunci OK, destul de corect. Apartamentul meu e frumos, maşina îmi merge, ies în oraş în fiecare weekend. De ce aş vrea mai mulţi bani?

— Dar nu ăsta e modul de gândire al restului găştii, a spus Richie.

— Al lui Conor era cumva. Nici lui nu-i pasă prea mult de bani. El face web design, şi e chiar implicat în asta – el zice că în câteva sute de ani asta are să fie una dintre marile forme de artă –, aşa că ar face chestii gratis dacă ceva îi trezeşte interesul. Dar ceilalţi... nu. Ei n-au înţeles niciodată. S-au gândit – cred că inclusiv Jenny s-a gândit – că doar eram imatură, şi mai devreme sau mai târziu aveam să-mi vin în fire.

— Asta probabil că te-a înfuriat, am presupus eu. Vechii tăi prieteni, propria soră, toţi credeau că dorinţele tale erau lipsite de sens.

Fiona a expirat şi şi-a trecut degetele prin păr, încercând să

găsească lesne cuvintele potrivite.

— Nu chiar. Adică, am mulţi prieteni care înţeleg. Vechea gaşcă… da, mi-aş fi dorit să fim pe aceeaşi lungime de undă, însă nu-i învinovăţesc. Totul în ziare, în reviste, la ştiri… fac să arăţi ca un idiot sau un ciudat dacă vrei doar să trăieşti confortabil şi să faci ce-ţi place. Nu trebuie să reflectezi la asta. Ar trebui să te gândeşti doar cum să ajungi bogat şi să cumperi proprietăţi. N-aveam cum să mă supăr cu adevărat pe ceilalţi că făceau exact ce ar fi trebuit să facă.

Şi-a trecut mâna peste album.

— Asta ne-a îndepărtat. Nu diferenţa de vârstă. Pat, Jenny, Ian, Mac şi Shona făceau ce ar fi trebuit să facă. În moduri diferite, aşa că şi ei s-au îndepărtat unii de alţii, dar toţi voiau ce se presupunea că trebuia să vrem. Conor şi cu mine ne-am dorit altceva. Ceilalţi nu puteau să priceapă asta. Şi nici noi nu-i înţelegem pe ei cu adevărat. Şi aşa s-a sfârşit.

A dat paginile înapoi la acea fotografie cu ei şapte pe zid. Nu era niciun fel de răutate în vocea sa, ci doar un fel de mirare tristă, uluită de cât de ciudată putea să fie viaţa, şi cât de hotărâtoare.

— Totuşi, Pat şi Conor au reuşit, evident, să rămână apropiaţi, nu? Dacă Pat l-a ales pe Conor să fie naşul Emmei. Sau a cerut Jenny?

— Nu! Pat. Ţi-am zis, erau cei mai buni prieteni. Conor a fost cavalerul de onoare al lui Pat. Au rămas apropiaţi.

Până când ceva s-a schimbat, şi n-au mai fost deloc apropiaţi.

— A fost un naş bun?

— Da. A fost grozav.

Fiona a zâmbit în jos, la băiatul înalt şi slab din fotografie. Gândul că trebuia să-i spun m-a făcut să tresar.

— Obişnuiam să ducem copiii la grădina zoologică împreună, el şi cu mine, şi-i spunea Emmei poveşti despre animale care aveau aventuri nebuneşti după ce grădina zoologică se închidea peste noapte… Odată, ea şi-a pierdut un ursuleţ, unul cu care dormea noaptea. A fost devastată. Conor i-a zis că ursuleţul a câştigat o călătorie în jurul lumii, apoi a

cumpărat o grămadă de cărţi poştale din locuri ca Surinam, Mauritius şi Alaska, habar n-am de unde le-a luat – cred că le-a găsit pe internet – şi a decupat pozele unui ursuleţ ca al ei, le-a lipit pe cărţile poştale, a scris mesaje ca de la ursuleţ: „Astăzi am schiat pe muntele ăsta şi pe urmă am băut ciocolată caldă. Îţi trimit o îmbrăţişare mare, cu drag, Benjy", şi i le-a dat Emmei. Ea a primit cărţile astea poştale în fiecare zi, până s-a ataşat de o păpuşă nouă şi n-a mai fost supărată în legătură cu ursul.

— Când a fost asta?

— Cam cu trei ani în urmă? Jack era doar un bebeluş, aşa că…

Unda de durere a ţâşnit din nou pe faţa Fionei. Înainte să poată să înceapă să se gândească, am întrebat:

— Când l-ai văzut pe Conor ultima dată?

În ochii ei a apărut o licărire precaută. Învelişul sigur al concentrării începea să subţieze. Ştia că se întâmpla ceva, chiar dacă nu putea să spună ce. S-a dat pe spate în scaun şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei.

— Nu sunt sigură. A trecut ceva vreme. Câţiva ani, cred.

— N-a fost la petrecerea de ziua Emmei, în aprilie?

Tensiunea din umeri a crescut un grad.

— Nu.

— De ce?

— Cred că n-a putut să vină.

— Tocmai ne-ai zis că Brennan era dispus să rezolve o grămadă de probleme pentru fina lui. De ce nu s-a deranjat să vină la petrecerea ei de aniversare?

Fiona a ridicat din umeri.

— Întreabă-l pe el. Eu nu ştiu.

Şi-a ciugulit din nou mâneca pulovărului şi nu s-a uitat la niciunul dintre noi. S-a lăsat iar pe spate, s-a aşezat confortabil şi a aşteptat.

A durat câteva minute. Fiona s-a uitat la ceas şi a cules scame până şi-a dat seama că noi am fi putut să aşteptăm mai mult decât ea.

— Cred că e posibil să fi avut, poate, vreun fel de ceartă, a

precizat ea, în cele din urmă.

Am dat din cap.

— O ceartă cu privire la ce?

O ridicare inconfortabilă de umeri.

— Când Jenny şi Pat au cumpărat casa, Conor a crezut că erau ţicniţi. Şi eu la fel, dar ei nici nu voiau să audă de asta, aşa că am încercat de câteva ori şi apoi mi-am ţinut gura. De fapt, chiar dacă eu nu eram sigură că avea să meargă, ei erau fericiţi, aşa că am vrut să mă bucur pentru ei.

— Dar Conor nu. De ce?

— El nu ştie să-şi ţină gura şi doar să dea din cap şi să zâmbească, nici când ăsta e cel mai bun lucru pe care ar putea să-l facă. Oricum, consideră asta ipocrizie. Dacă el crede că ceva e o porcărie, o să spună că e o porcărie.

— Şi asta l-a enervat pe Pat? Sau pe Jenny? Sau pe amândoi?

— Pe amândoi. Spuneau: „Cum altfel am putea să urcăm pe scara proprietăţii? Cum altfel ar trebui să cumpărăm o casă de dimensiuni decente cu grădină pentru copii? E o investiţie strălucită, în câţiva ani o să ajungă să valoreze suficient ca să putem s-o vindem şi să cumpărăm o altă casă undeva în Dublin, dar deocamdată... Dacă am fi milionari, da, am lua un loc grozav şi mare direct în Monkstown, însă nu suntem, aşa că dacă Brennan vrea să ne împrumute câteva sute de mii, asta ne luăm". Au fost supăraţi rău că el nu-i susţinea. Jenny tot zicea: „Nu vreau să ascult de toată negativitatea asta. Dacă toată lumea crede aşa, atunci ţara asta are să ajungă în ruină. Noi vrem să fim înconjuraţi de pozitivitate..." Era supărată cu adevărat. Jenny crede cu tărie în atitudinea pozitivă. Ea simţea că dacă ar fi continuat să-l asculte pe Conor, totul ar fi fost distrus. Nu ştiu detalii, însă cred că, în cele din urmă, a avut loc un fel de răbufnire mare. După asta, Conor n-a mai venit şi ei n-au mai vorbit despre el. De ce? Contează?

— Conor încă mai are sentimente pentru Jenny?

Era întrebarea de un milion de dolari, dar Fiona mi-a aruncat o privire ca şi cum nu auzisem o vorbă din ce zisese.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. A fost o chestie

copilărească, pentru numele lui Dumnezeu.

— Chestiile copilăreşti pot să fie destul de intense. Mulţi oameni nu uită primele iubiri. Crezi că Brennan a fost unul dintre ei?

— N-am nicio idee. Ar trebui să-l întrebi pe el.

— Şi tu? Tu mai ai sentimente pentru el?

M-am aşteptat să sară la mine, dar ea a meditat la asta, cu capul aplecat peste faţa lui din album, cu degetele încurcate din nou în păr.

— Depinde ce vrei să spui cu sentimente. Mi-e dor de el, da. Uneori mă gândesc la el. Suntem prieteni de când aveam unsprezece ani. Asta e important. Dar nu e ca şi cum aş privi totul melancolic şi aş tânji după cel plecat. Nu vreau să mai am o *relaţie* cu el. Dacă asta ai vrut să ştii.

— Nu te-ai gândit să ţii legătura cu el după ce s-a certat cu Pat şi Jenny? Se pare că tu ai avut mai multe în comun cu el decât ei, la urma urmelor.

— M-am gândit la asta, da. Am lăsat să treacă o vreme, pentru cazul în care Conor încă fierbea – n-am vrut să mă trezesc în mijlocul la nimic –, însă apoi l-am sunat de câteva ori. Nu m-a sunat înapoi, deci n-am forţat. Cum am zis, nu era centrul universului meu. Mi-am imaginat că, la fel ca Mac şi Ian, am descoperit din nou unul despre altul că nu ne potriveam.

Nu aşa îşi imaginase ea locul şi caracterul reuniunii.

— Mulţumesc. Asta s-ar putea să fie de folos.

Am întins mâna să iau albumul, dar mâna Fionei m-a oprit.

— Pot să – pentru o clipă…?

Mi-am retras mâna şi am lăsat-o. Ea a tras albumul mai aproape, l-a încercuit cu antebraţele. Încăperea era tăcută. Auzeam şuieratul slab al încălzirii centrale mişcându-se prin pereţi.

— În vara aia, a zis Fiona abia cât s-o auzim şi noi.

Avea capul aplecat peste fotografie, cu părul căzut.

— Am râs atât de *mult.* Îngheţata… Era chioşcul ăla mic de îngheţată, jos, aproape de plajă – părinţii noştri obişnuiau să meargă acolo când erau copii. În vara aia, proprietarul a zis că

majorează chiriile la ceva astronomic, nu era chip ca tipul să poată să plătească – proprietarul voia să-l forţeze să plece, ca să poată să vândă terenul pentru, nu ştiu, birouri sau apartamente sau ceva. Toată lumea din jur era *indignată* – locul era ca o instituţie, ştii? Copiii îşi primiseră acolo prima lor îngheţată, te duceai acolo la primele întâlniri amoroase… Pat şi Conor au zis: „Într-un singur mod poate să-şi păstreze afacerea: să vedem câtă îngheţată putem să băgăm în noi". În vara aia am mâncat îngheţată în fiecare zi. A fost ca o misiune. Abia terminam o serie, şi Pat şi Conor dispăreau şi reveneau cu mâinile *pline* de cornete, şi noi toţi ţipam la ei să le ia din faţa noastră. Ei se spărgeau de râs şi ne ziceau: „Haide, trebuie, e pentru cauză, furia împotriva maşinii…" Jenny tot zicea că avea să se transforme într-o bucată mare de untură, şi atunci lui Pat avea să-i pară rău, dar mânca oricum. Toţi făceam aşa.

A mângâiat fotografia cu vârful degetului, insistând pe umărul lui Pat, părul lui Jenny, odihnindu-se pe tricoul lui Conor. A zis în şoapta tristă a unui râs:

— „Mă duc la Jojo".

Pentru o clipă, eu şi Richie n-am respirat. Apoi Richie a întrebat, prudent:

— Jojo era magazinul de îngheţată, da?

— Da. A dat insignele astea mici, în vara aia, ca să-ţi arăţi sprijinul pentru el. „Mă duc la Jojo" şi poza unui cornet de îngheţată. Jumătate din Monkstown le purta – femei, bătrâne, toată lumea. Odată am văzut un *preot* cu una.

Degetul i s-a mişcat, plecând de pe pata deschisă la culoare de pe tricoul lui Conor. Era mică şi destul de neclară ca să nu ne uităm mai bine la ea. Fiecare tricou strălucitor avea una undeva, pe piept, pe guler, pe mânecă.

M-am aplecat să caut în cutia din carton, am scos mica pungă cu probe în care era insigna ruginită pe care o găsisem ascunsă în sertarul lui Jenny. Am trecut-o peste masă.

— Asta e una dintre insigne?

— Of, Doamne. Doamne, ia te uită… a zis Fiona încet.

A înclinat insigna la lumină, căutând imaginea de demult

prin uzură şi prin praful de amprente care nu relevase nimic.

— Da, asta e. E a lui Pat sau a lui Jenny?

— Nu ştim. Care dintre ei ar fi fost mai probabil s-o păstreze?

— Nu sunt sigură. Aş fi zis că niciunul dintre ei, de fapt. Lui Jenny nu-i place dezordinea, iar Pat nu prea e aşa de sentimental. El e mai pragmatic. *Face* chestii, cum ar fi cu îngheţatele, dar el n-ar păstra insigna doar de dragul ei. Poate că ar fi putut să uite de asta la fel ca de o grămadă de alte lucruri… Unde era?

— În casă.

Am întins mâna după pungă, însă Fiona a ridicat-o, cu degetele presate pe insignă prin plasticul gros.

— De ce… de ce vă trebuie asta? Are ceva de-a face cu…?

— În primele etape trebuie să mergem pe ipoteza că orice ar putea să fie relevant.

Richie a întrebat înainte ca ea să poată să insiste:

— Campania a dat roade? L-aţi luat pe proprietar din spinarea lui Jojo?

Fiona a clătinat din cap.

— Dumnezeule, nu. El locuia în Howth sau undeva, nu-i păsa dacă tot Monkstownul înfigea ace în păpuşa voodoo care-l reprezenta. Şi chiar dacă toţi am fi mâncat îngheţată până am fi căzut morţi de infarct, Jojo n-ar fi fost în stare să plătească ce-i cerea tipul. Cred că am cam ştiut tot timpul că avea să piardă. Noi doar am vrut…

A întors punga în mâini.

— Asta a fost vara dinainte ca Pat, Jenny şi Conor să plece la facultate. Ştiam şi asta, în sinea noastră: că totul avea să înceapă să se schimbe după plecarea lor. Cred că Pat şi Conor au început totul fiindcă au vrut să facă vara aia specială. Era ultima. Poate că au vrut ca noi toţi să avem nişte amintiri frumoase. Poveşti aiurite de spus peste ani. Chestii despre care să putem să spunem: „Îţi aminteşti…?”

Ea n-avea să mai spună asta despre vara aia.

— Tu mai ai insigna de la Jojo?

— Nu ştiu. Poate e pe undeva. Am o grămadă de lucruri în

cutii în podul mamei – nu-mi place deloc să arunc lucrurile. Dar n-am mai văzut-o de ani. De o veşnicie.

A mângâiat pentru un moment plasticul de peste insignă, apoi a ridicat-o să mi-o dea.

— Când terminaţi cu ea, dacă Jenny n-o vrea, aţi putea să mi-o daţi mie?

— Sunt sigur că putem să rezolvăm cumva.

— Mulţumesc, a zis Fiona. Mi-ar plăcea.

A respirat adânc, extrăgându-se dintr-un loc scăldat în lumina soarelui cald şi în râs fără rost, şi s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să plec. Asta e…? Mai e ceva?

Ochii lui Richie i-au întâlnit pe-ai mei, cu o întrebare în ei.

Trebuia să vorbim din nou cu Fiona. Trebuia ca Richie să rămână tipul bun, cel sigur, care n-o loveşte peste vânătăi.

— Doamnă Rafferty, am zis eu încet sprijinindu-mi faţa pe coate. Trebuie să-ţi spun ceva.

Ea a îngheţat. Privirea din ochii ei era terifiantă, parcă spunând: *„Of, Doamne, nu mai vreau”*.

— Bărbatul pe care l-am arestat… e Conor Brennan.

Fiona s-a holbat. Când a putut, a zis, gâfâind sufocată:

— Nu. Stai aşa. *Conor?* Ce… arestat pentru *ce?*

— L-am arestat fiindcă a atacat-o pe sora ta şi i-a ucis familia.

Mâinile Fionei au sărit. Pentru o clipă am crezut că avea să şi le pună peste urechi, dar le-a presat din nou pe masă.

— Nu. Conor n-a făcut asta, a zis ea monoton şi dur ca o cărămidă trântită de piatră.

Era la fel de sigură cum fusese de Pat. Trebuia să fie. Dacă vreunul dintre ei ar fi făcut-o, atunci trecutul ei, ca şi prezentul, ar fi fost schilodit, sângerând în dezonoare. Tot peisajul ăla strălucitor de îngheţate şi glume cu circuit restrâns, ţipetele de râs de pe zid, primul ei dans şi prima ei băutură, şi primul ei sărut, toate ar fi fost distruse, fremătând de radioactivitate, de neatins.

— A mărturisit tot.

— Nu-mi pasă. Tu… *Ce naiba?* De ce nu mi-ai zis? M-ai lăsat să stau aici şi să vorbesc despre el, să trăncănesc şi ai

sperat să spun ceva care să-i înrăutăţească situaţia… Asta e o porcăr*ie. Dacă,* într-adevăr, Conor a mărturisit, atunci a făcut-o doar fiindcă l-ai zăpăcit la cap aşa cum ai făcut şi cu mine. *N-a făcut el asta.* Asta e o *nebunie.*

Fetele bune din clasa de mijloc nu vorbesc aşa cu detectivii, dar Fiona era prea furioasă ca să fie prudentă. Mâinile îi erau strânse în pumni pe masă, şi faţa ei părea decolorată şi fragilă ca o scoică uscată pe nisip. Mă făcea să vreau să fac ceva, orice, cu cât mai prostesc, cu atât mai bine, ca să nu mai fiu nevoit să-i văd ochii: să retractez totul, s-o îmbrâncesc pe uşă afară, s-o dau cu scaunul de perete.

— Nu e vorba doar de mărturisire. Avem dovezi. Îmi pare foarte rău.

— Ce fel de dovezi?

— Mă tem că nu putem să vorbim despre asta. Dar nu e vorba despre mici coincidenţe care pot fi explicate. Vorbim despre probe solide, de necontestat, incriminatorii. Dovada.

Faţa Fionei s-a blocat. I-am văzut mintea alergând.

— Bun, a zis ea după un minut, apoi şi-a împins cana deoparte pe masă şi s-a ridicat. Trebuie să mă întorc la Jenny.

— Până când domnul Brennan nu e acuzat, n-o să dezvăluim presei numele lui. Am prefera ca nici tu să nu-l spui nimănui. Inclusiv surorii tale.

— N-aveam de gând.

Şi-a tras haina de pe spătarul scaunului şi a îmbrăcat-o cu mişcări ample.

— Cum ies de-aici?

I-am deschis uşa.

— Ţinem legătura, am zis eu, dar Fiona n-a ridicat privirea.

A plecat mergând rapid pe coridor, cu bărbia ascunsă în guler, ca şi cum deja se proteja împotriva frigului.

14

Camera de incidente se golise. Nu mai rămăsese decât puştiul de la echipa dedicată cazului şi alţi câţiva lucrând după program, care începuseră să frunzărească hârtiile când mă văzuseră.

— Nu cred că ea are ceva de-a face cu asta, a zis răspicat Richie în timp ce ne îndreptam spre birourile noastre.

Era echipat complet să lupte din colţul lui.

— Păi, asta-i o uşurare, am replicat eu zâmbindu-i în fugă. Cel puţin la asta suntem de aceeaşi părere.

Nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Relaxează-te, Richie. Nici eu nu cred că a făcut-o ea. O invidia pe Jenny, bine, dar dacă era s-o pocnească, ar fi făcut-o pe vremea când Jenny avea o viaţă perfectă, nu acum, când totul e în ruine şi Fiona ajunsese să spună: *„V-am zis eu”*. Cu excepţia cazului în care înregistrările telefonului ei conţin nenumărate apeluri de la Conor sau situaţia ei financiară se dovedeşte plină de datorii masive, cred că putem s-o tăiem de pe listă.

— Chiar dacă se dovedeşte că e lefteră, eu o cred: nu e omul banului. Şi a făcut tot posibilul să ne dea toate informaţiile pe care putea, chiar şi când durea. Ea vrea să fie închis oricine a făcut asta.

— Mă rog, aşa a fost până a aflat că era Conor Brennan. Dacă trebuie să vorbim cu ea din nou, n-are să mai fie nici pe departe la fel de utilă.

Mi-am tras scaunul la birou şi am luat un formular de raport, pentru superior.

— Şi ăsta e alt semn că e nevinovată. Aş paria tot ce am că reacţia ei când i-am spus a fost autentică. A lovit-o din senin. Dacă ar fi fost în spatele la toate astea, s-ar fi panicat în legătură cu Conor de când a aflat că-l avem în custodie. Şi mai mult ca sigur nu ne-ar fi îndreptat în direcţia lui, oferindu-i un motiv.

Richie îşi copia în agendă numerele de telefon ale Fionei.

— Nu prea ai putea să-l numeşti motiv, a spus el.

— Haide, zău. Iubire respinsă, cu o doză de umilinţă în ea? N-aş fi putut să cer ceva mai bun nici dacă aş fi comandat dintr-un catalog.

— Eu aş fi putut. Fiona s-a gândit în urmă cu zece ani că, *poate,* Conor ar fi fost atras de Jenny. Asta e irelevant, în opinia mea.

— El e atras de ea *acum.* Ce altceva crezi că înseamnă insigna de la Jojo? Jenny n-ar fi păstrat-o, nici Pat, însă pun pariu că ştiu pe cineva care o are. Şi, într-o zi, când rătăcea prin casa familiei Spain, el a decis să-i lase lui Jenny un mic cadou – nemernicul ticălos: *„Îţi aminteşti de mine din vremea când totul era minunat şi viaţa ta nu sugea p…a în iad? Îţi aminteşti vremurile fericite când eram împreună? Nu ţi-e dor de mine?”*

Richie şi-a pus agenda în buzunar şi a început să frunzărească prin teancul de rapoarte de pe biroul lui, însă fără să le citească.

— Dar tot nu indică faptul că ar fi omorât-o. Pat e genul gelos, deja l-a avertizat o dată pe Conor s-o lase în pace pe Jenny, şi poate că se simţea destul de nesigur. Dacă aflase că Brennan îi lăsa daruri lui Jenny…

Mi-am păstrat vocea joasă.

— Totuşi, n-a aflat, nu? Insigna asta nu era aruncată prin bucătărie sau îndesată pe gâtul lui Jenny. Era ascunsă în sertarul ei, bine mersi.

— Insigna. Nu ştim ce altceva ar fi putut Conor să mai lase.

— E adevărat. Dar cu cât mai multe mici bunătăţi i-a lăsat lui Jenny, cu atât mai mult se dovedeşte că era nebun după ea. Asta e o probă împotriva lui Conor. Nu împotriva lui Pat.

— Doar dacă Jenny ştia cine a lăsat insigna aia. Sigur că ştia. Câţi ar deţine o insignă de la Jojo şi ar vrea să i-o lase ei? Şi a păstrat-o. Orice ar fi simţit Conor pentru ea, n-a fost unilateral. Nu e ca şi cum ea i-ar fi aruncat cadourile la coşul de gunoi şi pe el l-ar fi basculat afară. Pat ar fi dat de cap la ce se întâmpla.

— De îndată ce medicul lui Jenny îi reduce analgezicele, o

să fim nevoiţi să avem altă discuţie cu ea, să aflăm exact care a fost povestea acolo, am spus eu. Poate nu-şi aminteşte noaptea trecută, dar nu se poate să fi uitat insigna aia.

M-am gândit la faţa tăiată a lui Jenny, la ochii distruşi, şi m-am surprins sperând că Fiona avea să convingă medicii s-o menţină cât se poate de drogată pentru o lungă perioadă.

Richie a răsfoit paginile mai repede.

— Şi Conor? Ai planificat altă vizită la el în seara asta? a întrebat partenerul meu.

Mi-am verificat ceasul. Era trecut de opt.

— Nu. Lasă-l să fiarbă o vreme. Mâine îl lovim cu tot ce avem.

Asta a făcut genunchii lui Richie să înceapă să joace sub birou.

— O să-i dau un telefon lui Kieran înainte să termin. Să văd dacă a descoperit ceva nou pe forumurile lui Pat.

Se întindea deja după telefon.

— Am să fac eu asta. Tu fă raportul pentru superior.

L-am împins ferm pe biroul lui înainte să poată să protesteze.

Chiar şi la ora aia, Kieran a părut, de fapt, încântat să mă audă.

— Kemosabe! Tocmai mă gândeam la tine. O întrebare: sunt deştept sau sunt deştept?

Pentru o clipă, am crezut că să-i ţin isonul la tonul voios mi-ar lua mai mult decât îmi rămăsese.

— O să-mi dau cu presupusul şi o să spun că eşti deştept. Ce ai pentru mine?

— Şi ai presupune corectamente. Ca să fiu sincer, când am primit e-mailul de la tine, am zis da, cum să nu, şi chiar dacă tipul tău a dus problemele astea cu nevăstuica în altă parte, reţeaua e un loc mare, cum naiba să-l găsesc? Cu Google „nevăstuică”? Îţi aminteşti URL-ul ăla parţial generat de software-ul de recuperare? Forumul Casa şi grădina?

— Da.

Am ridicat degetul mare spre Richie. El a lăsat formularul pe birou şi şi-a tras repede scaunul lângă al meu.

— L-am verificat când ţi-am zis prima dată despre el. Am trecut prin ultimele două luni de postări. Cel mai aproape de dramă au fost nişte tipi de pe forumul DIY, care încercau să vadă care e mai tare în sculă când vine vorba despre zidăria uscată, ce naiba o mai fi şi asta, de care, sincer, nu-mi pasă. Nimeni nu hărţuia pe nimeni – există o şansă decentă ca ăsta să fie *cel mai plictisitor* forum care a existat vreodată –, nimeni nu corespundea cu victima voastră şi nimeni nu se numea „sclipitoareajenny", aşa că am mers mai departe. Apoi am primit e-mailul de la tine şi mi-a venit o idee strălucită: poate căutam ceva greşit, la momentul nepotrivit.

— Nu Jenny posta acolo. Ci Pat.

— Bada-bing. Şi nu în ultimele două luni. În iunie. Ultima dată, pe Wildwatcher a postat în ziua de 13, nu? Dacă a încercat altundeva în următoarele câteva săptămâni, n-am aflat încă, dar în 29 iunie el apare în secţiunea „Natura şi viaţa sălbatică" a forumului Casa şi grădina, tot sub numele Pat-flăcăul. A mai postat pe forum înainte, cam cu un an şi jumătate în urmă – ceva în legătură cu WC-ul înfundat –, deci, probabil, aşa i-a venit ideea. Vrei să-ţi trimit link-ul?

— Te rog. Acum, dacă poţi.

— Încă o dată, cu sentiment, Kemosabe: sunt deştept?

— Categoric, eşti.

Colţul gurii lui Richie a zvâcnit. I-am făcut semn din deget. Ştiam că nu puteam să scap să vorbesc aşa, însă nu-mi păsa.

— Muzică pentru urechile mele, a zis Kieran. Link-ul vine la tine.

Şi a închis.

Topicul lui Pat pe forumul Casa şi grădina începea în acelaşi fel ca topicul de pe Wildwatcher: o trecere în revistă a faptelor, rapidă şi îngrijită, genul de rezumat pe care aş fi fost bucuros să-l primesc de la oricare dintre salahorii mei. Însă unde topicul Wildwatcher se încheiase, acesta continua: *„Am căutat fecale de câteva ori, dar fără succes. Chestia trebuie că iese afară ca să-şi facă nevoile. Am pus făină pe jos, ca să încerc să obţin urme de labe, însă nicio bucurie nici cu asta. Când m-am dus să verific, făina era murdară şi împrăştiată (pot să postez*

poze dacă ajută), însă nicio urmă acolo. Singurul semn fizic l-am văzut în urmă cu vreo zece zile, când chestia a luat-o razna, aşa că m-am suit în pod şi chiar sub gaură erau patru tulpini lungi cu frunze, încă verzi (arăta ca o chestie de pe una dintre plantele de jos, de pe plajă; nicio idee, numai lume de la oraş aici), şi o bucată din lemn de 10x10 cm, roasă, cu pojghiţe de vopsea verde cojită, ca, poate, o bucată de scândură dintr-o barcă. N-am nicio idee: a) de ce vreun animal ar vrea asta sau b) cum a ajuns în pod, fiindcă gaura de sub streaşină abia dacă e suficient de mare. Din nou, pot să postez poze dacă ar fi de folos".

— Am văzut astea, a zis Richie liniştit. În şifonierul lui. Îţi aminteşti?

Cutia de biscuiţi de pe raftul şifonierului lui Pat. Considerasem de la sine înţeles că erau cadouri de la copii, păstrate de dragul lor.

— Da, îmi amintesc.

„Am pus altă capcană în noaptea aia, cu bucăţi de pui, însă nicio bucurie. Unii au sugerat o nurcă, un jder, o hermelină, dar toate astea ar trage la pui, nu? Şi de ce ar aduce înăuntru frunze şi lemne? Tare aş vrea să ştiu ce se întâmplă acolo."

Atrăsese imediat interesul forumului, la fel ca pe Wildwatcher. În câteva minute, avusese răspunsuri. Cineva credea că animalul se muta şi-şi aducea toată familia: *„Stocarea de frunze şi lemne ar putea să indice un comportament de cuibărit. Iunie e târziu pentru asta… dar nu se ştie niciodată. Ai verificat dacă au fost adăugate de-atunci alte materiale pentru cuibărit?"*

Altcineva credea că făcea tam-tam pentru nimic: *„Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji. Dacă ar fi fost un prădător (cu alte cuvinte – ceva periculos), atunci ar trebui să fie ceva suficient de isteţ ca să se ţină departe de carne moca. Nu-mi vine în cap nimeni care ar face asta. Te-ai gândit la veveriţe? Şoareci? Sau ar putea să fie păsări? Coţofene? Poate, fiind lângă mare, e vorba despre pescăruşi?"*

Când a postat din nou, a doua zi, Pat nu părea convins: *„Salut, da, ar putea să fie veveriţe, bine, dar trebuie să spun că după zgomote pare ceva mult mai mare. Nu iau asta categoric,*

deoarece acustica din casă chiar e ciudată (cineva poate să fie în celălalt capăt al casei şi să sune ca şi cum ar fi chiar lângă tine), însă când se freacă pe-acolo, se aude ca şi cum ar fi de mărimea unui viezure; ca să fiu sincer – ştiu că nu e posibil ca un viezure să ajungă acolo sus, însă e, clar, mai mare decât o veveriţă sau o coţofană şi mult mai mare decât un şoarece. Nu mă înnebunesc după ideea de a avea un animal de pradă prea isteţ ca să cadă în capcane, şi nici după ideea de a-şi face cuib acolo sus. N-am mai fost acolo de curând, dar cred că va trebui să mă duc să verific".

Tipul care sugerase şoareci tot nu fusese impresionat: *„Ai zis chiar tu că e ciudată acustica. Probabil doar amplifică zgomotele de la câţiva şoareci sau ceva. Nu eşti în Africa sau undeva unde ar putea să fie vreun leopard. Serios, continuă cu diferite curse de şoareci, încearcă diferite tipuri de momeală şi nu-ţi mai bate capul".*

Pat încă era on-line: *„Da, aşa zice şi soţia mea. De fapt, ea crede că sunt, probabil, niscaiva păsări (turturele?), fiindcă ciugulitul ar explica bătăile. Chestia e că ea, de fapt, nu le-a auzit – zgomotele se aud întotdeauna fie a) noaptea târziu, când ea doarme (eu n-am prea dormit grozav în ultimul timp, aşa că mă trezesc la ore ciudate), fie b) când găteşte şi eu stau cu copiii la etaj, să nu se împiedice de noi. Deci, ea nu-şi dă seama cât de tare şi, practic, impresionant e. Încerc să nu vorbesc prea des/să nu fac mare tam-tam din asta, fiindcă nu vreau să-i sperii, dar a cam început să mă irite un pic, ca să fiu sincer. Nu, nu sunt îngrijorat că o să ne sfâşie în bucăţi, însă ar fi o mare uşurare să ştiu exact ce e. O să verific podul şi o să actualizez informaţiile ASAP. Orice sfat, toate sfaturile sunt bine-venite".*

Salahorii îşi strângeau lucrurile să plece, asigurându-se că o făceau suficient de sonor ca să ajung să observ cât de târziu rămăseseră după program.

— Noapte bună, detectivi, a zis unul dintre ei când se îndreptau spre uşă.

Richie a replicat automat:

— Drum bun, ne vedem mâine.

Eu am ridicat o mână şi am continuat să derulez imaginile de pe ecran.

Noaptea următoare, târziu, aproape de miezul nopţii, Pat revenise on-line: *„OK, am fost în pod şi am verificat. N-au apărut alte materiale pentru cuibărit. Singura chestie e că una dintre grinzile acoperişului e acoperită peste tot de ceva ce arată a urme de gheare. Trebuie să spun că sunt cam speriat, fiindcă par a fi de la ceva destul de mare. Chestia e totuşi că nu sunt sigur, de fapt, dacă am verificat grinda aia înainte (e departe, într-un colţ din spate), aşa că ar fi putut să fie aşa de mult timp, poate chiar dinainte să ne mutăm acolo – oricum, aşa sper".*

Tipul care sugerase cuibăritul urmărise topicul. La câteva minute după postarea lui Pat, el venise cu altă sugestie: *„Presupun că ai o trapă care dă în pod. În locul tău, aş lăsa trapa deschisă, aş monta o cameră video îndreptată spre trapă şi aş apăsa* Înregistrare *chiar înainte de a merge la culcare sau ca soţia ta să înceapă să gătească cina. Mai devreme sau mai târziu, animalul va deveni curios… şi tu ai să ai imagini. Dacă eşti îngrijorat că are să coboare în clădirea principală şi are să fie periculos simţindu-se încolţit, atunci pune sârmă ghimpată peste deschidere. Sper ca asta să fie de folos".*

Pat revenise rapid şi energic: doar gândul de a vedea animalul îi ridicase moralul: *„O idee strălucită – mii de mulţumiri! În momentul ăsta a fost înăuntru şi afară din casă cam o lună şi jumătate, deci nu sunt prea îngrijorat că va hotărî brusc să atace acum. De fapt, n-ar fi cu supărare dacă ar face-o, i-aş da ceva la care să se gândească. Dacă nu pot să-l pun la locul lui, atunci îmi merit viaţa amară, nu?"*

După asta a pus trei emoticoane mici legănându-se înainte şi înapoi, râzând. Şi a continuat: *„Aş vrea doar să mă uit bine la chestia asta, nu mă deranjează cum, vreau doar să văd cu ce am de-a face. Şi mă întreb dacă ar trebui s-o vadă soţia mea – în cazul în care constată că nu e doar o pasăre, îmi imaginez că putem să ne punem de acord şi să aflăm cum să ne rezolvăm problemele. Şi ar fi frumos să n-o îngrijorez că mi-am pierdut şi puţinul pe care-l mai am!*

O cameră video e un pic peste bugetul nostru în momentul ăsta, dar avem un monitor video de copil pe care aş putea să-l montez. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta până acum – de fapt, e

chiar mai bine decât o cameră video, fiindcă are infraroşu, aşa că nu trebuie să las trapa deschisă –, doar îl montez în pod şi mergem mai departe. Îi dau receptorul soţiei mele, ca să se uite în timp ce pregăteşte cina, şi ţin pumnii strânşi. S-ar putea chiar să mă lase pe mine să gătesc de data asta! Uraţi-ne noroc!"

Şi un mic *smiley* galben, făcând cu mâna.

— „Mi-am pierdut şi puţinul pe care-l mai am", a parafrazat Richie.

— E o figură de stil, fiule. Tipul ăsta nu şi-a pierdut capul când cel mai bun prieten al lui s-a îndrăgostit de viitoarea lui *soţie:* a rezolvat situaţia, n-a făcut o dramă, rece ca un castravete. Crezi că ar suferi o cădere nervoasă pentru o nurcă?

Richie, rozându-şi pixul, n-a răspuns.

Şi asta fusese tot de la Pat timp de câteva săptămâni. Câţiva dintre obişnuiţii forumului voiseră noutăţi, erau nişte pufnituri despre pripăşiţi care veniseră să ceară ajutor şi nu ziceau mulţumesc şi, treptat, topicul se stinsese.

În 14 iulie, totuşi Pat se întorsese şi lucrurile ajunseseră la alt nivel: *„Salut, băieţi, eu din nou. Chiar am nevoie de o mână de ajutor aici. Ca să vă pun la curent cu noutăţile, am probat monitorul video, dar până acum nimic bun. Am încercat să setez camera ca să prind diferite părţi ale podului, însă tot nu merge. Ştiu că animalul n-a plecat, fiindcă încă îl aud în fiecare zi/noapte. S-a făcut mai zgomotos – cred că a devenit mai încrezător sau, poate, a crescut. Soţia mea nu l-a auzit NICIODATĂ, dacă n-aş şti mai bine, aş jura că aşteaptă dinadins până când nu va fi ea în jur.*

Oricum, asta e actualizarea. După-amiază am urcat în pod ca să văd dacă mai sunt frunze/lemn/orice, şi într-un colţ erau patru schelete de animale. Nu sunt expert, dar păreau şobolani sau, poate, veveriţe. Capetele dispăruseră. Chestia nebunească e că erau aliniate foarte frumos, ca şi cum cineva le aranjase pentru mine, să le găsesc – ştiu că sună aiurea, însă jur că aşa păreau. Nu vreau să-i spun nimic soţiei mele, ca să nu se sperie, dar, băieţi, ăsta E un prădător, şi TREBUIE să aflu de ce fel".

De data asta, obişnuiţii forumului picaseră toţi de acord:

Pat avea dreptate. Trebuia să caute un profesionist, şi asta repede. Oamenii postaseră link-uri către serviciile de deratizare şi, mai puţin util, către ştiri senzaţionale despre copii mici mutilaţi sau ucişi de faună sălbatică neaşteptată. Pat păruse un pic reticent *(„Speram să mă ocup singur de asta – nu-mi place ca altcineva să rezolve probleme de care ar trebui să mă ocup eu”),* însă, în cele din urmă, împărţise mulţumiri în stânga şi-n dreapta şi decisese să contacteze profesionişti.

— Nu e rece ca un castravete, a zis Richie.

L-am ignorat.

Trei zile mai târziu, Pat se întorsese: *„OK. Deci, de dimineaţă, a venit tipul de la deratizare. A aruncat o privire la schelete şi a zis: «Nu pot să te ajut, omule». De regulă, el se ocupă cu şobolani, şi ăsta nici vorbă să fie şobolan. Şobolanii nu aliniază corpurile aşa şi nu iau doar capul de pe o veveriţă şi lasă numai trupul. E destul de sigur că toate cele patru schelete sunt de veveriţă. A mai zis că n-a mai văzut aşa ceva. Că, poate, e nurcă sau chiar vreun animal de companie exotic, de care a vrut să scape vreun idiot şi i-a dat drumul în sălbăticie. Posibil ceva de genul linx sau chiar un gluton. A spus că ai fi uimit prin ce spaţii mici pot chestiile astea să se strecoare. Şi că s-ar putea să fie specialişti care să se ocupe de aşa ceva, dar nu sunt dornic să cheltuiesc o grămadă de gologani ca să vină altcineva aici şi să-mi spună că nu e nici domeniul lui. Şi în stadiul ăsta încep să o iau destul de personal – casa asta nu e suficient de mare pentru amândoi”.*

Din nou feţişoarele alea legănându-se şi râzând. Apoi Pat a adăugat: *„Deci, sunt în căutare de idei cu privire la cum pot să prind/să scot din ascunzătoare/ce momeală să folosesc/cum să fac rost de o dovadă că există ca să i-o arăt soţiei mele. Alaltăseară am crezut că o prind. Îi făceam o baie fiului meu şi chestia a luat-o razna chiar deasupra capetelor noastre – la început câteva zgârieturi, dar treptat a ajuns să sune ca şi cum se învârtea în cercuri, încercând să dea o gaură în tavan sau ceva. Fiul meu a auzit şi el şi a vrut să ştie ce era. I-am zis că era un şoarece – în mod normal nu-l mint niciodată, însă se speriase şi ce era să-i spun? Am fugit jos, ca s-o chem pe soţia mea să vină să*

audă, dar când am ajuns înapoi la etaj zgomotul se oprise complet. Micul ticălos n-a mai zis nici măcar pâs toată noaptea. Jur pe Dumnezeu că era ca şi cum ştia. Băieţi, AM NEVOIE de ajutor aici. Chestia asta îmi sperie fiul în propria casă. Soţia mea se uită la mine ca şi cum aş fi un fel de nebun periculos total. Trebuie să pun mâna pe nemernicul ăsta".

Disperarea crescuse pe ecran, clocotind ca smoala fierbinte şi fumegândă în soarele nemilos. Mirosul acesteia îi stârnea pe cei de pe forum, agitându-i şi făcându-i agresivi, începuseră să-l înghiontească pe Pat: îi arătase scheletele soţiei lui? Ce credea ea despre animal? Ştia cât de periculoşi erau glutonii? Avea de gând să cheme un specialist? Intenţiona să pună otravă, să bată în scânduri gaura de sub streaşină? Ce-avea de gând să facă în continuare?

Ei – sau, mai probabil, toate celelalte chestii înghesuite în viaţa lui – îl iritaseră pe Pat: nivelul la care ajunsese problema îl călca la maximum pe nervi: *„Ca să răspund la întrebările voastre, nu, soţia mea nu ştie despre schelete: o să vină un tip de la deratizare când se duce ea la cumpărături cu copiii şi le iau de-acolo. Nu ştiu voi, dar eu cred că e treaba mea să am grijă ca soţia să nu se sperie de moarte. Una e să audă zgomote de zgârieturi, cu totul alta e să-i arăt schelete decapitate. De îndată ce o să am situaţia sub control, atunci evident că o să-i spun totul. Că nu e chiar cum crede ea, că am luat-o razna între timp. Dar decât să înlemnească de fiecare dată când e singură acasă, speri că e OK cu tine, iar dacă nu, n-am ce zice decât ghinion.*

Despre specialist etc.: nu m-am decis încă, însă nu, n-am de gând să bat în scânduri gaura şi să pun otravă. Îmi pare rău, băieţi, dacă nu asta m-aţi sfătui, însă, din nou, e greu. Eu sunt cel care trăiesc cu asta şi INTENŢIONEZ să aflu ce e şi să-l învăţ să nu-şi mai bată joc de familia mea. Apoi poate s-o şteargă şi să moară când vrea. Dar până atunci nu vreau să risc să-l pierd. Dacă aveţi vreo idee care să fie de real ajutor, atunci da, vă rog să nu ezitaţi să-mi spuneţi. Aş fi încântat s-o aud. Însă dacă sunteţi aici ca să mă frecaţi că nu am situaţia sub control, atunci lăsaţi-mă în pace. Pentru toţi cei care nu sunt oameni de doi bani, mulţumesc din nou şi vă ţin la curent".

În punctul ăsta, cineva cu câteva mii de postări pe numele lui tastase: *„Băieţi. Nu hrăniţi trolul”.*

— Ce e un trol? a întrebat Richie.

— Vorbeşti serios? Iisuse, n-ai intrat niciodată pe internet? Am crezut că eşti din generaţia dotată cu mijloace de ascultare şi înregistrare.

A ridicat din umeri.

— Cumpăr muzică on-line. M-am uitat după chestii de câteva ori. Forumuri totuşi, nee. Mă mulţumesc cu viaţa reală.

— Internetul e viaţa reală, prietene. Toţi oamenii ăştia de-aici sunt la fel de reali ca tine şi ca mine. Un trol e cineva care postează o aiureală ca să facă vâlvă. Tipul ăsta crede că Pat se prosteşte.

Odată apărute suspiciunile, niciunul dintre cei care postau nu voise să cadă de fraier: toată lumea se întreba, se pare, tot timpul dacă Pat-flăcăul era trol, un scriitor aspirant căutând inspiraţie *(„Vă amintiţi de tipul ăla de anul trecut de pe forumul* Probleme de structură, *cu camera înconjurată de ziduri şi craniul de om? Cu nuvela apărută pe blogul lui o lună mai târziu? Dispari, trolule.”)* şi reuşind să dea lovitura cu o sumă mare de bani. În câteva ore, se ajunsese la consensul general că, dacă Pat ar fi fost real, ar fi pus otravă cu mult timp în urmă, şi că în orice zi de-acum avea să se întoarcă să anunţe că animalul misterios îi mâncase copiii imaginari şi să ceară ajutor pentru plata funeraliilor.

— Jaysus, a exclamat Richie. Sunt un pic cam duri.

— Asta? Deloc. Dacă ai fi stat mai mult pe internet, ai fi ştiut că asta e nimic. E o junglă acolo. Nu se aplică regulile obişnuite. Oameni cumsecade, politicoşi, care n-ar ridica niciodată vocea tot anul, cumpără un modem şi se transformă în Mel Gibson pe tequila bum-bum. În comparaţie cu o grămadă de chestii pe care le vezi, tipii ăştia au fost nişte drăguţi.

Totuşi, Pat văzuse asta la fel ca Richie. Când se întorsese, era furios: *„Uite ce e, gaşcă de onanişti. NU SUNT UN BLESTEMAT DE TROL, OK? Ştiu că voi vă petreceţi tot timpul pe forumul ăsta, dar eu am, de fapt, o nenorocită de VIAŢĂ. Dacă aş*

vrea să-mi irosesc timpul frecând scăfârlia cuiva, nu voi aţi fi ăia, grămadă de rataţi. Doar încercam să descopăr CE E ÎN PODUL MEU, şi dacă voi, scârbe inutile, nu mă ajutaţi cu asta, atunci puteţi SĂ VĂ DUCEŢI DRACULUI".

Şi dispăruse.

Richie a fluierat încet.

— Acolo nu e doar vorbărie pe internet, a conchis el. Cum ai zis, Pat era un tip echilibrat. Ca să ajungă aşa – a dat din cap spre ecran –, înseamnă că fusese speriat rău.

— Avea motive să fie. Ceva nesuferit îi umbla prin casă, speriindu-i familia. Şi ori încotro se întorcea, lumea refuza să-l ajute. Wildwatcher, tipul cu deratizarea, forumul ăsta de-aici. Toţi îi ziseseră, practic, s-o şteargă. Nu era problema lor. Era de capul lui. În locul lui, cred că şi tu ai fi fost *speriat rău.*

— Da. Poate.

Richie s-a întins spre tastatură, cerându-mi permisiunea din priviri, şi a derulat înapoi, ca să recitească postările. Când a terminat, a rostit cu grijă:

— Deci. Nimeni în afară de Pat n-a auzit-o, de fapt, vreodată pe năzbâtia asta.

— Pat şi Jack.

— Jack avea trei ani. Copiii de vârsta asta nu ştiu bine ce e real şi ce nu e.

— Aşadar, eşti de acord cu Jenny, am zis eu. Presupui că Pat îşi imagina asta.

— Omul tău, Tom, n-ar jura că în pod a fost vreodată vreun animal.

Trecuse de opt şi jumătate. Pe coridor, femeia de serviciu asculta muzică de succes la radio şi cânta împreună cu acesta. Pe ferestrele camerei de incidente, cerul era de un negru solid. Dina dezertase de patru ore. N-aveam timp de asta.

— Şi n-ar jura nici că n-a fost. Dar tu simţi că asta îţi sprijină cumva teoria că Pat şi-a omorât familia. Am dreptate?

— Ştim că a fost extrem de stresat, a răspuns Richie alegându-şi cuvintele. Asta fără îndoială. Din ce spune aici, pare că nici căsnicia nu mergea grozav. Dacă era într-o stare destul de proastă ca să-şi imagineze chestii… Da, cred că asta

l-a determinat mult mai probabil s-o fi făcut.

— Nu şi-a imaginat frunzele şi bucata aia de lemn apărute în pod. Altfel, înseamnă că ni le-am imaginat şi noi. S-ar putea să am problemele mele, dar nu cred că am halucinaţii încă.

— Cum zic şi flăcăii de pe forum, s-ar fi putut să fi fost o pasăre. N-aveau dovada vreunui animal nebun. Orice om nestresat ca dracu le-ar fi aruncat în coşul de gunoi, dând totul uitării.

— Şi scheletele de veveriţă? Tot o pasăre? Nu sunt expert în fauna sălbatică, nu mai mult decât era Pat, însă trebuie să-ţi spun: dacă avem o pasăre în ţara asta care decapitează veveriţe, ciuguleşte carnea şi aliniază resturile, mie nu mi-a spus nimeni.

Richie şi-a frecat ceafa şi s-a uitat la modelele geometrice care se spiralau lent pe ecranul monitorului meu.

— Noi n-am văzut scheletele, a continuat el. Pat nu le-a păstrat. Frunzele, da. Schelete, chestia care ar fi dovedit, de fapt, că era ceva periculos acolo sus, nu.

Scânteia de iritare m-a făcut să strâng maxilarul pentru o clipă.

— Haide, fiule. Nu ştiu ce ai tu în capul ăla de burlac, dar, crede-mă, un bărbat căsătorit care-i spune soţiei lui că vrea să stocheze schelete de veveriţă în şifonier o să aibă un şoc puternic şi o să doarmă câteva nopţi pe canapea. Şi copiii? Crezi că voia ca ei să găsească asta?

— Nu ştiu *ce* voia omul. Pare că nu voia decât să-i arate soţiei lui că năzbâtia asta exista, dar când a avut dovada solidă, a dat-o la-ntors: „A, nu, nu pot să fac asta, nu vreau s-o sperii”. Murea să arunce o privire la asta, însă când tipul cu deratizarea i-a spus că ar trebui să cheme un specialist: „A, nu, risipă de bani”. A cerşit pe forum să-l ajute cineva să descopere ce era acolo, s-a oferit să posteze poze cu podeaua podului, poze cu frunzele, dar când a descoperit scheletele – şi astea ar fi putut să aibă pe ele urme de dinţi –, nicio vorbă despre poze. S-a purtat…

Richie s-a uitat dintr-o parte la mine.

— Poate mă înşel, omule. Dar s-a purtat ca şi cum, chibzui

în sinea lui, ştia că nu era nimic acolo.

Pentru o clipă intensă, trecătoare, am vrut să-l apuc de gât şi să-l împing departe de calculator, să-i spun să se ducă naibii înapoi la înmatriculări auto, că mă ocup singur de cazul ăsta.

Potrivit rapoartelor salahorilor, fratele lui Pat, Ian, nu auzise nimic de niciun animal. Nici foştii lui colegi, prietenii care fuseseră la petrecerea de ziua Emmei, puţinii oameni cu care încă făcea schimb de e-mailuri. Asta explica de ce. Pat nu-şi luase inima-n dinţi să le spună, de teamă că ar fi reacţionat la fel ca toţi ceilalţi, de la străinii de pe forumurile de discuţii la soţia lui. De teamă că ar fi reacţionat ca Richie.

— Doar întreb, fiule. De unde crezi că au apărut scheletele? Tipul de la deratizare le-a văzut, adu-ţi aminte. N-au fost doar în mintea lui Pat. Ştiu că tu crezi că Pat se scrântise, dar chiar crezi serios că ar fi muşcat capetele veveriţelor?

— N-am zis asta. Dar nimeni, cu excepţia lui Pat, nu l-a văzut nici pe tipul de la deratizare. Avem doar postarea asta, care spune că a chemat vreodată pe cineva: oamenii mint pe internet.

— Deci, haide să-l găsim pe tipul de la deratizare. Pune-l pe unul dintre salahori să-i dea de urmă. Zi-i să înceapă cu numerele pe care Pat le-a primit pe forum. Dacă niciunul dintre astea nu dă rezultate, atunci va trebui să verifice toate firmele pe o rază de o sută cincizeci de kilometri.

Gândul că un salahor avea să fie implicat în asta, o altă pereche de ochi reci avea să citească postările şi alt chip avea să ia încet acelaşi aspect ca al lui Richie m-a făcut să încordez din nou gâtul.

— Sau, şi mai bine, o s-o facem chiar noi. Primul lucru mâine-dimineaţă.

Richie a atins mouse-ul meu cu un deget şi s-a uitat cum postările lui Pat reveneau la viaţă.

— Ar trebui să fie destul de uşor să aflăm, a spus el.

— Ce?

— Dacă animalul a existat. Camerele video…

— Fiindcă asta a lucrat atât de bine pentru Pat?

— El n-a avut camere. Monitoarele pentru copii nu

înregistrează. Ar fi putut să surprindă doar ce se întâmpla în timp real, când putea să stea cu ochii pe ele. Luăm o cameră de filmat, o punem să înregistreze nonstop podul… În câteva zile, dacă e ceva acolo, ar trebui să vedem.

Din anumite motive, ideea m-a făcut să vreau să-l muşc de cap.

— Asta o să sune grozav în formularul de cerere, este? „Am dori să solicităm o piesă valoroasă din echipamentul departamentului şi un tehnician masiv suprasolicitat, în eventualitatea că s-ar putea să fie posibil să prindem o bucăţică de animal care, *fie că există* sau *nu,* are absolut al naibii de-a face cu cazul nostru."

— O'Kelly a zis că orice ne trebuie…

— Ştiu. Cererea ar fi aprobată. Nu asta e ideea. Tu şi cu mine avem acum o anumită cantitate de bunăvoinţă din partea superiorului şi, personal, prefer să nu mi-o consum pe toată ca să arunc o privire la o nurcă. Du-te la blestemata de grădină zoologică.

Richie şi-a împins scaunul în spate şi a început să se învârtă neobosit prin camera de incidente.

— O să completez eu formularul. Aşa, o să-mi consum doar cantitatea mea de bunăvoinţă.

— Ba, nici să nu te gândeşti. O să faci să sune ca şi cum Pat ar fi fost un fel de maniac bolborosind despre cum a văzut gorile roz în bucătăria lui. Avem o înţelegere: nu arătăm cu degetul spre Pat până când nu vom avea probe.

Richie s-a răsucit spre mine, trântind ambele mâini pe biroul cuiva, făcând hârtiile să zboare.

— Cum aş putea să *obţin* probe? Dacă-mi pui piedici de fiecare dată când aş putea să ajung undeva…

— Calmează-te, detectiv. Şi coboară vocea. Vrei să vină Quigley să vadă ce se întâmplă?

— Înţelegerea a fost să-l *investigăm* pe Pat. N-am *menţionat* să-l investigăm pe Pat din când în când şi tu să mă tragi în jos. Dacă există probe, cum naiba aş putea să ajung la ele? Zău, omule. Spune-mi. Cum?

Am arătat spre monitorul meu.

— Ce pare că facem aici? îl investigăm pe blestematul de Pat Spain. Nu, nu-l numim suspect în faţa lumii. Asta a fost înţelegerea. Dacă nu ţi se pare corect…

— *Nu.* La dracu', nu e vorba că nu e corect faţă de mine. Nu de asta îmi pasă. Nu e corect faţă de Conor Brennan.

Vocea încă îi era în creştere. Am făcut ca a mea să rămână calmă.

— Nu? Nu văd ce-ar face o cameră video pentru el. Să spunem că o montăm şi nu prindem nimic. Cum invalidează lipsa vidrei mărturisirea lui Brennan?

— Ia spune, dacă îl crezi pe Pat, de ce nu eşti de acord cu camerele video? a întrebat Richie. Un cadru cu o nurcă, o veveriţă, chiar un *şobolan,* şi poţi să-mi spui să-mi văd de treabă. Pari la fel ca Pat, omule. Pare că ştii că nu e nimic acolo.

— Nu, colega. Nu ştiu. Pare că nu dau doi bani dacă e sau nu ceva acolo. Dacă nu obţinem nimic, ce dovedeşte asta? Că animalul ar fi putut să se sperie, că ar fi fost ucis de un prădător, că ar putea să fie în hibernare… Chiar dacă n-a existat niciodată, asta nu îl face vinovat pe Pat. Poate că zgomotele aveau ceva de-a face cu o surpare sau cu instalaţiile sanitare, şi el exagerase şi interpretase prea mult. Asta l-ar face un tip stresat, ceea ce deja ştim că era. Nu l-ar face criminal.

Richie nu s-a certat pe tema asta. S-a sprijinit cu spatele de un birou, apăsându-şi degetele peste ochi.

— Ne-ar spune ceva. Asta e tot ce cer, a rostit el mai liniştit după o clipă.

Cearta sau oboseala, sau Dina, au făcut ca arsurile de la stomac să-mi urce până-n gât. Am încercat să înghit fără grimase.

— OK. Completează formularul de cerere. Trebuie să plec, dar o să-l semnez în alb – e mai bine să semnăm amândoi acolo. Nu te apuca să ceri niscaiva stripteuze.

— Fac tot posibilul, a replicat Richie.

Era o notă în glasul lui care m-a atins. Ceva sensibil, ceva pierdut, ceva ca un strigăt sălbatic de ajutor.

— Mă străduiesc să fac asta cum trebuie. Omule, jur pe Dumnezeu, mă străduiesc.

Toţi pifanii simt că lumea are să stea sau are să se prăbuşească la primul lor caz. N-aveam timp să-l ţin de mână pe Richie să treacă prin asta, nu cu toate problemele pe care mi le crea Dina, rătăcind, trimiţând sclipiri de lumină intermitentă care să atragă prădătorii de la kilometri din jur.

— Ştiu, te descurci bine. Verifică ortografia de două ori, superiorul e pretenţios cu asta.

— Da. OK.

— Între timp, îi trimit link-ul ăsta lui Cumîlcheamă, dr. Dolittle – s-ar putea ca el să observe ceva acolo. Şi o să-i cer lui Kieran să verifice contul lui Pat de pe forumul ăsta, să vadă dacă a trimis sau a primit vreun mesaj privat. Unii dintre băieţii ăştia par să se fi implicat destul de mult în povestea lui. Poate unul dintre ei a intrat în vreun fel de corespondenţă cu el şi Pat i-a mai dat ceva detalii. Şi va trebui să găsim următorul forum de discuţii unde s-a dus.

— E posibil să nu mai fie niciunul. A încercat două forumuri, niciunul nu i-a fost de niciun folos… S-ar putea să fi renunţat.

— N-a renunţat.

Pe monitorul meu se mişcau graţios conuri şi parabole unele în altele, pliindu-se şi dispărând, se desfăceau şi începeau din nou un dans lent pretutindeni.

— Omul era disperat. Poţi să iei asta cum vrei, poţi să spui că a fost fiindcă îşi ieşise din minţi, dacă asta vrei să crezi, dar faptul rămâne: avea nevoie de ajutor. Ar fi continuat să caute on-line, deoarece n-avea unde să se uite nicăieri în altă parte.

L-am lăsat pe Richie să scrie formularul de cerere. Aveam deja în cap o listă cu locurile unde s-o caut pe Dina, rămasă de ultima dată şi dinainte de asta, şi dinainte de asta: apartamentele foştilor ei, barurile unde o plăcea barmanul, bombele subterane unde cu şaizeci de euro ai parte de o grămadă de posibilităţi de a-ţi prăji creierul pentru o vreme. Ştiam că totul era inutil – existau toate şansele din lume ca

Dina să fi luat un autobuz spre Galway, fiindcă păruse atât de frumos în vreun documentar, sau fermecase vreun tip şi se întorsese să se uite la gravurile lui –, dar n-aveam de-ales. Îmi mai rămăseseră câteva tablete de cafeină în servietă, de la filaj. Una sau două, un duş, un sandvici, şi aş fi fost gata de plecare. Mi-am pălmuit mica voce rece care-mi zicea că eram prea bătrân pentru asta şi mult prea obosit.

Când am introdus cheia în yala uşii apartamentului meu, încă îmi rulam adresele în cap, elaborând ruta cea mai rapidă. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că ceva nu era în regulă. Uşa era descuiată.

Pentru un minut lung, am rămas nemişcat pe coridor, ascultând. Nimic.

Apoi mi-am pus jos servieta, am deschis iute tocul pistolului şi am dat uşa de perete.

Catedrala scufundată, de Debussy, se auzea încet prin camera de zi întunecată. Lumina lumânărilor cădea pe curbele paharelor, strălucind roşu bogat în vinul întunecat. Pentru o clipă incredibilă, cu respiraţia tăiată, m-am gândit:

„Laura”. Apoi Dina şi-a descolăcit picioarele pe canapea şi s-a aplecat în faţă ca să-şi ridice paharul cu vin.

— Salut, a zis ea cu paharul către mine. Al naibii de mult ţi-a mai luat.

Inima mi-a căzut în spatele gâtlejului.

— Ce *dracu'?*

— Iisuse, Mikey. Ia un calmant. Ăla e un *pistol?*

Am avut nevoie de câteva încercări ca să-i scot încărcătorul din nou.

— Cum naiba ai intrat aici?

— Ce eşti tu, Rambo? Exagerezi?

— Christoase, Dina. M-ai speriat de moarte.

— Să scoţi pistolul la propria soră. Şi eu care credeam că o să te bucuri să mă vezi.

Bosumflarea era în glumă, dar strălucirea ochilor ei în lumina lumânărilor sugera să fiu atent.

— Mă bucur, am zis eu coborând vocea. Pur şi simplu, nu te aşteptam. Cum ai intrat?

Dina mi-a trimis un mic zâmbet elegant şi şi-a scuturat buzunarul cardiganului, care a zornăit vesel.

— Geri a avut cheile tale de rezervă. De fapt, ştii ceva, Geri are toate cheile de rezervă din Dublin – Domnişorica de Încredere, scuze, *Doamna* de Încredere. Nu *exact* ea ai vrea să verifice dacă nu ţi-e jefuită casa cât eşti plecat în vacanţă sau ceva? Dacă ai *născoci* o persoană care să aibă cheile de rezervă ale tuturor, n-ar fi ea exact ca Geri? Doamne, ar fi trebuit să vezi asta, ai fi râs. Le are aliniate pe cârlige în camera de utilităţi, toate drăguţe şi etichetate cu cel mai frumos scris al ei. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să jefuiesc jumătate din cartierul ei.

— Geri şi-a ieşit din minţi de grija ta. Amândoi ne-am făcut griji.

— Păi, dăă, de-aia am venit aici. De-aia şi ca să te înveselesc. Păreai aşa de stresat ieri. Jur că dacă aş fi avut un card de credit, ţi-aş fi plătit o prostituată.

S-a aplecat peste masă şi a întins celălalt pahar cu vin.

— Uite. Ţi-am adus asta în loc.

Fie îl cumpărase din banii de babysitting ai Sheilei, fie îl şutise – Dina considera irezistibil să încerce să mă păcălească să beau vin furat, să mănânc negrese cu haşiş, să merg la o plimbare cu maşina cu taxele neplătite a ultimului ei iubit.

— Mulţumesc.

— Deci, stai jos şi bea. Mă enervezi dacă te mai fâţâi aşa.

Încă îmi tremurau picioarele de la adrenalină şi speranţă, şi uşurare.

Mi-am recuperat servieta şi am închis uşa.

— De ce nu eşti la Geri?

— Fiindcă Geri e plictisitoare, de-aia. Am stat acolo, cât?, o zi, şi am aflat fiecare chestie pe care Sheila şi Colm şi Fiinţă le-au făcut vreodată în viaţa lor. Ea mă face să-mi doresc să am trompele legate. Stai *jos.*

Cu cât mai repede aş fi dus-o înapoi la Geri, cu atât aş fi dormit mai mult, dar dacă nu arătam ceva consideraţie pentru mica punere în scenă, ar fi explodat de furie până la Dumnezeu ştie ce oră a dimineţii.

M-am aşezat în fotoliu, care s-a pliat cu atâta dragoste în jurul meu, că am crezut că n-am să fiu în stare să mă mai ridic. Dina s-a aplecat peste măsuţa de cafea, echilibrându-se într-o mână, ca să-mi dea vinul.

— Uite. Pun pariu că Geri a crezut că eram moartă într-un şanţ.

— Nu poţi s-o învinuieşti.

— Dacă m-aş fi simţit prea aiurea să ies, atunci n-aş fi *plecat*. Doamne, îmi pare rău pentru Sheila, nu? Pun pariu că ori de câte ori se duce la prietenii ei, trebuie să sune acasă la fiecare jumătate de oră, altfel Geri crede că a fost vândută ca sclavă.

Dina a reuşit întotdeauna să mă facă să zâmbesc, chiar şi când m-am străduit pe cât posibil să nu.

— Asta e în onoarea a aşa ceva? O zi cu Geri, şi pe urmă, brusc, mă apreciezi?

S-a făcut ghem la loc în colţul canapelei şi a ridicat din umeri.

— Vreau să fiu drăguţă cu tine. În onoarea a aşa ceva e. Tu n-ai suficientă grijă de asta, din moment ce te-ai despărţit de Laura.

— Dina, sunt în regulă.

— Toată lumea are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Cine e ultima persoană care a făcut ceva drăguţ pentru tine?

M-am gândit la Richie aducându-mi cafea, punându-i pumnul în gură lui Quigley când încercase să mă bârfească.

— Partenerul meu.

Sprâncenele Dinei au ţâşnit în sus.

— El? Am crezut că e un pifan ţâşti-bâşti mucos, care nu poate să-şi găsească fundul cu amândouă mâinile. Probabil, doar te-a pupat în fund.

— Nu. E un partener bun.

Prin mine a trecut un val rapid de căldură când m-am auzit spunând cuvântul. Niciunul dintre ceilalţi pifani ai mei nu s-ar fi certat cu mine în legătură cu camera video: odată ce ziceam nu, nu rămânea. Brusc, cearta părea un dar, genul de meci pe

care partenerii pot să-l aibă în fiecare săptămână, timp de douăzeci de ani.

— Hmm, a exclamat încet Dina. Bravo lui.

S-a întins după sticla cu vin şi şi-a umplut paharul.

— Asta e drăguţ, şi o parte din mine vorbea serios. Mulţumesc, Dina.

— Ştiu că e. Deci, de ce nu bei ăla? Ţi-e frică să nu încerc să te otrăvesc?

A zâmbit, iar dinţii mici şi albi s-au dezgolit la mine.

— De parcă m-aş fi purtat atât de evident încât vreau să pun otrava în vin. Ai un pic de încredere în mine.

I-am zâmbit înapoi.

— Pun pariu că ai fi foarte creativă. Însă în seara asta nu pot să mă îmbăt. Am de lucru de dimineaţă.

Dina şi-a dat ochii peste cap.

— Of, Doamne, iar începem. Muncă, muncă, muncă. Împuşcă-mă acum. Dă-te bolnav mâine.

— Aş vrea eu.

— Atunci, fă-o. Pe urmă o să ne distrăm cu ceva frumos. Tocmai s-a redeschis Muzeul Figurilor de Ceară. Ştii că n-am fost în viaţa mea la Muzeul Figurilor de Ceară?

Asta n-avea să se încheie bine.

— Mi-ar plăcea, dar poate săptămâna viitoare. Mâine trebuie să mă duc la slujbă, dis-de-dimineaţă, şi s-ar putea să fie o zi lungă.

Am luat o înghiţitură de vin, ridicând paharul.

— Minunat. Terminăm asta, apoi am să te duc înapoi la Geri. Ştiu că e plictisitoare, însă îşi dă toată silinţa. N-o judeca prea aspru, OK?

Dina a ignorat asta.

— De ce nu poţi să te dai bolnav mâine? Pun pariu că ai un an de concediu economisit. Pun pariu că nu te-ai dat bolnav nicio zi din viaţa ta. Ce-au să facă, or să te dea afară?

Sentimentul cald dispărea rapid.

— Am un tip în custodie şi până duminică dimineaţa devreme trebuie să-l acuz sau să-l eliberez. O să am nevoie de fiecare minut ca să rezolv cazul. Îmi pare rău, scumpo. Muzeul

Figurilor de Ceară va trebui să aştepte.

— Cazul tău, a spus Dina şi chipul i s-a înăsprit. Chestia cu Portul Sfărâmat?

N-avea niciun rost să neg.

— Da.

— Am crezut că o să faci schimb cu cineva.

— Nu se poate.

— De ce?

— Fiindcă nu aşa merge. Vom vizita Muzeul Figurilor de Ceară de îndată ce aranjez lucrurile, OK?

— La naiba cu Muzeul Figurilor de Ceară. Aş prefera să mă înjunghii în ochi decât să mă duc să mă holbez la vreo păpuşă stupidă de-a lui Ronan Keating{59}.

— Atunci, o să facem altceva. Tu alegi.

Dina a împins sticla cu vin mai aproape de mine cu vârful cizmei.

— Mai ia.

Paharul meu era încă plin.

— Trebuie să te duc la Geri cu maşina. Mă opresc la ce am. Mulţumesc.

Dina a ciocănit cu unghia marginea paharului, cu un şuierat ascuţit şi monoton, şi m-a privit de sub breton.

— Geri ia ziare în fiecare dimineaţă. Normal, fir-ar să fie. Aşa că le citesc.

— Aşa, am zis eu.

Mi-am reprimat clocotul de furie. Geri ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie, dar ea era o femeie ocupată şi Dina, una alunecoasă.

— Cum e Portul Sfărâmat acum? În poză părea de rahat.

— Aşa e, destul de mult. Cineva a început să construiască ceva ce ar fi putut să fie o proprietate frumoasă, însă n-a fost terminată niciodată. În stadiul ăsta, probabil n-o să fie niciodată. Oamenii care locuiesc în prezent acolo nu sunt fericiţi.

Dina şi-a vârât un deget în vin şi a început să amestece.

— Ce dracu'! Ce chestie de mare rahat!

— Dezvoltatorii n-au ştiut că o să se sfârşească aşa.

— Pun pariu că nu e aşa, sau oricum nu le-a păsat. Dar nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun ce chestie de rahat să faci oamenii să se mute în Portul Sfărâmat. Aş trăi mai degrabă într-o groapă de gunoi.

— Am o grămadă de amintiri frumoase de la Portul Sfărâmat.

Şi-a supt degetul cu un pocnet, ca să-l cureţe.

— Doar crezi asta, fiindcă trebuie să te gândeşti întotdeauna că totul e minunat. Doamnelor şi domnilor, fratele meu, Pollyanna.

— N-am înţeles niciodată ce e aşa de rău să te concentrezi pe pozitiv. Poate nu e destul de *cool* pentru tine…

— Ce e pozitiv? A fost OK pentru tine şi Geri, că stăteaţi cu prietenii. Eu eram blocată acolo cu mama şi tata, cu nisipul intrându-mi în crăpătură, pretinzând că mă distrez bălăcindu-mă în apa care, practic, îmi făcea degerături.

— Păi, aveai doar cinci ani ultima dată când am fost acolo, am zis eu cu mare grijă. Cât de bine îţi aminteşti?

O sclipire a privirii albastre, pe sub breton.

— Destul ca să ştiu că e o porcărie. Locul ăla a fost *înfiorător.* Dealurile alea. Mereu m-am simţit ca şi cum se holbau la mine, ca şi cum ceva mi se târa pe gât. Mi-am tot dorit să…

S-a plesnit peste ceafă, o palmă reflexă urâcioasă care m-a făcut să tresar.

— Şi *zgomotul,* Iisuse Christoase. Marea, vântul, pescăruşii, toate zgomotele alea ciudate de care nu puteai să fii niciodată sigur *ce* erau… Am avut coşmaruri, practic, în fiecare noapte că vreun monstru marin îşi înfigea tentaculele în fereastra rulotei şi începea să mă sugrume. Pun pariu că cineva a murit construind porcăria aia de proprietate, ca *Titanicul.*

— Am crezut că-ţi plăcea Portul Sfărâmat. Mereu păreai să te distrezi.

— Nu, nu-mi plăcea. Doar voiai tu să crezi.

Pentru o clipă, strâmbătura gurii Dinei a făcut-o să pară aproape urâtă.

— *Singura* chestie bună a fost că mama era atât de fericită

acolo. Şi uite la ce s-a ajuns.

A fost un moment de tăcere care ar fi putut să felieze pielea. Aproape aş fi renunţat la toată discuţia, să mă întorc la băut vinul şi la a-i spune cât de delicios era – poate că ar fi trebuit, nu ştiu –, dar n-am putut.

— Faci să pară că aveai deja probleme.

— Că eram deja nebună. Asta vrei să spui.

— Dacă vrei s-o iei aşa. Pe vremea când mergeam la Portul Sfărâmat erai un copil fericit, stabil. Poate că n-oi fi avut vacanţa vieţii, însă, în general, erai în regulă.

Trebuia s-o aud spunând-o.

— N-am fost niciodată în regulă. Singura dată când am săpat o groapă în nisip, cu găleţica şi lopăţica, totul era adorabil, numai că pe fundul gropii era un chip. Al unui bărbat, strivit şi făcând mutre, ca şi cum încerca să-şi scoată nisipul din ochi şi din gură. Am ţipat, şi a venit mama, dar dispăruse. Şi n-a fost doar la Portul Sfărâmat. Odată eram în camera mea şi…

N-am mai putut să ascult asta.

— Ai avut o imaginaţie grozavă. Nu e acelaşi lucru. Toţi copiii mici îşi imaginează chestii. Numai după ce a murit mama…

— A fost, Mikey. Tu n-ai ştiut, fiindcă atunci când eram mică puteai să zici „Oh, copiii îşi imaginează chestii”, cert e că a fost întotdeauna. Moartea mamei n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Mă rog, am zis eu.

Îmi simţeam mintea foarte ciudat, trepidând ca un oraş cuprins de cutremur.

— Deci, poate că n-a fost chiar moartea mamei. Ea fusese depresivă toată viaţa, uneori şi când erai tu mică. Am făcut tot posibilul să ţinem asta departe de tine, însă copiii simt lucrurile. Poate că, de fapt, ar fi fost mai bine dacă n-am fi încercat să…

— Da, voi v-aţi dat toată silinţa, şi ştii ce? Aţi făcut o treabă bună. Abia dacă îmi amintesc să fi fost vreodată îngrijorată din cauza mamei. Ştiam că se îmbolnăvea uneori

sau că era tristă, dar n-am avut nicio idee că era ceva important. Nu din cauza asta sunt cum sunt. Ai încercat mereu să mă *organizezi,* să mă clasezi ordonat şi cu sens, ca şi cum aş fi acum dintre cazurile tale… Nu sunt unul dintre blestematele tale de *cazuri.*

— Nu încerc să te organizez.

Vocea mea suna straniu de calm, generată artificial de undeva de departe. Mi-au trecut prin minte frânturi de amintiri, înflorind precum aburii de cenuşă fierbinte: Dina în vârstă de patru ani şi zbierând în gură de şarpe în baie, agăţându-se de mama, fiindcă flaconul de şampon o fluierase. Crezusem că încerca să scape de spălatul părului. Dina între mine şi Geri, pe bancheta din spate a maşinii, luptându-se cu centura de siguranţă şi rozându-şi degetele cu un sunet hidos de îngrijorare, până când ajunseseră umflate, purpurii şi însângerate, nici măcar nu-mi aminteam de ce.

— Spun doar că, sigur, a fost din cauza mamei. De ce altceva? N-ai fost abuzată vreodată, aş jura pe viaţa mea, niciodată n-ai fost bătută sau înfometată, sau… Nu cred că ţi-ai luat vreodată nici măcar una la fund. Noi toţi te-am iubit. Dacă n-a fost mama, atunci de ce?

— Nu există niciun *de ce.* Asta vreau să zic atunci când spun că încerci să mă organizezi. Nu sunt nebună *fiindcă* ceva ar sugera asta. Doar sunt.

Vocea îi era limpede, calmă, firească, iar ea se uita la mine direct, cu o stare care aproape ar fi putut să fie compasiune. Mi-am zis că Dina se ţinea de realitate cu un singur deget, în cel mai bun caz, că, dacă ar fi înţeles motivele pentru care era nebună, atunci n-ar mai fi nebună din capul locului.

— Ştiu că tu nu asta vrei să crezi, a spus ea.

Îmi simţeam pieptul ca un balon cu heliu, făcându-mă să tremur periculos. M-am prins de braţul fotoliului, ca şi cum aş fi putut să mă ancorez de el.

— Dacă aşa crezi tu, că asta ţi se întâmplă fără niciun motiv, cum poţi să te împaci cu asta?

Dina a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu. Cum poţi să te împaci cu o zi proastă?

S-a gârbovit din nou în colţul canapelei, bându-şi vinul. Îşi pierduse interesul. Am respirat adânc.

— Încerc să înţeleg de ce am o zi proastă, ca să pot s-o îndrept. Mă concentrez pe pozitiv.

— Bine. Deci, dacă Portul Sfărâmat a fost atât de grozav şi tu ai toate amintirile astea grozave şi totul e atât de pozitiv, atunci de ce te dă peste cap când te întorci acolo?

— N-am spus asta.

— Nu e nevoie s-o spui. N-ar fi trebuit să te ocupi de cazul ăsta.

Revenirea la aceeaşi ceartă veche a fost ca o salvare, din nou pe teren familiar, cu sclipirile alea oblice apărute din nou în ochii Dinei.

— Dina. E un caz de crimă, la fel ca alte zeci la care am lucrat. Nu e nimic special în asta, cu excepţia locului.

— Locul, locul, locul. Ce, eşti agent imobiliar? Locul ăsta e *rău* pentru tine. Aş fi putut să spun din clipa în care te-am văzut în urmă cu două seri că totul îţi mergea prost. Miroseai ciudat, ca şi cum ceva arsese. Uită-te la tine acum. Du-te şi priveşte-te în oglindă. Arăţi ca şi cum ceva şi-a făcut nevoile în creştetul tău şi ţi-a dat foc. Cazul ăsta te-a dat peste cap. Sună la muncă mâine şi spune-le că nu te mai ocupi de el.

În clipa aia am fost gata să-i zic să dispară. Am fost uimit cât de brusc şi cât de dure mi-au venit cuvintele pe buze. Niciodată, în toată viaţa mea de adult, nu-i zisesem Dinei aşa ceva.

Când am fost sigur că mi se ştersese din voce orice urmă de mânie, am precizat:

— N-am de gând să renunţ la cazul ăsta. Sunt sigur că arăt ca naiba, dar asta fiindcă sunt epuizat. Dacă vrei să faci ceva în legătură cu asta, stai la Geri.

— Nu pot. Îmi fac *griji* pentru tine. Simt cum te tulbură fiecare clipă în care eşti acolo, gândindu-te la *locul* ăla. De-asta m-am întors aici.

Era suficientă ironie ca să facă pe oricine să se prăpădească de râs, însă Dina era cât se poate de serioasă. Cu spatele drept pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea, gata să se lupte cu

mine până la capăt.

— Sunt în regulă. Apreciez că ai grijă de mine, dar nu-i nevoie. Serios.

— Ba da, e. Şi tu eşti la fel de răvăşit ca mine. Doar că o ascunzi mai bine.

— Poate. Mi-ar plăcea să cred că am muncit destul ca să nu fiu, de fapt, răvăşit în momentul ăsta, dar cine ştie, poate că ai dreptate. Oricum, concluzia e că sunt capabil să mă ocup de cazul ăsta.

— Nu. În niciun caz. Îţi închipui că eşti cel puternic, de-aia îţi place la nebunie când deraiez eu de pe şine, fiindcă te face să te simţi tot Domnul Perfect, numai că asta e o porcărie. Pun pariu că uneori, când ai o zi proastă, speri că o să apar la uşa ta, să spun tâmpenii, doar ca să te simţi tu mai bine în legătură cu tine.

O parte din iadul Dinei e că, şi când ştii că sunt prostii, şi când ştii că întunericul corodează petele de pe mintea ei care vorbeşte, tot doare.

— Sper că ştii că nu-i adevărat. Dacă aş putea să te ajut să te simţi mai bine amputându-mi un braţ, aş face asta dintr-o lovitură.

S-a aşezat din nou pe călcâie şi s-a gândit la asta.

— Da?

— Da. Aşa aş face.

— Auuuu, a exclamat Dina mai mult cu apreciere decât cu sarcasm.

S-a întins pe spate pe canapea şi şi-a bălăbănit picioarele pe braţul meu, privindu-mă.

— Nu mă simt bine. De când am citit ziarele alea, lucrurile par amuzante din nou. Am tras apa după mutrele voastre şi au scos un zgomot ca de floricele de porumb.

— Nu mă surprinde. De-aia trebuie să te întorci la Geri. Dacă te simţi aiurea, atunci o să vrei să ai pe cineva în jur.

— Vreau pe cineva în jur. Te vreau pe tine. Geri mă face să vreau să iau o cărămidă şi să mă pocnesc în cap. Încă o zi la ea, şi aşa o să fac.

Cu Dina, n-ai parte de luxul de a lua ceva ca pe-o

hiperbolă.

— Deci, găseşte o cale s-o ignori. Respiră adânc. Citeşte o carte. Îţi împrumut iPod-ul meu şi o să poţi s-o blochezi pe Geri cu totul. Putem să încărcăm orice muzică vrei, dacă gustul meu nu e destul de *trendy* pentru tine.

— Nu pot să-mi pun căşti. Încep să aud chestii, şi apoi nu pot să spun dacă sunt în muzică sau în urechile mele.

Lovea cu un călcâi partea laterală a canapelei, într-un ritm neobosit, enervant, în disonanţă cu desfăşurarea fluidă a lui Debussy.

— Atunci, o să-ţi împrumut o carte bună. Alege singură.

— N-am nevoie de nicio carte bună, n-am nevoie de niciun set de DVD-uri, n-am nevoie de nicio nenorocită de ceaşcă de ceai şi de nicio revistă de sudoku. Am nevoie de *tine*.

M-am gândit la Richie, aflat la birou, rozându-şi o unghie şi verificând ortografia de pe formularul de cerere, la apelul ăla disperat după ajutor din vocea lui. La Jenny, în patul ei de spital, cufundată într-un coşmar care n-avea să se sfârşească. La Pat, eviscerat ca un trofeu de vânătoare, aşteptându-mă într-un sertar frigorific de-ale lui Cooper să mă asigur că n-are să primească eticheta *Criminal* în câteva milioane de minţi. La copiii lui, prea mici chiar ca să ştie ce era moartea. Valul ăla de furie s-a ridicat din nou în mine, izbindu-mă.

— Ştiu. În clipa asta, alţii au nevoie de mine mai mult.

— Vrei să spui că tărăşenia asta de la Portul Sfărâmat e mai importantă decât familia ta. Asta vrei să spui. Nici măcar nu vezi cât de aiurea e asta. Nici măcar nu vezi că niciun om normal din lume n-ar *spune* asta. Nimeni n-ar spune-o dacă n-ar fi obsedat de un loc ca o gură de iad care îi pompează rahat în creier. Ştii al naibii de bine că dacă mă trimiţi înapoi la Geri, o să mă plictisesc până o să-mi pierd minţile, şi o să plec, şi ea o să se îngrijoreze nebuneşte, dar nici măcar nu-ţi pasă, nu-i aşa? Tot ai de gând să mă faci să revin acolo.

— Dina, n-am timp pentru porcăria asta. Mai am un răgaz de, cât?, cincizeci de ore ca să-l acuz pe tipul ăsta. După intervalul ăsta, am să fac tot ce trebuie în ceea ce te priveşte. Am să vin în zori să te iau de la Geri, am să te duc la orice

muzeu vrei. Însă până atunci, ai dreptate: nu tu eşti centrul universului meu. N-ai cum să fii.

Dina s-a holbat la mine sprijinită pe coate. Nu mă mai auzise niciodată vorbind cu vocea aia şfichiuitoare. Privirea şocată de pe faţa ei mi-a umflat balonul ăla din piept. Pentru o clipă terifiantă, am crezut că o să încep să râd.

— Spune-mi ceva, a zis ea.

A mijit ochii. Scotea mănuşile.

— Îţi doreşti uneori să mor? Ca şi când sincronizarea mea e de porc, ca în clipa asta. Ţi-ai dori ca să mor, pur şi simplu? Speri să te sune cineva dimineaţă şi să-ţi spună: „Îmi pare rău, domnule, sora ta tocmai a fost făcută chiseliţă de un tren”?

— Sigur că nu vreau să mori. Sper ca *tu* să mă suni dimineaţa şi să-mi spui: „Ghici ce, Mick, ai avut dreptate, Geri nu e, de fapt, o formă de tortură interzisă de Convenţia de la Geneva. Am supravieţuit cumva…”

— Atunci, de ce te porţi ca şi cum ai vrea să mor? De fapt, pun pariu că nu vrei un tren, ci ca totul să fie *elegant,* nu-i aşa? Totul drăguţ şi elegant. Cum speri? Ai vrea să mă spânzur sau să iau o supradoză…

Nu-mi mai venea deloc să râd. Mâna mi s-a încleştat în jurul paharului cu vin atât de strâns, încât m-am gândit că are să se spargă.

— Nu fi atât de al naibii de ridicolă. Îmi doresc să ai un pic de autocontrol. Doar cât să te acomodezi cu Geri timp de două zile nenorocite. Chiar crezi că-ţi cer prea mult?

— De ce ar trebui să fac asta? E un fel de chestie stupidă de *închidere?* Să rezolvi cazul ăsta pentru ce s-a întâmplat cu mama? Fiindcă dacă aşa e, atunci *vomit.* Nici măcar nu pot să te *sufăr.* O să vomit peste tot pe canapeaua asta…

— N-are *nici pe naiba* de-a face cu ea. Asta e una dintre cele mai stupide chestii pe care le-am auzit vreodată. Dacă nu poţi să vii cu ceva mai logic, poate ar trebui să-ţi ţii fleanca.

Nu-mi mai pierdusem cumpătul din adolescenţă, nu aşa, şi, categoric, nu cu Dina, şi m-am simţit de parcă alergam cu o sută cincizeci la oră pe autostradă, după şase votci la rând, imense, letale şi delicioase.

Dina stătea aplecată înainte peste măsuţa de cafea, săgetându-mă cu degetele.

— Vezi? Despre asta vorbesc. *Asta* îţi face chestia aia. Tu nu te superi niciodată pe mine, iar acum uită-te la tine. Uită-te doar la starea ta. Vrei să mă loveşti, nu? Spune, haide, cât de rău vrei să…

Avea dreptate: voiam. Aş fi vrut să-i dau o palmă direct peste faţă.

Unele părţi din mine au înţeles că dacă o loveam atunci, aveam să stau cu ea, şi ştia şi ea asta. Mi-am pus foarte uşor paharul pe măsuţa de cafea.

— N-am de gând să te lovesc.

— Haide, dă-i înainte, ai putea. Care-i diferenţa? Dacă mă arunci în blestemata de casă a lui Geri şi fug, şi apoi nu pot să vin la tine şi să ţin asta sub control, şi ajung să sar în râu, cum e asta mai bine?

Era pe jumătate peste măsuţa de cafea, cu faţa împinsă spre mine, la o lungime de braţ.

— N-ai să-mi dai o pălmuţă, fiindcă, Dumnezeule, nu, tu eşti prea bun pentru asta. Dracu' să te ferească să te simţi băiat rău fie şi o dată. Dar e OK să mă faci să sar de pe un pod. Bine. E-n regulă. Asta e doar…

Am scos un sunet între râs şi chiot.

— Dulce Iisuse! Nu pot să-ţi spun cât m-am săturat să aud asta. Crezi că *tu* ai să vomiţi? Dar eu, când îmi bagi rahatul ăsta pe gât de fiecare blestemată de dată? *„Nu mă duci la Muzeul Figurilor de Ceară, cred că o să mă sinucid. Nu mă ajuţi să-mi mut toate lucrurile din apartament la patru dimineaţa, cred că o să mă sinucid. Nu-ţi petreci seara ascultând problemele mele, în loc să mai încerci o dată să-ţi salvezi căsnicia, cred că o să mă sinucid."* Ştiu că e vina mea, că am cedat mereu în clipa în care mi-ai aruncat rahatul ăsta, dar de data asta, nu. Vrei să te sinucizi? Fă-o. Nu vrei, atunci n-o face. Depinde de tine. Oricum, nimic din ce fac eu nu contează. Deci, *nu-mi pune mie naibii asta în poală.*

Dina s-a uitat la mine cu gura căscată. Îmi bătea inima, de să-mi iasă prin coaste. Abia puteam să respir.

După o clipă, şi-a aruncat paharul cu vin pe jos – a sărit pe covor, rostogolindu-se mai departe într-un arc roşu ca de sânge care ţâşneşte –, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, înhăţând geanta pe drum. A trecut expres atât de aproape de mine, că şoldul ei m-a pocnit în umăr. Se aştepta s-o apuc, să mă lupt cu ea ca s-o fac să rămână. Nu m-am mişcat.

— Ar fi bine să găseşti o modalitate să spui dracului adio muncii tale, a zis ea în prag. Dacă nu vii să mă iei până mâine-seară, o să-ţi pară rău.

Nu m-am întors. După un minut, a trântit uşa în urma ei şi am auzit-o dând un picior în ea, înainte s-o ia la fugă pe coridor. Am rămas foarte tăcut o lungă perioadă, prinzându-mă de braţele fotoliului ca să-mi opresc mâinile să tremure. Am ascultat inima bătându-mi în urechi şi şuieratul difuzoarelor după ce aria lui Debussy s-a oprit, am tras cu urechea după paşii Dinei întorcându-se.

Mama aproape o luase pe Dina cu ea. Era cândva după unu dimineaţa, în ultima noastră noapte la Portul Sfărâmat, când o trezise pe Dina, se strecurase afară din rulotă şi se îndreptase spre plajă. Ştiu, fiindcă venisem la miezul nopţii, ameţit şi fără suflare, după ce stătusem culcat pe dune cu Amelia, sub un cer ca un castron mare şi negru, plin cu stele, iar când am deschis uşa rulotei, geana de lumină a lunii i-a luminat pe toţi patru, înfăşuraţi strâns şi călduros în paturile lor, Geri sforăind delicat. Dina se întorsese şi murmurase ceva când mă strecurasem încă îmbrăcat în patul meu. Mituisem pe unul dintre băieţii mai mari să ne cumpere nişte cidru, aşa că eram pe jumătate beat, dar probabil că trecuse o oră înainte ca încântarea aia uimită să nu-mi mai freamăte prin piele şi să pot să adorm.

Câteva ore mai târziu m-am trezit din nou, ca să mă asigur că totul fusese chiar adevărat. Uşa era deschisă şi se mişca, lumina lunii şi sunetele mării umpleau rulota şi două paturi erau goale. Pe masă se afla un bilet. Nu-mi amintesc ce scria. Probabil, l-a luat poliţia. Probabil, aş putea să mă duc să-l caut în Arhivă, însă n-am s-o fac. Nu-mi amintesc decât PS-ul: *„Dina e prea micuţă ca să se descurce fără mama ei”.*

Am ştiut unde să căutăm: mama iubise întotdeauna marea. La câteva ore după ce ajunsesem acolo, plaja era complet schimbată, transformată în ceva întunecat şi urlător. Un vânt în creştere gălăgios, nori plutind în faţa lunii, scoici ascuţite tăindu-mi picioarele goale în timp ce fugeam şi nu simţeam nicio durere. Geri icnind după fiecare respiraţie lângă mine. Tata sărind spre mare, în lumina lunii, cu pijamaua fluturând şi cu braţele bătând aerul, o sperietoare grotescă şi palidă. Striga: „Annie, Annie, Annie", dar vântul şi valurile rostogoleau strigătele în pustiu. Ne-am atârnat de mânecile lui, ca nişte copii. I-am urlat la ureche: „Tată! Tată, o să chem pe cineva!"

M-a apucat de braţ şi l-a răsucit. Tata nu ne-a făcut niciodată rău niciunuia dintre noi. A urlat: *„Nu!* Pe nimeni. Să nu dea dracu' să îndrăzneşti!" Ochii lui păreau albi. Abia după mulţi ani mi-am dat seama: el încă mai credea că aveam să le găsim în viaţă. O salva de toţi cei care ar fi luat-o dacă ar fi ştiut.

Aşa că le-am căutat singuri. Nimeni nu ne auzea strigând: *„Mami, Annie, Dina, mami, mami, mami",* nu prin vânt şi mare. Geraldine a rămas pe uscat, mergând în sus şi-n jos pe plajă, scormonind prin dunele de nisip şi apucându-se cu mâinile de smocurile de iarbă. Eu m-am dus în apă, cu tata, scufundaţi până la coapse. Când mi-au amorţit picioarele, mi-a fost mai uşor să continui.

Pentru restul acelei nopţi – nu mi-am dat seama niciodată cât a durat, oricum, mai mult decât am fi putut să supravieţuim –, m-am luptat cu curentul ca să rămân în picioare şi am bâjbâit în timp ce valul trecea. La un moment dat, degetele mi s-au încurcat în ceva şi am urlat, fiindcă am crezut că am apucat-o de păr pe una dintre ele, însă din apă a ieşit un nod mare, ca un cap tăiat, şi erau doar alge marine înfăşurate în jurul încheieturilor mele, ţinându-se de mine când am încercat să scap de ele. Mai târziu am găsit o panglică rece din aşa ceva încă legată în jurul gâtului meu.

Când zorii au început să transforme lumea într-un cenuşiu albit sumbru, Geraldine a găsit-o pe Dina ascunsă cu capul

înainte, ca un iepure, într-un smoc de iarbă uscată, cu braţele îngropate în nisip până la coate. Geri a pus jos smocurile lungi de iarbă, unul câte unul, şi a scobit cu pumnii în nisip, ca şi cum elibera ceva care ar fi putut să se strice. În cele din urmă, Dina a fost aşezată pe nisip, tremurând. Ţinea ochii aţintiţi pe Geraldine.

— Geri, a zis ea. Am avut coşmaruri.

Apoi a văzut unde era şi a început să ţipe.

Tata n-ar fi plecat de pe plajă. În cele din urmă, mi-am înfăşurat tricoul în jurul Dinei – era greu de apa de mare, iar frisoanele ei s-au înrăutăţit –, am pus-o pe umăr şi am dus-o înapoi la rulotă. Geraldine se poticnea lângă mine, sprijinind-o pe Dina când alunecam. I-am scos Dinei cămăşuţa de noapte – era rece ca un peşte şi plină de nisip – şi am înfăşurat-o în tot ce am găsit cald. Cardiganul mamei era impregnat cu mirosul ei. Poate că asta a făcut-o pe Dina să scheaune ca un căţeluş bătut sau, poate, a durut-o neîndemânarea noastră.

Geraldine s-a dezbrăcat fără să ţină seama că eram acolo şi s-a urcat în pat cu Dina, apoi a tras plapuma peste capetele lor. Le-am lăsat acolo şi m-am dus să găsesc pe cineva.

Lumina se îngălbenea şi lumea din celelalte rulote începea să se trezească. O femeie într-o rochie de vară îşi umplea ceainicul la un robinet, cu o pereche de copii mici dansând în jurul ei, stropindu-se reciproc şi chicotind.

Tata căzuse pe nisipul de pe linia apei, cu mâinile atârnând inutile în lături, uitându-se la soarele care răsărea peste mare.

Eu şi Geri eram plini din cap până-n picioare de tăieturi şi zgârieturi. Paramedicii le-au curăţat pe cele mai grave – unul dintre ei a fluierat încet când mi-a văzut picioarele. N-am înţeles de ce până mult mai târziu. Dina a fost dusă la spital, unde au zis că, fizic, era bine, în afară de o hipotermie uşoară. Ne-au lăsat pe mine şi pe Geri s-o luăm acasă şi să avem grijă de ea până decideau ei dacă tata n-avea de gând să facă „vreo prostie”. Am inventat mătuşi şi le-am zis doctorilor că au să ne ajute ele.

După două săptămâni, rochia mamei a ieşit la suprafaţă în plasele unui vas de pescuit din Cornwall. Am identificat-o eu –

tata n-a putut să se dea jos din pat, n-aveam s-o las pe Geri, aşa că m-am dus eu. Era cea mai bună rochie de vară a ei, din mătase – economisise –, crem cu flori verzi. Obişnuia să o poarte la biserică, atunci când eram în Portul Sfărâmat, apoi la masa de prânz de duminică, de la Lynch, şi la plimbarea noastră de-a lungul ţărmului. O făcea să arate ca o balerină, ca o fată zâmbitoare pe poante de pe o carte poştală veche. Când am văzut-o întinsă pe o masă, în secţia de poliţie, era brăzdată maroniu şi verde de toate chestiile fără nume care se ţesuseră în jurul ei în apă. Am pipăit-o, am mângâiat-o, am oprit-o din lunga ei călătorie. Era posibil chiar să n-o recunosc, doar că ştiam după ce să mă uit: eu şi Geri descoperisem că rochia lipsea când împachetasem lucrurile ei ca să părăsim rulota.

Asta auzise Dina la radio, cu vocea mea rotindu-se în jurul ei, în ziua în care primisem cazul ăsta. *„Moarte, Portul Sfărâmat, cadavru descoperit, medicul legist e la locul faptei.”*

Era aproape imposibil, de asta nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Toate regulile probabilităţii şi logicii, modelele precise de linii de pe mijlocul drumului şi ochii de pisică ce ne ţin pe ceilalţi dintre noi pe drum când vremea e furtunoasă, toate astea nu însemnau nimic pentru Dina. Mintea ei se învârtise într-o epavă fumegândă de zgomote de foc de tabără şi vorbe rostite într-o păsărească stranie, şi venise la mine.

Nu ne-a povestit niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aia. Eu şi Geri am încercat de mai multe mii de ori s-o prindem cu garda jos – o întrebam când era pe jumătate adormită în faţa televizorului sau când visa cu ochii deschişi uitându-se afară pe geamul maşinii. N-am obţinut decât acel monoton „Am visat urât”, şi ochii ei albaştri fugeau repede să se uite în gol.

Când avea treisprezece sau paisprezece ani, am început să ne dăm seama – treptat şi fără nicio surpriză reală – că ceva era în neregulă. Nopţi când stătea pe patul meu sau al lui Geri, vorbind cu toată viteza până în zori, trezindu-se într-o frenezie legată de ceva ce noi abia puteam să traducem, furioasă pe noi fiindcă nu ne străduiam suficient ca să înţelegem. Zile în care sunau de la şcoală să spună că se holba

şi avea o privire lucioasă, îngrozită, ca şi cum colegii şi profesorii ei se transformaseră în forme lipsite de sens gesticulând şi bolborosind. Urme de unghii formând cruste pe braţele ei. Am luat-o întotdeauna ca de la sine înţeles că noaptea aia era cauza ce coroda mintea Dinei. Ce altceva să fi făcut asta?

Nu există niciun de ce. M-a luat din nou ameţeala aia. M-am gândit la baloane dezlegate şi care pluteau, explodând în aerul rarefiat sub presiunea propriei imponderabilităţi.

Pe coridor veneau şi plecau paşi, dar niciunul nu se oprea în faţa uşii mele.

Geri a sunat de două ori. N-am răspuns.

Când am putut să stau în picioare, am şters covorul cu rola de bucătărie până când am absorbit cât de mult vin am putut. Am împrăştiat sare pe pată şi am lăsat să acţioneze. Am turnat restul de vin în chiuvetă, am aruncat sticla în coşul de reciclare şi am spălat paharele. Apoi am găsit o bandă adezivă şi o foarfecă de unghii şi m-am aşezat pe jos în camera mea de zi, punând paginile înapoi în cărţi şi tăind banda la dimensiunile perfecte ale hârtiei, până când grămada de cărţi distruse ajunsese un teanc îngrijit de cărţi reparate, şi m-am apucat să le pun înapoi pe rafturi, în ordine alfabetică.

15

Am dormit pe canapea, ca să mă asigur că m-ar fi trezit şi cea mai silenţioasă răsucire de cheie în broască. Am găsit-o pe Dina în vis de patru-cinci ori în noaptea aia: făcută ghem la uşa tatei, ţipând de râs la o petrecere, în timp ce cineva dansa desculţ pe muzică de tobe sălbatice, cu ochi larg deschişi şi fălci moi sub pelicula sticloasă a apei din cadă din baie, cu părul legănându-i-se în evantai. De fiecare dată m-am trezit deja în picioare şi la jumătatea drumului spre uşă.

Eu şi Dina ne mai certasem şi înainte, când ea fusese cea rea. Niciodată în felul ăsta, însă din când în când ceva ce credeam că era inofensiv o înfuria îngrozitor, făcând-o să arunce, de obicei, cu ceva în mine în drum spre uşă. M-am dus mereu după ea. Mai ales o prindeam în câteva secunde, mocăindu-se afară aşteptându-mă. Chiar şi de cele câteva ori când mi-a scăpat sau s-a luptat cu mine şi a ţipat până m-am retras înainte să sune cineva la poliţie, şi să se trezească aterizând într-un loc sigur, zăvorât, am urmărit-o, am căutat-o, am sunat-o şi i-am trimis SMS-uri până am pus mâna pe ea şi am adus-o înapoi la mine acasă sau la Geri. Asta era tot ce voia în adâncul ei: să fie găsită şi adusă acasă.

M-am trezit devreme, am făcut duş, m-am bărbierit, mi-am pregătit un mic dejun şi o grămadă de cafea. N-am sunat-o pe Dina. De patru ori am tastat pe jumătate un SMS, dar l-am şters. În drum spre serviciu n-am făcut un ocol ca să trec pe lângă apartamentul ei sau să risc să comit vreun accident cu maşina în timp ce aş fi întins gâtul după fiecare brunetă subţire pe lângă care treceam: dacă mă voia, ştia unde să mă găsească.

Propria îndrăzneală m-a lăsat fără suflare. Îmi simţeam mâinile şubrede, dar când m-am uitat la ele pe volan, erau stabile şi puternice.

Richie era deja la birou, cu telefonul lipit de ureche, legănându-se înainte şi-napoi în scaun şi ascultând muzica vioaie a unui apel în aşteptare suficient de tare, că puteam să

aud şi eu.

— Verific firmele de deratizare, a zis el dând din cap spre o listă din faţa lui. Am încercat toate numerele de care a făcut rost Pat pe forumul de discuţie. Nicio bucurie. Ăştia de-aici sunt toţi exterminatorii din Leinster, aşa că o să vedem ce iese.

M-am aşezat şi mi-am luat telefonul.

— Dacă nu obţii nimic, nu putem să presupunem că asta înseamnă că nu e nimic. Mulţi oameni de-acolo o fac la negru zilele astea. Dacă cineva nu declară un loc de muncă la Fisc, crezi că o să-l declare la noi?

Richie a început să spună ceva, însă imediat muzica apelului în aşteptare s-a oprit şi el s-a răsucit la birou.

— Bună dimineaţa, sunt detectivul gardă Richard Curran. Caut nişte informaţii…

Niciun mesaj de la Dina – nu că m-aş fi aşteptat. Nici măcar n-avea numărul meu de la muncă. Dar o parte din mine aştepta oricum. Unul de la dr. Dolittle şi şuviţele lui nepieptănate, înştiinţându-mă că verificase forumul Casa şi grădina şi, uau, ce nebunie sau ce era acolo? Potrivit lui, scheletele aliniate păreau să fie opera unei nurci, însă ideea unui animal de companie exotic abandonat era şi ea foarte *cool* şi, categoric, erau tipi acolo care ar fi făcut contrabandă cu un gluton şi ar fi fost mai târziu îngrijoraţi despre cum să-l îngrijească. Planifica să rătăcească în jurul Brianstownului peste weekend, să vadă dacă ar fi putut să găsească vreun semn de „ceva distractiv”. Şi un mesaj de la Kieran, care la opt într-o vineri dimineaţa începuse deja să-şi pompeze lumea plină de tobe şi başi, spunându-mi să-l sun.

Richie a închis, a clătinat din cap la mine şi a început să formeze din nou.

Eu l-am sunat pe Kieran.

— Kemosabe! Stai aşa.

O pauză, în timp ce muzica a coborât la un volum care totuşi îl făcea să strige.

— Am verificat contul tipului tău, Pat-flăcăul, pe forumul ăla, Casa şi grădina. Nu există mesaje private, primite sau

trimise. S-ar putea să le fi şters, dar ca să verificăm asta, ne trebuie o citaţie către proprietarii forumului. Practic, de asta te sunasem să-ţi spun: nu mai avem nimic de făcut. Software-ul de recuperare şi-a terminat treaba, şi am verificat tot ce ne-ai dat. Nu mai sunt postări despre nevăstuici sau altceva nicăieri în istoricul calculatorului. Literalmente, *cel mai* interesant lucru pe care l-am găsit e de la un idiot care i-a expediat lui Jenny Spain un e-mail cu privire la răpirea *non-naţională* a unui copil într-un centru comercial şi l-a tuns chilug, ceea ce e interesant doar fiindcă e cea mai veche legendă urbană din lume şi nu pot să cred că oamenii încă pun botul la asta. Dacă, într-adevăr, vrei să ştii ce avea tipul tău în pod şi-ţi imaginezi că a spus pe net, atunci următorul pas e să faci o cerere către furnizorul de servicii al victimelor şi să ţii pumnii strânşi ca ei să păstreze informaţiile despre site-urile vizitate.

Richie a închis din nou. A continuat să ţină o mână pe telefon, dar în loc să apeleze din nou, m-a privit, aşteptând.

— N-avem timp de asta, am zis eu. Ne-au rămas mai puţin de două zile ca să-l acuzăm sau să-l eliberăm pe Conor Brennan. Ceva pe calculatorul lui de care ar trebui să ştiu?

— Nimic până acum. Nicio legătură cu victimele – niciun link spre aceleaşi site-uri, niciun e-mail către ei sau de la ei. Şi nu văd nimic şters în ultimele câteva zile, deci nu e ca şi cum a dat *delete* la chestiile bune când a ştiut că venim – dacă nu cumva le-a şters atât de bine, că nici măcar nu pot să văd, şi scuză-mă dacă asta sună arogant, însă nu *cred.* Practic, în ultimele şase luni abia dacă s-a atins de maşinăria lui. Şi-a verificat ocazional e-mailul, a făcut ceva design de întreţinere pe câteva site-uri şi s-a uitat o grămadă pe National Geographic, la documentare on-line despre animale, asta-i tot. Un adevărat căutător de fiori tipul ăsta.

— Aşa e. Continuă să te uiţi prin calculatorul familiei Spain. Şi ţine-mă la curent.

Am putut să aud un ridicat de umeri în vocea lui Kieran.

— Sigur, Kemosabe. Acul din carul cu fân vine imediat. Pe mai târziu.

Pentru o clipă înşelătoare, m-am gândit s-o las baltă. Ce importanţă mai avea orice altceva tastase Pat despre problema lui cu paraziţii, acolo, în spaţiul virtual? N-ar fi făcut decât să le dea oamenilor încă un pretext să-i scrie că era ţăcănit. Iar Richie era cu ochii pe mine, plin de speranţă ca un căţeluş uitându-se la lesă, şi-i promisesem.

— Continuă, am spus eu dând din cap la lista cu deratizatori. Am o idee.

Chiar şi în condiţii de stres, Pat fusese un tip organizat, eficient. În locul lui, nu m-aş fi deranjat să-mi tot rescriu toată saga când schimbam forumurile de discuţii. Poate că Pat nu fusese un geniu al calculatorului, după standardele lui Kieran, dar eram gata să pariez că ştia să întrebuinţeze copy/paste.

I-am scos postările originale de pe Wildwatcher şi Casa şi grădina, şi am început să pun propoziţii pe Google. După patru încercări, a apărut o postare de-a lui Pat-flăcăul.

— Richie!

El deja dădea năvală cu scaunul spre biroul meu.

Era un site american, un forum pentru vânători. Pat apăruse acolo în ultima zi din iulie, la aproape două săptămâni de la izbucnirea de pe forumul Casa şi grădina. Îşi petrecuse o vreme lingându-şi rănile sau căutând locul potrivit, sau îi luase atât de mult doar fiindcă nu mai putuse să-şi ignore nevoia de a cere ajutor ca să găsească o soluţie.

Nu se schimbaseră prea multe: *„Îl aud mai mult ziua, dar nu există chiar o regulă – uneori ar putea să fie de patru-cinci ori pe zi/noapte, alteori nimic timp de 24 de ore. Am instalat în pod, pentru o vreme, un monitor de copil, însă degeaba – mă întreb dacă e posibil ca animalul să fie, de fapt, în spaţiul dintre podeaua podului şi tavanul de dedesubt apoi am încercat să verific cu lanterna, dar nu se vede nimic. Aşa că am de gând să las deschisă trapa podului şi să îndrept alt monitor video spre deschidere, ca să văd dacă chestia asta devine îndrăzneaţă şi decide să plece să exploreze. (O să pun sârmă ghimpată de-a lungul trapei, ca să nu mă trezesc cu el pe perna vreunuia dintre copii. Nu vă faceţi griji, nu sunt complet nebun… dar oricum!)”*

— Stai, a zis Richie. Pe forumul Casa şi grădina, Pat mânca

rahat despre cum nu voia el să afle Jenny despre toate astea şi s-o sperie. Îţi aminteşti? Acum însă, pune monitorul pe palier. Cum avea de gând să-l ascundă de ea?

— Poate că nu-l ascundea. Cuplurile căsătorite vorbesc din când în când, fiule. Poate că Pat şi Jenny au avut, la un moment dat, o discuţie serioasă, de la inimă la inimă, şi ea aflase totul despre chestia din pod.

— Da, a spus Richie, şi un genunchi a început să-i joace. Poate.

„Dar din moment ce primul monitor n-a fost vreun mare succes, mă întrebam dacă n-are cineva alte idei? Cum ar fi ce specie ar putea să fie sau ce momeală ar putea să meargă? VĂ ROG, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spuneţi să pun otravă sau să chem un exterminator, sau vreun alt rahat de-ăsta, fiindcă îmi bag picioarele, şi gata. În afară de asta, orice idee e bine-venită!”

Vânătorii îi furnizaseră lista obişnuită cu suspecţi, de data asta cu o înclinare puternică spre nurcă – erau de acord cu dr. Dolittle în legătură cu scheletele aliniate. Când era vorba de soluţii totuşi, ei erau mult mai duri decât cei de pe alte forumuri. În câteva ore, un tip îl sfătuise pe Pat: *„OK, lasă dracului cursa aia de şoareci. E timpul să-ţi crească o pereche de ouă şi să faci rost de armament serios. Îţi trebuie aici o capcană adevărată. Aruncă o privire la asta”.*

Link-ul ducea spre un forum ca un magazin de dulciuri pentru vânători, pagini de capcane pentru orice, de la şoareci la urs, şi pentru oricine, de la iubitorii de animale la sadicii totali, toate descrise în jargon duios, semiinteligibil: *„Trei posibilităţi. 1. Poţi să alegi o capcană care prinde prada vie, cele care arată ca nişte cuşti din sârmă. N-are să-ţi rănească prada. 2. Poţi să alegi o capcană care-i prinde piciorul, de genul celor pe care le ştii, probabil, din filme. Are să-ţi ţină prada până vii la ea. Ai grijă însă. În funcţie de ce prinzi, animalul ar putea să facă o grămadă de gălăgie. Dacă asta ţi-ar indispune soţia sau copiii, atunci las-o baltă. 3. Poţi să alegi o capcană Conibear. Îi rupe gâtul prăzii, ucide cam pe loc. Orice ai alege, ia ceva cu o deschidere a fălcii cam de zece centimetri. Succes. Ai grijă la degete”.*

Când se întorsese, Pat păruse mult mai fericit. Din nou, perspectiva unui plan făcea toată diferenţa: *„Omule, mii de mulţumiri, mi-ai salvat fundul, îţi sunt dator vândut. Cred că am s-o aleg pe cea care prinde piciorul – sună ciudat, dar nu vreau să omor chestia asta, cel puţin până nu mă uit bine la ea. După toate astea, mi-am câştigat dreptul să stau faţă-n faţă cu ea. În acelaşi timp totuşi, după cât m-a frecat, n-o să merg până acolo cât să mă asigur că nu-i deranjez niciun fir de păr din preţiosu-i căpuţ! Ca să fiu sincer, sunt sătul până peste cap. M-a frecat destul, acum e rândul meu s-o frec, şi n-am de gând să-mi irosesc şansa. Corect?”*

Richie a ridicat din sprâncene.

— Minunat, a exclamat el.

Aproape mi-am dorit să fi cedat tentaţiei şi să fi lăsat toată chestia în seama lui Kieran.

— Vânătorii folosesc tot timpul capcane pentru prinderea piciorului, am replicat eu. Asta nu înseamnă că sunt nebuni sadici.

— Îţi aminteşti ce-a zis Tom, da? Poţi să iei unele care vatămă mai puţin, nu fac animalul să sufere atât de mult. Dar Pat n-a ales una dintr-astea. Tom a spus că ar fi costat câţiva euro în plus. Am crezut că ăsta a fost motivul. Acum…

Richie şi-a supt dinţii şi a scuturat din cap.

— Mă gândesc că m-am înşelat, omule. N-au fost banii. Pat a vrut să facă rău.

Am derulat în jos. Altcineva nu era convins: *„Prinderea piciorului e o idee proastă pentru interior. Gândeşte-te bine. Ce-ai să faci cu captura? Bine, vrei să te uiţi la ea sau mă rog, dar apoi ce? Nu poţi s-o iei, pur şi simplu, şi* s-o *scoţi afară, că te apucă de mână. Afară, în pădure, o împuşti, însă nu-ţi recomand să faci asta în pod. Oricât de grozavă ar fi doamna ta… Femeilor nu le plac găurile de gloanţe în plafoanele lor frumoase”.*

Asta nu l-a deranjat pe Pat: *„Ca să fiu sincer, ai dreptate. Chiar nu m-am gândit la ce o să fac cu asta odată ce-o prind! M-am concentrat doar pe cum am să mă simt ducându-mă acolo şi văzând-o în cursă – jur că nu-mi amintesc de când n-am mai fost atât de nerăbdător să fac ceva. Parcă aş fi un copil mic în aşteptarea lui Moş Crăciun! Nu sunt sigur ce-am să fac după*

aceea. Dacă decid s-o omor, aş putea să-i dau una în cap cu ceva dur, cred”.

— Să-i dau una în cap cu ceva dur, a parafrazat iar Richie. Cum a făcut cineva cu Jenny.

Am continuat să citesc: *„În caz contrar, dacă mă decid să n-o ucid, aş putea s-o las în capcană până ajunge prea istovită ca să mă atace, apoi o înfăşor într-o pătură sau ceva, o duc pe dealuri şi o eliberez acolo. Corect? Cât timp i-ar lua să se istovească suficient cât să ajungă inofensivă? Câteva ore sau câteva zile?”*

Şira spinării mi-a zvâcnit. Am simţit ochii lui Richie pe mine – Pat, pilonul societăţii, visa cu ochii deschişi la ceva murind în trei zile deasupra capetelor familiei lui. N-am ridicat privirea. Tipul care avea îndoieli vizavi de capcana pentru picior încă nu era convins: *„N-ai de unde să ştii. Prea multe variabile. Depinde ce prinzi, când a mâncat/ băut ultima dată, cât de tare a vătămat-o capcana, dacă încearcă să-şi roadă laba ca să scape. Şi chiar dacă pare sigur, ar putea să revină pentru o ultimă dată când încerci s-o eliberezi şi să muşte din tine. Serios, frate… Eu fac asta de mult şi-ţi spun că e o idee de tot rahatul. Alege altceva. Nu o cursă pentru picior”.*

Asta cu câteva zile înainte ca Pat să se întoarcă să răspundă. Am citit mai departe: *„Prea târziu. Deja am comandat-o! Am luat ceva un pic mai mare decât aţi recomandat voi, băieţi. Mi-am zis: «Ce naiba, paza bună trece primejdia rea». Am dreptate?”*

Feţe mici, râzând şi legănându-se. Pe urmă: *„Va trebui doar să aştept până prind animalul, şi văd eu atunci ce fac cu el. Probabil, doar am să mă uit la el pentru un timp, să văd dacă mă loveşte inspiraţia”.*

De data asta, Richie n-a ridicat privirea. Acelaşi sceptic atrăgea atenţia că asta nu era menit să fie un sport cu spectatori: *„Caută o capcană care nu torturează. Orice vânător decent îşi preia captura cât mai curând posibil. Îmi pare rău, frate, dar asta e o porcărie. Orice ai avea în pereţi, tu ai probleme cu mult mai mari”.*

Lui Pat nu-i păsa: *„Nu, pe bune? Dar la asta lucrez acum, OK? Cine ştie? Poate că atunci când am să văd animalul acolo, o*

să mi se facă milă de el. Totuşi, mă îndoiesc serios. Fiul meu are trei ani şi l-a auzit de câteva ori. E un băieţel curajos, nu se sperie uşor, însă a fost îngrozit. Astăzi m-a întrebat: «Poţi să te duci să-l omori cu un pistol, nu, tati?» Ce-ar fi trebuit să-i răspund? «Nu, fiule, îmi pare rău, nici măcar nu pot să arunc o privire la micul nemernic?» Am zis: «Da, sigur că da». Deci, da, am trecut prin multe ca să-mi imaginez că orice ar fi acolo o să-mi trezească prea multă milă. N-am făcut rău în mod deliberat nimănui din viaţa mea (mă rog fratelui meu mai mic, când eram copii, dar, hei, cine n-a făcut aşa?), însă asta e altceva. Dacă nu înţelegi asta, atunci e nasol".

Fusese nevoie de timp ca să vină capcana, şi aşteptarea îl iritase pe Pat. În 25 august se întorsese: *„OK, cam am o problemă (mă rog, mai mult de o problemă). Chestia asta a ieşit din pod. A coborât în pereţi. Am început s-o aud în camera de zi, mereu în acelaşi loc, lângă canapea, aşa că am făcut o gaură în peretele de-acolo şi am instalat un monitor. Nimic, doar că animalul ăsta s-a mutat în peretele din hol – când am instalat alt monitor acolo, s-a mutat la bucătărie – etc., etc., etc. Jur că e ca şi cum îşi râde de mine – ştiu că nu se poate, dar aşa pare. Oricum, a devenit infinit mai curajoasă. Într-un fel, cred că asta e bine, fiindcă dacă iese din pereţi în spaţiu deschis, e mai probabil s-o văd, însă ar trebui să mă îngrijoreze că are să ne atace?"*

Tipul care sugerase site-ul pentru capcane era impresionat: *„Iisuse! Găuri în pereţi? Doamna ta e din altă lume. Dacă eu i-aş zice fetei mele că vreau să fac praf pereţii, m-ar arunca în stradă".*

Pat era mulţumit – un rând de feţe verzi zâmbitoare, plus replica lui: *„Da, omule, e o adevărată comoară. Una la un milion. Nu e prea mulţumită, mai ales din moment ce TOT n-a auzit niciun zgomot cu adevărat grav, doar răzuitul ciudat care ar putea să fie un şoarece sau o coţofană. Dar zice: «OK, dacă asta trebuie să faci, fă». Acum vezi DE CE trebuie să prind asta, da? Ea o merită. De fapt, ea merită o haină de nurcă, nu o nurcă/orice pe jumătate moartă, şi dacă doar asta e tot ce pot să obţin mai bun pentru ea, atunci să dea naiba dacă nu e mulţumită cu ce-i ofer!"*

— Uită-te la oră, a zis Richie liniştit.

Şi-a pus degetul pe ecran, îndreptându-l spre orele înscrise lângă postări.

— Pat stătea treaz până îngrozitor de târziu, nu-i aşa? Forumul e setat pe ora coastei americane de vest. Am făcut calculul: Pat a postat la patru dimineaţa.

Scepticul voise să ştie: *„Ce-i tot rahatul ăsta cu monitoarele pentru copii? Crede-mă, nu sunt vreun expert, dar nu înregistrează, corect? Deci, animalul ar putea să danseze o polcă în podul vostru, iar dacă te duci să faci pipi şi nu eşti acolo să-l vezi, atunci, rahat. De ce nu instalezi camere video, să prinzi câteva cadre reale?”*

Lui Pat nu i-a plăcut asta: *„Fiindcă nu VREAU cadre reale. OK? Vreau, de fapt, să prind animalul real din casa mea reală. Vreau, de fapt, să i-l arăt soţiei mele reale. Oricine poate să ia cadre cu vreun animal. YouTube e plin de aşa ceva. Mie îmi trebuie ANIMALUL. Oricum, nu ţi-am cerut sfatul despre tehnologia mea, OK? Doar despre ce să fac cu chestia asta din pereţi. Dacă n-ai chef să mă ajuţi, atunci, bine, asta e treaba ta, sunt sigur că există o grămadă de alte topice care ar putea să-ţi exploateze geniul”*.

Tipul cu capcana încercase să-l calmeze: *„Hei, omule, nu-ţi face griji că a intrat în pereţi. Repară găurile şi uită de toate până primeşti capcana. Până atunci nu poţi decât să faci pipi în vânt. Calmează-te şi aşteaptă”*.

Pat nu părea convins: *„Da, se poate. O să vă ţin la curent. Mulţumesc”*.

— Totuşi, n-a reparat găurile, nu? a întrebat Richie. Dacă ar fi avut sârmă ghimpată sau ceva peste ele, am fi văzut urmele. Le-a lăsat deschise…

A lăsat fraza în suspans. Undeva, de-a lungul drumului, priorităţile lui Pat se schimbaseră.

— Poate a mutat mobila în faţa lor, am sugerat eu.

Richie n-a răspuns.

În ultima zi din august, sosise, în sfârşit, capcana lui Pat: *„Am primit-o azi! E o frumuseţe. De fapt, am ales una dintre cele în stil vechi, cu dinţii – hei, ce rost are să iei o capcană dacă nu poţi să cumperi una cum ai văzut în filme, când erai copil? Aş*

vrea să stau aici şi s-o dezmierd ca un James Bond personaj negativ – mai multe feţe râzând –, *dar mai bine o instalez înainte să vină soţia mea. Ea e deja un pic nesigură în legătură cu ideea. Şi capcana pare destul de letală, ceea ce eu cred că e un lucru bun, însă ea s-ar putea să nu fie de acord! Vreun sfat?"*

Câţiva îi ziseseră să nu fie prins cu chestia aia. Se pare că sunt ilegale în cea mai mare parte a lumii civilizate. M-am întrebat cum trecuse prin vamă. Probabil, vânzătorul o etichetase ca „ornament antic" şi ţinuse pumnii strânşi.

Pat nu părea îngrijorat: *„Da, bine, îmi asum riscul – încă e casa mea (până vine banca şi o ia înapoi) şi o protejez. Pot să pun orice capcană vreau. Vă anunţ ce se prinde. Abia AŞTEPT".*

Eram atât de obosit, încât circuitele simţurilor mele se încurcau. Cuvintele săreau de pe ecran ca o voce în urechile mele, tânără, zeloasă, surescitată. M-am trezit aplecându-mă mai aproape, ascultând.

Pat-flăcăul revenise o săptămână mai târziu, dar de data asta părea mult îmblânzit: *„OK. Am încercat carne tocată crudă pentru momeală. Fără succes. Pe urmă chiar carne crudă de friptură, fiindcă e mai sângerândă. M-am gândit că, poate, ar ajuta, dar nu. A rămas acolo timp de trei zile, aşa că a mirosit puternic şi împuţit. Nimic. Cam încep să mă îngrijorez – nu ştiu ce naiba am să fac dacă asta nu merge. Data viitoare am să încerc momeală vie. Serios, băieţi, vă rog să-mi ţineţi pumnii să meargă.*

OK, uite altceva ciudat. În dimineaţa asta, când m-am dus să iau bucata de carne de-acolo (înainte să se împută suficient ca soţia mea să-i simtă mirosul, ceea ce n-ar fi acceptabil pentru ea), într-un colţ al podului se afla grămăjoara asta de lucruri. Şase pietricele, dintre cele netede, ca aduse de pe plajă, şi trei scoici, dintre cele vechi, albe, uscate. Sunt 110 la sută sigur că n-au fost acolo înainte. Ce dracu'?!"

Nu păruse să-i pese nimănui de pe forum. Opinia lor generală era că Pat punea mult prea mult timp şi efort în asta. Şi cui îi păsa cum ajunseseră câteva pietre în podul lui?

Scepticul voise să ştie de ce toată saga încă era în desfăşurare: *„Serios, omule, de ce transformi asta într-o aşa telenovelă? Ar trebui să pui naibii nişte otravă, să te duci să bei*

câteva beri şi să uiţi toată povestea. Ai fi putut să faci asta cu luni în urmă. Există vreun secret uriaş pentru care nu poţi s-o faci, pur şi simplu?”

La două în dimineaţa următoare, Pat revenise şi se înfuriase: *„OK, vrei să ştii de ce n-aş folosi otravă? Uite de ce. Soţia mea crede că am înnebunit. OK? Îmi tot spune: «Oh, nu, nu cred asta, eşti doar stresat, o să-ţi revii», dar o cunosc şi pot să spun că nu înţelege. Încearcă, însă crede că-mi imaginez toate astea. Trebuie să-i arăt animalul ăsta. Să audă doar zgomotele n-ar fi destul în stadiul ăsta. Trebuie să-l VADĂ în carne şi oase, ca să ştie că: a) nu halucinez cu totul, sau b) nu exagerez cu ceva stupid ca şoarecii sau altceva asemănător. În caz contrar, are să mă părăsească şi o să ia copiii cu ea. N-AM SĂ LAS SĂ SE ÎNTÂMPLE ASTA. Ea şi copiii sunt tot ce am. Dacă pun otravă, animalul ar putea să se ducă undeva să moară, şi soţia mea n-o să ştie că a existat, de fapt, doar o să creadă că am înnebunit, apoi m-am făcut bine, şi o să aştepte mereu data viitore când o să deraiez de pe şine. Înainte să spui ceva, DA, m-am gândit să bat în scânduri gaura înainte să pun otravă, dar atunci ce-ar fi dacă îl închid afară, în loc de înăuntru, şi dispare pentru totdeauna? Deci, din moment ce întrebi, nu folosesc otravă fiindcă îmi iubesc familia. Şi acum DISPARI”.*

Un mic şuierat în respiraţia lui Richie, care stătea aplecat aproape de mine, dar niciunul dintre noi n-a ridicat privirea.

Scepticul postase un *smiley* rostogolindu-şi ochii. Altcineva postase unul ciocănindu-şi tâmpla. Altcineva îi spusese lui Pat să le ia pe cele albastre înainte de cele roşii. Tipul cu capcana le zisese tuturor să-şi vadă de treabă: *„Băieţi, lăsaţi-o baltă. Vreau să ştiu ce prinde. Dacă îl enervaţi atât de rău, nu se întoarce, şi atunci ce? Pat-flăcăule, ignoră porcăriile astea prosteşti! Mămicile lor nu i-au învăţat bunele maniere. Găseşte nişte momeală vie şi încearcă. Nurcii îi place să ucidă. Dacă e o nurcă, n-o să poată să ignore asta. Apoi întoarce-te şi spune-ne ce ai”.*

Pat a dispărut. În următoarele câteva zile a fost ceva bătaie de joc la adresa tipului cu capcana, să se ducă în Irlanda şi să prindă singur chestia asta, nişte speculaţii

semicompătimitoare cu privire la starea de spirit a lui Pat şi la căsnicia lui *(„Din cauza rahatului de genul ăsta nu mă însor eu”),* şi apoi toată lumea plecase.

Epuizarea a făcut lucrurile să-mi derapeze în minte: pentru o fracţiune de secundă confuză, m-am îngrijorat că Pat nu posta, întrebându-mă dacă n-ar trebui să mergem la Portul Sfărâmat şi să vedem ce face. Mi-am luat sticla cu apă şi mi-am presat-o pe gât cu partea rece.

Două săptămâni mai târziu, în 22 septembrie, Pat se întorsese şi era într-o formă mult mai proastă: *„VĂ ROG SĂ CITIŢI! Am avut ceva probleme să fac rost de momeală vie – în final, am ajuns la un magazin de animale de companie şi am luat un șoarece. L-am fixat pe una dintre plăcile alea cu adeziv şi l-am pus în capcană. Bietul ticălos mic a chiţăit ca un nebun, m-am simţit ca un rahat din cauza asta, dar, hei, un tip trebuie să facă ce trebuie să facă, e corect? Am stat cu ochii pe monitor, practic, FIECARE CLIPĂ TOATĂ BLESTEMATA DE NOAPTE – jur pe mormântul mamei mele că am închis ochii doar pentru vreo douăzeci de minute, pe la vreo cinci dimineaţa. N-aş fi vrut, însă eram zdrobit şi doar am moţăit. Când m-am trezit, DISPĂRUSE. Şoarecele şi capcana cu adeziv DISPĂRUSERĂ. Capcana pentru picior NU SE ÎNCHISESE, era ÎNCĂ LARG DESCHISĂ. Azi-dimineaţă, imediat după ce soţia mea a plecat cu copiii la şcoală, m-am dus acolo să verific: capcana era deschisă şi şoarecele şi banda cu adeziv nu erau NICĂIERI ÎN POD. Ce dracu’?!? Cum naiba a putut CEVA să facă asta? Şi ce dracu fac eu acum? Nu pot să-i spun soţiei mele asta, n-ar înţelege – dacă i-aş spune, m-ar crede nebun. CE TREBUIE SĂ FAC?”*

Am fost inundat brusc de un val nebunesc de nostalgie la scenele petrecute doar cu trei zile mai devreme, când umblasem prima dată prin casă, când crezusem că Pat era un ratat care ascundea droguri în pereţi şi Dina era în siguranţă făcând sandviciuri pentru cei la costum. Dacă eşti bun la genul ăsta de muncă, şi eu sunt, atunci fiecare pas într-un caz de crimă te duce într-o singură direcţie: spre ordine. Găsim bucăţi de dărâmături aruncate fără sens şi le punem cap la cap până când scoatem imaginea din întuneric şi o ţinem în

lumina albă a zilei, solidă, completă, clară. În toată birocraţia şi politica, asta e slujba. Asta e inima ei strălucitoare şi rece pe care o iubesc cu fiecare fibră.

Cazul ăsta era altceva. Se ducea înapoi, trăgându-ne cu el în nişte refluxuri feroce. Fiecare pas ne adâncea şi mai mult în haosul negru, ne înfăşura strâns în cârceii nebuniei şi ne trăgea în jos.

Dr. Dolittle şi Kieran, tehnicianul, se distrau de minune – nebunia pare mereu o aventură grozavă şi mare când nu trebuie decât să-ţi umezeşti degetul ici-colo, să caşti gura la mizerie, să îndepărtezi resturile din casa ta drăguţă, sigură, sănătoasă şi apoi să te duci la bar şi să le spui prietenilor tăi povestea *cool.* Eu aveam parte de mult mai puţină distracţie decât ei. Mi se strecura în minte, ca un vârf de cuţit rapid de nelinişte, ipoteza cum Dina s-ar putea să fi avut aproape dreptate cu privire la cazul ăsta, chiar dacă nu aşa cum credea ea.

Cei mai mulţi dintre vânători îl lăsaseră baltă pe Pat şi saga lui – mai mulţi *smiley* lovindu-se cu degetul în tâmplă, cineva dorind să ştie dacă fusese vreo Lună Plină peste Irlanda. Câţiva dintre ei începuseră să-l ia peste picior: *„Oh, rahat de om, cred că ai unul dintr-ăştia! Orice ar fi, nu-l lăsa să se apropie de apă!”* Link-ul ducea la poza unui gremlin[60] care-şi arăta colţii.

Tipul cu capcana tot mai încercase să liniştească treburile: *„Rezistă, Pat-flăcăule. Gândeşte-te doar la partea bună. Cel puţin acum ştii ce fel de momeală merge. Data viitoare doar lipeşte-o mai bine. Eşti pe-aproape. Încă ceva la care să te gândeşti. Nu acuz pe nimeni de nimic, doar mă gândesc – cât de mari sunt copiii tăi? Sunt destul de mari ca să creadă că să-i dea bătăi de cap tatălui lor ar putea să fie o glumă amuzantă?”*

La 4.45 în dimineaţa următoare, Pat scrisese: *„Lasă. Mulţumesc, omule, ştiu că încerci să ajuţi, dar chestia asta cu capcana nu merge. N-am nicio idee ce să mai încerc. Practic, sunt pierdut”.*

Şi ăsta fusese sfârşitul. Obişnuiţii site-ului jucaseră pentru o vreme „Ce e în podul lui Pat-flăcăul?” – poze cu Sasquatch[61],

spiriduşi, Ashton Kutcher[62], inevitabilul Rickroll[63]. Când s-au plictisit, topicul s-a stins.

Richie s-a lăsat pe spate la calculator, frecându-şi o crampă dureroasă de la gât, şi s-a uitat la mine pieziş.

— Deci, am zis eu.

— Da.

— Ce părere ai despre asta?

Şi-a masat cotul şi s-a holbat la ecran, dar nu citea. Se gândea din greu. După o clipă, a inspirat lung.

— Ce am aflat din asta e că Pat o luase razna, a răspuns el. Nici măcar nu mai contează dacă, de fapt, a fost sau nu ceva în casa lui. Oricum ar fi, era bine sărit de pe şine.

Vocea lui era simplă şi gravă, aproape tristă.

— Era foarte stresat. Dar nu trebuia să ajungă acolo.

Făceam pe avocatul diavolului. În sinea mea eram tulburat.

Richie a clătinat din cap.

— Nu, omule. Nu. Ăsta de-acolo – a ciocănit cu unghia marginea monitorului meu – nu e acelaşi tip de astă-vară. În iulie, pe forumul Casa şi grădina, Pat nu vorbea decât despre cum să-i protejeze pe Jenny şi pe copii. Când a ajuns la chestia de-aici, nu mai dădea o ceapă degerată dacă Jenny era speriată, nu mai dădea o ceapă degerată dacă năzbâtia aia putea să-i ia copiii, cât timp punea el mâna pe ea. Şi apoi are de gând s-o lase într-o capcană – pe care a ales-o, clar, ca să facă rău cât mai mult posibil – şi el s-o urmărească în timp ce moare. Nu ştiu cum ar numi doctorii asta, însă nu e OK, omule. Nu e.

Cuvintele au sunat ca un ecou în capul meu. Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc de ce: i le zisesem lui Richie, cu doar două nopţi înainte, despre Conor Brennan.

Ochii nu mi se focalizau. Monitorul părea dezechilibrat, ca şi cum un bulgăre dens de balast făcea carcasa să se balanseze în unghiuri periculoase.

— Nu e, am zis eu. Ştiu.

Am luat o înghiţitură de apă. Faptul că era rece a ajutat, dar mi-a lăsat pe limbă un gust scârbos, de rugină.

— Totuşi, trebuie să ai în vedere că asta nu-l face în mod

necesar criminal. Nu spune nimic acolo despre a le face rău soţiei sau copiilor, în schimb, zice o grămadă despre cât de mult îi iubeşte. De-aia era aşa chitit să pună mâna pe animal: credea că asta era singura cale să-şi salveze familia.

— „Treaba mea e să am grijă de ea”. Asta a zis pe forumul ăla, Casa şi grădina. Dacă simţea că nu mai putea să facă asta… „Ce dracu’ fac eu acum?” a zis Richie.

Ştiam ce urma. Gândul mi s-a rostogolit prin stomac precum o alunecare de teren greoaie, ca şi cum apa ar fi fost alterată. Mi-am închis browser-ul şi m-am uitat la ecranul luminat de un albastru blând, inofensiv.

— Lasă telefoanele pentru mai târziu. Trebuie să vorbim cu Jenny Spain.

Era singură. Camera părea aproape estivală. Ziua era strălucitoare şi cineva întredeschise fereastra, aşa că o briză cocheta cu jaluzelele, iar aerul îmbâcsit de dezinfectant era disipat de un curent slab de aer curat. Jenny era proptită de perne, cu ochii la modelul schimbător făcut pe perete de soare şi umbră, cu mâinile libere şi nemişcate pe pătura albastră. Fără machiaj arăta mai tânără şi mai urâtă decât în fotografiile de la nuntă, şi într-un fel mai puţin greu de definit odată ce se arătau micile ciudăţenii – o aluniţă pe obrazul nebandajat, o buză de sus neregulată care o făcea să arate ca şi cum era gata să zâmbească. Nu avea un chip remarcabil, ci doar o dulceaţă simplă care amintea de grătare de vară, de căutători de aur, de jocuri de fotbal în iarbă nou cosită, şi eu am fost mereu atras de neremarcabil, de ce e uşor de ratat, de frumuseţea infinită şi hrănitoare a lumescului.

— Doamnă Spain, am zis eu. Nu ştiu dacă vă amintiţi de noi: detectivul Michael Kennedy şi detectivul Richard Curran. Putem să intrăm câteva minute?

— Of…

Ochii lui Jenny, tiviţi cu roşu şi umflaţi, s-au plimbat pe feţele noastre. Am reuşit să nu mă eschivez.

— Da. Îmi amintesc. Cred că… da. Intraţi.

— Ne e nimeni cu tine azi?

— Fiona e la serviciu. Mama are o programare în legătură cu tensiunea arterială. O să se întoarcă în curând. Sunt bine.

Avea vocea încă răguşită şi groasă, însă când am intrat a ridicat privirea rapid. Mintea începea să i se limpezească, Dumnezeu s-o ajute. Părea calmă, dar n-am putut să spun dacă era stupefacţia şocului sau glazura fragilă a epuizării.

— Cum te simţi?

N-a răspuns la asta. Umerii lui Jenny s-au mişcat în ceva ca o ridicare.

— Mă doare capul şi faţa. Mi-au dat calmante. Cred că ajută. Aţi aflat ceva despre… ce s-a întâmplat?

Fiona îşi ţinuse gura, ceea ce era bine, însă interesant.

I-am trimis lui Richie o ocheadă de avertisment – nu voiam să pomenească de Conor, nu cât timp Jenny era atât de moale şi de umbrită, ceea ce ar fi făcut ca reacţia ei să fie lipsită de valoare dar el se concentra la soarele care intra printre jaluzele şi avea maxilarul încordat.

— Urmărim o pistă clară în anchetă.

— O pistă. Ce pistă?

— O să te ţinem la curent.

Lângă pat erau două scaune, cu pernele strivite în colţurile unde încercaseră să doarmă Fiona şi doamna Rafferty. L-am luat pe cel mai apropiat de Jenny şi l-am împins pe celălalt spre Richie.

— Poţi să ne spui ceva mai multe despre luni seara? Chiar şi cea mai măruntă chestie?

Jenny a clătinat din cap.

— Nu-mi amintesc. Am încercat, am încercat… însă jumătate din timp nu pot să gândesc din cauza medicamentelor, iar cealaltă jumătate mă doare capul prea rău. Cred că, probabil, odată ce nu mai sunt pe analgezice şi mă externează – odată ce sunt acasă… Ştiţi când…?

Gândul la ea mergând prin casa aia m-a făcut să tresar. Eu şi Richie intenţionam să vorbim cu Fiona ca să angajeze o echipă de curăţenie sau s-o ia pe Jenny să stea la ea, ori ambele variante.

— Îmi pare rău. Nu ştim nimic despre asta. Dar înainte de

luni seara? Poţi să te gândeşti la ceva ieşit din comun care s-a întâmplat recent? Ceva care te-a îngrijorat?

Alt scuturat din cap al lui Jenny. În spatele bandajului se arătau doar fragmente din faţa ei. Asta o făcea greu de citit.

— Ultima dată când am vorbit, am început să discutăm despre intrările prin efracţie pe care le-aţi avut în ultimele câteva luni.

Faţa lui Jenny s-a întors şi am zărit o scânteie de precauţie. Ştia că se întâmplase ceva – doar îi zisese Fionei despre una –, însă nu putea să-şi dea seama ce.

— Asta? De ce contează asta?

— Trebuie să examinăm posibilitatea de a fi fost legate de atac.

Jenny s-a uitat chiorâş. Era posibil să fi fost în derivă, dar o anumită imobilitate sugera că se lupta din greu să gândească prin ceaţa aia. După un minut lung, a zis, aproape cu nepăsare:

— V-am spus. N-a fost mare lucru. Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură că au fost chiar intrări prin efracţie. Probabil, doar au mutat copiii lucrurile.

— Ai putea să ne dai detalii? Date, ore, lucruri care ai observat că lipseau?

Richie şi-a scos agenda.

Ea şi-a mişcat neliniştită capul pe pernă.

— Dumnezeule, nu-mi amintesc. A fost, nu ştiu, poate în iulie? Dereticam şi am văzut că lipseau un pix şi nişte felii de şuncă. Sau, oricum, m-am gândit că era posibil să lipsească. Fuseserăm plecaţi toţi în ziua aia, aşa că eram un pic nervoasă la ideea că uitasem ceva descuiat şi cineva intrase – sunt intruşi care trăiesc în unele dintre casele goale, iar uneori vin şi cotrobăie pe-acolo. Asta-i tot.

— Fiona a zis că ai acuzat-o că şi-a folosit propriile chei ca să intre.

Ochii lui Jenny s-au îndreptat spre tavan.

— V-am mai spus: Fiona dă amploare oricărui nimic. N-am *acuzat-o* de nimic. Am *întrebat-o* dacă fusese în casa noastră, fiindcă ea era singura care avea chei. A răspuns că nu. Şi cu

asta, basta. N-a fost o mare dramă.

— N-ai sunat la poliţia locală?

Jenny a ridicat din umeri.

— Şi ce să spun? „Nu-mi găsesc pixul şi cineva a mâncat câteva felii de şuncă din frigider?” Ar fi râs. Oricine ar fi râs.

— Aţi schimbat încuietorile?

— Am schimbat codul de la alarmă, pentru orice eventualitate. N-aveam de gând să înlocuiesc toate încuietorile când nu ştiam nici măcar dacă s-a *întâmplat* ceva.

— Dar chiar şi după ce aţi schimbat codul de alarmă, au mai existat incidente.

A reuşit să râdă uşor, suficient de tensionat ca să facă aerul să vibreze.

— Of, Doamne, *incidente*? N-a fost o zonă de *război.* Faci să sune ca şi cum cineva ne-a bombardat camera de zi.

— S-ar putea să am detalii greşite, am zis eu moale. Ce anume s-a întâmplat?

— Nu-mi mai amintesc. Nimic important. Nu s-ar putea ca asta să aştepte? Mă ucide capul.

— N-avem nevoie decât de câteva minute, doamnă Spain. Ai putea să mă lămureşti cu privire la detalii?

Jenny şi-a pus cu prudenţă degetele la ceafă, strâmbându-se.

L-am simţit pe Richie foindu-şi picioarele şi uitându-se la mine, gata să plece, dar eu nu m-am mişcat. E o senzaţie ciudată să fii păcălit de victimă. E în contra firii să te uiţi la creatura rănită care ar trebui să fie de ajutor şi să vezi un adversar care trebuie păcălit. Eu o găsesc bine-venită. Oferă-mi oricând altă provocare în loc de durerea cărnii jupuite.

După o clipă, Jenny şi-a lăsat mâna să cadă înapoi în poală şi a precizat:

— Doar acelaşi gen de mărunţişuri. Chiar mai nesemnificative. Cum ar fi că de câteva ori perdelele din camera de zi erau trase greşit – le îndrept când le agăţ în cârligul din spate, astfel încât cad drepte, însă de câteva ori le-am găsit pe toate răsucite. Înţelegi ce vreau să spun? Probabil, copiii s-au jucat de-a v-aţi ascunselea în ele sau…

Menţionarea copiilor a lăsat-o fără respiraţie.

— Altceva? am întrebat eu repede.

Jenny a expirat încet, revenindu-şi.

— Doar… chestii de genul ăsta. Am ţinut lumânări aprinse, aşa încât casa mirosea mereu frumos – am o grămadă într-unul dintre dulapurile de bucătărie, cu diferite mirosuri, şi le schimbam la fiecare câteva zile. Odată ajunşi în vară, poate prin august, m-am dus să iau una cu aromă de mere, şi dispăruse – şi ştiam că o avusesem cu doar o săptămână înainte, mi-am amintit că o văzusem. Emmei îi plăcuse întotdeauna asta de mere. S-ar fi putut să se fi jucat cu ea în grădină şi să fi uitat.

— Ai întrebat-o?

— Nu-mi amintesc. S-a întâmplat cu luni în urmă. N-a fost mare *lucru.*

— De fapt, sună destul de deranjant. Nu erai speriată?

— *Nu.* Nu eram. Şi chiar dacă am fi avut vreun hoţ ciudat, el umbla doar după chestii precum lumânări şi şuncă. Asta nu e chiar înspăimântător, nu? M-am gândit că *dacă* era cineva, era, probabil, doar unul dintre copiii de pe proprietate – unii dintre ei sunt complet sălbatici. Sunt ca maimuţele, ţipă şi aruncă obiecte în maşina ta când treci pe lângă ei. Am crezut că, poate, a fost unul dintre ei, în urma vreunui pariu. Dar nici măcar atât. Lucrurile dispar în case. Suni la poliţie de fiecare dată când îţi dispare la spălare una dintre şosete?

— Deci n-ai schimbat încuietorile nici chiar când au continuat incidentele.

— Nu. Dacă intra cineva, doar *dacă,* atunci voiam să-l prind. Nu voiam să se ducă să deranjeze pe altcineva. Voiam să-l opresc.

Amintirea a făcut ca bărbia lui Jenny să se ridice, i-a încleştat tare maxilarul şi i-a strecurat în ochi o încordare rece, gata de luptă. I-a măturat calitatea aia greu de definit, făcând-o vie şi puternică. Ea şi Pat fuseseră o pereche potrivită: luptători.

— După o vreme, uneori când plecam de-acasă, nici măcar nu mai setam alarma, înadins – în cazul în care cineva intra,

să stea până mă întorceam şi să-l prind. Vezi? Nu eram *speriată.*

— Înţeleg. Când i-ai spus lui Pat despre asta?

Jenny a ridicat din umeri.

— Nu i-am spus.

Am aşteptat. După o clipă, a zis:

— Pur şi simplu, nu i-am spus. N-am vrut să-l deranjez.

— Nu te judec, doamnă Spain, însă pare o decizie ciudată, i-am spus eu cu blândeţe. Nu te-ai fi simţit mai în siguranţă dacă ar fi ştiut Pat? N-ar fi fost el, de fapt, mai în siguranţă dacă ar fi ştiut?

O ridicare din umeri care a făcut-o să tresară.

— El avea destule pe cap.

— De pildă?

— Fusese concediat. Făcuse tot posibilul să-şi ia alt loc de muncă, dar nu s-a ivit nimic. Am fost… n-aveam o căruţă de bani. Pat era un pic stresat.

— Altceva?

Alt ridicat din umeri.

— Nu-i de-ajuns?

Am aşteptat din nou, dar de data asta nu s-a clintit.

— Am găsit o capcană în podul vostru. O capcană pentru animale.

— Of, Doamne. *Aia.*

Râsul ăla din nou, dar am prins impactul a ceva viu – teroare, poate, sau furie – care i-a adus pentru o clipă faţa la viaţă.

— Pat credea că s-ar putea să avem o hermelină sau o vulpe, sau ceva care intră şi iese. Murea să arunce o privire la asta. Suntem copii de la oraş, chiar şi iepurii de jos, din dunele de nisip, ne entuziasmau când ne-am mutat aici. Prinderea unei vulpi adevărate, vii, ar fi fost cea mai tare chestie din toate timpurile.

— Şi a prins ceva?

— Of, Doamne, nu. Nu ştia nici măcar ce fel de momeală să pună. Cum am zis, copii de la oraş.

Avea vocea luminoasă ca un *cocktail-party,* însă îşi înfipsese

degetele în pătură.

— Şi găurile din pereţi? Un proiect DIY, ai zis. N-a avut nimic de-a face cu hermelina asta?

— Nu. Adică, un pic, dar nu chiar.

Jenny s-a întins după paharul cu apă de pe noptieră, a băut îndelung. Am văzut-o luptându-se să-şi accelereze mintea.

— Găurile au fost o întâmplare, înţelegi? Casele alea… e ceva în neregulă cu fundaţiile. Apar*, pur* şi simplu, găuri. Pat voia să le repare, însă intenţiona să lucreze la altceva mai întâi – la instalaţia electrică, poate? Nu-mi amintesc. Nu pricep chestiile astea.

Mi-a aruncat o privire autodepreciativă, de femeie neajutorată. Mi-am păstrat faţa înlemnită.

— Şi se întreba dacă hermelină, sau ce era, ar putea să coboare în pereţi şi s-o prindem în felul ăsta. Asta-i tot.

— Şi asta nu te-a deranjat? Întârzierea în repararea pereţilor, posibilitatea paraziţilor în casă?

— Nu chiar. Ca să fiu sinceră, n-am crezut nicio clipă că era, de fapt, o hermelină sau ceva mare, altfel n-aş fi lăsat-o în apropierea copiilor. M-am gândit că era o pasăre sau o veveriţă – copiilor le-ar fi plăcut să vadă o veveriţă. Adică, evident, ar fi fost frumos dacă Pat ar fi decis să construiască o căsuţă în grădină în loc să strice pereţii – râsul ăla din nou, o treabă atât de grea, că era dureros de auzit –, dar avea nevoie de ceva să-l ţină ocupat, nu? Aşa că m-am gândit, OK, mă rog, există şi hobby-uri mai rele. Ar fi putut să fie adevărat sau doar o versiune refractată a aceleiaşi poveşti pe care Pat o relata pe internet. N-am putut s-o citesc, prin toate chestiile pe care le aveam pe cap.

Richie s-a mişcat în scaun. A zis, alegându-şi cuvintele:

— Avem informaţii care spun că Pat era destul de supărat pe veveriţă sau vulpe, sau ce alt animal ar fi fost. Ai putea să ne spui despre asta?

Pe faţa lui Jenny a trecut din nou acel impact al unei emoţii vii, prea rapid ca să fie surprins.

— Ce informaţii? De la cine?

— Nu putem să intrăm în detalii, am zis eu calm.

— Păi, îmi pare rău, dar *informaţia* voastră e greşită. Dacă e tot Fiona, de data asta nu mai e doar o regină a dramei, ci inventează totul. Pat nici nu era sigur că *intra* ceva – sau ar fi putut să fie doar şoareci. Un bărbat în toată firea nu se *supără* din cauza şoarecilor. Adică, zău aşa, nu?

— Nee, a admis Richie cu o urmă de zâmbet. Doar verificam. Altceva ce voiam să întreb: ai zis că Pat avea nevoie de ceva să-l ţină ocupat. Ce-a făcut toată ziua după ce a fost concediat? În afară de DIY?

Jenny a ridicat din umeri.

— A căutat un nou loc de muncă. S-a jucat cu copiii. A alergat o grămadă – nu atât de mult de când s-a schimbat vremea, de astă-vară. Sunt nişte peisaje minunate la Ocean View. A muncit ca un nebun de când am terminat facultatea. A fost bine pentru el să aibă un pic de timp liber.

A ieşit doar un pic prea cursiv, ca şi cum mai recitase asta înainte.

— Ai zis mai devreme că era stresat de asta, a adăugat Richie. Cum stresat?

— Nu-i plăcea să fie fără serviciu – *evident.* Adică, ştiu că sunt unii cărora le place, numai că Pat nu era aşa. El ar fi fost cel mai fericit dacă ar fi ştiut că avea să primească un nou loc de muncă, oricum, făcea tot ce putea. Noi credem în atitudinea mentală pozitivă. PMA[64] până la capăt.

— Da? Mulţi oameni sunt fără serviciu zilele astea, şi le e greu să se adapteze. Nu e nicio ruşine în asta. Unii dintre ei fac o depresie sau devin iritabili. Poate beau un pic prea mult sau se enervează un pic mai uşor. E destul de firesc, sigur. Asta nu-i face slabi sau nebuni. Avea şi Pat vreuna dintre chestiile astea?

Se lupta pentru intimitatea uşoară care-l ajutase cu Conor şi familia Gogan, dar nu mergea. Era ieşit din ritm şi vocea lui avea o notă forţată şi, în loc să se relaxeze, Jenny reuşise să se tragă în sus, cu ochii sclipindu-i într-un albastru furios.

— Oh, Doamne, *nu.* N-avea niciun fel de *cădere nervoasă* sau altceva. Oricine a zis…

Richie a ridicat mâinile.

— Ar fi fost destul de firesc să aibă, asta e tot ce vreau să spun. S-ar fi putut întâmpla şi celor mai buni dintre noi.

— Pat a fost bine. Avea nevoie de un nou loc de muncă. Nu era nebun. OK, detectiv? E OK pentru tine?

— Nu spun că era nebun. Doar întreb: ai fost vreodată îngrijorată pentru el? Că o să-şi facă rău? Poate chiar să-ţi facă ţie rău? Cu stresul…

— *Nu!* Pat n-ar fi făcut asta niciodată. Nici într-un milion de ani. El – Pat era… Ce faci? Încerci să…

Jenny a căzut înapoi pe perne, respirând în gâfâieli superficiale.

— Putem să… lăsăm asta pe altă dată? Vă rog?

Faţa îi era cenuşie şi căzută dintr-odată şi mâinile îi picaseră moi pe pătură: nu exagera de data asta. M-am uitat la Richie, dar el avea capul în jos peste agendă şi n-a ridicat privirea.

— Absolut, am zis eu. Mulţumim pentru timpul acordat, doamnă Spain. Te rog să accepţi condoleanţele noastre, din nou. Sper că nu ai parte de prea multă suferinţă fizică.

Nu mi-a răspuns. Avea ochii înceţoşaţi. Nu mai era cu noi.

Ne-am ridicat de pe scaune şi am ieşit din salon cât de în linişte am putut. Când am închis uşa după noi, am auzit-o pe Jenny începând să plângă.

Afară, cerul era peticit de nori, doar îndeajuns de însorit cât să te înşele că ar fi cald. Dealurile erau pătate cu fragmente de lumină şi umbră în mişcare.

— Ce s-a întâmplat acolo? am întrebat eu.

Richie şi-a îndesat agenda înapoi în buzunar.

— Am rasolit-o, a răspuns el.

— De ce?

— Din cauza ei. A stării ei. M-a scos din mână.

— Miercuri n-ai avut probleme cu ea.

I-a zvâcnit un umăr.

— Da. Poate. A fost altceva când credeam că era doar vreun străin, înţelegi? Dar dacă o să fim nevoiţi să-i spunem că soţul ei le-a făcut asta ei şi copiilor lor… Cred că speram că ştia.

— *Dacă* a făcut-o el. Haide să ne facem griji pentru fiecare la timpul potrivit.

— Ştiu. Doar că… am zbârcit-o. Îmi pare rău.

Încă se încurca în agendă. Arăta palid şi stafidit, ca şi cum se aştepta la o dojană. Cu o zi înainte ar fi avut, probabil, parte de una, dar în dimineaţa aia nu mi-am amintit de ce ar trebui să-mi consum energia.

— Nu s-a întâmplat nimic rău cu adevărat, am zis eu. Oricum, nimic din ce spune acum n-are să reziste. Ia destule calmante ca să respingă orice afirmaţie într-o clipă. Am plecat într-un moment bun.

M-am gândit că asta avea să-l liniştească, însă faţa i-a rămas încordată.

— Când venim iar la ea?

— Când medicii îi scad dozajul. Din ce-a zis Fiona, n-ar trebui să dureze mult. O să verificăm mâine.

— S-ar putea să dureze ceva înainte să fie într-o formă suficient de bună ca să vorbească. Ai văzut-o. Era, practic, inconştientă.

— E într-o formă mai bună decât încearcă să arate. La final, da, s-a stins repede, dar până atunci… E în ceaţă şi în durere, da, şi e departe de alaltăieri.

— Mi se pare că arăta ca un rahat, a spus Richie îndreptându-se spre maşină.

— Stai!

Avea nevoie de câteva guri de aer proaspăt, şi eu la fel. Eram mult prea obosit ca să port conversaţia asta şi să conduc în siguranţă în acelaşi timp.

— Aşteaptă cinci minute.

M-am dus spre zidul pe care şezusem în dimineaţa cu autopsiile – care părea să fi fost cu un deceniu în urmă. Iluzia verii nu rezista. Lumina soarelui era subţire şi tremurândă, iar aerul era tăios, de-mi trecea prin palton. Richie s-a aşezat lângă mine, mişcându-şi fermoarul de la jachetă în sus şi-n jos.

— Ascunde ceva, am zis eu.

— Poate. E greu să fii sigur, cu toate medicamentele.

— Sunt sigur. Prea încearcă din greu să se poarte ca şi cum

viaţa a fost perfectă până luni seara. Intrările prin efracţie nu erau mare lucru, animalul lui Pat nu era mare lucru, totul era bine. Vorbea ca şi cum ne-am fi întâlnit toţi la o cafea bună.

— Aşa sunt unii. Totul e mereu bine. Nu contează ce s-a întâmplat, nu recunoşti niciodată. Doar scrâşneşti din dinţi, continui să spui că totul e bine şi speri să devină adevărat.

Ochii lui erau aţintiţi asupra mea. N-am putut să-mi reprim un zâmbet strâmb.

— Aşa e. Obiceiurile mor greu. Şi ai dreptate, aşa pare Jenny. Dar, la un moment dat, ca ăsta, ai crede că are să verse tot. Doar dacă n-are un motiv al naibii de bun să n-o facă.

— Motivul evident e faptul că-şi aminteşte de luni seara, a spus Richie după o clipă. Dacă e aşa, atunci asta susţinea Pat. Pentru soţul ei, s-ar putea să-şi ţină gura. Pentru cineva pe care nici măcar nu l-a văzut de ani, nici vorbă.

— De ce se joacă, atunci, cu intrările prin efracţie? Dacă n-a fost cu adevărat speriată, atunci de ce nu? Orice femeie din lume, în caz că suspectează că cineva are acces în casă când ea şi copiii ei pleacă, *face* ceva în legătură cu asta. Doar dacă nu ştie foarte bine cine vine şi pleacă, şi n-are nicio problemă cu asta.

Richie a muşcat dintr-o pieliţă şi s-a gândit la asta, uitându-se cruciş în lumina soarelui slab. Îi revenise un pic de culoare în obraji, însă încordarea i se citea în privire.

— Atunci, de ce nu i-a spus nimic Fionei?

— Fiindcă la început n-a ştiut. Oricum, ai auzit-o: încerca să-l prindă pe tip. Ce se întâmpla dacă-l prindea? Sau ce se întâmpla dacă Brennan devenea îndrăzneţ şi decidea să-i lase lui Jenny un bilet, undeva pe drum? E o poveste acolo, adu-ţi aminte. Fiona crede că n-a fost niciodată nimic romantic între cei doi – sau asta zice că ar crede, oricum –, dar mă îndoiesc că ar şti dacă ar fi existat. Erau cel puţin prieteni. Prieteni apropiaţi, de mult timp. Dacă Jenny afla că Brennan atârna pe-acolo, ar fi putut să decidă să reia prietenia.

— Fără să-i spună lui Pat?

— Poate că-i era teamă că o să scape frâiele şi o să-l bată pe Conor de-o să-i meargă fulgii – are o poveste cu gelozia, adu-ţi

aminte. Şi poate că Jenny ştia că avea motiv să fie gelos.

Când am rostit-o cu voce tare, m-am simţit străbătut de un fior electric, o încărcătură care aproape m-a făcut să mă ridic de pe zid. În cele din urmă, şi al naibii datorită timpului, cazul ăsta începea să se încadreze într-unul dintre şabloane, cel mai vechi şi mai uzitat dintre toate.

— Pat şi Jenny erau nebuni unul după altul, a continuat Richie. Dacă există un aspect în legătură cu care toată lumea e de acord, ăsta e.

— Spui că a încercat s-o omoare.

— Nu-i tot aia. Oamenii omoară oameni după care sunt nebuni. Se întâmplă tot timpul. Nu-i înşală pe cei după care sunt nebuni.

— Natura omenească e natură omenească. Jenny s-a blocat în mijlocul pustietăţii, fără prieteni în jur, fără slujbă la care să se ducă, până peste urechi în griji legate de bani, obsesia lui Pat pentru un animal în pod. Şi dintr-odată, chiar când are nevoie de el cel mai mult, apare Conor.

Cineva care o cunoştea de pe vremea când era fata de aur cu viaţa perfectă, cineva care o adorase jumătate din viaţa lui. Ar trebui să fii sfântă ca să nu fii ispitită.

— Poate, a zis Richie.

Încă trăgea de pieliţa aia.

— Dar să admitem că ai dreptate, da? Asta nu ne apropie de niciun motiv de-al lui Conor.

— Jenny a decis să pună capăt aventurii.

— Ar fi un motiv s-o omoare doar pe ea. Sau, poate, doar pe Pat, dacă Brennan s-a gândit că ar face-o pe Jenny să se întoarcă la el. Nu toată familia.

Soarele dispăruse. Dealurile erau decolorate în cenuşiu, iar vântul învârtea frunzele căzute în cercuri ameţitoare, înainte să le plesnească înapoi pe pământul umed.

— Depinde cât de mult a vrut s-o pedepsească, am adăugat eu.

— OK, a zis Richie.

Şi-a scos unghia din gură şi şi-a împins mâinile în buzunare, strângându-şi jacheta mai tare în jurul lui.

— Poate. Dar atunci cum se face că Jenny nu spune nimic?

— Fiindcă nu-şi aminteşte.

— Nu-şi aminteşte seara de luni, poate. Dar ultimele luni şi le aminteşte foarte bine. Dacă ar fi avut o aventură cu Conor sau chiar doar şi-ar fi petrecut timpul cu el, şi-ar aminti. Dacă ar fi planificat să-l arunce la gunoi, ar şti.

— Şi crezi că ar vrea ca asta să apară pe prima pagină a ziarelor? „Mama copiilor ucişi a avut o aventură cu acuzatul, a zis instanţa." Crezi că are să se ofere voluntară să fie târfa săptămânii în presă?

— Da. I-a ucis *copiii,* omule. În niciun caz n-o să-l protejeze pentru asta.

— Ar putea, dacă se simte suficient de vinovată. O aventură ar face să fie vina ei că Brennan era în viaţa lor, ceea ce ar face să fie vina ei că el a făcut ce-a făcut. Mulţi oameni ar înţelege greu asta, ca să nu mai vorbim s-o spună poliţiei. Nu subestima niciodată puterea vinovăţiei.

Richie a clătinat din cap.

— Chiar dacă ai dreptate despre aventură, omule, asta nu spune Conor. Ci Pat. El era aiurit deja – ai zis chiar tu. Apoi află că soţia lui e cuplată cu vechiul lui cel mai bun prieten şi cedează. O omoară pe Jenny ca pedeapsă, omoară şi copiii, ca să nu mai fie nevoiţi să trăiască fără părinţii lor, termină cu el însuşi, fiindcă nu mai are pentru ce să trăiască. Ai văzut ce-a scris pe forumul ăla: *„Ea şi copiii ăştia sunt tot ce am"*.

Câţiva studenţi la medicină care ar fi trebuit să ştie mai bine îşi scoseseră afară, la o ţigară, pungile de sub ochi şi miriştile de pe faţă.

Am simţit brusc un val de nerăbdare atât de violent, că mi-a îndepărtat oboseala cu tot ce mă înconjura: duhoarea inutilă a fumului lor, micii şi plinii de tact paşi de dans ai interviului nostru cu Jenny, imaginea Dinei trăgând insistent de un colţ al minţii mele, Richie şi încăpăţânarea lui, ghemul de obiecţii şi ipoteze.

— Ei, am zis eu.

M-am ridicat şi mi-am scuturat paltonul de praf.

— Haide să începem prin a afla dacă am dreptate în

legătură cu aventura, da?

— Conor?

— Nu.

Îl voiam pe Conor atât de mult, încât aproape puteam să-i simt mirosul răşinos puternic şi ascuţit, dar aici devine benefic autocontrolul.

— Îl păstrăm pentru mai târziu. Nu mă apropii de Conor Brennan până n-am cartuşiera plină. O să discutăm din nou cu familia Gogan. Şi de data asta am să vorbesc eu.

Ocean View arăta tot mai rău de fiecare dată. Marţi semănase cu un naufragiat ponosit aşteptându-şi salvatorul, ca şi cum nu era nevoie decât ca un dezvoltator imobiliar cu o grămadă de bani şi ambiţie cât cuprinde să păşească înăuntru şi să dea cu piciorul în toate formele strălucitoare ce fuseseră menite să fie. În clipa aia arăta de parcă era sfârşitul lumii. Mă aşteptam pe jumătate ca, atunci când opream, să se furişeze în jurul maşinii câini sălbatici, ca ultimii supravieţuitori să vină clătinându-se şi gemând din case scheletice. M-am gândit la Pat alergând în cercuri în jurul gropii de gunoi, încercând să-şi alunge din minte toate sunetele astea deranjante, la Jenny ascultând fluieratul vântului în jurul ferestrelor, citind cărţi cu coperte roz, ca să ţină pasul cu PMA-ul ei, şi întrebându-se unde-i era happy-endul.

Sinéad Gogan era acasă, desigur.

— Ce mai vreţi? a întrebat ea în prag.

Purta aceiaşi colanţi cenuşii ca marţi. Am recunoscut o pată de grăsime de pe o coapsă tremurătoare.

— Am vrea să schimbăm câteva cuvinte cu tine şi cu soţul tău.

— Nu-i acasă.

Ceea ce era enervant. Gogan era acela care trecea drept creierul dispozitivului ăstuia. Mă bazasem că el o să-şi dea seama că era nevoie ca ei să discute cu noi.

— E-n regulă. Putem să ne întoarcem şi să vorbim cu el mai târziu dacă avem nevoie. Pentru moment, o să vedem cât

puteţi să ne ajutaţi voi.

— Jayden v-a zis deja…

— Da, el da, am spus eu trecând pe lângă ea şi îndreptându-mă spre camera de zi, cu Richie în urma mea. Nu Jayden ne interesează de data asta, ci tu.

— De ce?

Jayden stătea pe jos din nou, împuşcând zombi.

— Sunt bolnav, a zis el prompt.

— Opreşte aia, i-am cerut eu aşezându-mă confortabil într-unul dintre fotolii.

Richie l-a luat pe celălalt. Jayden a făcut o faţă dezgustată, dar când am arătat la controller şi am pocnit din degete, a făcut cum i s-a zis.

— Mama ta trebuie să ne spună ceva.

Sinéad a rămas în uşă.

— Ba nu.

— Ba sigur că da. Ascunzi ceva de prima dată când am intrat aici. Astăzi ai să spui tot. Ce-a fost, doamnă Gogan? Ai văzut ceva? Ai auzit? Ce?

— Nu ştiu nimic despre tipul ăla. Nici nu l-am văzut măcar.

— Nu asta te-am întrebat. Nu-mi pasă dacă n-are nimic de-a face cu *tipul* ăla sau cu oricare alt tip. Vreau să aud oricum. Stai jos.

Am văzut-o pe Sinéad intrând în rutina „nu-mă-comanda-tu-în-casa-mea”, dar i-am aruncat o privire care spunea că asta ar fi o idee foarte proastă. În cele din urmă, şi-a dat ochii peste cap şi s-a trântit pe canapea, care a gemut.

— Bebeluşul trebuie să se trezească într-un minut. Şi nu ştiu nimic care să aibă de-a face cu nimic. OK?

— Nu tu decizi asta. Treaba e aşa: tu ne spui ce ştii, *noi* ne dăm seama ce e relevant. De-asta purtăm insigne. Aşa că haide să-i dăm drumul.

A suspinat zgomotos.

— Nu. Ştiu. Nimic. Ce-ar trebui să spun?

— Cam cât de proastă eşti?

Faţa lui Sinéad s-a urâţit, şi ea a deschis gura să se dea la mine cu nişte prostii demodate despre respect, dar am

continuat să arunc în ea cu vorbe până a închis-o la loc.

— Mă faci să vomit. Ce naiba crezi că investigăm? Furt din magazine? Gunoi? Ăsta e un caz de *crimă*. Crimă multiplă. Cum de nu-ţi intră în capul ăla prost?

— Nu mă face…

— Spune-mi ceva, doamnă Gogan. Sunt curios. Ce fel de gunoi lasă un ucigaş de copii să scape fiindcă nu-i plac ei poliţiştii? Cât de subuman trebuie să fii ca să crezi că asta e OK?

— Ai de gând să-l laşi să vorbească aşa cu mine? i s-a adresat Sinéad repede lui Richie.

El a întins mâinile în lături.

— Suntem mai mult decât presaţi, doamnă Gogan. Ai văzut ziarele, da? Toată ţara e cu ochii pe noi să rezolvăm asta. Trebuie să facem tot ce e nevoie.

— Nu, pe bune, am continuat eu. De ce crezi că ne tot întoarcem? Fiindcă nu putem să trăim fără faţa ta drăgălaşă? Suntem aici deoarece avem un tip în custodie şi căutăm probe ca să-l ţinem acolo. Gândeşte-te bine, dacă eşti în stare. Ce crezi c-o să se întâmple dacă scapă?

Sinéad şi-a încrucişat braţele peste celulită şi a strâns din buze ofensată. N-am aşteptat.

— Mai întâi că o să fiu eu al dracului de nervos, şi trebuie să ştii că şi numai să enervezi un poliţist e o idee proastă. Soţul tău a lucrat vreodată la negru, doamnă Gogan? Ştii cât ar putea să primească pentru evaziune fiscală? Jayden nu mi se pare bolnav. Cât de des chiuleşte de la şcoală? Dacă îmi bat capul – şi, crede-mă, o să mi-l bat –, câte probleme crezi că aş putea să-ţi fac?

— Suntem o familie decentă…

— Scuteşte-mă. Chiar dacă te-aş crede, nu eu sunt cea mai mare problemă a ta. A doua chestie care are să se întâmple dacă tot continui să ne freci e că *tipul ăsta are să scape*. Dumnezeu ştie că nu mă aştept să-ţi pese ţie de justiţie sau de binele societăţii, însă m-am gândit că ai creier cel puţin cât să ai grijă de propria familie. Omul ăsta ştie că Jayden ar fi putut să ne spună despre cheie. Crezi că nu ştie unde stă Jayden?

Dacă-i spun că a avut probe cineva împotriva lui şi că ar putea să vorbească în orice clipă, cine crezi că are să-şi iasă din minţi?

— Ma', a zis Jayden cu o voce joasă.

Se împingea cu spinarea în canapea şi se uita la mine. I-am simţit şi capul lui Richie întorcându-se spre mine, dar el a avut bunul-simţ să-şi ţină gura.

— Sunt toate astea suficient de clare pentru tine? Ai nevoie să-ţi explic în cuvinte mai simple? Fiindcă dacă nu eşti, pur şi simplu, prea proastă ca să trăieşti, următoarea chestie din gura ta va fi ce tot ai ţinut ascuns.

Sinéad s-a lipit cu spatele de canapea, cu gura atârnând deschisă.

Jayden o trăgea de tivul colanţilor. Teama de pe feţele lor a readus iureşul ameţitor, pivotant, de cu o noapte înainte, trimiţându-mi-l rapid prin sânge, ca pe un drog fără nume.

Eu nu vorbesc aşa cu martorii. Poate că manierele mele de medic la căpătâiul bolnavului nu sunt cele mai bune, s-ar putea să am reputaţia că sunt rece sau repezit, sau cum vrea lumea să-i zică, dar nu făcusem nimic de genul ăsta niciodată în carieră. Nu că n-aş fi vrut. Nu te păcăli singur: cu toţii avem o latură crudă. O ţinem sub cheie fie fiindcă ne e frică să nu fim pedepsiţi, fie fiindcă noi credem că asta va face cumva o diferenţă, va face lumea mai bună. Nimeni nu pedepseşte un detectiv care sperie un pic un martor.

Am auzit că mulţi băieţi fac mai rău, şi nu s-a întâmplat niciodată nimic.

— Vorbeşte, i-am zis eu.

— *Ma',* a repetat Jayden.

— A fost năzbâtia aia de colo, a spus Sinéad arătând din cap la monitorul de copil, culcat într-o parte pe măsuţa de cafea.

— Ce-a fost?

— Uneori li se încrucişau firele sau cum le zice.

— Frecvenţele, a explicat Jayden.

Arăta mult mai vesel în clipa aia, că mama lui vorbea.

— Nu firele.

— Tu să taci. Asta e din vina ta, tu şi blestematele tale de zece euro.

Jayden s-a tras de lângă ea, de-a lungul podelei, şi s-a îmbufnat.

— Oricum le-ai numi, s-au încrucişat.

— Uneori – nu tot timpul; poate cam două săptămâni, năzbâtia aia recepţiona monitorul lor în loc de al nostru. Deci am auzit ce se întâmpla acolo. N-a fost intenţionat sau ceva, nu ascult la lume – Sinéad a reuşit o privire ipocrită care nu i se potrivea –, însă n-am putut să nu aud.

— Bine, am spus eu. Şi ce-ai auzit?

— Ţi-am zis, nu trag cu urechea la conversaţiile altora. N-am dat atenţie. Opream, pur şi simplu, monitorul şi apoi îl porneam din nou, ca să-l resetez. N-am auzit decât câteva secunde.

— Ai ascultat mult timp, a intervenit Jayden. M-ai pus să-mi opresc jocul, ca să auzi mai bine.

Sinéad l-a săgetat cu o privire care zicea că era adânc în rahat, de îndată ce plecam noi. Pentru asta, ar fi fost gata să lase un ucigaş să scape; ca să poată să arate a gospodină respectabilă, în faţa ei însăşi, dacă nu a noastră, în loc de o căţeluşă băgăcioasă, meschină, furişată. Am văzut asta de sute de ori, şi m-a făcut să vreau să-i trag una peste faţa urâtă de virtuoasă de mâna a patra.

— Nu dau doi bani dacă ţi-ai petrecut zilele sub fereastra familiei Spain cu o trompetă în ureche. Vreau doar să ştiu ce-ai auzit.

— Oricine ar fi ascultat, cu siguranţă, a adăugat firesc Richie. Natura omenească. La început n-ai de ales, oricum. Trebuie să-ţi dai seama ce se întâmplă cu monitorul tău.

Vocea îi era din nou dezinvoltă, îşi reintrase în formă.

Sinéad a dat din cap energic.

— Da. Exact. Prima dată când s-a întâmplat, aproape am avut un atac de cord. În miez de noapte, am auzit dintr-odată, direct în ureche, o chemare de copil: „Mami, mami, vino aici”. Mai întâi am crezut că era Jayden, doar că părea să fie mult mai mic, iar el, oricum, nu-mi zice mami. Şi bebeluşul abia se

născuse. M-a speriat de moarte.

— A ţipat, ne-a zis Jayden zâmbind afectat.

Părea că-şi revenise.

— A crezut că era o fantomă.

— Aşa am făcut, da. Şi? Soţul meu s-a trezit atunci şi şi-a dat seama, însă oricine s-ar fi speriat. Şi ce dacă?

— Era gata să aducă un medium. Sau unul dintre vânătorii ăia de fantome.

— Ia mai taci.

— Când a fost asta? am întrebat eu.

— Bebeluşul are zece luni acum, deci în ianuarie, februarie.

— Şi după asta l-ai auzit la fiecare două săptămâni, de vreo douăzeci de ori în total. Ce-ai auzit?

Sinéad încă era destul de furioasă ca să stea cu ochii pe mine, dar i-a fost imposibil să reziste unei bârfe despre vecinii îngâmfaţi.

— Cea mai mare parte, doar plictiseală… chestii. Primele dăţi, citea el însuşi o *poveste* ca să-l facă pe unul dintre copii să adoarmă, sau copilul sărea pe pat, sau cea mică vorbea cu păpuşile. Pe la sfârşitul verii însă, probabil că au mutat monitoarele jos sau ceva, fiindcă am început să aud alte chestii. Cum ar fi pe ei uitându-se la televizor sau ea arătându-i celei mici cum se fac prăjiturelele de ciocolată – nu le-ar fi cumpărat, pur şi simplu, de la magazin, ca noi, ceilalţi, ea era prea bună pentru asta. Şi odată – în miez de noapte din nou – am auzit-o spunând: „Haide, vino la culcare. Te rog”, ca şi cum cerşea, şi el a zis: „Într-un minut”. Nu-l condamn. Ar fi fost ca şi cum i-ai trage-o unui sac de cartofi.

Sinéad a încercat să prindă privirea lui Richie pentru un rânjet comun, însă el şi-a păstrat inexpresivitatea.

— Cum am zis. Plictisitor.

— Şi ce n-a fost plictisitor?

— A fost doar o singură dată.

— Să auzim.

— Era într-o după-amiază. Ea abia venise acasă, cred că fusese s-o ia pe cea mică de la şcoală. Eram aici, bebeluşul dormea, aşa că aveam monitorul pornit, şi, brusc, femeia a

început să pălăvrăgească. Aproape l-am oprit, fiindcă jur că-ţi face silă, dar…

Sinéad a ridicat din umeri uşor sfidător.

— Ce zicea Jennifer Spain?

— Turuia într-una. Gen: „Acum haide să ne pregătim! Vine tati de la plimbare în orice clipă, iar când o să intre, o să fim fericiţi. Foarte, foarte fericiţi”. Era *plină de viaţă* – buza lui Sinéad s-a strâmbat – ca o majoretă americană. Nu ştiu de ce trebuia să fie aşa de plină de viaţă. *Aranja* copiii, îi spunea fetiţei să stea chiar acolo şi să facă un picnic pentru păpuşă, iar micuţului să stea acolo şi să nu-şi arunce Lego, îl întreba drăguţ dacă voia o mână de ajutor. Zicea: „Totul are să fie minunat. Când o să intre tati, are să fie atâââât de fericit. Asta vreţi, nu-i aşa? Nu vreţi ca tati să fie nefericit, nu?”

— *Mami* şi *tati,* a zis Jayden în şoaptă şi a pufnit.

— A tot ţinut-o aşa o grămadă de timp, până s-a oprit monitorul. Înţelegi ce vreau să spun despre ea? Era ca una din serialul *Neveste disperate,* aia care trebuia să aibă totul perfect, altfel îşi pierdea capul. Mi-am zis: „Jaysus, *relaxează-te!”* Soţul meu a spus: „Ştii de ce are asta nevoie? Are nevoie de o p…”

Sinéad şi-a amintit cu cine vorbea şi s-a întrerupt, cu o privire care voia să arate că nu-i era frică de noi. Jayden a chicotit.

— Ca să fiu sinceră cu voi, părea al naibii de dusă cu capul, a zis ea.

— Când a fost asta? am întrebat eu.

— Cu o lună în urmă, poate. Mijlocul lunii septembrie, înţelegi ce vreau să spun? Nimic de-a face cu nimic.

Nu ca vreun personaj din *Neveste disperate.* Ca o victimă. Ca orice femeie şi bărbat bătuţi de care m-am ocupat pe vremea când lucram la Violenţa în familie. Fiecare dintre ei era sigur că partenerii lor au să fie fericiţi şi totul în grădină are să fie roz dacă ar fi putut, pur şi simplu, să facă totul cum trebuie. Fiecare dintre ei fusese îngrozit, până la un punct undeva între isterie şi paralizie, când greşise şi-l făcuse pe tati nefericit.

Richie stătea nemişcat, nu mai juca din picioare. Observase

şi el asta.

— De-asta primul tău gând, când ne-ai văzut pe noi toţi afară, a fost că Pat Spain şi-a ucis soţia, a zis Richie.

— Da. Am crezut că poate dacă n-avea casa curată sau copiii erau obraznici, o luase la palme. Doar ţi-am dovedit, nu-i aşa? Uită-te la ea, cu hainele ei fandosite şi cu accentul ei şic, şi el o bate tot timpul de-o usucă.

Sinéad n-a putut să se abţină să zâmbească din colţurile gurii. Îi plăcea ideea.

— Aşa că atunci când aţi apărut voi, m-am gândit că asta trebuie că era. Arsese cina sau ceva, şi el se înfuriase din cale-afară.

— Orice altceva care să te facă să crezi că ar fi putut să-i facă rău? Ceva care ai auzit, ceva care ai văzut? a întrebat Richie.

— Monitoarele alea de la parter. E ciudat, înţelegi ce vreau să spun? La început n-am putut să mă gândesc la niciun motiv pentru care să fie în altă parte decât în dormitoarele copiilor. Când am auzit-o aşa totuşi, m-am gândit că, poate, le-a pus el pe-acolo ca să n-o scape din ochi. Ca şi cum dacă se ducea sus sau în grădină, ar fi putut să ia receptoarele cu el, ca să audă tot ce făcea ea.

Dat uşor din cap satisfăcut. Era încântată de geniul ei investigator.

— Înfiorător sau ce?

— Nimic altceva, nu?

Ridicat din umeri.

— Nu vânătăi sau altceva. Nu strigăte pe care să le fi auzit. Ea era aranjată totuşi ori de câte ori am văzut-o afară. Obişnuia să fie totdeauna *veselă* – chiar şi când copiii îşi făceau de cap, ea avea zâmbetul ăla mare şi fals pe faţă. În ultimul timp, când ieşea la fereastră arăta tot mai deprimată. Pierdută-n spaţiu, cum ar veni – m-am gândit că poate era pe Valium. Sau că din cauză că el n-avea de muncă. Nu era fericită că trebuia să trăiască la fel ca restul lumii, fără SUV şi fără haine de firmă. Dar dacă o bătea, s-ar putea ca de-asta.

— Ai auzit vreodată pe altcineva în casă în afară de cei

patru membri ai familiei Spain? Vizitatori, familie, negustori? am mai întrebat eu.

Asta a aprins toată faţa păstoasă a lui Sinéad.

— Iisuse! Îşi făcea de cap femeia, da? Primind tipi cât era soţul ei plecat? Nu-i de mirare că stătea cu ochii pe ea. Neobrăzata, să se poarte ca şi cum noi eram un gunoi de pe pantof, când ea era…

— Ai auzit sau ai văzut ceva care ar putea să indice asta?

S-a gândit la asta.

— Nu, a răspuns ea cu părere de rău. I-am auzit doar pe ei patru.

Jayden se prostea cu controller-ul lui, apăsând pe butoane, dar nu prea avea curajul să-l pornească din nou.

— Fluierături, a zis el.

— Asta a fost de la altă casă.

— Ba nu. Alte case sunt prea departe.

— Ne-ar plăcea să auzim despre asta, oricum, am precizat eu.

Sinéad s-a mişcat pe canapea.

— A fost o singură dată. August, poate. Ar fi putut să fi fost mai înainte. Dimineaţa devreme. Am auzit pe cineva fluierând – nu vreo melodie sau ceva, ca atunci când cineva fluieră pentru sine în timp ce face altceva.

Jayden a făcut o demonstraţie, un sunet mic, discordant, absent. Sinéad a ridicat din umăr.

— Ajunge. Mă doare capul. Cei de la numărul nouă erau toţi plecaţi – şi ea, aşa că n-ar fi putut să fi călcat pe-alături. M-am gândit că era de la una din casele de jos, din capătul străzii. Sunt două familii acolo, şi ambele au copii, aşa că poate aveau monitoare.

— Nu, nu, a zis Jayden. Te-ai gândit că era o fantomă. Din nou.

Sinéad a spus repede către mine sau Richie, sau către amândoi:

— Am dreptul să cred ce-mi place. N-aveţi decât să continuaţi să vă uitaţi la mine ca şi cum aş fi proastă. Voi nu trebuie să trăiţi aici. Încercaţi o vreme, pe urmă veniţi înapoi

la mine.

Vocea ei era războinică, însă în ochi avea frică adevărată.

— O să ne aducem propriii vânători de fantome, i-am zis eu. Luni seara ai auzit ceva pe monitoare? Ceva cât de mic?

— Nee. Cum am zis, se întâmpla doar o dată la câteva săptămâni.

— Ar fi bine să fii sigură.

— Sunt. Absolut sigură.

— Şi soţul tău?

— Nici el n-a auzit nimic. Ar fi spus.

— Asta-i tot? Nimic altceva ce ne-am putea dori să ştim?

Sinéad a clătinat din cap.

— Asta-i tot.

— De ce să te cred?

— Uite-aşa. Nu vreau să vă mai întoarceţi aici, să mă porecliţi în faţa fiului meu. V-am spus tot. Aşa că dispăreţi şi lăsaţi-ne *în pace.* OK?

— Plăcerea e de partea mea, am zis eu ridicându-mă. Crede-mă.

Braţul fotoliului mi-a lăsat ceva lipicios pe mână. Nu m-am deranjat să ascund privirea de dezgust.

Când am plecat, Sinéad s-a plantat în prag în spatele nostru, adoptând ceva care trebuia să fie un aspect impunător, dar a ieşit unul de mops electrocutat. Când am fost la o distanţă sigură pe drum, a strigat după noi:

— Nu poţi să vorbeşti aşa cu mine! Am să depun o plângere!

Mi-am scos cartea de vizită din buzunar, fără să mă întrerup din mers, am fluturat-o deasupra capului şi i-am dat drumul pe drum, ca să vină s-o ridice.

— Ne vedem atunci, i-am strigat eu înapoi peste umăr. Ard de nerăbdare.

Mă aşteptam ca Richie să spună ceva despre noua mea tehnică de interviu – poreclirea unui martor idiot nenorocit nu e nicăieri în actele normative –, însă el şi-a îngropat asta undeva în minte. Se târa înapoi la maşină cu mâinile adâncite în buzunare, cu capul plecat în vânt.

Aveam pe mobil trei apeluri pierdute şi un SMS, toate de la Geri – textul începea cu *„Îmi pare rău Mick, dar nicio veste desp…”* Le-am şters.

Când am ajuns pe autostradă, Richie şi-a revenit suficient ca să spună, cu atenţie, cu ochii spre parbriz:

— Dacă Pat a lovit-o pe Jenny…

— Dacă mătuşa mea ar fi avut ouă, ar fi fost unchiul meu. Vaca Gogan nu ştie totul despre familia Spain, indiferent ce-i place ei să creadă. Din fericire pentru noi, există un tip care ştie, şi ştim exact unde să-l găsim.

Richie n-a răspuns. Mi-am luat o mână de pe volan, ca să-l bat pe umăr.

— Nu-ţi face griji, prietene. O să luăm marfa de la Conor. Cine ştie, s-ar putea să fie chiar distractiv.

I-am surprins privirea piezişă. N-ar fi trebuit să fiu aşa optimist după ce ne dăduse Sinéad Gogan. Nu ştiam cum să-i spun că nu era bună dispoziţie, nu aşa cum credea el. Era graba sălbatică ce încă îmi alerga prin vene, era teama de pe faţa lui Sinéad şi Conor aşteptându-mă la sfârşitul drumului ăstuia. Am pus piciorul pe pedala de acceleraţie şi l-am ţinut acolo, uitându-mă cum se căţăra acul vitezometrului. Beemerul se conducea mai bine ca niciodată, zbura drept şi tare ca un şoim aruncându-se pe pradă, ca şi cum după viteza asta tânjisem tot timpul.

16

Înainte de-a ne fi adus Conor, am parcurs tot ce adusese schimbul în camera echipei: rapoarte, mesaje telefonice, declaraţii, sfaturi, totul. Cele mai multe formau o întreagă grămadă de nimicuri – salahorii care căutaseră prietenii şi familia lui Conor nu găsiseră nimic în afară de câţiva veri, linia dedicată cazului atrăsese roiul obişnuit de nebuni care voiau să vorbească despre *Cartea Apocalipsei,* matematici complicate şi femei neruşinate –, dar erau şi câteva comori acolo. Shona, vechea prietenă a Fionei, era în Dubai în acea săptămână şi avea să ne dea în judecată personal dacă cineva îi implica numele în mizeria asta, dar îşi împărtăşise opinia că Brennan fusese nebun după Jenny când erau puşti şi că de-atunci nu se schimbase nimic, altfel de ce n-avusese el nicio relaţie mai lungă de şase luni? Şi băieţii lui Larry găsiseră un palton împăturit, un pulover, o pereche de blugi, o pereche de mănuşi din piele şi o pereche de tenişi mărimea zece în pubela de gunoi a unui bloc de apartamente de la un kilometru şi jumătate de apartamentul lui Conor. Toate pline de sânge. Grupele de sânge corespundeau cu ale lui Pat şi Jenny Spain. Tenisul stâng corespundea întocmai urmei de încălţăminte din maşina lui Conor şi cu cea de pe podeaua bucătăriei familiei Spain.

I-am aşteptat pe poliţiştii în uniformă să-l aducă pe Conor în camera de interviu, una dintre cele mici şi înghesuite, fără sală de observare şi abia cu suficient spaţiu pentru mişcare.

Cineva o folosise înainte. Pe masă erau împrăştiate ambalaje de sandviciuri şi pahare din carton, în aer se simţea miros slab de after-shave de citrice, sudoare şi ceapă. Nu puteam să stau liniştit. M-am plimbat prin cameră făcând cocoloaşe din hârtie şi aruncându-le la coş.

— Ar trebui să fie nervos bine de-acum, a zis Richie. Să stea acolo o zi şi jumătate, întrebându-se ce mai aşteptăm…

— Trebuie să ne fie foarte clar ce căutăm. Eu vreau un motiv.

Richie a îndesat pliculeţele goale de zahăr într-un pahar din carton.

— S-ar putea să nu facem rost de unul.

— Da. Ştiu.

Când am spus asta, m-a lovit alt val de confuzie. Pentru o clipă, am crezut că o să fiu nevoit să mă sprijin de masă până îmi restabilesc echilibrul.

— S-ar putea să nu fie niciunul. Ai dreptate. Uneori, pur şi simplu, se întâmplă porcării. Dar asta n-are să mă oprească să mă străduiesc cât pot de mult.

Richie s-a gândit la asta, examinând un ambalaj din plastic cules de pe jos.

— Dacă n-o să aflăm motivul, ce altceva căutăm?

— Răspunsuri. Pe ce se certau Conor şi familia Spain de câţiva ani încoace. Relaţia lui cu Jenny. De ce a şters calculatorul ăla.

Camera arăta destul de OK. M-am sprijinit de perete şi am rămas pe loc.

— Vreau să fim siguri. Când o să părăsim camera asta, vreau să fim amândoi pe aceeaşi lungime de undă şi amândoi siguri pe cine vânăm. Asta-i tot. Dacă o să putem să ajungem atât de departe, continuarea anchetei o să prindă contur.

Richie m-a privit. Faţa lui era imposibil de citit.

— Am crezut că eşti sigur.

Aveam nisip în ochi de oboseală. Mi-am dorit să fi luat mai multă cafea când ne oprisem pentru masa de prânz.

— Eram.

A dat din cap. A aruncat paharul în coşul de gunoi şi a venit să se sprijine de perete lângă mine. După un timp, a scos un pachet cu bomboane de mentă din buzunar şi mi l-a întins. Am luat una şi am stat acolo, sugând mentă, umăr la umăr, până când uşa camerei de interviu s-a deschis şi poliţiştii în uniformă l-au adus pe Conor.

Arăta rău. Poate doar fiindcă în acel moment nu purta haina de sibir, dar părea chiar mai subţire – destul de slăbit ca să mă întreb dacă ar trebui să chem un medic să-l examineze

–, cu oasele proeminente. Plânsese din nou.

S-a aşezat cocoşat peste masă, holbându-se vehement la propriii pumni plantaţi în faţa lui, fără să se mişte nici chiar când încălzirea centrală a pornit cu un zăngănit. Într-un fel, asta m-a reasigurat. Nevinovaţii sunt neastâmpăraţi şi nervoşi şi aproape sar de la locurile lor la cel mai mic zgomot. Îi mănâncă să-ţi vorbească şi privesc totul ca posibil de a fi îndreptat. Cei vinovaţi sunt concentraţi, adunându-şi toate forţele strâns în interior şi pregătindu-se pentru luptă.

Richie s-a întins ca să dea drumul la camera video şi a zis:

— Detectivul Kennedy şi detectivul Curran îl intervievează pe Conor Brennan. Interviul a început la 4.43 seara.

Am citit foaia cu drepturile, Conor le-a semnat fără să se uite, s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele. În ceea ce-l privea, noi eram gata.

— Oh, Conor, am zis eu lăsându-mă pe spate în scaun şi agitându-mi capul cu tristeţe. Conor, Conor, Conor. Şi eu care credeam în urmă cu două nopţi că ne înţelegeam atât de bine.

M-a privit şi şi-a ţinut gura închisă.

— N-ai fost cinstit cu noi, amice.

Asta a trimis un fior de frică pe faţa lui, prea energic pentru a-l ascunde.

— Ba am fost.

— Nu, n-ai fost. Ai auzit vreodată despre adevărul, tot adevărul şi numai adevărul? Ne-ai dezamăgit cel puţin la una dintre astea. Zău, de ce te-ai apuca să faci asta?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Gura i s-a închis într-o linie dură, dar încă avea ochii fixaţi pe mine. Îi era frică.

Richie, tolănit lângă peretele de sub camera de filmat, a plescăit din limbă a reproş.

— Să începem cu asta: ne-ai dat impresia că, până luni seara, cel mai aproape de familia Spain ai ajuns prin intermediul binoclului, am continuat eu. Nu te-ai gândit că ai fi putut să menţionezi că aţi fost cei mai buni prieteni de când eraţi mici?

Pe pometi i-a apărut o roşeală slabă, însă n-a clipit. Nu de

asta îi era frică.

— Nu era treaba voastră.

Am oftat şi am dat din deget la el.

— Conor, ştii foarte bine. Ai vorbit despre asta, e treaba noastră acum.

— Şi care e diferenţa? a subliniat Richie. Trebuia să ştii că Pat şi Jenny au fotografii, omule. N-ai făcut decât să ne întârzii câteva ore şi să ne enervezi.

— Colegul meu spune adevărul. Poate îţi aminteşti asta data viitoare când eşti tentat să ne freci pe-aici?

— Ce face Jenny? a întrebat Conor.

Am pufnit.

— Ce e cu tine? Dacă erai atât de preocupat de sănătatea ei, ai fi putut doar, ştiu şi eu?, să n-o înjunghii pe biata femeie. Sau speri că are să încheie ea treaba pentru tine?

Falca i s-a înăsprit, dar şi-a păstrat răceala.

— Vreau să ştiu ce face.

— Iar mie nu-mi pasă ce vrei. Uite ce, totuşi. Avem câteva întrebări pentru tine. Dacă răspunzi ca un băiat drăguţ, fără alte porcării, atunci poate că o să fiu într-o stare mai bună şi o să vreau să-ţi spun. Pare destul de corect?

— Ce vreţi să ştiţi?

— Să începem cu chestii uşoare. Spune-ne despre Pat şi Jenny din vremea când eraţi toţi puşti. Cum era Pat?

— A fost cel mai bun prieten meu de când aveam paisprezece ani. Probabil, ştiţi asta deja.

Niciunul dintre noi n-a răspuns.

— A fost adevărat. Asta e tot. Cel mai adevărat prieten pe care l-am avut vreodată. Îi plăcea rugby-ul, îi plăcea să râdă, îl plăcea să-şi petreacă timpul cu prietenii, îi plăcea majoritatea oamenilor. Pe el îl plăcea toată lumea. Mulţi tipi populari sunt onanişti la vârsta aia, dar pe Pat nu l-am văzut niciodată să fie ticălos cu nimeni. Poate toate astea nu vi se par ceva special. Dar sunt.

Richie arunca un pliculeţ de zahăr în aer şi-l prindea.

— Aţi fost apropiaţi, da?

Bărbia lui Conor a arătat de la Richie la mine.

— Voi sunteţi parteneri. Asta înseamnă că trebuie să fiţi pregătiţi să aveţi încredere unul în altul în privinţa vieţilor voastre, nu?

Richie a prins pliculeţul şi a rămas tăcut, lăsându-mă pe mine să răspund.

— Asta fac partenerii buni. Da.

— Atunci, ştiţi cum eram Pat şi cu mine. I-am zis nişte chestii. Cred că m-aş fi implicat dacă n-ar fi aflat altcineva, însă i le-am zis oricum.

Îşi pierduse ironia, dacă fusese acolo. Sclipirea de nelinişte aproape m-a făcut să sar din scaun şi să înconjor din nou camera.

— Ce fel de chestii?

— Cred că glumeşti. Chestii de familie.

M-am uitat la Richie – am fi putut să aflăm din altă parte, dacă trebuia –, însă ochii lui erau pe Conor.

— Haide să vorbim despre Jenny. Cum era pe-atunci?

Faţa lui Conor s-a înmuiat.

— Jenny, a zis el cu blândeţe. Era ceva special.

— Da, am văzut fotografiile. Nu era nimic rău acolo.

— Nu asta vreau să spun. Intra într-o încăpere şi făcea lucrurile să fie mai bune. Întotdeauna voia ca totul să fie minunat, toată lumea să fie fericită, şi ştia întotdeauna să facă ce trebuia. Avea atingerea asta. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Cum ar fi când eram toţi la o discotecă, una dintre chestiile alea pentru minori, iar Mac – tipul cu care obişnuiam să ne petrecem timpul – dădea târcoale unei fete, dansa în jurul ei şi încerca s-o facă să danseze cu el. Şi ea a făcut faţa aia la el şi a spus ceva, nu ştiu ce, dar ea şi prietenele ei s-au prăpădit de râs. Mac s-a întors la noi roşu ca focul. Devastat. Fetele încă îl arătau cu degetul şi chicoteau. Îl vedeai că voia să intre în pământ de ruşine. Şi Jenny s-a întors spre Mac, şi-a întins mâinile şi a zis: „Îmi place melodia asta, însă Pat o urăşte. Vrei să dansezi cu mine? Te rog?” Şi s-au dus să danseze, iar următoarea chestie pe care mi-o amintesc e Mac zâmbitor, Jenny râzând la ceva ce spunea el, distrându-se amândoi de minune. Asta le-a închis gura fetelor. Jenny era de

zece ori mai frumoasă decât orice femeie, în orice zi.

— Asta nu-l deranja pe Pat?

— Că dansa Jenny cu Mac?

Aproape a râs.

— Nee. Mac era cu un an mai mic. Copil gras cu păr prost. Şi, oricum, Pat ştia ce făcea Jenny. Aş spune chiar că o iubea şi mai mult fiindcă făcea asta.

Acea moliciune infiltrată în vocea lui. Suna ca vocea unui îndrăgostit, o voce pentru lumină slabă şi muzică lină şi curgătoare, pentru o singură ascultătoare. Fiona şi Shona avuseseră dreptate.

— Pare o relaţie bună.

— Erau frumoşi, a rostit simplu Conor. Un singur cuvânt pentru asta. Ştii cum e când eşti adolescent, când tot timpul ţi se pare că întreaga lume e un rahat? Ei doi îţi dădeau speranţă.

— Asta e minunat, am zis eu. Serios.

Richie a început să se joace din nou cu pliculeţul de zahăr.

— Ai ieşit cu sora lui Jenny, Fiona, da? Când aveai cât? Optsprezece ani?

— Da. Doar pentru câteva luni.

— De ce v-aţi despărţit?

Conor a ridicat din umeri.

— N-a mers.

— De ce nu? Era nesuferită? N-aveaţi nimic în comun? Nu stătea?

— Nu. Ea a rupt relaţia. Fiona e grozavă. Ne-am înţeles grozav. Pur şi simplu, n-a mers.

— Ei, mă rog, a intervenit Richie sec prinzând zahărul, înţeleg de ce. Dacă erai îndrăgostit de sora ei…

Conor a rămas nemişcat.

— Cine a zis asta?

— Ce contează?

— Contează pentru mine. Fiindcă e o porcărie.

— Conor, am zis eu avertizându-l. Îţi aminteşti înţelegerea noastră?

Arăta ca şi cum ar fi vrut să ne tragă şuturi în dinţi, însă

după o clipă a spus:
— N-a fost cum faci tu să pară.
Şi dacă ăsta nu era un motiv, atunci cel puţin era doar la un pas distanţă. N-am putut să mă împiedic să mă uit la Richie, dar el aruncase zahărul prea departe şi fandase după el.
— Da? am vrut eu să ştiu. Cum fac să pară?
— Ca şi cum am fost vreun ticălos care a încercat să se vâre între cei doi. N-am fost. Dacă aş fi putut să apăs un buton şi să-i despart, n-aş fi făcut-o niciodată. Altceva, ce am simţit, asta a fost treaba mea.
— Poate, am zis eu.
Am fost mulţumit de sunetul vocii mele, leneşă, amuzată.
— Până a aflat Jenny, oricum. A aflat, nu?
Conor a roşit. După toţi anii ăştia, ar fi trebuit să se fi vindecat.
— Nu i-am zis niciodată nimic.
— Nici nu trebuie. Jenny a ghicit. Aşa fac femeile, fiule. Cum s-a simţit în legătură cu asta?
— Habar n-am.
— Te-a tratat cu refuz? Sau s-a bucurat de atenţie, a flirtat cu tine dezinteresat? I-ai furat vreodată un pupic şi o îmbrăţişare când nu se uita Pat?
Conor şi-a încleştat pumnul pe masă.
— *Nu.* Ţi-am zis. Pat era cel mai bun prieten al meu. Ţi-am spus, ei doi se potriveau. Crezi că vreunul dintre noi, eu sau Jenny, ar fi făcut asta *vreodată?*
Am râs cu voce tare.
— Of, Doamne, da. Am fost şi eu adolescent. Mi-aş fi vândut propria mamă pentru un pic de ţâţă.
— Tu poate. Eu nu.
— Foarte onorabil din partea ta, am adăugat eu doar cu o sclipire de zâmbet. Dar Pat n-a înţeles că tu doar o adorai de la distanţă, nu-i aşa? Ţi-a spus ce credea despre ce simţeai tu pentru Jenny. Vrei să ne relatezi versiunea ta despre ce s-a întâmplat?
— Ce mai *vreţi?* V-am zis că i-am omorât. Toate astea, de pe vremea când eram copii, n-au avut nimic de-a face cu ce s-a

întâmplat acum.

Degetele i s-au albit.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am zis? am întrebat eu cu răceală. Ne place să decidem singuri ce e relevant. Deci, haide să auzim ce s-a întâmplat între tine şi Pat.

Falca i s-a mişcat, dar şi-a păstrat controlul.

— Nu s-a întâmplat nimic *rău.* Eram acasă într-o după-amiază, la câteva zile după ce Fiona s-a despărţit de mine, şi Pat a trecut pe-acolo şi a zis: „Haide să mergem la o plimbare". Ştiam că se întâmplase ceva – avea faţa aia sumbră, nu se uita la mine. Ne-am dus pe plajă şi el m-a întrebat dacă Fiona m-a părăsit fiindcă eram îndrăgostit de Jenny.

— Uau, a exclamat Richie făcând o faţă ca şi cum dădea înapoi. Ciudat.

— Crezi? Era foarte supărat. Şi eu la fel.

— Un tip reţinut Pat, nu? am spus eu. În locul lui, te-aş fi pocnit să-ţi scot dinţii.

— Am crezut că, probabil, o s-o facă. Eram OK cu asta. Mă gândeam că o meritam. Însă Pat nu era genul care să-şi piardă cumpătul vreodată. Doar a continuat: „Ştiu mulţi tipi care o plac. Nu-i învinovăţesc. Nicio problemă, cât timp păstrează distanţa. Dar tu… Iisuse, omule, nici prin cap nu mi-a trecut să-mi fac griji în legătură cu tine".

— Şi tu ce i-ai spus?

— Ce ţi-am zis şi ţie. Că mai bine mor decât să mă bag între ei. Că nu i-aş spune niciodată lui Jenny. Nu voiam decât să găsesc o altă fată, să fiu ca ei doi, să uit că am simţit asta vreodată.

Umbra vechii pasiuni din vocea lui sugera că fiecare cuvânt era adevărat, fie că îl credeam, fie că nu.

Am ridicat o sprânceană.

— Şi asta a fost tot? Serios?

— A durat ore. Plimbându-ne în sus şi în jos pe plajă, discutând. Oricum, ăsta e esenţialul.

— Şi Pat te-a crezut?

— El mă cunoştea. Spuneam adevărul. M-a crezut.

— Şi apoi?

— Pe urmă ne-am dus la bar. Ne-am îmbătat, am plecat proptindu-ne unul de altul pe drumul spre casă. Spunând toate rahaturile pe care le spun băieţii în nopţi ca aia. *„Te iubesc, omule, nu la modul gay, dar te iubesc. Ştii că aş face orice pentru tine, orice…”* Neliniştea aia a trecut prin mine, cumplită de data asta.

— Şi totul în grădină era din nou trandafiriu.

— Da. Să dea naiba dacă nu. Câţiva ani mai târziu i-am fost cavaler de onoare lui Pat. Sunt naşul Emmei. Verificaţi documentele dacă nu mă credeţi. Ai convingerea că Pat m-ar fi ales dacă ar fi crezut că încercam să fiu împreună cu soţia lui?

— Oamenii fac lucruri ciudate, amice. Altfel, eu şi partenerul meu de-aici am rămâne fără loc de muncă. Dar o să te cred pe cuvânt. Cei mai buni prieteni din nou, camarazi de arme, toate bune. Şi apoi, cu câţiva ani în urmă, prietenia s-a stricat. Am vrea să auzim versiunea ta despre ce s-a întâmplat acolo.

— Cine a zis că s-a stricat?

I-am zâmbit.

— Devii previzibil, amice. A: noi punem întrebări. B: nu ne dezvăluim sursele. Şi C: tu ai zis, printre altele. Dacă ai fi fost încă în prietenii cu familia Spain, n-ar fi fost nevoie să-ţi îngheţe ouăle pe un şantier de construcţii ca să vezi ce făceau.

— Din cauza nenorocitului ăluia de loc, a precizat Conor după o clipă. Ocean View. Îmi doresc din suflet să nu fi auzit niciodată de el.

În vocea lui era un curent subteran nou, turbat.

— Am ştiut imediat. Chiar de la început. Poate cu trei ani în urmă, nu mult timp după ce s-a născut Jack, m-am dus într-o seară pe la Pat şi Jenny, pentru cină – închiriaseră pe-atunci căsuţa aia în oraş, la Inchicore. Locuiam la zece minute depărtare, îi vizitam tot timpul. Am ajuns acolo şi erau în al nouălea cer amândoi. Încă din uşă mi-au fluturat broşura asta cu casele: „Uite! Uită-te la asta! Am plătit avansul în dimineaţa asta, mama lui Jenny a rămas cu copiii, ca să

putem să stăm la coadă peste noapte la uşa agentului imobiliar. Am avut numărul de ordine zece, am apucat una exact cum ne-am dorit!” Mureau să cumpere undeva încă de când s-au logodit, aşa că eram gata să fiu încântat pentru ei, da? Însă m-am uitat la broşură, şi proprietatea era în *Brianstown.* Nu auzisem de asta. Suna ca unul dintre adăposturile alea de sub pământ din pustietate, pe care dezvoltatorul le numise după copilul lui sau după el însuşi, jucându-se de-a micul împărat. Şi spunea ceva de genul „La doar patruzeci de minute de Dublin”, doar că am aruncat o privire pe hartă şi e aşa doar dacă ai elicopter.

— Departe de Inchicore. Gata cu invitaţiile la cină o dată la câteva zile.

— Nu asta era problema. Ar fi putut să găsească undeva în *Galway,* şi m-aş fi bucurat pentru ei, cât timp avea să-i facă fericiţi.

— Ceea ce ei credeau că o să se întâmple cu locul ăsta.

— Nu *era* niciun loc. M-am uitat mai atent la broşura asta, şi alea nu erau case. Ci modele. Întreb: „Măcar e construită proprietatea?” Şi Pat răspunde: „O să fie când ne mutăm acolo”.

Conor a clătinat din cap, cu un colţ de gură strâmb.

Ceva se schimbase. Portul Sfărâmat dăduse năvală în conversaţia asta ca o rafală de vânt, făcându-l pe fiecare dintre noi să fie tensionat şi atent.

Richie a pus pliculeţul de zahăr deoparte.

— Mizându-şi ani din viaţă pe un câmp în mijlocul pustietăţii, a conchis el.

— Deci erau optimişti, am spus eu. Asta e o chestie bună.

— Da? Eşti optimist, apoi o iei razna de tot.

— Nu credeai că erau destul de mari ca să ia singuri decizia asta?

— Ba da. Credeam. Aşa că mi-am ţinut fleanca. Am zis: „Felicitări, sunt încântat pentru voi, abia aştept să văd locul”. Am dat din cap şi am zâmbit ori de câte ori s-a vorbit despre asta, când Jenny mi-a arătat bucăţi de material pentru perdea, când Emma a desenat cum avea să arate camera ei. Am *vrut* să

fie minunat. M-am *rugat* să fie tot ce-şi doriseră vreodată.

— Dar n-a fost.

— Când casa a fost gata, m-au adus amândoi ca să văd locul. O duminică, mai exact cu o zi înainte să semneze contractele finale. Cu doi ani în urmă – un pic mai mult, fiindcă era vară. Era cald, o căldură lipicioasă – timp noros, şi norul presa aerul peste tine. Locul era…

Un sunet sumbru, care ar fi putut să fie un râs.

— Aţi văzut. Era mai bine atunci – nu apăruseră buruienile şi încă se muncea la greu, aşa că cel puţin nu arăta a cimitir – totuşi, nu era un loc unde cineva ar fi vrut să *trăiască.* În timp ce ieşeam din maşină, Jenny a zis: „Uite, se vede marea! Nu e superb?" Am răspuns: „Da, grozavă panoramă", dar nu era. Apa părea murdară, vâscoasă. Ar fi trebuit să vină o briză dintr-acolo, să ne răcorească, însă aerul părea mort. Casa era destul de drăguţă, dacă îţi place Stepford, dar chiar peste drum erau moviliţe de pământ şi un buldozer. Întregul loc arăta al naibii de terifiant. Mă făcea să vreau să mă întorc şi să plec cât de repede puteam, să-i trag pe Pat şi Jenny după mine.

— Şi ei? Erau destul de fericiţi? a întrebat Richie.

Conor a ridicat din umeri.

— Aşa părea. Jenny a zis: „Au să termine construcţia de peste drum în doar câteva luni". Nu mi se părea, însă mi-am ţinut gura. Ea a adăugat: „O să fie atât de minunat. Cei de la Ipotecă ne-au oferit 110 la sută, aşa că o să putem să mobilăm. Mă gândeam la o temă maritimă pentru bucătărie, fiindcă merge cu marea. Nu crezi că ar fi frumos o temă maritimă?" Am răspuns: „S-ar putea să fie mai sigur să luaţi doar 100, şi să mobilaţi mai târziu". Jenny a râs – suna fals, dar s-ar fi putut să fi fost doar din cauza modului în care aerul turtea totul – şi a zis: „Oh, Conor, relaxează-te. Ne permitem. Deci n-o să cheltuim atât de mult, oricum, în apropiere e pustietate. Vreau ca totul să fie drăguţ". Am replicat: „Spun doar că ar fi mai sigur. Pentru orice eventualitate". Poate n-ar fi trebuit să zic nimic, însă locul ăla… M-am simţit ca atunci când un câine mare stă cu ochii pe tine, începând să se

apropie, şi ştii că trebuie să scapi chiar imediat de al dracului de-acolo. Pat doar a râs şi a spus: „Omule, ştii cât de repede creşte preţul proprietăţilor? Nici măcar nu ne-am mutat încă şi casa deja valorează mai mult decât plătim. Oricând ne hotărâm să vindem, o să ieşim în profit”.

Am zis, din voce simţindu-se o notă pompoasă:

— Dacă ei erau nebuni, atunci aşa a fost tot restul ţării. Nimeni n-a văzut criza venind.

Conor a ridicat din sprânceană.

— Crezi?

— Dacă ar fi făcut-o cineva, ţara n-ar fi în mizeria asta.

A ridicat din umeri.

— N-am nicio idee despre chestiile financiare. Sunt doar web designer. Dar am ştiut că nimeni n-are să vrea mii de case în mijlocul pustietăţii. Oamenii au cumpărat doar fiindcă li s-a spus că în timp au să poată să le vândă la preţ dublu şi să se mute într-un loc decent. Cum am zis, oi fi eu idiot, însă ştiu că o schemă piramidală rămâne, până la urmă, fără fraieri.

— Păi, uită-te la Alan Greenspan{65}.

Conor începea să mă enerveze – fiindcă avusese dreptate şi fiindcă Pat şi Jenny avuseseră tot dreptul să creadă că el greşea.

— E uşor să ai dreptate retroactiv, amice. N-ai fi murit să fii un pic mai pozitiv cu prietenii tăi.

— Vrei să spui să le mai dau un pic de rahat? Primiseră deja o grămadă. Băncile, dezvoltatorii, guvernul: *„Haideţi, cumpăraţi, cea mai bună investiţie a vieţilor voastre…”*

Richie a făcut ghem pliculeţul de zahăr şi l-a aruncat în coşul de gunoi cu un foşnet ascuţit.

— Dacă mi-aş fi văzut cei mai buni prieteni alergând spre stâncă, şi eu aş fi zis ceva, a spus el. Poate că nu i-aş fi oprit, dar s-ar putea să nu fi fost chiar aşa şocat de cădere.

Cei doi se uitau la mine ca şi cum erau de aceeaşi parte, iar eu eram ăla din afară. Richie doar îl înghiontea pe Conor cu privire la ce-i făcuse criza lui Pat, dar gândea la fel.

— Continuă, l-am îndemnat eu pe Conor. Ce s-a întâmplat apoi?

Falca lui Conor s-a mişcat. Memoria i se învârtea mai strâns şi mai strâns.

— Jenny – ea a urât mereu certurile – a zis: „Ar trebui să vezi cât de mare e grădina din spate! Ne gândim să luăm un tobogan pentru copii şi vara să facem grătare – poţi să rămâi la noi după, aşa că n-o să fii nevoit să-ţi faci griji că bei câteva doze...” Atât că în momentul ăla s-a întâmplat *accidentul* ăla uriaş de peste drum. A fost ca şi cum un întreg balot de ardezie ar fi căzut din vârful schelei. Am sărit toţi cât colo. Când ne-am revenit, am întrebat: „Sunteţi siguri de asta. Da?” Pat a răspuns: „Da. Suntem. Şi, în plus, avansul e nerambursabil”.

Conor a clătinat din cap.

— Încerca să facă o glumă. Am replicat: „Dă-l dracu’ de avans. Încă puteţi să vă răzgândiţi”. Şi Pat a *izbucnit* la mine. A ţipat: „Dă-o dracului! Nu poţi să te *prefaci* că eşti fericit pentru noi?” Şi ăsta nu era deloc Pat – cum am zis, el nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Aşa că am ştiut că se gândise bine, bine de tot. Am zis: „Chiar vrei casa asta? Doar spune-mi asta”. El a spus: „Da. Mi-am dorit-o dintotdeauna. Ştii asta. Doar fiindcă tu eşti fericit să închiriezi vreo garsonieră pentru tot restul vieţii tale...” Am replicat: „Nu. Nu *o* casă. Casa *asta.* O *v*rei? Măcar îţi place? Sau o cumperi doar fiindcă aşa trebuie?” Pat a răspuns: „Nu e perfectă. Ştiu deja al naibii de bine. Ce dracu vrei să facem? Avem *copii.* Când ai familie, îţi trebuie o *casă.* Ai o problemă tu cu asta?”

Conor şi-a trecut o mână peste falcă, destul de apăsat ca să lase o dungă roşie.

— Ţipam. Unde am crescut noi, o jumătate de duzină de boşorogi ar fi scos până atunci nasul pe uşă. Acolo, nimic nici măcar nu se mişcase. Am zis: „Dacă nu poţi să cumperi ceva ce vrei de fapt, atunci continuă să închiriezi până poţi”. Pat a spus: „Dulce Iisuse, Conor, nu aşa *merge!* Trebuie să ajungem pe scara proprietăţii!” Am întrebat: „Aşa? Intrând într-un milion de kilometri de datorii ca să te îngropi într-un loc unde s-ar putea să nu poţi să trăieşti decent? Ce se întâmplă dacă se schimbă vântul şi rămâi blocat în asta?” Jenny m-a prins de

cot şi a zis: „Conor, e în regulă, jur pe Dumnezeu că e! Ştiu că doar încerci să ai grijă de noi, însă eşti complet de modă veche. Toată lumea face asta zilele astea. *Toată lumea”*.

A râs, un singur sunet uscat.

— Ea zicea că asta însemna ceva. Aşa s-a terminat cearta, şi cu asta basta. Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Avea dreptate, a roşit Richie încet. Câţi din generaţia noastră au făcut exact la fel? Mii, omule. Mii şi mii.

— *Şi?* Cui îi pasă ce face restul lumii? Cumpărau o *casă,* nu un tricou. Nu o *investiţie.* O *casă.* Dacă laşi pe alţii să decidă ce trebuie să crezi despre asemenea lucruri, dacă respecţi moda doar fiindcă e *trendy,* atunci cine eşti? Când gloata o să-şi schimbe mâine direcţia, tu doar laşi deoparte ce gândeşti şi o iei de la început fiindcă aşa au zis alţii? Ce, tu eşti mai prost? Nu reprezinţi nimic? Eşti nimeni în drum?

Furia asta, densă şi rece ca o piatră. M-am gândit la bucătăria distrusă şi plină de sânge.

— Asta i-ai zis lui Jenny?

— N-am putut să spun nimic. Pat – trebuie că-mi văzuse asta pe faţă –, a zis: „E adevărat, omule. Întreabă pe oricine din ţară: 99 la sută din ei au să confirme că facem ce trebuie”.

Acel râs aspru din nou.

— Stătea acolo cu gura deschisă, holbându-se. N-am putut… Pat nu era niciodată aşa. Niciodată. Nici când aveam *şaisprezece* ani. Da, uneori mai trăgea un fum sau un joint doar fiindcă aşa făcea toată lumea de la petrecere, însă în sinea lui ştia cine *era.* N-ar fi făcut nimic complet nebunesc, să se urce într-o maşină cu şofer beat sau altceva de genul ăsta doar fiindcă cineva încerca să-l preseze. Şi uită-te la el, blestemat de om în toată firea, behăind despre cum „Aşa face toată *lumea!”*

— Şi tu ce-ai zis?

Conor a clătinat din cap.

— Nu era nimic de zis. Ştiam deja asta. Cei doi… nu mai aveam nicio idee cine erau. Nu mai erau oameni cu care voiam să am de-a face. Am încercat oricum – idiotul dracului. Am întrebat: „Ce dracu s-a întâmplat cu voi doi?” Pat a

răspuns: „Am crescut. Asta s-a întâmplat. Aşa *e c*ând eşti adult. Joci după reguli”. Am replicat: *„Nu, să dea dracu dacă e.* Când eşti adult, gândeşti cu capul tău. Eşti smintit? Eşti zombi? Ce eşti?” Ne răfuiam ca şi cum eram pe cale să ne luăm la pumni. Credeam că am fi făcut-o. Intuiam că o să-mi tragă un pumn în orice clipă. Dar Jenny m-a apucat din nou de cot şi m-a tras de-acolo, ţipând: „Taci! Taci din gură! O să strici totul. Nu pot să sufăr toată negativitatea asta – nu vreau asta în *apropierea* copiilor, nu vreau asta nicăieri în apropierea noastră, nu *vreau* asta! E o *tâmpenie.* Dacă începe toată lumea să gândească la fel ca tine, toată ţara ajunge la toaletă, şi atunci o să *fim* în necaz. *Atunci* o să fii fericit?”

Conor şi-a trecut din nou repede o mână peste gură. L-am văzut muşcându-şi palma.

— Plângea. Am început să spun ceva, nici măcar nu ştiu ce, însă Jenny şi-a acoperit urechile şi a plecat repede pe drum. Pat s-a uitat la mine ca şi cum eram o mizerie. A zis: „Mulţumesc, omule. Bună treabă”. Şi s-a dus după ea.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am plecat. M-am plimbat câteva ore prin rahatul ăla de proprietate, căutând ceva care să mă facă să-l sun pe Pat şi să zic: *„Îmi pare rău, omule, am greşit grav. Locul ăsta o să fie un paradis”.* N-am găsit decât şi mai mult rahat. În cele din urmă, mi-am sunat celălalt prieten, ca să mă ia de-acolo. N-am mai avut veşti de la ei. Nici n-am încercat să intru în contact cu ei.

— Hmm, am murmurat eu.

M-am aplecat din nou în scaun, ciocănindu-mă cu pixul peste dinţi, şi m-am gândit la asta.

— Cred că am mai auzit de prietenii stricate de la nişte chestii ciudate, da. Dar de la evaluarea proprietăţii? Vorbeşti serios?

— S-a dovedit că am avut dreptate, nu?

— Asta te-a făcut fericit?

— *Nu.* Mi-ar fi plăcut la nebunie să mă fi înşelat.

— Fiindcă ţineai la Pat. Ca să nu mai vorbim de Jenny. Ţineai la Jenny.

— La tuspatru.

— Mai ales la Jenny. Nu, stai! N-am terminat. Sunt doar un simplu om, Conor. Întreabă-l pe partenerul meu aici de faţă, o să-ţi spună. Caut întotdeauna cea mai simplă soluţie şi, de obicei, se dovedeşte a fi cea corectă. Aşa că mă gândesc că s-ar *putea* să te fi certat cu familia Spain din cauza alegerii lor în ceea ce priveşte casa şi mărimea ipotecii, şi viziunea lor asupra lumii, şi orice altceva ai zis – am pierdut şirul, poţi să-mi reaminteşti mai târziu. Dar e mult mai simplu, având în vedere contextul, ca voi, băieţii, să vă fi certat fiindcă tu încă erai îndrăgostit de Jenny Spain.

— Nici măcar nu s-a pus vreodată problema. N-am mai vorbit despre asta după acea singură dată, când a rupt Fiona relaţia cu mine.

— Deci încă erai îndrăgostit de ea.

— N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca ea, a zis după o clipă Conor, liniştit şi cu o undă de durere în glas.

— De asta prieteniile tale cu fetele nu durează. Este?

— Nu-mi consum ani din viaţă cu ceva ce nu vreau. Indiferent cine mi-ar zice că ar trebui. I-am văzut pe Pat şi Jenny. Ştiu cum arată ceva adevărat. De ce aş căuta altceva?

— Aşadar, încerci să-mi spui că nu în legătură cu asta v-aţi certat.

O sclipire a ochilor mijiţi, dezgustaţi, cenuşii.

— N-a fost asta. Crezi că l-aş fi lăsat pe vreunul dintre ei să ghicească?

— Au ghicit mai înainte.

— Fiindcă eram mai tânăr. Pe-atunci nu eram bun la ascuns chestii.

Am râs tare.

— Doar o mare carte deschisă, da? Se pare că Pat şi Jenny n-au fost singurii care s-au schimbat când au crescut.

— Am mai multă judecată. Am mai mult control. Nu m-am transformat în altă *persoană*.

— Asta înseamnă că încă eşti îndrăgostit de Jenny?

— N-am mai vorbit cu ea de ani.

Asta era o întrebare cu totul diferită, însă ambele puteau să aştepte.

— Poate că nu. Dar ai văzut-o destul din mica ta ascunzătoare. Cum a început asta, dacă tot am ajuns aici?

M-am aşteptat ca Brennan să se eschiveze de la asta, însă a răspuns repede şi uşor, ca şi cum se bucura că întrebasem. Orice subiect era mai bun decât cel despre sentimentele lui pentru Jenny Spain.

— Aproape din întâmplare. Lucrurile nu mergeau grozav la sfârşitul anului trecut. Activitatea se stinsese. Era începutul crizei – nimeni n-o spunea la ora aia. Ai fi fost un trădător de ţară dacă observai, dar eu am ştiut. Liber-profesioniştii ca mine au fost primii care au simţit-o. Eram cam lefter. A trebuit să mă mut din apartament într-o garsonieră de rahat – probabil aţi văzut-o. Nu?

N-a răspuns niciunul dintre noi – Richie stătea nemişcat în colţul lui şi se pierdea în fundal, lăsându-mi totuşi o imagine clară.

Colţul gurii lui Conor s-a strâmbat.

— Sper că v-a plăcut. Înţelegeţi de ce nu stau acolo, dacă pot să evit.

— Dar nu păreai nebun nici după Ocean View. Cum ai ajuns să atârni pe-acolo?

A ridicat din umeri.

— Îmi organizam singur timpul, eram la pământ… M-am tot gândit la Pat şi Jenny. Cu ei vorbisem întotdeauna când se întâmpla ceva rău. Mi-era dor de ei. Eu doar… Am vrut să văd cum se descurcau. Tocmai începusem să mă întreb.

— Mă rog, am înţeles şi eu atâta lucru. Dar dacă un om normal vrea să reintre în contact cu vechii prieteni, nu-şi face tabără la geamul lor din spate. Ia telefonul. Îmi pare rău dacă e o întrebare tâmpită, fiule, însă nu ţi-a trecut asta prin cap?

— Nu ştiam dacă ar fi vrut să-mi vorbească. Nici măcar nu conştientizam dacă încă mai aveam suficiente în comun ca să ne înţelegem. Nu puteam să risc să aflu că nu.

Pentru o clipă, a părut un adolescent fragil şi novice.

— Da, aş fi putut s-o sun pe Fiona şi s-o întreb despre ei, însă habar n-aveam cât de multe să-i spun, nu voiam s-o prind la mijloc…

Într-un weekend m-am gândit să mă duc la Brianstown, să văd dacă pot să arunc o privire la ei şi apoi să revin acasă. Asta a fost tot.

— Şi ai aruncat o privire.

— Da. M-am dus sus, în casă, unde m-aţi găsit. Mă gândeam doar că s-ar putea să-i zăresc ieşind în grădina din spate, dar ferestrele din bucătărie… puteam să văd tot. Pe tuspatru la masă. Jenny prinzând în elastic părul Emmei, ca să nu-i intre în mâncare. Pat spunând vreo poveste. Jack râzând cu mâncarea pe toată faţa.

— Cât timp ai stat acolo sus?

— Poate o oră. A fost drăguţ. Cel mai interesant lucru pe care l-am văzut de nu ştiu când.

Amintirea a calmat tensiunea din vocea lui Conor, îmblânzind-o. M-am dus acasă calm.

— Aşa că te-ai întors.

— Da. Câteva săptămâni mai târziu. Emma îşi scosese păpuşile în grădină, făcându-le pe rând să danseze, arătându-le cum. Jenny atârna rufele spălate pe culme. Jack era un avion.

— Şi asta era calm. Deci ai continuat să te întorci acolo.

— Da. Ce altceva era să fac toată ziua? Să stau în garsoniera aia, cu ochii în televizor?

— Următoarea chestie a fost că ţi-ai luat un sac de dormit şi un binoclu.

— Ştiu că pare o nebunie. Nu-i nevoie să-mi spui.

— Aşa e. Dar până acum sună inofensiv, amice. Nebunia a lovit din plin când ai început să le intri în casă. Vrei să ne relatezi versiunea ta despre partea asta?

N-a stat prea mult pe gânduri. Chiar şi intrarea prin efracţie reprezenta un teren mai sigur decât Jenny.

— Am găsit cheia de la uşa din spate, cum v-am zis. N-aveam de gând să fac nimic cu ea. Doar îmi plăcea s-o am. Şi într-o dimineaţă erau toţi plecaţi. Fusesem acolo toată noaptea, eram jilav, al naibii de îngheţat – asta era înainte să aduc sacul de dormit. M-am gândit: *„De ce nu, doar pentru cinci minute, doar ca să mă încălzesc…”* Oricum, era bine acolo,

înăuntru. Mirosea a rufe călcate, a ceai, a pâine coaptă şi a flori. Totul era curat, sclipitor. Trecuse mult timp de când nu mai fusesem într-un loc ca ăsta. Acasă.

— Când a fost asta?

— În primăvară. Nu-mi amintesc data.

— Şi apoi ai tot continuat să revii. Nu prea poţi să rezişti ispitei, fiule, nu-i aşa?

— N-am făcut niciun rău.

— Nu? Dar ce-ai făcut acolo?

Ridicat din umeri. Conor avea braţele încrucişate şi şi-a ferit ochii de noi. Devenea jenat.

— Nu mare lucru. Beam o ceaşcă de ceai şi mâncam un biscuit. Uneori, un sandvici.

Feliile de şuncă dispărute ale lui Jenny.

— Câteodată…

Roşeaţa i se accentua în obraji.

— Trăgeam draperiile în camera de zi, ca să nu mă vadă boii de vecini, şi mă uitam un pic la televizor. Chestii de genul ăsta.

— Pretindeai că locuiai acolo.

Conor n-a răspuns.

— Te duceai vreodată la etaj? În dormitoare?

Linişte din nou.

— Conor!

— De câteva ori.

— Ce-ai făcut acolo?

— Doar m-am uitat în camera Emmei şi într-a lui Jack. Am stat în uşă şi m-am uitat. Voiam doar să fiu în măsură să mi le reprezint în minte.

— Şi camera lui Pat şi Jenny? Ai intrat acolo?

— Da.

— Şi?

— Nu la ce te gândeşti tu. M-am întins în patul lor – mi-am scos pantofii mai întâi. Doar pentru un minut. Am închis ochii. Asta-i tot.

Nu se uita la noi. Se cufundase în amintiri. Am simţit cum ieşea din el tristeţea, la fel cum iese frigul din gheaţă.

— Nu te-ai gândit că ai putea să-i sperii de moarte pe cei din familia Spain? am întrebat eu brusc. Sau asta era bonus?

Asta l-a adus înapoi.

— Nu-i speriam. M-am asigurat întotdeauna că ieşeam de-acolo cu mult înainte ca ei să se întoarcă. Puneam totul la loc aşa cum găseam. Îmi spălam paharul, îl uscam, îl puneam deoparte. Curăţăm podeaua, dacă lăsam urme de murdărie. N-am luat decât mărunţişuri. Nimeni nu moare fără o pereche de elastice. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că am fost acolo.

— Doar că noi ştiam. Ţine minte asta. Spune-mi, Conor – şi aminteşte-ţi, nu te prosti. Ai fost gelos ca dracu', nu-i aşa? Pe familia Spain. Pe Pat.

Conor a clătinat din cap, o tresărire nerăbdătoare, ca şi cum alunga o muscă.

— *Nu.* N-ai înţeles. La fel ca la optsprezece ani. N-a fost aşa cum spui.

— Atunci, cum a fost?

— N-am vrut să li întâmple nimic rău, niciodată. Eu doar… ştiu că i-am condamnat fiindcă au făcut ce făcea toată lumea. Însă când am început să-i urmăresc…

O respiraţie lungă.

Încălzirea s-a oprit din nou. Fără vâjâitul ei, încăperea a părut tăcută ca un vid. Sunetele uşoare ale respiraţiei noastre au fost aspirate în liniştea aia, dizolvate până n-a mai rămas nimic.

— Din afară, viaţa lor arăta exact ca a tuturor celorlalţi, ca într-un film cu clone de coşmar. Dar odată ce o vedeai din interior, observai detalii… De pildă, Jenny folosea acelaşi bronz fals de rahat pe care-l întrebuinţează toate fetele – care o făcea să arate exact ca oricine altcineva –, însă după aceea aducea flaconul în bucătărie, şi ea şi copiii luau pensule mici şi se pictau pe mâini. Stele sau feţe zâmbitoare, sau iniţialele lor – odată, i-a desenat lui Jack dungi de tigru pe braţe. El a fost în al nouălea cer şi a fost tigru toată săptămâna. Sau după ce copiii erau în pat, Jenny deretica în urma lor şi făcea toate celelalte treburi de gospodină din lume, doar că uneori Pat venea să-i dea o mână de ajutor, şi ajungeau să se joace cu

jucăriile – adică bătându-se cu jucării moi şi râzând, iar când oboseau se întindeau împreună pe jos şi se uitau pe fereastră la lună. De sus de-acolo, vedeai că încă erau ei înşişi. Încă erau cum fuseseră când aveam şaisprezece ani.

Braţele lui Conor se înmuiaseră. Avea mâinile căuş pe masă, cu palmele răsturnate, şi buzele despărţite. Se uita la vreo procesiune lentă de imagini mişcându-se prin faţa unei ferestre luminate, îndepărtate şi de neatins, strălucind bogat ca emailul şi aurul.

— Nopţile sunt mai lungi când eşti singur afară. Ajungi să te gândeşti la chestii ciudate. Am văzut şi alte lumini, în alte case de pe toată proprietatea. Uneori am auzit muzică – cineva obişnuia să asculte la volum maxim rock'n'roll vechi. Altcineva avea un flaut, obişnuia să exerseze. Am început să mă gândesc la toţi ceilalţi oameni care trăiau acolo. Toate vieţile alea diferite. Chiar dacă doar găteau toţi cina, cineva ar fi putut să-i facă mâncarea favorită copilului său, ca să-l înveselească după o zi proastă la şcoală, un cuplu ar fi putut să celebreze faptul că aflase că ea era însărcinată… Fiecare dintre ei, pregătind cina acolo, fiecare dintre ei se gândea la ceva numai al lui. Iubind numai el pe cineva. De fiecare dată când eram acolo sus, asta mă uimea tot mai mult. Stilul ăla de viaţă e frumos, la urma urmelor.

Conor a tras din nou adânc aer în piept şi şi-a pus mâinile lipsite de vlagă pe masă, cu palmele în jos.

— Asta-i tot. Nu e gelozie. Doar… asta.

— Viaţa familiei Spain n-a rămas frumoasă totuşi, a spus Richie din colţul lui. Nu şi după ce Pat şi-a pierdut locul de muncă.

— Erau bine.

Tăişul instant din vocea lui Conor – direct în apărarea lui Pat – a făcut ca neliniştea aceea să ricoşeze din nou în mine.

Richie a plecat de la perete şi s-a sprijinit cu fundul pe masă, prea aproape de Conor.

— Ultima dată când am vorbit, ai zis că asta l-a dat peste cap pe Pat. Ce-ai vrut să spui, mai exact, cu asta?

— Nimic. Îl ştiu pe Pat. Ştiam că ura să n-aibă serviciu.

Asta-i tot.

— Omule, bietul amărât era în zdrenţe. OK? Nu ne spui nimic ce nu ştim deja. Deci ce-ai văzut? Se purta ciudat? Plângea? Se certa cu Jenny?

— Nu.

O pauză scurtă, încordată, cât Conor a cântărit ce să ne dea. Avea din nou braţele încrucişate pe piept.

— În faza iniţială de şomer era bine. După câteva luni – cam prin vară –, a început să stea până noaptea, se ducea târziu la culcare. Nu mai ieşea la fel de mult. Obişnuia să alerge în fiecare zi, dar asta a zburat pe fereastră. În unele zile nu se deranja să se îmbrace sau să se bărbierească.

— Mie îmi sună a depresie.

— Era la pământ. Şi? Îl învinuieşti de ceva?

— Dar tot nu te-ai gândit, de fapt, să intri în contact cu el, nu? a întrebat Richie. Când lucrurile au mers prost pentru tine, i-ai vrut pe Pat şi Jenny. Nu te-ai gândit că, poate, şi ei te-ar fi vrut pe tine când s-au înrăutăţit lucrurile?

— Ba da, m-am gândit mult la asta, a răspuns Conor. Mi-a trecut prin minte că aş putea să-i ajut – să mă duc cu Pat să bem câteva halbe şi să râdem, să am grijă de copii ca să-şi petreacă ei doi ceva timp împreună… Dar n-am putut s-o fac. Ar fi fost ca şi cum aş fi zis: *„Ha, ha, v-am zis că asta o să vă vâre în rahat”*. N-aş fi făcut decât să înrăutăţesc situaţia.

— Jaysus, omule. Cât de rău ar fi putut să fie?

— Rău de tot. Deci, nu făcea suficientă mişcare, mare lucru. Asta nu înseamnă că se dezintegra.

Defensiva energică era în continuare acolo.

— Nu se poate să te fi bucurat că Pat nu ieşea din casă, am intervenit eu. Dacă era acasă, gata cu ceaiul şi sandviciurile pentru tine. În ultimele două luni ai mai avut ocazia să-ţi petreci timpul în casă?

S-a întors rapid spre mine, arătându-i spatele lui Richie, ca şi cum eu aş fi fost salvarea lui.

— Mai puţin. Poate o dată pe săptămână, totuşi ieşeau toţi, ca s-o ia pe Emma de la şcoală şi apoi să se ducă la cumpărături. Pat nu era *speriat* să iasă pe uşă – voia să fie

acasă doar ca să poată să stea cu ochii pe nurcă sau ce era. N-avea vreo fobie.

Nu m-am uitat la Richie, însă l-am simţit îngheţând. Conor n-ar fi trebuit să ştie despre animalul lui Pat.

— Ai văzut vreodată animalul? am întrebat eu uşor înainte ca el să-şi dea seama.

— Cum am zis. N-am fost de prea multe ori în casă.

— Sigur că ai fost. Nu vorbesc doar despre ultimele luni, ci despre tot timpul în care ai tot intrat şi ieşit. L-ai văzut? L-ai auzit?

Conor începea să devină precaut, chiar dacă nu era sigur de ce.

— L-am auzit zgâriind de câteva ori. Am crezut că erau şoareci, poate, sau o pasăre care intrase în pod.

— Şi noaptea? Ăsta e momentul în care animalul ar fi pornit la vânătoare sau la împerechere, sau la ce făcea el acolo, şi tu erai chiar afară, cu micul tău binoclu. Ai văzut vreodată vreo nurcă în călătoriile tale? O vidră? Chiar şi un şobolan?

— Sunt chestii care trăiesc acolo, da. Am auzit o grămadă mişcându-se în jur, noaptea. Unele erau mari. N-am idee ce erau, fiindcă n-am văzut niciuna. Era întuneric.

— Nu te îngrijorau? Erai acolo în mijlocul pustietăţii, înconjurat de animale sălbatice pe care nu puteai să le vezi, nimic de care să te aperi?

Conor a ridicat din umeri.

— Animalele nu mă deranjează.

— Om curajos, am zis eu aprobator.

— Stai o clipă, a spus Richie frecându-se în cap, confuz, pifanul uluit care încerca să clarifice lucrurile. Îmi scapă ceva. De unde ştii că Pat avea grija animalului ăstuia?

Conor a deschis gura pentru o clipă, apoi a închis-o, gândind rapid.

— Ce mare scofală?

— Nu e o întrebare complicată. Există vreun motiv pentru care nu vrei să ne spui? am întrebat eu.

— Nu. Doar că nu-mi amintesc cum am aflat.

Eu şi Richie ne-am uitat unul la altul şi am început să râdem.

— Frumos, am exclamat eu. Jur pe Dumnezeu, indiferent de cât de mult timp fac meseria de detectiv, asta nu se învecheşte niciodată.

Falca lui Conor a împietrit. Nu-i plăcea să fie luat în râs.

— Îmi pare rău, amice. Dar trebuie să înţelegem. Amnezia e la ordinea zilei pe-aici. Uneori mă tem că guvernul pune ceva în apă. Vrei să încerci din nou?

Îşi tura mintea.

— A, haide, zău, omule, a zis Richie cu zâmbetul încă în glas. Ce-ar putea să se întâmple?

— Am ascultat la fereastra bucătăriei într-o noapte. I-am auzit pe Pat şi Jenny vorbind despre asta.

Nu exista iluminat stradal, nu erau lumini în grădina familiei Spain. Odată ce se întuneca, ar fi putut să vină peste zid şi să-şi petreacă serile lipit de ferestrele lor, ascultând. Confidenţialitatea ar fi fost cea mai mică dintre problemele familiei Spain, în tot molozul şi viţa-de-vie târâtoare şi sunetele mării, la kilometri de autostradă de cineva căruia să-i pese de ei. În schimb, nici măcar un lucru nu fusese al lor. Conor rătăcise prin casa lor, vârându-şi nasul în vinul lor de noaptea târziu şi-n îmbrăţişările lor. Degetele unsuroase ale familiei Gogan scotocind prin certurile lor, strecurându-se în crăpăturile moi ale căsniciei lor. Pereţii casei lor fuseseră din hârtie, rupându-se şi topindu-se de tot.

— Interesant, am zis eu. Şi cum ţi-a sunat conversaţia?

— Ce vrei să spui?

— Cine ce-a zis? Erau îngrijoraţi? Supăraţi? Se certau? Strigând şi ţipând? Cum?

Faţa lui Conor s-a golit. Nu fusese pregătit pentru asta.

— Am auzit tot. Pat a pomenit ceva despre o capcană care nu funcţiona. Şi cred că Jenny a zis ceva despre cum ar trebui să încerce altă momeală, iar Pat a replicat că dacă ar putea doar să arunce o privire la animal, atunci ar şti ce să folosească. Nu păreau supăraţi, nimic de genul ăsta. Un pic îngrijoraţi, poate, însă aşa ar fi oricine. Categoric, n-a fost o

ceartă. Nu părea mare lucru.

— Bine. Şi când a fost asta?

— Nu-mi amintesc. Cândva prin vară, probabil. Poate mai târziu.

— Interesant, am zis eu împingându-mi scaunul înapoi de lângă masă. Ţine-ţi gândul, amice. O să ieşim să vorbim despre tine pentru o vreme. Interviul se suspendă. Detectivii Kennedy şi Curran părăsesc încăperea.

— Staţi un pic. Ce face Jenny? E…?

N-a putut să încheie.

— A, am zis eu aruncându-mi jacheta pe spate. Mă aşteptam la asta. Te-ai descurcat bine, Conor, fiule. Ai aşteptat destul de mult înainte să fii nevoit să întrebi. Credeam că o să implori în primele şaizeci de secunde. Te-am subestimat.

— Am răspuns la tot ce-aţi întrebat.

— Aşa ai făcut, nu? Mai mult sau mai puţin. Bun băiat.

Am arcuit o sprânceană întrebător la Richie, care a ridicat din umeri, alunecând de pe masă.

— De ce nu? Jenny e în viaţă, cumetre. E în afara oricărui pericol. Încă vreo câteva zile şi ar trebui să iasă din spital.

Mă aşteptam fie la uşurare, fie la frică, poate chiar la furie. În schimb, el a inspirat rapid şi şuierător şi a dat scurt din cap, fără să zică nimic.

— Ne-a dat nişte informaţii foarte interesante, am precizat eu.

— Ce-a zis?

— Haide, amice. Ştii că nu putem să dezvăluim. Să spunem doar că ai să vrei să fii foarte atent când ne spui vreo minciună pe care Jenny Spain ar putea s-o contrazică. Gândeşte-te la asta cât suntem plecaţi. Gândeşte-te bine.

I-am aruncat o ultimă privire lui Conor în timp ce ţineam uşa deschisă pentru Richie. Se holba în gol, respira printre dinţi şi se gândea intens, aşa cum îi zisesem.

— Ai auzit asta? am întrebat eu pe coridor. Există un motiv acolo, undeva. E acolo, la urma urmelor, slavă Domnului. Şi am de gând să ajung la el chiar dacă o să fiu nevoit să-l scutur

din ciudatul ăla.

Inima a început să-mi bată tare. Am vrut să-l îmbrăţişez pe Richie, să buşesc în uşă ca să-l fac pe Conor să sară în sus, nu puteam să spun ce.

Richie îşi freca o unghie înainte şi înapoi pe vopseaua verde scorojită de pe perete şi se uita la uşă.

— Aşa îţi imaginezi, da? a întrebat el.

— Îmi imaginez *ca dracu',* da. În clipa în care a făcut ca discuţia să alunece spre animal, a început să ne prostească din nou. Conversaţia aia despre capcane şi momeli n-a avut loc niciodată. Dacă ar fi fost o ceartă în desfăşurare şi Conor ar fi avut urechea, practic, lipită de fereastră, probabil că ar fi auzit mult mai mult. Dar familia Spain avea termopan dublu, adu-ţi aminte. Cu sunetul mării şi chiar de foarte aproape, cu niciun chip nu ar fi putut să audă o conversaţie obişnuită. Poate că minte numai despre ton – au ţipat unul la altul, iar el n-a vrut să ne spună, dintr-un motiv oarecare. Însă dacă nu aşa a aflat despre animal, atunci cum?

— A găsit calculatorul deschis şi a căutat, într-una dintre ocaziile când a intrat prin efracţie. A citit acolo.

— S-ar putea. Are mai mult sens decât prostia asta pe care ne-o serveşte. Dar de ce nu spune drept?

— Nu ştie că am recuperat ceva din calculator. Nu vrea să ştim că Pat pierduse controlul, în caz că înţelegem că-l acoperă pe Pat.

— *Dacă* e el. *Dacă.*

Am ştiut că Richie nu era încă de aceeaşi parte, însă faptul că auzeam asta spusă cu voce tare m-a împins să mă plimb pe coridor în cercuri strânse. Fiecare muşchi din mine zvâcnea spasmodic, fiindcă stătusem atâta vreme nemişcat la masa aia.

— Nu ţi-ai dat seama cum altfel ar fi putut să afle?

— El şi Jenny au avut o aventură, a răspuns Richie. I-a zis Jenny despre animal.

— Da. Poate. Posibil. O să aflu. Dar nu asta am în minte. *Pierderea controlului,* ai zis tu. Pat pierduse controlul. Ce-ar fi dacă asta ar fi trebuit să creadă şi Pat?

Richie s-a sprijinit cu spatele de perete şi şi-a îndesat

mâinile în buzunare.

— Zi mai departe.

— Îţi aduci aminte ce-a scris vânătorul de pe internet, cel care a recomandat capcana? A vrut să ştie dacă exista vreo şansă ca să fie implicaţi în asta copiii lui Pat. Acum, noi ştim că ei erau prea mici pentru asta, dar altcineva n-ar fi fost. Cineva care avea acces.

— Crezi că Brennan a lăsat animalul să scape de capcană? A luat de-acolo şoarecele-momeală?

Nu puteam să mă opresc din învârtit. Mi-am dorit să fi avut o cameră de observaţie, undeva unde să pot să mă mişc repede şi să nu fiu nevoit să vorbesc încet.

— Poate. Poate chiar mai mult de-atât. În realitate: pentru început, cel puţin, Conor s-a jucat cu mintea lui Jenny. I-a consumat din alimente, i-a furat mărunţişuri – n-are decât să continue să ne spună până în pânzele albe că n-a vrut s-o sperie, fiindcă, de fapt, asta a făcut: a speriat-o de moarte. A făcut-o pe Fiona să creadă că Jenny şi-a pierdut minţile. Probabil a făcut-o şi pe Jenny să creadă la fel. Ce-ar fi să-i fi făcut la fel şi lui Pat?

— Cum adică?

— Cumîlcheamă, dr. Dolittle, a zis că n-ar putea să jure că a fost vreodată vreun animal în pod. Tu ai interpretat asta că Pat Spain îşi imagina totul. Ce-ar fi dacă n-a fost niciodată niciun animal, şi Conor făcea totul?

Asta a trimis ceva viu pe chipul lui Richie: scepticism, defensivă, nu puteam să spun ce.

— Toate semnele despre care vorbea Pat, tot ce-am văzut noi, ar fi putut să fie falsificat de oricine avea acces în casa aia. L-ai auzit pe dr. Dolittle ce-a zis despre prigorul ăla: era posibil ca dinţii de animale să-i fi luat capul, însă tot aşa ar fi putut să facă şi un cuţit. Scobiturile de pe grinda podului: ar putea să fie urme de gheare, sau urme de lamă de cuţit, sau urme de unghii. Scheletele: un animal nu e singurul care poate să jupoaie până la oase câteva veveriţe.

— Zgomotele? a întrebat Richie.

— Oh, da. Să nu uităm zgomotele. Îţi aduci aminte ce-a

postat Pat pe forumul Wildwatcher? E un spaţiu adânc de vreo douăzeci de centimetri între podeaua podului şi tavanul de mai jos. Cât de greu ar fi fost să facă rost de o telecomandă de MP3 player şi de un set bun de boxe, să le planteze în spaţiul ăla şi să pornească o înregistrare cu zgârieturi şi bubuituri de fiecare dată când îl vedea pe Pat ducându-se la etaj? Să le ascundă în spatele bucăţilor de izolaţie, astfel ca, dacă se ducea să se uite în jurul spaţiului cu o lanternă – aşa cum a făcut –, să nu vadă nimic. Oricum, nu ar fi căutat un dispozitiv electronic. El se uita după fire de păr, excremente, după un animal, şi nu se gândea să caute nimic altceva. Dacă vrei un pic de distracţie în plus, atunci opreşti înregistrarea de câte ori e Jenny în jur, astfel ca ea să se întrebe dacă Pat a luat-o razna. Schimba bateriile de fiecare dată când intra prin efracţie – sau găsea, pur şi simplu, o modalitate să alimenteze sistemul de la energia electrică a casei –, şi micul său joc putea să ţină cât era nevoie.

— Dar n-a rămas în pod, a subliniat Richie. Animalul – dacă a existat un animal. A căzut în pereţi. Pat l-a auzit în fiecare cameră, aproape.

— A *crezut* că l-a auzit. Îţi aduci aminte ce-a mai postat? Nu era sigur unde era animalul, deoarece acustica din casă era ciudată. Să spunem că Brennan schimba difuzoarele din când în când, doar ca să-l ţină pe Pat în alertă, să pară de parcă un animal se mişca prin pod. Apoi într-o zi şi-a dat seama de asta, a poziţionat difuzoarele corect, sunetul a coborât prin golurile din perete, aşa încât a sunat ca şi cum venea dintr-o cameră de la parter… Chiar şi casa a fost de partea lui Conor.

Richie îşi rodea o unghie gândindu-se.

— E distanţă mare de la ascunzătoare la pod. Ar fi funcţionat o telecomandă?

Nu puteam să mă potolesc.

— Sunt sigur că poţi să faci rost de una care ar funcţiona. Sau, dacă nu se poate, atunci să ieşi din ascunzătoare. După lăsarea întunericului, stai în grădina familiei Spain şi butonezi. În timpul zilei foloseşti telecomanda din podul de alături şi porneşti înregistrarea doar când ştii că Jenny pleacă

de-acasă sau găteşte. E un pic mai puţin precis, din moment ce nu poţi să vezi familia Spain, dar treaba se face, în cele din urmă.

— O grămadă de griji.

— Ar fi, da. Aşa a fost şi cu amenajarea ascunzătorii.

— Băieţii de la Birou n-au găsit nimic de genul ăsta. Nici MP3 player, nici difuzoare, nimic.

— Deci Conor şi-a luat sistemul şi l-a înfundat într-un coş de gunoi pe undeva. Înainte să omoare familia Spain – dacă ar fi fost după, ar fi lăsat urme de sânge. Şi asta înseamnă că a planificat crimele cu atenţie.

— Nasol, a zis Richie aproape absent.

Încă îşi rodea unghia.

— Dar de ce? De ce să inventeze un animal?

— Fiindcă încă e nebun după Jenny şi s-a gândit că ar fi mai probabil să fugă cu el dacă Pat îşi pierdea minţile, am răspuns eu. Întrucât voia să le arate ce cretini fuseseră să cumpere în Brianstown. Şi pentru că n-avea nimic mai bun de făcut.

— Chestia e că totuşi Conor ţinea la Pat la fel cum ţinea şi la Jenny. Ai zis chiar tu, încă de la început. Crezi că ar fi încercat să-l facă pe Pat să-şi iasă din minţi?

— Faptul că ţinea la ei nu l-a împiedicat să-i ucidă.

Ochii lui Richie i-au întâlnit pe-ai mei pentru o clipă şi s-au mutat departe, însă el n-a zis nimic.

— Tot nu crezi că el a făcut-o, am continuat eu.

— Cred că i-a iubit. Asta e tot ce spun.

— „Iubit” nu înseamnă acelaşi lucru pentru Conor ce înseamnă pentru tine şi pentru mine. L-ai auzit acolo: el voia să *fie* Pat Spain. A vrut asta de când erau adolescenţi. De-aia a făcut un acces de furie când Pat a început să ia decizii care nu-i plăceau lui: simţea că viaţa lui Pat era a lui. Ca şi cum o deţinea el.

Când am trecut pe lângă uşa camerei de interviu, am lovit-o mai tare decât voisem.

— Anul trecut, când viaţa personală a lui Conor a ajuns de rahat, a fost nevoit să-i facă faţă într-un final. Cu cât urmărea

mai mult familia Spain, cu atât mai tare i se potrivea casa asta. Oricât se plângea de Stepford şi zombi, el asta voia: copii dulci, o casă frumoasă, un loc de muncă stabil, pe Jenny. Viaţa lui Pat.

Gândul m-a făcut să mă mişc tot mai repede.

— Acolo, în propria lui mică lume, Conor *era* Pat Spain. Şi când viaţa lui Pat a luat-o la vale, Conor a simţit că *el* era jefuit de toate astea.

— Şi ăsta e motivul? Răzbunarea?

— E mai complicat de-atât. Pat nu mai făcea ce se aştepta Conor. Şi Brennan nu-şi mai primea transfuzia de fericire second-hand, şi era disperat după asta. Aşa că a decis să intervină şi să pună lucrurile înapoi pe şine. Era treaba lui să rezolve lucrurile pentru Jenny şi copii. Poate că nu pentru Pat, dar asta nu contează. În mintea lui Conor, Pat rupsese contractul. Nu-şi făcea treaba. Nu-şi mai merita viaţa perfectă. Aceasta ar fi trebuit să ajungă la cineva care să profite din plin de ea.

— Deci n-a fost răzbunare, a conchis Richie.

Vocea lui era neutră: asculta, însă nu era convins.

— Salvarea.

— Salvarea. Conor a avut, probabil, o întreagă fantezie elaborată cu privire la ducerea lui Jenny şi a copiilor în California, Australia, undeva unde un web designer putea să obţină un loc de muncă bun şi să ţină o familie frumoasă în, cum se zice, strălucirea soarelui. Dar, ca să intervină, trebuia să-l dea pe Pat din drum, să dezmembreze căsnicia aia. Şi am să recunosc: a fost deştept cu asta. Pat şi Jenny sunt deja sub presiune, încep să se arate fisurile, aşa încât Conor foloseşte ce are la îndemână: intensifică presiunea. Găseşte modalităţi să-i facă pe amândoi paranoici – în legătură cu casa lor, unul în legătură cu celălalt, în legătură cu ei înşişi.

Are talent tipul ăsta. A făcut treaba pe îndelete, a lucrat constant, pas cu pas, şi, înainte să-ţi dai seama, n-a mai rămas niciun loc unde Pat şi Jenny să se simtă în siguranţă. Nici unul cu altul, nici în propria casă, nici în mintea lor. Mi-am dat seama, cu un fel de surpriză detaşată, că-mi tremurau mâinile.

Le-am băgat în buzunare.
— A fost deştept, da, am zis eu. A fost bun.
Richie şi-a scos unghia din gură.
— Haide să-ţi spun ce mă deranjează pe mine, a spus el. Ce s-a întâmplat cu cea mai simplă soluţie?
— Ce vrei să sugerezi?
— Rămâi credincios răspunsului care are nevoie de cele mai puţine chestii. Tu ai zis asta. MP3 player, difuzoare, telecomandă, intrări prin efracţie suplimentare ca să le mişte în jur, noroc cu carul, aşa încât Jenny să nu audă zgomotele… Omule, toate astea înseamnă multe chestii în plus.
— E mai uşor să presupunem că Pat era o prăjitură cu fructe.
— Nu mai uşor. Mai simplu. E mai simplu să presupunem că şi-a imaginat totul.
— Aşa a făcut? Şi tipul care-i urmărea, rătăcind în jurul casei lor, mâncându-le feliile de şuncă, exact în timp ce Pat se transforma dintr-un tip sensibil într-un nebun periculos. E asta doar o coincidenţă? Şi una de dimensiunea asta, prietene, iată un plus al naibii de mare.
Richie a clătinat din cap.
— Recesiunea i-a lovit pe amândoi. Acolo n-a fost o simplă coincidenţă. Chestia asta cu MP3-ul totuşi ar fi o lovitură de una la un milion, asigurându-se că Pat auzea zgomote şi Jenny nu. Vorbeşti despre zi şi noapte, luni de-a rândul, şi casa aia nu e un conac masiv, unde oamenii pot să fie la kilometri distanţă. Nu contează cât de multă grijă ai, mai devreme sau mai târziu, ea tot aude ceva.
— Da, am zis eu. Probabil că ai dreptate.
Mi-am dat seama că mă oprisem din mişcare, aparent cu mult timp în urmă.
— Deci, poate, a auzit.
— Ce vrei să spui?
— Poate că cei doi erau împreună: Conor şi Jenny. Asta simplifică totul foarte mult, nu? Conor n-avea nevoie să-şi facă griji cu privire la păstrarea zgomotelor departe de Jenny. Dacă Pat o întreba: „Ai auzit asta?”, ea nu trebuia decât să pară

descumpănită şi să spună: „Ce să aud?” Nu trebuia să-şi facă griji nici că auzeau copiii. Jenny putea să-i convingă că doar îşi imaginau şi că n-ar trebui să vorbească despre asta în faţa tatălui. Şi Conor n-avea nevoie să intre prin efracţie şi să mute echipamentele în jur. Putea să aibă Jenny grijă de toate.

În lumina albă a neoanelor, chipul lui Richie arăta la fel ca în lumina zorilor sau în faţa morgii: alb decolorat, erodat până la os.

Nu i-a plăcut asta.

— Asta explică de ce s-a jucat ea cu mintea lui Pat, am continuat eu. Asta explică de ce nu i-a spus lui sau poliţiştilor locali în uniformă despre intrările prin efracţie. Asta explică de ce Conor a şters animalul din calculator. Asta explică de ce a mărturisit: îşi proteja iubita. Asta explică de ce ea nu l-a turnat: vinovăţie. De fapt, fiule, aş spune că asta explică tot.

Puteam să aud piesele căzând la locul lor pretutindeni în jurul meu, cu un mic răpăit elegant, ca picăturile moi de ploaie. Am vrut să-mi ridic faţa la asta, să mă curăţ cu ea, s-o beau.

Richie nu s-a mişcat şi pentru o clipă am ştiut că şi el o simţea, însă a respirat rapid şi a clătinat din cap.

— Eu nu văd aşa.

— E clar ca lumina zilei. E frumos. Nu vezi fiindcă nu vrei să vezi.

— Nu e aşa. Cum ajungi de-acolo la crime? Dacă scopul lui Conor era să-l facă pe Pat să înnebunească, mergea grozav: capul bietului amărât era topit. De ce ar lăsa baltă Conor toate planurile şi să-l omoare? Şi dacă umbla după Jenny şi copii, de ce să-i omoare şi pe ei?

— Haide, zău.

Deja făceam paşi mari pe coridor, cât de repede puteam fără s-o rup la fugă. Richie a fost nevoit să alerge ca să ţină pasul.

— Îţi aduci aminte de insigna aia de la Jojo? am întrebat eu.

— Da.

— Mica porcărie.

Am luat-o pe scări în jos, câte două trepte deodată, spre camera de probe.

Conor stătea nemişcat pe scaun, dar în jurul unui deget avea semne roşii, unde-l rosese. Ştia că era terminat, chiar dacă nu era sigur în ce fel. Se vedea pe faţa lui că era nervos ca dracu'.

Niciunul dintre noi nu s-a deranjat să se aşeze.

Richie a zis spre camera video:

— Detectivul Kennedy şi detectivul Curran reiau interviul cu Conor Brennan.

Apoi s-a sprijinit cu spatele într-un colţ, la marginea viziunii lui Conor, şi-a încrucişat braţele şi a lovit cu un călcâi în perete într-un ritm lent, sâcâitor.

Eu nici măcar n-am încercat să stau liniştit. Am dat ocol încăperii, rapid, îmbrâncind scaunele din calea mea.

Conor încerca să se uite la amândoi în acelaşi timp.

— Conor, am zis eu. Trebuie să vorbim.

— Vreau să mă întorc în celulă.

— Şi eu vreau o întâlnire cu Anna Kurnikova{66}. Viaţa e o târfa. Ştii ce altceva mai vreau, Conor?

El a clătinat din cap.

— Vreau să ştiu de ce s-a întâmplat asta. Vreau să ştiu de ce Jenny Spain e în spital şi familia ei e la morgă. Nu vrei să uşurezi lucrurile şi să-mi spui acum?

— Ai primit tot ce-ai vrut. Ţi-am zis că eu am făcut-o. Cui îi pasă de ce?

— Mie. Şi detectivului Curran. Şi multor altor persoane, însă deocamdată noi trebuie să ne facem griji cu privire la asta.

A ridicat din umeri. Când am trecut în spatele lui, mi-am scos punga cu dovezi din buzunar şi i-am aruncat-o în faţă pe masă, destul de tare ca să tresară.

— Explică asta.

Conor nu s-a clintit. Fusese pregătit pentru asta.

— E o insignă.

— Nu, Einstein. Nu e *o* insignă. E insigna *asta.*

M-am aplecat peste umărul lui, am lovit cu palma fotografia de vară cu îngheţata şi am rămas acolo, practic, obraz lângă obraz cu el. Mirosea a săpun respingător de închisoare.

— Insigna asta de-aici, pe care o porţi în poza asta chiar aici. Am găsit-o în lucrurile lui Jenny. De unde o are?

A arătat cu bărbia la fotografie.

— Uite. O poartă ea. Toţi aveam.

— Eşti singurul care a avut-o pe asta. Analiza pozei arată că imaginea de pe-a ta e descentrată la exact acelaşi grad ca imaginea de pe asta de-aici. Niciuna dintre ale celorlalţi nu se potriveşte. Deci haide să încercăm din nou. Cum a ajuns insigna ta în lucrurile lui Jenny Spain?

Îmi place la nebunie *CSI:* tehnicienii noştri n-au nevoie să facă minuni zilele astea, fiindcă toţi civilii cred că, într-adevăr, sunt capabili de asta.

După o clipă, Conor s-a îndepărtat de mine.

— Am lăsat-o în casa lor, a răspuns el.

— Unde?

— Pe bufetul din bucătărie.

Am intervenit din nou.

— Credeam că ai zis că nu încercai să sperii familia Spain. Credeam că ai zis că nimeni n-ar fi aflat vreodată că ai fost în casă. Deci ce naiba e asta? Te-ai gândit că au să creadă că s-a materializat din neant? Ce?

Conor a acoperit insigna cu mâna, ca şi cum ar fost ceva intim.

— Mi-am imaginat că are s-o găsească Jenny. Dimineaţa, ea era întotdeauna prima jos.

— Ia-ţi mâinile de pe probe. O găseşte şi *ce?* Se gândeşte că i-au lăsat-o zânele?

— Nu.

Mâna lui nu se mişcase.

— Ştiam că are să presupună că am fost eu. Şi eu voiam asta.

— De ce?

— De-aia. Doar ca să ştie că nu era singură acolo. Ca să ştie

că încă eram în jur. Încă ţineam la ea.
— Of, Doamne. Şi apoi îl lepăda pe Pat, fugea în braţele tale şi trăiaţi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Eşti pe droguri, cumetre?
O sclipire rapidă, răutăcioasă, de dezgust, înainte ca ochii lui Conor să alunece din nou departe de-ai mei.
— Nimic de genul ăsta. Doar m-am gândit că ar face-o fericită pe Jenny. OK?
— Aşa o faci tu fericită?
I-am dat peste mână şi am împins punga cu probe departe, pe masă, deloc la îndemână.
— Nu cu o carte poştală, nu cu un e-mail în care-i scrii: *„Hei, mă gândesc la tine”*. Intrând prin efracţie în casa ei şi lăsând-i o bucată oarecare de rahat ruginit de care ea, probabil, a uitat complet. Nu-i de mirare că nu eşti însurat, fiule.
— N-a uitat, a replicat Conor cu o certitudine absolută. Vara aia, în poza aia, eram fericiţi. Noi toţi. Cred că atunci am fost cel mai fericit din viaţa mea. Aşa ceva nu se uită. Asta a fost ca să-i reamintească lui Jenny să fie fericită.
— De ce, omule? a întrebat Richie din colţul lui.
— Cum adică de ce?
— De ce trebuia să-şi amintească? De ce trebuia să-i spui că cineva ţinea la ea? Îl avea pe Pat. Nu?
— El era cam dărâmat. Ţi-am zis.
— Ne-ai zis că era cam dărâmat de luni întregi, dar n-ai intrat în contact, ca să nu înrăutăţeşti lucrurile. Ce s-a schimbat?
Conor s-a înăsprit. Îl adusesem unde voisem. Dansând, gândindu-se de două ori la fiecare pas, de teama capcanelor.
— Nimic. Doar că m-am răzgândit.
M-am aplecat peste el, apucând punga cu probe de pe masă, şi am început din nou să dau ocol încăperii, aruncând punga din mână-n mână.
— Nu s-a întâmplat să observi mai multe monitoare de copii instalate pe-acolo, nu? În timp ce îţi consumai ceaiul şi sandviciurile.

— Asta erau chestiile alea?

Faţa lui Conor s-a golit din nou cu grijă. Era pregătit şi pentru asta.

— Am crezut că erau walkie-talkie sau vreun joc pe care-l jucau Pat şi Jack, poate.

— Nu erau. Poţi să-mi spui de ce crezi că Pat şi Jenny ar fi putut să aibă o jumătate de duzină de monitoare pentru copii răspândite prin casă?

Ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Corect. Şi găurile din pereţi? Le-ai observat?

— Da. Pe-astea le-am văzut. Am ştiut tot timpul că era o casă făcută din rahat. Ar fi trebui să-l dea în judecată pe nemernicul care a construit-o, doar că el a declarat, probabil, falimentul şi s-a retras în Costa del Sol, ca să-şi petreacă mai mult timp cu conturile lui offshore.

— Nu poţi să dai vina pe constructori pentru asta, fiule. Pat a făcut găurile în propriii pereţi fiindcă îşi ieşise din fire încercând să prindă nurca aia sau ce-o fi fost. A împânzit locul cu monitoare video fiindcă era obsedat să arunce o privire la chestia asta care-i juca tontoroiul deasupra capului. încerci să ne spui că, în toate orele tale de spionaj, n-ai reuşit cumva să observi asta?

— Ştiam despre animal. Ţi-am zis.

— Să dea dracu' dacă nu ştiai. Însă ai sărit peste partea în care Pat şi-a pierdut blestematele de minţi.

Am scăpat punga pe jos, am săltat-o cu vârful piciorului şi am aruncat-o înapoi în mână.

— Ups! am exclamat eu.

Richie a tras un scaun şi s-a aşezat la masă vizavi de Conor.

— Omule, am recuperat toate informaţiile de pe calculator. Ştim în ce stare era. „Deprimat” nu e destul spus.

Conor a respirat mai repede, cu nările fremătând.

— Calculator?

— Haide să sărim peste partea în care faci pe prostul, am spus eu. E plictisitor, e inutil şi-mi creează o stare al naibii de proastă.

Am trântit urâcios punga cu probe de perete.

— E OK pentru tine?

Şi-a ţinut gura închisă.

— Deci, haideţi să vedem din nou, da? a intervenit Richie. Ceva s-a schimbat de te-a făcut să laşi porcărioara aia pentru Jenny.

Am fluturat punga spre Conor, între aruncături.

— E vorba de Pat, nu-i aşa? Era din ce în ce mai rău.

— Dacă ştiţi deja, de ce mă mai întrebaţi pe mine?

— Procedura standard, omule, a zis încet Richie. Doar verificăm dacă povestea ta se potriveşte cu ce avem din alte surse. Dacă totul se potriveşte, atunci, bravo, te credem. Dacă ne spui ceva, iar dovezile ne spun altceva…

A ridicat din umeri.

— Atunci, avem o problemă şi trebuie să continuăm să săpăm până o rezolvăm. Mă înţelegi?

— OK, a zis Conor după o clipă. Pat era din ce în ce mai rău. Nu era *nebun,* nu ţipa la animalul ăsta să iasă şi nu se certa. Nu făcea chestii din astea. Doar că trecea prin clipe grele. OK?

— Dar trebuie că s-a întâmplat ceva. Ceva ce te-a făcut să intri dintr-odată în contact cu Jenny.

— Doar faptul că părea atât de singură, a rostit simplu Conor. Pat nu i-a adresat un cuvânt, în, să zicem, două zile – cel puţin n-am auzit. Îşi petrecea tot timpul stând la masa din bucătărie cu monitoarele aliniate în faţă, doar uitându-se. Ea a încercat să-i vorbească de câteva ori, însă el nici măcar n-a ridicat privirea. Şi nu era prima dată când se întâmpla. Cu o noapte înainte, el dormise în bucătărie, pe sacul ăla cu fasole.

Într-un final, Conor fusese în ascunzătoarea aia, practic, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână.

Am încetat să mă mai joc cu punga cu probe şi m-am oprit în spatele lui.

— Jenny… Am văzut-o în bucătărie, aşteptând să fiarbă apa din ceainic. Se sprijinea cu mâinile pe blat, ca şi cum era prea dărâmată ca să stea în picioare. Holbându-se în gol. Jack

o trăgea de poale, încercând să-i arate ceva. Ea nici măcar nu observa. Arăta de patruzeci de ani. Mai mult. Pierdută. Aproape am sărit direct jos, în casa aia, drept peste zid, ca s-o îmbrăţişez.

— Deci, ai decis că în momentul ăsta dificil din viaţa ei tot ce avea, într-adevăr, nevoie era să afle că era urmărită, am conchis eu afişând o aparenţă lipsită de expresie.

— Doar încercam să ajut. M-am gândit să expediez un mesaj pe telefon, să sun sau să trimit un e-mail, dar Jenny…

A clătinat din cap puternic.

— Când lucrurile nu mai mergeau grozav, nu voia să vorbească despre asta. Nu dorea o discuţie, nici cu Pat… Aşa că m-am gândit să-i las ceva, ca să ştie că am fost acolo. M-am dus acasă şi am luat insigna. Poate am greşit. Dă-mă în judecată. Părea o idee bună la momentul respectiv.

— Când, mai exact?

— Ce?

— Când ai lăsat asta în casa familiei Spain?

Conor a inspirat o dată înainte să răspundă, însă ceva l-a reţinut. Am văzut cum îşi încorda brusc umerii.

— Nu-mi amintesc.

— Nici măcar nu încerci, cumetre. Nu mai e amuzant. Când ai lăsat insigna?

— Duminică seara, a răspuns Conor după o clipă.

Ochii mei i-au întâlnit pe-ai lui Richie, peste capul lui.

— Duminică seara asta care tocmai a trecut? am întrebat eu.

— Da.

— La ce oră?

— Cinci dimineaţa, poate.

— Cu toată familia Spain acasă şi dormind la câţiva metri distanţă. Lasă-mă să-ţi spun asta, cumetre: ai curaj, cu siguranţă.

— Doar am intrat pe uşa din spate, am pus-o pe bufet şi am plecat. Am aşteptat până când Pat s-a dus la culcare – n-a rămas jos în noaptea aia. Nu-i mare lucru.

— Şi alarma?

— Ştiu codul. L-am văzut pe Pat tastându-l.

Surpriză, surpriză.

— Totuşi, am zis eu. A fost riscant. Ai fost destul de disperat ca să faci asta. Am dreptate?

— Am vrut s-o aibă.

— Sigur că da. Şi douăzeci şi patru de ore mai târziu, Jenny e în agonie şi familia ei moartă. Nu încerca să-mi spui că asta e o coincidenţă, Conor.

— Nu încerc să-ţi spun nimic.

— Deci, ce s-a întâmplat? N-a fost mulţumită de micul tău dar? N-a fost suficient de recunoscătoare? A pus-o într-un sertar în loc s-o poarte?

— A pus-o în buzunar. Nu ştiu ce-a făcut cu ea după asta, şi nu-mi pasă. Am vrut doar s-o aibă.

Îmi ţineam ambele mâini pe spătarul scaunului lui Conor şi i-am şoptit, încet şi dur, direct în ureche:

— Eşti atât de plin de rahat, că mă faci să vreau să trag apa peste capul tău. Ştii foarte bine ce-a crezut Jenny despre insignă. Ştiai că n-aveai s-o sperii, fiindcă i-ai aşezat-o tu însuţi în mână. Aşa aţi lucrat voi doi? Se strecura jos noaptea târziu, îl lăsa pe Pat dormind şi voi doi v-o trăgeaţi pe sacii cu fasole ai copiilor?

S-a întors repede spre mine, cu ochii precum cioburile de gheaţă. Nu se mai trăgea spre spate să se îndepărteze de mine, nu de data asta. Feţele noastre aproape se atingeau.

— Mă dezguşti. Dacă, într-adevăr, crezi asta, dacă sincer până la Dumnezeu crezi asta, e ceva în neregulă cu tine.

Nu-i era frică. A venit ca un şoc. Te obişnuieşti ca oamenilor să le fie frică de tine, fie că sunt vinovaţi, fie nevinovaţi. Poate, indiferent că admitem sau nu, tuturor ne place asta. Lui Conor nu-i mai rămăsese niciun motiv să se teamă de mine.

— Bine. Deci n-a fost pe sacul cu fasole. În ascunzătoarea ta? Ce-o să găsim când o să căutăm în sacul de dormit?

— Căutaţi. Daţi-i drumul. N-a fost niciodată acolo.

— Atunci, unde, Conor? Pe plajă? În patul lui Pat? Unde v-aţi îmbârligat tu şi Jenny?

Şi-a încleştat pumnii în cutele blugilor, ca să se împiedice să mă pocnească. Nu putea să mai dureze mult, şi abia aşteptam.

— N-aş fi atins-o niciodată. Ea nu m-ar fi atins niciodată. Niciodată. Eşti prea prost ca să pricepi asta?

I-am râs în faţă.

— Ba sigur că ai fi făcut-o. Oh, biata, mica, singuratica Jenny, blocată acolo, în proprietatea aia urâtă. Doar trebuia să ştie că ţinea cineva la ea. Nu asta ai zis? Te sufocai să fii tu ăla. Tot rahatul despre cum era ea atââât de singură a fost doar o scuză la îndemână ca să poţi să i-o tragi fără să te simţi vinovat faţă de Pat. Când a început?

— Niciodată. Dacă tu o faci, atunci asta e problema ta. Dacă n-ai avut niciodată un prieten adevărat, dacă n-ai fost niciodată îndrăgostit, atunci asta e problema ta.

— Ce prieten adevărat ai fost tu. Animalul cu care l-ai făcut pe Pat să-şi iasă din minţi. Ăla ai fost tu, tot timpul.

Altă privire de gheaţă, neîncrezătoare.

— Ce eşti tu…

— Cum ai făcut-o? Nu-mi bat capul cu zgomotele – mai devreme sau mai târziu, o să aflăm locul de unde ai cumpărat sistemul de sunet –, însă mi-ar plăcea să ştiu doar cum ai jupuit veveriţele alea de carne. Cu cuţitul? Le-ai fiert în apă? Cu dinţii?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Bine. O să las laboratorul nostru să mă lămurească despre veveriţe. Uite o chestie pe care chiar vreau s-o ştiu: ai fost doar tu, cu animalul ăsta? Sau a fost implicată şi Jenny?

Conor şi-a împins înapoi scaunul suficient de tare ca să se rostogolească şi să ajungă târâş în cealaltă parte a încăperii. M-am dus spre el atât de rapid, încât nici n-am simţit că mă mişcăm. Atacul meu l-a lipit cu spinarea de perete.

— Stai dracului pe loc. Cu tine vorbesc, băiete. Când vorbesc, tu asculţi dracului.

Avea chipul rigid, o mască sculptată din lemn de esenţă tare. S-a uitat lung trecând pe lângă mine, cu ochii mijiţi şi neconcentraţi.

— Te ajuta, nu-i aşa? Râdeaţi amândoi de asta sus, în mica ta ascunzătoare? Idiotul ăla de Pat, fraierul ăla, care era doborât de fiecare bucată de rahat pe care i-o serveai…

— Jenny n-a făcut nimic.

— Totul mergea atât de bine, nu-i aşa? Pat din ce în ce mai nebun cu fiecare zi, Jenny tremurând mai aproape de tine. Şi apoi s-a întâmplat asta.

Am împins punga cu probe spre el, atât de aproape, că am simţit-o periindu-i obrazul. Am reuşit să nu i-o presez de faţă.

— S-a dovedit a fi o mare greşeală, nu-i aşa? Te-ai gândit că ar fi un gest romantic minunat, dar n-a făcut decât s-o trimită pe Jenny într-o imensă vinovăţie. Cum ai zis, a fost fericită în vara aia. Fericită cu Pat. Şi tu te-ai dus şi i-ai amintit de asta. Dintr-odată, s-a simţit ca naiba înşelându-l. A decis că trebuia să oprească asta.

— Nu înşela…

— Cum te-a anunţat? Un bilet în ascunzătoarea ta? Nici măcar nu s-a deranjat s-o rupă faţă-n faţă, este?

— N-a fost nimic *de* rupt. Ea nici măcar n-a ştiut că am…

Am aruncat undeva punga cu probe şi mi-am proptit mâinile pe perete, de fiecare parte a capului lui Conor, fixându-l nemişcat. Ridicam vocea şi nu-mi păsa.

— Ai decis chiar atunci că ai să-i omori pe toţi? Sau te-ai dus doar după Jenny, apoi te-ai gândit: „Ce naiba, aş putea la fel de bine să merg până la capăt?” Sau aşa ai planificat de la început: Pat şi copiii morţi, Jenny vie şi în iad?

Nimic. Am dat cu mâinile de perete. Nici măcar n-a tresărit.

— Toate astea, Conor, toate astea fiindcă ai vrut viaţa lui Pat în loc s-o trăieşti pe-a ta. A meritat? Cât dracu de bună e femeia asta?

— Niciodată n-am…

— Taci dracului din gură. *Ştiu* că i-o trăgeai. Ştiu. Ştiu sigur. Ştiu fiindcă numai aşa are sens tot coşmarul ăsta nenorocit.

— Pleacă de lângă mine.

— Obligă-mă. Haide, Conor. Loveşte-mă. Împinge-mă deoparte. Doar un brânci.

Îi strigam drept în faţă. Loveam cu palmele în perete din nou şi din nou şi trepidaţiile îmi străbăteau oasele, însă dacă era vreo durere, n-o simţeam. Nu mai făcusem aşa ceva până atunci şi nu puteam să-mi dau seama de ce, fiindcă mă simţeam incredibil, resimţeam o bucurie sălbatică pură.

— Erai mare sculă când i-o trăgeai soţiei celui mai bun prieten al tău, mare sculă când sufocai un copil de trei ani – unde e marea sculă acum, când stai faţă-n faţă cu cineva pe măsura ta? Haide, mare sculă, arată-mi ce ai…

Conor nu mişca niciun muşchi, ochii săi erau încă fixaţi în gol peste umărul meu. Aproape ne atingeam, de la feţe la pantofi, doar câţiva centimetri între noi, mai puţin. Ştiam că videocamera n-avea cum să prindă asta. Doar una în stomac, o ridicare a genunchiului. Richie mi-ar fi acoperit spatele…

— Haide, nenorocitule, muistule, loveşte-mă, te implor, oferă-mi o scuză…

Ceva cald şi solid de pe umărul meu mă ţinea în loc, mă păstra cu picioarele pe pământ. Aproape am respins-o înainte să înţeleg că era mâna lui Richie.

— Detectiv Kennedy, mi-a zis vocea lui cu blândeţe în ureche. Tipul ăsta a spus clar că n-a fost nimic între el şi Jenny. Cred că e-n regulă. Nu-i aşa?

M-am holbat la el ca un idiot, cu gura deschisă. Nu ştiam dacă să-l pocnesc sau să-l strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul.

— Mi-ar plăcea foarte mult să discut ceva rapid cu Conor. E-n regulă? a întrebat, pur şi simplu, Richie.

Încă nu puteam să vorbesc. Am dat din cap şi m-am retras. Textura neregulată a pereţilor mi se întipărise adânc în palme.

Richie a întors două scaune de la masă şi le-a aşezat faţă-n faţă, depărtate la doar câţiva zeci de centimetri.

— Conor, a zis el arătând spre unul dintre acestea. Ia loc.

Conor nu s-a mişcat. Faţa lui era încă rigidă. N-aş putea să spun dacă auzise cuvintele.

— Spune mai departe. N-am să te întreb despre motiv şi nu cred că tu şi Jenny făceaţi chestia aia ruşinoasă. Jur pe Dumnezeu. Trebuie doar să clarific o serie de detalii, doar

pentru mine. OK?

După o clipă, Conor s-a lăsat să cadă pe scaun. Ceva în mişcarea lui – lejeritatea bruscă a acesteia, ca şi cum îi fugeau picioarele – m-a făcut să-mi dau seama: pusesem mâna pe el, la urma urmelor. Fusese la un fir de păr să izbucnească, să urle la mine, să mă lovească. N-aveam să ştiu niciodată ce. S-ar putea să fi fost foarte aproape de răspuns.

Voiam să urlu, să-l fac pe Richie să zboare şi să-mi pun mâinile în jurul gâtului lui Conor. În schimb, am stat acolo, cu mâinile atârnate în lături şi gura deschisă, uitându-mă prosteşte şi inutil la ei doi. După o clipă, am văzut punga cu probe mototolită într-un colţ şi m-am aplecat s-o ridic.

Mişcarea mi-a făcut arsurile din stomac să se ridice până în gât, fierbinţi şi corozive.

— Eşti bine? l-a întrebat Richie pe Conor.

Brennan avea coatele pe genunchi şi mâinile împreunate strâns.

— Sunt bine.

— Vrei o ceaşcă de ceai? Cafea? Apă?

— Nu, mulţumesc.

— Bine, a rostit Richie paşnic luând celălalt scaun şi aşezându-se confortabil. Vreau doar să mă asigur că îmi sunt clare nişte chestii. OK?

— Mă rog.

— Super. Pentru început, cât de rău ajunsese Pat, mai exact?

— Era deprimat. Nu se suia pe pereţi, dar da, era dărâmat. Am zis asta.

Richie râcâia ceva pe genunchii pantalonilor, înclinând capul ca să se uite chiorâş la asta.

— Să-ţi spun ce-am observat. De fiecare dată când începem să vorbim despre Pat, sari să spui că nu era nebun. Cum ţi-ai dat seama?

— Fiindcă nu era.

Richie a dat din cap, încă inspectându-şi pantalonii.

— Când ai plecat, luni seara, calculatorul era pornit?

Conor a analizat asta din toate unghiurile înainte să

răspundă.

— Nu. Oprit.

— Avea o parolă. Cum ai trecut de ea?

— Am ghicit. Odată, înainte să se nască Jack, am râs de Pat fiindcă utilizase „Emma” pentru o parolă. El doar a râs, a zis că o să fie mai mare. Mi-am imaginat că exista o şansă decentă ca orice parolă după apariţia lui Jack să devină „EmmaJack”.

— Fairplay din partea ta. Deci ai pornit calculatorul, ai şters toate chestiile de pe internet. De ce?

— Asta nu e treaba ta.

— De-acolo ai aflat despre animal, da? De pe calculator?

Ochii lui Conor, goliţi de orice cu excepţia circumspecţiei, s-au ridicat ca să-i întâlnească pe-ai lui Richie. Curran n-a clipit.

— Am citit. Deja ştiam, a spus el calm.

— Am intrat într-o zi, cu câteva luni în urmă, a mai adăugat Conor. Calculatorul era pornit. Nişte forumuri pline de vânători, toţi încercând să-şi dea seama ce era în casa lui Pat şi a lui Jenny. Am trecut prin istoricul browser-ului: mai multe despre acelaşi fel.

— De ce nu ne-ai zis de la început?

— Nu voiam să trageţi o concluzie greşită.

— Vrei să spui că nu voiai să credem că Pat înnebunise şi-şi ucisese familia. Am dreptate?

— Fiindcă n-a făcut-o el. Eu am făcut-o.

— Destul de corect. Însă chestiile de pe calculator ar fi trebuit să-ţi spună că Pat nu era într-o formă grozavă. Nu-i aşa?

Conor şi-a mişcat capul.

— E pe internet. Nu poţi să te iei după ce spun oamenii pe-acolo.

— Şi totuşi. Dacă ar fi fost unul dintre prietenii mei, aş fi fost îngrijorat.

— Am fost.

— Cred, bine. L-ai văzut vreodată plângând?

— Da. De două ori.

— Certându-se cu Jenny?
— Da.
— Dându-i o palmă?
Bărbia lui Conor s-a ridicat furioasă, dar Richie avea o mână ridicată, cerându-i să tacă.
— Aşteaptă. Nu scot astea din fundul meu. Avem dovezi care spun că o lovea.
— Asta-i o prostie…
— Dă-mi o clipă, da? Vreau să fiu sigur că o spun cum trebuie. Pat a urmat toate regulile, făcând tot ce a zis, apoi regulile l-au aruncat în rahat maxim. Cum ai zis chiar tu: cine mai era el odată ce s-a întâmplat asta? Cei care nu ştiu cine sunt, omule, sunt periculoşi. Ei nu pot să facă nimic. Nu cred că ar fi fost şocat cineva dacă Pat şi-ar fi pierdut controlul din când în când. Nu scuz asta, doar spun că înţeleg cum s-ar fi putut să i se întâmple chiar şi unui tip de treabă.
— Pot să răspund acum? a întrebat Conor.
— Dă-i drumul.
— Pat n-a lovit-o *niciodată* pe Jenny. N-a lovit nici copiii. Da, era zdrenţe. Da, l-am văzut de câteva ori dând cu pumnul într-un zid – ultima dată n-a putut să-şi folosească mâna câteva zile după aceea. Probabil că a fost destul de rău cât să ajungă la spital. Dar pe ea, copiii… *niciodată.*
— De ce n-ai intrat în contact cu el, omule?
Părea cu adevărat nedumerit.
— Am vrut. M-am gândit tot timpul la asta. Însă Pat era un afurisit încăpăţânat. Dacă lucrurile ar fi mers grozav pentru el, atunci ar fi fost încântat să audă din nou de mine. Dar cu totul transformat în rahat, cu mine având dreptate… mi-ar fi trântit uşa în nas.
— Ai fi putut să încerci oricum.
— Da. Aş fi putut.
Amărăciunea din glasul lui ardea. Richie s-a aplecat în faţă, cu capul aplecat aproape de-al lui Conor.
— Şi te simţi rău din cauza asta, nu? Fiindcă nici măcar n-ai încercat.
— Da. Mă simt ca dracu’.

— Aşa m-aş simţi şi eu, omule. Ce-ai face ca să îndrepţi asta?

— Totul. Orice.

Mâinile împreunate ale lui Richie erau aproape să le atingă pe ale lui Conor.

— Ai făcut treabă grozavă pentru Pat, a spus foarte blând Richie. Ai fost un prieten bun, ai avut grijă de el. Dacă există un loc unde ne ducem după ce murim, acum îţi mulţumeşte.

Conor se holba la podele şi-şi muşca tare buzele. Încerca să nu plângă.

— Numai că Pat e mort, omule. Unde e el acum nu-l mai răneşte nimic. Orice ar şti lumea despre el, orice ar crede ea, acum nu mai contează pentru el.

Conor şi-a tras răsuflarea, o ridicătură grozavă şi aspră a pieptului, şi a muşcat din nou.

— E timpul să-mi spui, omule. Erai sus, în ascunzătoarea ta, şi l-ai văzut pe Pat atacând-o pe Jenny. Ai coborât acolo, însă ai ajuns prea târziu. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

Altă ridicătură, contorsionându-i trupul ca un suspin.

— Ştiu că ai vrea să fi făcut mai mult, dar e timpul să încetezi să compensezi asta. Nu mai trebuie să-l protejezi pe Pat. El e în siguranţă. E OK.

Suna ca şi cum i-ar fi fost cel mai bun prieten, un frate, singura persoană din lume căreia îi păsa.

Conor a reuşit să ridice privirea, cu gura căscată şi gâfâind. În momentul ăla am fost sigur că Richie îl avea în mână. N-am putut să spun ce era mai puternică: uşurarea, ruşinea sau furia.

Apoi Conor s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a tras mâinile peste faţă. A zis printre degete:

— Pat nu i-a atins niciodată.

După o clipă, s-a lăsat şi Richie pe spate.

— OK, a zis el dând din cap. OK. Bine. Încă o întrebare, apoi dispar şi te las în pace. Răspunde-mi la asta, şi Pat e nevinovat. Ce-ai făcut cu copiii?

— Să-ţi spună doctorii tăi.

— Mi-au spus. Cum ţi-am zis mai înainte: verificare

încrucişată.

Nu se dusese nimeni la etaj din bucătărie după ce începuse vărsarea de sânge. Dacă Brennan ar fi venit alergând când văzuse lupta, ar fi intrat pe uşa din spate, în bucătărie, şi ar fi plecat în acelaşi mod, fără ca măcar să se ducă la etaj. Dacă ştia cum muriseră Emma şi Jack, era fiindcă el era omul nostru.

Conor şi-a încrucişat braţele, şi-a încolăcit un picior de masă şi şi-a întors scaunul ca să stea cu faţa la mine, întorcându-i spatele lui Richie. Avea ochii roşii.

— Am făcut-o fiindcă eram nebun după Jenny şi ea nu s-ar fi apropiat de mine, a mărturisit el spre mine. Ăsta e motivul. Trece asta într-o declaraţie. O să semnez.

Coridorul părea rece ca o ruină. Trebuia să-i luăm declaraţia lui Conor şi să-l trimitem înapoi în celulă, să-i punem la curent cu noutăţile pe superior şi pe salahori, să ne scriem rapoartele. Niciunul dintre noi nu s-a îndepărtat de uşa camerei de interviu.

— Eşti bine? a întrebat Richie.

— Da.

— A fost OK? Ce-am făcut. Nu eram sigur dacă…

A lăsat asta în suspans.

— Mulţumesc. Apreciez asta, am zis eu fără să mă uit la el.

— Nicio problemă.

— Ai fost bun acolo. Am crezut că l-ai avut.

— Şi eu la fel.

Glasul lui suna ciudat. Amândoi eram la capătul puterilor.

Mi-am scos pieptenele şi am încercat să-mi aranjez părul, dar n-aveam nicio oglindă şi nu puteam să mă concentrez.

— Motivul ăsta pe care ni l-a oferit e de rahat. Încă ne minte, am spus eu.

— Da.

— Încă lipseşte ceva. Avem mâine toată ziua la dispoziţie şi, dacă e cazul, şi toată noaptea.

Gândul m-a făcut să închid ochii.

— Ai vrut să fii sigur, a zis Richie.

— Da.
— Eşti?
Am bâjbâit după acea senzaţie, acel răpăit dulce de chestii care cad în toate locurile potrivite. Nu era nicăieri. Părea o fantezie jalnică, asemenea unei poveşti de copii despre jucării moi luptându-se cu monştrii în întuneric.
— Nu, am răspuns eu.
Încă aveam ochii închişi.
— Nu sunt sigur.

În noaptea aia m-am trezit auzind oceanul. Nu izbirea şi zvâcnirea neobosite şi insistente ale valurilor din Portul Sfărâmat. Era un sunet ca o mână mare ce-mi mângâia părul, o rostogolire întinsă pe kilometri de talazuri pe nişte plaje blânde din Pacific. Provenea de dincolo de uşa dormitorului meu.
„Dina, mi-am spus eu simţindu-mi bătăile inimii în cerul gurii. *Dina se uită la ceva la televizor, ca să adoarmă."* Uşurarea mi-a tăiat respiraţia. Apoi mi-am amintit: Dina era în altă parte, pe canapeaua plină de purici a lui Jezzer, pe o alee împuţită.
Pentru o clipă cu susul în jos, stomacul mi-a zvâcnit în teroare pură, de parcă eram singur, cu nimeni care să împiedice dezvoltarea nebuniei din mintea mea, ca şi cum ea era cea care mă proteja pe mine.
Am continuat să stau cu ochii pe uşă şi am deschis uşor sertarul de la noptieră. Greutatea rece a pistolului era reconfortantă, solidă.
Dincolo de uşă, valurile se liniştiseră, imperturbabil.
Am deschis uşa dormitorului, cu spatele lipit de perete şi cu pistolul sus, gata pentru o mişcare indisolubilă. Camera de zi era goală şi întunecată, cu dreptunghiuri pale în ferestre, cu paltonul meu în dezordine pe braţul canapelei. O linie subţire de lumină albă în jurul uşii de la bucătărie. Sunetul valurilor a crescut în intensitate. Venea din bucătărie.
Mi-am muşcat interiorul obrazului până am simţit gust de sânge. Apoi am traversat camera de zi, covorul înţepându-mi

tălpile, şi am dat de perete uşa de la bucătărie.

Lumina fluorescentă de sub dulapuri era aprinsă, conferind o strălucire extraterestră unui cuţit şi unei jumătăţi de măr uitate pe blat. Urletul oceanului s-a ridicat şi a trecut peste mine, cald ca sângele şi moale ca pielea, ca şi cum aş fi putut să dau drumul pistolului şi să mă las să cad în faţa valurilor, să mă las dus de ele.

Radioul era oprit. Toate aparatele erau oprite, doar frigiderul bâzâia sinistru – am fost nevoit să mă aplec aproape ca să aud sunetul, sub cel al valurilor. Când am perceput asta şi am pocnit din degete, am ştiut că nu era nimic în neregulă cu auzul meu. Mi-am apăsat urechea de peretele vecinilor. Nimic. Am apăsat mai tare, în speranţa unui murmur de voci sau a unui dialog de show de televiziune, ceva care să dovedească faptul că apartamentul meu nu se transformase în ceva imponderabil şi plutind liber, că încă eram ancorat de o clădire solidă, înconjurat de viaţă caldă. Linişte.

Am aşteptat îndelung ca sunetul să se estompeze. Când am înţeles că asta n-avea să se întâmple, am stins lumina, am închis uşa de la bucătărie şi m-am întors în dormitor. M-am aşezat pe marginea patului, presându-mi cercuri în palmă cu ţeava pistolului şi dorindu-mi să am ceva în care să pot să trag, ascultând valurile oftând ca un animal mare adormit şi încercând să-mi amintesc să aprind lumina.

17

Am dormit şi n-am auzit alarma sunând. Prima privire aruncată la ceas – aproape nouă – m-a făcut să sar din pat cu inima bătându-mi nebuneşte. Nu-mi aminteam ultima oară când făcusem asta, indiferent cât de obosit fusesem. Mă antrenasem să mă trezesc şi să mă ridic din pat la primul ton. Am aruncat hainele pe mine şi am plecat, fără să fac duş, fără să mă bărbieresc şi fără să iau micul dejun. Visul, sau ce-o fi fost, mi se agăţase de un colţ al minţii, scormonindu-mă ca şi cum în apropiere se întâmpla ceva groaznic de care nu-mi dădeam seama. Cum traficul s-a congestionat – ploua tare –, a trebuit să mă lupt cu nevoia de a-mi abandona maşina unde era şi a alerga restul drumului. Scurta cursă din parcare spre sediu m-a secat.

Quigley era pe primul palier, în dreptul unei balustrade, purtând un sacou hidos ecosez şi trosnind între degete o pungă de probe din hârtie maronie. Într-o zi de sâmbătă ar fi trebuit să fiu în siguranţă în ceea ce-l privea pe Quigley – nu că lucra la vreun caz imens care necesita atenţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână –, dar era mereu în urmă cu actele. Probabil, venise ca să încerce să-mi bată la cap unul dintre salahori să facă ceva pentru el.

— Detectiv Kennedy, a zis el. Putem să avem o vorbă mică?

Mă aşteptase. Ăsta ar fi trebuit să fi fost primul avertisment pentru mine.

— Mă grăbesc, am zis eu.

— Eu îţi fac ţie o favoare cu asta, detectiv. Nu invers.

Ecoul i-a făcut vocea să se învârtă în sus pe scări, chiar dacă păstra tonul jos. Tonul ăla lipicios, confidenţial ar fi trebuit să fi fost al doilea avertisment pentru mine, însă eram ameţit şi mă grăbeam, şi aveam în minte treburi mai importante decât Quigley.

Aproape mi-am continuat drumul. M-a oprit punga de probe. Era una dintre cele mici, cele de mărimea palmei mele. Nu-i vedeam deschizătura, ar fi putut să conţină orice. Dacă

Quigley pusese mâna pe ceva care avea de-a face cu cazul şi nu-i măguleam ego-ul mic şi abject, ar fi putut să însceneze o eroare de depozitare care ar fi împiedicat punga să ajungă la mine timp de săptămâni.

— Dă-i bătaie, am spus eu păstrând un umăr îndreptat spre următoarea treaptă a scării, aşa încât să ştie că discuţia n-avea să se lungească.

— Bună alegere, detectiv. Se întâmplă să cunoşti o tânără de douăzeci şi cinci-treizeci de ani, cam 1,50 m, foarte subţire, cu părul brunet tăiat la lungimea bărbiei? Probabil că ar trebui să spun foarte atractivă, dacă nu te deranjează că e cam janghinoasă.

Pentru o clipă, am crezut că o să fiu nevoit să mă apuc de balustradă. Lovitura lui Quigley îşi atinsese ţinta. N-am putut să mă gândesc decât că era o Jane Doe{67} cu numărul meu în telefon, un inel scos de pe un deget rece şi aruncat într-o pungă de probe pentru identificare.

— Ce i s-a întâmplat?

— Deci o ştii?

— Da. O cunosc. Ce s-a întâmplat?

Quigley s-a întins, arcuind sprâncenele şi încercând să pară enigmatic, până exact cu o clipă înainte să dau cu el de perete.

— A venit ţopăind pe-aici la prima oră a dimineţii. A vrut să-l vadă imediat pe Mikey Kennedy, *dacă* nu te superi. Nu admitea niciun refuz. *Mikey,* nu? Aş fi pariat că îţi plac mai curate, mai respectabile, însă nu poţi să faci nimic în gustul omului.

Mi-a zâmbit. N-am putut să răspund. Mă simţeam de parcă uşurarea îmi absorbise măruntaiele.

— Bernadette i-a zis că nu eşti acolo şi că ar trebui să ia loc şi să aştepte, dar asta n-a fost suficient de bun pentru Micuţa Domnişoară Urgenţă. A făcut tărăboi teribil, ridicând vocea şi tot. O situaţie stânjenitoare şi şocantă. Cred că unora le plac melodramele, numai că asta e o clădire a Gărzii, nu un club de noapte.

— Unde e?

— Prietenele tale nu sunt responsabilitatea mea, detectiv Kennedy. Eu doar s-a întâmplat să intru şi am văzut tărăboiul pe care l-a făcut. M-am gândit să-ţi dau o mână de ajutor, să-i arăt tinerei că nu poate să vină aici ca regina din Saba şi să ceară una, alta. Aşa că i-am spus că sunt un prieten de-al tău şi că ar putea să-mi spună mie orice ar fi vrut să-ţi spună ţie.

Îmi ţineam mâinile îndesate în buzunare ca să ascund pumnii încleştaţi.

— Vrei să spui că ai forţat-o să discute cu tine.

Buzele lui Quigley s-au subţiat până au dispărut.

— Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta, detectiv. N-am *forţat-o* să facă nimic. Am dus-o într-o cameră de interviu şi am avut o mică discuţie. Mi-a luat un pic s-o conving, dar, în cele din urmă, şi-a dat seama că tot tu eşti mai bun să urmezi ordinele Gărzii.

— Ai ameninţat-o c-o arestezi, am adăugat eu păstrându-mi vocea egală.

Gândul de a fi închisă ar fi făcut-o pe Dina să intre într-o panică animalică. Aproape auzeam sporovăială sporind în mintea ei. Mi-am ţinut pumnii unde erau şi m-am concentrat pe ideea de a tăbăci fundul moale al lui Quigley. Nu dădeam doi bani dacă îl avea în buzunar pe comisarul-şef şi aş fi sfârşit investigând hoţii de oi din Leitrim pentru tot restul vieţii cât timp trăgeam cu mine în jos bucata asta de rahat.

— Deţinea bunuri furate de la poliţie, a rostit Quigley virtuos. N-aveam cum să trec asta cu vederea, nu? Dacă refuza să le predea, ar fi fost de datoria mea s-o plasez în stare de arest.

— Ce vrei să spui? Ce proprietăţi ale poliţiei furate?

Încercam să mă gândesc ce aş fi putut să fi dus acasă, un dosar, o poză, ce Dumnezeu nu mi-aş fi dat seama până atunci.

Quigley mi-a oferit un zâmbet mic şi dezgustător şi a ridicat punga cu probe. Am înclinat-o spre lumina slabă, perlată de la fereastra palierului – nu i-a dat drumul. Pentru o clipă, n-am înţeles ce-am văzut. Era o unghie de femeie, frumos pilită şi manichiurată, pictată cu un roz-bej dulce. Fusese smulsă

brusc. Într-o crăpătură era prins un firicel de lână roz-trandafiriu.

Quigley spunea ceva, undeva, însă nu-l auzeam. Aerul devenise dens şi sălbatic, izbindu-mă în craniu, bolborosind într-o mie de voci fără sens. Simţeam nevoia să-mi întorc faţa, să-l răstorn pe Quigley cu picioarele-n sus şi să fug. N-am putut să mă mişc. Îmi percepeam ochii ca şi cum ar fi fost fixaţi larg deschişi. Scrisul de pe eticheta pungii de probe era familiar, ferm şi înclinat înainte, nu mâzgălitura semianalfabetă a lui Quigley. *„Colectată din camera de zi, reşedinţa lui Conor Brennan…”* Aer rece, miros de mere, faţa trasă a lui Richie.

Când am putut să aud din nou, Quigley încă vorbea. Casa scării îi întorcea vocea şuierător şi imaterial.

— La început m-am gândit, măi să fie, Doamne sfinte, grozavul Extravagant Kennedy lasă probele aruncate peste tot şi muieruşca lui le ia cu ea pe drumul spre ieşire. Cine s-ar fi gândit?

A scos un chicotit. Aproape am putut să-l simt scurgându-mi-se pe faţă ca grăsimea râncedă.

— Dar apoi, cât te-am aşteptat să ne onorezi, ţi-am citit un pic dosarul de caz – nu mi-aş vârî nasul niciodată, însă vezi de ce trebuia să ştiu ce-ar fi putut să fie cu chestia asta. Ca să decid ce am de făcut. Şi n-am găsit ceva interesant? Scrisul ăla de mână de-acolo nu e al tău – sigur, îl ştiu pe-al tău, după atâta vreme –, dar apare de mai multe ori în dosar.

Şi-a ciocănit tâmpla.

— Nu mi se spune detectiv degeaba, am dreptate?

Am vrut să zdrobesc punga în mână până se făcea praf şi dispărea, chiar până când imaginea nu se ştergea din minte.

— Ştiam că aţi devenit prieteni la cataramă tu şi tânărul Curran, însă n-aş fi crezut că împărţiţi *atât* de mult.

Chicotit din nou.

— Aşa că mă întreb, acum: tânăra doamnă a luat asta de la tine sau de la Curran?

Undeva, adânc în mintea mea, un colţ s-a mişcat din nou, metodic, ca o maşină. Au meritat cei douăzeci şi cinci de ani

de muncă să învăţ să-mi păstrez controlul. Prietenii m-au denigrat pentru asta, pifanii şi-au dat ochii peste cap când le-am ascultat discursurile. La dracu' cu toţi. A meritat, pentru conversaţia aia de pe palierul expus la curent, că mi-am păstrat cumpătul. Când cazul ăsta îşi înfige ghearele scormonindu-mi cercuri în cap, nu-mi rămâne decât să-mi spun că ar fi putut să fie mai rău.

Lui Quigley îi plăcuse tărăşenia asta la nebunie, fiecare clipă, şi aş fi putut să mă folosesc de asta.

M-am auzit spunând, rece ca gheaţa:

— Nu-mi spune că ai uitat s-o întrebi.

Avusesem dreptate. Nu putea să reziste.

— Doamne sfinte, dramă. Nu mi-ar fi zis cum o cheamă, nu mi-ar fi dat nicio informaţie de unde şi cum a intrat în posesia chestiei de-aici – când am pus presiune pe ea, doar blând, a devenit isterică. Nu glumesc. Şi-a smuls un smoc mare de păr din rădăcină, a ţipat la mine că are să-ţi spună ce i-am făcut. Oricum, nu-mi făceam probleme pentru asta – orice om cu judecată ar lua de bun cuvântul unui ofiţer, nu afirmaţia vreunei tinere –, dar fata e nebună ca un sac cu pisici. Aş fi putut destul de uşor s-o fac să vorbească, deşi n-avea niciun rost. Nu puteam să mă bazez pe o vorbă din ce zicea. Îţi spun, nu contează cât de şic e, trebuie băgată într-o cămaşă de forţă.

— Păcat că n-ai avut una la îndemână.

— Ţi-aş fi făcut o favoare, să ştii.

Uşa camerei echipei s-a dat de perete mai sus de noi şi trei dintre băieţi au ieşit pe coridor îndreptându-se spre cantină, plângându-se cu un limbaj colorat despre un martor care devenise brusc amnezic. Eu şi Quigley ne-am lipit cu spatele de perete, ca nişte conspiratori, până când vocile lor s-au stins.

— Ce-ai făcut cu ea?

— I-am zis că trebuie să se stăpânească şi că e liberă să plece, şi a ieşit în grabă. Pe drumul spre ieşire i-a arătat degetul lui Bernadette. Minunat.

Cu braţele încrucişate şi bărbia băgată în piept cu acreală, arăta ca o femeie grasă plângându-se de destrăbălarea

tineretului din zilele noastre. Ungherul îngheţat din sufletul meu, detaşat aproape, a vrut să zâmbească.

Dina îl speriase de moarte pe Quigley. Din când în când, nebunia devine utilă.

— Iubita ta, este? Sau o mică desfătare cumpărată pentru sufletul tău? Cât crezi că ar fi cerut pentru năzbâtia asta dacă te-ar fi găsit de dimineaţă?

Am dat din deget la el.

— Fii cuminte, cumetre. E o fată adorabilă.

— E o fată foarte *norocoasă* că n-am plasat-o în stare de arest pentru furt. Ca o favoare pentru tine, să ştii! Cred că-mi datorezi o grămadă de mulţumiri politicoase.

— Sună ca şi cum ţi-a luminat dimineaţa asta plictisitoare. Poate că tu ar trebui să-mi mulţumeşti mie.

Conversaţia asta nu mergea cum planificase Quigley.

— Deci, a zis el încercând să revină la discuţie.

A ridicat punga de probe şi a strâns uşor capătul de sus între degetele lui grase şi albe.

— Ia zi, detectiv, cât de rău ai nevoie de năzbâtia asta de-aici?

Nu-şi dăduse seama. M-a cuprins un val de uşurare. Mi-am periat apa de ploaie de pe mânecă şi am ridicat din umeri.

— Cine ştie? Îţi mulţumesc că ai eliberat-o pe tânără, şi pentru toate astea, însă nu-mi dau seama dacă e o chestie care ne asigură succesul total sau eşecul total.

— Ai vrea să fii sigur, nu-i aşa? Fiindcă de îndată ce povestea ajunge la dosar, nu-ţi mai e de folos.

Uitam să predăm probele din când în când. N-ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmpla. Îţi scoteai seara costumul şi descopereai o umflătură în buzunar, unde aveai un plic de când un martor ceruse să-ţi vorbească, sau deschideai portbagajul maşinii şi găseai acolo punga pe care avuseseşi de gând să o predai cu o seară înainte. Cât timp nimeni altcineva n-a avut acces la buzunarele tale sau la cheile maşinii, nu e sfârşitul lumii. Dar Dina avusese punga în posesia ei timp de ore sau zile. Dacă aş fi încercat vreodată s-o aduc în instanţă, un avocat al apărării ar fi susţinut că ea ar fi putut să sufle

peste probe şi astfel să devină inutile.

Dovada nu vine întotdeauna la noi intactă de la locul faptei. Martorii o predau săptămâni mai târziu, zace pe undeva pe câmp în ploaie luni de-a rândul, până când un câine o adulmecă. Noi lucrăm cu ce avem şi găsim modalităţi ca să preîntâmpinăm argumentele apărării. Asta era altceva. Asta o contaminaserăm chiar noi, şi aşa contaminam orice altceva atingeam. Dacă încercam s-o aducem în anchetă, atunci fiecare mişcare pe care o făcuserăm în acea anchetă ar fi fost luată la scărmănat: că ar fi putut să fi fost plantată, că ar fi putut să fi fost bruscată, că am fi putut să inventăm asta ca să iasă cum vrem noi. Încălcasem normele o dată. De ce ar fi trebuit să creadă cineva că fusese singura dată?

Am dat pungii un bobârnac de desconsiderare – iar atingând-o, şira spinării mi-a săltat.

— S-ar fi putut să fie distractiv s-o avem, dacă se dovedeşte că ne leagă suspectul de locul crimei. Dar, oricum, avem multe alte chestii care să ne ajute. Nu cred c-o să murim.

Ochii mici şi şireţi ai lui Quigley s-au târât pe faţa mea, verificând.

— Orişicât, a zis el, în cele din urmă.

Încerca să ascundă o notă de enervare. Îl dezamăgisem.

— Chiar dacă asta nu-ţi transformă cazul în rahat, ar fi putut s-o facă. Superiorul o să sară de fund în sus când o să audă că cineva din echipa lui de vis împarte probe ca pe bomboane – şi tocmai în cazul ăsta, dintre toate cazurile din lume. Cu bieţii ăia copilaşi.

A clătinat din cap, plesnind din limbă a reproş.

— Eşti mândru de tânărul Curran, nu-i aşa? N-ai vrea să-l vezi din nou poliţist în uniformă înainte să ajungă în blocul de start. Toate promisiunile alea, toată frumoasa *relaţie profesională* pe care o aveţi voi doi, toate irosite. N-ar fi păcat?

— Curran e băiat mare. Poate să-şi poarte singur de grijă.

— A-ha, a zis Quigley cu infatuare arătând spre mine, ca şi cum aş fi greşit şi aş fi dezvăluit un mare secret. Să iau asta drept semn că el e neobrăzatul, la urma urmelor?

— Ia-o cum îţi place, cumetre. Şi dacă-ţi place, mai ia-o o

dată.

— Nu contează, sigur. Chiar dacă a făcut-o Curran, el e doar în perioada de probă. Tu trebuie să ai grijă de el. Dacă ar afla cineva despre asta… N-ar fi asta o sincronizare îngrozitoare, iar tu ai fi, pur şi simplu, pe drumul înapoi?

Quigley s-a apropiat suficient de mult ca să-i văd umezeala strălucitoare a buzelor, luciul de murdărie şi grăsime din gulerul sacoului.

— Nimeni nu vrea să se întâmple asta. Sunt sigur că putem să ajungem la o înţelegere.

Pentru o clipă, am crezut că vorbea de bani. Pentru o chiar mai scurtă şi ruşinoasă perioadă de timp, m-am gândit să-i spun da. Am economii, în caz că se întâmplă ceva cu mine şi trebuie să aibă grijă cineva de Dina. Nu mult, dar suficient cât să-i închid gura lui Quigley, să-l salvez pe Richie, să mă salvez pe mine, să reaşez lumea ricoşată înapoi pe o orbită, apoi să putem să ne vedem de treabă ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

Pe urmă, am înţeles. Pe mine mă voia, şi nu era chip să scap. Voia să lucreze cu mine la cazurile bune, să profite de orice descopeream şi să-şi descarce ratările asupra mea. Voia să se încălzească în timp ce îi înălţam osanale în faţa lui O'Kelly, să mă avertizeze cu o ridicare semnificativă de sprânceană când ceva nu era destul de bun, să se bucure de vederea Extravagantului Kennedy la mila lui. N-avea să se termine niciodată.

Vreau să cred că nu ăsta a fost motivul pentru care l-am refuzat pe Quigley. Ştiu cât de mulţi ar lua de la sine înţeles că a fost doar atât de simplu, că ego-ul meu nu m-a lăsat să-mi petrec tot restul carierei venind în fugă la fluieratul lui şi asigurându-mă că-i aduc imediat cafeaua. Eu încă mă rog să cred că am zis nu fiindcă aşa trebuia.

— Nu fac un aranjament cu tine nici dacă îmi legi o bombă de piept.

Asta l-a făcut pe Quigley să se dea înapoi din faţa mea cu un pas, însă n-avea să renunţe aşa uşor. Premiul lui era atât de aproape, că, practic, saliva.

— Nu spune ceva ce ai să regreţi mai târziu, detectiv Kennedy. Nu e nevoie să ştie nimeni unde a fost asta noaptea trecută. Poţi să aranjezi cu muieruşca ta. Ea n-o să sufle o vorbă. Nici Curran, dacă are ceva în cap. Asta poate să meargă direct la sala de probe, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat vreodată.

A scuturat punga. Am auzit zăngănitul uscat al unghiei pe hârtie.

— Are să fie micul nostru secret. Mai gândeşte-te înainte să mă dispreţuieşti.

— N-am la ce să mă gândesc.

După o clipă, Quigley s-a lăsat pe spate pe balustradă.

— Am să-ţi dau un pont gratis, Kennedy.

Tonul i se schimbase. Toată acoperirea cremoasă de fals prieten dispăruse.

— Am ştiut că o s-o dai în bară cu cazul ăsta. Marţi, în clipa în care ai venit de la superior, am ştiut. Te-ai crezut mereu special, nu-i aşa? Domnul Perfect, care nu iese niciodată nici cu vârful piciorului din linie. Şi uită-te la tine acum.

Rânjetul ăla din nou, de data asta la jumătatea drumului spre un mârâit, plin de o răutate pe care nu se deranja s-o mai ascundă.

— Mi-ar plăcea de mor doar să ştiu: ce te-a făcut să încalci linia de data asta? Doar fiindcă ai fost un sfânt atâta vreme, te-ai gândit că ai putea să faci tot ce vrei, că nimeni nu l-ar suspecta vreodată pe grozavul Kennedy Extravagantul?

Nu birocraţia, la urma urmelor, nu şansa de a împrumuta de la mine unul dintre salahori. Quigley venise la lucru într-o sâmbătă dimineaţă fiindcă nu voia, Doamne fereşte, să rateze momentul în care mă duceam cu picioarele în sus.

— Am vrut să-ţi fac ziua frumoasă, fiule. Se pare că am reuşit.

— Mă tot iei de prost. Haide să-l luăm toţi peste picior pe Quigley, marele idiot gras, sigur că nici măcar n-o să observe. Dă-i drumul, spune-mi. Dacă tu eşti eroul şi eu sunt prostul, atunci cum se face că tu eşti acum adânc în rahat, iar eu sunt ăla care a văzut tot timpul asta venind?

Greşea. Nu-l subestimasem niciodată. Am fost mereu conştient de unica abilitate a lui Quigley: nasul lui de hienă, instinctul care-l face să adulmece şi să saliveze în legătură cu suspecţi nesiguri, să sperie martori, pifani instabili pe picioare, orice scoate la suprafaţă pete estompate sau miros de sânge. Unde greşisem era în a crede că nu mă avea în vedere. Toţi anii ăia de şedinţe de terapie interminabile şi chinuitoare, pentru a fi vigilent în legătură cu fiecare mişcare, cuvânt şi gând. Fusesem sigur că mă făcusem bine, că toate fisurile se vindecaseră, tot sângele se spălase. Ştiam că îmi câştigasem felul meu de siguranţă.

Credeam, dincolo de orice îndoială, că asta însemna că eram în siguranţă.

În momentul în care îi zisesem *Portul Sfărâmat* lui O'Kelly, fiecare cicatrice decolorată din mintea mea se aprinsese ca un far. Mersesem pe liniile strălucitoare ale acestor cicatrice, supus ca un animal domestic, din momentul ăla direct spre ăsta. Trecusem prin cazul ăsta strălucind aşa cum Conor Brennan strălucise pe drumul ăla întunecat, un semnal aprins pentru animale de pradă şi necrofagi, depărtat şi lat.

— Nu eşti prost, Quigley, ci o ruşine. Aş putea s-o dau în bară oră de oră, de-acum şi până la pensie, şi tot o să fiu un poliţist mai bun decât o să fii tu vreodată. Mi-e ruşine să fiu în aceeaşi echipă cu tine.

— Ai noroc, atunci, nu-i aşa? E posibil să nu mai fie nevoie să ai de-a face cu mine. Nu şi când superiorul o să vadă asta.

— Preiau eu de-aici.

Am întins o mână după pungă, dar Quigley a tras-o ca să nu ajung la ea. A strâmbat afectat din gură şi a deliberat, legănând punga între arătător şi degetul mare.

— Nu sunt sigur că pot să-ţi dau asta acum. De unde ştiu unde o să ajungă?

— Mi-e scârbă de tine, am zis eu când mi-am recăpătat respiraţia.

Faţa lui Quigley s-a acrit, dar a văzut ceva în mine care l-a făcut să-şi ţină gura. Mi-a pus punga în mână ca şi cum ar fi fost ceva imoral.

— Am să trimit un raport complet, m-a informat el. Cât mai repede posibil.

— Aşa să faci. Fereşte-te doar din calea mea.

Am băgat punga cu probe în buzunar şi l-am lăsat acolo.

Am urcat la ultimul etaj, m-am închis într-o cabină de toaletă şi mi-am pus fruntea pe plasticul lipicios al uşii. Mintea îmi devenise alunecoasă şi înşelătoare ca gheaţa. Nu puteam să mă apuc cu nădejde. Fiecare gând părea că mă făcea să mă clatin spre apa rece, întinzând mâna după teren solid şi negăsind nimic. Când mâinile mi s-au oprit, în sfârşit, din tremurat, am deschis uşa şi am coborât la parter, în camera de incidente.

Era supraîncălzită şi zumzăia, salahorii vorbeau la telefon, actualizau tabla, beau cafea şi râdeau la o glumă porcoasă, având un fel de dezbatere despre modelele formate de stropii de sânge. Toată energia aia m-a făcut să ameţesc. Cu toate astea, mi-am urmat drumul, simţindu-mă ca şi cum picioarele puteau să mă lase în orice clipă.

Richie era la biroul lui, cu mânecile cămăşii suflecate, răsfoind nişte foi de raport fără să le acorde atenţie. Mi-am aruncat haina udă pe spătarul scaunului, m-am aplecat spre el şi am zis încet:

— Luăm câteva coli de hârtie fiecare şi părăsim camera ca şi cum suntem în grabă, însă fără să facem mare caz. Haide să mergem.

S-a holbat pentru o clipă. Avea ochii injectaţi. Arăta ca dracu'. Apoi a dat din cap, a luat o mână de rapoarte şi şi-a împins scaunul înapoi.

Jos, în capătul celălalt al coridorului de la ultimul etaj, e o cameră de interviu pe care n-o folosim decât dacă nu avem încotro. Nu funcţionează încălzirea – chiar în toiul verii, camera pare îngheţată, subterană – şi e ceva în neregulă cu instalaţia electrică, adică neoanele răspândesc o lumină crudă, care deranjează ochiul, şi se ard în fiecare săptămână sau la două săptămâni. Ne-am dus acolo.

Richie a închis uşa în urma noastră. S-a oprit lângă ea, cu

teancul inutil de foi atârnând uitat dintr-o mână, cu ochi atenţi, ca de băiat din colţul străzii. Aşa arăta: ca un subnutrit nenorocit rezemat cocoşat de un perete plin de graffiti, supraveghind micii dealeri în schimbul unei doze. Începusem să mă gândesc la omul ăsta ca la partenerul meu, să-i simt umărul uscăţiv lângă al meu ca pe ceva care îmi aparţinea.

Senzaţia era una bună, una caldă. Mi-era silă de amândoi.

Am scos punga de probe din buzunar şi am pus-o pe masă. Richie şi-a muşcat ambele buze, dar n-a tresărit şi nu s-a speriat. Ultima fărâmă de speranţă mi s-a risipit. Se aşteptase la asta.

Tăcerea a continuat parcă la nesfârşit. Probabil că Richie a crezut că foloseam asta ca să-l intimidez, cum aş fi procedat cu un suspect.

Simţeam că aerul din încăpere devenea cristalin, fragil, şi că atunci când urma să vorbesc avea să se spargă într-un milion de cioburi ascuţite şi o să ne cadă în cap ca o ploaie, tăindu-ne pe amândoi bucăţele.

— O femeie a predat asta de dimineaţă, am zis eu, în cele din urmă. Descrierea i se potriveşte surorii mele.

Asta l-a lovit pe Richie. Capul i-a ţâşnit în sus şi s-a uitat la mine, cu o faţă bolnavă şi uitând să respire.

— Aş vrea să ştiu cum dracu' a ajuns asta în mâinile ei.

— *Sora* ta?

— Femeia pe care ai văzut-o aşteptându-mă aici marţi seara.

— N-am ştiut că e sora ta. Nu mi-ai zis.

— Şi eu n-am ştiut că e treaba ta. Cum a ajuns să pună mâna pe asta?

Richie s-a proptit cu spatele de uşă şi şi-a trecut o mână peste gură.

— A apărut la mine acasă, a răspuns el fără să se uite la mine. Aseară.

— De unde ştia unde stai?

— Nu ştiu. M-am dus ieri acasă – trebuie să mă gândesc.

O privire – una rapidă, ca şi cum durea – la masă.

— Probabil că a aşteptat aici din nou, fie pe mine, fie pe

tine. Sau m-a văzut ieşind şi m-a urmărit acasă. Intrasem pe uşă de cinci minute când am auzit soneria.

— Şi ai invitat-o la o ceaşcă de ceai şi o conversaţie plăcută? Aşa faci, de obicei, când îţi apar la uşă femei străine?

— Ea a întrebat dacă poate să intre. Era îngheţată. Am văzut-o tremurând. Şi nu era fitecine. Mi-am amintit de ea de marţi seara.

Sigur că-şi amintise. Mai ales bărbaţii n-o uită uşor pe Dina.

— N-aveam să las o prietenă de-a ta să îngheţe la uşa mea.

— Eşti un adevărat sfânt. Nu ţi-a trecut prin cap, nu ştiu, să *mă suni* şi să-mi spui că e acolo?

— *Mi-a* trecut. Aveam de gând. Însă ea era... de fapt, nu era în cea mai bună formă, omule. S-a apucat de braţul meu şi tot zicea: „Nu-i spune lui Mikey că sunt aici, să nu îndrăzneşti să-i spui lui Mikey, are să se sperie...” Aş fi făcut-o oricum, numai că nu mi-a dat nicio şansă. Chiar şi când m-am dus să-mi fac nevoile, m-a pus să-i las telefonul meu – şi colegii mei de apartament erau jos, la bar, n-am vrut să le dau de gândit sau s-o las să-i vorbească unuia dintre ei în timp ce îţi scriam un SMS. În cele din urmă, am crezut că nu s-a întâmplat nimic rău, e undeva în siguranţă peste noapte, iar eu pot să vorbesc cu tine dimineaţă.

— „Nu s-a întâmplat nimic rău”, am repetat eu. Aşa numeşti tu asta?

O tăcere scurtă, politicoasă.

— Ce voia?

— Îşi făcea griji pentru tine.

Am râs destul de tare pentru a ne speria pe amândoi.

— Oh, îşi făcea, serios? Asta e nebunia dracului. Cred că în momentul ăsta o ştii pe Dina destul de bine ca să-ţi fi dat seama că, dacă există cineva de care să-ţi faci griji, *ea* e aia. Eşti detectiv, cumetre. Asta înseamnă că ar trebui să observi afurisita de evidenţă. Sora mea e complet sărită de pe fix. E tâmpită de moare. E suită pe pereţi şi clatină candelabrul. Te rog, nu-mi spune că nu ţi-ai dat seama.

— Nu mi s-a părut nebună. Supărată da, spre 90 la sută, şi asta fiindcă era îngrijorată pentru tine. Cu adevărat

îngrijorată, înnebunită de îngrijorare.

— Exact despre asta vorbesc. Asta e nebunie. Îngrijorată pentru *ce?*

— Din cauza cazului ăstuia. Din cauza a ce-ţi face. A zis…

— Singura chestie pe care o ştie Dina despre cazul ăsta e că *există.* Atât. Şi chiar şi asta a fost de-ajuns ca s-o facă să ia lucrurile atât de al dracului de în tragic.

Nu mai zisesem nimănui că Dina era nebună. Lumea mai discutase înainte posibilitatea în faţa mea, ocazional. Nimeni nu făcuse greşeala asta de două ori.

— Vrei să ştii cum mi-am petrecut noaptea de marţi? Ascultând-o cum delira, cum nu putea să doarmă în apartamentul ei, fiindcă perdeaua de la duş ticăia precum ceasul unui bunic. Vrei să ştii cum mi-am petrecut seara de miercuri? Încercând s-o conving să nu dea foc mormanului de hârtii pe care-l rupsese din cărţile mele.

Richie s-a foit neliniştit de uşă.

— Nu ştiu nimic din toate astea. La mine acasă n-a fost aşa, a precizat Richie.

Mi s-a strâns ceva în stomac.

— Bineînţeles că nu, fir-ar să fie. Ştia că ai să-mi dai telefon într-o clipă, şi asta nu se potrivea cu planurile ei. E nebună, nu proastă. Şi capătă o voinţă serioasă când se simte aşa.

— A zis că a fost la tine în ultimele nopţi, a vorbit cu tine, şi cazul ţi-a topit capul. Ea…

S-a uitat la mine. Îşi alegea cuvintele cu grijă.

— Mi-a mai zis că nu eşti OK, că ai fost întotdeauna bun cu ea, că n-ai fost niciodată altfel decât blând, chiar şi când nu merita – asta a zis –, dar în urmă cu două nopţi te-a speriat când a apărut, şi ai scos pistolul. A spus că a plecat, fiindcă i-ai zis că ar trebui să se omoare.

— Şi tu ai crezut-o.

— Am presupus că exagerează. Şi totuşi… Nu inventa când spunea despre tine că eşti stresat, omule. Zicea că te dezintegrezi din cauza acestui caz şi că n-aveai cum să renunţi la el.

N-am putut să spun, prin toată porcăria asta întunecată şi

întortocheată, dacă era vorba de răzbunarea Dinei pentru ceva real sau imaginar ce-i făcusem sau dacă nu cumva ea văzuse ceva ce mie îmi scăpase, ceva ce o făcuse să se ducă la uşa lui Richie, bătându-i în geam ca o pasăre intrată în panică. N-am putut să spun nici care din două ar fi fost mai rea.

— Mi-a zis: „Tu eşti partenerul lui, are încredere în tine. Trebuie să ai grijă de el. Pe mine n-o să mă lase, nici pe familia lui, poate că o să te lase pe tine”.

— Te-ai culcat cu ea?

Încercasem să nu întreb. Fracţiunea de tăcere după ce Richie a deschis gura mi-a dezvăluit tot.

— Nu te obosi să răspunzi.

— Ascultă, omule, ascultă – nu mi-ai spus că e sora ta. Nici ea nu mi-a zis. Jur pe Dumnezeu, dacă aş fi ştiut…

Fusesem pe aproape să-i spun. Mă abţinusem pentru că, Dumnezeu să mă ajute, crezusem că asta m-ar fi făcut vulnerabil.

— Cine ai crezut că e? Prietena mea? Fosta mea? Fiica mea? Cum anume ar fi schimbat lucrurile oricare dintre variantele astea?

— Mi-a zis că e o veche prietenă de-a ta, că te ştie de când eraţi copii – familia ta şi familia ei obişnuiau să închirieze împreună peste vară rulote la Portul Sfărâmat. Asta mi-a zis. De ce aş fi crezut că minte?

— De pildă, fiindcă e al naibii de dusă cu capul? Vine bâiguind despre un caz despre care n-are nicio idee, te îneacă în rahaturi despre mine, cum că aş avea o cădere nervoasă. Nouăzeci la sută din ce spune ea e păsărească. Nici măcar nu ţi-ai dat seama că s-ar putea ca nici celelalte zece la sută să nu fie serioase?

— Dar n-a fost păsărească. Avea al naibii de multă dreptate. Cazul ăsta te tulbură. Am crezut asta aproape de la început.

Fiecare respiraţie era dureroasă.

— Asta-i drăguţ. Sunt impresionat. Aşa că te-ai gândit că soluţia adecvată ar fi să i-o tragi soră-mii.

Richie arăta de parcă ar fi fost fericit să-şi taie o mână dacă

asta ar fi făcut conversaţia să dispară.

— N-a fost aşa.

— Cum adică, pentru numele lui Dumnezeu, *n-a fost aşa?* Te-a drogat? Te-a legat în cătuşe de piciorul patului?

— Eu n-am planificat să ajungem la asta… Cred că nici ea.

— Vorbeşti serios când încerci să-mi spui cum gândeşte soră-mea? După o noapte?

— *Nu.* Spun doar că…

— Fiindcă eu ştiu mai bine decât tine, cumetre, şi chiar scormonesc după orice indiciu cu privire la ce se petrece în capul ei. Cred că e mai mult decât posibil ca ea să fi venit la tine acasă planificând exact ce a făcut. Sunt sută la sută sigur că a fost ideea ei, nu a ta. Asta nu înseamnă că tu trebuia să-i cânţi în strună. Ce dracu' a fost în capul tău?

— Jur pe Dumnezeu, a fost un concurs de împrejurări. Ea era speriată că are să te termine cazul ăsta, se învârtea prin camera mea de zi plângând – nu putea să stea jos, aşa de supărată era. Am îmbrăţişat-o doar ca s-o liniştesc…

— Şi acum taci. Nu-mi trebuie detalii.

Chiar nu-mi trebuiau. Înţelegeam exact cum se întâmplase. Era atât de al naibii de uşor să fii târât în nebunia Dinei. Un minut doar îţi înmoi degetele de la picioare la margine, doar ca să poţi s-o apuci cu o mână şi s-o tragi afară, şi în minutul următor eşti la zece metri adâncime{68}, şi zbori bălăngănindu-te.

— Îţi repet. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Exact cu sora partenerului tău, am zis eu.

Dintr-odată eram epuizat şi mi-era rău de la stomac, ceva mi se ridica în gât şi mă ardea. M-am sprijinit cu spatele de perete şi mi-am apăsat degetele pe ochi.

— Sora nebună a partenerului tău. Cum ar putea să pară asta OK?

— Nu pare, a spus Richie încet.

Întunericul din spatele degetelor mele era adânc şi odihnitor. N-am vrut să deschid ochii în lumina aia aspră, muşcătoare.

— Şi când te-ai trezit în dimineaţa asta, Dina plecase, şi

punga de probe odată cu ea. Unde a fost?

Un moment de tăcere.

— Pe noptieră.

— La vederea oricui se întâmpla să rătăcească pe-acolo. Colegi de apartament, hoţi, o femeie de-o noapte. Strălucit, fiule.

— Îmi încui dormitorul. Şi în timpul zilei o ţin la mine. În buzunarul sacoului.

Toate discuţiile alea pe care le avuseserăm fuseseră un rahat pentru Richie. Conor versus Pat, animalele pe jumătate reale, vechile poveşti de iubire. El avusese tot timpul răspunsul, destul de aproape, că aş fi putut să mă întind şi să pun mâna pe el.

— Şi asta nu ţi-a ieşit?

— Nu m-am gândit niciun moment că ar putea s-o ia. Ea…

— Nici prin gând nu ţi-a trecut. Nu cât timp a fost în dormitorul tău.

— Era *prietena* ta – sau aşa credeam. N-am crezut că o să mă *jefuiască,* tocmai de asta. Ţinea mult la tine, era evident. De ce să fi vrut să-ţi compromită cazul?

— Oh, nu, nu. Nu ea ar fi compromis cazul.

Mi-am luat mâinile de pe faţă. Richie era stacojiu.

— Ea a şterpelit pachetul ăsta fiindcă s-a răzgândit în privinţa ta, cumetre. Şi nu e singura. Odată ce a reperat asta, şi-a dat brusc seama că s-ar putea să nu fii tipul minunat, de încredere, onest pe care şi-l imaginase ea, ceea ce însemna că era posibil să nu fii, de fapt, cel mai indicat să ai *grijă* de mine. Deci s-a gândit că singura ei opţiune era s-o facă ea însăşi, aducându-mi dovada că partenerul meu decisese să fugă cu asta. Două dintr-o lovitură: îmi recuperez cazul şi ajung să aflu cu adevărat cu cine am de-a face. Mi se pare că, nebună sau nu, ea urmărea ceva.

Concentrându-se pe pantofi, Richie n-a zis nimic.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

Asta l-a izbit direct.

— Da. Când am găsit năzbâtia asta, eram, practic, hotărât. De-asta am pus-o în pungă şi am etichetat-o. Dacă n-aş fi avut

de gând să-ţi spun, aş fi tras, pur şi simplu, apa după ea.

— Păi, felicitări, fiule. Ce vrei, o medalie?

Am dat din cap spre punga de probe. N-am putut să mă uit la ea. Am văzut cu coada ochiului că părea îndesată cu ceva viu şi furios, o insectă mare care lovea în hârtia subţire şi în plastic, forţându-se să sfâşie marginile şi să atace.

— „Colectată în camera de zi, acasă la Conor Brennan." În timp ce eram afară, vorbeam la telefon cu Larry. Corect?

Richie s-a uitat cu indiferenţă la hârtiile din mână, ca şi cum nu putea să-şi amintească ce erau. A deschis mâna şi le-a lăsat să se împrăştie pe jos.

— Da, a răspuns el.

— Unde era?

— Cred că a fost pe covor. Puneam înapoi lucrurile care fuseseră pe canapea, iar asta s-a agăţat de mâneca unui pulover. Nu fusese acolo când am luat hainele de pe canapea – le-am examinat bine pe toate, adu-ţi aminte, să vedem dacă avea vreuna sânge pe ea. Pesemne că s-a luat pe pulovăr de pe jos.

— Ce culoare are puloverul?

Ştiam deja că mi-aş fi amintit dacă garderoba lui Conor Brennan ar fi inclus tricotaje roz trandafiriu.

— Verde. Kaki, poate.

Iar covorul era crem, cu verde murdar şi pânze de păianjen galbene. Băieţii lui Larry ar fi putut să-l examineze cu lupele, în căutarea unui firicel roz potrivit, şi să nu găsească nimic. Ştiusem unde era potriveala din momentul în care văzusem unghia.

— Şi cum ai interpretat ce-ai găsit?

S-a lăsat tăcerea. Richie se uita în gol.

— Detectiv Curran!

— Unghia – forma şi lacul – se potriveşte cu cele ale lui Jenny Spain. Lâna care e prinsă în ea…

Un colţ al gurii lui a fost cuprins de spasme.

— Mi se pare că se potriveşte cu broderia de pe perna cu care a fost sufocată Emma.

Fibra udă pe care Cooper i-a scos-o din gât, în timp ce-i

ţinea falca plăpândă deschisă între degetul mare şi arătător.

— Şi cum ai interpretat asta?

— Că Jennifer Spain ar putea să fie omul nostru, a răspuns Richie uniform şi foarte liniştit.

— Nu ar putea. E.

Şi-a mişcat neliniştit umerii pe uşă.

— Nu e clar. Ar fi putut să ia lâna altfel. Mai devreme, când o culcase pe Emma…

— Jenny avea grijă de ea. Niciun fir de păr nelalocul lui. Crezi că ar fi lăsat o unghie ruptă să i se agaţe toată seara, ducându-se la culcare cu ea încă zimţată? Ar fi lăsat o bucată de lână prinsă în ea cu orele?

— Sau ar fi putut s-o fi luat de la Pat. El ia o bucăţică de lână pe pijama când foloseşte perna pe Emma, apoi, când se luptă cu Jenny, ea îşi rupe o unghie, lâna se prinde în ea…

— Acea fibră anume, din mii şi mii, în pijamaua lui, de pe propria pijama, de peste tot, din bucătărie. Care sunt şansele?

— S-ar putea întâmpla. Nu putem să-i punem totul în spinare lui Jenny. Cooper a fost absolut sigur, îţi aminteşti? Leziunile ei n-au fost autoinduse.

— Ştiu, am zis eu. Am să vorbesc cu ea.

Simţeam ca pe un baston în spatele genunchilor gândul că trebuia să mă ocup de lumea din afara acelei încăperi. M-am lăsat greu pe scaun. Nu mai puteam să mai stau în picioare.

Richie a înţeles asta: *„Am să vorbesc cu ea Eu,* nu *Noi”*. A deschis gura, apoi a închis-o din nou, căutând întrebarea potrivită.

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat eu.

Am auzit nota aspră de durere, dar nu mi-a păsat.

Ochii lui Richie s-au ferit de-ai mei. A îngenuncheat şi a început să culeagă hârtiile care-i scăpaseră din mână.

— Fiindcă am ştiut ce vrei să faci, a răspuns el.

— Ce? S-o arestez pe Jenny? Să nu-l acuz pe Conor de o crimă triplă pe care n-a comis-o? Ce, Richie? Ce parte din asta e aşa de groaznică, încât, pur şi simplu, n-ai putut să laşi să se întâmple?

— Nu groaznică. Doar… Arestarea ei. Nu ştiu, omule. Nu

sunt sigur că asta trebuie să facem.

— Asta *facem.* Arestăm ucigaşi. Dacă ai o problemă cu fişa postului, ar trebui să-ţi iei dracului altă slujbă.

Asta l-a făcut pe Richie să se ridice din nou în picioare.

— Uite, de-asta nu ţi-am zis. Ştiam că aşa ai să spui. Ştiam. Cu tine, omule, totul e alb şi negru. Nicio întrebare. Doar aplici regulile şi te duci acasă. A trebuit să mă gândesc la asta fiindcă ştiam că în clipa în care-ţi spun are să fie prea târziu.

— Să dea dracu' dacă nu e alb şi negru. Îţi omori familia, te duci la închisoare. Unde naiba vezi tu nuanţe de cenuşiu?

— Jenny e în iad. Fiecare clipă din viaţa ei are să simtă genul de durere la care nici nu vreau să mă gândesc. Crezi că închisoarea are s-o pedepsească mai rău decât orice e în capul ei? Ea nu mai poate să facă nimic, şi nici noi, ca să îndrepte ce-a făcut, şi nu trebuie s-o închidem ca s-o împiedicăm să facă asta din nou. Ce impact o să aibă în cazul ăsta o condamnare pe viaţă?

Aici m-am gândit că era talentul lui Richie, darul lui special: să convingă martori şi suspecţi să creadă, oricât de absurd şi imposibil ar fi fost, că el îi vedea ca pe nişte fiinţe omeneşti. Fusesem atât de impresionat de cum convinsese familia Gogan că pentru el erau mai mult decât nişte ticăloşi enervanţi oarecare, de cum îl convinsese pe Conor Brennan că era mai mult decât un alt animal sălbatic pe care trebuia să-l luăm de pe stradă. Ar fi trebuit să fi ştiut din noaptea aia din ascunzătoare, când deveniserăm doar doi tipi care stăteau de vorbă, ar fi trebuit să fi ştiut atunci şi ar fi trebuit să fi văzut pericolul: nu era o prefăcătorie.

— Deci, de-asta ai fost pentru acuzarea lui Pat Spain. Şi eu care credeam că totul era în numele adevărului şi al dreptăţii. Prost mai sunt.

Richie a avut delicateţea să roşească.

— N-a fost asta. La început am crezut sincer că fusese el – Conor nu mă convinsese, părea că fusese altcineva. Şi apoi, când am văzut năzbâtia asta acolo, m-am gândit…

Vocea i s-a stins.

— Ideea de a o aresta pe Jenny ţi-a ofensat sensibilităţile

delicate, însă te-ai gândit că, pur şi simplu, ar putea să fie o idee proastă să-l arunci pe Conor în închisoare pe viaţă pentru ceva ce n-a făcut. Drăguţ din partea ta să-ţi pese. Deci, ai decis să găseşti o modalitate de a arunca tot necazul pe Pat. Micul şi minunatul spectacol de ieri, cu Conor. Acolo încercai să-l aduci. Şi el a fost cât pe ce să muşte. Pesemne că ţi-a stricat ziua când a hotărât să nu înghită momeala.

— Pat e *mort,* omule. Asta nu-i mai poate face rău. Ştiu ce-ai zis, că toţi au să-l creadă criminal. Dar adu-ţi aminte ce-a scris pe forum, că nu voia decât să aibă grijă de Jenny. Dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, ce crezi că ar fi ales? Să ia vina asupra lui sau s-o trimită pe ea la închisoare pe viaţă? Ar fi cerşit în faţa noastră să-l numim criminal, omule. Ne-ar fi implorat în genunchi.

— Şi asta ai făcut şi cu femeia Gogan. Şi cu Jenny. Tot rahatul că Pat şi-ar fi pierdut mai mult cumpătul, că ar fi avut o cădere nervoasă a fost de teamă că ţi-ar face rău… Ai încercat s-o faci pe Jenny să-l arunce pe Pat sub un autobuz. Doar că se dovedeşte că un criminal triplu are mai mult simţ al onoarei decât tine.

Faţa lui Richie s-a aprins luminoasă. N-a răspuns.

— Să admitem pentru o clipă că facem cum zici. Aruncăm năzbâtia aia în tocător, dăm vina pe Pat, închidem dosarul şi o lăsăm pe Jenny să iasă din spital. Ce crezi că se întâmplă în continuare? Orice s-a petrecut rău în noaptea aia, ea şi-a iubit copiii. Şi-a iubit soţul. Ce crezi c-o să facă în clipa în care o să fie îndeajuns de puternică?

Richie a pus rapoartele pe masă, la o distanţă sigură de plic, şi a îndreptat marginile teancului.

— Are să-şi termine treaba.

— Da, am confirmat eu.

Lumina ardea aerul, transformând camera într-o ceaţă albă, în aer atârnând un set de contururi incandescente.

— Exact asta are să facă. Şi de data asta n-are să dea greş. Dacă o lăsăm să iasă din spital, în patruzeci şi opt de ore are să fie moartă.

— Da. Probabil.

— Cum naiba poţi să trăieşti cu asta?

Un umăr a părut să se ridice cumva.

— E răzbunare? Merită să moară, noi n-avem pedeapsa cu moartea, ce naiba, las-o s-o facă singură. La asta te gândeşti?

Ochii lui Richie au venit să-i întâlnească pe-ai mei.

— E cea mai bună opţiune care i-a mai rămas, a spus el.

Aproape m-am ridicat de pe scaun şi l-am apucat de pieptul cămăşii.

— *Nu poţi să spui asta.* Jenny mai are de trăit cât? Cincizeci? Şaizeci de ani? Crezi că cel mai bine ar fi dacă s-ar duce în baie şi şi-ar tăia venele?

— Şaizeci de ani, da, poate. Jumătate din ei în închisoare.

— Care e cel mai bun loc pentru ea. Femeia are nevoie de tratament, de terapie, de medicamente, habar n-am eu, dar medicii ştiu. Dacă e înăuntru, o să primească toate astea. Are să-şi plătească datoria faţă de societate, are să-şi repare capul şi are să iasă având în faţă un alt fel de viaţă.

Richie a clătinat tare din cap.

— Nu, n-are să fie aşa. N-are să fie. Eşti nebun? Nu mai are niciun viitor. Şi-a omorât *copiii.* I-a sufocat până când a simţit că au încetat să se lupte. Şi-a înjunghiat soţul şi apoi a zăcut acolo cu el, în timp ce el sângera. Niciun doctor din *lume* nu poate să repare asta. Ai văzut-o în ce stare era. E deja plecată, omule. Dă-i drumul. Ai un pic de milă.

— Vrei să vorbim despre milă? Jenny Spain nu e singură în povestea asta. Ţi-o aminteşti pe Fiona Rafferty? Ţi-o aminteşti pe mama lor? De ele n-ai pic de milă? Gândeşte-te la ce-au pierdut deja. Pe urmă uită-te la mine şi spune-mi că merită s-o piardă şi pe Jenny.

— Ele nu merită *nimic* din asta. Crezi că le-ar fi mai uşor dacă ar şti ce-a făcut? Ele pierd oricum. Cel puţin aşa se termină cu asta.

— Nu se termină, am zis eu.

Când am rostit cuvintele, am rămas fără respiraţie, golit, ca şi cum pieptul mi se împăturise în sine.

— Pentru ele, n-o să se termine niciodată.

Asta i-a închis gura lui Richie. S-a aşezat vizavi de mine şi

şi-a privit degetele aranjând rapoartele, din nou şi din nou.

— Datoria ei faţă de societate, a adăugat el după un timp. Nu ştiu ce înseamnă asta. Spune-mi pe cineva care o duce mai bine dacă stă Jenny în închisoare douăzeci şi cinci de ani.

— Taci dracului din gură! Nici măcar nu trebuia să ajungi să *pui* întrebarea asta. Judecătorul dă sentinţele, nu noi. Aşa *funcţionează* blestematul ăsta de sistem. Îi împiedică pe micii imbecili aroganţi ca tine să se joace de-a Dumnezeu împărţind condamnări la moarte de câte ori li se năzare. Trebuie doar să respecţi blestematele de reguli, să predai blestematele de probe şi să laşi blestematul de sistem să-şi facă treaba. Nu ajungi s-o pierzi pe Jenny Spain.

— Nu e vorba s-o pierd. S-o faci să-şi petreacă ani în astfel de durere… Asta e tortură, omule. Nu e bine.

— Nu. Crezi *tu* că nu e bine. Cine ştie de ce crezi asta? Fiindcă ai dreptate sau fiindcă ţi-a frânt inima cazul ăsta, fiindcă te simţi vinovat ca dracu, fiindcă Jenny îţi aminteşte de Miss Kelly, care ţi-a fost învăţătoare când aveai cinci ani? De-asta, printre altele, avem reguli, Richie. Deoarece nu poţi să ai încredere în propria minte să-ţi spună ce e bine şi ce e rău. Nu despre aşa ceva. Dacă faci o greşeală, consecinţele sunt prea mari şi prea oribile fie şi numai să te gândeşti, darămite să trăieşti cu aşa ceva. Regulile spun s-o trimitem pe Jenny la închisoare. Orice altceva e o prostie.

A clătinat din cap.

— Tot nu e bine. Am să mă încred în propriul instinct de data asta.

Aş fi putut să fi râs sau să fi urlat.

— Da? Uită-te unde te-a adus asta. Regula zero, Richie, regula care pune capăt tuturor regulilor: mintea ta e varză. E o porcărie slabă, pulbere, terminată, care o să te lase baltă în orice moment prost. Nu crezi că mintea surorii mele i-a zis că face ce trebuie când te-a urmărit acasă? Nu crezi că Jenny a crezut că face ce trebuie luni seara? Dacă ai încredere în mintea ta, te ia dracu', şi te ia dracu' rău. Fiecare chestie pe care am făcut-o cum trebuie în viaţa mea s-a întâmplat fiindcă n-am avut încredere în mine.

Richie a ridicat capul să se uite la mine. A avut nevoie de un efort.

— Sora ta mi-a povestit despre mama ta.

În clipa aia aproape că eram să-l pocnesc în faţă. L-am văzut pregătindu-se pentru asta, am desluşit explozia de teamă sau de speranţă. Tăcerea s-a prelungit până în momentul în care pumnul mi s-a descleştat şi am putut să respir din nou.

— Ce ţi-a povestit, mai precis?

— Că mama ta s-a înecat în vara în care aveai cincisprezece ani. Când ai voştri erau la Portul Sfărâmat.

— Ţi-a relatat din întâmplare şi maniera morţii?

Nu se mai uita la mine.

— Da. A zis că mama ta a intrat în apă. Cu scopul ăsta, se pare.

Am aşteptat, dar el terminase.

— Şi tu te-ai gândit că asta înseamnă că am fost la un pas de cămaşa de forţă. Corect?

— Eu n-am…

— Nu, fiule, sunt curios. Dă-i înainte şi spune-mi: cum ai ajuns la concluzia asta? Ai presupus că eram atât de speriat de viaţă, că, dacă mergeam un kilometru în Portul Sfărâmat, aş fi făcut vreun fel de cădere nervoasă? Ai presupus că nebunia e ereditară, şi s-ar putea să simt brusc nevoia să mă dezbrac şi să încep să ţip despre oamenii-şopârlă de pe acoperişuri? Erai îngrijorat că o să-mi explodeze creierul pe schimbul tău? Cred că merit să ştiu.

— N-am crezut că eşti nebun. N-am crezut asta niciodată. Dar modul în care te-ai purtat cu Brennan… Asta m-a îngrijorat, chiar înainte… alaltăseară. Ţi-am zis-o, sigur. Am considerat că întreceai măsura.

Mă mânca să împing scaunul pe spate şi să încep să înconjur încăperea, însă ştiam că dacă ajungeam mai aproape de Richie, urma să-l pocnesc şi am ştiut că asta ar fi fost rău, chiar dacă aveam probleme să-mi amintesc de ce. Am rămas pe loc.

— Bine. Aşa ai zis. Şi odată ce ai vorbit cu Dina, te-ai

gândit că ştii de ce. Nu numai asta. Te-ai gândit că ai mână liberă să te joci cu probele. Fraierul ăla, ai chibzuit tu, nebunul ăla bătrân de-i filează o lampă n-are să descopere asta niciodată. E prea ocupat să-şi îmbrăţişeze perna şi să suspine după mami a lui moartă. Aşa e, Richie? Aşa stau lucrurile?

— Nu. *Nu.* M-am gândit…

A respirat o dată rapid, adânc.

— M-am gândit că, poate, o să fim parteneri pentru mult timp. Ştiu că sună gen cine mă cred, dar eu doar… Am simţit că merge bine. Speram…

M-am holbat la el lăsându-l să termine propoziţia. În schimb, a zis:

— Săptămâna asta, oricum, am fost parteneri. Şi parteneri înseamnă că dacă tu ai o problemă, şi eu am o problemă.

— Asta ar fi adorabil, doar că eu *nu* am nicio nenorocită de problemă, cumetre. Sau cel puţin n-am avut până nu te-ai decis tu să faci pe deşteptul cu probele. Mama mea nu are *nimic* de-a face cu asta. Înţelegi? Ţi-a intrat în cap?

Umerii i s-au răsucit.

— Doar ziceam aşa. M-am gândit că poate… Văd de ce nu-ţi place ideea ca Jenny să-şi termine treaba.

— Nu-mi place ideea ca *oamenii să fie naibii omorâţi.* De către ei înşişi sau de către altcineva. Asta *fac* eu aici. Asta nu necesită o explicaţie psihologică profundă. Partea care cerşeşte după un terapeut bun e aia în care stai acolo susţinând că ar trebui s-o ajutăm pe Jenny Spain să sară în cap de pe o clădire înaltă.

— Haide, omule. Asta e o prostie. Nu zice nimeni s-o ajutăm. Spun doar să… lăsăm natura să-şi urmeze cursul.

Într-un fel, a fost o uşurare. Una mică, amară, totuşi o uşurare. N-ar fi ajuns niciodată detectiv. Dacă n-ar fi fost asta, dacă n-aş fi fost prost, slab şi îndeajuns de jalnic pentru a vedea doar ce voiam să văd şi să las celelalte detalii să scape printre degete, mai devreme sau mai târziu ar fi fost altceva.

— Eu nu sunt David afurisitul de Attemborough[69]. Nu stau pe spate pe margine şi mă uit cum *natura îşi urmează cursul.*

Dacă m-aş surprinde vreodată gândind aşa, eu aş fi ăla care şi-ar căuta o clădire înaltă.

Am auzit scurta atingere răutăcioasă de dezgust din vocea mea şi l-am văzut pe Richie tresărind, însă n-am simţit decât o plăcere rece.

— Criminalul e natura. N-ai observat asta? Oameni mutilându-se reciproc, violându-se reciproc, ucigându-se reciproc, făcând tot ce fac animalele: asta e natura în acţiune. Natura e diavolul cu care mă lupt, cumetre. Natura e cel mai mare duşman al meu. Dacă nu e şi al tău, atunci ai greşit blestemata de căruţă.

Richie n-a răspuns. Ţinea capul în jos şi îşi trecea o unghie peste masă în modele geometrice agitate, invizibile – mi l-am amintit desenând pe geamul camerei de observare, ca şi cum ar fi fost cu mult, mult timp în urmă.

— Deci, ce-ai de gând să faci? a întrebat el după o clipă. Predăm plicul la camera de probe ca şi cum nimic nu s-a întâmplat vreodată, apoi îl luăm de-acolo?

— *Tu,* nu *noi,* am răspuns eu. Chiar dacă aşa procedez eu, n-am de-ales. Când a venit Dina aici de dimineaţă, eu încă nu ajunsesem. I-a dat asta lui Quigley, în schimb.

Richie s-a holbat la mine.

— Of, la naiba! a exclamat el cu respiraţia tăiată.

— Da. Of, la naiba. Crede-mă, Quigley n-are nicio intenţie să lase asta să-i scape. Ce ţi-am zis în urmă cu doar câteva zile? *„Lui Quigley i-ar plăcea la nebunie să aibă o şansă să ne arunce pe amândoi sub un autobuz. Nu te lăsa în mâinile lui.”*

S-a albit şi mai tare. O parte sadică din mine, târându-se afară din beciul său întunecat, fiindcă nu mai aveam pic de energie s-o ţin încuiată, se bucura la nebunie să-l vadă aşa.

— Ce facem? a întrebat Richie.

Vocea îi tremura. Avea palmele întoarse spre mine, ca şi cum eu eram eroul strălucitor care ar fi putut să pună ordine în dezordinea asta hidoasă, să facă totul să dispară.

— *Noi* nu facem nimic. Tu te duci acasă.

Richie m-a privit nesigur, încercând să înţeleagă ce voiam să spun.

Încăperea rece îl făcea să tremure în cămaşă, dar el nu părea să observe.

— Ia-ţi lucrurile şi du-te acasă. Stai acolo până îţi spun să vii înapoi. Poţi să-ţi foloseşti timpul gândindu-te cum să-ţi justifici acţiunile în faţa superiorului, dacă vrei, deşi mă îndoiesc că are să-ţi fie de vreun folos.

— Ce-ai de gând să faci?

M-am ridicat, sprijinindu-mi greutatea pe masă ca un om bătrân.

— Asta nu e treaba ta.

— Ce-are să se întâmple cu mine? a mai întrebat Richie după o clipă.

Un singur lucru mic spre cinstea lui: era prima dată când întreba.

— O să redevii poliţist în uniformă. O să rămâi acolo.

Încă ţineam ochii în jos, la mâinile mele plantate pe masă, însă cu coada ochiului l-am văzut dând din cap, în mod repetat, fără noimă, încercând să-şi dea seama tot ce însemna asta.

— Ai avut dreptate. Am lucrat bine împreună. Am fi ajuns parteneri buni.

— Da, a zis Richie.

Valul de durere din glasul lui aproape m-a zguduit pe picioare.

— Am fi ajuns.

Şi-a luat teancul de rapoarte şi s-a ridicat, dar nu s-a îndreptat spre uşă. N-am înălţat privirea.

— Vreau să-mi cer scuze, a spus el după un minut. Ştiu că e frecţie la piciorul de lemn în stadiul ăsta, totuşi îmi pare foarte, foarte rău. Pentru tot.

— Du-te acasă.

Am continuat să mă holbez la mâini, până când mi-am pierdut concentrarea şi s-au transformat în chestii albe ciudate, chircite pe masă, deformate şi viermănoase, aşteptând să se năpustească. În cele din urmă, am auzit uşa închizându-se.

Lumina m-a înconjurat pieziş din toate direcţiile, ricoşată

din deschizătura de plastic a plicului, ca să-mi străpungă ochii. Nu mai fusesem niciodată într-o încăpere care se simţea atât de feroce luminoasă sau atât de goală.

18

Fuseseră atât de multe. Încăperi prăpădite din mici staţiuni montane de la ţară, mirosind a mucegai şi a picioare. Camere de zi ticsite cu tapiţerie înflorată, icoane surâzând prosteşte, toate medaliile strălucitoare ale respectabilităţii. Bucătării în apartamente închiriate de la stat, unde copilul se smiorcăie din cauza unei sticle de Coca-Cola şi scrumiera se revarsă pe masa cu cruste de cereale. Propriile camere de interviu, în continuare ca nişte sanctuare, atât de familiare, că şi legat la ochi aş fi putut să pun mâna pe bucata aia de graffiti care se conturează pe perete. Sunt camerele în care am stat ochi în ochi cu un criminal şi am zis: *„Tu. Tu ai făcut-o”.*

Mi-o amintesc pe fiecare. Le-am strâns într-o colecţie de carduri bogat colorate care să fie păstrată în catifea şi răsfoită când ziua e prea lungă pentru somn. Ştiu cum simţeam aerul rece sau cald pe piele, cum lumina înmuia vopseaua galbenă ponosită sau aprindea albastrul unei căni, unde ecourile vocii mele urcau în colţuri înalte sau cădeau înăbuşite de perdelele grele şi ciocăneau ornamentele din porţelan. Ştiu granulaţia scaunelor din lemn, legănarea unei pânze de păianjen, picurarea uşoară a unui robinet, flexibilitatea covorului sub pantofii mei. *În casa tatălui meu sunt multe locaşuri:* dacă dobândesc unul, are să fie dintre cele pe care le-am construit în camerele astea.

Am iubit întotdeauna simplitatea. *„Cu tine, totul e alb şi negru”,* zisese Richie ca o acuzaţie. Dar adevărul e că aproape fiecare caz de crimă e dacă nu simplu, capabil de simplitate, şi asta nu e numai necesar, ci îţi taie răsuflarea, că dacă există miracole, atunci ăsta e unul. În camerele astea, vasta încurcătură de umbre batjocoritoare a lumii arde, toate griurile sale înşelătoare sunt perfecţionate în puritatea puternică a unei lame goale, cu două tăişuri: cauză şi efect, bine şi rău. Pentru mine, camerele astea sunt frumoase. Păşesc în ele în felul în care un boxer intră în ring: concentrat, invincibil, sigur pe sine.

Camera de spital a lui Jenny Spain era singura de care mi-a fost frică vreodată. N-aş putea să precizez dacă din cauza întunericului din interior, care era cel mai şlefuit pe care-l întâlnisem vreodată, sau fiindcă ceva îmi spunea că nu era şlefuit deloc, că umbrele alea încă se intersectau şi se multiplicau, şi că de data asta n-aveam cum să le fac să se oprească.

Jenny şi Fiona erau acolo amândouă. Când am deschis uşa, au întors capetele, dar nu s-a întrerupt nicio conversaţie în mijlocul frazei. Nu vorbeau, doar stăteau acolo, Fiona lângă pat, pe un scaun din plastic subdimensionat, cu mâna împreunată cu a lui Jenny pe pătura roasă. M-au privit cu feţele uscăţive asprite de şanţuri în care se stabilise ferm durerea, cu ochii albaştri goi. Cineva găsise o modalitate să-i spele părul lui Jenny – fără placa de îndreptat, era moale şi jucăuş ca de fetiţă – şi bronzul ei fals dispăruse, făcând-o să arate chiar mai palidă decât Fiona. Pentru prima dată, am văzut o asemănare acolo.

— Îmi pare rău că vă deranjez, am zis eu. Doamnă Rafferty, trebuie să schimb câteva cuvinte cu doamna Spain.

Mâna Fionei s-a prins strâns în jurul mâinii lui Jenny.

— Stau şi eu.

Ştia.

— Mă tem că nu se poate.

— Atunci, nu vrea să discute cu tine. Oricum, nu e deloc în stare să vorbească. N-am să te las s-o intimidezi.

— N-am de gând să intimidez pe nimeni. Dacă doamna Spain vrea ca un avocat să fie prezent în timpul interviului, poate să solicite unul, însă nu pot să permit prezenţa nimănui altcuiva în cameră. Sunt sigur că înţelegi.

Jenny şi-a retras mâna, cu blândeţe, şi a pus-o pe-a Fionei pe braţul scaunului.

— E-n regulă, a zis ea. Sunt bine.

— Nu, *nu* eşti.

— Sunt. Serios, sunt.

Medicii reduseseră analgezicele. Mişcările lui Jenny încă păreau subacvatice şi faţa ei părea nefiresc de calmă, aproape

moale, ca şi cum nişte muşchi cruciali fuseseră retezaţi, totuşi ochii i se concentrau şi cuvintele îi ieşeau încet şi subţiri, dar clare. Era suficient de lucidă ca să dea o declaraţie, dacă o împingeam atât de departe.

— Du-te, Fi. Vino repede înapoi.

Am ţinut uşa deschisă până când Fiona s-a ridicat, fără tragere de inimă, şi şi-a luat haina de pe scaun.

— Te rog să te întorci, am anunţat-o eu în timp ce se îmbrăca. Trebuie să vorbesc şi cu tine odată ce termin aici cu sora ta. E important.

Fiona n-a răspuns. Ochii ei erau încă pe Jenny. Când Jenny a dat din cap, Fiona a trecut pe lângă mine şi a ieşit pe coridor.

Am aşteptat până am fost sigur că a plecat înainte să închid uşa.

Mi-am pus servieta jos, lângă pat, mi-am scos paltonul şi l-am agăţat în spatele uşii, am tras scaunul atât de aproape de Jenny, că-i împungeam pătura cu genunchii.

M-a privit obosită, nepăsătoare, ca şi cum eram doar un alt medic zburlindu-mă în jurul ei cu chestii care piuie, sclipesc şi jenează. Stratul gros de bandaj de pe obrazul ei fusese înlocuit cu o bandă subţire, curată. Purta ceva moale şi albastru, un tricou sau o bluză de pijama, cu mâneci lungi, care i se înfăşurau în jurul mâinilor. Un tub subţire de cauciuc îi intra în mânecă dintr-o pungă atârnată. În afara ferestrei, un copac înalt fila morişti de frunze strălucitoare pe fundalul unui cer rarefiat, albastru.

— Doamnă Spain. Cred că trebuie să vorbim.

M-a privit, sprijinindu-şi capul înapoi pe pernă. Mă aştepta cu răbdare să termin şi să plec, s-o las să se hipnotizeze cu frunzele în mişcare până se dizolva în ele, o sclipire de lumină zvârcolită, o respiraţie de briză, dispărută.

— Cum te simţi?

— Mai bine. Mulţumesc.

Arăta mai bine. Buzele i se uscaseră de aerul spitalului, dar răguşeala groasă îi dispăruse din voce, lăsându-i-o ascuţită şi dulce ca de fată, şi nu mai avea ochii roşii. Se oprise din

plâns. Dacă ar fi fost înnebunită de durere, urlând, aş fi fost mai puţin speriat de ea.

— Îmi pare bine să aud. Când planifică medicii să te lase să pleci acasă?

— Au zis că, poate, poimâine. Poate răspoimâine.

Aveam mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Ceasul care ticăia şi apropierea ei mă băteau la cap să mă grăbesc.

— Doamnă Spain, am venit să-ţi spun că au fost înregistrate unele progrese în cadrul anchetei. Am arestat pe cineva pentru atacul asupra ta şi a familiei tale.

Asta a aprins o sfârâială speriată de viaţă în ochii lui Jenny.

— Nu ţi-a spus sora ta?

A clătinat din cap.

— Aţi…? Pe *cine* aţi arestat?

— Asta s-ar putea să vină ca un mic şoc, doamnă Spain. E cineva cunoscut – cineva de care aţi fost apropiaţi o lungă perioadă.

Sfârâiala s-a aprins, a erupt în frică.

— Poţi să-mi spui un motiv pentru care Conor Brennan ar vrea să facă rău familiei tale?

— *Conor?*

— L-am arestat pentru crime. Are să fie acuzat weekendul ăsta. Îmi pare rău.

— Of, Doamne… Nu, nu, nu, nu. Aţi înţeles totul greş*it*. *Conor* nu ne-ar face rău. El nu face rău nimănui, niciodată.

Jenny se lupta să se ridice de pe pernă. A întins o mână spre a mea, cu tendoanele ieşite în afară, ca de femeie bătrână, şi i-am văzut unghiile rupte.

— Trebuie să-i daţi drumul.

— Crezi sau nu, sunt de acord cu tine în privinţa asta. Nici eu nu cred că Brennan e un criminal. Din păcate însă, toate dovezile îl incriminează, şi el a mărturisit crimele.

— *A mărturisit?*

— Nu pot să ignor asta. Cu excepţia cazului în care cineva poate să-mi dea dovada concretă că nu Conor ţi-a ucis familia, n-am de ales, trebuie să formulez acuzaţiile împotriva lui – şi, crede-mă, cazul va sta în picioare la tribunal. Conor o să zacă

în închisoare pentru foarte mult timp.

— Eu am fost acolo. N-a fost el. E îndeajuns de beton?

— Am crezut că nu-ţi aminteşti noaptea aia, am rostit eu cu blândeţe.

Asta doar a zăpăcit-o pentru o clipă.

— Nu-mi amintesc. Şi dacă ar fi fost Conor, mi-aş fi amintit asta. Deci, n-a fost.

— Am mai trecut prin genul ăsta de joc, doamnă Spain. Sunt aproape sigur că ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aia, şi foarte sigur că şi tu ştii. Şi sunt destul de sigur că nimeni altcineva în viaţă nu ştie, cu excepţia lui Conor. Asta te face singura persoană care poate să-l scoată din încurcătură. Dacă nu vrei să fie condamnat pentru crimă, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Din ochii lui Jenny au pornit lacrimile. A clipit să le reţină.

— Nu-mi amintesc.

— Stai un minut şi gândeşte-te ce-i faci lui Conor dacă vei continua aşa. Ţine la tine. V-a iubit pe tine şi pe Pat foarte mult timp – cred că ştii cât de mult te iubeşte. Cum o să se simtă când o să vadă că eşti dispusă să-l laşi să-şi petreacă restul vieţii în închisoare pentru ceva ce n-a tăcut?

Gura i s-a mişcat şi pentru o clipă am crezut că am biruit-o, însă apoi s-a rigidizat.

— N-are să meargă la închisoare. N-a făcut nimic rău. O să vezi.

Am aşteptat, dar terminase. Eu şi Richie avuseserăm dreptate. Îşi planificase înşelăciunea. Îi păsa de Conor, numai că şansa ei la moarte însemna mai mult pentru ea decât orice lăsa în viaţă.

M-am aplecat peste servietă, am deschis-o şi am scos desenul Emmei, cel pe care-l găsisem ascuns în apartamentul lui Conor. L-am pus pe pătura de pe genunchii lui Jenny. Pentru o clipă, mi s-a părut că simţeam miros dulce şi răcoros de lemn şi mere proaspăt culese.

Jenny a strâns tare din ochi. Când i-a deschis, a privit din nou pe fereastră, cu trupul răsucit departe de la desen, ca şi cum acesta ar fi putut să sară la ea.

— Emma l-a desenat cu o zi înainte să moară, am precizat eu.

Din nou, spasmul acela convulsionându-i ochii închişi. Apoi nimic. Se uita la frunzele care se răsuceau în lumină ca şi cum n-aş fi fost acolo.

— Ce animal e în copac?

Absolut nimic de data asta. Tot ce-i mai rămăsese lui Jenny se mobiliza să mă respingă. Curând avea să nu mă mai audă.

M-am aplecat atât de aproape, încât am simţit mirosul floral al chimicalelor din şamponul ei. Apropierea de ea mi-a făcut firele de păr să mi se ridice pe ceafă într-un val lent de frig. Era ca şi cum stăteam obraz lângă obraz cu un spectru.

— Doamnă Spain!

Mi-am pus degetul pe plicul din plastic cu probe, pe chestia sinuoasă şi neagră aşezată pe o cracă. Îmi zâmbea cu ochi portocalii, cu gura largă din care se vedeau dinţii albi triunghiulari.

— Uită-te la desen, doamnă Spain. Spune-mi ce e asta.

Respiraţia mea pe obrazul ei i-a făcut genele să tresară.

— O pisică.

Asta bănuisem şi eu. Nu-mi venea să cred că o văzusem vreodată ca pe ceva moale, inofensiv.

— Voi nu aveţi pisică. Nici vreunul dintre vecini.

— Emma şi-a dorit una. Deci a desenat una.

— Asta nu mi se pare că arată a animal de companie de pluş. Ci mai degrabă a animal sălbatic. A ceva sălbatic. Nu a ceva ce vreo fetiţă ar vrea să strângă în braţe în patul ei. Ce e, doamnă Spain? Nurcă? Gluton? Ce?

— Nu ştiu. Ceva inventat de Emma. Ce contează?

— Contează fiindcă, din ce-am auzit despre Emma, ei îi plăceau lucrurile frumoase. Lucrurile moi, pufoase, roz. Deci de unde a apărut cu ceva de genul ăsta?

— Habar n-am. De la şcoală, poate. De la televizor.

— Nu, doamnă Spain. A găsit asta acasă.

— Ba *nu.* Nu mi-aş fi lăsat copiii lângă un animal sălbatic. Haide, uită-te prin casa noastră. N-ai să găseşti ceva care să semene.

— Am găsit deja. Ştiai că Pat posta pe forumuri de discuţii de pe internet?

Jenny a răsucit capul atât de repede, că am tresărit. S-a uitat la mine cu ochii îngheţaţi larg deschişi.

— Ba nu.

— I-am găsit postările.

— Nu, nu. Pe internet, oricine poate să spună că e oricine. Pat nu intra pe internet. Doar ca să-i trimită vreun e-mail fratelui său şi să caute locuri de muncă.

Începuse să tremure, un mic tremur de neoprit care-i făcea capul şi mâinile să se mişte ciudat.

— Am găsit postări de pe calculatorul vostru de acasă, doamnă Spain. Cineva a încercat să şteargă istoricul browser-ului, numai că n-a făcut o treabă foarte bună. Băieţii noştri au reuşit, în cel mai scurt timp, să recupereze informaţiile. Cu luni înainte să moară, Pat a căutat modalităţi să prindă sau cel puţin să identifice prădătorul care trăia în pereţii casei.

— Asta era o glumă. Era plictisit, avea timp – se prostea pe-acolo doar ca să vadă ce-ar zice lumea pe internet. Asta-i tot.

— Şi capcana de lup din pod? Găurile din pereţi? Monitoarele video? Şi astea erau tot glume?

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Găurile din pereţi s-au întâmplat, pur şi simplu. Casele alea sunt construite de tot rahatul, toate se desfac în bucăţi – monitoarele erau doar pentru joaca lui Pat şi a copiilor, doar ca să vadă dacă…

— Doamnă Spain, ascultă-mă. Suntem singuri aici. Nu înregistrez nimic. Nu ţi-am citit drepturile. Nimic din tot ce declari nu poate să fie folosit ca probă.

Mulţi detectivi practică regulat jocul ăsta de noroc, pariind că dacă suspectul vorbeşte o dată, a doua oară o să-i vină mai uşor, sau că mărturisirea inutilizabilă o să le indice ceva care le poate fi de folos. Nu-mi plac jocurile de noroc, însă n-aveam nimic şi nici timp de pierdut. Jenny n-avea să-mi ofere niciodată o mărturisire din poziţie de acuzată nici într-o sută de ani. N-aveam nimic să-i ofer pe care să-l vrea mai mult decât răcoarea dulce a lamei de ras, focul curăţitor al otravei de furnici, chemarea mării, şi nimic de fluturat care să fie mai

înspăimântător decât gândul la şaizeci de ani pe acest pământ.

Dacă mintea ei îi arăta chiar cea mai mică şansă pentru un viitor, n-ar fi avut niciun motiv să-mi spună absolut nimic, indiferent dacă asta o trimitea sau nu la închisoare. Dar ştiu asta despre cei pregătiţi să se îndrepte spre marginile propriilor vieţi: vor ca o persoană anume sau mai multe să ştie cum au ajuns acolo. Poate că vor să ştie asta când ei se dizolvă în pământ şi apă, astfel încât acel ultim fragment să fie salvat, păstrat într-un colţ al minţii cuiva. Sau, poate, nu doresc decât o şansă să arunce asta pulsând şi sângerând în mâinile altcuiva, ca să nu-i tragă în jos pe drum.

Vor să-şi lase poveştile în urmă. Nimeni pe lume nu ştie asta mai bine ca mine.

Asta era singura chestie pe care o aveam de oferit lui Jenny Spain: un loc unde să-şi depună povestea. Aş fi stat acolo în timp ce albastrul cerului se întuneca în noapte, aş fi stat acolo în timp ce peste dealuri, în Portul Sfărâmat, lumânarea din dovlecii zâmbitori se stingea şi luminile de Crăciun începeau să-şi sclipească provocatoarea celebrare, dacă atât avea să-i ia să-mi spună. Cât timp vorbea, era în viaţă.

Linişte, în timp ce Jenny lăsa asta să i se învârtă în minte. Tremuratul s-a oprit. Încet, mâinile i s-au desfăcut din mânecile moi şi s-au întins după desenul din poală. Degete i s-au mişcat precum ale unei oarbe peste patru capete galbene, patru zâmbete, cuvântul EMMA scris cu litere mari în colţul de jos.

A zis, doar un fir subţire de şoaptă scurgându-se prin aerul nemişcat:

— Situaţia devenea de nesuportat.

Încet, ca să n-o sperii, m-am lăsat din nou pe spate pe scaun şi i-am lăsat spaţiu. Numai când m-am tras înapoi mi-am dat seama cât de mult mă străduisem să nu respir aerul din jurul ei, şi cât mă ameţise asta.

— Să începem cu începutul, am zis eu.

— Cum a început? a întrebat ea pierdută şi capul i s-a mişcat puternic pe pernă, dintr-o parte în alta. Dacă aş fi ştiut, aş fi putut să evit. Aş fi zăcut aici doar gândindu-mă şi

gândindu-mă. Dar nu pot să pun degetul pe asta.

— Când ai observat prima dată că îl deranja ceva pe Pat?

— Cu mult timp în urmă. În mai? Începutul lunii iunie? I-am zis ceva şi n-a răspuns. Când m-am uitat la el, se holba în gol, ca şi cum asculta la ceva. Sau copiii începeau să facă zgomot şi Pat se întorcea repede şi zicea: „Taci!" – şi când îl întrebam care era problema, fiindcă nu mai era deloc el însuşi, răspundea: „Nu e nimic, doar că am nevoie de un pic de blestemată de pace şi linişte în propria casă. Asta e singura problemă". Erau doar chestii mici – nimeni altcineva nici măcar nu le-ar fi observat – şi el susţinea că era în regulă, numai că eu îl ştiam pe Pat. Îl cunoşteam ca pe mine însămi. Ştiam că era ceva în neregulă.

— Dar nu ştii ce-a fost.

— De unde să ştiu?

Vocea lui Jenny avea brusc o urmă de ton defensiv.

— A zis de câteva ori că auzea zgomote de zgârieturi sus în pod, însă eu n-am auzit niciodată nimic. M-am gândit că era, probabil, o pasăre, care intra şi ieşea. Nu am crezut că era mare chestie – de ce ar fi fost? Cred că Pat era deprimat fiindcă n-avea de muncă.

Între timp, Pat începuse să se teamă tot mai mult că ea credea că el auzea chestii. Considerase de la sine înţeles că animalul pusese stăpânire şi pe mintea ei.

— Era nervos că era şomer?

— Da. Rău de tot. Am fost…

Jenny s-a foit neliniştită în pat, începând să respire ascuţit, ca şi cum o ţinea o rană.

— Am avut probleme din cauza asta. Nu obişnuiam să ne certăm niciodată. Dar lui Pat îi plăcea foarte mult să ne întreţină pe toţi – a fost într-al nouălea cer în luna în care mi-am lăsat serviciul. Era atât de mândru că putea să-şi permită să facă asta pentru mine. Când şi-a pierdut slujba… La început, totul a fost pozitiv. Totul. „Nu-ţi face griji, iubito. Am să găsesc altceva înainte să-ţi dai seama. Du-te şi cumpără-ţi bluza aia nouă pe care ţi-o doreşti şi nu-ţi face griji nicio clipă." Şi eu m-am gândit că are să găsească ceva – adică, e

bun în ceea ce face, munceşte ca un nebun, *sigur* c-o să găsească, nu?

Încă se foia, trecându-şi o mână prin păr, trăgând din ce în ce mai tare de firele încâlcite.

— Aşa *merge.* Toată lumea ştie: n-ai serviciu fiindcă eşti prost în ceea ce faci sau fiindcă nu vrei, de fapt, să ai unul. Şi cu asta basta.

— E recesiune. În timpul unei recesiuni apar excepţii de la cele mai multe reguli.

— Părea *logic* că avea să-şi găsească ceva, înţelegi? Însă lucrurile nu mai erau logice. Nu conta ce merita Pat. Pur şi simplu, nu era niciun loc de muncă pe acolo. Până în momentul în care am început să ne dăm seama, ajunsesem faliţi.

Cuvântul a făcut ca o nouă roşeaţă fierbinte să i se târască în sus pe gât.

— Şi asta v-a doborât pe amândoi.

— Da. Să nu ai bani… e *groaznic.* I-am zis asta odată Fionei, dar ea n-a înţeles. A spus: „Şi ce? Mai devreme sau mai târziu, unul dintre voi o să-şi ia altă slujbă. Până atunci, nu muriţi de foame, aveţi o grămadă de haine, copiii nici măcar nu ştiu diferenţa. O să vă descurcaţi”. Adică, poate pentru ea şi prietenii ei artişti, banii nu reprezintă mare lucru, însă pentru cei mai mulţi dintre noi, cei de aici, din lumea reală, fac, de fapt, diferenţa. Pentru lucruri reale.

Jenny m-a săgetat cu o privire sfidătoare, ca şi cum nu se aştepta ca bătrânul să înţeleagă.

— Ce fel de lucruri?

— Totul. *Totul.* De pildă, înainte obişnuiam să invităm lume la petreceri sau la grătar, în timpul verii, dar nu poţi să *faci* asta dacă nu-ţi permiţi să le dai decât ceai şi biscuiţi Aldi. Poate Fiona da, însă eu aş muri de jenă. Unii dintre cei pe care-i cunosc pot să fie ticăloşi totali şi ar zice: „Of, Doamne, ai văzut eticheta vinului? Ai văzut, SUV-ul a dispărut? Ai văzut-o că purta chestii de anul trecut? Data viitoare când venim, or să poarte treninguri lucioase, or să mănânce numai de la McDonald’s”. Chiar şi cei care n-ar fi aşa ar simţi părere

de rău pentru noi, iar eu n-am vrut asta. Dacă n-am putut s-o facem cum trebuia, n-am făcut-o deloc. Pur şi simplu, n-am mai invitat pe nimeni la noi.

Roşeaţa aia fierbinte i-a acoperit faţa, făcând-o să arate umflată şi bolnăvicioasă.

— Şi nu puteam să ne permitem nici să plecăm. Deci, în principiu, am încetat să mai sunăm lumea – era *umilitor* să porţi o discuţie normală şi frumoasă cu cineva şi apoi, când ei întrebau: „Deci, când vrei să ne întâlnim?”, să fii nevoit să vii cu vreo scuză de genul „Jack are gripă”. Şi, după câteva runde de scuze, oamenii au încetat şi ei să ne mai sune. Şi am fost, de fapt, bucuroasă că au făcut-o – asta a uşurat lucrurile –, însă chiar şi aşa…

— V-aţi simţit izolaţi.

Roşeaţa s-a adâncit, ca şi cum şi asta era ceva ruşinos. Şi-a lăsat capul în jos, astfel că un voal de păr i-a ascuns faţa.

— Aşa e, da. Cu adevărat izolaţi. Dacă am fi fost în oraş, atunci aş fi putut să mă întâlnesc cu alte mame în parc, chestii de genul ăsta, dar acolo… Uneori trecea şi o săptămână întreagă fără să adresez un cuvânt unui alt adult în afară de Pat. Doar „Mulţumesc” la magazin. Când ne-am căsătorit, ieşeam trei, patru nopţi pe săptămână, aveam întotdeauna weekendurile pline, eram *populari*. Iar în perioada de şomaj a lui Pat, în casă, ne uitam unul la altul ca o pereche de rataţi singuratici.

Vocea i se accelera.

— Am început să ne certăm din mărunţişuri, din chestii stupide – cum pliam lucrurile spălate sau cât de tare dădea sonorul la televizor. Şi fiecare lucru se transforma într-o ceartă despre bani – nici nu ştiu cum, însă aşa se întâmpla mereu. Prin urmare, mi-am imaginat ce anume îl deranja pe Pat. Toate astea.

— Nu l-ai întrebat?

— N-am vrut să fiu prea agresivă cu el în privinţa asta. Era, evident, deja o mare problemă. N-am vrut s-o fac şi mai mare. Aşa că doar mi-am zis: *„Bine. OK. Am să fac totul minunat pentru el. Am să-i arăt că ne e bine”.*

Jenny a ridicat bărbia amintindu-şi şi am surprins sclipirea aia de oţel.

— Am avut mereu o casă frumoasă, dar am început s-o menţin în totalitate perfectă, nicio firimitură nicăieri – chiar dacă eram dărâmată, curăţăm toată bucătăria înainte să mă duc la culcare, aşa că atunci când Pat cobora pentru micul dejun, era imaculată. Luam copiii la cules de flori sălbatice, ca să avem ce pune în vaze. Când copiii aveau nevoie de haine, le luam de la second-hand, de pe eBay – haine frumoase, însă Dumnezeule, cu câţiva ani în urmă aş fi *murit* decât să-i îmbrac de la second-hand – şi asta însemna că ne rămâneau destui bani ca să cumpărăm mâncare decentă, care îi plăcea lui Pat, uneori friptură la cină. Cam aşa: „*Uite, totul e în regulă, vezi? Putem să ne permitem foarte bine asta. Nu ne-am transformat în ţigănuşi peste noapte. Suntem încă noi*”.

Probabil că Richie ar fi văzut o prinţesă răsfăţată din clasa de mijloc, a cărei conştiinţă de sine era prea superficială ca să supravieţuiască fără salată pesto şi pantofi de firmă. Eu am văzut un curaj fragil, osândit, care mi-a frânt inima. Am văzut o fată care credea că înălţase o fortăreaţă împotriva mării sălbatice, proptindu-se în uşă cu toate armele ei jalnice, luptându-se de-i ieşea sufletul, în timp ce apa se prelingea peste ea.

— Dar nu era totul OK.

— Nu. Nu era deloc OK. Pe la începutul lunii iulie… Pat a continuat să devină din ce în ce mai nervos, şi mai mult – nu numai că ne ignora pe mine şi pe copii, uita că existam, fiindcă avea ceva imens în minte. A vorbit despre zgomotele din pod de mai multe ori. Chiar s-a echipat cu vechile monitoare de copil, însă tot n-am reuşit să pricep de ce. M-am gândit… băieţi cu dispozitive, ştii? Am crezut că Pat doar găsise modalităţi să-şi umple tot timpul ăla liber. Din faza asta am ştiut că nu-l irita doar lipsa unui loc de muncă, ci… Stătea tot mai mult pe calculator sau pierdea vremea singur la etaj când copiii erau cu mine la parter. Eram speriată că era dependent de vreun fel de porno ciudat sau că avea vreo aventură de-asta on-line, sau că făcea *sexting*[70] cu cineva pe

telefon.

Jenny a scos un sunet la jumătatea distanţei dintre râs şi suspin, aspru şi suficient de mâhnit ca să mă facă să tresar.

— Dumnezeule, dacă ar fi fost doar atât. Probabil că ar fi trebuit să mă uit pe monitorul ăla, dar… nu ştiu. Aveam şi eu problemele mele.

— Intrările prin efracţie.

O mişcare stânjenită din umeri.

— Da. Mă rog, sau ce erau. Cam atunci au început – sau, oricum, atunci am început eu să le observ. Asta m-a făcut să nu mai gândesc cum trebuia. Căutam tot timpul ceva care lipsea sau era mutat din loc, dar dacă aş fi reperat, într-adevăr, ceva, m-aş fi îngrijorat de faptul că nu eram doar paranoică – şi atunci m-am îngrijorat că eram paranoică în legătură cu Pat…

Iar îndoielile Fionei nu ajutaseră. M-am întrebat dacă ea simţise, în adâncul sufletului, că o împingea mai rău pe Jenny să-şi piardă echilibrul, sau dacă fusese onestitate nevinovată. Dacă e în cadrul familiei, e întotdeauna nevinovat.

— Aşa că am încercat să ignor tot şi să-mi văd de treabă. Nu ştiam ce altceva să fac. Am curăţat casa şi mai mult. În clipa în care copiii murdăreau ceva, curăţăm sau spălam – dădeam cu mopul în bucătărie cam de trei ori pe zi. Nu doar ca să-i ridic mai mult moralul lui Pat. Trebuia să păstrez totul perfect, astfel ca, dacă ceva era vreodată mişcat din loc, să ştiu imediat. Adică – o sclipire de precauţie – nu era mare lucru. Cum ţi-am zis înainte, ştiam că, probabil, Pat muta lucrurile şi uita. Doar mă asiguram.

Şi aici crezusem că-l proteja pe Conor. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte că el era implicat. Era absolut sigură că halucina. Nu putea să se gândească decât că exista posibilitatea de coşmar ca medicii să descopere că era nebună şi s-o ţină aici. Îşi proteja cel mai preţios lucru care-i rămăsese: planul ei.

— Am înţeles, am zis eu.

Sub acoperirea schimbării poziţiei, mi-am verificat ceasul. Eram acolo de vreo douăzeci de minute. Mai devreme sau mai

târziu, Fiona – mai ales dacă aveam dreptate în ceea ce o privea – nu mai putea să aştepte.

— Şi apoi…? Ce s-a schimbat?

— Apoi, zise Jenny…

Camera era din ce în ce mai sufocantă, dar ea îşi înfăşurase braţele în jurul corpului, de parcă i-ar fi fost frig.

— …într-o noapte târziu, m-am dus în bucătărie şi Pat dărâmase, practic, calculatorul de pe birou, încercând să se deconecteze de la ce făcea acolo. Aşa că m-am aşezat lângă el şi am zis: „OK, trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Nu-mi pasă ce e, putem să rezolvăm asta, însă trebuie să ştiu”. La început a spus: „OK, totul e bine, am totul sub control, nu-ţi face griji”. Bineînţeles că asta m-a făcut să intru în panică – şi spuneam: „Of, Doamne, ce e? Ce e? Niciunul dintre noi nu se mişcă de la biroul ăsta până nu-mi explici ce se întâmplă”. Şi Pat, când m-a văzut cât eram de speriată, pur şi simplu, a început să *toarne* din el: „N-am vrut să te sperii, am crezut că pot să-l prind, şi tu n-ar fi trebuit nici măcar să ştii…” Şi toate chestiile alea despre nurcă şi dihor, şi oase în pod, şi oameni on-line care au idei…

Jumătatea aia de râs aspru din nou.

— Ştii ceva? Am fost în al nouălea *cer.* Am replicat: „Stai aşa, asta *e?* Doar *asta* e în neregulă?” Uite cum îmi făceam griji despre aventuri şi, ştiu şi eu, *boli* în stadiu terminal, şi Pat îmi sugera că s-ar putea să avem un *şobolan.* Practic, am izbucnit în lacrimi. Eram atât de uşurată. Am zis: „Deci, sunăm un exterminator mâine. Nu-mi pasă dacă trebuie să luăm un împrumut bancar, merită s-o facem”. Dar Pat a spus: „Nu, ascultă, nu înţelegi”. A menţionat că încercase deja cu un exterminator, numai că tipul îi zisese că orice am avea noi, nu era de competenţa lui. Am adăugat: „Of, *Doamne,* Pat, şi ne-ai ţinut să locuim aici? Eşti nebun?” S-a uitat la mine ca un copil mic care îţi aduce noul lui desen şi tu i-l arunci în coşul de gunoi. A răspuns: „Crezi că v-aş lăsa pe tine şi pe copii să staţi aici dacă n-aţi fi în siguranţă? Mă *ocup* de asta. Nu ne trebuie niciun exterminator să se prostească pe-aici cu otravă şi să ne încarce la plată cu câteva mii. O să pun *eu* mâna pe chestia

asta”.

Jenny a clătinat din cap.

— Am zis: „Hm, alo? Până acum n-ai reuşit nici să-i arunci o *privire”,* şi el a spus: „Păi, da, dar asta fiindcă n-am vrut să fac nimic care să te dea pe tine peste cap. Acum, că ştii, pot să fac tot felul de chestii. Dumnezeule, Jen, ce uşurare uriaşă!”

Râdea. Lăsat pe spate în scaun, frecându-şi capul, astfel că părul îi era tot în dezordine, chiar şi râzând. Personal, nu prea vedeam nimic de râs, şi totuşi… Ceva care ar fi putut să fi fost un zâmbet, dacă ar fi fost mai puţin trist. A fost drăguţ să-l văd aşa, înţelegi? Chiar drăguţ. Aşa că am întrebat: „Ce fel de chestii?”

Pat şi-a pus coatele pe birou, aşezându-se ca atunci când obişnuiam să facem planuri de vacanţă, şi a răspuns: „Păi, monitorul din pod, evident, nu merge, nu? Animalul îl fentează – poate că nu-i place infraroşul, nu ştiu. Deci nu trebuie decât să gândim ca un animal. Înţelegi ce vreau să spun?”

Am zis: „Absolut deloc”, iar el a râs din nou. A continuat: „OK, ce *vrea?* Nu suntem siguri – ar putea fi hrană, căldură, chiar companie. Dar orice ar fi, animalul crede că are să găsească în casa asta, altfel n-ar fi aici, nu? Vrea ceva ce crede că are să obţină de la *noi.* Aşa că trebuie să-i dăm şansa să se apropie”.

Am replicat: „Oh, drace, *nu”,* însă Pat a zis: „Nu, nu, nu, nu-ţi face griji, nu atât de aproape! Vorbesc despre o şansă *controlată. Noi* o controlăm, tot timpul. Am montat un monitor pe palier, îndreptat spre trapa podului, nu? Las trapa deschisă, însă cu plasă de sârmă trasă peste ea, astfel ca animalul să nu poată să ajungă în casă. O să ţinem lumina aprinsă pe palier, ca să fie suficientă, să nu fim nevoiţi să folosim infraroşu, în caz că asta îl sperie. Şi apoi nu trebuie decât să aşteptăm. Mai devreme sau mai târziu, o să fie ispitit, are să simtă nevoia să se apropie de noi, are să se îndrepte spre trapă – şi bum-bum, îl prindem pe camera video. Înţelegi? E perfect!”

Palmele lui Jenny s-a întors în sus neputincioase.

— Nu-mi suna tocmai perfect. Dar, vreau să spun… Trebuia

să-mi susţin soţul, nu? Şi, cum am zis, atunci părea cel mai fericit din ultimele luni. Aşa că am fost de acord: „OK, în regulă. Dă-i bătaie”.

Povestea asta ar fi trebuit să fie în păsărească, fragmente incoerente icnite între suspine. În schimb, a fost limpede precum cristalul. O depăna cu aceeaşi precizie neobosită, cu voinţa de fier cu care îşi adusese casa la perfecţiune în fiecare noapte, înainte să poată să adoarmă. Poate că ar fi trebuit să-i admir autocontrolul sau cel puţin să-i fiu recunoscător pentru asta. Crezusem, înainte de primul interviu, că Jenny dizolvată într-un urlet de durere era cel mai rău coşmar al meu. Vocea aia egală, liniştită, aproape imaterială, care te trezeşte în puterea nopţii să-ţi şoptească din nou şi din nou la ureche, era mult mai rău.

— Când a avut loc discuţia asta? am întrebat eu şi a trebuit să-mi curăţ gâtul înainte ca vorbele să iasă.

— Pe la sfârşitul lunii iulie? Dumnezeule…

Am văzut-o înghiţind în sec.

— În urmă cu mai puţin de trei luni. Nu-mi vine să cred… Parcă ar fi trecut trei *ani*.

Sfârşitul lunii iulie corespundea cu postările lui Pat pe forumul de discuţii.

— Ai presupus că animalul exista? Sau ţi-a trecut prin minte, fie şi numai ca o posibilitate, că soţul tău s-ar putea să şi-l fi imaginat?

— Pat nu era nebun, a replicat Jenny energic şi instantaneu.

— Nu m-am gândit că era. Dar mi-ai spus că era foarte stresat. În condiţiile astea, imaginaţia oricui ar putea să devină un pic hiperagitată.

Jenny s-a foit neliniştită.

— Nu ştiu. Poate că m-am întrebat cumva. Adică, nu auzisem niciodată nimic, deci…

Un ridicat din umeri.

— Însă nici nu mi-a păsat cu adevărat. Nu-mi păsa decât să revenim la normal. Am presupus că odată ce Pat instala camera video, lucrurile aveau să se îmbunătăţească. Fie

arunca o privire la animalul ăsta, fie îşi dădea seama că nu era acolo – fiindcă plecase în altă parte sau nu fusese niciodată acolo, de la bun început. Şi oricum ar fi fost, el avea să se simtă mai bine dacă făcea ceva şi vorbea cu mine, nu? Eu încă mai cred că e logic. Nu era o nebunie să gândeşti aşa, nu? Oricine ar fi crezut aşa. Este?

Era cu ochii pe mine, uriaşi şi rugători.

— Exact aşa aş fi gândit şi eu. Dar nu s-a întâmplat aşa?

— Lucrurile s-au *înrăutăţit.* Pat tot nu vedea nimic, dar în loc s-o lase baltă, a decis că animalul ştia că monitorul era acolo. Am întrebat: „OK, alo, *cum* aşa?" El a răspuns: „Orice ar fi, nu e prost. E departe de a fi prost". A zis că tot auzea zgâriatul în camera de zi, când se uita la televizor, aşa că s-a gândit că animalul s-a speriat de monitor şi a intrat în *pereţi.* A spus: „Trapa asta e mult prea expusă. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Niciun animal sălbatic n-are să iasă aşa la iveală. *Desigur,* s-a mutat în pereţi. Chiar trebuie să fixez monitorul spre interiorul peretelui din camera de zi".

Am replicat: „Nu. În niciun caz", dar Pat a insistat: „OK, haide, Jen, vorbim doar despre o găurică. O s-o fac în afara vederii, lângă canapea. Nici măcar n-o să ştii că e acolo. Doar pentru câteva zile, poate cel mult o săptămână. Doar până aruncăm o privire la asta. Dacă nu rezolvăm acum, animalul ar putea să se blocheze în pereţi şi să moară acolo, apoi o să fiu nevoit să sfâşii jumătate din locul ăsta ca să-l scot afară. Nu vrei asta, nu?"

Degetele lui Jenny trăgeau de tivul cearşafului, plisându-l în falduri mici.

— Ca să fiu sinceră, nu eram chiar atât de îngrijorată de asta. Poate că avea dreptate. Poate că în adâncul sufletului credeam că nu era nimic acolo. Însă pentru orice eventualitate… Şi însemna atât de mult pentru el. Aşa că am zis OK.

Degetele i s-au mişcat mai repede.

— Poate că asta a fost greşeala mea. Aici am greşit. Poate că dacă aş fi pus piciorul în prag atunci, ar fi uitat de asta. Crezi?

Am simţit de parcă ceva îmi opărea pielea, justificarea aia disperată, ca şi cum era ceva ce n-aveam să fiu niciodată capabil să înţeleg.

— Mă îndoiesc că ar fi uitat.

— Crezi? Nu ai convingerea că dacă aş fi zis, pur şi simplu, nu, totul ar fi fost bine?

N-am putut să-i îndur privirea.

— Deci Pat a făcut o gaură în perete?

— Da. Casa noastră minunată, pentru care muncisem ca nebunii s-o cumpărăm şi s-o păstrăm frumoasă, pe care o *iubeam,* iar el o făcea bucăţele. Eram gata să plâng. Pat mi-a văzut faţa şi a zis, cu adevărat *sumbru:* „Ce mai contează? Încă vreo câteva luni şi oricum are să fie a băncii". Nu mai afirmase nimic de genul ăsta până atunci. Înainte, ziceam amândoi întotdeauna: „O să găsim o cale. O să fie bine..." Şi privirea de pe faţa lui... N-am putut să spun nimic. Doar m-am întors şi am ieşit, şi l-am lăsat acolo, să dea cu ciocanul în perete. S-a dărâmat ca şi cum era făcut din nimic.

Mi-am verificat din nou ceasul, cu coada ochiului. Din ce ştiam, Fiona avea deja urechea presată de uşă, încercând să afle ceva ca să dea buzna înăuntru. Am tras scaunul chiar mai aproape de Jenny – asta mi-a făcut părul din vârful capului să se zbârlească –, încât ea să nu ridice vocea.

— Şi apoi, nici noua cameră video n-a surprins nimic. Şi o săptămână mai târziu, eu şi copiii ne-am întors de la cumpărături, şi acolo era altă gaură, pe hol. Am întrebat: „Ce e asta?" Şi Pat a răspuns: „Dă-mi cheile de la maşină, îmi trebuie alt monitor, rapid. Se mişcă înainte şi înapoi între camera de zi şi hol – jur că-şi bate joc de mine în mod deliberat. Încă un monitor, şi-l prind pe ticălos!" Poate că aş fi putut să pun piciorul în prag atunci, poate că atunci ar fi trebuit s-o fac, dar Emma a întrebat la rândul ei: „Ce? Ce? Ce se mişcă, tati?", iar Jack ţipa: „Ticălos, ticălos, ticălos!", şi am vrut doar să-l scot pe Pat de-acolo, ca să pot să rezolv cu ei. I-am dat cheile şi el, practic, a fugit pe uşă.

Un mic zâmbet amar, unilateral.

— Mult mai entuziasmat decât fusese în ultimele luni. Le-

am explicat copiilor: „Tatăl vostru crede că s-ar putea să avem un şoarece. Nu vă faceţi griji”. Şi când Pat s-a întors – cu *trei* monitoare video, pentru orice eventualitate, în condiţiile în care Jack purta blugi de la second-hand –, i-am zis: „Nu e nevoie să pomeneşti despre asta în prezenţa copiilor, altfel au să aibă coşmaruri. Vorbesc serios”. El a replicat: „Da, sigur, ai dreptate, ca de obicei. Nicio problemă”. Asta a durat cât? Două ore? În *aceeaşi seară* eram în camera de joacă, citindu-le copiilor, şi Pat a venit în fugă cu unul dintre blestematele alea de monitoare zicând: „Jen, ascultă, face zgomotul ăla şuierător nebun acolo, ascultă!” M-am uitat urât la el, dar nici măcar n-a băgat de seamă, până n-am spus: „Vorbim mai târziu despre asta”, apoi a părut, de fapt, supărat.

Ridica vocea. Îmi venea să-mi trag şuturi singur că nu adusesem pe cineva, pe oricine, chiar şi pe Richie, să stea de pază afară la uşă.

— Şi după-amiaza următoare, a continuat Jenny, era pe calculator şi copiii erau *chiar acolo,* le pregăteam gustarea, şi Pat a zis: „Uau, Jen, ascultă la asta! Un tip din Slovenia creşte nurca asta uriaşă, cam de mărimea unui câine. Mă întreb dacă nu cumva una o fi scăpat şi…” Şi fiindcă erau copiii acolo, am fost nevoită să spun: „Foarte interesant. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre asta mai târziu”, când în sinea mea chibzuiam doar: *„Nu-mi pasă! De-aia nu mai pot eu! Nu vreau decât să-ţi ţii gura în prezenţa copiilor!”*

Jenny a încercat să respire adânc, însă muşchii îi erau prea tensionaţi ca s-o lase.

— Deci copiii şi-au dat seama, desigur – oricum, măcar Emma. Câteva zile mai târziu, eram în maşină cu ea şi cu Jack, iar ea a întrebat: „Mamă, ce-i aia o nurcă?” Am răspuns: „E un animal”, şi ea a adăugat: „Avem una în peretele nostru?”

Am precizat cât se poate de firesc: „Oh, nu prea cred. Dacă e totuşi, tata o să scape de ea”. Copiii păreau OK cu asta, deşi îmi venea să-i *trag* una lui Pat. Am ajuns acasă şi i-am spus – ţipam, am trimis copiii afară, în grădină, ca să nu audă – şi Pat doar a zis: „Ups, rahat, îmi pare rău. Uite ce, totuşi. Acum,

că ştiu, poate că ar putea să ajute. Nu pot să stau cu ochii pe toate monitoarele astea simultan. Îmi tot fac griji că-mi scapă ceva. Poate copiii ar putea să stea fiecare la câte unul?” Ceea ce era atât de *rău,* încât abia am putut să *vorbesc.* Am spus doar: „Nu. Nu. În niciun blestemat de caz. Nici măcar să nu mai sugerezi asta vreodată”. Şi el n-a mai făcut-o. Şi, desigur, chiar dacă a zis că avea prea multe monitoare, n-a obţinut nimic din peretele holului, aşa că a făcut mai multe găuri, a montat mai multe monitoare. De fiecare dată când mă uitam *în jur,* descopeream o gaură nouă *acasă* la noi!

Am scos nişte zgomote liniştitoare fără noimă. Jenny n-a observat.

— Şi doar asta făcea: se uita în monitoare. A luat *capcana* asta – nu doar o cursă de şoareci, ci chestia asta oribilă, masivă, cu dinţi, pe care a pus-o în pod – mă rog, presupun că ai văzut-o. Se purta ca şi cum era vreun mare *mister.* Zicea doar: „Nu-ţi face griji, iubito, ce nu ştii nu-ţi face rău”, dar era total într-al nouălea cer cu asta, de parcă era un Porsche nou-nouţ sau vreo baghetă magică din povestea care avea să ne rezolve toate problemele pe vecie. S-ar fi uitat la capcană non-stop, dacă ar fi putut. Nu se mai juca deloc cu copiii – nu puteam nici măcar să-l las pe Jack cu el când o duceam pe Emma la şcoală, altfel aş fi venit acasă şi l-aş fi găsit pe Jack pictând podeaua din bucătărie cu sos de roşii, în timp ce Pat stătea acolo, la un metru, cu ochii în ecranele astea mici, cu gura deschisă. Am încercat să-l conving să le oprească atunci când erau copiii de faţă, şi de multe ori aşa făcea, însă asta însemna doar că în clipa în care copiii erau în pat, Pat avea să stea în faţa chestiilor ălora cât era seara de lungă. De câteva ori am încercat să prepar o cină sofisticată, cu lumânări, flori şi argintăria frumoasă, şi m-am îmbrăcat – ca la o întâlnire romantică de seară, înţelegi? –, dar el doar a aliniat monitoarele în faţa farfuriei şi tot timpul cât am mâncat s-a uitat la ele. A zis că era important. Chestia devenea hiperagitată când simţea miros de mâncare, aşa că trebuia să fie pregătit. Mă rog, eu credeam că şi *noi* eram importanţi, însă nu, se părea că nu.

M-am gândit la freneticele postări de pe forumurile de discuţii: *„Ea nu înţelege, ea nu pricepe…”*

— Ai încercat să-i spui lui Pat cum te simţeai?

Jenny a fluturat din mâini, cu furtunul pentru intravenos legănându-se din acea mare vânătaie purpurie.

— *Cum?* El nu *purta,* literalmente, o conversaţie, ca nu cumva să rateze ceva pe *blestematele* alea de monitoare. Când încercam să-i spun ceva, chiar şi numai să-i cer să ia ceva de pe un raft, îmi făcea semn să *tac.* Nu mai făcuse asta până atunci. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să renunţ sau dacă gestul meu avea să-l facă pe Pat să ţipe la mine, sau să-l îndepărteze de mine chiar mai mult. Şi nu ştiam *de ce* nu ştiam – indiferent că eram atât de stresată sau nu gândeam cum trebuia, sau dacă, pur şi simplu, nu exista un răspuns corect…

— Înţeleg, am rostit eu liniştitor. Nu voiam să spun că…

Jenny nu s-a oprit.

— Şi, oricum, practic, nici măcar nu ne mai *vedeam* unii cu alţii. Pat zicea că, de fapt, chestia era „mai activă” pe timp de noapte, aşa că stătea până târziu şi dormea o jumătate de zi. Obişnuiam să mergem la culcare împreună, însă copiii se trezeau devreme, deci nu puteam să stau cu el. Pat ar fi vrut s-o fac – tot zicea: „Haide, sunt sigur că asta e seara când îl vedem, simt eu asta” – mereu avea câte o idee care avea să meargă, cu siguranţă, ca să prindă chestia, cum ar fi vreo momeală nouă sau vreo chestie ca un cort deasupra găurii şi a camerei, astfel ca animalul să se *simtă în siguranţă.* Şi insista: „Te rog, Jenny, te rog, te implor – nu vreau decât să arunc o privire, şi ai să fii mult mai fericită, n-ai să-ţi mai faci griji pentru mine. Ştiu că nu mă crezi, doar stai trează în noaptea asta, şi ai să vezi…”

— Şi ai stat?

Mi-am păstrat vocea joasă şi am sperat ca Jenny să-mi urmeze exemplul, dar a ei făcea bucle tot mai ascuţite.

— Am *încercat!* Nu puteam să sufăr nici *să mă uit* la găurile alea, le uram *atât de mult*, însă m-am gândit că dacă Pat avea dreptate, atunci i-o datoram lui, iar dacă se înşela, atunci puteam la fel de bine să fiu sigură, înţelegi? Şi oricum ar fi

fost, cel puţin făceam *ceva* împreună, chiar dacă nu era chiar o cină romantică. Cert e că ajunsesem să fiu atât de epuizată, încât de câteva ori am crezut că aveam să adorm la volan. Nu mai puteam să fac asta. Aşa că mă duceam la culcare la miezul nopţii şi Pat venea sus când era prea obosit ca să-şi ţină ochii deschişi. La început era pe la ora două, apoi la trei, patru, cinci, uneori dimineaţa îl găseam prăbuşit pe canapea, cu toate monitoarele aliniate pe măsuţa de cafea. Sau în scaunul de lângă calculator, fiindcă îşi petrecuse toată noaptea on-line, citind despre animale.

— „Dacă avea dreptate.” Până în punctul ăsta ai avut îndoieli, am zis eu.

Jenny a respirat o dată, şi pentru o clipă am crezut că avea să se năpustească din nou la mine, dar şira spinării i s-a încovoiat şi s-a prăbuşit înapoi pe perne.

— Nu, a rostit ea încet. Pe-atunci ştiam. Ştiam că nu era nimic acolo. Dacă ar fi fost, cum se face că nu auzeam niciodată nimic? Cum de nu vedeam nici măcar o dată ceva, cu toate camerele alea? Am încercat să-mi spun că s-ar putea să fie totuşi adevărat, însă ştiam. Dar atunci era prea târziu. Casa noastră era făcută bucăţi, eu şi Pat nu mai vorbeam, nu-mi mai aminteam nici ultima dată când ne sărutasem, vreau să spun un sărutat adevărat. Pretenţiile copiilor creşteau tot timpul, deveneau nervoşi, chiar dacă ei nu înţelegeau de ce.

Şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta, orbeşte.

— Ştiam că ar fi trebuit să fac ceva, să opresc totul – nu sunt tâmpită, nu sunt nebună, am ştiut asta în faza aia. Dar nu ştiam ce să fac. Nu există nicio carte de *autoajutorare* în sensul ăsta, nu există niciun grup pe internet. Nu ne spun ce să facem cu privire la asta la cursul de îndrumare în căsnicie.

— Nu te-ai gândit să vorbeşti cu cineva?

Sclipirea aia de oţel.

— Nu. În niciun caz. Glumeşti?

— Era o situaţie dificilă. O grămadă de oameni ar fi simţit, poate, că ar ajuta să stea de vorbă cu cineva.

— Cu cine?

— Cu sora ta, poate.

— Fiona…

O strâmbătură crispată a gurii lui Jenny.

— Hm, nu prea cred. Mi-e dragă Fi, dar, cum am mai zis, sunt chestii pe care ea, pur şi simplu, nu le înţelege. Şi, oricum, ea a fost mereu… Mă rog, surorile sunt geloase. Lui Fi i s-a părut mereu că obţineam lucrurile simplu, că doar îmi cădeau în poală, în timp ce ea îşi punea fundul serios la treabă pentru orice. Dacă i-aş fi zis ceva, o parte din ea trebuie că ar fi spus: *„Ha-ha, acum ştii şi tu cum e”*. N-ar fi spus-o, însă mi-aş fi dat seama. Cum ar fi ajutat asta la ceva?

— Şi prietenii?

— Nu mai am genul ăsta de prieteni. Şi cam ce să le spun? *„Bună, Pat are halucinaţii despre un animal care trăieşte în pereţii noştri, cred că e tra-la-la?”* Da, cum să nu! Nu sunt proastă. După spui cuiva, se află. Ţi-am zis, n-aveam de gând să las să râdă lumea de noi – sau, chiar mai rău, să ne *compătimească.*

Gândul la asta a făcut-o să-şi împingă bărbia în afară, gata de luptă.

— M-am tot gândit la fata asta, Shona, cu care îmi pierdeam timpul când eram mici – s-a transformat într-o căţea totală acum. Nu mai suntem în contact, dar dacă ar fi auzit despre asta, mi-ar fi dat imediat telefon. De câte ori am fost tentată să-i spun ceva lui Fi sau oricui altcuiva, am auzit asta: Shona. *„Jenny! Bună! Of, Doamne, am auzit că Pat e pierdut cu totul, că vede elefanţi roz pe tavan? Toată lumea spune: «Uau, cine ar fi zis?» Îmi aduc aminte că toţi credeam că eraţi cuplul perfect, domnul şi doamna Plictiseală, fericiţi până la adânci bătrâneţi… Îţi dai seama cât ne-am înşelat? Trebuie să plec, e timpul pentru masajul meu cu pietre calde. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare atâââât de rău că totul ţi-a mers aşa de prost! Paaa!”*

Jenny stătea ţeapănă în pat, cu palmele apăsate peste pătură, cu degetele săpând în aceasta.

— Asta a fost *singura* chestie pe care am tot căutat-o: să nu ştie nimeni. Mi-am tot repetat, mereu şi mereu, că *cel puţin aveam asta.* Câtă vreme lumea credea că o duceam grozav, aveam o şansă să ne revenim şi să o ducem din nou grozav. Dacă lumea crede că eşti un fel de ratat nebun, începe să te

trateze ca pe un ratat nebun, şi atunci eşti terminat. Terminat cu totul.

„Te simţi cum te tratează toată lumea. Cu ce era asta diferit?”, îi zisesem eu lui Richie.

— Există profesionişti. Consilieri, terapeuţi. Tot ce ai fi spus vreunuia dintre ei ar fi fost confidenţial.

— Şi ar fi zis că Pat era ţicnit şi l-ar fi închis în vreo casă de nebuni, unde chiar ar fi înnebunit? Nu. Pat n-avea nevoie de terapeut. Ci doar de o *slujbă,* ca să nu aibă tot timpul ăsta liber să se sperie din nimic, să fie nevoit să meargă la culcare la o oră decentă, în loc de…

Jenny a împins desenul deoparte aşa de violent, că a zburat de pe pat, oprindu-se pe piciorul meu cu un sunet urât de răzuire.

— Trebuia doar să ţin lucrurile sub control până când făcea rost din nou de un loc de muncă. Asta era tot. Şi n-aş fi putut s-o *fac* dacă ştia toată lumea. Când o luam pe Emma de la şcoală şi profesoara ei îmi zâmbea şi zicea: „Oh, Emma a început să citească mult mai bine” sau, mă rog, ca unei mame normale care se ducea acasă într-o casă normală – asta era singura dată când mă *simţeam* normală. Aveam *nevoie* de asta. Doar asta mă ajuta să trec prin toate. Dacă ea mi-ar fi zâmbit îngrozitor de compătimitor şi m-ar fi bătut pe braţ fiindcă ar fi aflat că tatăl Emmei era într-o casă de nebuni, m-aş fi ghemuit şi aş fi murit chiar acolo, pe jos, în clasă.

Am simţit aerul solid din cauza căldurii. Pentru o fracţiune de secundă, m-am văzut pe mine şi pe Dina, poate la paisprezece şi la cinci ani, pe mine ducându-i convulsiv braţul la spate la poarta şcolii: *„Taci, să taci, să nu vorbeşti niciodată despre mama în afara clasei, altfel îţi rup mâna…”* Ţipătul ascuţit, ca un şuierat de abur, ieşit din ea, şi plăcerea ca de cădere în gol din stomacul meu când i-am ridicat şi mai sus încheietura mâinii.

M-am aplecat să ridic desenul, ca să pot să-mi ascund faţa.

— Nu mi-am dorit niciodată prea multe, a continuat Jenny. N-am fost genul de ambiţioasă care îşi dorea să fie star pop sau CEO[71], sau sex-appeal. N-am vrut decât să fiu normală.

În voce i se atenuase toată forţa, rămânând uscată şi ştearsă. Am pus desenul înapoi pe pat. N-a părut să observe.

— De-asta nu l-ai mai trimis pe Jack la grădiniţă, nu? Nu din cauza banilor. Fiindcă zicea că auzise animalul şi ţi-a fost teamă că o să spună asta acolo.

Jenny s-a ferit ca şi cum aş fi ridicat o mână la ea.

— A tot *continuat* s-o spună! Pe la începutul verii o făcea doar din când în când, şi doar fiindcă îl încuraja Pat – veneau jos, şi Pat zicea: „Vezi, Jen, n-o iau eu razna. Jack chiar a auzit, nu-i aşa, Jack flăcăule?” Şi, desigur, Jack confirma: „Da, mami, am auzit animalul în tavan!” Dacă-i spui unui copil de trei ani că a auzit ceva, şi dacă ştie că tu *vrei* ca el să fi auzit, atunci da, *desigur* că o să sfârşească, până la urmă, convins că a auzit. Pe-atunci nici măcar nu credeam că era mare lucru. Ziceam: „Nu-ţi face griji, e doar o pasăre, o să iasă din nou afară într-un minut”. Dar apoi…

Ceva i-a scuturat trupul, atât de tare, că am crezut că o să vomite. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că fusese un fior.

— … apoi a început să spună din ce în ce mai des: „Mamă, aminalul a zgâriat, şi a zgâriat, şi a zgâriat în peretele meu! Mamă, aminalul a sărit în sus şi în jos, uite aşa! Mamă, aminalul, aminalul…” Şi pe urmă, într-o după-amiază, prin august cred, spre sfârşitul lunii, l-am dus să se joace acasă la prietenul lui, Karl, iar când m-am întors să-l iau, erau amândoi în grădină, ţipând şi pretinzând că loveau ceva cu beţele. Aisling – mama lui Karl – mi-a zis: „Jack vorbeşte despre un animal mare care mârâie ameninţător, iar Karl a zis că ar trebui să-l omoare, aşa că asta făceau. E OK? Nu te deranjează?”

Fiorul ăla chinuitor din nou.

— Of, Doamne. Am crezut c-o să leşin. Slavă Domnului, Aisling a considerat că era ceva inventat de Jack – era îngrijorată doar în caz că aş fi crezut că îi încuraja să fie cruzi cu animalele. Nu ştiu cum am scăpat de-acolo. L-am luat pe Jack acasă şi m-am aşezat pe canapea cu el în poală – aşa făceam la discuţiile serioase. Am zis: „Jack, uită-te la mine. Îţi aminteşti când ţi-am spus că Bestia nu e reală? Nici animalul

ăsta de care i-ai pomenit lui Karl nu există, e la fel ca Bestia: inventat. Ştii că nu e un animal adevărat, nu-i aşa? Ştii că e doar o amăgire. Nu-i aşa?”

Nu s-a uitat la mine. A continuat să se agite, încercând să se dea jos din braţe – lui Jack nu i-a plăcut niciodată să stea liniştit, dar nu era asta. L-am prins mai tare de braţe – eram îngrozită că-i făceam, de fapt, rău, însă trebuia să-l aud spunând da. Trebuia. În cele din urmă, a ţipat: „Nu! Mârâie în perete! Te urăsc!” Şi m-a lovit în stomac, s-a retras şi a fugit.

Jenny şi-a netezit pătura cu grijă peste genunchi.

— Aşa a zis. Am sunat la grădiniţă şi le-am spus că Jack nu se mai întoarce. Ştiu că au crezut că din cauza banilor – nu mă bucuram, dar n-am găsit nimic mai bun. Când Aisling a sunat după asta, n-am răspuns la telefon. A lăsat mesaje, însă le-am şters. După un timp a renunţat să mai sune.

— Şi Jack a continuat să vorbească despre animal?

— După asta, nu. O dată sau de două ori, doar mici menţiuni, ca şi cum ar fi vorbit despre Baloo sau Elmo, înţelegi? Nu ca şi cum ar fi fost în viaţa lui reală. Ştiam că se putea să fie doar fiindcă îşi spunea că eu nu voiam să aud, dar era OK. Jack era mic. Cât timp ştia să nu se poarte ca şi cum ar fi fost real, nu conta atât de mult dacă ştia de ce. Odată ce totul se termina, avea să uite cu totul.

— Şi Emma? am întrebat eu cu grijă.

— Emma, a rostit Jenny atât de blând, de parcă voia să cuprindă cuvântul între palme şi să-l păstreze în siguranţă, să nu se verse. Am fost atât de speriată în privinţa Emmei! Ea era încă destul de mică încât să ştiu că ar putea să sfârşească prin a crede dacă Pat continua să vorbească mereu despre asta. Însă nu era chiar atât de mică încât cineva să-şi imagineze că era doar un joc, aşa cum făcuse Aisling cu Jack. Şi nici nu puteam s-o retrag de la şcoală. Şi Emma nu putea să ignore – când ceva o supăra, stătea supărată cu săptămânile şi îşi reamintea mereu şi mereu. Dacă era absorbită în asta, nu ştiam *ce* aveam să mă fac. Când încercam să mă gândesc, mi se întuneca mintea.

Aşa că, atunci când am pus-o în pat, în noaptea aia din

august după ce vorbisem cu Jack, am încercat să-i explic: „Scumpo, ştii despre ce animal vorbeşte tati? Cel din pod?”

Emma m-a privit pe furiş cu grijă. Mi-a frânt complet inima – n-ar fi trebuit niciodată să se supravegheze în preajma mea –, dar, în acelaşi timp, am fost, de fapt, bucuroasă că ştia să aibă grijă. A răspuns: „Da. Ăla care zgârie”. Am adăugat: „L-ai auzit vreodată?”, şi ea a clătinat din cap şi a zis: „Nu”.

Pieptul lui Jenny s-a ridicat şi s-a lăsat.

— Uşurare. Iisuse, uşurare. Emma nu era mincinoasă. Aş fi ştiut. Am continuat: „Corect. Asta fiindcă nu e cu adevărat acolo. Tati e doar un pic confuz acum. Uneori, oamenii se gândesc la prostioare când nu se simt grozav. Îţi aduci aminte când ai avut gripă şi ai greşit numele la toate păpuşile tale, fiindcă totul era amestecat în capul tău? Aşa se simte tati acum. Deci doar trebuie să avem grijă de el şi să aşteptăm să se facă bine”.

Emma a înţeles – îi plăcea să mă ajute să am grijă de Pat când era bolnav. A zis: „Pesemne că are nevoie de medicamente şi de supă de pui”. Am spus: „OK, o să încercăm asta. Dar dacă nu funcţionează imediat, ştii cu ce poţi să-l ajuţi cel mai mult? Să nu spui nimănui. Absolut nimănui, niciodată. Tati are să se facă bine în curând, iar când o să se întâmple, e foarte important ca nimeni să nu ştie despre asta, altfel are să creadă că e tare prostuţ. Animalul trebuie să fie un secret de familie. Ai înţeles asta?”

A plimbat degetul mare pe foaie, atingând-o, o mişcare mică şi mecanică.

— Emma a întrebat: „Dar, sigur, nu-i acolo?” Şi eu am răspuns: *„Sigur*-sigur. E doar un pic de prosteală, aşa că n-o să vorbim niciodată despre asta. OK?” Emma a părut mult mai fericită. S-a cuibărit în pat şi a zis: „OK. Ssst”. Şi şi-a pus degetul la gură şi mi-a zâmbit de sub el…

Jenny şi-a recăpătat respiraţia şi a lăsat repede capul pe spate. Ochii ei erau pustii, ricoşând.

— Şi a mai menţionat vreodată? am întrebat eu repede.

Nu m-a auzit.

— Doar încercam să-mi ţin copiii OK. Doar atât am putut să

fac. Doar să menţin casa curată, să ţin copiii în siguranţă şi să continui să mă trezesc de dimineaţă. În unele zile nu credeam că am să reuşesc nici măcar asta. Ştiam că Pat n-avea să se facă bine – nimic n-avea să se îmbunătăţească. A încetat chiar să aplice pentru locuri de muncă, şi, oricum, cine l-ar fi angajat în starea în care era? Şi ne trebuiau bani, dar chiar dacă mi-aş fi găsit eu de lucru, cum aş fi putut să las copiii cu el?

Am încercat să scot un fel de sunet liniştitor. Nu ştiu ce-a ieşit. Jenny nu s-a oprit.

— Ştii cum e? Ca şi cum ai fi în mijlocul viscolului. Nu vezi ce e chiar în faţa ta, nu auzi nimic în afară de acel urlet alb care nu se opreşte niciodată, n-ai nicio idee unde te afli sau încotro te îndrepţi, şi continuă să vină spre tine din toate direcţiile, doar să vină, şi să vină, şi să vină. Nu poţi decât să faci următorul pas – nu fiindcă te va duce, de fapt, undeva, ci doar ca să nu te întinzi pe jos şi să mori. Aşa a fost.

Avea vocea îmbătrânită şi afectată de amintirea coşmarului, ca o chestie putredă şi întunecată gata să izbucnească.

Am zis – de dragul ei sau al meu, nu ştiam şi nu-mi păsa:

— Haide să mergem mai departe. Asta era în august?

Eram doar sunete subţiri şi lipsite de sens, gemând la marginea acelui viscol.

— Aveam crize de ameţeală – urcam pe scări şi, brusc, mi se învârtea capul, trebuia să mă aşez pe o treaptă şi să-mi pun capul pe genunchi până dispărea.

Şi am început să uit, chestii care tocmai *se întâmplau.* Cum ar fi să le spun copiilor: „Îmbrăcaţi-vă, mergem la cumpărături”, şi Emma să se uite la mine ciudat şi să zică: „Dar am fost de dimineaţă”, şi mă uitam în dulapuri şi da, tot ce crezusem că-mi trebuia era chiar acolo, însă tot nu puteam să-mi amintesc nimic – când le-am pus acolo sau când le-am cumpărat, sau chiar că am fost plecată. Sau mă duceam să fac un duş, şi când îmi scoteam bluza îmi dădeam seama că părul meu era ud. Tocmai *făcusem* duş, probabil cu mai puţin de o oră înainte, dar nu-mi aminteam. Aş fi crezut că o luam razna, doar că nu-mi băteam capul cu asta. Nu puteam să reţin

nimic, cu excepţia secundei în care se întâmpla de fapt.

În acel moment m-am gândit la Portul Sfărâmat: la paradisul meu de vară, plin de curbe de apă şi buclele păsărilor marine, şi lungile căderi de lumină argintiu-aurie prin aerul dulce, de nămol şi cratere, şi ziduri cu margini neregulate unde se retrăgeau fiinţele omeneşti. Întâia dată în viaţa mea am văzut locul aşa cum era: letal, profilat şi perfecţionat pentru distrugere cu la fel de multă pricepere precum capcana ascunsă în podul familiei Spain. Ameninţarea sa m-a orbit, mi-a zumzăit ca viespile în oasele capului. Avem nevoie de linii drepte ca să ne ţină în siguranţă, avem nevoie de ziduri. Construim cutii solide din beton, indicatoare, linii ale orizontului ambalate, fiindcă avem nevoie de ele. Fără una dintre astea care să le ţină în loc, minţile lui Pat şi Jenny o luaseră razna, mergând în zigzag într-un spaţiu necartografiat, nelegat de nimic.

— Cea mai proastă parte a fost să vorbesc cu Fi. Vorbisem dintotdeauna în fiecare dimineaţă. Dacă aş fi încetat, ar fi ştiut că era ceva în neregulă. Dar era aşa de *greu*. Trebuia să-mi reamintesc atât de multe – cum ar fi să mă asigur că Jack era în grădină sau în camera lui înainte să sune ea, fiindcă n-aveam de gând să-i spun că nu era la grădiniţă, aşa că nu puteam s-o las să-l audă. Şi trebuia să încerc şi să-mi amintesc ce-i zisesem înainte – o vreme am obişnuit să-mi iau notiţe, ca să le am acolo a două zi şi să mă asigur că făceam ce trebuia, însă am devenit paranoică gândindu-mă că Pat sau copiii le-ar fi descoperit şi ar fi vrut să ştie care era treaba. Şi am fost nevoită să par *veselă* tot timpul, chiar dacă Pat era întins pe canapea fiindcă stătuse acolo până dimineaţa, holbându-se la o gaură din blestematul de perete. A fost groaznic. S-a ajuns…

Şi-a şters pe furiş o lacrimă de pe faţă, absentă, aşa cum cineva ar alunga o muscă.

— … s-a ajuns până acolo că mă trezeam temându-mă de telefonul ăla. Nu e groaznic? Propria soră, din care mi-e dragă fiecare bucăţică. Şi obişnuiam să visez cu ochii deschişi la cum să fac să ne certăm destul de rău ca să înceteze să-mi mai vorbească. Aş fi făcut-o, doar că nu puteam să mă concentrez

suficient de mult timp ca să vin cu ceva.

— Doamnă Spain, am zis eu mai tare accentuându-mi vocea cu un pocnet. Când au ajuns lucrurile în punctul ăsta?

După o clipă, şi-a întors faţa spre mine.

— Ce?… Nu ştiu sigur. Mi se pare că am continuat aşa mult timp, ani… nu ştiu. Septembrie? Cândva în septembrie?

Mi-am fixat picioarele puternic pe podea şi am spus:

— Să trecem la ziua aia de luni.

— Luni, a repetat absentă Jenny.

Şi-a luat ochii de la fereastră şi pentru o clipă înspăimântătoare am crezut că am pierdut-o din nou, apoi a inspirat lung şi şi-a şters altă lacrimă.

— Da. OK.

Dincolo de fereastră, lumina se schimbase. Ardea frunzele învolburate cu o strălucire portocalie translucidă, transformându-le în fanioane de pericol incandescente care-mi stârneau adrenalina. Părea că aerul fusese lipsit de oxigen, ca şi cum căldura şi dezinfectanţii arseseră totul, lăsaseră salonul complet uscat. Tot ce purtam făcea ca pielea să mă mănânce cu înverşunare.

— N-a fost o zi bună. Emma s-a trezit cu fundul în sus – pâinea ei prăjită avea un gust amuzant şi eticheta de la cămaşă o deranja, şi se văita, se văita, se văita… Şi Jack s-a luat după ea, aşa că şi el a fost îngrozitor. Tot zicea şi *zicea* că voia să fie un animal de Halloween. Aveam un costum de pirat pentru el. *Săptămâni* întregi îşi înfăşurase o eşarfă în jurul capului spunând că era pirat, dar dintr-odată decidea că voia să fie „animalul mare şi înfricoşător al lui tati”. N-a mai tăcut despre asta toată ziua. Am făcut totul ca să-i distrag atenţia, i-am dat biscuiţi, l-am lăsat să se uite la televizor şi i-am promis că-i voi lua chipsuri când ne vom duce la cumpărături – ştiu că par o mamă îngrozitoare, însă niciodată nu primea chestiile astea în mod normal. Doar că în ziua aia nu mai puteam să suport.

Îmi erau atât de familiare nota anxioasă din voce, mica brazdă dintre sprâncene când se uita la mine. Erau atât de obişnuite. Nicio femeie nu vrea ca un străin să creadă că e o

mamă rea fiindcă-şi mituieşte băieţelul cu mâncare nesănătoasă. A trebuit să-mi înfrânez un fior.

— Înţeleg, am zis eu.

— Dar tot nu s-a *oprit.* Chiar şi la magazin, îi spunea fetei de la casă despre animal – jur că i-aş fi zis să tacă şi că nu făceam asta niciodată, numai că nu voiam ca ea să mă vadă făcând mare caz din asta. După ce am ieşit, nu i-am adresat un cuvânt lui Jack tot drumul până acasă şi nu i-am dat chipsuri – a urlat aşa de tare, că ne-a spart timpanele mie şi Emmei, însă l-am ignorat. Doar atât am putut ca să ajung acasă fără să fac praf maşina. Poate că ar fi trebuit să mă descurc mai bine, doar că…

Jenny a mişcat capul neliniştită pe pernă.

— Nu eram nici într-o formă grozavă.

Duminică seara. Să-i reamintească să fie fericită.

— S-a întâmplat ceva. În dimineaţa aia, când ai coborât prima dată scările.

N-a întrebat de unde ştiam. De atât de mult timp, limitele vieţii ei luaseră o turnură neregulată şi permeabilă, că încă o invadare nu era nimic ciudat.

— Da. M-am dus să pornesc ceainicul şi chiar lângă acesta, pe bufet, era… era insigna asta. Ca broşele de pe jachetele copiilor? Scria: „Mă duc la Jojo”. Avusesem şi eu una ca asta, dar n-o mai văzusem de *ani* – pesemne o aruncasem când mă mutasem de acasă, nu-mi mai amintesc. Nici *vorbă* să fi fost acolo cu o noapte înainte. Am făcut ordine chiar înainte de culcare, locul era imaculat. Nici *vorbă.*

— Deci cum ai presupus că a ajuns acolo?

Amintirea a făcut-o să respire mai rapid.

— N-am putut să mă gândesc la *nimic.* Am stat acolo ca o idioată, holbându-mă la ea cu gura căscată. Şi Pat avusese una, aşa că am tot încercat să-mi spun că, probabil, o găsise pe undeva şi o pusese acolo ca s-o găsesc eu, ca un gest romantic, ca o reamintire a vremurilor bune, ca să-şi ceară scuze pentru cât de îngrozitoare ajunseseră lucrurile. E genul de gest pe care l-ar fi făcut înainte să… Numai că el nu mai păstra chestii de genul ăla. Şi chiar dacă ar fi păstrat, ar fi fost

într-o cutie în pod. Şi idioţenia aia de sârmă încă era bătută în cuie pe trapa podului. Cum ar fi putut s-o dea jos fără ca să observ?

Mi-a cercetat faţa, a examinat-o să descopere vreo urmă de îndoială.

— Jur pe Dumnezeu, nu mi-am imaginat cum. Poţi să te uiţi. Am înfăşurat insigna într-o bucată de pânză – nici n-am vrut s-o ating – şi am băgat-o în buzunar. Când Pat s-a trezit, m-am rugat să zică ceva despre asta: „Oh, ţi-ai găsit cadoul?”, însă n-a zis. Aşa că am dus-o sus şi am împachetat-o într-un pulover, în sertarul meu de jos. Du-te şi vezi. E acolo.

— Ştiu, am zis eu cu blândeţe. Am găsit-o.

— Vezi? Vezi? A fost reală! De fapt, eu…

Jenny şi-a ferit faţa de mine pentru o clipă. Când a început să vorbească din nou, vocea îi suna înăbuşit.

— De fapt, la început m-am întrebat. Am fost… Ţi-am spus cum era. M-am gândit că s-ar putea să am halucinaţii. Aşa că mi-am înfipt adânc insigna în degetul mare – a sângerat o veşnicie. Ştiam că nu puteam să-mi fi imaginat, nu? N-am putut să mă gândesc la nimic altceva toată ziua – am trecut pe roşu când m-am dus s-o iau pe Emma. Însă cel puţin când am început să mă sperii că halucinam, m-am uitat la degetul mare şi mi-am zis: *„OK, nu o halucinaţie a făcut asta”.*

— Dar încă erai supărată.

— Păi, *da,* evident că am fost. Aveam doar două răspunsuri posibile, şi amândouă erau… erau rele. Fie că aceeaşi persoană intrase din nou prin efracţie şi o lăsase acolo – doar că am verificat alarma şi era pornită. Şi, oricum, de unde să fi ştiut cineva despre Jojo? Ar fi trebuit să fi fost cineva care mă urmărise, aflase totul despre viaţa mea în ansamblu, şi deci voiau ca eu să *ştiu* că ei ştiau…

S-a cutremurat.

— Simţeam că o luasem razna chiar şi fără să mă gândesc la asta. Chestii de genul ăsta se întâmplă doar în filme. Dar singura posibilitate la care puteam să mă gândesc era că încă mai aveam insigna mea pe undeva, şi că făcusem totul chiar eu – mă dusesem şi o scosesem şi o pusesem în bucătărie. Şi

nu-mi aminteam nimic despre asta. Iar asta ar fi însemnat…

Jenny s-a uitat în sus, la tavan, clipind ca să-şi înfrâneze lacrimile.

— Una e să faci treburi de zi cu zi pe pilot automat şi să uiţi ce-ai făcut – să te duci la magazin sau să faci un duş, treburi pe care le-aş fi făcut oricum. Dar dacă făceam chestii gen să scot insigna aia, chestii nebuneşti fără nicio logică… atunci puteam să fac orice. Orice. Aş fi putut să mă trezesc într-o dimineaţă, să mă uit în oglindă şi să-mi dau seama că m-am ras în cap sau mi-am vopsit faţa verde. Aş fi putut să mă duc s-o iau pe Emma de la şcoală într-o zi şi să văd că profesoara şi celelalte mame nu vorbeau cu mine, iar eu să n-am nicio idee de ce.

Gâfâia, făcând efort pentru fiecare respiraţie, ca şi cum ar fi rămas fără suflu.

— Şi *copiii.* Of, Doamne, copiii. Cum era să-i *protejez* dacă nu eram în stare să spun ce-aveam de gând să fac în clipa următoare? De unde aş mai fi ştiut dacă îi ţineam în siguranţă sau dacă aş fi, aş fi… Nu puteam să spun nici măcar de ce mă temeam că am să fac, fiindcă n-aş fi ştiut până nu *se întâmpla.* Gândindu-mă la asta, m-a făcut să vreau să mă îmbolnăvesc. Parcă simţeam insigna la etaj, zbătându-se, încercând să iasă din sertar. De câte ori băgam mâna în buzunar, eram îngrozită că o găseam acolo.

Să-i reamintească să fie fericită. Conor, plutind în bula lui rece din beton, cu nimic de care să se ancoreze în afară de imaginile strălucitoare şi tăcute ale mişcărilor familiei Spain văzute prin ferestre şi funia groasă şi răsucită a ancorei care era dragostea lui pentru ei. N-ar fi visat niciodată că darul lui ar fi putut să nu facă fix ce voia el, că Jenny ar fi putut să nu reacţioneze aşa cum planificase el, că, indiferent dacă ar fi dat dovadă de cele mai bune intenţii din lume, ar fi putut sfărâma schelele fragile care o ţineau în picioare.

— Deci ce mi-ai spus prima dată când ne-am întâlnit, despre seara aia că a fost una obişnuită – tu şi Pat le-aţi făcut baie copiilor, şi Pat l-a făcut pe Jack să râdă jucându-se cu rochia Emmei –, nu era adevărat, am zis eu.

O jumătate de zâmbet şters, amar.
— Of, Doamne, asta. Am uitat că am zis asta. Nu voiam să crezi că eram… Ar fi putut să fi fost adevărat. Obişnuiam s-o facem înainte. Dar nu. Eu am spălat copiii, Pat a rămas în camera de zi – a zis că are „mari speranţe” pentru gaura de lângă canapea. Avea aşa mari speranţe, că nici măcar nu luase cina cu noi, în caz că gaura făcea ceva uimitor între timp. A spus că nu-i era foame, că o să ia un sandvici mai târziu. Pe vremea când abia ne căsătoriserăm, obişnuiam să ne întindem în pat şi să vorbim despre ziua în care o să avem copii: cum or să arate, ce nume le vom da. Pat obişnuia să glumească despre cum o să stăm toţi împreună la cină în familie în jurul mesei, în fiecare seară, indiferent ce, chiar şi când copiii aveau să fie adolescenţi oribili şi aveau să ne urască din rărunchi…
Jenny încă se uita fix în tavan şi clipea chinuitor, dar o lacrimă i-a scăpat şi s-a prelins în jos, în părul moale de la tâmplă.
— Şi iată-ne în acea seară cu Jack bătând cu furculiţa în masă şi strigând: „Tati, tati, tati, vino încoace!” mereu şi mereu, fiindcă Pat era în camera de zi, încă în pijamaua de noaptea trecută, holbându-se la o gaură. Şi Emma, cu degetele în urechi, ţipând la Jack să tacă, şi eu nici măcar încercând să-i fac să tacă, fiindcă nu mai aveam energie. Încercasem doar să-mi petrec restul zilei fără să mai fac nimic nebunesc. Voiam doar să dorm.
Eu şi Richie, în acel prim tur sub fascicolul lanternei, luminând plapuma răvăşită şi ştiind că cineva fusese în pat când totul luase o turnură urâtă.
— Deci le-ai făcut baie copiilor şi i-ai pus în pat. Şi apoi…?
— M-am dus şi eu la culcare. Îl auzeam pe Pat mişcându-se jos, dar n-am putut să dau ochii cu el – nu puteam să mai aud în seara aia numai despre ce făcea animalul –, aşa că am rămas la etaj. Am încercat să citesc din carte pentru o vreme, însă n-am putut să mă concentrez. Aş fi vrut să pun ceva în faţa sertarului în care era insigna, ceva greu, dar am ştiut că ar fi fost o nebunie. Deci, în cele din urmă, am stins lumina şi am încercat să dorm.

Jenny s-a oprit. Niciunul dintre noi nu voia ca ea să continue.

— Şi pe urmă?

— Emma a început să plângă. Nu ştiu cât era ceasul. Moţăiam, adormind şi trezindu-mă, aşteptându-l pe Pat să vină, ascultând ce făcea jos. Emma avusese mereu coşmaruri, de când era mică. M-am gândit că asta era tot, doar un coşmar. M-am ridicat şi am intrat la ea, şi ea stătea în pat cu totul *îngrozită.* Plânsese atât de tare, că abia mai putea să respire. Încerca să spună ceva, însă nu putea să vorbească. M-am aşezat pe pat şi am îmbrăţişat-o – s-a agăţat de mine, suspinând de să-i iasă inimioara din piept. Când s-a calmat un pic, am zis: „Ce s-a întâmplat, scumpo? Spune-i lui mami, şi rezolv eu". Iar ea a zis…

Jenny a respirat o dată profund, suspinând cu gura căscată.

— … a zis… „E în şifonierul meu, mamă. Are să vină să mă ia."

Am întrebat: „Ce e în şifonierul tău, scumpo?" Încă mai credeam că era doar un vis sau, poate, un păianjen. Ea ura păianjenii. Dar Emma a zis: *„Animalul.* Mami, animalul, e animalul, rânjeşte la mine cu dinţii lui…" A început să tremure din nou. Am liniştit-o: „Nu e niciun animal aici. A fost doar un vis", şi ea se *jeluia* cu sunetul ăla ascuţit îngrozitor care nici măcar nu părea omenesc. Am apucat-o şi chiar am scuturat-o – nu mai făcusem asta niciodată până atunci. Eram speriată că avea să-l trezească pe Jack, dar n-a fost doar asta. A fost…

Suspinul ăla din nou.

— Eram speriată de animal. Că avea s-o audă şi să vină după ea. Ştiam că nu era nimic. Ştiam asta. Însă eu tot cu gândul la asta eram, Iisuse, trebuia s-o fac pe Emma să tacă, înainte să… S-a oprit din jelit, slavă Domnului, dar încă suspina şi mă strângea, şi arăta spre ghiozdanul ei – era pe jos, lângă patul ei. N-am înţeles decât „acolo, acolo", aşa că am aprins veioza de pe noptieră şi am scos tot ce era în ghiozdan. Când Emma a văzut asta…

Degetul lui Jenny a trecut pe deasupra desenului.

— Ăsta. A zis: *„Ăsta!* Mami, ăsta! E în şifonierul meu!”

Suspinatul dispăruse. Vocea i s-a domolit. Doar o mică urmă de viaţă zgâria tăcerea grea din salon.

— Veioza de pe noptieră e mică şi hârtia era într-o umbră. N-am văzut decât ochii şi dinţii, pe fundal negru. Am întrebat: „Ce e, scumpo?” Însă ştiam deja.

Emma a zis – începea să-şi recapete respiraţia, dar încă mai scotea chestia aia ca un sughiţ –, ea a răspuns: „Animalul. Animalul pe care vrea tati să-l prindă. Îmi pare rău, mami. Îmi pare atât de rău...”

Cu cea mai sensibilă voce am zis: „Nu fi prostuţă. N-are de ce să-ţi pară rău. Dar am mai vorbit despre animalul ăla. Nu e real, îţi aminteşti? E doar un joc pe care-l joacă tati. El e doar un pic confuz. Ştii asta”.

Arăta atât de nefericită. Emma era sensibilă. Chestiile pe care nu le înţelegea o sfâşiau, pur şi simplu, pe dinăuntru. A îngenuncheat în pat şi m-a îmbrăţişat pe după gât, şi a şoptit – direct în urechea mea, ca şi cum se temea că are s-o audă ceva: „Îl văd. De zile şi zile de-acum. Îmi pare rău, mami. Am încercat să nu...”

Am vrut să mor, să mă topesc într-o mică baltă şi să mă îmbib în covor. Crezusem că-i ţineam *în siguranţă.* Doar asta îmi dorisem întotdeauna. Dar animalul ăla, *chestia aia* era pretutindeni. Era în interiorul Emmei, în capul ei. L-aş fi ucis dacă aş fi putut, aş fi făcut-o cu mâinile goale, şi nu puteam să fac asta, fiindcă nu *exista.* Emma a zis: „Ştiu că nu trebuia să vorbesc despre asta, dar domnişoara Carey a spus să desenăm casele noastre, şi tocmai a descoperit. Îmi pare rău, îmi pare rău...” Am ştiut că trebuia să iau copiii de-acolo, dar n-aveam unde să-i duc. Scăpase. Ajunsese şi în afara casei. Şi nu mai era sigur nicăieri. Şi nimic din ce aş fi putut să fac nu merita nimic, fiindcă nu puteam să am încredere în mine că mai făceam ceva cum trebuia.

Jenny şi-a pus degetele pe desen, uşor şi cu un fel de mirare sumbră: lucruşorul ăsta, bucăţica asta de hârtie şi creion, ăsta schimbase lumea.

— Mi-am păstrat atât de bine calmul. I-am zis Emmei: „E-n

regulă, scumpo. Ştiu că ai încercat. Mami o să facă totul OK. Tu culcă-te acum. Eu o să stau aici, ca animalul să nu poată să te ia. OK?" I-am deschis şifonierul şi m-am uitat în toate colţurile, ca ea să vadă că nu era nimic înăuntru. I-am pus toate lucrurile înapoi în ghiozdan. Apoi am stins veioza şi m-am aşezat acolo pe pat, ţinând-o de mână până a adormit – a durat un timp, îşi ţinea ochii deschişi ca să se asigure că încă eram acolo, însă era epuizată de la sperietură. În cele din urmă, a adormit. Şi apoi am luat desenul şi m-am dus la parter, să-l caut pe Pat.

Era pe jos în bucătărie, a continuat ea. Deschisese uşa dulapului, dulapul ăsta unde făcuse o gaură în spate, şi stătea *chircit* în faţa lui ca un animal, aşteptând ca animalul ăsta grozav şi mare să se năpustească. Avea o mână în dulap, întinsă pe raft. În cealaltă mână avea vaza asta, din argint, darul nostru de nuntă de la bunica mea – obişnuiam s-o pun pe pervazul ferestrei din dormitorul nostru, cu trandafiri roz în ea, ca şi cum aveam înăuntru buchetul meu, ca să ne amintească de ziua nunţii noastre… Pat o ţinea de gât, ţinându-o în sus ca şi cum era pe cale să spargă ceva cu ea. Şi era acolo *cuţitul* ăsta, unul dintre cuţitele de gătit cu adevărat ascuţite, pe care le cumpărasem pe vremea când obişnuiam să facem reţetele lui Gordon Ramsay[72]. Era pe jos, chiar lângă el. Am întrebat: „Ce *faci?"*

Pat a răspuns: „Taci. Ascultă". Am ascultat, dar n-am auzit nimic. Nu era nimic *acolo!* Aşa că am zis: „Nu e nimic".

Pat a râs – nici măcar nu s-a uitat la mine, doar se holba în *dulapul* ăsta – şi a spus: „Asta vrea să crezi. E chiar acolo, în perete, pot să-l aud. Dacă taci o clipă, ai să-l auzi şi tu. E deştept, stă foarte liniştit până sunt aproape gata să renunţ, şi chiar atunci zgârie uşor şi rapid, doar să mă ţină în priză, ca şi cum îşi râde de mine. Păi, la dracu' cu asta. Eu sunt mai deştept ca el. Stau cu un pas înainte. Da, aşa că şi-a făcut planuri, însă şi eu am planuri. Sunt cu ochii pe premiu. Sunt gata de bătaie".

Am replicat: „Ce vrei să spui?" Şi Pat a zis – s-a cocoşat spre mine, practic şoptind, ca şi cum credea că chestia asta

putea să-l *înţeleagă:* „Mi-am dat seama, în sfârşit, ce vrea. Mă vrea *pe mine.* Şi pe copii, şi pe tine, ne vrea pe toţi, dar mai presus de toate mă vrea pe mine. Asta caută. Nu e de mirare că n-am putut să-l prind până acum. La dracu' cu untul de arahide şi hamburgerul… Deci, uite-mă. Haide, ticălosule, sunt chiar aici, vino să mă iei*!" Făcea cu mâna* spre gaura din dulap, întocmai cuiva care încearcă să facă pe altcineva să se ducă la el. A zis: „Îmi simte mirosul. Sunt atât de aproape, că, practic, poate să guste din mine, şi asta îl înnebuneşte. E deştept, bine, e precaut, însă, mai devreme sau mai târziu – nu, mai devreme, simt asta, din clipă-n clipă –, o să mă vrea atât de rău, încât n-o să mai poată să fie precaut. O să-şi piardă controlul şi are să-şi scoată capul pe gaură, şi să ia o muşcătură mare din mâna mea, şi atunci o să-l apuc, şi *bam, bam, bam, nu mai eşti aşa deştept acum, nenorocitule, nu mai eşti aşa de deştept…"*

Jenny tremura reamintindu-şi.

— Avea faţa roşie, acoperită toată de sudoare, cu ochii, practic, ieşindu-i din orbite – trântea vaza din nou şi din nou, ca şi cum lovea ceva. Părea *nebun.* Am strigat la el să tacă: „Asta trebuie să înceteze. Mi-ajunge. Uită-te la ăsta, *uite…",* şi i-am băgat ăsta în faţă.

Avea ambele palme pe desen, presându-l de pătură.

— Am încercat să-mi ţin vocea scăzută, fiindcă nu voiam să trezesc copiii, nu puteam să-i las să-şi vadă tatăl aşa, dar cred că am zis-o destul de tare astfel încât cel puţin să-i atrag atenţia lui Pat. A încetat să mai fluture vaza pe-acolo, a apucat ăsta şi s-a holbat o vreme la el, şi apoi a spus: „Şi?"

Am zis: „L-a desenat Emma. L-a desenat la şcoală". Încă se uita la mine gândind „Ce mare scofală?" Am vrut să *ţip* la el. Eu şi Pat nu ţipăm unul la altul, nu suntem aşa – nu eram. Dar, pur şi simplu, stătea ghemuit acolo şi se uita la mine ca şi cum toate astea ar fi fost perfect normale şi asta m-a scos din sărite – abia puteam să mă uit la el. Am îngenuncheat lângă el pe jos şi am zis: „Pat. Ascultă-mă. Trebuie să mă asculţi. Opreşti asta acum. Nu e *nimic acolo.* N-a *fost* niciodată nimic acolo. Înainte să se trezească mâine-dimineaţă copiii, umpli

fiecare dintre găurile astea blestemate, şi eu o să iau monitoarele astea blestemate pe plajă şi o să le arunc în mare. Şi apoi o să uităm toate astea şi n-o să mai vorbim despre ele *niciodată, niciodată, niciodată"*.

Am crezut că-l convinsesem. Pat a pus vaza jos şi şi-a scos mâna-*momeală* din dulap, s-a aplecat şi m-a apucat de mâini, şi am crezut…

O respiraţie rapidă, care a prins-o pe Jenny cu garda jos, i-a făcut tot trupul să trepideze.

— Mâinile lui se simţeau atât de calde. Atât de puternice, ca întotdeauna, la fel cum le simţisem mereu, de când eram adolescenţi. Se uita drept la mine, normal – arăta ca Pat din nou. În clipa aia am crezut că era OK. Am crezut că Pat avea să mă îmbrăţişeze, o îmbrăţişare mare şi lungă, apoi aveam să găsim o modalitate ca să reparăm găurile împreună, şi pe urmă să mergem la culcare şi să dormim îmbrăţişaţi. Şi într-o zi, când să fim bătrâni, aveam să râdem de toată nebunia. Chiar m-am gândit la asta.

Durerea din vocea ei se adâncise atât de mult, încât am fost nevoit să-mi mut privirea, în caz că o vedeam deschizându-se în faţa mea, o întunecime căscându-se spre miezul pământului. Bule în vopseaua magnolia de pe perete. Frunze roşii zăngănind şi hârşâind la fereastră.

— Doar că atunci Pat a spus: „Jenny. Draga mea. Minunata mea domniţă. Ştiu că am fost un soţ de rahat în ultimul timp. Doamne, ştiu asta foarte bine. N-am fost în stare să am grijă de tine, n-am fost în stare să am grijă de copii, şi voi aţi rămas lângă mine în timp ce eu stăteam aici şi lăsam să ne afundăm tot mai mult în rahat în fiecare zi".

Am încercat să-i explic că nu era vorba de bani, că banii nu mai contau, însă nu m-a lăsat. A clătinat din cap şi a zis: „Ssst. Stai aşa. Trebuie să spun asta, OK? Ştiu că nu meriţi să trăieşti aşa. Meriţi toate hainele de lux şi perdelele scumpe din lume. Emma merită lecţii de dans. Jack merită bilete la Man U. Şi mor că nu pot să vă dau chestiile astea. Dar asta, cel puţin o singură chestie, *asta* pot să fac. Pot să-l prind pe nemernicul ăsta mic. O să-l împăiem şi o să-l punem pe peretele salonului.

Cum ţi se pare?”

Mi-a mângâiat părul, obrazul şi mi-a *zâmbit,* de fapt zâmbea – părea cu adevărat fericit. *Voios,* ca şi cum răspunsul la toate problemele noastre strălucea chiar acolo, în faţa lui, şi el ştia exact cum să pună mâna pe el. A adăugat: „Ai încredere în mine. Te rog. În sfârşit, ştiu ce fac. Casa noastră minunată o să fie din nou în siguranţă, Jen. Copiii au să fie în siguranţă. Nu-ţi face griji, iubito. E OK. N-am să las chestia asta să ajungă la tine”.

Vocea lui Jenny tremura groaznic. Îşi înfipsese mâinile în lenjeria de pat.

— Nu ştiam cum să-i spun. *Exact* asta făcea. Lăsa *chestia* asta, animalul ăsta, prostia asta nebunească *imaginară care era doar în capul lui,* o lăsa să-i mănânce pe Jack şi Emma de vii. Cu fiecare clipă în care stătea acolo, holbându-se la gaură, o mai lăsa o dată să muşte din mintea lor. Dacă nu voia să le-o dea, *nu trebuia decât* să se trezească. Să repare găurile! Să pună naibii vaza *deoparte!*

Vocea ei era atât de groasă de leziuni şi lacrimi şi creştea isteric, că abia înţelegeam cuvintele. Poate că altcineva ar fi bătut-o pe umăr şi ar fi găsit replica perfectă să i-o spună. Eu n-am putut s-o ating. Am luat paharul cu apă de pe noptieră şi i l-am ţinut. Jenny şi-a îngropat faţa în el, sufocându-se şi tuşind, până când a reuşit să bea nişte apă, şi zgomotele teribile s-au diminuat.

— Aşa că doar am stat acolo, lângă el, pe jos, a zis ea încă ţinând paharul la gură. Era frig de îngheţai, dar n-am putut să mă ridic. Eram prea ameţită, mai rău ca niciodată, totul continua să alunece şi să se încline. Am crezut că dacă încercam să mă ridic, o să cad în nas şi o să-mi sparg capul de vreun dulap, şi am ştiut că nu puteam să fac asta. Cred că am stat acolo câteva ore, nu ştiu. Doar strângeam în mână chestia asta – desenul, stropit cu picături de apă acum – şi mă uitam la ea. Am fost *îngrozită* că, dacă încetam să mă uit chiar şi pentru o clipă, aş fi uitat că a existat vreodată, apoi aş fi uitat că trebuia să fac ceva în legătură cu asta.

Şi-a şters faţa de apă sau lacrimi, n-aş putea să spun.

— M-am tot gândit la insigna de la Jojo din sertarul meu de la etaj. La cât de fericiţi eram pe-atunci. Cum că ăsta trebuie că fusese motivul pentru care o scosesem din vreo cutie: fiindcă încercasem să găsesc ceva fericit. Nu puteam să mă gândesc decât la întrebarea: *„Cum ajunsesem aici?”* M-am simţit ca şi cum era ceva ce făcuserăm eu şi Pat ca să se întâmple asta, iar dacă aş fi putut să aflu ce, atunci, poate, aş fi îndreptat asta, şi totul avea să se schimbe. Însă n-am putut să descopăr. M-am gândit imediat la prima dată când ne-am sărutat, când aveam şaisprezece ani – s-a întâmplat pe plaja din Monkstown, era seară, dar era vară, aşa că încă era lumină şi atât de cald, aerul cald pe braţele mele. Stăteam pe o stâncă şi vorbeam, şi Pat doar s-a aplecat spre mine şi… am trecut prin fiecare clipă pe care am putut să mi-o amintesc, prin absolut toate, şi n-am găsit nimic. N-am putut să descopăr cum ajunsesem aici, pe jos în bucătăria asta, când făcusem primii paşi.

Se liniştise. În spatele ceţii aurii a părului, faţa îi era liniştită, întoarsă spre interior. Vocea îi era calmă. Eu eram cel care se temea.

— Totul părea atât de ciudat. Mi se părea că lumina devenea din ce în ce mai strălucitoare, până când se transforma în reflectoare pretutindeni, sau ca şi cum fusese ceva în neregulă cu ochii mei de luni întregi, fiind estompaţi de un fel de ceaţă, şi dintr-odată aceasta dispăruse şi puteam să văd din nou. Totul părea atât de strălucitor şi atât de înţepător, că durea, şi totul era atât de *frumos* – lucruri obişnuite ca frigiderul, prăjitorul de pâine şi masa arătau ca şi cum erau făcute din lumină, plutind, ca şi cum erau lucruri îngereşti ce te-ar fi spulberat în atomi dacă le-ai fi atins. Şi apoi am început să plutesc şi eu. Pluteam deasupra solului, şi am ştiut că trebuia să fac ceva repede, înainte să ies, pur şi simplu, prin fereastră, iar copiii şi Pat să rămână acolo, să fie mâncaţi de vii. Am zis: „Pat, trebuie să ieşim acum” – cel puţin cred că am zis, nu sunt sigură. Nu m-a auzit totuşi. N-a observat când m-am ridicat, nici măcar n-a văzut că plecam – şoptea ceva către gaura aia, n-am auzit ce… Mi-a luat o

veşnicie să urc scările, fiindcă picioarele nu atingeau solul, nu puteam să merg înainte, tot atârnam pe-acolo, încercând să urc lent. Ştiam că trebuia să fiu speriată că n-aveam să ajung acolo la timp, însă nu eram. N-am simţit absolut nimic, eram doar amorţită şi tristă. Atât de tristă.

Firicelul însângerat al vocii ei, rătăcind prin întunericul acelei nopţi către inima monstruoasă a acesteia. Lacrimile s-au oprit. Locul ăsta era mult dincolo de lacrimi.

— I-am sărutat pe Emma şi Jack. Le-am şoptit: „E OK. E OK. Mami vă iubeşte atât de mult. Vin şi eu. Aşteptaţi-mă. O să vin acolo cât de repede pot”.

Poate că ar fi trebuit s-o fac s-o spună. N-am putut să deschid gura. Zumzetul era un traforaj gemând în capul meu. Dacă m-aş fi mişcat şi aş fi respirat, m-aş fi spart într-o mie de bucăţi. Mintea îmi pleca la altceva, la orice. Dina. Quigley. Richie, cu chipuri albe.

— Pat încă era jos, în bucătărie. Cuţitul era chiar acolo, lângă el. L-am luat, el s-a întors şi i l-am înfipt în piept. S-a ridicat şi a zis: „Ce…?” Îşi privea pieptul şi părea aşa de uimit, ca şi cum nu putea să-şi dea seama ce se întâmplase. Pur şi simplu, nu putea să înţeleagă. Am spus: „Pat, trebuie să mergem”, şi am făcut-o din nou, apoi el m-a apucat de încheieturi şi ne-am luptat peste tot în bucătărie – el încerca să nu-mi facă rău, doar mă ţinea, dar era mult mai puternic şi eu eram atât de speriată, încât a aruncat cuţitul deoparte. L-am lovit tare cu piciorul, am ţipat: „Pat, grăbeşte-te, trebuie să ne grăbim…” El a zis: „Jenny, Jenny, Jenny” – arăta din nou ca Pat, se uita la mine normal şi era groaznic. De ce nu putuse să se fi uitat aşa la mine înainte?

O’Kelly. Geri. Tata. Mi-am defocalizat ochii până când Jenny era doar o pată de alb şi auriu. Vocea i-a rămas nemilos de clară în urechile mele, firul acela fin trăgându-mă în continuare, tăind adânc.

— Era sânge peste tot. Se părea că devenea mai slăbit, însă la fel şi eu – eram atât de *obosită… Am* zis: „Te rog, Pat, te rog să te opreşti, trebuie să mergem să găsim copiii. Nu putem să-i lăsăm singuri acolo”. Şi el doar a îngheţat, s-a oprit nemişcat

în mijlocul camerei şi s-a uitat la mine. Am auzit respiraţiile amândurora, zgomotele astea mari şi urâte de icnit. Pat a zis – vocea lui, Iisuse, sunetul din vocea lui –, a zis: „Of, Doamne. Ce-ai făcut?”

Mâinile i-au slăbit pe încheieturile mele. M-am eliberat şi l-am lovit din nou cu cuţitul. Nici măcar n-a observat. A început să se îndrepte spre uşa bucătăriei şi apoi a căzut. A căzut, pur şi simplu. A încercat să se târască pentru o clipă, dar s-a oprit.

Ochii lui Jenny s-au închis un moment. La fel şi ai mei. Singura speranţă pe care o avusesem pentru Pat, singura speranţă care rămăsese era că nu aflase de copii.

— M-am aşezat lângă el şi mi-am înfipt cuţitul în piept şi apoi în stomac, însă n-a *mers* – mâinile îmi erau alunecoase şi îmi tremurau atât de tare, şi n-am fost îndeajuns *de puternică!* Plângeam, şi am încercat pe faţă şi la gât, însă nu era bine. Braţele îmi erau ca jeleul. Nici măcar nu mai puteam să stau în fund, m-am culcat pe jos, dar încă eram *acolo.* Eu… Of, Doamne.

Fiorul i-a străbătut tot trupul.

— M-am gândit că aveam să rămân blocată acolo. M-am gândit că vecinii ne-or fi auzit luptându-ne şi chemaseră poliţia, şi că o ambulanţă avea să vină şi să… N-am mai fost niciodată atât de speriată. Niciodată. Niciodată.

Era rigidă, holbându-se la faldurile şi văile păturii aceleia uzate, văzând lucruri.

— M-am rugat. Ştiam că n-aveam niciun drept s-o fac, dar am făcut-o oricum. Am crezut că, poate, Dumnezeu mă va omorî pentru asta, pentru asta mă rugam. M-am rugat la Fecioara Maria. M-am gândit că, poate, ea ar înţelege. Am zis „Bucură-te, Mărie” – mi-am amintit doar jumătate din cuvinte, trecuse atât de mult timp de când nu mai spusesem rugăciunea, însă am zis bucăţile pe care mi le-am amintit. Am zis *Te rog,* iar şi iar. *Te rog.*

— Şi atunci a venit Conor.

Jenny a ridicat capul şi s-a uitat la mine confuză, de parcă uitase că eram acolo. După o clipă, a clătinat din cap.

— Nu. Conor n-a făcut nimic. Nu l-am mai văzut pe Conor

de… de ani…

— Doamnă Spain, putem să dovedim că a fost în casă în noaptea aia. Putem să dovedim că unele dintre rănile tale nu sunt autoprovocate. Asta pune cel puţin o parte din atac în contul lui Conor. Chiar acum, e considerat autorul a trei crime şi al unei tentative de omor. Dacă vrei să-l scapi de necazuri, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci pentru el e să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

N-am putut să pun niciun fel de forţă în vocea mea. M-am simţit ca şi cum mă luptam sub apă, încetinit, obosit. Amândoi eram prea secaţi ca să ne amintim de ce ne luptam unul cu altul, dar am continuat, fiindcă nu era nimic altceva de făcut.

— Cât i-a luat să ajungă acolo?

Jenny era mai epuizată decât mine. Ea a renunţat prima la luptă. După o clipă, ochii i s-au îndepărtat din nou şi a răspuns:

— Nu ştiu. A părut că ani.

Din sacul de dormit, în jos pe schele, peste zid, în grădină şi să răsucească cheia în uşa din spate: un minut, poate două, cel mult. Conor probabil că moţăise, înfăşurat confortabil şi la căldură în sacul de dormit şi în certitudinea că vieţile familiei Spain mergeau înainte sub el, în bărcuţa lor strălucitoare. Poate că lupta îl trezise: ţipetele înăbuşite ale lui Jenny, strigătele lui Pat, sunetul slab de mobilier răsturnat. M-am întrebat ce văzuse când se aplecase pe pervazul ferestrei, căscând şi frecându-se la ochi, cât de mult îi luase să înţeleagă ce se întâmpla şi să-şi dea seama că era cu adevărat suficient să spargă peretele din sticlă ce-l ţinuse departe de cei mai buni prieteni pentru atât de mult timp.

— Pesemne că a venit pe uşa din spate. Am simţit curentul când a deschis. Mirosea ca marea. M-a luat de pe jos, mi-a pus capul în poala lui. Scotea sunete ca de câine lovit de o maşină, ca şi cum gemea sau se căina. La început nici nu l-am recunoscut – slăbise şi încărunţise atât de mult, şi arăta îngrozitor. Faţa lui avea toate tipurile de forme urâte, nici măcar nu arăta ca o fiinţă omenească. Am crezut că era altceva – un înger, poate, fiindcă mă rugasem atât de puternic,

sau ceva îngrozitor ieşit din mare. Apoi a întrebat: „Oh, Iisuse, oh, Jenny, oh, Iisuse, ce s-a întâmplat?” Şi vocea îi era la fel ca întotdeauna. La fel ca atunci când eram puşti.

A făcut o mişcare vagă spre stomac.

— A rupt aici pijamaua – cred că încerca să vadă… Era plin de sânge peste tot, dar n-am înţeles de ce, când pe mine nu mă durea nicăieri. Am zis: „Conor, ajută-mă, trebuie să mă ajuţi”. La început n-a înţeles. A spus: „E OK, e OK, o să chem o ambulanţă”. Şi a încercat să se ducă după telefon, dar eu am ţipat. L-am apucat de mână şi am ţipat: „Nu!”, până s-a oprit.

Şi unghia care i s-a rupt când Emma s-a luptat pentru viaţă, care se agăţase o clipă în lâna roz de pe perna brodată a acesteia, s-a prins în ţesătura groasă a puloverului lui Conor. Nici el şi nici Jenny nu observaseră – cum ar fi putut? Iar mai târziu, acasă, când Conor îşi smulsese hainele pline de sânge şi le aruncase pe jos, el nu văzuse fragmentul căzând pe covor. Era orbit, traumatizat, doar rugându-se ca într-o zi să fie capabil să vadă în faţa ochilor şi altceva decât bucătăria aia.

— Am repetat: „Nu înţelegi. Fără ambulanţă. Nu vreau nicio ambulanţă”. El a replicat: „O să fii bine, or să te vindece în cel mai scurt timp…” Mă ţinea atât de strâns – faţa mea era presată în pulovărul lui. Mi s-a părut că a trecut o veşnicie înainte să mă îndepărtez suficient ca să pot să vorbesc cu el.

Jenny încă se uita în gol, însă avea buzele desfăcute ca ale unui copil, iar faţa ei era aproape liniştită. Pentru ea, partea rea se încheiase. Asta părea un final fericit.

— Nu mai eram speriată. Ştiam exact ce aveam de făcut, de parcă totul îmi stătea scris în faţa ochilor. Desenul era acolo, pe jos, îngrozitorul desen al Emmei, şi am zis: „Ia chestia aia de colo. Ascunde-o în buzunar şi dă-i foc atunci când ajungi acasă”. Conor l-a îndesat în buzunar – nici nu cred că l-a văzut, doar a făcut ce i-am zis. Dacă l-ar fi găsit cineva, ar fi putut să ghicească, aşa cum ai ghicit tu, şi nu puteam să las pe nimeni să afle, nu? Ar fi crezut că Pat era nebun. El nu merita asta.

— Nu, am zis eu. Nu merita.

Dar când Conor văzuse desenul mai târziu, acasă, nu fusese

în stare să-l ardă. Acest ultim mesaj de la fina lui. Îl păstrase, un ultim suvenir.

— Apoi, apoi i-am zis ce voiam să facă, a continuat Jenny. Am spus: „Uite, ia cuţitul, fă-o, Conor, te rog, trebuie s-o faci". Şi i-am pus cuţitul în mână. Ochii lui. S-a uitat la cuţit şi apoi la mine ca şi cum i-ar fi fost frică de mine, ca şi cum eram cea mai terifiantă chestie pe care o văzuse vreodată. A îngăimat: „Nu gândeşti cum trebuie", dar eu l-am contrat: „Ba da, gândesc. Ba da" – încercam să ţip la el din nou, însă a ieşit doar o şoaptă. Am adăugat: „Pat e mort. L-am înjunghiat şi acum e mort..." Conor a întrebat: *„De ce?* Jenny, Christoase, ce *s-a întâmplat?"*

Jenny a scos un sunet dureros, hârşâit, ca un fel de râs.

— Dacă am mai fi avut o lună-două, atunci poate că... Doar am zis: „Fără ambulanţă. Te rog". Conor a spus: „Stai. Rezistă. Rezistă" – şi m-a întins jos şi m-a târât peste Pat. I-a întors capul lui Pat şi a mai făcut ceva, nu ştiu ce, a încercat să-i deschidă ochii cred. N-a zis nimic, dar i-am văzut faţa, i-am văzut privirea, aşa că am ştiut. M-am bucurat de asta, cel puţin.

M-am întrebat de câte ori şi-a rulat Conor în cap cele câteva minute, cu ochii în tavanul celulei lui, schimbând câte un detaliu, de fiecare dată altul: *„Dacă n-aş fi adormit. Dacă m-aş fi trezit în clipa în care am auzit zgomotele. Dacă aş fi alergat mai repede. Dacă nu m-aş fi chinuit să deschid uşa atât de mult".* Dacă ar fi intrat în bucătăria aia cu doar câteva minute mai devreme, ar fi ajuns la timp ca să-l salveze cel puţin pe Pat.

— Dar atunci Conor a încercat să se ridice. A încercat să se tragă în sus la biroul cu calculatorul – tot cădea înapoi, cred că aluneca pe sânge sau poate că era ameţit, cert e că aş putea să afirm că viza uşa de la bucătărie. Încerca să se ducă sus. L-am apucat de cracul pantalonilor şi am zis: „Nu. Nu te duce acolo. Sunt morţi şi ei. A trebuit să rezolv asta". Conor s-a lăsat, pur şi simplu, pe mâini şi în genunchi. A zis – cu capul în jos, dar l-am auzit oricum –, a exclamat stins: „Of, Iisuse Christoase".

Până atunci cred că se gândise că fusese o ceartă în familie

care degenerase groaznic, că, sub tonele alea de presiune, iubirea se transformase în ceva tare ca diamantul, care tăia în carne şi oase. Poate că el crezuse chiar că fusese legitimă apărare, că mintea lui Pat dăduse în fiert, într-un final, şi el o atacase pe Jenny. Odată ce ea îi zisese despre copii, nu mai rămăsese loc pentru răspunsuri, pentru confort, pentru ambulanţe sau medici, sau ziua de mâine.

— Am zis: „Trebuie să fiu cu copiii. Trebuie să fiu cu Pat. Te rog, Conor, te rog, scoate-mă de-aici”.

Conor a tuşit, ca şi cum avea să vomite. A spus: „Nu pot”. Suna ca şi cum el spera că ăsta era un coşmar, ca şi cum încerca să găsească un mod să se trezească şi să facă totul să dispară. Am reuşit să mă apropii de el – a trebuit să mă târăsc, îmi amorţiseră picioarele şi se şubreziseră. L-am apucat de încheietura mâinii şi am repetat: „Conor, trebuie. Nu pot să rămân aici. Te rog, grăbeşte-te. Te rog”.

Vocea lui Jenny se stingea, devenea abia un pic mai mult decât un licăr de sunet răguşit. Era la capătul puterilor.

— S-a aşezat lângă mine şi mi-a întors capul, astfel că faţa mea a ajuns din nou pe pieptul lui. A zis: „E OK. E OK. Închide ochii”. Îmi mângâia părul. Am rostit încet: „Mulţumesc” şi am închis ochii.

Jenny şi-a întins mâinile în lături pe pătură, cu palmele în sus.

— Asta-i tot, a încheiat ea simplu.

Conor crezuse că era ultimul gest pe care avea să-l facă vreodată pentru Jenny. Şi, înainte să plece, făcuse două ultime gesturi pentru Pat: curăţase calculatorul şi luase armele. Nu e de mirare că treaba cu ştersul fusese rapidă şi murdară. Fiecare clipă în care Conor rămânea în casa aia îi fărâmiţa mintea. Dar el ştia că dacă citeam şuvoiul de nebunie din calculatorul ăla şi dacă nu exista nicio dovadă că fusese altcineva în casă, n-am fi privit niciodată dincolo de Pat.

Trebuie să fi ştiut şi că, dacă punea totul în seama lui Pat, el ar fi fost în siguranţă sau mai în siguranţă. Dar Conor a crezut ce am crezut şi eu: nu poţi să faci asta. Ratase şansa să salveze viaţa pe care ar fi trebuit s-o aibă Pat. În schimb, se

achitase de sarcina de a evita ca răstimpul de douăzeci şi nouă ani să fie stigmatizat de o minciună.

Când pusesem mâna pe el, se încrezuse în tăcere, în mănuşile lui, în speranţa că nu puteam să dovedim nimic. Apoi îi zisesem că Jenny era în viaţă, şi mai făcuse încă ceva pentru ea, înainte s-o silesc să spună adevărul. Probabil că o parte din el se bucurase de şansă.

— Vezi? Conor a făcut doar ce am vrut eu să facă, a spus Jenny.

Mâna ei se zbătea peste pătură din nou, întinzându-se spre mine. În voce avea o sclipire de insistenţă.

— Te-a atacat. Conform ambelor tale istorisiri, a încercat să te omoare. Asta-i o crimă. Consimţământul nu constituie o scuză în tentativa de omor.

— Eu l-am *făcut* s-o facă. Nu poţi să-l bagi în închisoare pentru asta.

— Depinde. Dacă depui mărturie cu toate astea în instanţă, atunci da, există o şansă excelentă ca Brennan să scape. Juraţii sunt şi ei oameni. Uneori încalcă regulile şi îşi urmează, în schimb, propriile conştiinţe. Probabil că pot să fac ceva în privinţa asta, numai dacă-mi dai o declaraţie oficială. Însă cum stă treaba acum, nu putem decât să mergem pe probe şi pe mărturisirea lui Conor. Astea fac din el un criminal triplu.

— Dar el n-a *omorât* pe nimeni! Ţi-am *spus* ce s-a întâmplat. Ai zis că dacă-ţi spun…

— Mi-ai relatat versiunea ta. Conor mi-a relatat-o pe-a lui. Probele n-o exclud pe niciuna, iar Conor e cel dispus să meargă în instanţă. Asta înseamnă că versiunea lui atârnă mai greu decât a ta.

— Dar mă crezi. Nu? Dacă mă crezi…

A întins mâna spre a mea. Mi-a apucat degetele ca un copil. Ale ei erau atât de subţiri, că-i simţeam oasele, şi teribil de reci.

— Chiar dacă te cred, nu pot să fac nimic în privinţa asta. Nu sunt un neavizat dintr-un juriu. N-am parte de luxul de a acţiona conform propriei conştiinţe. Treaba mea e să dau curs probelor. Dacă nu vrei ca Brennan să ajungă la închisoare,

atunci trebuie să vii în instanţă ca să-l salvezi, doamnă Spain. După tot ce a făcut pentru tine, cred că-i datorezi măcar atât.

Mi-am auzit vocea interioară spunând: pompos, fariseu, anost, mic ticălos umflat care îşi petrece anii de şcoală nărăvindu-şi colegii la păcatul alcoolului şi dându-se cu capul de uşile vestiarului. Dacă aş fi crezut în blesteme, aş fi zis că ăsta era al meu: când contează cel mai mult, în momentele când ştiu cu cea mai mare claritate exact ce trebuie făcut, tot ce spun iese greşit.

Jenny a zis – către aparate şi pereţi, şi în aer, la fel de mult ca pentru mine:

— O să fie bine pentru el.

Îşi planifica din nou sfârşitul.

— Doamnă Spain! Înţeleg un pic prin ce treci. Ştiu că, probabil, nu mă crezi, însă jur pe tot ce e sfânt că e adevărat. Înţeleg ce vrei să faci. Dar încă există oameni care au nevoie de tine. Încă există lucruri pe care trebuie să le faci. Nu poţi să le laşi, pur şi simplu. Sunt ale tale.

Pentru o clipă, am crezut că Jenny m-a auzit. Ochii ei i-au întâlnit pe-ai mei, speriaţi şi limpezi, ca şi cum în acea clipă zărise o bucăţică de lume încă rotindu-se, în afara acestei camere izolate: copii crescând prea mari pentru hainele lor şi bătrâni uitând dureri vechi, iubiţi care ajung să fie împreună şi apoi să se despartă, valuri purtând pietre departe de nisip, frunze care cad ca să acopere seminţele care germinează adânc în pământul îngheţat. M-am gândit, pentru o clipă, că, printr-un miracol, găsisem cuvintele potrivite.

Apoi a coborât ochii şi şi-a luat mâna dintr-a mea – nu-mi dădusem seama până atunci că fusese o strângere suficient de puternică pentru a răni.

— Nici măcar nu ştiu ce făcea Conor acolo. Când m-am trezit aici, când am început să-mi amintesc ce s-a întâmplat, am crezut că, probabil, n-a fost niciodată acolo, la urma urmelor. Că, pesemne, mi-am imaginat. Am crezut asta chiar până ai zis tu azi. Ce era…? Cum a ajuns acolo?

— Şi-a petrecut o bucată de vreme în Brianstown. Când a văzut că tu şi Pat aveaţi probleme, a venit să ajute.

Am văzut piesele puzzle-ului începând să cadă la locul lor, încet şi dureros.

— Insigna, a zis Jenny. Insigna de la Jojo. A fost…? A fost *Conor?*

Îmi rămăsese prea puţină raţiune ca să-mi dau seama care răspuns era cel mai probabil să aibă efect asupra ei sau era cel mai puţin crud. Clipa de tăcere i-a răspuns.

— Of, Doamne. Şi eu care am crezut…

Un suspin rapid, ascuţit, ca de copil rănit.

— Şi intrările prin efracţie?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

Jenny a dat din cap. Valul ăla de rezistenţă îi uzase ultimele forţe. Nu părea să se mai mişte.

— Bietul Conor, a zis ea încet după un timp.

— Da, am spus eu. Cred că da.

Am stat acolo mult timp. Jenny nu vorbea, nu se uita la mine. Terminase. Şi-a lăsat capul pe spate pe perne şi şi-a privit degetele urmărind cutele cearşafului încet, constant, iar şi iar. După o vreme, a închis ochii.

Pe coridor au trecut două femei, vorbind şi râzând, cu tocurile pantofilor ciocănind vioi pe gresia pardoselii. Mă durea gâtul de la aerul uscat. Pe fereastră, lumina se schimbase. Nu-mi aminteam să fi auzit ploaia, dar frunzele arătau întunecate şi ude, tremurând pe un cer pestriţ, morocănos.

Capul lui Jenny a căzut într-o parte. Pieptul i-a fost cuprins de mici fiori neregulaţi, pe care fluxul şi refluxul aerului respirat i-au îndepărtat treptat.

Încă nu ştiu de ce am rămas acolo. Poate fiindcă nu m-ar fi ţinut picioarele să plec sau poate fiindcă mi-era teamă s-o las pe Jenny singură. Poate că o parte din mine încă spera că ea avea să vorbească în somn şi să murmure parola secretă, chestia care ar fi deblocat codul, ar fi făcut o magie asupra dezordinii mişunând de umbre în alb şi negru, şi mi-ar fi arătat care era logica din toate astea.

19

Fiona era pe coridor, cocoşată într-unul dintre scaunele din plastic împrăştiate de-a lungul peretelui, înfăşurându-şi o eşarfa jerpelită, cu dungi, în jurul încheieturilor. Dincolo de ea, strălucirea ceroasă şi verde a pardoselii se întindea pe ceea ce părea că erau kilometri.

Când am închis uşa după mine, a ridicat capul brusc.

— Ce face Jenny? E OK?

— A adormit.

Am tras alt scaun şi m-am aşezat lângă ea. Blana roşie de sibir mirosea a aer rece şi a fum. Fusese afară, la o ţigară.

— Ar trebui să mă duc înăuntru. Se sperie dacă nu e nimeni acolo când se trezeşte.

— De când ştii?

Faţa Fionei s-a golit instantaneu.

— Ce să ştiu?

Existau o mie de modalităţi deştepte în care aş fi putut s-o fac. Nu-mi venea niciuna în cap.

— Sora ta a mărturisit că şi-a omorât familia. Sunt destul de sigur că asta nu e o mare surpriză pentru tine.

Privirea goală nu s-a clintit.

— E tulburată de calmante. Habar n-are despre ce vorbeşte.

— Crede-mă, doamnă Rafferty, ştia exact ce spunea. Toate detaliile din povestea ei se potrivesc cu probele.

— Ai terorizat-o. În starea în care e, ai fi putut s-o faci să mărturisească orice. Aş putea să te reclam.

Era la fel de epuizată ca mine. Nu putea nici măcar să fie tăioasă.

— Doamnă Rafferty. Te rog, să nu facem asta. Tot ce-mi spui aici e neoficial. Nici măcar nu pot să dovedesc faptul că am avut vreodată discuţia asta. Asta e valabil şi pentru mărturisirea surorii tale. Din punct de vedere legal, nu există. Încerc doar să găsesc o modalitate de a pune capăt porcăriei ăsteia înainte să facă mai multe pagube.

Fiona mi-a examinat faţa, încercând să-şi concentreze ochii

roşii, obosiţi. Luminile alea stridente îi făceau pielea să arate cenuşie şi poroasă. Arăta mai bătrână şi mai bolnavă ca Jenny.

Un copil plângea pe coridor, cu suspine imense, lipsite de sens, ca şi cum lumea se spulbera în jurul lui.

Ceva, habar n-am ce, i-a spus Fionei că vorbeam serios. Neobişnuită, crezusem când o intervievasem. Perceptivă. Pe-atunci nu fusesem mulţumit, dar, în cele din urmă, fusese în avantajul meu.

A abandonat lupta şi capul i-a căzut pe spate, pe perete.

— De ce a…? I-a iubit atât de *mult.* Ce naiba…? *De ce?*

— Nu pot să-ţi spun asta. De când ştii?

— De când mi-ai zis că Brennan a spus că el a făcut-o, a răspuns ea după o clipă. Ştiam că nu era el. Indiferent de ce s-a întâmplat cu el de când l-am văzut ultima oară, chiar dacă ar fi avut vreo altă ceartă cu Pat şi Jenny, chiar dacă şi-ar fi pierdut complet minţile. El n-ar fi făcut asta.

Nu era nicio urmă de îndoială în vocea ei. Pentru o clipă ciudată, epuizată, i-am invidiat pe amândoi, pe ea şi pe Conor Brennan. Cam totul în viaţa asta e perfid, gata să se răsucească şi să-şi schimbe forma în orice clipă. Mi s-a părut că toată lumea ar fi fost un loc diferit dacă ai fi avut pe cineva de care să fii sigur, sigur până în măduva oaselor, sau dacă tu ai putea să fii aşa pentru altcineva. Ştiu soţi şi soţii care sunt aşa. Ştiu parteneri.

— La început am crezut că inventai, dar eu sunt destul de bună să-mi dau seama când oamenii mint. Aşa că am încercat să mă gândesc de ce ar spune Conor asta. Pesemne că ar fi făcut-o ca să-l protejeze pe Pat, să nu-l lase să ajungă la închisoare. Dar Pat era mort. Rămânea Jenny.

Am auzit sunetul mic, dureros de înghiţire.

— Deci, am ştiut, a zis ea.

— De-asta nu i-ai spus lui Jenny că Brennan a fost arestat.

— Da. Nu ştiam ce-ar face – dacă ar încerca să recunoască, dacă s-ar speria şi ar face o recădere sau ceva…

— Ai fost sigură imediat că era vinovată. Ai fost absolut convinsă că Brennan n-ar face asta, dar n-ai simţit la fel cu

privire la propria soră.
— Crezi că ar fi trebuit?
— Nu ştiu ce ar fi trebuit să gândeşti.
Regula numărul ceva: suspecţii şi martorii trebuie să creadă că eşti atoateştiutor. Nu-i laşi niciodată să te vadă altfel decât sigur pe tine. Nu mi-am mai amintit de ce asta conta.
— Doar mă întrebam care e diferenţa, am adăugat eu.
Şi-a răsucit eşarfa în jurul mâinii, încercând să găsească vorbele. După o clipă a zis:
— Jenny face totul cum trebuie, şi îi merge bine totul. Aşa a fost mereu viaţa ei. Când, într-un final, ceva n-a mers bine, când Pat a rămas fără loc de muncă… N-a ştiut cum să se descurce. De-asta mi-a fost teamă că avea să înnebunească pe vremea când zicea că intrase cineva prin efracţie. Am fost îngrijorată când Pat şi-a pierdut locul de muncă. Şi am avut dreptate. Ea şi-a pierdut echilibrul. E asta…? De asta a…?
N-am răspuns. Fiona a zis, încet şi cumplit, strângând eşarfa tare:
— Ar fi trebuit să ştiu. A reuşit de minune să se ascundă, însă dacă i-aş fi acordat mai multă atenţie, dacă aş fi fost acolo mai mult…
Nu mai putea să facă nimic. Nu i-am zis. Aveam nevoie de vinovăţia ei. În schimb, am întrebat:
— I-ai pomenit lui Jenny despre asta?
— *Nu.* Iisuse, nu. Altfel m-ar fi trimis la dracu' şi mi-ar fi zis să nu mă mai întorc niciodată, sau mi-ar fi spus…
O tresărire.
— Crezi că vreau s-o aud vorbind despre aşa ceva?
— Dar altcuiva?
— Nu. Cui? Asta nu prea e ceva care poţi să le spui colegelor de apartament. Şi nu vreau nici ca mama să ştie. Niciodată.
— Ai vreo dovadă că ai dreptate? Ceva ce a zis Jenny, ceva ce ai văzut? Sau e doar instinctul?
— Nu. Nicio dovadă. Dacă mă înşel, o să fiu – Doamne, aş fi atât de fericită.
— Nu cred că te înşeli. Dar e o problemă aici: nici eu n-am

dovezi. Mărturisirea lui Jenny în faţa mea nu poate să fie folosită în instanţă. Probele pe care le avem nu sunt de-ajuns s-o arestăm, ce să mai vorbim s-o condamnăm. Dacă nu pot să obţin ceva mai mult, are să plece de-aici liberă.

— Bine.

Fiona a zărit ceva pe faţa mea, sau a crezut că zărea, şi a ridicat obosită din umeri.

— La ce te aştepţi? Ştiu că, probabil, ar trebui să meargă la închisoare, însă nu-mi pasă. E sora mea, o iubesc. Şi dacă e arestată, mama are să afle. Ştiu că n-ar trebui să sper să scape cineva cu asta, dar eu sper. Iată.

— Şi Conor? Mi-ai spus că încă ţii la el. Chiar ai de gând să-l laşi să-şi petreacă restul vieţii în închisoare? Nu că ar fi mult timp. Ştii ce cred alţi infractori despre criminalii de copii? Vrei să ştii ce le fac?

A făcut ochii mari.

— Aşteaptă. N-ai să-l trimiţi pe Conor la *închisoare.* Ştii că n-a *făcut* el asta.

— Nu eu, doamnă Rafferty. Sistemul. Nu pot să ignor, pur şi simplu, faptul că am mai mult decât suficiente dovezi ca să-l acuz. Dacă e condamnat sau nu, e treaba avocaţilor, a judecătorului şi a juriului. Eu lucrez doar cu ce am. Dacă n-am nimic împotriva lui Jenny, atunci trebuie să merg pe Conor.

Fiona a clătinat din cap.

— N-ai să faci asta, a zis ea.

Certitudinea suna din nou în vocea ei, limpede ca bronzul lovit. Părea un cadou ciudat, cald ca o mică flacără, într-un loc rece în care nu m-aş fi aşteptat niciodată să-l găsesc. Pentru femeia asta cu care nici măcar n-ar fi trebuit să vorbesc, pentru femeia asta care nici măcar nu-mi plăcea, pentru ea, dintre toţi oamenii, eu eram o certitudine.

— Nu, am spus eu.

N-am putut să mă conving s-o mint.

— N-am s-o fac.

Ea a dat din cap.

— Bine, a replicat ea cu un mic oftat obosit.

— Nu pentru Conor trebuie să-ţi faci griji. Sora ta planifică

să se sinucidă cu prima ocazie.

Am spus-o cât de brutal am putut. M-am aşteptat la şoc poate, la panică, dar Fiona nici măcar nu s-a uitat în jur. A continuat să privească pe coridor, la afişele murdare care proclamau puterea lipsită de pericol a dezinfectantului de mâini.

— Cât timp e în spital, n-are să facă nimic, a zis ea.

Ştia deja. M-a lovit că ar fi putut, de fapt, să-şi dorească să se întâmple – de milă, cum voia Richie, sau ca pedeapsă, sau din cauza unui amestec feroce de emoţii între surori, pe care nici măcar ea nu l-ar înţelege vreodată.

— Deci ce ai de gând să faci când îi dau drumul?

— S-o veghez.

— Doar tu? Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână?

— Eu şi mama. Ea nu ştie, însă îşi imaginează, după ce s-a întâmplat, că Jenny s-ar putea…

Fiona a smucit din cap şi s-a concentrat mai tare pe afişe.

— O s-o veghem.

— Pentru cât timp? Un an, doi, zece? Şi când trebuie să pleci la serviciu şi mama ta trebuie să facă un duş sau să doarmă?

— Poţi să angajezi asistente medicale. Îngrijitoare.

— Dacă ai câştigat la loto, poţi. Ai verificat cât de mult costă?

— O să găsim banii dacă trebuie.

— Din asigurarea de viaţă a lui Pat?

Asta a redus-o la tăcere.

— Şi ce se întâmplă dacă Jenny concediază asistenta? E un adult liber. Dacă nu vrea să aibă cineva grijă de ea, şi amândoi ştim că n-o să vrea, nu poţi să faci nici pe dracu'. Între ciocan şi nicovală, doamnă Rafferty. Nu poţi s-o ţii în siguranţă dacă n-o închizi.

— Închisoarea nu e chiar sigură. O s-o veghem noi.

Marginea ascuţită a vocii ei îmi spunea c-o aveam.

— Probabil, pentru o vreme. S-ar putea săptămâni sau chiar luni. Dar mai devreme sau mai târziu, o să vă luaţi ochii de pe

minge. Poate că iubitul tău are să sune dorind să stea de vorbă cu tine sau prietenele tale au să te convingă să ieşiţi pentru o băutură şi un râs, şi tu ai să te gândeşti: *„Doar de data asta. Doar de data asta îmi dă drumul viaţa din cârlig. N-o să mă pedepsească fiindcă vreau să fiu un om normal, doar pentru o oră-două. Mi-am câştigat dreptul ăsta”.* Poate o laşi pe Jenny doar un minut. N-are nevoie de mai mult de un minut să găsească dezinfectantul sau lamele de ras. Dacă cineva se gândeşte destul de serios să se sinucidă, o să găsească o modalitate s-o facă. Şi dacă se întâmplă pe schimbul tău, o să-ţi petreci restul vieţii sfâşiată în bucăţi.

Fiona şi-a înfipt mâinile adânc în mânecile hainei.

— Ce vrei?

— Vreau ca Brennan să spună cinstit tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. Vreau să-i explici exact ce face. Nu doar că împiedică cursul justiţiei, ci o loveşte în dinţi. Îi lasă pe Pat, Emma şi Jack să se ducă în pământ, în timp ce cea care i-a ucis scapă basma curată. Şi o lasă pe Jenny să moară.

Una e să faci ce-a făcut Conor într-un moment de coşmar, de panică şi groază urlătoare, cu Jenny trăgând de el cu mâini însângerate şi cerşind, alta e să stai în lumina rece a zilei şi să laşi pe cineva pe care-l iubeşti să sară în faţa autobuzului.

— Dacă vine din partea mea, o să creadă că doar încerc să-l fac de cap. De la tine, o să considere justificat, am sugerat eu.

Un colţ al gurii Fionei a zvâcnit în ceea ce era aproape un mic zâmbet amar.

— Nu prea-l înţelegi pe Conor, nu?

Aş fi putut să râd.

— Sunt destul de sigur că nu-l înţeleg, nu.

— El nu dă doi bani pe cursul justiţiei sau pe datoria lui Jenny faţă de societate, sau pe oricare dintre chestiile astea. Lui îi pasă doar de Jenny. Cred că ştie ce vrea ea să facă. De-asta a mărturisit în faţa voastră: ca ea să poată să aibă şansa.

Ticul ăla nervos din nou.

— Probabil că o să creadă că sunt egoistă, că încerc s-o salvez doar fiindcă o vreau eu aici. Poate că sunt. Nu-mi pasă.

Încerc s-o salvez. Ea era de partea mea. Numai de-aş fi găsit

o modalitate să folosesc asta.

— Atunci, spune-i că Jenny e moartă deja. El ştie că o să iasă din spital în orice zi. Spune-i că i-au dat drumul, iar ea a profitat de prima şansă. Dacă ea nu mai e, să mai fie protejată, s-ar putea la fel de bine ca el să meargă mai departe şi să-şi salveze propriul fund.

Fiona deja scutura din cap.

— Ar şti că mint. O cunoaşte pe Jenny. Nici vorbă ca ea să… Ea n-ar pleca fără să lase un bilet ca să-l disculpe. În niciun caz.

Am coborât vocile, ca nişte conspiratori.

— Atunci, crezi că ai putea s-o convingi pe Jenny să facă o declaraţie oficială? Implor-o, fă-o să se simtă vinovată, vorbeşte despre copii, despre Pat, despre Conor. Spune tot ce trebuie să spui. Eu n-aş avea nicio şansă, dar dacă vine de la tine…

Ea încă mai clătina din cap.

— N-are să mă asculte. Tu ai face-o dacă ai fi în locul ei?

Ochii amândurora s-au îndreptat spre uşa închisă a salonului.

— Nu ştiu, am răspuns eu.

Aş fi clocotit de frustrare – pentru o clipă, m-am gândit la Dina ronţăindu-şi braţul – dacă mi-ar mai fi rămas energie.

— Habar n-am.

— Nu vreau ca ea să moară.

Dintr-odată, vocea Fionei era groasă şi şovăielnică. Era gata să plângă.

— Atunci, ne trebuie probe.

— Ai zis că nu *ai* niciuna.

— N-am. Şi în punctul ăsta n-o să obţinem nimic.

— Atunci, *ce facem?*

Şi-a apăsat degetele pe obraji, ştergându-şi lacrimile.

Când am respirat, am simţit că am tras ceva mai volatil şi mai violent decât aerul, ceva care ardea pe drumul spre sângele meu, printre membrane.

— Nu pot să mă gândesc decât la o singură soluţie posibilă, am spus eu.

— Atunci, fă-o. Te rog.

— Nu e o soluţie bună, doamnă Rafferty. Dar, extrem de rar, situaţiile disperate cer măsuri disperate.

— Cum ar fi?

— Rar, şi vreau să *spun foarte* rar, o probă esenţială apare pe uşa din spate. Prin canale care ar putea să nu pară sută la sută legale.

Fiona s-a holbat la mine. Obrajii îi erau încă uzi, însă uitase de plâns.

— Vrei să spui că ai putea…

S-a oprit, a început din nou cu mai multă atenţie.

— OK. Ce vrei să spui?

Se întâmplă. Nu des, nici pe departe atât de des cum ai crede, probabil, dar se întâmplă. Se întâmplă fiindcă poliţiştii în uniformă lasă nişte şmecheraşi să le intre pe sub piele. Se întâmplă fiindcă un leneş imbecil precum Quigley devine gelos pe detectivii adevăraţi şi pe rata lor de rezolvare. Se întâmplă fiindcă un detectiv ştie, de fapt, că tipul ăsta e pe cale să-şi bage soţia în spital sau e proxenetul unui copil de doisprezece ani. Se întâmplă fiindcă cineva decide să aibă încredere în mintea lui dincolo de regulile pe care a jurat să le respecte. Eu n-o făcusem niciodată. Crezusem întotdeauna că dacă nu poţi să rezolvi în mod corect, nu meriţi să rezolvi deloc. Nu fusesem niciodată tipul care se uită în altă parte când batista pătată de sânge e mutată în locul potrivit sau pliculeţul de cocaină cade sau martorului i se sugerează ce să declare. Nimeni nu-mi ceruse vreodată, probabil ca să nu-i dau pe mâna Afacerilor Interne, şi le fusesem recunoscător că nu mă obligaseră s-o fac. Dar ştiam.

— Dacă ar fi să-mi aduci o dovadă care o leagă pe Jenny de crimă, în curând – să spunem, după-amiază –, atunci am putea s-o plasăm în stare de arest înainte să fie externată din spital. Din acel moment, ar fi sub supraveghere împotriva sinuciderii.

Mă gândisem la asta tot timpul ăla în linişte, când mă uitasem la Jenny dormind.

Am văzut clipitul rapid. După un moment lung, Fiona a întrebat:

— Eu?

— Dacă aş fi putut să descopăr cum să fac asta fără ajutorul tău, n-aş fi vorbit cu tine.

Faţa i s-a strâns, vigilentă.

— De unde să ştiu că nu mă provoci?

— Să ce? Dacă aş fi vrut doar să rezolv cazul şi aş fi căutat pe cineva s-o ia în barbă, n-aş fi avut nevoie de tine. Îl am pe Conor Brennan, bine ambalat şi gata de plecare.

Un hamal a împins un cărucior zăngănitor spre capătul coridorului, şi am tresărit amândoi.

— Şi eu risc la fel de mult ca tine, am precizat eu mai liniştit. Dacă decizi vreodată să spui cuiva despre asta – mâine sau luna viitoare, sau peste zece ani –, atunci o să mă confrunt cel puţin cu ancheta Afacerilor Interne, şi în cel mai rău caz mă gândesc la o revizuire a fiecărui caz pe care l-am atins vreodată şi a acuzaţiilor penale pe care le-am făcut. Îmi pun în mâinile tale tot ce am obţinut, doamnă Rafferty.

— De ce?

Erau prea multe răspunsuri. Din cauza acelui moment, încă licărind mic şi mistuitor de luminos în mine, când îmi spusese că era sigură de mine. Din cauza lui Richie. Din cauza Dinei, a buzelor ei colorate de vin roşu, spunându-mi *„Nu există niciun de ce”*. În cele din urmă, i l-am dat pe singurul pe care puteam să-l împărtăşesc.

— Am avut o probă care ar fi fost de-ajuns, însă a fost distrusă. Din vina mea.

— Ce au să-i facă? Dacă e arestată. Cât timp…? a întrebat Fiona după o clipă.

— O să fie trimisă la un spital de psihiatrie, cel puţin la început. Dacă e găsită aptă să fie judecată, apărarea ei are să pledeze fie nevinovată, fie nebunie. Dacă juriul descoperă că a fost nebună, atunci se întoarce în spital, până când medicii decid că nu mai e un pericol pentru ea sau pentru alţii. Dacă e găsită vinovată, atunci o să stea în închisoare, probabil, zece-cincisprezece ani.

Fiona s-a strâmbat.

— Ştiu că pare timp îndelungat, dar putem să ne asigurăm

că primeşte tratamentul de care are nevoie, şi când o să fie cam de vârsta mea, o să fie liberă. Poate s-o ia de la început, cu tine şi cu Conor acolo s-o ajute.

PA[73] a ţipat, cerându-l pe doctorul Cumva la Accidente şi Urgenţe, mă rog, ceva de genul ăsta.

Fiona nu s-a clintit. În cele din urmă, a dat din cap.

Fiecare muşchi al ei era încă bine întins, dar îi dispăruse circumspecţia aia de pe faţă.

— OK, a zis ea. O fac.

— Vreau să fii sigură.

— Sunt sigură.

— Atunci, uite cum vom face.

Simţeam cuvintele grele ca pietrele, trăgându-mă la fund.

— O să-mi spui că te duci la Ocean View, ca să iei schimburi pentru sora ta – cămaşa de noapte, articole de toaletă, iPod-ul, cărţi, orice crezi că s-ar putea să aibă nevoie. O să-ţi spun că locuinţa e încă sigilată şi nu poţi să te duci acolo. În schimb, am să mă ofer să mă duc eu, să intru în casă şi să iau orice are nevoie Jenny – te iau cu mine, ca să te asiguri că iau ce trebuie. Poţi să-mi faci o listă pe drum. Scrie-o, ca s-o arăt oricui întreabă.

Fiona a dat din cap. Mă urmărea ca un salahor la o scurtă întâlnire, în stare de alertă şi atentă, memorând fiecare cuvânt.

— Revederea casei are să-ţi reîmprospăteze memoria. Brusc, o să-ţi aminteşti că în dimineaţa în care poliţiştii în uniformă au găsit cadavrele, şi i-ai urmat pe ofiţeri în casă, ai luat ceva găsit în capul scărilor. Ai făcut-o în mod automat. Casa fusese întotdeauna atât de îngrijită, încât orice era pe jos părea nelalocul lui, aşa că l-ai băgat în buzunarul hainei fără ca măcar să-ţi dai seama ce-ai făcut – mintea ta era la altele, la urma urmelor. E logic pentru tine?

— Ce am luat? Ce e?

— Jenny are nişte podoabe pentru mâini în caseta cu bijuterii. E vreuna pe care o poartă des? Nu una dintre chestiile alea solide de le ziceţi brăţări. Avem nevoie de un lanţ. Unul puternic.

Fiona s-a gândit.

— Are o podoabă-talisman. E un lanţ gros din aur. Pare destul de puternic. Pat i l-a dat lui Jenny la aniversarea de douăzeci şi unu de ani, şi după aceea i-a dat talismane cu vreo ocazie specială – cum ar fi o inimă, când s-au căsătorit, şi iniţiale, când s-au născut copiii, şi o căsuţă, când au cumpărat casa. Jenny îl poartă des.

— Perfect. Ăsta e un alt motiv pentru care l-ai luat. Ştiai că însemna foarte mult pentru Jenny, ea n-ar fi vrut să-l ştie aruncat pe jos. Când ai văzut ce s-a întâmplat, lanţul ţi-a fugit din minte. În mod natural, nu te-ai mai gândit de-atunci. Dar în timp ce mă aştepţi să ies din casă, o să-ţi aduci aminte. O să cauţi în buzunarele hainei şi o să-l găseşti. Când mă întorc la maşină, mi-l predai, în ideea că s-ar putea să fie de folos.

— Cum o să te ajute?

— Dacă totul s-a întâmplat exact cum am descris, atunci n-o să poţi să afli cum s-ar potrivi lanţul investigaţiei noastre. Deci e mai bine să nu ştii. Mai puţine şanse să faci vreo gafa. O să fii nevoită să ai încredere în mine.

— Eşti sigur, nu? Are să funcţioneze? N-o să meargă totul prost? Eşti sigur?

— Nu e perfect. Unii oameni, eventual şi procurorul, or să creadă că ai ştiut tot timpul şi l-ai reţinut în mod deliberat. Iar unii or să se întrebe dacă nu e un pic cam prea convenabil ca să fie adevărat – departamentul politică nu trebuie să ştie detalii. Pot să te asigur că nu sunt probleme reale – n-o să fii arestată pentru ascunderea probelor sau obstrucţionarea justiţiei, nimic de genul ăsta –, dar nu pot să te asigur că n-o să ai parte de o perioadă grea cu procurorul sau cu apărătorul, în caz că se ajunge atât de departe. Ei pot să încerce chiar să sugereze că ar trebui să fii suspectată, având în vedere că, dacă Jenny ar fi murit, tu ai fi fost beneficiarul.

Ochii Fionei s-au deschis larg.

— Nu-ţi face griji. Îţi promit că nu există nicio cale să se poată ajunge acolo. N-o să intri în necaz. Doar îţi spun în avans: nu e perfect. Dar e cel mai bine din tot ce pot să fac.

— OK, a zis Fiona respirând adânc.

S-a îndreptat în scaun şi şi-a împins părul de pe faţă cu ambele mâini, gata de acţiune.

— Ce urmează acum?

— Trebuie s-o facem, conversaţiile şi ce am menţionat. Dacă trecem prin fiecare pas, atunci o să-ţi aminteşti detaliile când o să dai declaraţia sau când o să fii examinată încrucişat. O să pari sinceră, fiindcă o să spui adevărul.

A dat din cap.

— Deci, unde te duci, doamnă Rafferty?

— Dacă Jenny doarme, trebuie să mă duc la Brianstown. Are nevoie de nişte lucruri din casă.

Avea vocea inexpresivă şi goală, cu nimic altceva rămas în ea decât un sediment de tristeţe.

— Mi-e teamă că nu poţi să intri în casă. Încă e scena crimei. Dacă ajută, pot să te duc eu acolo şi să iau tot ce-ţi trebuie.

— Ar fi bine. Mulţumesc.

— Haide să mergem.

M-am ridicat, sprijinindu-mă de perete ca un om bătrân. Fiona şi-a încheiat haina, şi-a înfăşurat eşarfa în jurul gâtului şi a strâns-o bine. Copilul s-a oprit din plâns. Am stat acolo, pe coridor, o clipă, ascultând la uşa lui Jenny pentru o chemare, o mişcare, ceva care să ne ţină acolo, însă nu s-a auzit nimic.

O să-mi amintesc de călătoria aia tot restul vieţii. Era ultimul moment în care aş fi putut să dau înapoi: să luăm lucrurile lui Jenny, să-i spun Fionei că am zărit o fisură în marele meu plan, s-o las înapoi la spital şi să zic la revedere. Pe drumul spre Portul Sfărâmat din acea zi am fost ce-mi dorisem toată viaţa mea de adult să devin: un detectiv criminalist, cel mai bun din echipă, cel care găseşte rezolvările şi o face pe drumul drept. Când am plecat de-acolo, eram altceva.

Fiona s-a înghesuit în portiera pasagerului, cu ochii pe geam. Când am ajuns pe autostradă, am luat o mână de pe volan, mi-am scos agenda şi pixul şi i le-am dat.

Ea a pus agenda pe genunchi, şi am păstrat viteza constantă

în timp ce scria. Când a terminat, mi le-a dat înapoi. Am aruncat o privire rapidă la foaie: scrisul ei de mână era citeţ şi rotunjit, cu mici înflorituri rapide la cozi. *„Cremă hidratantă (de pe noptieră sau din baie). Blugi. Bluză. Pulover. Sutien. Şosete. Pantofi (tenişi). Haină. Eşarfă.”*

— O să aibă nevoie de haine ca să părăsească spitalul. Oriunde s-ar duce de-acolo, a explicat Fiona.

— Mulţumesc, am zis eu.

— Nu pot să cred că fac asta.

Faci ce trebuie. A venit aproape automat.

În schimb, am adăugat:

— Îi salvezi viaţa surorii tale.

— O arunc în închisoare.

— Faci tot ce poţi. Asta e tot ce poate să facă oricine dintre noi.

— Când eram copii, obişnuiam să mă rog ca Jenny să facă ceva îngrozitor, a zis ea dintr-o suflare, ca şi cum cuvintele s-au forţat să iasă. Eu eram mereu în necaz – nimic important, nu eram vreo delincventă, doar mărunţişuri, mă purtam obraznic cu mama sau vorbeam în clasă. Jenny nu făcea nimic rău, niciodată. Nu era mironosiţă, toate îi ieşeau firesc. Obişnuiam să mă rog să facă ceva cu adevărat îngrozitor, doar o singură dată. Apoi aş fi spus, şi ea ar fi avut probleme, şi toată lumea ar fi zis: „Bravo, Fiona. Ai făcut ce trebuie. Fată bună”.

Avea mâinile împreunate strâns în poală, ca un copil la spovedanie.

— Să nu mai spui niciodată povestea asta, doamnă Rafferty.

Vocea mi-a ieşit mai ascuţit decât voiam. Fiona şi-a întors ochii la geam.

— N-am s-o mai spun.

După asta n-am mai vorbit.

Când am cotit spre Ocean View, cineva ieşea de pe un drum lateral, alergând din greu. Am apăsat frânele, dar era un alergător, privind fără să vadă, cu nările dilatate ca un cal în fugă. Pentru o clipă, am crezut că-i auzeam prin geam icnetele

grozave. Apoi a dispărut. A fost singura persoană pe care am văzut-o. Vântul bătând dinspre mare zgâlţâia gardurile legate cu lanţuri, ridica buruienile înalte din grădinile de pe panta abruptă, le izbea de geamurile maşinii.

— Am citit în ziar că se vorbeşte despre distrugerea cu buldozerul a locurilor ăstora, a proprietăţilor-fantomă, a spus Fiona. Doar le pun la pământ, pleacă şi pretind că nu s-a întâmplat niciodată.

Pentru o ultimă clipă, am văzut Portul Sfărâmat aşa cum ar fi trebuit să fie. Maşinile de tuns iarba zumzăind şi radiourile transmiţând ritmuri rapide şi melodioase, în timp ce bărbaţii îşi spală maşinile pe alei, copiii mici ţipând şi dând ocoluri pe scutere, fetele alergând cu părul în cozi de cal sărind, femeile stând aplecate peste garduri ca să facă schimb de ştiri, adolescenţii împingându-se, chicotind şi flirtând la fiecare colţ, culoarea explodând din vase cu muşcate şi maşini noi şi jucării pentru copii, miros de vopsea proaspătă şi grătar risipindu-se în vântul marin. Imaginea a sărit atât de puternic din aer, că am văzut-o mai clar decât toate conductele ruginite şi murdăria din gropile pline.

— Păcat, am zis eu.

— E o soluţie bună. Asta ar fi trebuit să se fi întâmplat în urmă cu patru ani, înainte ca locul ăsta să fi fost construit vreodată: să ardă planurile şi să plece. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Luasem pulsul proprietăţii. Am ajuns la casa familiei Spain din prima încercare, fără s-o întreb pe Fiona despre direcţie – ea dispăruse din nou în mintea ei, şi eram bucuros s-o las acolo.

Când am parcat maşina şi am deschis portiera mea, vântul a năvălit înăuntru, intrându-mi în urechi şi în ochi precum apa rece.

— Mă întorc în câteva minute. Fă mişcările ca şi cum cauţi ceva în buzunar, în caz că se uită cineva.

Draperiile familiei Gogan nu s-au mişcat, dar, oricum, era o chestiune de timp.

— Dacă vine cineva la tine, nu vorbeşti cu ei.

Fiona a dat din cap afară pe geam.

Lacătul era încă la locul lui. Vânătorii de suvenire şi profanatorii de morminte îşi aşteptau momentul. Am găsit cheia luată de la dr. Dolittle.

Când am păşit înăuntru, la adăpost de vânt, tăcerea instantanee mi-a făcut urechile să ţiuie. Am scotocit prin dulapurile de bucătărie, fără să mă deranjez să nu mă ating de stropii de sânge, până am găsit un sac de gunoi. L-am luat la etaj şi am aruncat lucrurile înăuntru, lucrând rapid – Sinéad Gogan era, probabil, de-acum lipită de fereastră şi ar fi fost fericită să spună oricui întreba exact cât timp petrecusem aici. Când am terminat, mi-am pus mănuşile şi am deschis caseta cu bijuterii a lui Jenny.

Lanţul-talisman era într-un compartiment mic, gata să fie purtat. Inima de aur, căsuţa de aur, strălucind în lumina moale ce trecea prin abajurul crem. E-ul buclat, cu fragmente de diamant sclipind, J-ul emailat în roşu, stropii de diamant care fuseseră pentru aniversarea de douăzeci şi unu de ani a lui Jenny. Mai era loc rămas pe lanţ pentru toate chestiile minunate care ar fi putut încă să se întâmple.

Am lăsat jos sacul de gunoi şi am luat lanţul în camera Emmei. Am aprins o lumină – n-aveam de gând să fac asta cu draperiile trase. Camera era cum o lăsaserăm, eu şi Richie, când terminaserăm căutarea: ordonată, plină de grijă şi iubire, şi roz. Doar patul dezvelit îţi spunea că aici se întâmplase ceva. Pe monitorul de pe noptieră licărea un avertisment: *„12°. PREA FRIG”.*

Peria de păr a Emmei – roz, cu un ponei pe spate – era pe dulapul ei cu sertare. Am ales cu grijă firele de păr, potrivind lungimile, ţinându-le în sus – erau atât de fine şi de bălaie, încât în unghiul greşit dispăreau în lumină – ca să le găsesc pe cele cu rădăcini şi căpeţele de piele încă ataşate, când la o periere neglijentă trăsese prea tare. În cele din urmă, am selectat opt. Le-am netezit împreună într-un mic sistem de închidere, am ridicat rădăcinile între degetul mare şi arătător şi am înfăşurat celălalt capăt în lanţul-talisman. Am avut nevoie de câteva încercări – pe lanţ, pe cataramă, pe

inimioara de aur – înainte să le prind destul de bine în bucla care ţinea J-ul emailat, când o smucitură a tras firele de păr dintre degete mele şi le-a făcut să fluture pe aur.

Mi-am pus lanţul în jurul unei mâini şi am tras până când o za s-a curbat şi s-a rupt. Mi-a lăsat un semn roşu în palmă, şi mi-am amintit că încheieturile lui Jenny erau acoperite de vânătăi şi zgârieturi unde Pat încercase s-o ţină. Oricare dintre ele, estompată de celelalte, ar fi putut să provină de la brăţară.

Emma se luptase. Cooper ne zisese asta deja. Pentru o clipă, ea reuşise să-şi smulgă perna de pe faţă. În timp ce Jenny bâjbâia s-o pună la loc, brăţara i se agăţase în părul fluturând al Emmei. Fetiţa o apucase cu mâna, o trăsese până când o za slabă se îndoise, apoi ea îşi pierduse aderenţa. Mâna îi fusese prinsă din nou sub pernă. Nu lăsase în asta decât câteva fire din propriul păr. Brăţara rămăsese pe încheietura mâinii lui Jenny cât timp terminase ce făcea. Când se dusese la parter să-l găsească pe Pat, zaua îndoită se desfăcuse.

Probabil că n-ar fi fost de-ajuns pentru o condamnare. Părul Emmei s-ar fi putut agăţa în brăţară când Jenny i-l periase înainte de culcare, în acea ultimă seară. Zaua ar fi putut să fie prinsă de un mâner al uşii când se grăbea jos, ca să vadă ce era cu agitaţia. Totul curgea cu îndoială rezonabilă. Dar împreună cu toate celelalte, ar fi fost de-ajuns s-o arestez, s-o acuz, s-o ţin în arest preventiv în timp ce aştepta procesul. Asta putea să dureze un an sau mai mult. Până atunci, Jenny avea să petreacă destul timp cu diferiţi psihiatri şi psihologi, care s-o bage sub un duş de medicamente şi consiliere şi toate cele, care să-i dea o şansă să facă pasul înapoi de pe muchia aia bătută de vânt. Dacă se răzgândea în privinţa muritului, avea să pledeze vinovată. N-avea pentru ce să iasă afară, şi dacă pleda vinovată, lua umbra bănuielii atât de pe Pat, cât şi de pe Conor. Dacă nu se răzgândea, atunci cineva avea să observe ce planifica – în ciuda a ceea ce cred unii, cei mai mulţi specialişti în afecţiuni mintale îşi cunosc meseria – şi urma să facă tot ce putea ca s-o ţină undeva în siguranţă.

Îi spusesem adevărul Fionei: nu era perfect, nici pe departe,

însă în cazul ăsta nu mai exista loc pentru perfecţiune.

Înainte să plec din camera Emmei am tras la loc una dintre draperii şi am stat la fereastră, privind afară la rândurile de case terminate pe jumătate şi la plaja de dincolo de acestea. Iarna începuse să se arate. Era abia ora trei, dar lumina deja aduna acea melancolie de seară şi albastrul dispăruse din mare, lăsând-o de un cenuşiu agitat brăzdat de spumă albă. În ascunzătoarea lui Conor, foile din plastic erau umflate de vânt. Casele din jur aruncau umbre nebune pe drumul neasfaltat. Locul semăna cu oraşul Pompeii, ca şi cum erau conservate nişte descoperiri arheologice, ca să le permită turiştilor să umble pe-acolo – cu gura căscată şi gâtul întins, încercând să-şi imagineze dezastrul ce golise locul de viaţă – pentru doar vreo câţiva ani, până când se transforma în praf, până când muşuroaiele se ridicau în mijlocul bucătăriei şi iedera se răsucea în jurul dispozitivelor de lumină.

Am închis cu blândeţe uşa Emmei după mine. Pe palier, lângă un colac de cablu de alimentare care ducea în baie, preţioasa cameră video a lui Richie era îndreptată spre trapa podului şi clipea cu un ochi mic roşu, pentru a demonstra că înregistra. Un mic păianjen cenuşiu construise deja un hamac de pânză între camera video şi perete.

În pod, vântul intra prin gaura de sub streaşină cu o tânguire ascuţită şi vibrantă ca de vulpe sau de *banshee*{74}.

Am mijit ochii în sus, la trapa deschisă. Pentru o clipă, am crezut că vedeam ceva mişcându-se – o deplasare şi o întrepătrundere de nuanţe întunecate, un spasm deliberat –, însă când am clipit, nu erau decât întunericul şi curentul de aer rece.

A doua zi, odată ce cazul era închis, aveam să-l trimit pe tehnicianul lui Richie să ia camera video înapoi, să inspecteze fiecare cadru şi să-mi scrie un raport în trei exemplare despre orice văzuse.

Nu exista niciun motiv pentru care n-aş fi putut să iau micul monitor încorporat şi să derulez chiar eu filmul pe repede înainte, îngenunchind acolo, pe palier, dar n-am făcut-o. Ştiam deja că nu era nimic acolo.

Fiona stătea rezemată de portiera pasagerului din dreapta, cu ochii în gol la scheletul casei unde vorbisem cu ea în prima zi, cu o ţigară trimiţând un fir subţire de fum printre degetele ei.

Când am ajuns la ea, a aruncat ţigara într-o groapă umplută pe jumătate cu apă tulbure.

— Uite lucrurile surorii tale, am zis eu ridicând sacul de gunoi. Asta voiai sau vrei altceva?

— Astea sunt bune. Mulţumesc.

Nici măcar nu s-a uitat la ele. Pentru o clipă ameţită, am crezut că se răzgândise.

— Eşti bine?

— Uitându-mă la casă, mi-a adus aminte. În ziua în care i-am găsit – pe Jenny, Pat şi copiii – am luat asta.

A băgat mâna în buzunar, încovoiată ca şi cum ţinea ceva. Am întins palma strânsă în jurul brăţării, ca s-o protejez de privitori şi de vânt, şi ea şi-a deschis-o pe-a ei, goală, deasupra acesteia.

— Ar trebui s-o atingi, pentru orice eventualitate, am sfătuit-o eu.

Ea şi-a împreunat mâna în jurul brăţării, strâns, pentru un moment.

I-am simţit chiar şi prin mănuşi degetele îngheţate.

— De unde ai asta? am întrebat-o eu.

— În dimineaţa aia, când poliţiştii au intrat în casă, i-am urmat. Am vrut să ştiu ce se întâmpla. Am văzut asta la baza scărilor, chiar pe treapta de jos. Am luat-o – Jenny n-ar fi vrut să fie călcată în picioare. Am pus-o în buzunarul hainei. Am o gaură în buzunar, aşa că s-a dus în căptuşeală. Am uitat de ea până acum.

Avea vocea subţire şi calmă. Urletul neîncetat al vântului o făcea să lunece departe, în betonul crud şi metalul ruginit.

— Mulţumesc, am zis eu. O să mă uit la ea.

Am ocolit maşina spre partea şoferului şi am deschis portiera. Fiona nu s-a mişcat. Până n-am introdus brăţara într-o pungă de probe, n-am etichetat-o cu atenţie şi nu mi-am

pus-o în buzunarul hainei, nu s-a îndreptat să se urce în maşină. Tot nu se uita la mine.

Am pornit maşina şi am plecat din Portul Sfărâmat, ocolind gropile şi întinderile de sârmă, cu vântul încă lovind în geamuri ca o bilă de demolări. Fusese atât de simplu.

Locul pentru rulote era mai departe de plajă decât casa familiei Spain, poate chiar cu o sută de metri spre nord. Când eu şi Richie mersesem prin întuneric spre ascunzătoarea lui Conor Brennan şi înapoi, cu el între noi şi cazul nostru cu totul rezolvat, probabil, trecusem prin locul unde obişnuia să stea rulota familiei mele.

Pe mama o văzusem ultima dată în faţa rulotei, în ultima noastră seară la Portul Sfărâmat. Familia mea fusese la Whelan, pentru o cină mare de rămas-bun. Eu îmi făcusem rapid câteva sandviciuri cu şuncă, în bucătărioara noastră, şi eram gata să ies, să mă întâlnesc cu gaşca jos, la plajă. Ascunseserăm sticle cu cidru şi pachete cu ţigări în dunele de nisip, le semnalizaserăm cu pungi din plastic albastre legate în iarbă. Cineva urma să aducă o chitară. Părinţii mei ziseseră că puteam să stau afară până la miezul nopţii. Mirosul de deodorant Lynx Musk persista în rulotă, firul de lumină abundentă care trecea prin geamuri lovea în oglindă, astfel că a trebuit să mă las în jos şi într-o parte ca să-mi dau părul cu gel în formă de ţepuşe făcute cu grijă. Valiza lui Geri era deschisă pe patul ei, şi împachetase deja jumătate dintre lucruri. Pălăriuţa albă a Dinei şi ochelarii de soare erau aruncaţi pe al ei. Undeva, copiii râdeau şi o mamă îi chema la masă. Un radio îndepărtat cânta melodia *Orice face ea e magic,* şi am fredonat în şoaptă cu el, cu vocea mea cea nouă şi profundă, şi m-am gândit la felul în care Amelia îşi dădea părul pe spate.

Mi-am îmbrăcat jacheta de blugi în timp ce alergam pe treptele rulotei, şi apoi m-am oprit. Mama stătea afară, într-unul dintre scăunelele pliante, cu capul dat pe spate ca să vadă cum cerul căpăta culoarea piersicii şi a aurului. Avea nasul ars de soare, şi părul moale şi blond îi cădea din coc

după o zi de plajă, construit de castele de nisip cu Dina, plimbat de mână cu tata pe marginea apei. Briza îi ridica şi-i răsucea tivul fustei lungi de bumbac bleu cu flori albe.

„Mikey, a zis ea, zâmbindu-mi. *Eşti tare chipeş."*

„Credeam că eşti sus, la bar."

„Prea multă lume." Ăsta ar fi trebuit să fi fost primul meu indiciu. *„E aşa de frumos aici. Atât de paşnic. Uite."*

Am aruncat o privire politicoasă spre cer. *„Da. Drăguţ. Mă duc pe plajă, îţi aduci aminte că ţi-am zis? O să fiu..."*

„Stai aici cu mine un minut." A întins o mână, făcând semn.

„Trebuie să plec. Băieţii sunt..."

„Ştiu. Doar câteva minute."

Ar fi trebuit să ştiu. Dar păruse atât de fericită în săptămânile astea două. Era întotdeauna fericită la Portul Sfărâmat. Astea erau singurele două săptămâni din an în care puteam să fiu un tip normal. Nimic de care să mă protejez, în afară de a zice ceva stupid în faţa băieţilor, niciun secret în minte, în afara gândurilor la Amelia, care mă făceau să roşesc în momente nepotrivite, nimic pe care să stau cu ochii, în afară de îngâmfatul de Dean Gorry, care o plăcea şi el. Eram relaxat. Tot timpul anului vegheasem şi muncisem atât de din greu. Credeam că meritam asta. Am uitat că Dumnezeu sau lumea, sau orice sculpta normele în piatră nu-ţi dădea liber de la buna purtare.

M-am aşezat pe marginea celuilalt scaun şi am încercat să nu mă legăn. Mama s-a lăsat pe spate şi a oftat, un sunet mulţumit, visător. *„Uită-te la asta",* a zis ea, şi a întins braţele spre agitaţia şi curgerea apei. Era o seară blândă, cu valurile ca lavanda plescăind şi aerul dulce şi sărat precum caramelul, doar o ceaţă înaltă şi subţire către apus, care să spună că vântul ar fi putut să se întoarcă la noi şi să pişte cândva peste noapte. *„Nicăieri nu e ca aici, sunt sigură. Mi-aş dori să nu mă mai întorc niciodată acasă. Tu nu?"*

„Da. Probabil. E drăguţ."

„Ia spune-mi. Fata blondă, cea cu tatăl drăguţ, care ne-a dat lapte în ziua aia când am fugit. E prietena ta?"

„Iisuse! Mamă!" M-am foit jenat. N-a observat.

„Bine. E bine. Uneori mă tem că n-ai prietene fiindcă…” Alt oftat mic, în timp ce-şi dădea părul de pe frunte. *„Oh, asta-i bine. E o fată frumoasă, are un zâmbet minunat.”*

*„Da, am presupus.” Zâm*betul Ameliei, modul în care ochii ei veneau pieziş să-i întâlnească pe-ai mei, curba buzei care mă făcea să vreau s-o muşc.

„Să ai mare grijă de ea. Tatăl tău a avut mereu mare grijă de mine.” Mama a zâmbit, a întins mâna peste decalajul dintre scaune ca s-o bată pe-a mea. *„Aşa să faci şi tu. Sper că fata ştie cât e de norocoasă.”*

„Plecăm în doar câteva zile.”

„Aveţi de gând să continuaţi să vă vedeţi?”

Am ridicat din umeri. *„Nu ştiu. Ea e din Newry.”* Aveam deja în cap să-i trimit Ameliei o compilaţie de melodii, scriind adresa cu cea mai bună caligrafie a mea, imaginându-mi dormitorul de fată în care avea s-o asculte.

„Ţineţi legătura. O să aveţi copii frumoşi.”

„Mamă! Abia ne-am cunoscut…”

„Nu se ştie niciodată. “ Pe chip i-a trecut ceva rapid şi fragil ca umbra unei păsări pe apă. *„Nu se ştie niciodată, în viaţa asta.”*

Dean avea un milion de frăţiori şi surioare, părinţilor lui nu le păsa unde era el. Probabil era deja întins pe plajă, pregătit şi aşteptând să profite de şansă.

„Mamă, trebuie să plec. OK? Pot?” Stăteam pe jumătate de scaun, cu picioarele fixate în pământ, gata să mă năpustesc prin dune. Şi-a întins din nou mâna prin gol, a apucat-o pe-a mea. *„Nu încă. Nu vreau să stau singură.”*

M-am uitat la poteca spre Whelan, rugându-mă, dar era goală. *„Tata şi fetele se întorc dintr-o clipă-n alta.”*

Ştiam amândoi că avea să fie mai mult de-atât. La Whelan se duceau toate familiile din parcul de rulote. Dina avea să alerge jucându-se prinselea şi ţipând cu ceilalţi copilaşi, tata avea să joace darts, Geri avea să stea pe zidul de-afară flirtând doar încă un minut. Mâna mamei încă era înfăşurată în jurul alei mele. *„Trebuie să vorbesc cu tine despre nişte chestii. Chestii. E important.”*

Capul meu era plin de Amelia, de Dean, de mirosul sălbatic al mării care-mi alega prin sânge, de tot gustul de cidru de mere din lume al nopţii şi de râsetele şi misterul care mă aşteptau în dunele alea. Am crezut că voia să vorbească despre iubire, fete, poate, Doamne fereşte, despre sex. *„Da, OK, doar că nu* acum. *Mâine, când ajungem acasă – chiar trebuie să* plec, *mamă, serios, mă întâlnesc cu Amelia…”*

„O să te aştepte. Stai cu mine. Nu mă lăsa singură.”

În voce i se ridica prima notă de disperare, contaminând aerul ca fumul toxic. Mi-am smuls mâna de sub a ei, de parcă mă ardea. A doua zi, acasă, aş fi fost pregătit pentru asta, însă nu acolo, nu atunci. Lipsa de eleganţă a gestului a lovit-o ca un bici peste faţă, uimindu-mă, indignându-mă, orbindu-mă. *„Mamă. Nu.”*

Mâna ei încă era întinsă spre a mea, gata să apuce. *„Te rog, Mikey. Am nevoie de tine.”*

„Şi ce?” Asta a explodat din mine, m-a lăsat fără respiraţie şi gâfâind. Voiam s-o pocnesc, ca s-o dau la o parte din calea mea, din lumea mea. *„Sunt atât de al dracului de sătul să am grijă de tine! Tu ar fi trebuit să ai grijă de mine!”* Faţa ei, uimită, cu gura căscată. Lumina apusului îi poleia cărunţeala din păr, făcând-o să arate tânără şi sclipitoare, gata să dispară în strălucirea orbitoare. *„Of, Mike. Of, Mike, îmi pare atât de rău…”*

„Da. Ştiu. Şi mie.” Mă foiam pe scaun, stacojiu de ruşine şi ostilitate, şi de jenă hidoasă, murind chiar mai rău de nerăbdare să scap de-acolo. *„Iartă-mă. N-am vrut.”*

„Ai vrut. Ştiu că ai vrut. Şi ai dreptate. Nu tu ar trebui să ai… Of, Doamne. Of, iubitule, îmi pare atât de rău.”

„E OK.” În dune se mişcau sclipiri luminoase de culoare, în faţa lor întinzându-se umbre cu picioare lungi, în timp ce alergau spre apă. O fată râdea. N-aş fi putut să spun dacă era Amelia. *„Pot să plec?”*

„Da. Sigur. Du-te.” Şi-a răsucit mâna printre florile de pe fustă. *„Nu-ţi face griji, Mike, iubitule. N-am să-ţi mai fac asta. Îţi promit. Să ai o seară superbă.”*

Când am sărit în sus – deja ducându-mi o mână prudentă la

păr, pentru o ultimă verificare, trecându-mi limba peste dinţi ca să mă asigur că erau curaţi –, m-a prins de mânecă. *„Mamă, am să…”*

„Ştiu. Doar o clipă.” M-a tras în jos, şi-a presat mâinile pe obrajii mei şi m-a sărutat pe frunte. Mirosea a ulei de bronzat din nucă de cocos, a sare, a vară, a mama.

Ulterior, lumea l-a acuzat pe tata. Reuşiserăm el, eu şi Geri să ne păstrăm secretul în siguranţă, între propriii patru pereţi. Prea bine. Nimeni nu bănuise vreodată zilele în care mama nu putea să se oprească din plâns, săptămânile în care stătea în pat cu ochii în perete. Dar pe-atunci vecinii îşi vedeau de treabă sau aveau grijă unii de alţii, nu sunt sigur cum era. Toată strada ştia că erau săptămâni când nu ieşea din casă, zile în care abia reuşea doar un salut slab sau când îşi lăsa capul în jos şi fugea de ochii lor curioşi.

Adulţii încercau să fie subtili, însă fiecare condoleanţă avea o întrebare în subsidiar. Băieţii de la şcoală nici măcar nu încercau, jumătate din timp. Toţi voiau să ştie aceleaşi lucruri. Când îşi ţinea capul în jos, voia să-şi ascundă ochii învineţiţi? Când nu ieşea din casă, aştepta să i se vindece coastele? Se ducea în apă fiindcă o trimitea tata?

Am închis gura adulţilor cu o privire goală şi rece. Mi-am bătut măr colegii care deveneau prea ostentativi, până în ziua în care mi s-au isprăvit punctele de simpatie şi profesorii au început să-mi dea detenţie fiindcă mă băteam. Trebuia să ajung acasă la timp, ca s-o ajut pe Geri cu Dina şi cu casa – tata nu putea s-o facă, abia dacă putea să vorbească. Nu-mi permiteam să stau în detenţie. Atunci, am început să învăţ să mă controlez.

În adâncul meu, nu-i condamnam că întrebau. Părea o simplă indiscreţie senzuală, dar chiar şi atunci înţelegeam că era mai mult. Aveau nevoie să ştie. Cum i-am zis lui Richie, raportul cauză-efect nu e un lux. Renunţă la el, şi rămâi paralizat, agăţându-te de vreo plută mică înclinându-se nebuneşte şi la întâmplare pe întinderea nesfârşită a mării negre. Dacă mama ar fi intrat în apă fără motiv, atunci puteau şi ei să facă aşa, în orice noapte, în orice clipă. Aşa puteau şi

ei. Când nu vedem un model, potrivim piesele împreună până când una prinde contur, fiindcă aşa trebuie să facem.

Mă băteam cu ei fiindcă modelul pe care-l vedeau era greşit, şi nu reuşeam să le spun în niciun fel. Ştiam că aveau dreptate în legătură cu asta: lucrurile nu se întâmplă fără motiv. Eram singurul din lume care ştia că motivul eram eu. Învăţasem cum să trăiesc cu asta. Găsisem o cale, încet şi cu cantităţi imense de muncă şi de durere. Nu era chip să trăiesc fără ea.

Nu există niciun de ce. Dacă Dina avea dreptate, atunci lumea era de nelocuit. Dacă ea greşea, dacă – şi asta trebuia să fie adevărat – lumea era normală, şi numai galaxia ciudată din capul ei se învârtea fără motiv în afara oricărei axe, atunci toate astea erau din cauza mea.

Am lăsat-o pe Fiona în faţa spitalului. Când am tras maşina, am zis:

— Am nevoie să vii şi să dai o declaraţie oficială despre găsirea lanţului.

I-am văzut ochii închizându-se pentru o clipă.

— Când?

— Acum, dacă nu te superi. Pot să aştept aici cât laşi lucrurile surorii tale.

— Când ai de gând să…?

A înclinat bărbia spre clădire.

— Să-i spun?

S-o arestez.

— Cât mai repede posibil. Probabil mâine.

— Deci am să vin după aceea. O să stau cu Jenny până atunci.

— S-ar putea să-ţi fie mai uşor să vii în seara asta. S-ar putea să ţi se pară greu să fii cu Jenny acum.

— S-ar putea, da, a rostit Fiona fără nicio tonalitate.

Apoi a coborât din maşină şi a plecat, ţinând sacul de gunoi cu ambele braţe, lăsându-se pe spate ca şi cum era prea greu.

Am dus Beemerul în parcul de maşini şi am aşteptat în faţa

zidului castelului, ascuns în umbră, ca un băiat de la colţ, până se încheia schimbul şi băieţii plecau acasă. Apoi m-am dus să-l găsesc pe superior.

O'Kelly era încă la biroul lui, cu capul aplecat într-un cerc de lumină al lămpii, mişcându-şi pixul de-a lungul rândurilor unei declaraţii. Avea ochelarii de citit pe vârful nasului. Lumina galbenă, confortabilă îi scotea în evidenţă ridurile adânci din jurul ochilor şi al gurii, şuviţele albe din păr. Părea un bătrân dintr-o carte cu poveşti, bunicul înţelept care ştia cum să rezolve tot.

Pe fereastră, cerul era de un negru cald de iarnă şi umbre începeau să se adune în jurul stivelor zdrenţuite de fişiere rezemate în colţuri. Biroul semăna cu locul la care visasem odată, când eram puşti, şi-mi petrecusem ani încercând să-l găsesc, un loc în care fiecare detaliu nepreţuit îl păstrasem în memorie, un loc ce deja mi se dizolva printre degete, era deja pierdut.

M-am mişcat în uşă şi O'Kelly a ridicat capul. Pentru o fracţiune de secundă, a părut obosit şi trist. Pe urmă, toate astea s-au şters şi faţa i-a redevenit goală, extrem de lipsită de expresie.

— Detectiv Kennedy, a zis el scoţându-şi ochelarii de citit. Închide uşa.

Am închis-o în urma mea, am rămas în picioare până când O'Kelly a arătat cu pixul spre un scaun.

— Quigley a fost la mine în dimineaţa asta, a spus el.

— Ar fi trebuit să mă lase pe mine.

— Aşa i-am zis şi eu. Şi-a pus faţa de călugăriţă şi a spus că n-avea încredere în tine că o să dezvălui adevărul.

Idiotul dracului.

— A vrut să-şi relateze el primul versiunea, mai curând.

— Abia aştepta să te bage în rahat. Practic, a vomat ca să nu scape ocazia. Uite care e treaba totuşi. Quigley mestecă o poveste care-i convine lui, da, dar nu-l ştiu să inventeze de la zero. E prea atent cu propriul fund.

— Nu inventează.

Am căutat punga cu probe în buzunar – părea că trecuseră

zile de când o pusesem acolo – şi am aşezat-o pe biroul lui O'Kelly. N-a ridicat-o.

— Spune-mi versiunea ta. O să am nevoie de o declaraţie scrisă, însă vreau să aud mai întâi.

— Detectivul Curran a găsit asta în apartamentul lui Conor Brennan, în timp ce eu eram afară, vorbind la telefon. O unghie lăcuită care se potriveşte cu ale lui Jennifer Spain. Lâna se potriveşte cu cea de pe perna folosită pentru a o sufoca pe Emma Spain.

O'Kelly a fluierat.

— Ei, pe dracu'. Mama. Eşti sigur?

— Mi-am petrecut după-amiaza cu ea. N-are să mărturisească în arest, dar mi-a povestit totul, neoficial.

— Ceea ce nu ţi-e de niciun folos fără asta.

A dat din cap spre plic.

— Cum a ajuns în apartamentul lui Brennan dacă nu el e omul nostru?

— A fost la locul faptei. El a încercat s-o termine pe Jennifer Spain.

— Mulţumesc lui Jaysus pentru asta. Cel puţin n-ai arestat un nevinovat. Un proces mai puţin, oricum.

O'Kelly s-a gândit la asta şi a mormăit:

— Continuă. Dacă detectivul Curran a găsit asta, şi-a dat imediat seama ce înseamnă. Şi atunci? De ce dracu' n-a predat-o?

— Era nehotărât. În opinia lui, Jennifer Spain a suferit destul şi arestarea ei n-ar fi servit la nimic. Cea mai bună soluţie ar fi fost să-l eliberăm pe Conor Brennan şi să închidem dosarul, cu implicaţia că autorul era Patrick Spain.

O'Kelly a pufnit.

— Frumos. Pur şi simplu, frumos. Al dracului mâncător de rahat. Deci iese, rece ca un castravete, cu năzbâtia asta în buzunar.

— O ţinea ca probă până se decidea cum s-o întrebuinţeze. Noaptea trecută, o femeie care mă cunoaşte şi pe mine a fost acasă la detectivul Curran. A observat plicul şi a considerat că n-ar fi trebuit să fie acolo, aşa că l-a luat cu ea. A încercat să

mi-l predea în dimineaţa asta, dar a interceptat-o Quigley.
— Tânăra asta, a zis O'Kelly.
Apăsa capul pixului cu degetul mare, uitându-se la asta ca la ceva fascinant.
— Quigley încerca să-mi spună că aţi avut o nebunie în trei – a zis că e îngrijorat, fiindcă echipa ar trebui să îşi menţină moralitatea, tot rahatul ăla de băiat de altar. Care e adevărul?
O'Kelly fusese întotdeauna bun cu mine.
— E sora mea, am răspuns eu.
Asta i-a atras atenţia.
— Doamne sfinte! Aş zice că lui Curran îi lipsesc nişte dinţi de-acum, nu?
— N-a ştiut.
— Asta nu-i o scuză. Crai mizerabil.
— Domnule, aş vrea s-o ţin pe sora mea departe de asta, dacă e posibil. Nu e sănătoasă.
— Aşa a zis şi Quigley, da.
Numai că, probabil, nu cu aceleaşi cuvinte.
— Nu e nevoie s-o implici în asta. IA{75} s-ar putea să vrea să discute cu ea, însă o să le spun că n-ar veni cu nicio noutate. Tu asigură-te că nu se duce să vorbească totuşi cu vreun ticălos de la presă, şi o să fie bine.
— Mulţumesc, domnule.
O'Kelly a dat din cap.
— Asta, a zis el mişcând plicul cu pixul. Poţi să juri că n-ai mai văzut-o până azi?
— Jur, domnule. N-am ştiut că există până când Quigley n-a fluturat-o în faţa mea.
— Când a cules-o Curran?
— Joi dimineaţă.
— Joi dimineaţă, a repetat O'Kelly.
În glasul lui apăruse ceva de rău augur.
— Deci a ţinut-o două zile întregi. Voi doi v-aţi petrecut fiecare moment de veghe împreună, vorbind despre nimic altceva decât despre cazul ăsta – sau cel puţin aşa sper –, şi Curran avea tot timpul răspunsul în buzunarul treningului său lucios. Spune-mi, detectiv, cum dracu' ţi-a scăpat asta?

— Am fost concentrat asupra cazului. Am observat…

O'Kelly a explodat.

— Dulce Iisuse! Ce ţi se pare că e năzbâtia asta? Ficat tocat? Ăsta *e* blestematul de caz. Şi nu e vreun rahat de caz de drogaţi, unde nu-i pasă nimănui dacă iei ochii de pe minge. Au fost omorâţi *copii* aici. Nu crezi că ăsta ar fi putut să fie un moment bun să te porţi ca un blestemat de detectiv şi să stai cu ochii pe ce se întâmplă în jurul tău?

— Ştiam că era ceva în mintea lui Curran, domnule. Nu mi-a scăpat asta. Dar nu eram de aceeaşi părere. Credeam că Brennan era omul nostru şi că ar fi fost o pierdere de vreme să căutăm în altă parte. Curran credea că Patrick Spain era un suspect mai bun şi că ar trebui să ne petrecem mai mult timp cu el. M-am gândit că asta era explicaţia.

O'Kelly a respirat adânc ca să se abţină să mă dojenească, însă n-a pus inimă în asta.

— Fie Curran merită un Oscar, fie tu meriţi un şut bun în fund, a zis el, dar îi dispăruse căldura din voce.

S-a frecat la ochi cu degetul mare şi arătătorul.

— Oricum, unde e idiotul?

— L-am trimis acasă. N-aveam de gând să-l las să mai atingă şi altceva.

— Al naibii de corect. Găseşte-l, spune-i să-mi raporteze la prima oră de dimineaţă. Dacă scapă cu viaţă din asta, îi găsesc un birou frumos unde poate să scrie hârtii până termină IA cu el.

— Da, domnule.

Trebuia să-i trimit un SMS. N-aveam niciun chef să mai vorbesc cu Richie, niciodată.

— Dacă sora ta n-ar fi ciordit proba, ar fi predat-o Curran, în cele din urmă? a întrebat O'Kelly. Sau ar fi aruncat-o în toaletă şi şi-ar fi ţinut gura închisă pe vecie? Tu l-ai cunoscut mai bine decât mine. Ce crezi?

Ar fi predat-o azi, domnule. Mi-aş paria salariul pe-o lună pe asta…

Toţi partenerii ăia pe care îi invidiam ar fi făcut-o fără să ezite o clipă, dar Richie nu mai era partenerul meu, dacă

fusese vreodată.

— Nu ştiu, am răspuns eu. N-am nicio idee.

O'Kelly a mormăit:

— Nu că ar conta în vreun fel. Curran e terminat. L-aş trimite învârtindu-se înapoi la departamentul de unde a venit dacă aş putea să finalizez asta fără ca IA, ofiţerii superiori şi presa să-mi facă fundul arşice. Din moment ce nu pot s-o fac, o să devină din nou poliţist în uniformă, şi o să-i găsesc vreo gaură plină de drogaţi şi de pistolari unde să-şi aştepte pensionarea. Dacă îşi cunoaşte interesul, o să-şi ţină gura şi o să accepte.

A lăsat un spaţiu, în caz că voiam să pornesc o ceartă. Ochiul lui mi-a spus că ar fi fost inutil, dar, oricum, n-aş fi făcut-o.

— Cred că asta e rezolvarea corectă.

— Şezi binişor. IA şi ofiţerii superiori n-au să fie fericiţi nici cu tine. Curran e încă în perioada de probă. Tu eşti responsabilul. Dacă ancheta asta ajunge la toaletă, numai tu eşti de vină.

— Sunt de acord, domnule. Însă nu cred că a ajuns încă la toaletă. În timp ce eram la spital, cu Jennifer Spain, am dat peste Fiona Rafferty – asta e sora. Ea a cules asta de pe holul familiei Spain, în dimineaţa în care am fost chemaţi la faţa locului. A uitat până azi.

Am scos plicul cu lanţul în el şi l-am pus pe birou, lângă celălalt. O mică parte detaşată din mine a fost capabilă să se bucure de cât de stabilă îmi era mâna.

— A identificat lanţul ca fiind al lui Jennifer Spain. Judecând după culoare şi lungime, părul prins în el i-ar putea aparţine fie lui Jennifer, fie Emmei, dar tehnicienii n-ar trebui să aibă nicio problemă să ne spună căreia dintre ele. Părul lui Jennifer e mai deschis la culoare. Dacă e al Emmei – şi aş paria că e –, atunci încă avem cazul în mână.

O'Kelly m-a privit îndelung, apăsând capul pixului, cu ochii ăia pătrunzători şi mici nemişcaţi într-ai mei.

— Asta e al dracului de convenabil.

A fost ca o întrebare.

— Doar foarte norocos, domnule.

După alt moment lung, a dat din cap:

— Ai face bine să joci la loto în seara asta. Tu eşti cel mai norocos om din Irlanda. Nu trebuie să-ţi spun eu în cât de mult rahat ai fi fost dacă nu apărea năzbâtia asta.

Extravagantul Kennedy, cea mai dreaptă săgeată din câte există, douăzeci de ani de serviciu, şi n-a pus nici vârful piciorului dincolo de linie.

După fărâma asta de suspiciune, O'Kelly s-a gândit că eram la fel de pur ca zăpada. Aşa avea să se întâmple cu oricine altcineva. Nici chiar apărarea nu şi-ar pierde vremea încercând să conteste proba. Quigley avea să se plângă şi să insinueze, însă nimeni nu-l bagă-n seamă pe Quigley.

— Nu, domnule, am zis eu.

— Predă-o la camera de probe, repede, înainte s-o dai în bară cumva. Apoi du-te acasă. Dormi un pic. O să ai nevoie de talentele tale să te aperi la întâlnirea cu IA de luni.

Şi-a pus ochelarii de citit pe nas şi şi-a aplecat din nou capul peste declaraţie. Terminaserăm.

— Domnule, trebuie să mai ştiţi ceva.

— Of, Iisuse. Dacă mai e vreun rahat nenorocit în porcăria asta, nu vreau să aud.

— Nu, domnule. Când o să închei cazul ăsta, o să-mi depun demisia.

Asta l-a făcut pe O'Kelly să ridice capul.

— De ce? a întrebat el după o clipă.

— Cred că e timpul pentru o schimbare.

Ochii ăia pătrunzători uitându-se la mine.

— N-ai încă treizeci de ani vechime. N-o să primeşti nicio pensie până la şaizeci de ani.

— Ştiu, domnule.

— Ce-ai să faci în schimb?

— Nu ştiu încă.

M-a privit, lovind cu pixul în pagina din faţa lui.

— Te-am trimis prea devreme din nou pe teren. Credeam că eşti din nou capabil de luptă. Aş fi putut să jur că mureai de nerăbdare să pleci de la birou.

Era ceva în vocea lui care ar fi putut să fie îngrijorare sau, poate, chiar compasiune.
— Aşa e.
— Ar fi trebuit să văd că nu erai gata. Acum, porcăria asta ţi-a zdruncinat nervii. Asta-i tot. Câteva nopţi de somn bun, câteva halbe cu băieţii şi o să fii bine.
— Nu e aşa de simplu, domnule.
— De ce nu? N-o să-ţi petreci următorii câţiva ani împărţind un birou cu detectivul Curran, dacă asta te îngrijorează. A fost greşeala mea. O să le spun asta ofiţerilor superiori. Nu vreau mai mult decât tine să ţi se dea un şut ca să ajungi să faci treabă de birou. Să rămân cu potopul de idioţi de acolo.
O'Kelly şi-a smucit capul spre camera echipei.
— N-am să te las să fii tratat prost. O să-ţi iei o săpuneală, o să pierzi câteva zile de concediu – sigur ţi-ai păstrat, oricum, o grămadă, este? – şi totul are să revină la normal.
— Mulţumesc, domnule. Apreciez asta. Dar n-am nicio problemă cu asumarea vreunei vini. Aveţi dreptate. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.
— Asta e? Eşti supărat fiindcă ai ratat o chichiţă? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, l-aţi rezolvat. Deci o să încasezi nişte ironii de la băieţi: Detectivul Perfect călcând pe o coajă de banană şi căzând cu picioarele în sus. Numai dacă ar fi sfinţi ar da cu piciorul la o şansă ca asta. O s-o scoţi la capăt. Vino-ţi în fire şi nu-mi servi marele discurs de adio.
Nu era vorba doar că aş fi pătat tot ce aş fi atins vreodată – dacă asta ieşea la iveală, atunci nicio rezolvare cu numele meu pe ea n-ar fi fost în siguranţă. Doar că, undeva mai adânc decât logica, ştiam că aveam să pierd următorul caz şi pe următorul, şi pe cel care urma. Problema era că eram periculos. Era aşa de uşor să păşeşti peste linie când nu exista nicio altă cale. Atât de natural. Poţi să-ţi spui cât doreşti: *„Numai de data asta. N-o să se mai întâmple. Asta a fost altceva”*. O să fie întotdeauna „alt” numai de data asta, alt caz special care necesită doar un pas mic mai departe. Nu e nevoie decât de prima găurică în dig, atât de mică, încât n-o să facă niciun

rău nimănui. Apa are s-o găsească. Are să dibuie fisura, are să împingă, să erodeze, stupid şi neîncetat, până când digul pe care l-ai construit se va prăbuşi făcându-se praf, şi toată marea are să se năpustească urlând peste tine. Singura şansă să opreşti asta e la început.

— Nu e îmbufnare, domnule. Când am greşit înainte, am încasat ironiile. Nu mi-a fost uşor, dar n-am murit. Poate că aveţi dreptate. Poate că m-au lăsat nervii. Nu pot să spun decât că ăsta nu mai e locul potrivit pentru mine.

O'Kelly şi-a învârtit pixul între degete şi s-a uitat să vadă ce nu-i spuneam.

— Trebuie să fii al dracului de sigur. Dacă te răzgândeşti odată ce pleci, n-ai niciun drept să te întorci. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te mult şi bine.

— Aşa am să fac, domnule. N-am să plec până nu se încheie cu totul procesul lui Jennifer Spain.

— Bine. Între timp, n-am să spun nimănui asta. Vino înapoi la mine oricând doreşti şi spune-mi că te-ai răzgândit, şi n-o să mai vorbim despre asta.

Ştiam amândoi că n-aveam să mă răzgândesc.

— Mulţumesc, domnule. Apreciez asta.

O'Kelly a dat din cap:

— Eşti un poliţist bun. N-ai ales cazul potrivit să-l buleşti, da, însă eşti un poliţist bun. Nu uita asta.

Am aruncat o ultimă privire la birou înainte să închid uşa în urma mea. Lumina cădea blând pe cana masivă verde pe care O'Kelly o avea de când mă alăturasem echipei, pe trofeele de golf pe care le ţinea pe raft, pe plăcuţa de identificare a ofiţerilor superiori pe care scria DET. SUPT.{76} G. O'Kelly. Am tot sperat că într-o zi ăsta avea să fie biroul meu. Mi l-am imaginat de atâtea ori: fotografiile înrămate ale Laurei şi ale copiilor lui Geri pe birou, cărţile mele vechi şi mucegăite de criminologie pe rafturi, poate un bonsai sau un mic acvariu cu peşti tropicali.

Nu că îmi doream ca O'Kelly să plece. Nu-mi doream. Dar trebuie să-ţi păstrezi visurile vii, altfel se vor pierde pe drum. Ăsta fusese al meu.

M-am urcat în maşină şi m-am dus acasă la Dina. Am încercat apartamentul ei şi toate celelalte apartamente din clădirea ei ieftină şi jegoasă, mi-am vârât legitimaţia sub nasul rataţilor păroşi. Niciunul dintre ei n-o văzuse de zile întregi. Am încercat acasă la patru dintre foştii ei, am avut parte de multe, de la interfon trântit în nas la „Când apare, spune-i să-mi dea un telefon”. Am trecut prin fiecare colţ al cartierului lui Geri, încercând fiecare bar unde ferestrele luminate s-ar fi putut să-i fi atras atenţia Dinei, fiecare spaţiu verde care ar fi putut să arate liniştitor. Am încercat acasă la mine şi în toate pasajele din apropiere, în care fiinţe abjecte subumane vând fiecare lucru abject pe care pot să pună mâna. Am încercat telefonul Dinei de mai multe zeci de ori. M-am gândit să încerc la Portul Sfărâmat, însă Dina nu şofa, şi pentru un taxi era prea departe.

În schimb, am condus în jurul centrului oraşului, aplecat pe geamul maşinii, ca să verific faţa fiecărei fete pe lângă care treceam – era o noapte friguroasă, toată lumea era înfăşurată strâns în căciuli, fulare şi glugi. De câteva zeci de ori, vreo fată subţire şi graţioasă mă făcea aproape să mă sufoc de speranţă înainte să-mi întind gâtul destul de mult ca să-i zăresc o bucăţică din chip. Când o fată mică şi închisă la culoare, cu tocuri cui şi o ţigară a ţipat la mine să mă car, mi-am dat seama că era după miezul nopţii şi cum arătam. Am tras la marginea drumului şi am stat acolo îndelung, ascultând căsuţa vocală a Dinei şi uitându-mă cum răsuflarea mi se transforma în abur în frigul din maşină, înainte să mă conving să renunţ şi să merg acasă.

Cândva, după ora trei dimineaţa, când eram de mult culcat în pat, am auzit pe cineva umblând la uşa apartamentului meu. După câteva încercări, o cheie s-a întors în broască şi o bandă de lumină alburie de pe coridor s-a întins pe jos în camera mea de zi.

— Mikey? a şoptit Dina.

Am rămas nemişcat. Banda de lumină s-a îngustat până a dispărut şi uşa s-a închis cu un clic. Paşi atenţi de-a lungul

pardoselii, faza pe vârful picioarelor. Apoi silueta ei în uşa dormitorul meu, o condensare subţire de întuneric, legănându-se un pic şovăitor.

— Mikey, a zis ea doar un pic mai tare ca o şoaptă de data asta. Eşti treaz?

Am închis ochii şi am respirat uniform. După un timp, Dina a oftat, un sunet mic şi epuizat, ca de copil după o zi lungă de joacă afară.

— Plouă, a spus ea aproape către sine.

Am auzit-o aşezându-se pe jos şi trăgându-şi cizmele, troncănitul fiecăreia dintre ele pe pardoseala laminată. S-a urcat în pat lângă mine şi a tras plapuma peste noi, ţinând marginile strâns. Şi-a împins spatele pe pieptul meu, insistent, până când mi-am pus braţul în jurul ei. Apoi a oftat din nou, şi-a cuibărit capul adânc în pernă şi şi-a băgat în gură vârful gulerului hainei, pregătită de somn.

În toate orele alea pe care eu şi Geri ni le petrecuserăm punându-i întrebări, în toţi anii ăştia, astea erau cele pe care nu fuseserăm niciodată în stare să i le punem: *„Te-ai tras înapoi, la marginea apei, când valurile deja ţi se înfăşurau în jurul gleznelor? Ţi-ai răsucit braţul din degetele ei calde şi ai fugit înapoi, în întuneric, în iarba şuierătoare care s-a închis în jurul tău şi te-a ascuns bine de chemarea ei? Sau ăsta a fost ultimul gest pe care l-a făcut ea înainte să depăşească marginea: a deschis mâna şi te-a lăsat să pleci, a ţipat la tine să fugi, să fugi?”*

Aş fi putut să întreb în noaptea aia. Cred că Dina ar fi răspuns.

Am ascultat micile zgomote scoase de suptul gulerului, cum i se calma respiraţia şi se cufunda în somn. Mirosea a aer rece sălbatic, a ţigări şi a mure. Haina îi era îmbibată de ploaie, înmuindu-mi pijamaua şi răcindu-mi pielea.

Am stat întins nemişcat, uitându-mă în întuneric şi simţindu-i părul ud pe obraz, aşteptând zorii.

Mulţumiri

Le datorez mulţumiri enorme multor oameni: Ciara Considine, de la Hachette Books Irlanda, Sue Fletcher, de la Hodder & Stoughton, şi Josh Kendall, de la Viking, pentru că au fost genul de editori pe care fiecare scriitor visează să-i aibă; Breda Purdue, Ruth Shern, Ciara Doorley şi toată lumea de la Hachette Books Irlanda; Swati Gamble, Kerry Hood, Emma Knight, Jaime Frost şi toată lumea de la Hodder Stoughton; Clare Ferraro, Ben Petrone, Meghan Fallon şi toată lumea de la Viking; minunatele naşe zâne de la Agenţia Anderson Darley, în special Maddie, Rosanna, Zoe, Kasia, Sophie şi Clare; Steve Fisher, de la Agenţia pentru Artele Spectacolului; Rachel Burd, pentru copyediting şi cu ochi de detectiv pentru detalii; dr. Fearghas Ó Cochláin, fiindcă a răspuns la întrebări care l-au pus, probabil, pe vreo listă. Alex French, pentru partea de calculator, atât practic, cât şi verbal; David Walsh, responsabil pentru toate fragmentele corecte de procedură a poliţiei şi de niciunul dintre cele incorecte; Oonagh „Sandbox” Montague, Ann-Marie Hardiman, Kendra Harpster, Catherine Farrell, Dee Roycroft, Mary Kelly, Susan Collins şi Cheryl Steckel, pentru râs, discuţii, halbe, îmbrăţişări şi o grămadă de alte chestii bune; David Ryan; ⬥♒□ ❍♋♎♏ ❍♏ □◆⧫ ⧫♒♓⬧ ♓■ ✤♓■♑♎♓■♑⬧; părinţii mei, Elena Hvostoff-Lombardi (fără de care această carte ar fi fost terminată în jurul anului 2015) şi David French; şi, ca întotdeauna şi în mai multe moduri decât pot să enumăr, soţului meu, Anthony Breatnach.

Mick „Scorcher“ Kennedy este un bun polițist, fapt în urma căruia ajunge unul dintre detectivii de frunte în Departamentul de Omucideri și i se încredințează cel mai mare caz al anului: Patrick Spain și cei doi copii ai lui sunt găsiți morți, iar soția e internată la Reanimare. La prima vedere, Scorcher și partenerul lui, Richie Curran, cred că este un caz ușor de rezolvat. Dar prea multe mici indicii nu pot fi explicate.

„*Liniștea umbrelor* este conceput în jurul unei intrigi fascinante și pline de suspans, al unor personaje credibile și al unui stil narativ precis, meșteșugit și liric. Autoarea dezvoltă abil un parcurs care se îndreaptă neîncetat dinspre o tragedie de familie spre latura sumbră a muncii de poliție, dar și spre amărăciunile unei generații.“

PATRICK ANDERSON, *Washington Post*

„Thrillerul Tanei French despre investigarea de către o echipă de polițiști a unei crime cvadruple în Dublin o pune pe autoare în topul jocului ei... De obicei, French excelează în schițarea și în crearea unor personaje dinamice.“

Publishers Weekly

editura rao

ISBN 978-606-609-891-5
9 786066 098915
www.rao.ro

[1] În original, Scorcher, definit ca un apelativ usturător; numele unui cântăreţ de rapp şi actor din Enfield, Anglia, dar şi al unui film din 2002 cu dezastre naturale, de aici şi aluzia că Extravagantul poate fi numit, eufemistic, şi un dezastru când apare (n.red.).

[2] Zona aflată în vestul regiunii Country Longford, Irlanda (n.red.).

[3] ASAP (abr.) – As soon as possible (engl.) – Cât se poate de urgent (n.tr.).

[4] Denumire dată automobilelor care au în spate încă o uşă, care se deschide prin ridicare (n.tr.).

[5] Special Detective Unit (SDU) (în irlandeză, Aonad Speisialta Bleachtaireachta) este principala agenţie de securitate autohtonă din cadrul Garda Siocnána, poliţia naţională din Irlanda (n.red.).

[6] Resuscitare cardio-pulmonară (n.tr.).

[7] Obsessive Compulsive Disorder – (abr., engl.) Tulburare obsesiv-compulsivă (n.tr.).

[8] Oprit (engl.) (n.tr.).

[9] Folosiţi la joacă de copii (n.tr.).

[10] *Hairball,* ghem de păr sau din blana animalelor, se formează în stomacul acestora, în special la pisici, şi deseori este vomat când devine prea mare (n.red.).

[11] Camera de Primiri Urgenţe (n.tr.).

[12] *The Waltons* este un serial de televiziune american care prezintă familia Walton dintr-o comunitate rurală din Virginia pe vremea Marii Crize şi a celui de-al Doilea Război Mondial. În context e vorba de viaţa grea dusă de familia Walton în acea perioadă (n.red.).

[13] La locul lor (lat.) (n.tr.).

[14] Ţesătură groasă de bumbac, asemănătoare cu moltonul (n.tr.).

[15] Personaj din romanele de suspans ale lui Thomas Harris (n.red.).

[16] Nimic (span.) (n.tr.).

[17] „Bucătărie Albastră” (fr.) (n.red.).

[18] Un fel de chifteluţe din piept de pui, prăjite (engl.) (n.red.).

[19] Băutură răcoritoare acidulată din Irlanda (n.red.).

[20] Binary Large Object (BLOB) – Colecţie de date binare stocate ca o singură entitate într-un sistem de management al bazelor de date. BLOB-urile sunt, de obicei, imagini, clipuri audio sau alte obiecte multimedia, deşi şi codul binar executabil este uneori stocat ca BLOB. Baza de date suport pentru BLOB-uri nu e universală (n.tr.).

[21] Aluzie la filmul *The Cable Guy,* comedie din anul 1996, cu Jim Carrey în rolul principal (n.red.).

[22] Personaj fictiv şi antagonistul principal din seria de filme *Coşmar pe*

Strada Ulmilor (Nightmare on Elm Street), ce debutează în 1984 (n.red.).

{23} Marcă de îmbrăcăminte şi încălţăminte deţinută de compania americană Deckers Outdoor Corporation (n.red.).

{24} Pantofi pentru tine (engl.) (n.tr.).

{25} Rapid (ital.) (n.tr.).

{26} Rorschach (iniţial Walter Joseph Kovacs) este un personaj ficţional şi un antierou al benzilor desenate din miniseria *Watchsun* publică de DC Comics în 1986 (n.red.).

{27} Closed-circuit television (abr.) – Televiziune cu circuit închis (engl.) (n.red.).

{28} Accident and Emergency – Accidente şi Urgenţe (engl.) (n.tr.).

{29} Michael Valentine „Val" Doonican este un cântăreţ irlandez, născut în 3 februarie 1927 (n.red.).

{30} Iată! (fr.) (n.red.).

{31} Pictor american, figură majoră a mişcării expresioniste abstracte (n.tr.).

{32} Film de comedie australian din 1986 (n.red.).

{33} Pre-Rafaeliţi, un grup de pictori englezi, poeţi şi critici, fondat în 1884, cu scopul de a reforma arta. Ei respingeau ceea ce numeau reproducerea mecanică a operelor artiştilor manierişti care i-au succedat lui Rafael şi Michelangelo (n.red.).

{34} De zi (fr.) (n.red.).

{35} Băutură din lămâie folosită uneori pentru calmarea problemelor la stomac (n.tr.).

{36} Termen folosit pentru două tehnici rapide de a găti „chao" şi „bao", cu cantităţi mici de ulei şi temperatură foarte ridicată (n.red.).

{37} Un fel de cereale pentru micul dejun, constând, de obicei, din fulgi de ovăz, zahăr brun sau miere, fructe uscate şi nuci (n.tr.).

{38} În vânătoarea de fantome, o pată rece este o zonă presupusă de frig, localizată, sau o scădere bruscă a temperaturii mediului ambiant, în conexiune cu o presupusă activitate paranormală (n.tr.).

{39} Rozător agil, asemănător cu un şoarece, cu coadă stufoasă, care trăieşte în Africa şi Eurasia (n.tr.).

{40} Nah (argou, engl.) – Nu (n.red.).

{41} Lipsa oxigenului (n.tr.).

{42} Pe numele lui Kon-El, Superboy e un băiat din benzile desenate din SUA (n.red.).

{43} Ke-mo sah-bee, Kemo sabe sau Komosabe, termen din limbajul amerindienilor Toto, tradus prin „prieten credincios" (engl.) (n.red.).

{44} Intravenos (n.tr.).

{45} Do It Yourself – Fă-o cu mâinile tale (abr., engl.), metodă de a crea,

modifica sau repara ceva cu ajutorul experţilor, un fel de bricolaj (n. red.).

{46} Too Many Informations – Prea multe informaţii (engl.) (n.tr.).

{47} Biscuiţi tradiţionali britanici (n.tr.).

{48} Contact direct (engl.) (n.red.).

{49} Jaf în care dintr-un tren poştal din Marea Britanie a fost sustrasă, undeva între Glasgow şi Londra, în dreptul Podului Bridego Railway, Ledburg, în apropiere de Mentmore, în Buckinghamshire, suma de 26 de milioane de euro, în dimineaţa zilei de joi, 8 august 1963 (n.red.).

{50} Breaking and Entering (engl.) – Intrare prin efracţie (n.tr.).

{51} Serial american de televiziune transmis între anii 1969–1974 şi având în centru o familie eterogenă cu şase copii (n.tr.).

{52} Jerry Springer Show – Talk-show american în format tabloid (n.tr.).

{53} Grup compus din deţinuţi care nu au niciun tratament specific, precum izolare, custodie de protecţie sau supraveghere împotriva sinuciderii (n.tr.).

{54} Theodore John „Ted” Kaczynski, cunoscut sub numele „Unabomber”, matematician american şi criminal în serie (n.tr.).

{55} Străjerul naturii (engl.) (n.tr.).

{56} Femeie fatală (fr.) (n.red.).

{57} Ozzy Osbourne (n. 3 decembrie 1948), solistul vocal şi fondatorul celei mai cunoscute formaţii de heavy metal din toate timpurile, Black Sabbath (n.red.).

{58} Personaj principal dintr-o serie de cărţi pentru copii scrisă de Hugh Lofting, începând cu anul 1920 (n.red.).

{59} Ronan Patrick John Keating (n. 3 martie 1977), renumit cântăreţ de origine irlandeză, compozitor şi filantrop (n.red.).

{60} Creatură fantastică, drăcuşor din folclorul englezesc (n.red.).

{61} Bigfoot (n.tr.).

{62} Christopher Ashton Kutcher (n. 7 februarie 1978), actor american, comediant, producător, fost model (n.red.).

{63} Postarea unui link înşelător, cu un subiect care promite să fie interesant, dar care se dovedeşte, de fapt, a fi clipul single-ului de debut al lui Rick Astley, *Never Gonna Give You Up* (n.tr.).

{64} Positive Mental Attitude – Atitudine Mentală Pozitivă (abr., engl.) (n.red.).

{65} Economist american, fost preşedinte al Rezervei Federale a Statelor Unite (1987–2006). S-a sugerat că una dintre principalele cauze a crizei creditelor ipotecare *subprime* a fost politica flexibilă şi uşor accesibilă de acordare a împrumuturilor de către Rezerva Federală în timpul mandatului lui Greenspan (n.tr.).

{66} Anna Sergheevna Kurnikova (n. 7 iunie 1981), fostă jucătoare

profesionistă rusă de tenis (n.tr.).

{67} Persoană fără identitate cunoscută, în limbaj poliţienesc (n.red.).

{68} „Full Fathom Five” („La zece metri adâncime”) este a doua strofa din *Cântecul lui Ariel,* din piesa *Furtuna,* de W. Shakespeare, mai bine cunoscută decât prima şi de multe ori prezentată singură. I se adresează personajului Ferdinand care, împreună cu tatăl lui, tocmai trecuse printr-un naufragiu în care se presupunea că tatăl lui se înecase la zece metri adâncime (n.tr.).

{69} Sir David Attenborough, redactor ştiinţific şi cercetător naturalist britanic (n.tr.).

{70} Trimiterea către cineva de mesaje şi fotografii cu conţinut sexual explicit (n.tr.).

{71} Chief Executive Officer – Director general (abr., engl.) (n.red.).

{72} Celebru chef britanic (n.tr.).

{73} Asistenta medicală (n.tr.).

{74} Zână prevestitoare de moarte, în folclorul irlandez si scoţian (n.tr.).

{75} Internal Affairs – Afacerile Interne (n.tr.).

{76} Detectiv Superintendent (engl.) (n.tr.).